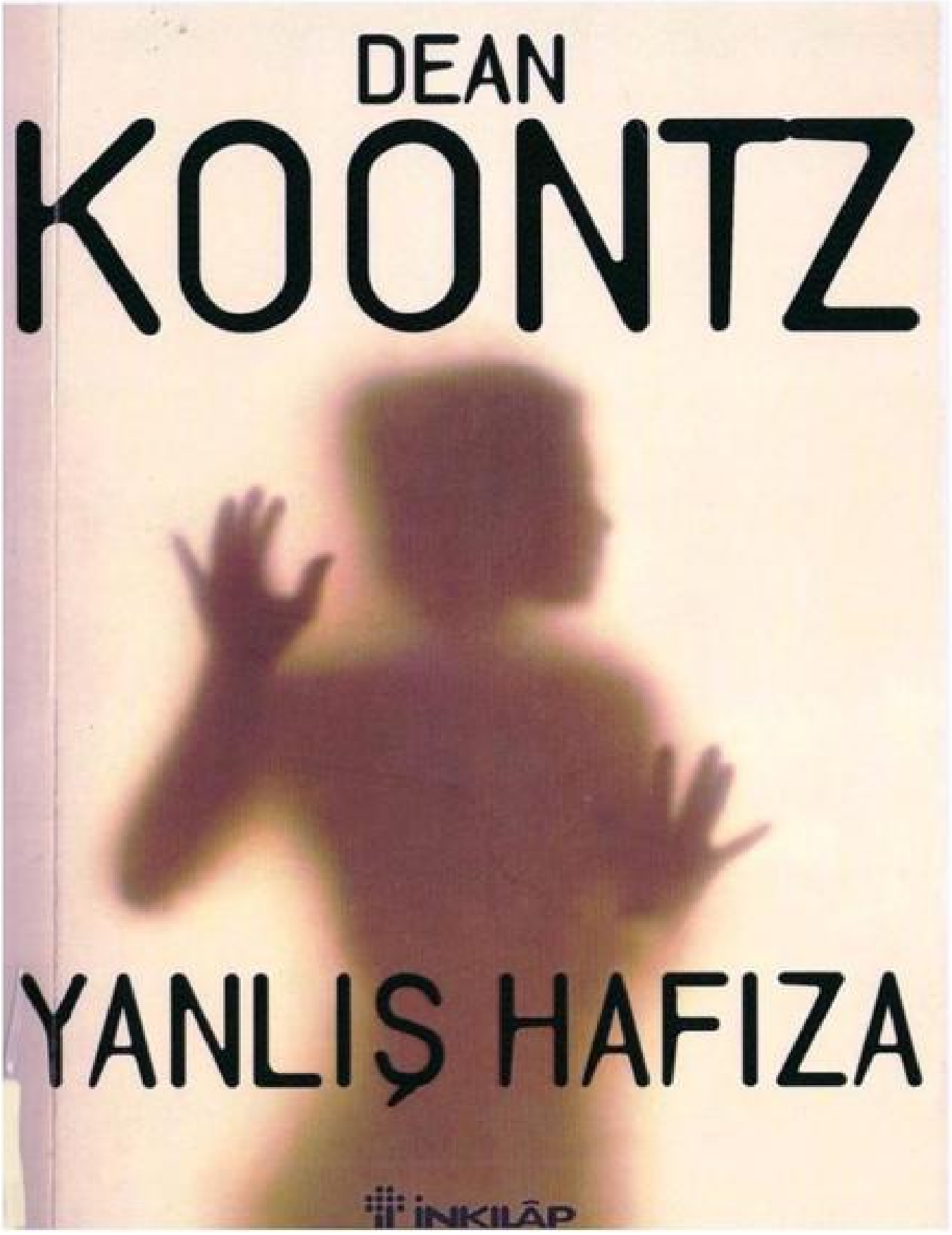
DEAN

KOONTZ

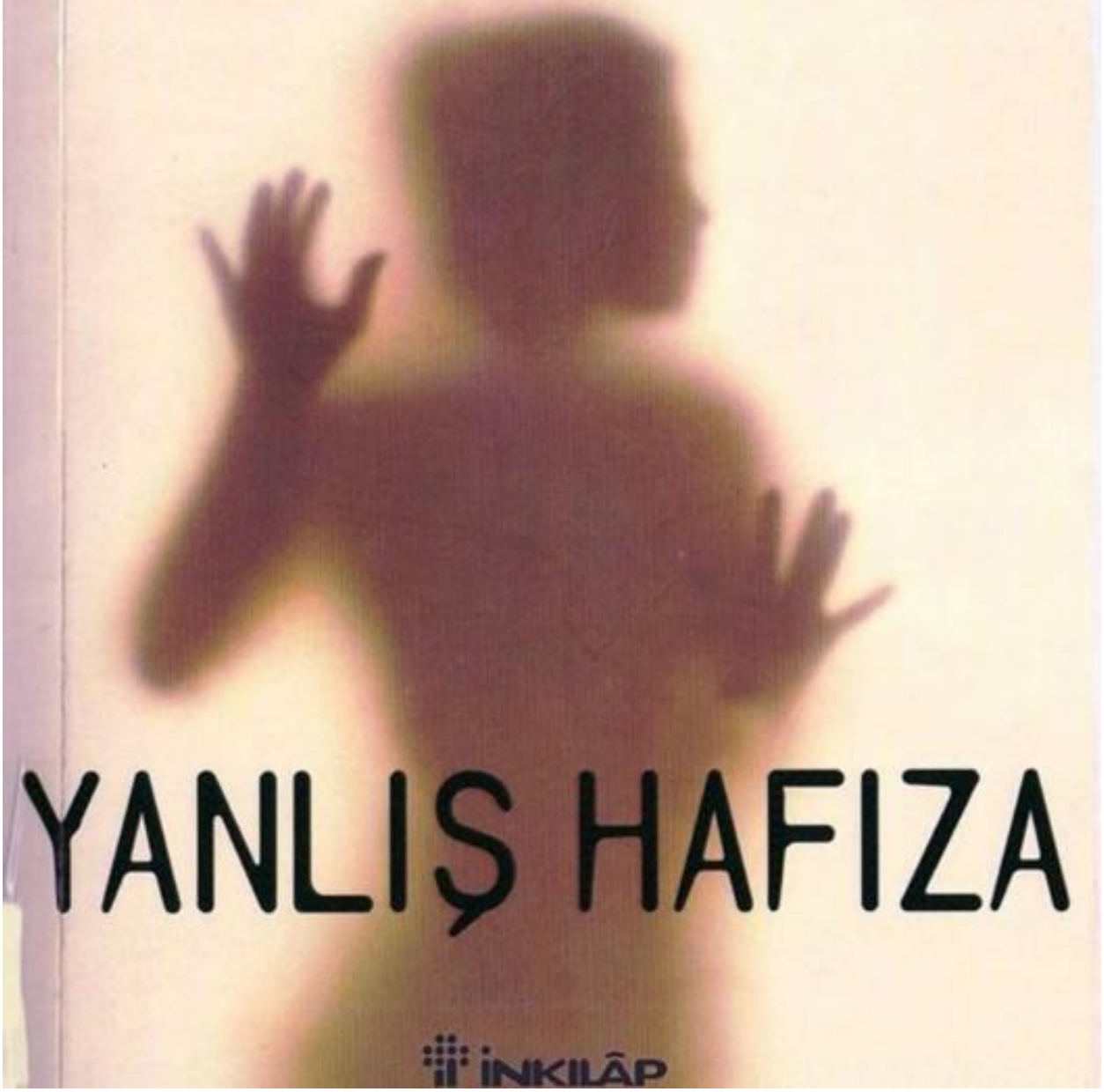

YANLIŞ HAFIZA

İNKILÂP

DEAN

KOONTZ

YANLIŞ HAFIZA

İNKILÂP

1

Hayatının sonsuza kadar değiştiği ocak ayının o salı gü-

nünde Martine Rhodes baş ağrısı ile uyandı; greyfurt suyu ile iki tane aspirin içtikten sonra midesi ekşimeye başladı.

Kendi şampuanı yerine yanlışlıkla Dustin'in şampuanını kullandı ve böylece kötü saçlarıyla zorlu bir gün geçirmeyi garantilemiş oldu. Tırnağını kırdı; tostunu yaktı ve mutfak tezgâhının altındaki dolaptan sürü halinde akın eden karıncaları fark etti. Uzaydan gelen yaratık filmlerinden birinde Sigourney Weaver'm kullandığı alev makinesi kadar etkili bir kutu böcek ilacını üzerlerine boşaltıp baş belası karıncaları öldürdü; sebep olduğu katliamı kâğıt havlularla temizledi.

Küçük vücutları ciddi bir biçimde çöp kutusuna atarken Bach'm *Ölüm Marşı'nı* mırıldanıyordu; tam o sırada düğü-

nün üzerinden üç yıl geçtiği halde hâlâ Martie'nin evliliğinin sona ermesi için dua eden annesi Sabrina telefon etti. Tüm bu olanlara rağmen Martie, önünde uzanan gün hakkında gayet iyimser -hatta ümitliydi- çünkü Martie, mavi gözleri, simsiyah saçları ve çirkin ayak parmaklarına ek olarak, iyimser yapısını, güçlüklerle başa çıkma yeteneğini ve yaşam sevgisini rahmetli babası Robert "Güler Yüzlü Bob" Woodhouse'dan almıştı.

Teşekkürler Baba.

Umudunu hiç kaybetmeyen annesini, Rhodes çiftinin çok mutlu olduğuna ikna ettikten sonra, deri bir ceket giydi ve sarı renkli av köpeği Valet'ı sabah yürüyüşüne çıkardı.

Başının ağrısı yavaş yavaş geçmeye başlamıştı.

Güneş, berrak gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Fakat batıdan esen serin rüzgâr, uğursuz siyah bulut kümelerini de beraberinde getiriyordu.

Köpek, kaygılı bir biçimde gökyüzüne baktı, ihtiyatlı bir biçimde havayı kokladı ve rüzgârın hareketlendirdiği palmiye yapraklarından çıkan ıslık sesini ve etraftaki gürültüyü daha iyi duymak için sarkık kulaklarını dikti. Fırtınanın yaklaştığını biliyor olmalıydı.

Valet, sakin ve neşeli bir köpekti. Sanki bir önceki yaşa-mında bir askermiş ve top ateşi ile yıkılan savaş meydanla-rının hatıraları onu rahatsız ediyormuş gibi yüksek sesler-den korkuyordu.

Allahtan, güney Kaliforniya'nın kötü havalarında gök gürültüsü nadiren duyulurdu. Yağmur genellikle varlığını belli etmeden, sokaklar üzerinde

hafifçe ıslık çalarak ve yapraklar arasında fısıldayarak yağardı ve bunlar Valet'in bile rahatlatıcı bulduğu seslerdi.

Çoğu sabahlar, Martie, köpeğini Corona Del Mar'm üç şeritli dar sokaklarında bir saat gezdiriyordu ama salı ve per-

şembe günleri gezintilerini on beş dakika ile sınırlamasına neden olan özel bir nedeni vardı. Valet'in tüylü kafasının içinde bir takvim olmalıydı, çünkü salı ve perşembe gezile-rinde hiç oyalanmıyor ve tuvaletini eve yakın bir yerde yapı-

yordu.

Bu sabah, evlerinden sadece bir blok ötede, kaldırım ve yol arasında uzanan çimenlik alanda köpek ürkek ürkek etrafına bakındı, tedbirli bir biçimde sağ bacağım kaldırdı ve her zamanki gibi, mahremiyet olmadığı için utanıyormuşçasma yaptı çişini.

Henüz ikinci bloka gelmemişlerdi ve Valet sabah tuvaletinin ikinci bölümünü yapmaya hazırlanıyordu. Tam o anda yoldan geçen çöp kamyonunun motoru geri tepti ve onu ür-küttü. Büyük bir palmiyenin arkasına saklandı; onu korkutan aracın gittiğinden emin olmak için ağacın gövdesinin ön-ce sağ tarafından sonra da sol tarafından ihtiyatlı bir biçim-de sokağa bakıyordu

Martie, "Problem yok," diyerek onu rahatlattı. "Büyük kötü kamyon gitti. Her şey yolunda. Artık burası tuvaletini yapabileceğin güvenli bir yer. "

Valet ikna olmamıştı. Tedbirli halini korudu.

Martie, Güler Yüzlü Bob'un sabrına da sahipti; özellikle de Valet'la ilgilenirken. Valet'ı çocuğuymuş gibi seviyordu.

Valet, iyi huylu ve güzel bir köpekti: Rengi açık sarıydı ve bacaklarında altın rengi ve beyaz, poposunda ise yumuşak kar beyazı tüyler ve gür bir kuyruk vardı.

Tabii ki, köpek şimdiki gibi tuvaletini yapmakla meşgul iken, Martie asla ona doğru bakmıyordu; çünkü Valet, üst-süzler barmdaki bir rahibe kadar utangaçtı. Beklerken yu-muşak bir sesle Jim Croce'nin, Valet'i her zaman rahatlatan,

'Time in a Bottle" şarkısını söyledi.

İkinci dizeye başladığında, sırtında, susmasına neden olan ani bir ürperti hissetti. Önsezileri olan bir kadın değildi ama buz gibi bir titreme hissi ensesine doğru yükseldiğinde içini bir tehlike duygusu kapladı.

Arkasını döndüğünde yaklaşan bir saldırgan ya da araba görmeyi bekliyordu ama bu sessiz sokakta tek başınaydı.

Öldürmek amacıyla kendisine doğru koşan hiçbir şey yoktu. Sadece rüzgârın gücüyle sarsılan nesneler hareket ediyordu. Ağaçlar ve çalılar hafifçe sallanıyordu. Kurumuş

birkaç kahverengi yaprak kaldırım boyunca hafifçe oynuyordu. Geçen yılki tatilden kalma gümüşi şeritler ve Noel süsleri yandaki evin saçakları altında hışırdıyor ve takırdıyordu.

Kendini hâlâ huzursuz ama bir yandan da aptal gibi hisseden Martie, tutmakta olduğu nefesini bırakıverdi. Dişlerinin arasından dışarı çıkan nefesinin sesini duyduğunda, çenesinin kilitlenmiş olduğunu fark etti.

Muhtemelen, gece yarısından sonra uyanmasına neden olan rüyanın ürkütücü etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Bu, son birkaç gecedir gördüğü rüyanın aynısıydı. Ölü, çürümüş

yapraklardan oluşan bir adam. Bir kâbus figürü. Fırıl fırıl dönüyor, öfkeyle bağırıyor.

Daha sonra, bakışları kısa kesilmiş çimenler boyunca uzanan, kaldırımın kenarını örten ve kırık beton kaldırımın üzerinde kıvnmlanan gölgesine yöneldi. Huzursuzluğu, açıklanamaz bir şekilde arttı ve korkuya dönüştü.

Geriye doğru bir adım attı ve sonra bir adım daha; ve tabii ki, gölgesi de onunla birlikte hareket etti. Geriye doğru üçüncü adımını atarken onu korkutan şeyin bu siluet oldu-

ğunu anladı.

Gülünç. Rüyasından bile saçma. Ama, gölgesinde tuhaf olan bir şeyler vardı; korkutucu bir his uyandıran bir çarpık-lık, garip bir şey.

Kalbi, kapıyı yumruklayan bir el gibi güçlü çarpıyordu.

Sabah güneşinin vuruş açısı nedeniyle evlerin ve ağaçların da gölgeleri çarpık görünüyordu ama Martie, onların uzayan ve kamburlaşan gölgelerinde korkunç bir yan görmüyordu -

sadece kendi gölgesi korku vericiydi.

Korkusunun gülünç olduğunu fark etti ama bu endişesini yok etmedi. Korku ona eşlik ediyor ve panik halde orada duruyordu. *Kendi* yavaş ama sık kalp atışları ile birlikte göl-ge de küt küt atıyormuş gibi görünüyordu. Martie, gölgesine bakarken bayılacak gibi oldu.

Gözlerini kapadı ve kendini sakinleştirmeye çalıştırdı.

Bir an için kendini o kadar hafif hissetti ki, rüzgâr onu yukarı kaldıracak ve hiç durmaksızın hareket eden bulutlar-la birlikte içerilere, soğuk mavi gökyüzünün küçülerek kaybolduğu noktaya götürecek kadar güçlüymüş düşüncesine kapıldı. Fakat, birkaç kere derin derin nefes aldıktan sonra

ağırlığı yavaş yavaş normale döndü.

Gölgesine tekrar bakmaya cesaret ettiğinde anormal herhangi bir durumun mevcut olmadığını gördü. Rahatlamış

olarak derin bir nefes aldı.

Kalbi küt küt atmaya devam etti ama bunun nedeni mantık dışı korku değil, bu tuhaf olayın nedenine ilişkin yerinde bir kaygıydı. Daha önce başına hiç bu tür bir durum gelmemişti.

Başını kaldırdığında yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı ve Valet ona bakıyordu.

Valet'in tasma kayışını düşürmüştü. Elleri terden sırıl-sıklamdı. Avuç içlerini kot pantolonuna silerek kuruttu.

Köpeğin tuvaletini yapmış olduğunu görünce sağ elini, ev hayvanlarının pislikleri için kullanılan plastik torbaya geçirdi ve onu bir eldiven gibi kullandı. İyi bir komşu olduğu için Valet'in pisliğini düzgün bir biçimde aldı ve parlak mavi torbayı ters yüz etti, bükerek ağzını kapattı ve iki düğüm attı.

Av köpeği, onu kabahatinden dolayı utanmış bir biçim-de seyrediyordu. "Eğer sana duyduğum sevgiden şüphe du-yarsan tatlım" dedi Martie "bu işi her gün yaptığımı hatırla."

Valet, minnettar görünüyordu. Ya da belki sadece rahatlamıştı. Bu, her zamanki mütevazı işi yapmak akıl dengesini yeniden bulmasını sağlamıştı. Küçük mavi torba ve onun sı-

cak muhteviyatı Martie'nin gerçeğe sıkıca tutunmasına neden olmuştu. Esrarengiz olay rahatsızlık vermeye ve merakı-

nı uyandırmaya devam etti ama artık onu korkutmuyordu.

2

Skeet, kasvetli gökyüzünün altındaki çatıya bir silüet gi-bi oturmuş, halüsinasyonlar görüyor ve intihar etmeyi planlıyordu. Üç şişman karga, sanki çürümüş et kokusu almış

gibi başının altı yedi metre üzerinde daireler çiziyordu. Aşa-

ğıda, Motherwell, evin garajını sokağa bağlayan yolda, kocaman ellerini yumruk yapıp beline dayamış şekilde ayakta duruyordu. Caddeden uzak olduğu için yüz ifadesi anlaşılmasa da, kızgınlığı duruşundan belli oluyordu. Kafa kırma modundaydı.

Dusty, minibüsünü, üzerinde bu pahalı ve lüks evlerde oturan insanlara hizmet veren özel güvenlik şirketinin adı yazılı olan bir devriye arabasının arkasına, kaldırımın yanı-

na park etti. Üniforma giymiş uzun bir adam, arabanın ya-nında duruyor ve aynı anda hem güvenilir hem de lüzumsuz görünmeyi başarabiliyordu.

Skeet Caulfield'm üzerinde oturduğu ve hayatın faniliği-ni düşündüğü üç katlı ev, yaklaşık dokuz yüz elli metre karelik bir alan üzerine kurulmuş, dört milyon dolarlık iğrenç bir yerdi. Ya çok kötü bir eğitim almış ya da espri yönü oldukça gelişmiş bir mimar, evi yaparken birkaç Akdeniz üslu-bunu - modern İspanyol, klasik İtalyan, yeni Yunan ve erken Taco Bell- birleştirmişti. Binanın kendisi tam bir stil karma-

şasıydı; üstüne üstlük, gereğinden fazla baca ve çan kulesi vardı. Zavallı Skeet, bu çan kulelerinin en çirkin görünüşlü olanının yanma, çatının en tepesine tünemişti.

Belki de bu durumda oynaması gereken rolden çok emin olmadığı ve bir şeyler yapma ihtiyacı duyduğu için bekçi, "Si-ze nasıl yardım edebilirim bayım?" diye sordu.

"Ben boya işleriyle ilgileniyorum," diye cevap verdi Dusty.

Yanık tenli bekçi ya Dusty'den şüphelenmişti ya da gözleri doğuştan kısıktı. Adamın yüzünde o kadar çok çizgi vardı ki bir origami parçası gibi görünüyordu. Şüphe içinde "Bo-ya işleri ha?" dedi.

Dusty'nin üzerinde pamuklu beyaz bir pantolon, beyaz bir kazak, beyaz bir kot ceket vardı ve başına, üzerinde ma-vi harflerle RHODES BOYACILIK yazan beyaz bir şapka takmıştı. Bu şapka, iddiasına biraz inandırıcılık katmış olmalıy-dı. Kuşkucu bekçiye semtin boyacı, tesisatçı ve baca temiz-leyicisi kılığına girmiş profesyonel hırsızlar tarafından kuşa-tılıp

kuşatılmadığım sormayı düşündü ama onun yerine sadece "Ben Dustin Rhodes," dedi ve şapkasının üzerindeki ya-zıyı gösterdi. "Yukarıdaki adam benim tayfamdan biri."

'Tayfa mı?" Bekçi kaşlarını çattı. "Siz ona tayfa mı diyorsunuz?"

Belki alaycı davranıyordu belki de sorun insan ilişkilerinin çok iyi olmamasıydı.

El sallayan Skeet'e bakarken Dusty, "Boyacılık işinde patronların çoğu işçilerine tayfa der, evet," dedi. "Eskiden iş-

çilerimizden saldın gücü diye bahsediyorduk ama bu bazı ev sahiplerini korkuttu çünkü kulağa çok agresif geliyordu; bu nedenle, diğer herkes gibi biz de onlara sadece tayfa diyoruz."

"Öyle mi!," dedi bekçi. Kısık gözü daha da kısıldı.

Dusty'nin söylediklerini çözmeye çalışıyor ya da suratına bir yumruk atıp atmayacağına karar veriyor olabilirdi. "Merak etme, Skeet'i aşağı indireceğiz," diyerek bekçiyi rahatlatmaya çalıştı.

"Kimi?" Garajı caddeye bağlayan yoldan Motherwell'e doğru yürürken "Çatıdan atlayacak olan kişiyi," diyerek açıklamada bulundu Dusty.

Onu takip eden bekçi "Sizce itfaiyeyi aramalı mıyım? "

diye sordu.

"Hayır. Atlamadan önce kendini yakmayacaktır."

"Burası iyi bir semttir."

"İyi mi? Lanet olsun burası mükemmel."

"Burada gerçekleşen bir intihar semt sakinlerimizi üze-cektir."

"Bağırsakları kepçe ile kaldırırız, kalanları torbalara dol-dururuz, kanı hortumla yıkarız ve semt sakinleri intihan hiçbir zaman öğrenmez. "

Komşuların, bu trajik olayı seyretmek için toplanmadığı-

nı gören Dusty rahatlamış ve şaşırmıştı. Sabahın bu erken saatinde belki de hâlâ havyarlı çörek yiyip, altın kadehlerde şampanya ve portakal şüyu içiyorlardı. Allahtan, Dusty'nin müşterileri olan ve Skeet'in çatılarında ölümle dalga geçtiği Sorensonlar Londra'da tatildeydiler.

Dusty, "Günaydın Ned," dedi

"Serseri," diye cevap verdi Motherwell.

"Ben mi?"

Çatıdaki Skeet'i göstererek "O," dedi Motherwell.

Bir doksan boyunda ve 130 kilo ağırlığında olan Ned Motherwell, Dusty'den on beş santim daha uzundu ve yaklaşık elli kilo daha ağırdı. Kolları, yarış atlarının bacakları kadar kaslıydı. Kısa kollu bir tişört giyiyordu

ve soğuk havaya rağmen üzerinde ceket yoktu; Motherwell soğuk havadan Paul Bünyan'ın granit heykelinin etkilendiği kadar etkileni-yordu.

Kemerine iliştirilmiş telefona hafifçe vurarak "Lanet olsun patron, seni arayalı neredeyse yıllar oldu. Nerde kaldın?"

"Sen bana telefon edeli sadece on dakika oldu; nerde kaldığım sorusuna gelince buraya gelebilmek için kırmızı ışıkta geçtim ve neredeyse yaya geçitlerindeki okul çocuklarını eziyordum. "

Bekçi ciddi bir biçimde "Bu bölgede saatte kırk kilometre hız limiti var," dedi.

Motherwell, Skeet Caulfield'a ters ters bakarak yumru-

ğunu salladı, "Ben bu serseriyi çekiçle dövmek istiyorum,"

dedi.

"O kafası karışmış bir çocuk," dedi Dusty.

Motherwell, "O uyuşturucu kullanan bir pislik," diyerek Dusty'e katılmadığını belirtti..

"Son zamanlarda kullanmıyordu."

"O bir lağım faresi."

"O kadar büyük bir kalbin var ki Ned."

"Önemli olan şey, bir beynimin olması ve ben onu uyuş-

turucu ile mahvetmeyeceğim; ayrıca, onun gibi kendi kendini mahveden insanların etrafımda dolaşmasını istemiyorum."

Ekibin ustabaşısı olan Ned, Straight Edger'*' hareketinin üyesiydi. Başarılı olma olasılığı olmasa da, ergenlik çağındaki ve yirmili yaşlarındaki insanlar -kadınlardan çok erkekler-arasında hâlâ büyüyen hareket, taraftarların uyuşturucudan, aşırı alkolden ve düzensiz seksten vazgeçmelerini gerektiriyordu. Bu hareketin üyeleri, kafa sallayan, rock'n roll ve pogo dansı yapan, kendi kendini kontrol edebilen ve kendine saygısı olan gençlerdi. Eğer hareketin liderleri sistemden nefret etmeselerdi ve her iki büyük politik partiyi de küçümse-meselerdi, hareketin herhangi bir öğesi onlar için kültürel bir akıma dönüşebilirdi. Bazen, bir klüpte veya konserde iken aralarında bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu anladıkların-da, onu uyuşturucudan vazgeçirene dek dövüyor ve buna ha-

şin sevgi demekten rahatsızlık duymuyorlardı. Bu aynı zamanda onları politik akımlardan uzak tutuyordu.

Dusty, farklı nedenlerden olsa da hem Motherwell! hem de Skeet'i seviyordu. Motherwell zeki, komik ve güvenilirdi, muhtemelen kendi isteklerini frenleyemediği neşesiz bir ya-

(*) A B D ' d e , uyuşturucu, alkol, özgür seks ve adi t e l e v i z y o n magazin prog r a m l a r ı n a karşı olanların oluşturduğu hareket. Hareket üyeleri, bu tür alışkanlıkların kendilerini A B D ' n i n geleceği hakkında önemli konuları d ü ş ü n m e k t e n a l ı k o y d u ğ u n a inanırlar, (r.n.) şama, amaçsız günlere ve yalnız geçen gecelere mahkûm olmasına karşın, Skeet kibar ve sevimliydi

Motherwell, ikisinden de daha iyi bir işçiydi. Eğer Dusty akıllı iş yönetimi kitabının kurallarını tam olarak uygulasay-dı, Skeet'i uzun süre önce ekipten atmış olurdu. Eğer sağdu-yu egemen olsaydı yaşam çok kolaylaşacaktı ama bazen kolay yol doğru yol olmuyordu.

"Muhtemelen yağmur yağacak," dedi Dusty. "O halde neden onu ilkönce çatıya gönderdin?"

"Ben göndermedim. Ona, pencerelerdeki çerçeveleri ve yerdeki döşemeyi zımparalamasını söyledim. Sonra bir baktım, yukarıya çıkmış, kafaüstü g a r a j yoluna atlayacağını söylüyor."

"Onu aşağı indireceğim."

"Ben denedim. Ben yaklaştıkça daha da histerikleşti. "

"Muhtemelen senden korkmuştur," dedi Dusty.

"Lanet olası herif korksa iyi olur. Eğer onu ben öldürürsem, kafatası betonda parçalandığında duyduğu acıdan da-ha fazlasını duyacaktır."

Bekçi cep telefonunu çıkardı "Belki de polisi arasam iyi olur."

"Hayır!" Sesinin çok sert çıktığını fark eden Dusty, derin bir nefes aldı ve daha sakin bir şekilde, "Böyle nezih bir semtte oturan insanlar, önlenebilecek ufak meseleler yüzünden yaygara kopmasını istemezler," dedi.

Polisler Skeet'i güvenli bir biçimde aşağı indirebilirlerdi ama sonra onu, orada en az üç gün kalmasını gerektirecek bir psikiyatri kliniğine yatıracaklardı. Bu süre muhtemelen daha uzun olacaktı. Skeet'in ihtiyacı olan en son şey, kişiyi kısa vadede sakinleştiren ama sonunda onu şu an olduğundan çok daha kötü bir duruma düşüren ve avuçlar dolusu meyva aromalı sinir ilaçlan tedavisi uygulayan bir kafa dok-torunun eline düşmekti. "Bu tür semtler," dedi Dusty, "gösteri sevmezler." Sokak boyunca uzanan büyük evleri, muhte-

şem palmiyeleri ve görkemli çam ağaçlannı, bakımlı çimen-leri ve çiçek bahçelerini gözden geçirdikten sonra bekçi, "Si-ze on dakika vereceğim." dedi.

Motherwell sağ yumruğunu kaldırdı ve Skeet'e doğru salladı. Tepesinde dönen kargalann halesi altında oturan Skeet de ona el salladı. Bekçi, "Her

neyse, intihar edecek gi-bi görünmüyor," dedi. "Küçük serseri, Ölüm Meleği yanında oturduğu için ve ona diğer tarafta olmanın nasıl bir şey ol-duğunu gösterdiği için mutlu olduğunu söylüyor.," diye açıkladı Motherwell "ve söylediğine göre, o taraf gerçekten muhteşemmiş."

"Gidip onunla konuşacağım," dedi Dusty. Motherwell kaşlannı çattı. "Konuş. O lanet olası herifi kov."

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2

3

İçinde birikmiş yağmurla kabarmış olan bulutlu gökyü-

zü yere doğru yaklaştığında ve rüzgâr kuvvetlendiğinde Martie ile köpek koşarak eve geldiler. Martie, hızla eve doğru yü-

rürken sürekli olarak aşağıya, kendisiyle birlikte yürüyen gölgesine bakmıştı ama kısa bir süre sonra fırtına bulutlan güneşin önünü kapattığından, gizemli arkadaşı sanki topra-

ğın altına sızarak yeraltı dünyasına geri dönmüş gibi ortadan kaybolmuştu.

Pencerede olup da onun tuhaf davranışını gören var mı diye merak ederek yanından geçtiği evleri incelemiş, bir yandan da düşündüğü kadar tuhaf görünmediğini umut etmişti.

Çok hoş ayrıntılara ve Martie'nin tanıdığı *insanların* ya-nsından daha fazla cazibeye ve karaktere sahip olsa da, bu pitoresk semtte evler genellikle eski ve küçüktü. Evlerin ço-

ğuna İspanyol mimarisi hakimdi ama aynı zamanda Cots-wold evleri, Fransız *chaumiere'leri,* Alman Hauschen'leri ve Art Deco bungalow'lan da vardı. Defneler, palmiye ağaçları, mis kokulu okaliptüsler, eğrelti otlan ve şelale gibi çağlayan begonyalann yeşil nakışı ile işlenmiş çeşitli mimarilerin karması çok hoş görünüyordu.

Martie, Dusty ve Valet, mükemmel tasarlanmış, Kraliçe Viktoıya dönemi evlerini hatırlatan iki katlı minyatür bir ev-de oturuyorlardı. Dusty, binayı San Francisco'nun belli cad-delerinde bulunan bu tür evlerin renkli ama zevk sahibi ki-

şilere hitap eden geleneğini dikkate alarak boyamıştı: Açık san fon; mavi, gri ve yeşil süslemeler. Saçaklar, pencere per-vazlan ve çerçeveler ise, doğru bir kararla, pembe renge boyanmıştı.

Martie, evlerini seviyordu ve onun, Dusty'nin yeteneğini ve sanatını yansıttığını düşünüyordu.

Fakat nedense annesi evin boyasını ilk gördüğünde, "Ev-de sanki palyaçolar oturuyormuş hissini uyandmyor," de-mişti.

Martie, evin kuzey tarafındaki ahşap kapıyı açarken ve arka bahçeye giden dar tuğla patika boyunca Valet'i izlerken, mantıklı bir açıklaması olmayan korkusunun annesinden al-dığı can sıkıcı telefondan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Ne de olsa, hayatındaki en büyük stres

kaynağı, Sabrina'nm Dusty'i kabul etmeyi reddetmesiydi. Bu iki kişi onun en sevdiği varlıklardı ve aralannda banş olsun istiyordu.

Dusty, savaşın taraflarından biri değildi. Bu üzücü sa-vaştaki tek savaşçı Sabrina'ydı. Ne yazık ki, Dusty'nin sava-

şa katılmayı reddetmesi düşmanlığı sadece daha da güçlendiriyordu.

Martie, evin arka tarafında bulunan çöp konteynerleri-nin yanında durarak konteynerlerden birinin kapağını açtı ve içinde Valet'in kakasının bulunduğu mavi plastik torbayı içine bıraktı.

Belki de ani ve açıklanamaz korkusunun nedeni, annesinin, Dusty'nin başanlı olma hırsının sözüm ona yetersizli-

ğine ve Sabrina'nm yeterli eğitim addettiği eğitimi almamış

olmasına ilişkin sızlanmalanydı. Martie, annesinin bu tavn-nm bir gün evliliklerini etkilemesinden korkuyordu. Kendine engel olamayıp, Dusty'e annesinin eleştirel gözlerinden bakmaya başlayabileceğinden korkuyordu. Ya da belki Dusty, Sabrina kendisini küçük gördüğü için Martie'ye içerlemeye başlayacaktı.

Aslında Dusty, Martie'nin tanıdığı en bilgili insandı. Ku-laklannm arasındaki makine, babasmmkinden bile iyi çalı-

şıyordu -ki Güler Yüzlü Bob gerçekten de zeki bir adamdı.

Hırslı olmaya gelince... kendisi de hırslı bir koca yerine nazik bir kocaya sahip olmayı tercih ederdi; ve Dusty'de Ve-gas'taki açgözlülükten daha fazla merhamet vardı.

Dahası, Martie'nin kendi kariyeri de annesinin onunla ilgili kariyer beklentilerini karşılamamıştı. Üniversite diploması aldıktan -işletmeyi asıl branş, pazarlamayı yardımcı branş

olarak seçmişti- ve yüksek lisansını tamamladıktan sonra, onu genel müdür olma şerefine eriştirecek olan yolu tercih etmemişti. Onun yerine, serbest çalışan video oyunu tasarımcısı olmuştu. Her şeyini kendisinin yarattığı birkaç başa-rılı oyun satmıştı ve başkalarının fikirlerine dayanan senaryolar, karakterler ve fantezi dünyaları tasarlamıştı. Çok fazla olmasa da, iyi para kazanıyordu ve erkek egemen bir dünyada kadın olmanın çok büyük bir avantaj olduğunu düşü-

nüyordu; çünkü onun bakış açısı farklıydı. İşini seviyordu ve kısa bir süre önce, J.R.R. *Yüzüklerin Efendisi* üçlemesine dayanan tamamen yeni bir oyun yaratmak için bir anlaşma imzalamıştı. Belki bu, Scrooge McDuck'ı etkilemeye yetecek oranda patent ücreti almasını sağlayabilirdi. Yine de annesi, onun yaptığı işi hor görüyor ve "karnaval saçmalığı" olarak

tanımlıyordu; çünkü Sabrina, video oyunlarını atari salonları ile, atari salonlarını eğlence yerleri ile ve eğlence yerlerini karnavallarla ilişkilendiriyordu. Martie, annesinin bir adım daha ileri gidip onu fuarlarda şov yapan hilkat garibesi olarak tanımlamadığı için kendisini şanslı hissediyordu.

Valet, arka merdivenleri çıkarken ve verandayı geçerken Martie'ye eşlik ediyordu. Martie, "Belki de psikanalist, birkaç dakika önce beni korkutan gölgemin, annemin ve onun ne-gatifliğinin bir sembolü olduğunu söyleyecektir." dedi.

Valet, ona gülümsedi ve tüylü kuyruğunu salladı. "Belki, benim kısa korku nöbetim, annemin ... bir gün kafamı karış-

tırabileceğine ve zehirli tutumuyla beni zehirleyebileceğine ilişkin bilinçsiz bir kaygıyı ifade ediyordu."

Martie, ceketinin cebinden anahtarlarını çıkardı ve kapı-

yı açtı.

'Tanrım, Temel Psikoloji dersinin yarısına gelmiş ikinci sınıfa giden kolej öğrencileri gibi hissediyorum kendimi."

Köpeğiyle sık sık konuşuyordu. Köpek dinliyor ama asla cevap vermiyordu ve onun sessizliği, mükemmel ilişkilerinin temel direklerinden biriydi.

Valet onu mutfağa doğru takip ederken Martie, "Başıma gelen olayda büyük bir ihtimalle psikolojik bir sembolizm yoktu ve ben deliriyorum." dedi.

Valet, delilik teşhisine katılıyormuş gibi hırladı ve kase-sindeki suyu istekle içti.

Haftada beş gün, uzun bir yürüyüşten sonra ya Martie ya da Dusty yarım saatlerini arka verandada köpeğin bakımı için harcıyorlar, köpeğin tüylerini tarayıp fırçalıyorlardı. Salı ve perşembe günleri, bakım öğle gezintisinden sonra yapılı-

yordu. Evlerinde çok fazla köpek tüyü yoktu ve Martie bu düzeni devam ettirmeyi düşünüyordu.

"Bir sonraki bildiriye kadar tüy dökmemekle yükümlü-

sün," diye hatırlattı Valet'a. "Ve unutma—bizim burada olmamamız ve senin neler yaptığını görmememiz, sana aniden mobilyaların üzerine çıkma ayrıcalığı ve buzdolabına sınırsız erişim hakkı vermez."

Martie ona güvenmediği için kırılmış olduğunu söylemek istercesine Valet, gözlerini Martie'ye doğru çevirdi. Ardından suyunu içmeye devam etti.

Martie, mutfağın bitişiğindeki küçük tuvaletin ışığını yaktı. Amacı

makyajını kontrol etmek ve rüzgârdan dağılmış
saçlarını fırçalamaktı.

Lavaboya doğru yaklaştığında içini yeniden garip bir korku kapladı ve kalbi sıkışıyormuş hissine kapıldı. Bu de-fa, daha önce olduğu gibi arkasında ölümlü bir tehlikenin belirdiği duygusuna kapılmamıştı. Şu anda aynaya bakmaya korkuyordu.

Sanki sırtına tonlarca taş yüklenmiş gibi aniden gücü kesildi ve omuzlarını kamburlaştırarak öne doğru eğildi. İki eliyle lavabonun kenarlarına tutunarak aşağıdaki boş evye-ye baktı. Mantıkdışı korku ile o kadar çok eğilmişti ki, yukarıya bakmasının fiziksel olarak imkânı yoktu.

Kendi saçından kopmuş siyah bir tel, beyaz porselenin kıvrımına düşmüştü ve bir ucu açık olan pirinç giderin altından kıvrılan bu saç teli uğursuz bir şey gibi görünüyordu. Yukarı bakmaya cesaret edemediği için, musluğu el yordamıyla aradı ve sıcak suyu açıp saçın gitmesini sağladı.

Suyun akmasına izin vererek yükselen buharı içine çek-ti ama bu, Martie'nin yeniden hissettiği ürpertiyi ortadan kaldırmadı. Ellerinin arasındaki lavabonun kenarları yavaş
yavaş ısındı ama elleri hâlâ buz gibiydi.

Ayna bekliyordu. Martie, artık onu sadece cansız bir varlık ve arka yüzü yaldızlı zararsız bir cam parçası olarak dü-
şünemiyordu. Ayna *bekliyordu.*

Ya da aynanın içindeki bir şey onunla göz göze gelmek için bekliyordu. Bir yaratık. Bir varlık.

Başını kaldırmadan sağma baktı ve Valet'in kapı aralı-
ğında durduğunu gördü. Normalde, köpeğin yüzündeki şaş-
kın ifade onu güldürürdü; şu anda, gülmek için özel bir ça-ba göstermesi gerekecekti ve onun ağzından çıktığında kahkaha, kahkahaymış gibi gelmeyecekti.

Aynadan korkuyorsa da, kendi tuhaf davranışından da
-ve daha yoğun bir şekilde- korkuyordu; çünkü kontrolünü tamamen kaybetmişti.

Buhar, yüzünde sıvılaştı. Boğazı tıkanıyormuş, boğuluyormuş gibi hissetti. Ve hızla akan, çağıldayan suyun sesi, kötü niyetli seslere, kötü ruhların kıkırdamalarına dönüştü.

Martie, musluğu kapattı. Sessizlikte, nefes alıp verişi korkunç hızlıydı ve Martie'nin umutsuzluğunu net bir biçim-de yansıtıyordu.

Biraz önce sokaktayken, derin nefes aldığından, kafası-

nın içindekiler boşalmış, korku ortadan kalkmıştı ve onu korkutan çarpık gölgesi tehdit unsuru olmaktan çıkmıştı. Bu sefer, aldığı her nefes, oksijenin yangını beslemesi gibi korkusunu besliyordu.

Tuvaletten kaçacaktı ama vücudundaki tüm güç tükenmişti. Bacakları lastik gibiydi ve düşüp başını bir yerlere çarpmaktan korkuyordu. Lavabodan destek almalıydı.

Basit mantık adımlarıyla eski dengesine geri dönmeyi umarak kendisini mantık yoluyla ikna etmeye çalıştı. Ayna ona zarar veremezdi. O bir varlık *değildi.* Sadece bir nesney-di. Cansız bir obje. Tanrı aşkına, o sadece bir cam.

O aynanın içinde gördüğü hiçbir şey kendisi için bir tehlike unsuru oluşturamazdı. O, tıpkı iğrenç bir korku filmin-deki gibi deli bir adamın arkasında durup, yüzünde delilere özgü bir ifade ile ve aklında cinayet düşüncesi ile içeri baka-bileceği bir pencere değildi. Aynada, tuvaletin - ve Martie'nin kendisinin - yansıması dışında herhangi bir şeyin görünmesi mümkün değildi.

Mantık işe yaramıyordu. Beyninin, daha önce hiç uğramadığı karanlık bir bölümünde batıl inançlara rastladı.

Aynadaki bu varlığın, Martie'nin kendisini akıl ve mantık yoluyla bu korkudan kurtarma çabaları *yüzünden* ger-

çeklik ve güç kazandığına inandığından, bu düşman ruhu görmemek için gözlerini kapattı. Her çocuk, yatağın altındaki öcünün, varlığı inkar edildiğinde daha güçlü ve daha tehlikeli hale geldiğini, yapılması gereken en doğru şeyin, pis kokan nefesinde başka çocukların kanı olan aşağıdaki aç canavarı düşünmemek olduğunu bilir. *Onu düşünme,* iğrenç sarı gözlerini, dikenli siyah dilini *düşünme.* O zaman canavar tamamen ortadan kaybolacak ve en sonunda kutsanmış

uyku gelecek ve ondan sonra da sabah olacak. Ve sen, bir canavarın midesinde değil de, rahat yatağında sıcacık battaniyelerin altında olacaksın.

Valet, Martie'ye sürtündü, Martie neredeyse çığlık atı-

yordu.

Gözlerini açtığında, köpeğin, sarı av köpeklerine çok ya-kışan ve hem yalvarma hem de kaygı içeren ifadelerden biri ile kendisine baktığını gördü.

Martie, onun desteği olmadan ayakta duramayacağını bildiği için lavaboya yaslanıyordu. Bir elini lavabodan çekti.

Dokunmak için, titreyerek elini Valet'a doğru uzattı.

Köpek bir paratoner görevi gördü ve Martie ona dokunduğunda kendisini topraklanmış hissetti. Tıpkı bir elektrik akımı gibi, felç edici etkiye

sahip korkusunun bir kısmı içinden akıp gitti. Aşırı dehşet yerini sadece korkuya bıraktı.

Her ne kadar sevecen, iyi huylu ve güzelse de Valet korkak bir hayvandı. Bu küçük odada onu korkutan bir şey yoksa, herhangi bir tehlikenin varlığı da söz konusu olamazdı. Valet, Martie'nin elini yaladı.

Köpekten cesaret alan Martie, en sonunda başını yavaş-

ça kaldırdı. Korkunç beklentiler içinde titriyordu.

Aynada korkunç bir yüz, uzaydan bir manzara ya da hayalet yoktu: Sadece bembeyaz olmuş kendi yüzü ve arkasındaki tuvalet.

Mavi gözlerinin aynadaki yansımasına baktığında kalbi yeniden hızla çarpmaya başladı, çünkü gerçek anlamda kendisine yabancılaşmıştı. Kendi gölgesinden korkan, bir aynayla karşı karşıya kalma olasılığında panikleyen bu titrek ka-dın . . . bu kadın, hayatın dizginlerini elinde tutan, istekli ve dengeli olan Martine Rhodes değildi, Güler Yüzlü Bob'un kı-

zı değildi.

Aynadaki kadına "Neler oluyor bana?" diye sordu ama ne aynadaki aksi ne de köpek bu soruya cevap veremedi.

Telefon çaldı. Cevap vermek için mutfağa gitti.

Valet onu takip etti. Şaşkın şaşkın Martie'ye baktı, biraz kuyruğunu salladı sonra sabit durdu.

Sonunda, "Üzgünüm, yanlış numara," dedi ve telefonu kapattı. Köpeğin tuhaf davrandığını fark etti. "Neyin var senin?"

Valet, tüyleri hafifçe dikilmiş halde ona bakıyordu.

"Yemin ederim arayan, yan komşunun dişi kanişi değil-di."

Tuvalete ve aynaya geri döndüğünde gördüğü şeyden hoşlanmamıştı ama şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu.

4

Dusty, evin yanındaki rüzgârın hareketlendirdiği palmiyenin hafifçe hışırdayan yapraklarının altından yürüdü. İşte, ekibin üçüncü üyesi olan Foster "Fig" Newton'u bulmuştu.

Fig, kemerine küçük bir radyo takmıştı—bu radyoyu hiçbir zaman yanından ayırmıyordu. Radyodaki konuşmaları rahatlıkla duyabilmek için kulaklık kullanıyordu. Fig, politik konular ya da modern yaşamın problemleriyle ilgili programlar dinlemezdi. UFO'lar, uzaylıların dünyalıları ka-

çırması, ölülerden gelen telefon mesajları, dördüncü boyutta yaşayan varlıklar ve Koca Ayak ile ilgili programlan hiç ka-

çırmıyor, gündüz ya da gece hangi saatte olursa olsun o istasyonu ayarlıyordu. "Selam, Fig."

"Selam." Fig, özenle bir çerçeveyi zımparalıyordu. Nasır-lı parmaklan toza dönüşmüş boyadan dolayı bembeyaz ol-muştu.

Fig'in biraz ötesindeki arduvazlı yolu izlerken "Skeet'le ilgili haberleri duydun mu? " diye sordu Dusty.

Fig başını sallayarak, "Çatıda," dedi. "Atlayacak galiba."

"Muhtemelen atlayacakür."

Dusty durdu ve şaşırmış bir şekilde dönerek. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Newton genellikle o kadar suskundu ki, Dusty, Newton'un cevap vermek yerine sadece omuz silkeceğini düşü-

nüyordu. Oysa Fig, "Skeet hiçbir şeye inanmaz," dedi.

"Hiçbir şey demekle neyi kastediyorsun?" diye sordu Dusty.

"Hiçbir şey nokta."

"Aslında o kötü bir çocuk değil."

Fig'in cevabı onun için yemek sonrası yapılan bir konuş-

mayla aynı değerdeydi:

"Problem şu ki, o çok derin biri değil."

Foster Newton'un turta gibi yuvarlak yüzü, erik gibi çenesi, kocaman ağzı, vişne gibi yuvarlak kırmızı burnu ve kır-mızı yanakları aslında onu ahlaki çöküntü içinde olan bir zevk düşkünü gibi göstermeliydi ama kaim camların büyüt-tüğü hüzünlü parlak gri gözleri sayesinde bu görüntüden kurtuluyordu. Bu, Skeet'in intihar etme isteğiyle ilgili bir hü-

zün değildi; daha çok, herkesle ve her şeyle ilişkilendirdiği sürekli bir acıydı.

"İçi boş," diye ekledi Fig.

"Skeet mi?"

"Boş."

"Kendini bulacaktır."

"Artık aramıyor ama."

Fig'in kısa ve öz konuşma sitiline uyum sağlayarak "Bu karamsar bir düşünce," dedi, Dusty.

"Gerçekçi."

Fig, başını yana yatırdı ve dikkatini radyodaki bir tartış-

maya verdi. Dusty, kulaklıkların birinden zayıfve tiz bir fısıl-tı şeklinde çıkan tartışmayı duyabiliyordu. Fig ayakta duruyordu ve zımpara makinesi çerçevenin üzerindeydi. Görünü-

şe bakılırsa gözleri, dinlemekte olduğu tuhaflıktan kaynaklanan hüzünlü bir ifadeye bürünmüştü; bir uzaylının ışın silahından çıkan ve kişiyi felç eden ışınla vurulmuş gibi hareketsizdi.

Fig'in iç karartıcı tahmininden dolayı endişelendiği için Dusty hızla, Skeet'in önceden tırmandığı uzun alüminyum merdivene doğru yürüdü. Onu, evin ön tarafına götürmeye karar verdi. Daha direkt bir yaklaşım, Skeet'in korkmasına ve aşağı inmesi için ikna edilmeye fırsat kalmadan çatıdan atlamasına neden olabilirdi. Dusty hızla yukarı çıkarken ayaklarının altındaki basamaklar fıkırdıyordu.

Merdivenin üzerinden çatıya atladığı nokta evin arka tarafmdaydı. Skeet Caulfield, evin ön tarafmdaydı ve uyuyan bir ejderhanın pullarla kaplı böğrü gibi yükselen turuncu renkli kilden yapılmış kiremitlerin dik eğiminin arkasında ol-duğu için görünmüyordu.

Bu ev bir tepenin üzerindeydi ve birkaç kilometre batıda, Newport Beach'in kalabalık kıyılarının ve kuytu limanının ötesinde ise Pasifik Okyanusu uzanıyordu. Suyun her zamanki maviliği, okyanus tabanına tıpkı bir tortu gibi oturmuştu ve çırpınıp duran dalgalar yer yer siyah beneklerle birlikte grinin birçok tonunu içeriyordu: Ürkütücü cennetin bir yansıması. Ufukta, deniz ve gökyüzü çok büyük siyah bir dalganın içinde kavisler çiziyormuş gibi görünüyordu; eğer bu durum gerçek olsaydı, dalga, Rocky Dağlarını en az dokuz yüz kilometre doğuya götürmeye yetecek bir güçle kıyı-

ya vuracaktı.

Evin arkasında, Dusty'nin yaklaşık on beş metre aşağı-

sında denizden ve yaklaşmakta olan fırtınadan daha tehlikeli, arduvaz ile döşenmiş verandalar bulunuyordu. Kendisinin arduvazlann üzerine düşme ihtimali, Rocky dağlarının sular altında kalması ihtimalinden daha yüksekti.

Dusty, okyanusa ve tehlikeli düşüş olasılığına sırtını çevirerek, yerçekiminin kendisini tehlikeli bir biçimde aşağı doğru çekişine karşı ters ağırlık görevi görmesi için kollan hafifçe açık ve öne doğru uzatılmış bir halde yukarı doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Kıyıdan gelen hafif rüzgâr hâlâ sadece güçlü bir esintiydi ve henüz şiddetli bir fırtınaya dönüşmemişti; yine de bu hafif rüzgâr, arkasından estiği ve onu çatıdan uzaklaştırmak yerine çatıya doğru ittiği için minnettardı. Uzun eğimin zirvesinde bacaklannı açarak ata biner gibi çatının sırtına oturdu ve kompleks çatının ilave eğimleri arasından evin ön tarafına doğru baktı.

Skeet, alçak bir çan kulesi gibi görünen çift çıkışlı bir bacanın yanında, Dusty'ninkine paralel bir başka çatı sırtın-da oturuyordu. Yalancı mermerden yapılmış kule, Rönesans dönemine ait kemerlerin üzerine oturtulmuştu. Kemerlerin kireçtaşı kolonları, bakır kaplı İspanyol sömürge dönemi mimarisine ait ufak kubbeyi destekliyordu. Ufak kubbenin üzerinde kısa ama şatafatlı Gotik bir kule ucu bulunuyordu ve Budweiser için büyük neon bir ışığı ne kadar uygunsuzsa, bu üşütük tasarım için de, şatafatlı Gotik kubbe ucu o kadar uygunsuzdu.

Arkası Dusty'e dönük bir halde dizlerini kendine çekmiş

olan Skeet, başının üzerinde dolanıp duran üç kargaya baktı. Kollarını, sanki onları kucaklayacakmış gibi havaya kaldırmıştı; kuşları başının ve omuzlarının üzerine konmaya davet ediyordu. Bu görüntüsü ile bir boyacıyı değil, tüylü dostları ile sohbet aynininde olan Aziz Francis'i andırıyordu.

Hâlâ çatı sırtında ata biner vaziyette oturan Dusty, pen-guen gibi paytak paytak yürüyüp batıdan doğuya doğru uzanan saçak kısmına gelene dek kuzeye doğru hareket etmek için çatının zirvesini terk etti ve şu anda yer çekimi onu aşa-

ğı doğru çektiği için, dikkatli adımlarla yuvarlak kiremitler-den aşağı doğru indi. Çömelerek bir süre kenarda durdu ama sonra yağmur oluğunun bir tarafından diğer tarafına atladı ve alçak yüzeyin üzerine üç bacak olarak düştü; lastik tabanlı ayakkabılarının her biri bir eğimin üzerindeydi.

Ağırlığı eşit olarak dağılmadığından, Dusty sağa doğru yatmıştı. Tekrar dengesini bulmaya çalıştı ama aşağı doğru kayacağını fark etti. Daha fazla yana yatmadan ve aşağıya yuvarlanıp kafasını kırmadan önce kendisini ileri

doğru attı ve çatı sırtındaki kiremitlere yüz üstü düştü; sağ bacağı ve koluyla güney eğime, sol bacağı ve koluyla ise kuzey eğime sıkı sıkı tutunuyordu. Bu haliyle gözü dönmüş bir boğanın üzerinde olan panik halindeki bir rodeo kovboyunu andırı-

yordu.

Turuncu ve kahverengi renklerin karışımından oluşan boyayı ve çatının kiremitleri üzerinde çürümüş likenlerin oluşturduğu pası izleyerek bir süre orada yattı. Bu manzara ona Jackson Polock'un sanatım hatırlatmıştı. Gerçi şu anda gördükleri, daha ince bir zevkin ürünüydü, daha anlamlıydı ve göze daha hoş görünüyordu.

Yağmur başladığında ölü liken tabakası hızla sümüksü bir hal alacak ve fırında pişirilmiş kiremitler tehlikeli bir bi-

çimde kayganlaşacaktı. Fırtına kopmadan önce Skeet'e ulaş-

mak ve onu çatıdan indirmek zorundaydı. En sonunda daha küçük bir çan kulesine doğru emekledi.

Bunun küçük kubbesi yoktu. Üzerinde yükselen kubbe, camilerin üzerinde bulunan ve Cennetağacı adı verilen İslami modelde resmedilen seramik fayanslarla kaplı kubbelerin minyatür bir çeşidiydi. Ev sahipleri Müslüman değildi; bu nedenle evin mimarisinde bu egzotik ayrıntıyı kullanmalarının nedeni, onu görsel olarak beğenmeleriydi—oysa, evin tepesindeki kubbeye hayran kalacak kadar yaklaşabilecek insanlar sadece çatı işçileri, boyacılar ve baca temizleyicileriydi.

Dusty, yaklaşık bir buçuk metre boyundaki kuleye yaslanarak gövdesini ayaklarının olduğu yere doğru çekti. Ellerini, kubbenin alt kenarındaki bir havalandırma deliğinden diğerine geçirerek açık çatının bir sonraki uzun bölümüne uzanan yapının etrafında yavaş yavaş ilerledi.

Bir kez daha bacaklarını açıp, ata biner gibi çatının sır-tına oturarak Cennetağacı kubbesi olan bir başka lanet olasıca taklit çan kulesine doğru ilerledi. Kendini, yüksekte ya-

şayan Nötre Dame'in kamburu Quasimodo gibi hissetti: Belki o zavallı biçare kadar çirkin değildi ama onun kadar atik de değildi.

Bir sonraki kulenin etrafından dolaştı ve evin ön kana-dını örten kuzey güney çatısının saçakları altında uzanan doğu batı açıklığının sonuna kadar gitti. Skeet, alt çatı sırtı çizgisinden üst çatı eğimine ulaşan bir rampa görevini gören kısa alüminyum bir merdiven kullanmıştı ve merdiven hâlâ oradaydı. Dusty, çömeldiği yerden kalkıp bacaklarını ve kollarını maymun gibi kullanarak, merdiveni tırmandı ve başka bir eğimli yüzeye ulaştı.

En sonunda Dusty son tepeye tırmandı. Skeet onu gör-düğü için ne şaşırmış ne de paniğe kapılmıştı. "Günaydın Dusty."

"Merhaba evlat."

Dusty yirmi dokuz yaşındaydı ve genç adamdan sadece beş yaş büyüktü; yine de Skeet'i çocuk gibi görüyordu.

"Oturabilir miyim?" diye sordu Dusty.

Skeet gülümseyerek, "Arkadaşlığından zevk duyarım,"

dedi.

Dusty onun yanma oturdu; poposu çatı sırtı çizgisinin üzerindeydi, dizlerini kendine doğru çekmişti ve ayakkabıla-rı kiremitlerin üzerindeydi.

Otoyolun ve evlerin bulunduğu geniş arazinin üzerinden ve San Joaquin Dağlan'nm arkasından doğuya doğru esen rüzgâr, ağaç dallarını salladı ve çatıdaki kiremitleri yerinden oynattı; Santa Ana Dağları, yağmur mevsiminden önce kahverengi ve çıplak görünüyordu. Yaşlı tepelerini çepeçevre saran bulutlar kirli eşarpları andırıyordu.

Motherwell, aşağıdaki garaj yoluna büyük bir branda sermişti ama kendisi ortalıkta görünmüyordu.

Bekçi kaşlarını çatmış onları izliyordu; kolundaki saate baktı. Skeet'i aşağı indirmesi için Dusty'e on dakika vermişti.

"Üzgünüm," dedi Skeet. Sesi ürkütücü bir biçimde sakindi.

"Neden üzgünsün?"

"İş saatinde atlamaya çalıştığım için."

"Bu işi boş bir zamanında *yapabilirdin,"* diyerek ona ka-tıldığını belirtti Dusty.

"Haklısın ama mutsuz olduğum bir yerden değil de, mutlu olduğum yerden atlamak istedim ve ben en çok işte mutluyum."

"Hoş bir çalışma ortamı yaratmaya çalışıyorum."

Skeet hafifçe güldü ve akan burnunu gömleğinin koluna sildi.

Her zaman zayıf olsa da, sırım gibi ve dayanıklıydı; şu anda çok zayıf hatta sıskaydı ama kaybettiği kilo sadece kemik ve kastan ibaretmiş gibi yumuşak görünüyordu. Güneş

altında çalıştığı halde yüzü solgundu; kahverengiden çok gri bir renk almış olan teninde hayaletlerinkine benzer bir solgunluk vardı. Ucuz siyah-beyaz lastik tenis ayakkabıları, kırmızı çorapları, beyaz pantolonu ve yıpranmış kol ağızlan kemikli bileklerinden aşağı dökülen yırtık pırtık açık san ka-zağıyla aç susuz çölde dolaşan kayıp bir çocuğu andmyordu.

Burnunu tekrar koluna silen Skeet, "Hava soğuyor olmalı" dedi.

"Belki de burun akıntısı sadece bir yan etkidir. "

Skeet'in gözleri genellikle bal rengine yakın bir kahve-rengiydi ve ışıl ışıldı ama şu anda o kadar dolu dolu olmuş-

tu ki, renginin bir kısmı yok olmuş, geriye sadece donuk bir bakış bırakmış gibi görünüyordu. "Seni hayal kmklığma uğ-

rattığımı düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Eyet öyle. Ama bu sorun değil. Bunun benim için bir önemi yok."

Dusty, "Beni hayal kmklığma uğratamazsm," diyerek rahatlattı onu.

"Ama uğrattım. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı ikimiz de biliyoruz. "

"Sen sadece kendini hayal kmklığma uğratabilirsin."

Skeet, "Rahatla abi" diyerek Dusty'nin dizine hafifçe vurdu ve gülümsedi. "Benden çok fazla şey beklediğin için seni suçlamıyorum ve problemli bir manyak olduğum için kendimi de suçlamıyorum. O devreleri çoktan aştım."

On iki metre aşağıda Motherwell, çift kişilik bir karyoladan aldığı yatağı tek eliyle taşıyarak evden dışan çıktı.

Tatilde olan ev sahipleri Dusty'e anahtar bırakmıştı çün-kü evin yoğun kullanılan bazı odalannm iç duvarlannm da boyanması gerekiyordu. İşin bu kısmı bitmişti.

Motherwell, yatağı, daha önce sermiş olduğu brandanın üzerine bıraktı; Dusty'e ve Skeet'e doğru bakıp yeniden evin içine girdi.

On iki metre yukandan bile Dusty, bekçinin, bu intihar girişiminin hafif sıynklarla atlatılmasını sağlamak için Motherwell'in eve girip dışarı eşya çıkarmasını onaylamadığını görebiliyordu.

"Ne aldın?" diye sordu Dusty.

Skeet omuzlarını silkti ve yüzünü, evin üzerinde çember oluşturan kargalara çevirdi. Kargalara öyle budalaca bir gü-

lüşle ve o kadar büyük bir saygıyla bakıyordu ki, onun, gü-

ne bir bardak taze sıkılmış portakal suyu, şekersiz kepekli kurabiye, omlet ve on sekiz kilometrelik bir yürüyüşle başla-mış tamamen normal biri olduğu düşünülebilirdi.

"Ne aldığını hatırlıyor olmalısın," diye üsteledi Dusty.

"Bir kokteyl," dedi Skeet. "Hap ve toz."

"Uyarıcı, sakinleştirici?"

"Muhtemelen ikisi de. Çok aldım. Ama kendimi kötü hissetmiyorum." Bakışlarını kuşlardan uzaklaştırdı ve sağ elini Dusty'nin omuzuna koydu.

"Artık kendimi bok gibi hissetmiyorum. Huzurluyum Dusty."

"Yine de ne aldığını bilmek istiyorum."

"Neden? Olabilecek en lezzetli formül olsa bile sen bu formülü asla kullanmazsın." Skeet gülümsedi ve Dusty'nin yanağından bir makas aldı. "Yapmazsın. Sen benden farklı-

sın."

Motherwell evden dışarı çıktı. Elinde, bir başka çift kişilik karyoladan aldığı ikinci bir yatak vardı. Getirdiği ikinci yatağı birincinin yanma koydu.

Skeet, dik çatının altındaki yatakları işaret ederek "Bu aptalca," dedi. "Ya bu tarafa atlayacağım ya da diğer tarafa."

Dusty kararlı bir biçimde, "Dinle beni, Sorenson'larm g a r a j yoluna atlamayacaksın," dedi.

"Onlar bunu umursamayacaktır. Şu anda Paris'teler."

"Londra'dalar."

"Her neyse."

"İkisi de umursayacaktır ve bu işe çok sinirlenecektir."

Kızarmış gözlerini kırpıştıran Skeet, "Ne yani- onlar çok mu tutucu demek istiyorsun?" diye sordu.

Motherwell, bekçi ile tartışıyordu. Dusty onların seslerini duyabiliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu.

Skeet'in eli hâlâ Dusty'nin omuzundaydı.

"Üşümüşsün," dedi.

"Hayır," dedi Dusty. "Ben iyiyim."

'Titriyorsun."

"Soğuktan dolayı değil. Sadece korkuyorum."

"Sen mi?" Dusty'nin söylediklerine inanmayan Skeet'in bulanık gözleri daha net görmeye başlamıştı. "Korkuyor musun?

"Neden?"

"Yüksekten."

Motherwell ve bekçi eve doğru yürüdü. Yukarıdan bakıl-dığından Motherwell, bekçiyi eliyle arkadan yakalamış ve ayaklarını yerden kesecek şekilde yukarı kaldırmış eve doğ-

ru sürüklüyor gibi görünüyordu.

"Yüksekten mi?" Skeet şaşkınlıkla ona doğru baktı. "Ça-tıda boyanması gereken bir olduğunda bu işi hep sen yapmak isterdin."

"Ama işi yaparken yüreğim ağzıma gelirdi hep."

"Ciddi ol. Sen hiçbir şeyden korkmazsın."

'Tanılıyordun."

"Sen hiçbir şeyden korkmazsın."

"Ben mi"

Skeet öfkeyle cevap verdi. "Evet sen!"

"Benim de korkularım var."

Ruh hali bir anda tamamen değişen ve endişelenen Skeet, elini Dusty'nin omuzundan çekti. Kendini uzaklaştırdı ve çatı sırtı çizgisi üzerindeki kiremitlerin oluşturduğu dar alanın üzerinde yavaş yavaş ileri geri sallanmaya başladı. Sanki Dusty, sadece yükseklik korkusunu değil aynı zamanda ölümcül kanser hastalığına yakalandığını söylemişçesine, Skeet'in sesi acı ile tiredi:

"Yok, yok, yok, yok. ..."

Bu durumda Skeet, kendisine yakınlık gösterilmesine olumlu tepki verebilirdi ama aşırı üstüne düşüp onu korumaya çalıştıklarını fark ederse öfkeli, ulaşılmaz ve hatta saldırgan olabilirdi. Normal koşullarda bu durum sadece sıkm-Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2

tı yaratırdı ama yerden on iki metre yukarıda, iseniz tehlikeli olabilirdi. Skeet, sert sevgiye, mizaha ve soğuk gerçeklere genellikle daha iyi tepki verirdi.

Dusty, Skeet'in *yok, yok* melodisini bölerek, "Sen çok ge-ri zekâlısın." dedi.

"Geri zekâlı olan sensin"

"Yanlış. Geri zekâlı olan sensin."

"Sen tam bir geri zekâlısın," dedi Skeet.

Dusty başını salladı. "Hayır, ben psikolojik projerya rahatsızlığı olan biriyim." "Nesi olan?"

"Psikolojik, beyinle ilgili veya beyni etkileyen anlamına geliyor. *Projerya,* 'erken ve hızlı yaşlanma olarak bilinen ve doğuştan gelen bir anormallik' anlamına geliyor; bu tür rahatsızlığı olanlar çocuk yaşta yaşlanıyorlar."

Skeet başmı salladı. "Evet, *60 Dakika* programında bununla ilgili bir hikâye izlemiştim. "

"Psikolojik projeıya rahatsızlığı olan bir kişi, aslında bir çocuktur ama *zihinsel olarak* yaşlanmıştır. Babam beni böy-le çağırırdı. Bazen bu iki kelimenin sadece ilk harflerini söylerdi—PP. 'Benim küçük pe-pem nasılmış bugün?' ya da

'Eğer bir başka Scotch daha içtiğimi görmek istemiyorsan, neden voltanı

arka taraftaki ağaç eve doğru alıp bir süre kib-ritlerle oynamıyorsun küçük pe-pe ' derdi."

Skeet, birdenbire üzerlerine çöken acıyı ve öfkeyi bir kenara bırakıp sempatik bir biçimde, "Vay be. Bunun pek sevgi dolu bir ifade olduğu söylenemez öyle değil mi?"

"Hayır. Bu, *geri zekâlı* gibi bir ifade değil" Skeet kaşları-

nı çatarak, "Senin baban kimdi?" diye sordu.

"Dr. Trevor Penn Rhodes, edebiyat profesörü ve Yapıbo-zuculuk teorisi uzmanı."

"O, evet. Dr. Yapıbozucu."

Dusty, Santa Ana Dağları'na bakarak Dr. Yapıbozucu'ya ait birkaç cümleyi tekrarladı: "Dil, gerçeği anlatamaz. Edebiyatın güvenilir bir referansı, gerçek bir anlamı yoktur. Her okuyucunun yorumu aynı derecede geçerlidir ve yazarın amacından daha önemlidir. Aslında, hayattaki hiçbir şeyin anlamı yoktur. Gerçeklik sübjektiftir. Değerler ve hakikat sübjektiftir. Yaşamın kendisi bir illüzyondur. Vesaire, vesaire, vesaire, hadi bir Scotch daha içelim. "

Uzaktaki dağlar oldukça gerçek görünüyordu. Poposunun altındaki çatı da gerçekmiş hissi veriyordu ve garaj yoluna tepe üstü çakılırsa ya ölecek ya da ömür boyu sakat kalacaktı. Bu durum inatçı Dr. Yapıbozucu'ya hiçbir şey ispat-lamayacaktı ama bu Dusty için yeterli bir gerçeklikti.

"Yükseklik korkunun nedeni o mu?" diye sordu Skeet,

"Onun yaptığı bir şeyden dolayı mı korkuyorsun yüksekten?"

"Kim... Dr. Yapıbozucu mu? Hayır. Yüksek yerler beni rahatsız ediyor o kadar."

Duyduğu kaygı konusunda sevimli bir biçimde ciddi olan Skeet, "Nedenini öğrenebilirsin. Bir psikiyatrla konuş

dedi."

"Sanırım yapacağım tek şey, eve gidip köpeğimle konuş-

mak."

"Ben birçok terapiye katıldım."

"Ve bu terapiler senin için mucizeler yarattı öyle değil mi?" Skeet o kadar güçlü güldü ki, burnundan sümük çıktı.

"Özür dilerim." Dusty cebinden bir kâğıt mendil çıkardı ve Skeet'e uzattı. Skeet burnunu silerken, "Bana gelince .. . benim hikâyem seninkinden farklı. Hatırlayabildiğimden daha uzun bir süreden beri *her şeyden* korkuyordum, " dedi.

"Biliyorum."

"Uyanmaktan, yatağa gitmekten ve ikisinin arasındaki her şeyden. Ama şu anda korkmuyorum " Kâğıt mendille işi-ni bitirdikten sonra onu Dusty'e geri uzattı.

"Sende kalsın," dedi Dusty.

'Teşekkürler. Hey, artık neden korkmadığımı biliyor musun? "

"İğrenç herifin teki olduğun için mi?"

Skeet sarsıla sarsıla güldü ve başını salladı. "Ama aynı zamanda Diğer Tarafı da gördüm."

"Neyin diğer tarafı?"

"Yaşamın. Ölüm Meleği beni ziyaret etti ve bizi orada neyin beklediğini gösterdi bana."

"Sen bir ateistsin," diye hatırlattı Dusty.

"Artık değil. O günler geride kaldı. Bu seni memnun et-miş olmalı, öyle değil mi dostum?"

"Senin için ne kadar da kolay. Bir hap al, Tanrıyı bul."

Skeet'in tebessümü, derisinin altındaki kafatasmı daha da belirginleştirmişti. Zayıf yüzünde korkutucu bir biçimde yüzeye çok yakındı. "Harika değil mi? Her neyse, Ölüm Me-leği bana aşağı atlama talimatı verdi ben de bu yüzden atlı-

yorum." I

Aniden, çatıda bir uğultu meydana getiren daha soğuk bir rüzgâr esti ve rüzgâr beraberinde uzaktaki denizin tuzlu kokusunu da getirdi—ve ardından sanki bir işaret gibi, kısa bir süre için çürümüş yosunların pis kokusu duyuldu.

Bu rüzgârlı havada ayağa kalkmak ve dik eğime sahip olan çatıyı aşmak, Dusty'nin yüzleşmek istemediği bir müca-deleydi bu yüzden rüzgârın en kısa sürede dinmesi için dua etti.

Dusty, Skeet'in intihar etme isteğinin aslında yeni ortaya çıkan korkusuzluğundan kaynaklandığını varsayarak ve iyi bir korku dozunun onu tekrar hayata bağlayacağını umarak risk aldı ve, "Yerden yüksekliğimiz sadece on iki metre ve çatının kenarı ile döşeme taşlarının arasındaki mesafe muhtemelen dokuz ya da on metre. Aşağı atlamak klasik bir geri zekâlı karan olacaktır çünkü yapmayı planladığın şeyin sonunda belki de ölmezsin, sadece felç olursun ve ömrünün son kırk yılını aciz bir biçimde makinelere bağlı olarak geçirirsin. " dedi.

Skeet neredeyse neşe içinde "Hayır öleceğim," dedi.

"Bundan emin olamazsın."

"Benimle tartışma Dusty."

"Tartışmıyorum."

'Tartıştığını inkar etmek de bir tartışmadır. "

"O zaman seninle tartışıyorum."

"Gördün mü."

Dusty, sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

"Burası çok alçak. Hadi inelim buradan. Seni, Fashion Adası'ndaki Four Seasons Oteli'ne götüreceğim. Birlikte on dör-düncü veya on beşinci kata çıkanz. Oradan atlarsın ve böylece öleceğinden emin olursun."

"Bunu asla yapmazsın."

'Tabi ki yapacağım. Eğer bir şeyi yapacaksan doğru düz-gün yap. Bunu da berbat etme"

"Dusty, kafam biraz kanşık olabilir ama aptal değilim."

Motherwell ile bekçi, ellerinde büyük bir yatakla evden dışan çıktılar.

Hantal yatakla mücadele ederken komik bir biçimde La-urel ve Hardy'i anımsatıyorlardı ama Skeet'in gülüşü Dusty'e hiç de komik gelmedi.

Aşağıda garaj yolunda duran iki adam yüklerini brandanın üzerinde duran iki yatağın üzerine bıraktılar.

Motherwell, başını kaldırıp Dusty'e baktı ve kollannı kaldırdı; elleri, *Daha ne bekliyorsunuz* dercesine açıktı?

Evin etrafında daireler çizen kargalardan biri bir bombalama uçuşu yaptı ve aşağı düşen bomba, dünyanın yüksek teknolojiye sahip hava kuvvetlerini bile kıskandıracak şekilde hedefini buldu. Beyaz ve kıvamlı bir kütle Skeet'in sol ayakkabısının üzerine düştü. Skeet, ilk önce aşağı pisleyen kargaya sonra da kirlenen tenis ayakkabısına baktı. Ruh ha-li o kadar hızlı ve sert bir biçimde değişti ki, değişimin gü-

cünden başı dönmüş olmalıydı. Tuhaf gülüşü bir anda yok koldu ve yüzünü umutsuzluk ifadesi kapladı. Rahatsız edici bir ses tonu ile "Bu benim hayatım," dedi ve ayakkabısının üzerindeki pisliği dürtmek için parmağını uzattı. "Benim hayatım."

"Saçmalama," dedi Dusty. "Sen metaforlarla düşünecek kadar eğitimli biri değilsin."

Bu sefer Skeet'i güldüremedi.

Başparmağı ve işaretparmağı ile kuş pisliğini kanştmp

"Çok yorgunum," dedi Skeet. "Uyku zamanı."

Uyku derken gerçek *uykuyu* kastetmiyordu. Kastettiği şey, aşağıdaki

yatakların üzerinde şekerleme yapmak da de-

ğildi. Onun kastettiği, topraktan bir battaniyenin altında ölüm uykusuna yatmak ve solucanlarla birlikte rüyalara dal-maktı.

Skeet, çatının tepesinde ayağa kalkü. Ufak tefek sıska bir adam olduğu halde dimdik ayakta duruyor ve güçlü rüz-gârdan etkilenmemiş görünüyordu.

Fakat Dusty ihtiyatlı bir biçimde çömeldiğinde, kıyıya doğru esen rüzgâr büyük bir güçle onu öne doğru itti ve Dusty ağırlık merkezini değiştirip uygun bir pozisyon almadan önce ayaklarını yerden keserek sendelemesine neden ol-du.

Bu rüzgâr, ya bir Yapıbozucu için ideal bir rüzgârdı - etkisi her kişinin yorumuna göre değişen, biri için sadece bir esinti iken diğeri için tayfun olan- ya da Dusty'nin yükseklik korkusu onun ani rüzgâr esintisini abartılı bir biçimde algı-

lamasına neden oluyordu. Yaşlı adamın saçma felsefelerini uzun yıllar önce reddettiğine göre, eğer Skeet frizbi gibi uç-

ma riski olmadan dimdik ayakta durabiliyorsa, o da durabilirdi.

Skeet sesini yükselterek, "En iyisi bu Dusty." dedi.

"Sen neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmiyorsun."

"Beni durdurmaya çalışma."

"Bunu denemek zorundayım."

"Beni ikna edemezsin."

"Bunun farkındayım."

Eğimli bir alanda garip ve yeni bir spor faaliyetini ger-

çekleştirmek üzere olan iki atlet gibi birbirlerine bakıyorlardı: Skeet, ilk atışı bekleyen basketbol oyuncusu gibi ayakta duruyordu; Dusty, güç kazanmaya çalışan zayıf bir sumo güreşçisi gibi eğilmişti. "Sana zarar vermek istemiyorum,"

dedi Skeet.

"Ben de zarar görmek istemiyorum"

Eğer Skeet, Sorensonlarm evinden aşağı atlamaya kararlıysa, onu kimse engelleyemezdi. Çatının dik eğimli kiremitleri, rüzgâr ve yerçekimi kanunu onun lehineydi. Dusty'nin yapmayı umduğu tek şey, lanet olasıca çocuğun tam doğru noktadan aşağıya atlamasını ve uzun yatakların üzerine düş-

mesini sağlamakü.

"Sen benim dostumsun Dusty. Tek gerçek dostum."

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim evlat."

"Seni benim en iyi dostum yapan şey de bu."

"Haklısın," diye onayladı Dusty.

"Bir insanın en iyi dostu onun zaferine engel olmamalı."

"Zafer mi?"

"Sanırım o Diğer Tarafta. Zafer."

Skeet'in tam olarak yatakların üzerine düşmesini sağlamanın tek yolu, onu doğru anda yakalamak ve kenardaki ideal noktadan savurmaktı. Bu da çatıdan aşağı birlikte düş-

mek anlamına geliyordu.

Rüzgar, Skeet'in uzun san saçlarını dağıtıyor ve savuruyordu. Skeet'in uzun san saçlarından başka çekici hiçbir ya-nı kalmamıştı. Bir zamanlar yakışıklıydı ve kızlan mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Artık vücudu bozulmuştu; yüzü griye dönmüştü ve bitkin görünüyordu. Gözleri dışan uğramış-

tı. Gür, dalgalı ve san saçlan genel görüntüsünden o kadar farklıydı ki, peruk gibi görünüyordu.

Skeet'in vücudunun saçı dışındaki bölümleri hareketsizdi. Salem'deki bir cadıdan daha hareketsiz olmasına rağmen ihtiyatlı ve atikti. Dusty'den nasıl kurtulacağını ve aşağıdaki taşlara nasıl çakılacağını düşünüyordu.

Çocuğun dikkatini dağıtmak ya da en azından biraz zaman kazanmak için, "Ölüm Meleği'nin neye benzediğini her zaman merak etmişimdir" dedi Dusty.

"Neden?"

"Sen onu gördün değil mi?

Skeet kaşlannı çatarak, "Evet, aslında iyi görünüyordu"

dedi. Sert bir rüzgâr Dusty'nin beyaz şapkasını uçurdu ama Dusty, gözlerini Skeet'ten ayırmadı. "Brad Pitt'e benziyor muydu? "

"Neden Brad Pitt'e benzesin ki?" diye sordu Skeet; gizlice çatının kenarına doğru bakarken gözleri iki yana ve sonra tekrar Dusty'e doğru kaydı.

"Brad Pitt, *Joe Black ile Tanışmak* adlı filmde o rolü oynamıştı. "

"O filmi seyretmedim."

Umudu gittikçe kınlan Dusty, "Ölüm Meleği, Jack *Benny'e* mi benziyordu?" diye sordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Oldukça eski bir filmde Jack Benny, 'Ölüm Meleği' ro-lünde oynamıştı. Hatırladın mı?

Birlikte seyretmiştik."

"Ben çok fazla şey hatırlamıyorum. Fotoğraf hafızası olan sensin."

"Görsel hafıza. Fotoğraf hafızası değil. Görsel ve işitsel hafıza."

"Gördün mü? Ne dendiğini bile hatırlamıyorum. Sen beş

yıl önce akşam yemeğinde ne yediğini haürlayabiliyorsun.

Ben dün ne yediğimi bile hatırlamıyorum."

"Görsel hafıza yanıltıcı bir şey. Hiçbir faydası yok." İlk büyük yağmur damlalan evin üstüne düşmeye başladı. Ölü likenlerin ince bir sümük tabakasına dönüştüğünü görmek için Dusty'nin aşağı bakmasına gerek yoktu; çünkü *kokusunu* alabiliyordu; bu, ne olduğu hemen anlaşılamayan bir küf kokuşuydu. Islak kiremitlerin kokusunu da duyabiliyordu.

Gözünün önünde oldukça korkutucu bir sahne belirdi: *O ve Skeet çatıdan aşağı kayıyorlar ve sert bir biçimde yere düşüyorlardı. Skeet, tek bir çizik bile almadan yatakların üzerine düşüyor ama Dusty, hedeflediği noktaya ulaşamıyor ve kaldırım taşlarına çarparak belkemiğini kırıyordu.* "Billy Crystal," dedi Skeet. "Ne... Ölümü mü kastediyorsun? Ölüm Meleği, Billy Cıystal'e mi benziyor?"

"Neden bu kadar şaşırdm?"

"Tann aşkına Skeet, akıllı ve aşın duygusal olan, rol kesip duran Billy Cıystal'ı Ölüm Meleği'ne benzetemezsin!"

Skeet, "Onu sevdim," dedi ve çatının kenarına doğru koştu.

5

Sanki savaş gemilerinin büyük silahları hücum birlikle-rine koruma ateşi sağlıyormuş gibi boşluktan gelen şiddetli patlamalar, güneye bakan kıyılar boyunca yankılandı. Şiddeti gittikçe artan rüzgâr nedeniyle kıyıya çok güçlü dalgalar vuruyor ve sudan oluşan mermiler kıyıya vuran büyük dalgalann üzerinden sekiyor, gürültüyle, alçak kumlar ve sey-rek bitki sapları boyunca içerilere düşüyordu.

Martie Rhodes, Balboa Yanmadası'nm sahil yolu boyunca hızla yürüdü. Burası, betondan yapılmış geniş bir sahil yoluydu ve bir taralında okyanus manzaralı evler, diğer tarafında geniş plajlar bulunuyordu. Martie, yağmurun y a n m saat sonra başlamasını diledi.

Susan Jagger'in üç katlı dar evi, benzer yapıların arası-

na sıkışmıştı. Güneşin etkisiyle solarak gümüş rengi almış

çatı kiremitleri ve beyaz panjurları nedeniyle bu ev, Cape Cod'daki evleri andmyordu.

Evin, civardaki diğer evler gibi, ön bahçesi ve yüksek bir verandası yoktu; göze çarpan tek şey, saksı içinde birkaç bit-kisi olan basit bir avluydu. Avlu, tuğlalarla döşenmişti ve önünde beyaz bir ahşap çit bulunuyordu. Çitin kapısı kilitli değildi ve menteşeler gıcırdıyordu.

Bir zamanlar, Susan -banyosu ve mutfağı olan- üçüncü katı bir ofis olarak kullanan kocası Eric ile birlikte birinci ve ikinci katta yaşamıştı. Artık aynydılar. Eric bir yıl önce taşın-mıştı ve Susan ilk iki katı, tek kötü alışkanlıklannm akşam yemeğinden önce içtikleri iki martini olduğu anlaşılan emek-Ii bir çifte kiralamıştı. Kiracıları çok sessizdi ve besledikleri hayvanlar dört tane muhabbet kuşundan ibaretti.

Evin yan tarafındaki dik merdivenler üçüncü kata yükseliyordu. Martie, merdiven sahanlığına doğru tırmanırken çığlık atan martılar daireler çizerek Pasifik'ten karaya uçuyor ve yarımadayı geçerek başının üzerinden limana doğru gidiyordu. Limanın kuytu tüneklerine sığınıp fırtınanın geç-

mesini bekleyeceklerdi.

Martie zili çaldı ama içeriden cevap gelmesini bekleme-den kapıyı kendi açtı. Susan genellikle misafir karşılamayı sevmezdi; dış dünya ile, bir an için bile olsa, yüzyüze gelmek istemiyordu. Bu nedenle, yaklaşık bir yıl önce, Martie'e bir anahtar vermişti.

Kendisini bekleyen sıkıntıya karşı psikolojik olarak ha-zırlanıp mutfağa

girdi. Mutfak, lavabonun üzerindeki lam-bayla aydınlanıyordu. Jaluziler sıkıca kapatılmıştı ve mutfaktaki gölgeler mor renkli flamaları andırıyordu.

Odadan ne baharat ne de yemek kokulan geliyordu.

Onun yerine havada hafif ama insanın içini daraltan ağır bir dezenfektan, deteıjan ve yer cilası kokusu vardı.

"Ben geldim," diye seslendi Martie, ama Susan cevap vermedi.

Yemek odasındaki tek ışık, küçük bir büfenin kapılannm arkasından geliyordu. Büfenin cam raflarından birinde porselenden yapılmış antika bir çömlek parlıyordu. Burada hava, mobilya cilası kokuyordu.

Eğer tüm ışıklar yanıyor olsaydı, dairenin bir muayene-haneden bile daha temiz olduğu ortaya çıkacaktı. Susan Jagger'm doldurması gereken bir sürü boş vakti vardı.

Oturma odasmdaki kokulann kanşımmdan halının yeni yıkandığı, mobilyalann yeni cilalandığı, döşemenin tozunun alındığı ve sehpalann üzerindeki iki küçük, delikli kırmızı seramik kavanozun içine turunçgil kokan taze yapraklar konulduğu anlaşılıyordu.

İnsana zindelik veren okyanus manzarasına açılan geniş

pencereler pilili gölgelerle kaplanmıştı. Gölgeler, çoğu yerde ağır ve kaim perdelerle gizlenmişti.

On altı aydır dış dünyaya çıkmaya korkuyor olmasına ve evinden ancak duygusal destek alabildiği biriyle çıkabiliyor olmasına rağmen, dört ay öncesine kadar Susan en azından oraya özlemle bakabiliyordu. Şimdi, duvarlan ya da çatısı olmayan büyük ve açık bir alanın sadece görüntüsü bile fobik bir tepki yaratabiliyordu.

T ü m ışıklar yandı ve geniş oturma odası aydınlandı.

Ama yine de örtülü pencerelerden ve anormal sessizlikten dolayı, içindeki bulundukları atmosfer bir cenaze evini andı-

nyordu.

Susan, omuzlan aşağı sarkmış ve başı öne eğilmiş durumda koltuğunda oturuyordu. Siyah eteği ve siyah kazağı ile yas tutan birini andmyordu. Görünüşü dikkate alındığın-da, elindeki kitabın İncil olduğu düşünülebilirdi ama bu bir cinayet romanıydı.

Kanepenin kenanna oturan Martie "Katil uşak mı?" diye sordu.

Susan, başını kaldırmadan "Hayır. Rahibe," dedi.

"Zehirle mi öldürdü?"

Dikkatini tamamen kitaba vermiş olan Susan, "İki tanesini baltayla, bir tanesini çekiçle, bir tanesini telle boğarak, bir tanesini asetilen meşalesi ile ve

iki tanesini çivi tabancasıyla." dedi

"Vay canına, seri cinayetler işleyen bir rahibe."

"Rahibe giysisinin altına bir sürü silah saklayabilirsin."

"Şimdiki cinayet romanları bizim lisedeyken okuduğumuz cinayet romanlannndan oldukça değişik galiba."

Susan kitabı kapatarak "Değişim her zaman iyi yönde olmuyor," dedi.

On yaşından beri sürdürdükleri mükemmel bir dostluk-ları vardı: On sekiz yılda birbirleriyle sadece cinayet romanlarını değil; umutlanm, korkulannı, mutluluklanm, acılannı, kahkahalannı, gözyaşlannı, dedikodulannı, ergenlik çağı heveslerini, kimseye açamadıklan duygularını da paylaşmış-

lardı. Susan'm on altı ay önce açıklanamaz bir biçimde baş-

layan agorafobisinden bu yana paylaştıkları şey, neşeden çok acıydı.

Susan, "Seni aramalıydım," dedi. "Üzgünüm ama bugün seansa gidemeyeceğim."

Bu durum artık alışkanlık halini almıştı ve Martie kendi payına düşen kısmı oynadı: 'Tabi ki gidebilirsin, Susan. Ve gideceksin."

Kitabını yan tarafa koyan Susan başım sallayarak, "Ha-yır, Dr. Ahriman'ı arayacağım ve ona çok hasta olduğumu söyleyeceğim. Üşütmüş olmalıyım, belki de gribe yakalanıyo-r U m " H a s t a y m ı ş gibi görünmüyorsun."

Susan yüzünü buruşturdu. "Midemi üşüttüm dersem daha doğru olur."

"Termometren nerede? Ateşine baksak iyi olur."

"Oh, Martie, bana bir bak. Berbat görünüyorum. Yüzüm bembeyaz, gözlerim kıpkırmızı ve saçım pırasa gibi. Bu şekilde dışarı çıkamam." "Saçmalama Sooz. Her zamanki gibi gö-

rünüyorsun"

"İğrenç görünüyorum."

"Julia Roberts, Sandra Bullock, Cameron Diaz. Çok hasta olduğun ve aralıksız kustuğun zamanlarda bile onları kıskandıracak kadar güzelsin; ve şu anda da hasta falan değilsin. "

"Ben bir hilkat garibesiyim."

"Evet haklısınız, Fil Hanım. Başınıza bir çuval geçirmeli ve sizi küçük çocuklardan uzak tutmalıyız. "

Eğer güzellik bir yük olsaydı, Susan şimdiye kadar o yü-

kün altında çoktan ezilmiş olurdu. Küllü sarı saçlarıyla, ye-

şil gözleriyle, minyon yapısıyla, mükemmel yüz hatlarıyla, Cennet

Bahçesi'ndeki bir ağacın üzerinde bulunan şeftali kadar pürüzsüz cildiyle, bir zamanlar erkeklerin başını dön-dürüyordu.

"Üzerimdeki bu etek yakında patlayacak. Çok şişmanla-dım."

Martie alaycı bir ifadeyle "Gerçek bir keşif balonu," dedi.

"Özgüdümlü olanlarından. Kocaman bir balon kadın."

Susan kendini evine hapsettiği için, evi temizlemek ve yatak odasındaki kondisyon bisikletine binmek dışında herhangi bir egzersiz yapamadığı halde, hâlâ ince ve zarifti.

"Yaklaşık yarım kilo aldım," diye diretti Susan.

Martie kanepeden kalkarak "Aman tanrım, bu liposuction gerektiren acil durum," dedi. "Ben senin yağmurluğunu alayım. Plastik cerrahı arabadan ararız ve ona tüm yağı çekmek için endüstri boyu bir pompa hazırlamasını söyleriz. "

Yatak odasına uzanan kısa holde bulunan portmantonun iki kapağı da aynalıydı. Martie portmantoya doğru yaklaşırken, daha önce yaşadığı mantıkdışı korkuyu tekrar ya-

şamak kaygısıyla gerildi ve duraksadı.

Kendini toparlamalıydı. Susan'm ona ihtiyacı vardı. Eğer tekrar aynı şeyleri hissederse, korkusu Susan'm korkularını besleyecekti veya belki de tam tersi olacaktı.

Aynanın önüne geldiğinde, aynanın içinde onun kalbinin deli gibi çarpmasına neden olacak herhangi bir şey olmadı-

ğını gördü. Gülümsemeye çalıştı ama yüzündeki tebessüm zoraki görünüyordu. Aynadaki yansımasından gözlerine baktı ve sonra bakışlarını kaçırıp kapılardan birini açtı.

Askıdan yağmurluğu alırken, Martie ilk defa, son zamanlarda yaşadığı korku nöbetlerinin son yıllarda Susan ile birlikte geçirdiği zamanla bir ilişkisi olabileceğini düşündü.

Belki de, aşın fobileri olan bir kadınla arkadaşlık ederken, onun korkulannm bir kısmının kendisine de geçebileceği ihtimalini göz önünde bulundurmalıydı.

Martie'nin yüzü utanç duygusuyla kızardı. Böyle bir olasılığı düşünmek bile ona boş bir inanç ve acımasızlık gibi geldi. Zavallı Susan'a haksızlık ettiğini düşündü. Fobik rahatsızlıklar ve panik ataklar bulaşıcı değildi.

Yana doğru döndü ve portmantonun kapağını kapatmaya çalışırken psikologlann, bir insanın kendi gölgesinden korkması rahatsızlığına ne ad verdiklerini düşündü. Susan'm şu anda çektiği rahatsızlık, agorafobi olarak

adlandı-

nlan açık alan korkusuydu. Ya gölgeler? Aynalar?

Martie, holden çıkıp oturma odasına geldiğinde, aynaya tekrar bakmamak için sürgülü kapıyı kapatırken yana doğ-

ru döndüğünü fark etti. Böyle bilinçsiz bir korkuyla hareket ettiği için irkilerek portmantoya geri dönmeyi ve aynayla yüz-leşmeyi düşündü

Susan oturduğu koltuktan onu seyrediyordu.

Ayna bekleyebilirdi.

Martie, yağmurluğun kollarını açarak arkadaşına yaklaştı. "Ayağa kalkıp şunu giy de gidelim. "

Susan koltuğun kollarını tuttu ve sığmağını terk edecek olmanın verdiği mutsuzlukla "Yapamam" dedi.

" Gitmeyeceğin randevunu kırk sekiz saat önce iptal etmezsen parasını ödemek zorundasın."

"Bunun için yeterli param yok."

"Bunu biliyorum, çünkü herhangi bir gelirin yok."

Susan'm emlak komisyoncusu olarak kariyerini agorafobiden daha fazla etkileyebilecek tek şey, kontrol edilemeyen piromani, yani kasten yangın çıkarma hastalığıydı. Müşteriye evi gezdirirken kendini güvende hissediyordu ama evler arasında dolaşırken felç edici bir korkuya kapılıyor ve bu nedenle araba kullanamıyordu.

Muhabbet kuşları ile akıllarını bozmuş olan alt kat kiracılarının aylık ödemelerini kastederek "Kirayı aldım," dedi Susan.

"Ama aldığın kira, ipotekle vergileri ödemeye ve evin ba-kımını yaptırmaya yetmiyor. "

"Evde bir sürü hisse senedim var."

Martie, *eğer bu lanet olasıca fobiyi yenemezsen, yoksul-luk ve senin aranda kalacak tek şey, bu hisse sentleri olabilir* diye düşündü ama bu korkunç olasılık o koltuktan kalkması için Susan'ı motive edebilecek olsa bile, cesaretini toplayıp düşüncelerini söyleyemedi.

Susan, zarif çenesini inandırıcı olmayan bir meydan okuma ifadesi ile kaldırarak, "Ayrıca Eric bana çek gönderiyor."

"Çok fazla gönderdiği söylenemez. Belki cep harçlığından biraz daha fazla. Ve eğer o pislik herif seni boşarsa belki de ondan çok bir şey kopartman mümkün olmayacak; özellikle evlenirken senin ondan daha fazla malın olduğu ve ortada çocuk olmadığı gibi gerçekler göz önüne alınırsa. "

"Eric pislik biri değil."

"Yeterince açık sözlü olmadığım için özür dilerim. O bir domuz."

"Kibar ol, Martie."

"Dürüst olmalıyım. O bir kokarca."

Susan kendine acımama ve gözyaşlarına boğulmama konusunda kararlıydı ve bu takdir edilmesi gereken bir durumdu ama Martie'nin öfkesini kabullenmeme konusunda da aynı derecede kararlıydı ve bu takdir edilmemesi gereken bir durumdu. "Beni . . . .böyle görmek onu çok üzüyordu. Buna daha fazla dayanamadı."

"Zavallı hassas kocan," dedi Martie. "Sanırım evlilik ye-mininin 'hastalıkta ve sağlıkta' kısmını unutacak kadar üz-gündü."

Martie'nin Eric'e karşı olan öfkesi gerçek bir öfkeydi ve onu ateşi besler gibi beslemeye ve daima canlı tutmaya çalı-

şıyordu. Eric daima sessiz, sevimli ve dikkatleri üstüne çekmeye çalışmayan biri olmuştu ve karısını terk etmesine rağ-

men ondan nefret etmek zordu. Martie'nin Susan'a olan sevgisi Eric'i hor görmesini engelleyecek kadar fazlaydı ama agorafobi ile mücadele etmesi için Susan'ı motive edecek tek şeyin öfke olduğunu düşünüyordu.

"Hastalığın kanser ya da ona benzer bir hastalık olsaydı Eric burada olurdu," dedi Susan. "Ben sadece hasta değilim Martie. Ben deliyim."

"Sen deli değilsin," dedi Martie. "Fobiler ve korku atakları delilikten farklı şeyler."

"Kendimi deli hissediyorum. Kendimi tamamen çılgın gi-bi hissediyorum."

"Bu durum ortaya çıktıkta sonra dört ay bile dayanamadı. O bir pislik, kokarca, gelincik ve hatta bunlardan daha bile kötü biri."

Her ziyaretin -Martie'nin *çıkarma* aşaması olarak dü-

şündüğü- bu katı bölümü Susan için oldukça stresli geçiyordu, ama Martie için çok daha zordu. İnatçı arkadaşını evden çıkarmak için katı ve acımasız olmak zorundaydı ve her ne kadar bu katılığının nedeni ona karşı duyduğu sevgi ve şefkatse de, kendini sanki Susan'a zorbalık ediyormuş gibi hissediyordu. İyi bir neden için bile olsa, bir zorba gibi dav-ranmak Martie'nin karakterine pek uygun değildi. Bu dört ya da beş saatlik merhametsiz dayanıklılık denemesinin sonunda, Corona Del Marib'deki evine fiziksel ve duygusal yorgun-lukla dönecekti.

"Sooz, sen bu işin üstesinden gelecek kadar güzel, iyi, özel ve akıllısın." Martie yağmurluğu salladı. "Hadi bakalım kaldır poponu o koltuktan."

"Dr. Ahriman seansları neden benim evimde yapamıyor anlamıyorum?"

"Haftada iki kere bu evden dışarı çıkmak da tedavinin bir parçası. Teoriyi biliyorsun... korktuğun şeyin üzerine git-melisin. Bir tür aşı."

"İşe yaramıyor."

"Hadi."

"Daha da kötüleşiyorum."

"Kalk, kalk."

"Bu çok zalimce," diye itiraz etti Susan. Ellerini koltuğun kollarından çekerek bacaklarının üzerinde yumruk yaptı.

"Hem de çok zalimce."

"Mızmız."

Susan Martie'ye baktı. "Bazen huysuz bir cadı olabiliyorsun."

"Evet, öyleyim. Eğer Joan Crawford hayatta olsaydı ona tel bir elbise askısı ile meydan okuyacaktım ve onu *yenecek-tim. "*

Susan gülerek ve başını sallayarak koltuktan kalktı.

"Bunu söylediğime inanamıyorum. Üzgünüm Martie. Sen ol-masan ne .yapardım hilmiyor.um." . ,

Susanm yağmurTuğuA giymesine yardım eden Martie,

"Şimdi rahat ol tatlım; doktordan dönüşte Çin yemeği alaca-

ğız. Bira şişelerimizi açacağız ve öğle yemeğinden sonra kazanılan her oyun için elli sent karşılığında pişti oynarız."

"Zaten bana altı yüz bin dolar borcun var."

"Öyleyse sen de benim bacaklarımı kır. Kumar borçlan yasal yollardan tahsil edilmez."

Susan, biri dışında tüm lambaları söndürdü ve sehpanın üzerindeki cüzdanını alarak Martie'nin önünden yürümeye başladı.

Susan'ı takip ederek mutfağın yanından geçerken lavabonun yanındaki kesme tahtasının üzerinde duran ve kötü-

lük taşıyormuş gibi görünen bir şey Martie'nin dikkatini çek-ti. Bu, klasik İtalyan mutfağına özgü bir alet olan çift saplı bıçaktı: Paslanmaz çelikten yapılmış eğri bıçak y a n m ay şeklindeydi ve iki ucu da saplıydı. Bu sayede, sebzeleri küp şeklinde doğramak ve dilimlemek için hızla ileri ve geri doğru sallanabiliyordu.

Bıçağın keskin ucunda tıpkı elektrik akımı gibi parlak bir ışığın olduğunu hissetti.

Martie gözlerini ondan ayıramıyordu. Susan "Sorun nedir?" diye sorana dek, çift saplı bıçağın onu ne derece hipnotize ettiğini fark etmemişti.

Boğazı kurumuştu ve dili sanki şişip kocaman olmuştu.

Kısık bir sesle cevabını bildiği bir soru sordu?:

"Bu nedir?"

"Daha önce hiç kullanmadın mı? Harika bir şey. Kısa bir süre içinde soğanı küp şeklinde doğrayabilirsin."

Bıçağın görüntüsü, gölgesinin ve banyo aynasının korkuttuğu kadar korkutmadı onu. Martie bu tuhaf tepkisine bir açıklama getiremese de, bıçağın görüntüsü onu huzursuz etmişti.

"Martie? İyi misin?"

"Evet, hadi gidelim."

Susan kapı tokmağmı çevirdi ama mutfak kapısını aç-

madan önce duraksadı.

Martie elini arkadaşının elinin üzerine koydu ve birlikte Y a n l ı ş H a f ı z a F : 2

kapıyı içeri doğru açtılar; soğuk gri ışığı ve sert rüzgârı içeri aldılar.

Kapısının dışındaki çatısız dünyaya girme düşüncesiyle Susan'm yüzü bembeyaz oldu.

Martie, "Bunu daha önce yüzlerce defa yaptık," diyerek onu sakinleştirdi.

Susan kapı pervazına tutundu ve "Dışarı çıkamam." de-di.

"Çıkacaksın," diye ısrar etti Martie.

Susan mutfağa geri dönme girişiminde bulundu ama Martie onu engelledi. "Bırak içeri gireyim, bu çok zor, bana *acı veriyor. "*

"Bu bana da acı veriyor," dedi Martie.

"Lanet olsun." Umutsuzluk, Susan'm yüzündeki güzelli-

ğin bir kısmını gölgelemişti; vahşi bir korku onun orman ye-

şili gözlerini karartmıştı. "Bu şekilde temize çıkıyorsun değil mi, bundan zevk alıyorsun, sen delisin."

"Hayır, ben huysuzum." Martie kapı pervazını iki eliyle tuttu ve onun önünü kapatarak "Ben huysuz cadıyım.

Sen cadısın."

Susan birdenbire Martie'yi itmeyi bırakü ve destek ararmışçasma ona sarıldı. "Lanet olsun, Çin yemeği yemek istiyorum."

Martie bir an için Dusty'i kıskandı. Dusty'nin bu sabah için en büyük derdi, yağan yağmur nedeniyle ekibinin yapacağı bazı işleri uzun süre ertelemek zorunda kalabileceğine ilişkin duyduğu kaygıydı. İri yağmur damlaları iskeleyi kaplayan çatının üzerine düşmeye başladı; önce aralıklarla sonra kesintisiz olarak.

En sonunda adımlarını eşikten dışarı attılar. Martie ka-pıyı çekti ve kilitledi.

Çıkarma aşaması geride kalmıştı. İleride onları çok daha kötü şeyler bekliyordu ve Martie başlarına geleceklerin çoğundan habersizdi.

6

Skeet, neşeli bir biçimde dik ve eğimli çatıdan aşağı doğ-
ru koştu ve yatakların üzerine değil de beynini dağıtacak taş-
ların üzerine düşmesini sağlayacak bir atlama noktası belir-lemek için, bir dondurmacıya ulaşmak için taşlı yolda deli gi-bi koşan bir çocuk gibi, turuncu ve kahverengi kiremitlerin üzerinden sekerek çatının kenarına geldi. Dusty hiç vakit kaybetmeden onu izledi.

Aşağıdan seyredenler, delirmiş iki adamın bir intihar an-laşmasını yerine getirdiğini düşünüyor olmalıydılar.

Skeet daha eğimli çatının yarısına bile gelmeden Dusty ona yetişti. Yakaladığı gibi, onu hedeflediği yönden döndür-dü ve onunla birlikte eğri yüzeyde diyagonal olarak tökezledi. Ayaklarının altındaki bazı kiremitler kırıldı, çatı tamirci-sinin yaptığı sıvadan kopan küçük parçalar takırdayarak yağmur oluğuna doğru yuvarlandı. Yağmura ve kaygan li-kenlere karşı verilen mücadeleye Skeet'in enerjik ve neşeli direnci de eklendiğinde, aşağı yuvarlanan bu dökün tülerin üzerinde ayakta durmak en az misketlerin üzerinde yürü-
mek kadar zordu. Skeet, sallayıp durduğu kollan ve çivi gibi kullandığı dirsekleri ile saldmyor ve çocukça kıkırdıyordu.

Skeet'in görünmez dans partneri, Ölüm, Ona doğaüstü bir zarafet ve denge vermiş olmalıydı ama Dusty birdenbire dü-
şünce Skeet de onunla birlikte devrildi. Kalan son on adımı birbirlerine sanlmış halde yuvarlanarak aştılar ve çekilen bir bas gitar teli gibi ses çıkaran bakır yağmur oluğundan aşağı yuvarlandılar; Dusty pusulayı tamamen şaşırmıştı; yataklann üzerine mi yoksa yere mi düşeceklerini bilmiyordu.

Dusty uçarken, tepeüstü düşerken ve Skeet'i bırakırken Martie'yi düşündü: İpek gibi siyah saçlarının temiz kokusunu, gülüşünü, gözlerindeki dürüstlüğü.

On iki metre çok yüksek değildi, sadece üç kattı ama en kaim kafayı bile ikiye yarmaya yetecek kadar ve omurgasının ışınlan bir galeta gibi kolaylıkla dağılmasını sağlayacak kadar yüksekti. Bu nedenle, üst üste konmuş yataklann üzerinde düşen Dusty kalkarken Tanrı'ya teşekkür etti. Ve sonra, düşme anında aklından geçen her düşünce son düşüncesi olabilecekken sadece Martie'yi düşündüğünü ve Tann'nm ancak düştükten sonra aklına geldiğini fark etti.

Sorensonlarm yataklan en iyi kalite olmalıydı. Düşmenin etkisi o kadar hafifti ki, Dusty'nin nefesi bile kesilmemiş-

ti. Skeet de güvenli bölgeye düşmüştü. Skeet ayağa kalkmamıştı; aynen düştüğü şekilde yatıyordu. Yüzü, satenden yatak kılıfına gömülmüştü ve kollan başının üzerindeydi. Pamuk tabakalan, sünger ve hafif kuştüyü yorgandan oluşan katmanın üzerine düştüğü halde, yumurta kabuğu inceliğindeki kemikleri tuzla buz olacak kadar kmlganmışçasma hareketsizdi.

Üst yatak, yağmurdan dolayı hemen smlsıklam olduğu için Dusty ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Skeet'i, yüzü yukanya bakacak şekilde döndürdü.

Skeet'in sol yanağında sıynklar vardı ve çenesindeki sığ

çukur küçük bir kesik tarafından iki eşit parçaya aynlmıştı.

Her iki yara da muhtemelen çatıdaki kiremitlerin üzerinde yuvarlanırken oluşmuştu: İkisi de fazla katlamıyordu.

"Neredeyim ben?" diye sordu Skeet.

"Olmak istediğin yerde değil."

Çocuğun bronz gözlerinde, çatıdaki manik dakikalannda belli olmayan ve acıdan kaynaklandığı anlaşılan siyah bir pas vardı. "Cennet mi?"

Bir anda yanlannda beliren Motherwell, Skeet'i kazağından tutup onu ayağa kaldırarak "Ben onu senin için Ce-hennneme dönüştürürüm baş belası sürüngen," dedi. Eğer gökyüzü, düşen bir şimşekle ikiye ayrılsaydı ve gök gürültü-

süyle sallansaydı, Motherwell'in İskandinavlann fırtına tannsı Thor olduğu düşünülebilirdi. "Seni ekibimden atıyorum, senin işin bitti umutsuz sersem!"

Dusty yataktan kalkıp ayaklannm üzerinde doğruldu ve

"Sakin olun, sakin olun," dedi.

Skeet'i hâlâ yerden otuz santim yukanda tutan Motherwell, Dusty'e döndü. "Ciddiyim patron. Ya o gider tarih olur ya da bundan böyle ben seninle çalışamam."

"Peki, tamam. Sadece onu yere bırak Ned."

Motherwell Skeet'i bırakmak yerine şöyle bir salladı ve onu Noel ağacı gibi süslemeye yetecek kadar köpüklü tükü-

rükler saçarak bağırdı: "Kânn çoğu alınacak olan yeni yataklara, daha doğrusu üç *pahalı* yatağa gidecek. Bunun farkın-da mısın pislik herif?"

Motherwell'in ellerinde asılı duran Skeet hiçbir direnç göstermeden "Ben sizden yataklan dışarı çıkarmanızı istemedim ki," dedi.

"Kurtarmaya çalıştığım kişi *sen* değildin lanet herif."

"Bana hep hakaret ediyorsun," dedi Skeet. "Oysa ben hiçbir zaman sana hakaret etmedim."

"Sen yürüyen bir saman çuvalısın." Motherwell gibi hareket liderleri, kendilerini birçok konuda frenleyebilirlerdi ama öfkelerini frenlemeleri imkansızdı. Dusty, onlann, kendilerine miras bırakılan bu kirli dünyada temiz bir yaşam sürmek için verdikleri mücadeleyi takdir ediyordu ve onlann öfkelerini de arılayabiliyordu; çünkü bazen tüm bu pislikten o da bunalıyordu.

Skeet, Motherwell'e "Ben seni *seviyorum,* ahbap," dedi.

"Keşke sen de beni sevebilseydin."

Skeet'i çöp torbası fırlatır gibi yan tarafa atan Motherwell

"Sen insanlığın kıçında çıkan bir çıbansın," diye kükredi.

Skeet neredeyse, oradan geçen Foster Newton'a çarpı-

yordu. Çocuk garaj yolu üzerindeki yığma düşerken Fig durdu ve Dusty'e bakarak, "Eğer yağmur yağmazsa yann sabah görüşürüz," dedi. Skeet'in üzerinden atlayarak kaldırımın kenarında duran arabasına doğru yürümeye başladı. Sanki çalışma hayatı boyunca her gün insanların çatılardan atlayışlarına şahit olmuş gibi, kulaklıklanyla radyo dinliyordu.

Net Motherwell, sırılsıklam olmuş yataklara bakıp kaşla-rını çatarak "Ne kargaşa ama," dedi.

Dusty, Skeet'in ayağa kalkmasına yardım ederken Motherwell'e "Onu muayene ettirmeliyim," dedi.

Motherwell, "Ben buradaki işlerle ilgilenirim," diyerek rahatlattı onu. "Sen sadece şu ahlaksız küçük serseriyi gö-

zümün önünden uzaklaştır."

Yağmurun yıkadığı dolambaçlı garaj yolu boyunca Skeet, Dusty'e yaslanarak yürüdü. Aldığı haplardan mı yoksa kendi kendini başarılı bir biçimde yok etme olasılığından mı kaynaklandığı belli olmayan çatıdaki çılgın enerjisinden eser kalmamıştı ve yorgunluktan topallıyor, neredeyse ayakta uyuyordu.

Dusty'nin beyaz Ford kamyonetine yaklaştıklarında bekçi peşlerine takıldı ve "Bununla ilgili bir rapor hazırlamalıyım," dedi.

"Öyle mi? Kiminle?"

"Ev sahipleri birliği yönetim kuruluyla. Bir kopyasını da mülk yönetimi şirketine vereceğim."

Skeet'i kamyonete yaslarken "Beni bir çifte ile kurşuna dizmeyecekler

öyle değil mi?" diye sordu.

Bekçi, "Hayır, asla benim tavsiyelerimi dikkate almazlar"

dedi ve Dusty, onun hakkında yaptığı değerlendirmeyi tekrar gözden geçirmesi gerektiğini düşündü.

Uyuşukluğundan sıyrılan Skeet, Dusty'i uyardı, "Senin ruhunu isteyecekler Dusty. Ben bu herifleri tanırım."

Bekçi, şapkasının siperinden süzülen suların arkasından, "Sizi, istenmeyen boyacılar listesine koyabilirler. Ama muhtemelen, sizden bu adamı bir daha asla kapıdan içeri sokmamanızı isteyeceklerdir. Bu arada, adamın tam adını söyler misiniz?"

Arabanın yolcu kapısını açan Dusty, "Bruce Wayne," de-di.

"Ben adının Skeet'e benzer bir şeyler oluğunu sanıyordum."

Skeet'in arabaya binmesine yardım eden Dusty , "Bu onun takma adı," dedi. Bunun yalan olduğu söylenemezdi ama yanılücıydı.

"Kimliğini görmem gerekiyor."

Dusty kapıyı kapatarak "Sonra getiririm," dedi. "Vakit kaybetmeden onu doktora götürmeliyim."

Yolcu tarafından sürücü tarafına geçmek için arabanın etrafını dolaşan Dusty'i takip eden bekçi, "Yaralı mı?" diye sordu.

Dusty arabayı binip kapıyı kapatırken "O bir kazazede,"

dedi

Bekçi cama vurdu.

Bir eliyle arabayı çalıştırıp diğer eliyle camı açarken Dusty "Ne istiyorsun? " diye sordu.

"Saldın gücüne geri dönemezsin ama *tayfa* da doğru bir kelime olmamış. Sen en iyisi onlara *sirk* veya *yaygaracılar* de."

"Haklısın," dedi Dusty. "Seni sevdim."

Bekçi gülümsedi ve sırılsıklam olmuş şapkasını yukarı kaldırdı.

Dusty camı kapattı, silecekleri çalıştırdı ve Sorensonlarm evinden uzaklaştı.

7

Susan Jagger, üçüncü kattaki dairesinin merdivenlerinden inerken eve yakın duruyor, kendisine sığmağın yakın ol-duğunu hatırlatmak istermişçesine, sağ elini cephedeki karolar üzerinde gezdiriyor; sol eliyle de Martie'nin kolunu sı-

kıca tutuyordu. Başını önüne eğmiş, ayaklarına odaklanmış-

tı, attığı her yirmi beş santimlik adım, sarp bir granitin zirvesine tırmanan bir dağcının attığı adımlar kadar dikkatliydi.

Susanin yağmurluğu kapüşonlu olduğu ve boyu arkadaşmmkinden daha kısa olduğu için yüzü görünmüyordu ama Martie, Susan'm nasıl göründüğünü biliyordu. Şoke ol-muş beyaz bir yüz. Çenesi kilitlenmiş, ağzı korkunç. Yeşil gözleri sanki bir hayalet görmüşçesine büyümüş.

Fakat buradaki tek hayalet, agorafobi tarafından öldü-

rülmüş, ama bir zamanlar hayatta olan kendi ruhuydu.

Susan titreyerek "Havanın nesi var?" diye sordu.

"Hiçbir şeyi yok."

"Nefes almakta güçlük çekiyorum," diye şikâyet etti Susan. "Yoğun. Komik kokuyor."

"Hava sadece nemli. Koku benden geliyor. Yeni parfü-

müm."

"Senden mi? Parfümünden mi?"

"Bugünlerde kendimi genç kız gibi hissediyorum."

Susan korkuyla "Çok fazla açıktayız," dedi.

"Neredeyse arabaya geldik sayılır."

"Dışarıda başımıza her şey gelebilir."

"Hiçbir şey olmayacak."

"Saklanabileceğimiz hiçbir yer yok."

"Ortada saklanmamızı gerektirecek bir durum yok ki."

Yüz elli yıl öncesine ait dini konuşmaların yapısı, terapi seanslarına gidişte ve dönüşte olmak üzere, haftada iki kere gerçekleşen bu diyaloglannkinden daha az katı değildi.

Merdivenlerin sonuna geldiklerinde, yağmur şiddetini artırdı ve avludaki saksı çiçeklerinin yapraklarından tuğlala-ra düşerken patır patır sesler çıkardı.

Susan, evin köşesinden ayrılmak istemiyordu.

Martie elini onun omuzuna attı. "İstersen bana yaslan."

Susan Martie'ye yaslandı. "Dışarıdaki her şey çok garip, eskiden olduğundan çok farklı."

"Hiçbir şey değişmedi. Sadece fırtına var."

Susan "Bu yeni bir dünya," diye itiraz etti. "Ve hiç de iyi bir dünya değil."

Birbirlerine sarıldılar ve Martie, başını Susan'm başıyla aynı hizaya getirmek için eğildi. Bu yeni dünyaya doğru hız-la ilerlediler; çünkü Susan, nispeten kapalı bir alem olan araca bir an önce ulaşmaya çalışıyordu; ama bir an için duraksadılar çünkü Susan, başının üzerindeki sonsuz boşluğun ağırlığı altında kalmış ve neredeyse ezilmişti. Rüzgâr, vücutlarını kamçılıyor, yağmur şiddetli bir biçimde yüzlerine çar-pıyordu; onları koruyan tek şey, kapüşonları ve rüzgârın etkisiyle dalgalanan paltolarıydı. Bu halleriyle, Armageddon'unt*' ilk dakikalarında umutsuzca kutsal bir tapmak arayan, dini kıyafetler içindeki korkmuş iki rahibeyi andırı-

yorlardı.

Martie, ya gelen fırtınanın türbülansmdan ya da zor durumdaki arkadaşından etkilenmişti; çünkü duraksayarak da olsa arabasını park ettiği yan sokağa doğru ilerlerlerken, kolayca algılanabilen ama tanımlaması gayet zor olan günle ilgili bir tuhaflığın giderek daha fazla farkına varmaya başla-

(*) A r m a g e d d o n : Kötüler ve iyiler a r a s ı n d a kıyamet g ü n ü n d e n önce gerçek-leşecek son savaş (r.n.)

mıştı. Betondan yapılmış yoldaki su birikintileri siyah aynalar gibi görünüyordu ve yansıyan görüntüler yağan yağmurla birlikte bozuluyor ve gerçekte ne oldukları anlaşılamıyordu ama yine de bu görüntüler Martie'yi rahatsız ediyordu.

Sallanan palmiye ağaçlan, yeşilden, yeşil-siyah arası bir renge dönmüş olan yapraklanyla havayı yırtıyor ve içindeki ilkel ve pervasız şehvetle yankılanan monoton bir tıslama sesi çı-

kanyordu. Sağ taraflannda kumlar, tıpkı uyuyan büyük bir canavann cildi gibi düz ve renksizdi ve sol taraflarındaki evlerin her biri kendi içinde bir fırtına yaşıyormuş gibi görünü-

yordu; çünkü bulanık bulutlann renksiz görüntüleri ve rüz-gârdan sallanan ağaçlar, okyanus manzaralı büyük pencereler boyunca bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Martie, etrafındaki bu doğal olmayan tehdidin tuhaf etkilerinden rahatsız olmuştu ama fırtına ile birlikte ortaya çı-

kan içindeki yeni tuhaflık onu daha fazla endişelendiriyordu.

Kalp atışlan, bu vahşi havanın büyülü enerjisine teslim olmak gibi mantık dışı bir istekle hızlanıyordu. Birdenbire, ta-nımlayamadığı bazı şeylerden korkmaya başladı: Kontrolünü kaybetme korkusu, geçici olarak şuurunu kaybetme ve sonra yeniden kendine gelme ve o arada çok kötü.... ağza alınmaz bir şey yaptığını fark etme korkusu.

Bu sabaha dek, aklına hiç bu tür tuhaf düşünceler gelmemişti. Şimdi aklına sürekli bu tür düşünceler geliyordu.

Aklına, kahvaltıda içtiği anormal derecede ekşi greyfurt suyu geldi ve bu greyfurt suyunun bozuk olabileceğini dü-

şündü. Midesi bozulmamışü ama belki de onunki fiziksel semptomlardan çok, zihinsel semptomlara neden olan bir ze-hirlenmeydi.

Bu da tuhaf düşüncelerinden *biriydi.* Bozuk meyve suyu açıklaması, CLA'in mikrodalga vericiyle beynine mesajlar göndermesi olasılığından daha mantıklı bir açıklama değildi.

Eğer Martie, bu dolambaçlı mantıksızlık yolunda yürümeye devam ederse, yakında, uzun süreli beyin yıkamaya karşı, ayrıntılı alüminyum folyo şapka tasanmlan yapmaya başlayacaktı.

Martie, sahil yolundan arabanın park edilmiş olduğu dar sokağa uzanan beton merdivenleri uçarcasına inerken Susan'dan, ona verdiği oranda duygusal destek alıyordu ve onun bunu çok fazla hissetmesini istemiyordu.

Martie, kaldmm tarafındaki kapıyı açtı ve Susan'm kır-mızı Satürn'ün içine girmesine yardım etti; sonra da arabanın etrafını dolaşıp sürücü koltuğuna oturdu.

Arabanın tavanına düşerek soğuk ve yankılı bir sesin oluşmasına neden olan yağmur damlalan akla, atlann toy-naklarından çıkan sesleri getiriyordu. Sanki kıyamet alamet-lerini getiren Mahşerin Dört Atlısı -Veba, Savaş, Kıtlık ve Ölüm- yakmlanndaki sahilden dörtnala yaklaşıyormuş gibiydi.

Martie, kapüşonunu geri attı. Anahtarlarını bulmak için paltosunun önce bir cebini, sonra da diğer cebini aradı.

Susan, yolcu koltuğunda oturuyordu ve kapüşonu hâlâ başındaydı. Başı öne eğikti, ellerini yanaklannda yumruk yapmıştı ve sanki Satürn, üç ayaklı bir küpün içine sıkıştı-

nlmak üzere hidrolik araba ezicilerden birindeymiş gibi, gözlerini sıkarak kapatmıştı ve yüzü allak bullak olmuştu.

Martie'nin dikkati arabanın anahtarı üzerinde yoğunlaş-

mıştı; bu, her zaman kullandığı anahtardı ama ucu daha ön-ce hiç olmadığı kadar sivri görünüyordu. Dişleri ekmek bıça-

ğının testere dişlerini andırıyordu. Martie'nin aklına Susan'm mutfağmdaki çift saplı bıçak geldi.

Bu basit anahtar potansiyel bir silahtı. Martie'nin aklına bir araba anahtannm açacağı kanlı yaranın görüntüleri geldi.

Susan gözlerini açmadan "Sorun nedir?" diye sordu.

Anahtan kontağa sokarak ve içindeki karmaşayı gizlemeye çalışarak Martie, "Anahtanmı bulamadım da. Her şey yolunda. İşte buradaymış" dedi.

Motor çalıştı ve gürledi. Martie emniyet kemerini bağlarken elleri o kadar kötü titriyordu ki, mandalı takana dek plastik sert toka ve kemer üzerindeki metal dil bir çift oyuncak diş gibi birbirine çarptı.

"Ya dışanda başıma bir şey gelirse ve ben bir daha eve geri dönemezsem" dedi Susan.

Martie'nin içinde bulunduğu durum göz önüne alındı-

ğında o an verilen söz tutulmayabilirdi ama "Ben seninle ilgilenirim," diye söz verdi Martie.

"Peki ya *senin* başına bir şey gelirse?"

Ön cam sileceklerini çalıştırırken "Benim başına hiçbir şey gelmeyecek," diye söz verdi Martie.

"Herkesin başına bir şey gelebilir. Bak benim başıma neler geldi."

Martie, kaldırımdan uzaklaşıp arabasını kısa sokağın sonuna doğru sürdü ve sonra sola, Balboa Bulvarı'na dön-dü. "Rahatla. Yakında doktorun ofisinde olacaksın."

"Kaza geçirmezsek tabii," diyerek endişesini belirtti Susan.

"Ben iyi bir sürücüyüm."

"Araba bozulabilir."

"Bu iyi bir araba."

"Çok fazla yağmur yağıyor. Ya sokakları sel basarsa"

"Ya da belki, sümüksü bir maddeden oluşan Marslılar bi-zi kaçırır," dedi Martie. "İkimizi ana gemiye götürüp mürekkep balığı benzeri iğrenç yaratıklarla çiftleşmeye zorlarlar."

Susan kendini savunurcasma "Bu yarımadadaki sokakları sel basıyor," dedi.

"Yılın bu zamanlarında Koca Ayak, iskelenin etrafında saklanıp tedbirsizlerin kafalarım ısırıyor. Bu bölgede arabanın arızalanmaması için dua etsek iyi olur."

"Çok kötüsün," diye şikâyet etti Susan.

"Ben cehennem kadar kötüyüm," diye itiraf etti Martie.

"Sen çok zalim birisin. Ciddiyim."

"Ben iğrenç biriyim."

"Beni eve götür."

"Hayır."

"Şenden nefret ediyorum."

"Ben seni yine de seviyorum," dedi Martie.

Susan umutsuzca "Kahretsin," dedi. "Ben de seni seviyorum."

"Burada dur."

"Bu çok zor."

"Biliyorum tatlım."

"Ya benzinimiz biterse?"

"Depo dolu."

"Nefes alamıyorum. *Nefes alamıyorum."*

"Sooz, nefes alıyorsun."

"Ama hava tıpkı bir ... çamur gibi. Ve göğsümde bir acı var. Kalbim."

"Benimse popomda bir acı var," dedi Martie. "Ne olduğu-nu tahmin et."

"Sen huysuz bir cadısın."

"Bu haber bayatladı."

"Senden nefret ediyorum."

Martie sabırla "Ben seni seviyorum," dedi.

Susan ağlamaya başladı. Elleriyle yüzünü kapattı. "Böy-le devam edemem."

"Az kaldı."

"Kendimden nefret ediyorum."

Martie kaşlarını çattı. "Böyle konuşma. Asla."

"Şuraya bak ne hale geldim. Kendimden nefret ediyorum. Korkak, tir tir titreyen *bir şeye* dönüştüm."

Martie'nin gözleri, Susan'a karşı duyduğu acıma hissinden dolayı yaşlarla dolmuştu. Rahat görebilmek için gözlerini sert bir biçimde kırpıştırdı.

Soğuk Pasifik'ten gelen siyah bulut dalgalan, gecenin gelgiti geri dönüyormuş ve bu soğuk ve kasvetli yeni günü boğacakmış gibi gökyüzünü boylu boyunca yıkıyordu. Pasifik Sahil Otoyolu üzerinde ilerleyen tüm araçlar, asfaltın üzerinde gümüş gibi parlayan farlannı yakmıştı.

Martie'nin algıladığı tuhaf tehdit ortadan kalkmıştı. Ar-tık yağmurlu hava ona hiç de tuhaf gelmiyordu. Aslında dünya korkunç derecede güzeldi ve her aynntısı *doğruydu.*

Artık onun içindeki hiçbir şeyden korkmasa da, onu kaybetmekten inanılmaz derecede korkuyordu.

Susan umutsuzca, "Martie, beni hatırlayabiliyor musun... geçmişte nasıl bir insan olduğumu hatırlayabiliyor musun?"

"Evet. Canlı olarak."

"Ben hatırlayamıyorum. Bazı günler geçmişte de böyley-mişim hissine kapılıyorum, çünkü eski halimi hatırlamıyorum. Korkuyorum Martie. Sadece evin dışına çıkmaktan de-

ğil, önümde uzanan yıllardan korkuyorum."

Martie, "Bu işin üstesinden birlikte geleceğiz," diye rahatlatmaya çalıştı onu, "ve birçok güzel yıl yaşayacağız."

Newport Beach'in ilk alışveriş ve iş merkezi olan Fashion Island'a giriş yolunun iki yanında büyük palmiyeler bulunuyordu. Rüzgârdan dolayı ağaçlar, kızgın aslanlar gibi büyük yeşil yelelerini sallamaya ve kükremeye hazırlanıyordu.

Dr. Mark Ahriman'm ofisinin bulunduğu süit, çok geniş

bir alana yayılmış alçak alışveriş plazasmm etrafını çevreleyen uzun binalardan birinin 14. katmdaydı. Susan'ı park yerinden lobiye getirmek ve ardından cilalı granitlerle kaplı bir alandan geçirerek bir asansöre bindirmek, Gücün Büyük Yüzüğü'nü ortadan kaldırmak için Frodo'nun huzurlu Shire'dan Mordor toprağına yaptığı yolculuk kadar güç bir yolculuk değildi; ama asansörün kapıları kapandığında ve kabin yukarı doğru hareket ettiğinde Martie yine de rahatlamıştı.

"Neredeyse güvendeyiz," diye mırıldandı Susan. Bakışla-rı kapıların üzerindeki panonun üzerine odaklanmıştı ve 14'e doğru ilerleyen rakamları izliyordu. Tamamen kapalı olmasına ve içinde Martie ile ikisi dışında kimse bulunmama-sına rağmen, Susan asansörde kendini asla güvende hissetmiyordu. Martie, Susan'm bakış açısından 14. kat asansör kabininin ve onun arkasındaki koridorun - ve hatta psikiyatrın bekleme odasının- sayısız tehlike barındıran düşman bölgeler olduğunu bildiği için, kolunu Susan'm omzuna attı.

Ne kadar küçük ve korunaklı olursa olsun, kamuya açık her alan, herhangi bir kimsenin herhangi bir zamanda o alana girebileceği göz önünde bulundurulduğunda, *açık* bir alandı.

Susan kendini sadece iki yerde güvende hissediyordu: Yarı-

madada bulunan evinde ve Dr. Ahriman'm özel ofisinde. Buralarda, kıyı boyunun coşku veren panoramik görüntüsü bi-le onu korkutmuyordu.

14. katta asansör kapıları yana açılırken "Neredeyse gü-

vendeyiz," diye tekrarladı Susan.

Martie, tuhaf bir biçimde, *Yüzüklerin Efendisi* kitabındaki Frodo'yu düşündü yeniden. Frodo, Mordor'un kötü topraklarına açılan gizli bir geçit olan tünelde örümcek benzeri bir canavar olan tünel bekçisi Shelob ile karşılaşıyor. Frodo, canavar tarafından ışınlıyor; görünüşe bakılırsa ölü ama as-lında felce uğratılmış ve daha sonra yenmek üzere bir kenara bırakılmış.

Susan aceleyle "Hadi gidelim, hadi gidelim," diye fısıldadı. Dairesini terk ettiğinden beri, ilk defa devam etmeye can atıyordu

Martie, açıklanamaz bir şekilde, arkadaşını asansöre ge-ri çekmek, lobiye indirmek ve arabaya geri dönmek istedi.

Bir kez daha, etrafındaki sıradan görüntüde endişe verici bir tuhaflık hissetti; sanki bu, göründüğü gibi sıradan bir asansör kabini değil de, aslında Frodo ve onun yol arkadaşı Sam Gamgee'nin nabzı çok hızlı atan çok gözlü örümcekle karşılaştıklan tüneldi.

Martie, arkasındaki bir sese tepki vererek, hayal gibi beliren Shelob'u görme düşüncesiyle korku içinde geri doğru baktı. Asansör kapısı kapanıyordu. Sadece bu.

Hayalinde, boyutlar arasındaki zar yırtılmıştı ve Tolkien'ın dünyası engellenemez bir biçimde, Newport Beach'e sı-

zıyordu. Belki de video oyunu adaptasyonu üzerinde çok uzun ve çok yoğun çalışıyordu. *Yüzüklerin Efendisini* şeref-lendirme takıntısı yüzünden zihinsel yorgunluk ile gerçeği ve fanteziyi kanştmyor muydu?

Hayır. Bu mümkün değildi. Gerçek daha az fantastik ama eşit derecede tuhaftı.

Martie, yangın hortumunu içeren bir duvar oyuğunu kaplayan cam panelde kendi yansımasını gördü. Yüzündeki endişeden ürkerek hemen başım çevirdi. Derin kesikleri an-dıran gülme kırışıklıkları, yara izini andıran ağzı ile yüz hatları çentikli görünüyordu; gözleri sanki birer yaraydı. Onun bakışlarını kaçırmasına neden olan şey bu samimi olmayan ifade değildi. Başka bir şeydi. Daha kötü bir şey. Martie'nin tam olarak adlandıramadığı bir şey.

Bana neler oluyor?

Susan öncekinden daha ısrarlı bir biçimde "Hadi gidelim," dedi. "Martie, sorun nedir? *Hadi gidelim."*

Martie istemeye istemeye Susan'a eşlik etti ve kabinden uzaklaştılar. Koridorda sola döndüler.

Susan, cesaret aldığı "Neredeyse güvendeyiz, neredeyse güvendeyiz" sözlerini tekrarladı ama bu sözler Martie'yi ra-hatlatmadı.

8

Rüzgâr, ağaçların ıslak yapraklarını koparırken ve şelale-ler oluklardan, yarı yarıya tıkanmış sokak kanalizasyonlarına doğru fışkırırken, Dusty arabasını Newport Dağlarından aşa-

ğı sürdü.

"Sırılsıklam oldum. Üşüyorum," diye şikâyet etti Skeet.

Dusty, "Ben de. Allahtan biz, her türlü lükse sahip üst tabakaya mensup yaratıklarız." dedi ve kaloriferi açtı.

"İşleri berbat ettim," diye mırıldandı Skeet.

"Kim, sen mi?"

"Her zaman işleri berbat ediyorum."

"Herkesin başarılı olduğu bir alan vardır."

"Bana kızgın mısın?"

"Şu anda senden bıkmış durumdayım," dedi Dusty dü-

rüstçe.

"Benden nefret ediyor musun?"

"Hayır."

Skeet içini çekti ve koltuğun içine gömüldü. Kemiksiz bir et yığını gibi görünen vücudundan ve giysilerinden hafif bir buhar yükseliyordu ve bu haliyle bir insandan çok ıslak ça-maşır yığınını andırıyordu. Kızarmış ve şişmiş göz kapakları kapandı. Ağzı açıktı ve aşağı sarkmıştı. Uykuda gibi görü-

nüyordu.

Gökyüzü, ıslak kül ve kömür gibi gri-siyah bir renk al-mıştı ve aşağıya baskı yapıyordu. Yağmurun rengi her zamanki gibi parlak gümüş renginde değildi; koyu bir rengi

vardı ve kirliydi. Sanki doğa, temizlikçi bir kadın gibi kirli yer paspasını sıkıyordu.

Dusty, Newport Beach'ten çıkıp arabasını güneydoğudaki Irvine şehrine doğru sürdü. Uyuşturucu ve alkol rehabilitasyon merkezi olan New Life Kliniği'nin boş bir yatağı olmasını diledi.

Skeet, daha önce iki defa tedavi olmuştu ve tedavilerden biri de altı ay önce New Life Kliniği'nde gerçekleştirilmişti.

Dışarı çıktığında temizdi ve samimi bir biçimde böyle kalma kararı almıştı. Ama her terapiden sonra yavaş yavaş daha da kötüleşti.

Daha önce hiç intihara kalkışacak kadar dibe vurma-mıştı. Belki bu noktaya kadar indikten, bunun son şansı ol-duğunu anlamıştı.

Skeet, çenesini göğsünden kaldırmadan "Üzgünüm.. .

çatıda babanın kim olduğunu unuttum Dr. Yapıbozucu. Ben çok kötü durumdayım."

"Sorun değil. Ben hayatımın büyük bir kısmını onu unutmaya çalışarak geçirdim. "

"Bahse girerim, *benim* babamı hatırlıyorsundur."

"Dr. Holden Caulfield, edebiyat profesörü."

"O lanet olası bir herif," dedi Skeet.

"Hepsi öyle. Annemiz hep lanet olası herifleri seviyor."

Skeet başını, sadece güçlü hidrolik krikoların kompleks bir sistemi tarafından kaldırılabilen bir ağırlığa sahipmiş gi-bi yavaşça kaldırdı. "Holden Caulfield onun gerçek adı bile değil."

Dusty kırmızı trafik lambasında fren yaptı ve Skeet'e şüpheyle baktı. Bu, *Çavdar Tarlasındaki Çocuklar* kitabının başkahramanmm ismiydi ve uydurulamayacak kadar basmakalıptı.

"Yirmi yaşındayken mahkemeye başvurup değiştirmiş,"

dedi Skeet. "Gerçek adı Sam Farner."

"Bu bir sarhoş muhabbeti mi yoksa söylediklerin gerçek mi?"

"Gerçek," dedi Skeet. "Yaşlı Sam'in babası kıdemli bir askermiş. Albay Thomas Jackson Farner. Annesi Luanne, hemşire okulunda öğretmenlik yapıyormuş. Albay ve Luanne onun üniversite masraflarını karşılamışlar ve yaşlı Sam yüksek lisans eğitimi için gerekli bursu aldıktan sonra, ailesiyle ilişkisini kesmiş. Eğer burs alamamış olsaydı, ailesiyle ilişkisini kesmek için, yüksek lisans eğitiminin sonunu beklemek zorunda kalacaktı."

Dusty, Skeet'in babasını—sahte Holden Caulfield—tanı-

yordu, hem de çok iyi tanıyordu çünkü o gösteriş budalası herif onun üvey babasıydı. Dusty'nin babası Trevor Penn Rhodes, annelerinin dört kocasından ikincisiydi ve Holden Sam Caulfield Farner üçüncüsüydü. Kendini aristokrat zan-neden bu adam, Dusty'nin dördüncü doğum gününden önceki bir tarihten, on dördüncü yaşından sonraki bir tarihe dek, ailelerini ilahi adalet gibi, yüce bir duyguyla, Hannibal Lecter'den övgü alacak sosyopatik vahşetle ve yeterli otorite şevkiyle yönetmişti. "Annesinin Princeton'da, babasının ise Rutgers'de profesör olduğunu söylüyordu. Yani tüm bu hikâ-

yeler ... "

"Evet biyografi değildi," dedi Skeet. "Sadece onun uydurduğu bir özgeçmiş."

"Şili'deki trajik ölümleri? ..."

"O da yalan." Seet'in kan çanağı olmuş gözlerinde, intikam ışığı olarak yorumlanabilecek vahşi bir ışık vardı. Bir an için çocuğun üzgün, sorunlar içinde boğulmuş, sıska ve mahvolmuş gibi görünmediğini, aksine vahşi ve güç bela kontrol altında tutulabilen bir neşe içinde olduğunu anladı.

Dusty, "Albay Farner'la aralarında büyük sorunlar oldu-

ğu için mi ismini değiştirmek istedi?" diye sordu.

"Sanırım, *Çavdar Tarlasında Çocuklar* kitabını seviyordu."

Dusty şaşırmıştı. "Belki seviyordu ama onun neler anlatmak istediğin anlayabiliyor muydu?" Bu aptalca bir soruy-du. Skeet'in babası, bakteri kültürü için kullanılan tabaktan bile daha sığ biriydi, birbiri ardına kısa süreli hevesler geliş-

tiriyordu. Çoğu en *az* salmonella bakterisi kadar kötüydü.

"Kim Holden Caulfield olmak ister ki?"

"Sam Farner, benim zavallı yaşlı babam. Ve bahse girerim, bu o lanet olası herifin üniversitedeki kariyerine zarar vermemiştir. Çalıştığı alanda bu isim onun kolayca hatırlanmasını sağlıyor. "

Arkalarında bir korna sesi duyuldu. Trafik lambası kır-mızıdan yeşile dönmüştü.

New Life'a uzanan yola kaldıkları yerden devam ederken Dusty, 'Tüm bunları nereden öğrendin?" diye sordu.

"Her şeyden önce internetten." Skeet daha dik oturdu ve kemikli elleriyle nemli saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "İlkönce, web sitelerine girerek Rutgers'deki emekli öğretim görevlilerinin adlarını kontrol ettim. Daha önce orada ders vermiş herkesin ismine baktım. Aynı işlemi Princeton için de gerçekleştirdim. İki yerde de anne babasının adını ta-

şıyan profesörler çalışmamıştı. *Uydurduğu* anne babasını kastediyorum tabii ki."

Skeet, gururlu bir ses tonuyla, babası hakkındaki basit gerçeği ararken izlediği çetrefilli yolu anlattı. Araştırma, özenle planlanmış bir çaba, bir hayli yaratıcı düşünce ile ciddi mantık gerektiriyordu.

Dusty, hayatın ve aynı zamanda kendi bağımlılıklarının ve isteklerinin altında ezilmiş bu kırılgan çocuğun, peşine düştüğü işe yeterince ciddi bir biçimde ve yeterince uzun bir süre odaklanabilmesine hayret etti.

"Yaşlı babamın yaşlı babası Albay Farner - uzun süre önce ölmüş," dedi

Skeet. "Ama annesi Luanne yaşıyor. Şu anda yetmiş sekiz yaşında ve Cascade, Colorado'da yaşıyor."

"Büyükannen," dedi Dusty.

"Üç hafta öncesine kadar onun varlığından bile habersiz-dim. Onunla iki kere telefonda konuştum. Gerçekten tatlı birine benziyor Dusty. Tek çocuğu onları yaşamından çıkarıp attığında kalbi kırılmış."

"Onları yaşamından çıkarıp atmasının nedeni ne?"

"Politik inançlar. Bana bunun ne anlama geldiğini sorma."

"O, ayakkabı değiştirir gibi inanç değiştirir," dedi Dusty.

"Nedeni başka bir şey olmalı."

"Luanne'e göre, tek sebep bu."

Daha dik oturması ve çenesini göğsünden kaldırması için Skeet'e güç veren başarı gururu onun bu halini devam ettirmesi için yeterli değildi. Yavaş yavaş aşağı doğru kaydı ve kaplumbağa gibi, buharın, nem kokusunun, yağmurdan sırılsıklam olmuş giysilerinin ıslak kıvrımları içinde inzivaya çekildi.

Dusty, arabasını New Life Kliniği'nin park yerine doğru sürerken 'Tüm bunların masrafını yeniden karşılaman çok zor," dedi Skeet.

"Sen bu konuda endişelenme. Anlaşma yaptığım iki bü-

yük iş var. Ayrıca Martie, Ores ve çeşitli canavarlar için bir sürü korkunç ölüm tasarlıyor ve bu işten büyük paralar ka-zanacak. "

"Programı tekrar uygulayabileceğimden emin değilim."

"Uygulayabilirsin. Bu sabah bir çatıdan atladın. Bununla kıyaslandığında, rehabilitasyona girmek bir parça kek gi-bi basit ve zevkli olmalı."

Özel klinik, başarılı Meksika fast food restoranları zinciri için kullanılan merkez büro gibi dizayn edilmiş bir binanın içindeydi: İlk katında kemerli galeriler, ikinci katında üstü kapalı balkonlar bulunan iki katlı bir bina. Sütunların etrafına ve kemerli girişlerin bir tarafından öbür tarafına elle dikkatlice örülmüş, kraliyet moru rengindeki begonyalarla süslenmişti. Mükemmeliyete o kadar saldırgan bir biçimde eri-

şilmeye çalışılmıştı ki, sonuç Disney yapaylığı olmuştu; sanki her şey çimenden yapılmış ve baca plastikten üretilmiş gibiydi. Burada, kirli yağmur bile kısa kesilmiş gümüş şeritler gibi parlaktı.

Dusty, hasta kabulü için ayrılan bölümde girişin yanındaki kaldırıma park etti. Sileceklerin anahtarını kapattı ama motoru durdurmadı.

"Öğrendiklerini ona da anlattın mı?"

"Zavallı yaşlı babamı mı kastediyorsun? " Skeet gözlerini kapadı ve başını salladı. "Hayır. Bunları biliyor olmam benim için yeterli."

Aslında Skeet, Profesör Caulfield Farner'dan korkuyordu; bu korku çocukluğunda duyduğu korkudan daha az de-

ğildi - ve belki de bunun haklı sebepleri vardı.

Skeet, sanki orası büyücülerin, kartal başlı aslan gövde-li yaratıkların ve tek boynuzlu atların yaşadığı büyülü bir yermiş gibi bir telaffuzla, 'Cascade, Colorado," dedi.

"Büyükanneni görmeye gitmek ister misin?"

"Çok uzak. Çok zor," dedi Skeet. "Artık araba kullanamı-

yorum."

Bir sürü trafik ihlalinden sonra ehliyetini elinden almış-

lardı. Her gün işe Fig Newton'la birlikte geliyordu.

"Dinle," dedi Dusty, "sen programa katıl, karşılığında ben de seni büyükannenle tanışman için Cascade'e götüre-ceğim."

Skeet gözlerini açtı. "Bu riskli olur."

"Hey, ben kötü bir sürücü değilim."

"Benim kastettiğim, insanların birbirini hayal kırıklığına uğratması. Sen ve Martie hariç. Ve Dominique. O beni asla hayal kırıklığına uğratmadı."

Dominique onların üvey ablalarıydı, annelerinin ilk kocasından olmuştu. Down sendromu olduğu için daha bebekken ölmüştü. İkisi de Dominique! hiç tanımamıştı ama bazen Skeet onun mezarını ziyaret ediyordu. Ona *kurtulan* adı-

nı takmıştı.

"İnsanlar her zaman birbirini hayal kırıklığına uğratıyor"

dedi. "Bu nedenle karşmdakinden çok fazla şey beklemek akıllıca bir davranış değil."

'Telefonda sesinin çok tatlı olduğunu söyledin ve babanın da onu küçümsediği ortada; bu iyi bir işaret. Hem de çok iyi. Ayrıca eğer Cehennemlik bir büyükanne olduğu ortaya çıkarsa ben senin yanmda olacağım ve onun bacaklarını kı-

racağım."

Skeet gülümsedi. Yağmurun yıkadığı ön camdan özlemle önündeki manzaraya bakıyordu ama gördüğü şey, belki de şu ana kadar zihninde çoktan canlandırdığı Cascade, Colorado'nun ideal portresiydi. "Beni sevdiğini söyledi. Daha ta-nışmadık ama yine de söyledi."

Dusty motoru durdurarak "Sen onun torunusun," dedi.

Skeet'in gözleri sadece şiş ve kanlı değil, aynı zamanda acılı görünüyordu. Çok fazla acı verici olay yaşamış gibiydi.

Ama sıska yüzünün soluk, çökük enkazında tebessümü sı-

caktı. "Sen sadece bir üvey ağabey değilsin. Gerçek bir ağabey artı üvey bir ağabeysin."

Dusty elini Skeet'in sırtına koydu ve onu, alınları birbirine değene dek kendine doğru çekti. İkisi de tek bir kelime etmeden bir süre bu halde oturdular.

Sonra, kamyonetten inip, soğuk yağmurun altına girdiler.

9

Dr. Mark Ahriman'm bekleme odasında, minderleri siyah deriyle kaplanmış ve ahşap kısımları çınar ağacından yapıl-mış iki çift Ruhlman stili vernikli sandalye bulunuyordu. Zemin ve iki sehpa siyah granitti. Sehpaların üzerinde *Architec-tural Digest* ve *Vanity Fair* dergileri vardı. Duvarların rengi, çınar ağacının bal rengine uygundu.

Odada sadece, 1910-1930 yılları arasında dekoratif sanat alanında etkili olan Art Deco adlı stilin temsilcisi olan iki tablo bulunuyordu. Bunlar, Georgia O'Keeffe'nin ilk çalışmalarını anımsatan gece ve şehir manzaralarıydı.

Lüks dekor aynı zamanda şaşırtıcı derecede sade idi. Susan, her zamanki gibi 14. katın koridor eşiğinden geçer geç-

mez gözle görülür şekilde rahatlamıştı. Evinden dışarı adımı-

nı attığından beri ilk defa Martie'e yaslanmıyordu. Duruşu-nu düzeltmişti. Başını kaldırmış, yağmurluğunun kapüşonunu geriye atmış ve soğuk ve derin bir havuzdan çıkmış gi-bi derin derin nefes almıştı.

Garip bir biçimde, Martie de kendini rahatlamış hissetti.

Belli bir nedeni olmayan ve gidip gelen endişesi, içeri girip bekleme odasının kapısmı kapattığı anda hafiflemişti.

Kabul görevlisinin penceresinden doktorun sekreteri Jennifer'ı görmek mümkündü. Bir masada oturmuş telefonda konuşuyordu. Onlara el salladı.

İç kapılardan biri sessizce açıldı. Sanki hastasının geldi-

ğini telepatik yollarla öğrenmiş gibi Dr. Ahriman, terapi seanslarını gerçekleştirdiği odanın kapısında belirdi. Terapi odası da bu oda gibi çok iyi döşenmişti. Doktor, koyu gri renkte kusursuz bir Vestimenta takımı giymişti ve en az ofisi kadar şık görünüyordu. Profesyonel atletlerin zarafeü ile yürüdü.

Kırklı yaşlarmdaydı, uzun boyluydu ve hoş bir teni vardı.

Kırlaşmış saçlarıyla psikolojik bestseller kitaplarının kapaklarındaki fotoğraflar kadar yakışıklıydı. Ela gözleri anormal derecede keskin ise de bakışları karşısındakine meydan okumuyor veya saldırmıyordu; klinik değil ama sıcak ve güven vericiydi. Dr. Ahriman, Martie'nin babasına hiç mi hiç benzemiyordu ama o da Güler Yüzlü Bob gibi sıcakkanlıydı, insanlara karşı samimi bir ilgisi vardı ve kendine güveniyordu.

Martie, onun babacan bir havası olduğunu düşünüyordu.

Merakla, evinden buraya yolculuğu nasıl gerçekleştirebildiğini sorarak Susanin agorafobisini uyandırmak yerine, ıslak sabah en az Renoir'm resimlerindeki kadar aydmlık-mışçasma etkileyici bir biçimde fırtınanın güzelliğinden bahsetti. Yağmurda yürümenin ne kadar zevkli bir şey olduğu-nu anlatırken soğuk ve nem, kulağa sahilde geçen güneşli bir gün kadar rahatlatıcı geliyordu.

Susan yağmurluğunu çıkarıp Martie'e verirken gülüm-süyordu. Gözlerindeki değilse de, yüzündeki tüm endişe gitmişti. Dr. Ahriman'm iç ofisine geçmek için bekleme odasını terk ederken yaşlı bir kadın gibi değil, genç bir kız gibi yürü-

yordu. 14. katın pencerelerinden görünen geniş sahil manzarası muhtemelen onu korkutmuyordu.

Her zamanki gibi, Martie, doktorun Susan üzerinde derhal kendini gösteren etkisinden çok etkilenmişti ve neredeyse kaygılarını onunla paylaşmaya karar vermişti. Doktor, Susan'm arkasından ofise girmeden önce Martie onunla ko-nuşmak istediğini söyledi.

Doktor, Susan'a dönerek, "Hemen geliyorum," dedi ve ofisinin kapısını kapattı.

Martie, Ahriman'la birlikte bekleme odasının ortasına yürüyüp sesini alçaltarak "Onun için endişeleniyorum Doktor," dedi.

Doktorun gülümseyişi, sıcak çay, şekerli bisküvi ve şö-

minenin yanındaki koltuk kadar rahatlatıcıydı. "O iyileşiyor Bayan Rhodes. Gösterdiği gelişme beni bundan daha fazla memnun edemezdi. "

"Ona ilaç tedavisi veremez misiniz? Okuduğum kitaplarda endişe için uygulanan ilaç tedavisi."

"Onun durumunda endişe için uygulanan ilaç tedavisi büyük bir hata olur. Aranan cevap her zaman ilaçlarda bu-lunmaz Bayan Rhodes. Bana inanın. Eğer ona bir faydası olsaydı reçeteyi bir dakika içinde yazardım."

"Ama on altı aydır bu durumda."

Başını kaldırdı ve sanki Martie'nin onunla alay ettiğini düşünürmüşçesine baktı. "Gerçekten de onda herhangi bir değişiklik görmüyor musunuz, özellikle de son birkaç aydır?"

"Evet. Bol miktarda. Ve bana öyle geliyor ki . .. Şey, ben ne bir doktorum ne de terapist ama Susan son zamanlarda daha da kötü görünüyor. Çok daha kötü."

"Haklısınız. Durumu kötüleşiyor ama bu kötü bir işaret değil."

Şaşıran Martie, "Değil mi?" diye sordu Martie'nin endişesinin

yoğunluğunu hisseden ve belki de endişesinin tamamen arkadaşıyla ilgili olarak duyduğu kaygıdan kaynaklanmadığını sezgisel olarak bilen Dr. Ahriman koltuğun yanma kadar ona eşlik etti. Onun yanındaki koltu-

ğa oturdu.

"Agorafobi, neredeyse daima aniden ortaya çıkar, yavaş

yavaş ortaya çıktığı durumlar nadirdir.

İlk panik atakta korkunun yoğunluğu, yüzüncü panik ataktaki kadar fazladır. Bu nedenle yoğunlukta meydana gelen herhangi bir değişiklik, genellikle hastanın iyileşme aşamasında olduğunu gösterir" diye açıkladı doktor.

"Hastanın durumu daha da kötüleşse de mi?"

"Özellikle daha da kötüleştiğinde." Ahriman duraksadı.

"Eminim, Susan'm rahatsızlığına ilişkin ayrıntıları tartışarak hastalanma verdiğim mahremiyet sözünü bozamayacağımm farkındasınız; ama agorafobi hastalan, korkulannı genellikle dünya gerçeklerinden kaçmak ya da özellikle kişisel trav-matik deneyimlerden uzaklaşmak veya diğer insanlarla iliş-

kiye girmekten kaçınmak için kullanırlar. İzolasyonda ters bir rahatlık var... "

"Ama Susan, bu kadar korkak olmaktan ve o apartma-na hapsolmaktan nefret ediyor."

Doktor başıyla onayladı. "Korkusu derin ve gerçek. Bununla birlikte izolasyon ihtiyacı, fobisinin ona koyduğu sınırlar nedeniyle duyduğu acıdan çok daha fazla."

Martie, Susan'm dışandaki dünyadan çok korktuğu için ve evinde daha mutlu olduğu için bazen oraya çok bağlı gö-

ründüğünü fark etmişti.

"Eğer hasta yalnızlığına neden bu kadar sıkıca sanldığı-

nı anlamaya başlarsa," diye devam etti Ahriman, "ve eğer yüzleşmemeye çalıştığı *gerçek* travmayı teşhis etmeye başlarsa, bazen bunu reddetmek için agorafobiye daha da sıkı bir biçimde sanlır. Semptomlann şiddetlenmesi genellikle onun gerçeğe karşı son savunma hendeğini kazdığı anlamına gelir.

Bu savunma başansız olursa, Susan en sonunda *gerçekten* korktuğu şeyle -korktuğu şeyin açık alanlar değil de daha ki-

şisel ve sezgisel bir şey olduğu gerçeğiyle- yüzleşecek."

Doktorun açıklaması Martie'ye mantıklı geldi ama yine de daha dik bir noktadan düşüşün onu kaçınılmaz olarak iyileştireceği düşüncesini kolayca

kabullenemedi. Geçen yıl babasının kanserle mücadelesi sürekli olarak daha da kötü-

ye gitmiş ve sonuç mutlu bir zafer değil sadece ölüm olmuş-

tu. Tabi ki psikolojik bir rahatsızlık fiziksel bir rahatsızlıkla kıyaslanamazdı. Yine de...

"Sizi rahatlatabildim mi Bayan Rhodes?" Gözlerinde bir keyif pmltısı canlandı. "Yoksa benim kafamın psikolojik zırvalıklarla dolu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Doktor, cazibesiyle onu ikna etmeyi başarmıştı. Onun hasta koltuğunun yanındaki tutumu, hastalanna ofisindeki diplomalardan, Kaliforniya'daki ve belki de ülkedeki en iyi fobi terapisi uzmanı olarak yayılmış ününden ve keskin ze-kâsından daha çok güven veriyordu.

Martie gülümsedi ve başını salladı. "Hayır. Asıl saçmala-yan benim. Sanırım ... Ona yeterince yardımcı olamadığımı düşünüyorum."

"Hayır, hayır, hayır." Şüphelerini gidermek için elini Martie'nin omzuna koydu. "Bayan Rhodes, Susan'm iyileşmesi için sizin ne kadar önemli olduğunuzu anlatamam. Sizin ona olan bağlılığınız benim yapabileceklerimden çok daha önemli. Endişelerinizi bana açma konusunda kendinizi daima rahat hissetmelisiniz. Ona gösterdiğiniz ilgi onu hayata bağlayan tek şey."

Martie'nin sesi kalınlaştı. "Çocukluktan beri arkadaşız; hayatımızın büyük bir bölümü birlikte geçti. Onu çok seviyorum. Onu kız kardeşim gibi seviyorum."

"Ben de bunu kastediyordum. Sevgi, tedaviden daha fazlasını başarabilir Bayan Rhodes. Maalesef tüm hastaların yanında sizin gibi birisi yok. Bu açıdan Susan çok şanslı."

Martie'nin kafası karışmıştı. Yumuşakça "O, bu korkunun içinde tamamen kaybolmuş gibi görünüyor," dedi.

Doktor, hâlâ Martie'nin omuzunda olan elini hafifçe sık-tı. "Yolunu buluyor. İnanın bana, yolunu buluyor."

Martie ona inandı. Aslında doktor onu o kadar çok rahatlatmıştı ki, az kalsın bu sabah yaşadığı korku nöbetlerin-den, gölgesinden, aynadan, çift saplı bıçaktan, araba anahtarının sivri ucundan ve testere dişli kenarından bahsede-cekti.

İç ofiste Susan seansını bekliyordu. Bu, ona ayrılmış bir süreydi; Martie'ye değil.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu Dr. Ahriman.

"Hayır. Şimdi iyiyim," dedi ayağa kalkarak. 'Teşekkürler.

Çok teşekkürler Doktor."

"İnancınızı kaybetmeyin, Bayan Rhodes."

"Kaybetmem."

Doktor gülümseyerek eliyle her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir işaret yaptı, ofisine girdi ve kapıyı kapattı. Martie, doktorun özel ofisi ve büyük dosya odası arasındaki dar koridoru izledi ve ikinci bekleme odasına girdi. Bu, ilk bekleme odasından daha küçüktü ama iki oda da birbirine benziyordu.

Burada, Dr. Ahriman'm odasına açılan bir arka kapı vardı ve bir başka kapı da 14. kat koridoruna açılıyordu. Bu ikinci bekleme odası, gelen hastaların ve eğer varsa onların refakatçılannm Dr. Ahriman'm odasından çıkan hastalarla karşılaşmasını önlüyor ve herkesin mahremiyetini garanti altına alıyordu.

Martie, Susan'm yağmurluğunu ve kendi yağmurluğunu çıkış kapısının yanındaki bir çift duvar askısına astı.

Zaman geçirmek için yanında bir gerilim romanı getirmişti ama hikâyeye bir türlü konsantre olamıyordu. Romandaki tüyler ürpertici olaylardan hiçbiri bu sabahki gerçek olaylar kadar rahatsız edici değildi.

Kısa bir süre sonra, doktorun sekreteri Jennifer, bir fincan kahve - şekersiz ve sütsüz, tam Martie'nin sevdiği gibive bir parça çikolatalı kurabiye getirdi. "Alkolsüz bir içki isteyip istemediğinizi sormadım ama böyle bir günde kahvenin iyi gideceğini düşündüm."

"Mükemmel. Teşekkürler, Jenny."

Martie, Susan'a eşlik etmek üzere buraya ilk geldiğinde bu sade müteavazilik karşısında şaşırmıştı; daha önce hiç psikiyatr ofisi deneyimi olmasa da, bu denli nazik muamele-nin pek yaygın bir durum olmadığından emindi ve bu durum onu memnun etmişti.

Kahve koyuydu ama acı değildi. Kurabiye mükemmeldi; Jennifer'a bu kurabiyeleri nereden aldığını sormalıydı.

Güzel bir kurabiyenin insanı rahatlatabilmesi ve üzün-tüsünü ortadan kaldırabilmesi komik bir durumdu.

Bir süre sonra kitabına konsantre olabilmişti. Anlatım güzeldi. Konu eğlenceliydi. Karakterler renkliydi. Kitabı sevmişti.

İkinci bekleme odası kitap okumak için ideal bir yerdi.

Sessizdi. Penceresi yoktıu. Rahatsız edici fon müziği yoktu.

Dikkat dağıtacak hiçbir şey yoktu.

Hikâyede bir on yedi heceden ve üç satırdan oluşan bir Japon şiir türü olan haiku'yu seven bir doktor vardı. Uzun boylu, yakışıklı, müzikal bir sesi olan doktor, büyük bir pencerede durup fırtınayı seyrederken bir haiku okudu:

"Şiddetli rüzgâr
ve yağmurla konuşan
yırtık uçurtma. "

Martie, şiirin çok güzel olduğunu düşündü. Ve bu satırlar, pencerenin ötesinde sahili yalayan bu ocak yağmuruna mükemmel şekilde uyuyordu. Hem fırtınanın görüntüsü, hem de kelimeler çok güzeldi.

Haiku aynı zamanda onu rahatsız da etmişti. Akıldan çıkmayan bir şiirdi. Güzel hayallerin altına uğursuz bir niyet gizlenmişti. Martie'nin üzerine ani bir huzursuzluk, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı hissi çöktü.

Bana neler oluyor?

Zihni tamamen allak bullak olmuştu. Sandalyesinden nasıl kalktığını hatırlamasa da, şu anda ayakta duruyordu.

Ve Tanrı aşkına, o *burada* ne yapıyordu?

Bu defa yüksek sesle "Bana neler oluyor?" diye sordu.

Ardından gözlerini kapattı çünkü rahatlamalıydı. Rahatlamalıydı. Rahatla. İnancını kaybetme.

Yavaş yavaş sakinleşti.

Zamanını kitap okuyarak geçirmeye karar verdi. Kitaplar iyi bir terapi sıracıydı. Bir kitapta kendinizi kaybedebilir-diniz, sorunlarınızı, korkularınızı unutabilirdiniz.

Özellikle bu kitap, sorunlardan uzaklaşmak için idealdi.

Gerçek bir gerilim romanıydı. Anlatım güzeldi. Konu eğlenceliydi. Karakterler renkliydi. Martie kitabı zevkle okuyordu.

10

New Life'taki tek boş oda ikinci kattaydı ve güzel bir kır manzarası vardı. Palmiyeler ve eğrelti otları rüzgârda sallanı-

yor ve kan kırmızısı siklamen yatakları birbirine çarpıyordu.

Yağmur cama o kadar sert vuruyordu ki, sulusepken kar sesi çıkarıyordu; oysa Dusty camdan aşağı kayan buz parçaları göremiyordu.

Giysileri hafifçe nemli olan Skeet, şu anda mavi tüvit bir koltukta oturuyordu. *Time'ın* eski bir sayısının sayfalarını rasgele çeviriyordu.

Bu, yarı özel değil, özel bir odaydı. İçinde, san ve yeşil kareli bir yatak örtüsü olan tek kişilik bir yatak vardı. Sarı, ahşap taklidi Formika bir

komodin, ona uygun küçük bir şifoniyer. Griye dönmüş beyaz duvarlar, alev turuncusu perdeler, safra yeşili halı. Cehenneme gittiklerinde günahkar desinatörler sonsuza dek bunun gibi binalara atanıyordu.

Banyo, telefon kulübesi büyüklüğünde bir duş yerinden ibaretti. Lavabonun üzerindeki aynanın köşesine, üzerinde—

T E M P E R E E D I L M I Ş CAM— *yazan* kırmızı bir etiket yapıştmlmıştı: Kmldığmda, bilekleri kesmeye yarayan keskin uçlar oluşmuyordu.

Oda mütevazı olmasına rağmen pahalıydı; çünkü New Life'taki personelin gösterdiği özen mobilyalardan çok daha fazla kaliteliydi. Skeet'in sağlık sigortası, ben-aptaldım-ve-kendime-zarar-veriyordum-ve-artık-beynimin-bunlar dan-armdmlması-gerekiyor maddesini içermiyordu; bu nedenle Dusty, tam pansiyon için şimdiden dört haftalık bir çek yazmış ve terapistler, doktor, danışman ve hemşire hizmetleri için ödeme yapacağına ilişkin taahhüt mektubu imzalamıştı.

Bu Skeet'in üçüncü -ve New Life'taki ikinci- rehabilitas-yonu olduğu için Dusty, herhangi bir başarı umuduna sahip olmak için ihtiyacı olan şeylerin psikologlar, doktorlar, ve terapistler değil de, bir büyücü, sihirbaz, cadı ve dilek kuyusu olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Skeet, New Life'ta en az üç hafta kalacaktı. Belki de altı.

İntihar girişimi nedeniyle, en az üç gün, bir sürü hemşire gündüz gece Skeet'in yanından ayrılmayacaktı.

İmzalanan boya kontratları ve Martie'nin yeni bir *Yüzüklerin Efendisi* oyunu tasarlama anlaşmasıyla bile, bu yıl uzun bir Hawai tatilinin masraflarını karşılamaları imkansızdı. Tatile çıkmak yerine arka bahçeye bir iki dekoratif ah-

şap fener koyabilirler, Hawai tişörtleri giyip bir Don Ho CD'si çalabilirler ve mangal partisi yapabilirlerdi. Bu da eğlenceli olurdu. Bulundukları mekân, ister Waimea Koyu olsun ister çiçek bahçelerinin arkasındaki boyalı çit olsun, Martie ile ge-

çirdiği her dakika çok eğlenceliydi.

Dusty yatağın ucunda otururken, Skeet, okumakta ol-duğu *Time* dergisini düşürdü. "Bu dergi çıplak resimler ya-yınlamayı bıraktığından beri berbat durumda." Dusty cevap vermeyince Skeet, "Hey, şakaydı abi, uyuşturucunun etkisiyle böyle konuştuğumu sanma. Şu anda uçmuyorum."

"Uçarken daha komiktin."

"Haklısın. Ama uçak aşağı düştükten sonra enkazın içinde komik olmak

çok zor." Sesi, güç kaybeden topaç gibi titredi.

Yağmur damlalarının çatıya düşmesiyle oluşan melodi genellikle rahatlatıcıydı ama şu anda insanın moralini bozuyor, ürpertici bir şekilde kanalizasyon pisliği altında yıkanan rüyaları ve uyuşturu yıllarını hatırlatıyordu.

Skeet, solgun ve buruşuk parmak uçlarını göz kapaklarına bastırdı. "Gözlerimi banyo aynasında gördüm. Sanki birileri bir çift kirli kül tabağına pabuç kadar balgam atmış gibiydi. İşte dostum, onlar da kendilerini böyle hissediyor."

"Eşyalarının dışında istediğin özel bir şey var mı? Yeni dergiler, kitaplar, radyo? "

"Yok. Birkaç gün sürekli uyuyor olacağım. " Gözünün bir kısmının onlara yapışmış olabileceğini düşünüyormuşçasma parmak uçlarına baktı. "Bunu takdir ediyorum Dusty. Ben buna layık değilim ama yaptıklarını takdir ediyorum Ve bir şekilde bunun karşılığını sana ödeyeceğim."

"Unut bunu."

"Hayır. T ü m yaptıklarının karşılığını ödemek istiyorum."

Sanki mum şeklindeki bir adam gibi koltuğun içinde yavaş-

ça küçüldü. "Bu benim için önemli. Belki piyangonun büyük ikramiyesi bana çıkar. Biliyorsun değil mi? Bu olabilir."

Dusty, piyangoya inanmasa da, mucizelere inandığı için,

"Olabilir," dedi.

İlk nöbetçi hastabakıcı geldi. Tom Wong adında Asya kö-

kenli genç bir Amerikalıydı. Kendinden emin görüntüsü ve ergenlik çağındaki çocukları andıran gülümsemesi Dusty'e güven verdi; kardeşini emin ellere bırakıyordu.

Hasta dosyasında hastanın adı Holden Caulfield Jr. olarak geçiyordu ama Tom ismini yüksek sesle okuyunca Skeet uyuşukluğundan sıyrıldı. Koltuğunda daha dik oturarak ve yumruklarını sıkarak *"Skeet!"* dedi öfkeyle. "Benim adım bu. Skeet, sadece Skeet. Bir daha asla bana Holden deme.

Asla. Düzenbaz herifin teki olan babam Holden soyadını kullanıyorken ben nasıl bir Holden olabilirim? Aslında ben Sam Farmer'm oğluyum. Ama beni böyle de çağırma! Bana Skeet dışında bir adla seslenirsen çırılçıplak soyunacağım, saçları-

mı yakacağım ve kendimi bu iğrenç pencereden aşağı ataca-

ğım. T a m a m mı? Anlaşıldı mı? İstediğin bu mu? Yanan saç-

larımla küçük güzel bahçenize atlayıp intihar etmem mi? "

Tom Wong gülümseyerek ve başını sallayark, "Benim nö-

betimde değil Skeet. Yanan saçlar çok güzel bir görüntü oluşturabilir ama emin ol seni çıplak görmek istemiyorum."

Dusty rahatlayarak gülümsedi; Tom, Dusty'den en iyi geçer notu almıştı.

Y a n l ı ş H a f ı z a F: 2

Skeet tekrar koltuğa gömülerek, "Haklısınız Bay Wong,"

dedi.

"Lütfen bana T o m de."

Skeet başını salladı. "Ben ciddi bir gelişim rahatsızlığı çekiyorum; bu hastalığa çocuk yaşta yakalandım ve içinde bulunduğum durum birbirine dolanmış yavrulayan bir çift solucandan daha karmaşık. Burada ihüyacım olan şey bir dizi yeni arkadaş değil Bay Wong. Burada ihtiyacım olan şey bana doğru yolu gösterebilecek yetkili kişiler; çünkü böyle devam edemem ve doğru yolu bulmayı gerçekten istiyorum.

İstiyorum tamam mı? "

'Tamam," dedi T o m Wong.

"Ben senin giysilerini ve diğer eşyalarını alıp döneceğim,"

dedi Dusty.

Skeet ayağa kalkmaya çalıştı ama kendini koltuktan kaldırmaya yetecek güce sahip değildi.

Dusly eğildi ve onu yanağından öptü. "Seni seviyorum kardeşim."

"Gerçek şu ki," dedi Skeet, "sana bunların karşılığını as-la ödemeyeceğim."

'Tabi ki ödeyeceksin. Piyango, hatırladın mı?"

"Ben şanssız biriyim."

"O zaman bileti senin yerine ben alırım," dedi Dusty.

"Hey, alır mısın? Sen şanslısın. Her zaman şanslıydın.

Lanet olsun, sen Martie'i buldun. Sen boğazına kadar şansın içine batmışsın."

"Yakında yapman gereken bir ödeme var. Sana haftada iki bilet alacağım."

"Bak bu iyi olur." Skeet gözlerini kapadı. Sesi mırılüya dönüştü. "Bak.... Bu iyi olur." Uyuyakalmıştı.

Tom Wong "Zavallı çocuk," dedi.

Dusty başıyla onayladı.

Skeet'in odasında çıkan Dusty doğrudan ikinci kattaki bakım bölümüne gitti. Burada başhemşire Colleen O'Brien ile konuştu. Başhemşire, beyaz

saçları ve şefkatli gözleri olan şişman ve çilli bir kadındı. Katoliklerle ilgili olarak çekilen tüm filmlerde, kadınlar manastırmdaki başrahibe rolünü oynayabilirdi. Skeet'in durumu için uygulanabilecek tedavilerin sınırlı olduğunu bildiğini iddia etti ama Dusty zaten bunları daha önce onunla konuşmuştu.

"Uyuşturucu yok. Sakinleştirici yok, yatıştırıcı ilaç yok.

Antidepresan yok. Beş yaşından beri, lanet olası haplardan kullanıyordu. Bazen aynı anda iki ya da üç tane içiyordu.

Küçüklüğünde öğrenme problemi olduğu ortaya çıktı ve bu duruma davranış bozukluğu teşhisi kondu. Babası, bu nedenle ona bir sürü ilaç içirdi. Bir ilacın yan etkisi ortaya çık-tığında, onun yan etkilerini ortadan kaldırmak için başka ilaçlar içmeye zorlandı ve *bu ilaçlar* da yan etki yarattığında, artık yeni yan etkileri ortadan kaldıracak ilaç kalmamıştı. O

kimyasal ilaçlarla büyüdü ve ben onu neyin mahvettiğini *biliyorum.* İlaç almaya ve iğne olmaya o kadar çok alıştı ki, temiz ve ilaçsız nasıl yaşanacağını anlayamıyor. "

Hemşire, Skeet'in dosyasını çıkararak "Dr. Donklin size katılıyor," dedi. "Ona hiç ilaç tedavisi uygulamamış."

"Skeet'in metabolizması çalışamaz durumda olduğu ve sinir sistemi mahvolduğu için, genellikle zararsız olan ilaçla-ra bile ne tepki vereceğinden emin olamazsınız."

"Tyienol bile alamıyor."

Dusty, Skeet için duyduğu kaygıdan dolayı sayıklıyordu.

"Bir keresinde, kafein tabletleriyle neredeyse kendini öldürü-

yordu. Kafein bağımlılık yapmıştı. Kafein psikozuna girdi ve şaşırtıcı derecede tuhaf halüsinasyonlar gördü, çırpınmaya başladı. Şu anda kafeine karşı inanılmaz bir hassasiyeti var.

Ona kahve veya kola verirseniz anafilaktik şoka girebilir."

'Tamam evlat," dedi başhemşire, "bu bilgi de dosyasında kayıtlı. İnan bana ona çok iyi bakacağız." Colleen O'Brien, şaşırtıcı bir şekilde haç çıkardı ve Dusty'e göz kırptı. "Benim gözetimim altındayken küçük kardeşinize hiçbir zarar gelmeyecek."

Eğer bu kadm bir filmde başrahibe rolünü oynuyor olsaydı hem kendi adına, hem de Tanrı adına konuştuğundan emin olabilirdiniz.

'Teşekkürler, Bayan O'Brien," dedi yumuşakça. "Çok, çok teşekkürler. "

Yeniden dışarıda, kamyonetinin içindeydi. Motoru hemen çalıştırmadı. Araba süremeyecek kadar titriyordu.

Titremeler, Sorenson'larm çatısından düşmesinin gecik-meli tepkisiydi. Titremesinin nedenlerinden biri de, mahvolmuş zavallı Skeet'e ve onun neden olduğu sonsuz yüke kar-

şı duyduğu öfkeydi. Ve öfke, Dusty'nin utançtan titremesine neden oldu, çünkü Skeet'i hem seviyor hem de ona karşı kendisini sorumlu hissediyordu. Ama ona yardım edemeyecek kadar güçsüzdü. En kötüsü de güçsüz olmaktı.

Kollarını direksiyonun üzerinde kavuşturdu, alnını kollarına yasladı ve yirmi dokuz yıllık yaşamında nadiren yaptığı bir şeyi yaptı. Ağladı.,

11

Dr. Ahriman'la olan seanstan sonra, Susan Jagger, eski haline, agorafobiden önceki durumuna dönmüş görünüyordu. Yağmurluğunu giyerken cok aç olduğunu söyledi. Hayli neşeli bir ruh hali içinde, Martie'nin önerdiği üç Çin lokantasını değerlendirdi. "MSG ile herhangi bir problemim yok ve Szechuan'da ete çok fazla acı kırmızı biber koyuyor olmaları benim için sorun yaratmıyor ama korkarım, istenmeyen bir hamamböceği garnitürü yeme olasılığını göz önünde bulundurarak üçüncü seçeneği elemek zorundayım." Yüzündeki ifadeden veya tavrından onun ciddi anlamda fobik rahatsız-lığı olan bir kadın olduğunu anlamak imkansızdı.

Martie 14. katın koridoruna çıkan kapıyı açtığında Susan, "Kitabını unuttun" dedi.

Kitap, Martie'nin oturduğu koltuğun yanındaki küçük masanın üzerindeydi. Masaya doğru yürüdü ama kitabı almadan önce duraksadı.

Susan, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Efendim? Hiçbir şey. Kitap ayracımı kaybetmişim galiba." Martie, kitabını yağmurluğunun cebine soktu.

Koridor boyunca Susan'm ruh hali gayet iyiydi ama asansör aşağı inerken tavrı değişmeye başladı. Lobiye ulaş-

tıklarında yüzü korkudan bembeyaz olmuştu ve sesindeki titreme Susan'm keyifli halinin yerini endişeye bıraktığının işaretiydi. Omuzlarını kamburlaşürdı, başını eğdi ve sanki şimdiden dışarıdaki soğuğu ve fırtınanın ıslak kamçısını hissetmeye başlamış gibi öne doğru eğildi.

Susan, asansörden kendi başına çıktı ama lobideki dör-düncü veya beşinci adımından sonra destek için Martie'nin kolunu tutmak zorunda kaldı. Lobinin kapılarına yaklaştıklarında korkusu Susan'ı neredeyse felç etmişti ve bundan dolayı büyük bir utanç içindeydi.

Arabaya dönüş yolculuğu oldukça zorluydu. Satürn'e ulaştıklarında Martie'nin sağ omzu ve boynunun sağ kısmı ağrıyordu; çünkü Susan koluna ve boynuna çok kuvvetli bir biçimde ve umutsuzca sarılmıştı.

Susan, yolcu koltuğuna oturdu, kollarını vücuduna doladı ve karnı ağnyormuş gibi sallanmaya başladı. Camların arkasındaki uçsuz bucaksız dünyayı görmemek için eğildi.

Umutsuzca, "Yukarıda Dr. Ahriman'la birlikteyken tüm seans boyunca kendimi çok iyi hissettim, "dedi. "Hatta o kadar iyiydim ki, kendimi *normal*

hissettim. Dışarıya çıktığımda daha iyi olacağımdan, en azından biraz daha iyi olacağımdan emindim ama şimdi içeriye girmeden önceki halimden daha kötüyüm. "

Martie motoru çalıştırırken "Daha kötü değilsin tatlım,"

dedi. "İnan bana, içeri girerken de berbat durumdaydın."

"Şu anda kendimi daha kötü *hissediyorum* Sanki gök-yüzünden üzerimize bir şey düşecek ve beni ezecek gibi hissediyorum."

Martie, "O sadece yağmur," dedi; çünkü arabanın üzerine düşen yağmur damlaları korkunç sesler çıkarıyordu.

"Yağmur değil. Daha kötü bir şey. Kocaman ve ağır bir şey. Üzerimizde asılı duruyor. Tanrım, bundan *nefret ediyorum"*

"Şimdi bir şişe bira içeceğiz."

"Bunun bir yararı olmaz."

"İki şişe."

"Benim bir fıçı dolusu biraya ihtiyacım var."

"İki fıçı. Birlikte sarhoş olacağız. "

Susan başını kaldırmadan "Sen iyi bir dostsun, Martie"

dedi.

"İkimiz birlikte alkol rehabilitasyon merkezine düştüğü-

müzde hâlâ böyle düşünecek misin, merak ediyorum "

12

New Life'tan ayrılan Dusty, acıya benzer bir duygu için-de ıslak iş elbiselerini çıkarıp sivil kıyafetlerini giymek için eve gitti. Garajı ve mutfağı birbirine bağlayan kapıda Valet, Dusty'i köpeklere özgü bir heyecanla karşıladı. Kuyruğunu o kadar hızlı sallıyordu ki, tüm poposu sallanıyordu. Köpeği gördüğünde Dusty, yavaş yavaş, içindeki karanlıktan kurtuldu.

Çömeldi ve burnunu köpeğin burnuna dayayıp onunla selamlaştı. İlk önce, kadife gibi yumuşak kulak altlarını ka-

şıdı, sonra da çenesinin altından omuz başlarına, oradan da göğsündeki kaim kış tüylerine uzanarak onu yumuşak bir biçimde okşadı. Dusty ile Valet, bu selamlaşmadan eşit şekilde zevk almışlardı. Bir köpeği okşamak, kaşımak ve kuca-

ğına almak, tıpkı bir meditasyon gibi, hem beyni hem de kalbi rahatlatabilirdi ve ruh için de en az dua kadar yararlıydı.

Dusty, kahve makinesinin fişini prize taktı ve kaliteli Co-lombia kahvesini kaşıkla filtrenin içine dökmeye başladı. Valet, dört bacağını da havaya kaldırmış, karnındaki tüyleri taraması için Dusty'e yılışıyordu.

Dusty, "Sen çok tatlı bir köpeksin," dedi.

Vale tin kuyruğu karo zeminde ileri geri sallanıyordu.

'Tüylerinin bakımını yapmamı istediğini biliyorum," diye itiraf etti Dusty, "ama ben de kahvemi içmek istiyorum. İtiraz yok."

Kalbi kan yerine soğuk su pompalıyor gibiydi. Soğuk, kemiklerine ve hatta daha derine kadar işlemişti. En yüksek ayara getirdiği halde kamyonetin kaloriferi onu ısıtamamıştı.

Kahveden medet umuyordu.

Valet, sahibinin onun karın tüylerini taramayacağını anladığında, ayaklarının üzerinde doğruldu ve mutfaktan kü-

çük tuvalete doğru yürüdü. Kapı aralıktı ve köpek uzun burnunu on beş santimlik boşluktan içeri sokmuş içerideki karanlığı kokluyordu.

"Köşede harika bir su kabı var," dedi Dusty. "Neden suyunu tuvaletten içmek istiyorsun?"

Valet başını çevirip Dusty'e baktı ama sonra dikkatini tekrar karanlık tuvalete yöneltti.

Taze kahve cam çaydanlığa damlamaya başladığında mutfağı nefis bir koku kapladı.

Dusty yukarı çıktı ve kot pantolon, beyaz bir gömlek ve lacivert yün bir kazak giydi.

Genellikle, ikisi evde yalnız olduklarında, köpek, belki Dusty onu kucağına alır, okşar, onunla oyun oynar ya da ona hoş bir laf eder ümidiyle Dusty'nin peşinden ayrılmazdı.

Bu defa Valet aşağıda kalmıştı.

Dusty mutfağa geri döndüğünde köpek hâlâ tuvaletin kapısmdaydı. Sahibinin yanma geldi ve buharı tüten kahve-yi fincanına boşaltan Dusty'i seyretti; sonra da tuvalet kapı-

sına geri döndü.

Kahve güçlü, lezzetli ve oldukça sıcakü ama verdiği sı-

caklık yüzeyseldi. Dusty'nin kemiklerine işleyen soğuk he-nüz çözülmeye başlamamıştı.

Aslında tezgâha yaslanıp tuvalet kapısı ile pervaz arasındaki boşluğu koklayan Valet'ı izlerken, içini yeni ve ayrı bir üşüme duygusu kapladı. "Orada bir problem mi var tüylü popo?"

Valet ona doğru baktı ve ağzından bir inilti çıktı.

Dusty, kahve fincanını ikinci kez doldurdu ama içmeden önce tuvalete doğru yürüdü, Valet'ı kenara çekip, kapıyı içe-ri doğru itti ve ışığı açtı.

Kirli birkaç parça tuvalet kâğıdı pirinç çöp kutusundan lavaboya boşalülmıştı. Kutu, klozetin kapalı kapağının üzerinde yan yatmışü.

Birileri, ecza dolabının üzerindeki aynayı kırmak için çöp kutusunu kullanmış olmalıydı. Sivri uçlu ayna parçaları, tuvalet zemininde şimşek gibi parlıyordu.

13

Martie, yiyecek paketlerini -moo goo gai pan, Szechu-anC' eti, bezelye, brokoli, pilav ve altı paket soğuk bira- almak için lokantaya giderken Susan'ı arabada bıraktı. Motoru durdurmamıştı ve radyoyu klasik rock çalan bir istasyo-na ayarlamıştı. Siparişi, yoldayken, cep telefonundan vermişti ve lokantaya geldiğinde paketler hazırdı. Yağmur yağ-

dığı için karton yiyecek ve bira kutuları iki plastik torbanın içine konmuştu.

Birkaç dakika sonra, Martie daha lokantadan çıkmadan arabadaki radyonun sesi o kadar çok açılmıştı ki, Gaıy. U.S.

Bonds'un bağıra bağıra söylediği "School Is Out" şarkısını ve feryat eden saksafonları dıuyabiliyordu.

Arabanın içine girdiğinde irkildi. Radyo hoparlörlerindeki Woofer diyaframları o kadar güçlü titriyordu ki, bozuk pa-ra kutusundaki birkaç madeni para birbirine çarpıp şmgır-dıyordu.

Arabada yalnız başına bırakıldığında, teknik olarak açık alanda olmasa da ve başım eğip gözlerini camlardan kaçırsa da, Susan dışarıdaki uçsuz bucaksız dünyanın varlığından haberdardı ve bu gerçeğin altında sık sık ezilebiliyordu. Bazen yüksek sesli müzik onun dikkatini dağıtıyor, korkusu üzerine yoğunlaşmasını önleyerek ona yardımcı oluyordu.

Sesin yüksekliğine göre atağm şiddeti de ölçülebiliyordu.

Bu, bugüne kadar gerçekleşen en şiddetli nöbetti: Radyo, son sesine kadar açılmıştı.

(*) Çin'deki S z e c h u a n bölgesinin mutfağına özgü bir y e m e k çeşidi, (r.n.) Martie, sesi sert bir hareketle kıstı. "School Is Out" şar-kısının ritimleri ve patlayan melodisi fırtınanın seslerini tamamıyle bastırmıştı. Sağanak yağmurun davul sesine, içi fasulye dolu perküsyon aletinin tıkırtısına ve büyük zilin ıslı-

ğına benzeyen sesleri yeniden duyulmaya başlamıştı.

Titreyen ve derin derin nefes alan Susan ne başını kaldırdı ne de konuştu.

Martie hiçbir şey söylemedi. Bazen Suasan'a tavsiyeler-de bulunulması, öğüt verilmesi, tatlı sözlerle kandırılması ve hatta korku duygusundan kurtulabilmesi için sert çıkılması gerekiyordu. Bunun gibi zamanlarda ise, panik merdivenin-den aşağı inmesine yardımcı olmanın en iyi yolu

durumuyla ilgili hiçbir yorum yapmamaktı;

Durumuyla ilgili konuşmak onu daha büyük bir korkunun içine itiyordu.

Birkaç blok geçtikten sonra Martie, "Birkaç çubuk al-dım," dedi.

"Çatalı tercih ederim teşekkürler."

"Çatal kullandığında Çin yemeğinin tadı Çin yemeği gibi olmaz. "

"Ve, memesini tutarak doğrudan ağzının içine sağmazsan inek sütünün tadı da tam bir süt gibi olmaz."

"Haklısın," dedi Martie.

"Bu yüzden de otantik tada yakın bir tada razı olacağım.

Çatallı bir kültür cahili olduğum sürece, kültür cahili olmaya bir itirazım yok."

Arabayı, Balboa Yarımadası'ndaki evinin yakınma park ederlerken Susan, araba ile üçüncü kattaki dairesi arasındaki uzun ve zorlu yolculuğu yapabilecek kadar kendine hakimdi. Yine de tüm yol boyunca Martie'e yaslandı ve yolculuk oldukça zor geçti.

Tüm jaluzileri ve perdeleri sıkı sıkıya kapalı dairesine girdiğinde Susan yine güvendeydi ve yeniden omuzlan geride, başı havada dimdik durabiliyordu. Yüzünde artık işkence çekiyormuş ifadesi yoktu. Yeşil gözleri hâlâ garip bakıyorsa da, artık korkusu geçtiği için küçülmüştü.

"Yiyecekleri mikrodalga fırında ısıtacağım," dedi Susan,

"sen de masayı kurar mısın."

Martie, yemek odasında çatalı Susan'm tabağmm yanı-

na koyarken eli kontrol edilemez biçimde titremeye başladı.

Çatalın paslanmaz çelikten yapılmış dişleri porselen tabağa çarpıyordu.

Çatalı tencere altlığının üzerine bıraktı ve hızla tiksinti-ye dönüşen tuhaf bir korkuyla çatala bakmaya başladı. Duyduğu tiksinti o kadar yoğundu ki masadan uzaklaştı. Çatalın dişleri çok sivriydi. Yanlış ellerde basit bir çatalın ne kadar tehlikeli olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti. Çatalla birinin gözünü oyabilirdiniz. Bir yüzü parçalayabilirdi-niz. Birinin boynuna saplayabilir, şahdamarını kesebilir, spagetti sarar gibi sarabilirdiniz.

Umutsuzca, ellerini *güvenli bir biçimde* meşgul etme iste-

ğiyle büfedeki dolaplardan birini açtı, altmış dört kartlık oyun destesini buldu ve kutudan çıkardı. Yemek masasının çataldan mümkün olduğunca uzak bir noktasına oturdu ve desteyi karıştırmaya başladı. İlk başta kâğıtları sürekli olarak düşürdü; kâğıtlar her seferinde masanın üzerine yayılı-

yordu ama sonra koordinasyonu sağladı.

Sonsuza kadar kart kanştıramazdı.

Bir şeylerle meşgul ol. Bu tuhaf ruh hali geçene dek gü-
venli bir biçimde bir şeylerle meşgul ol.

İçindeki korkuyu batırmaya çalışarak mutfağa gitti. Susan, mikrodalga fırının saatinin çalmasını bekliyordu. Martie, buzdolabından iki şişe bira çıkardı.

Çin yemeğinin karışık güzel kokusu odaya yayılmıştı.

"Üzerimde bu kıyafetle mutfağın otantik kokusuna uygun görünüyor muyum sence?" diye sordu Susan.

"Efendim?"

"Belki de bunun için Çinli kadınların giydiği kıyafetler-den giymeliyim."

Martie "Hi, hı," dedi çünkü daha esprili bir cevap düşü-
nemeyecek kadar korkmuştu.

İki şişe birayı açmak için mutfak tezgâhının üzerine koymak üzereyken hâlâ orada duran çift saplı bıçağı ve onun hilal şeklindeki korkunç ve parlak ucunu gördü. Bıçağı görün-ce kalbi neredeyse acı verecek şekilde çarpmaya başladı.

Biraları küçük mutfak masasının üzerine koydu. Dolaptan iki bardak çıkardı ve biraların yanma koydu.

Bir şeylerle meşgul ol.

Küçük aletlerle dolu bir çekmecede açacak aradı. Açaca-
ğı buldu ve masaya geri döndü.

Açacağın bir tarafı şişeler için yuvarlaktı. Diğer taraf, teneke kutular için sivri ve kancalıydı.

Mutfak masasına gelene dek açacağın sivri ucu, tıpkı çatal ve iki ucu saplı bıçak gibi ona öldürücü bir alet gibi gö-
ründü. Açacağı hızla biraların yanma koydu çünkü onun, titreyen elinin onu düşüreceğinden veya korku içinde onu fırlatacağından korkuyordu.

Mutfaktan çıkarken "Biraları sen açar mısın?" diye sordu. Susan'm onun endişeli yüzünü görmemesi için 'Tuvaleti kullanmalıyım" diyerek uzaklaştı.

Yemek odasından geçerken, çatalın, dişleri yukarı bakar vaziyette olduğu için, masaya bakmamaya çalıştı.

Oturma odasından başlayan hole geldiğinde, gözlerini üzerinde ayna bulunan sürgülü gardırop kapılarından ka-
çırdı.

Banyo. Bir başka ayna.

Neredeyse hole geri dönecekti. Fakat aklını başına toplamak için yalnız

kalabileceğini düşündüğü tek yer burasıydı; çünkü Susan'm onu bu durumda görmesini istemiyordu.

Aynayla yüzleşmek için cesaretini toplarken, korkması gereken hiçbir şey olmadığını fark etti. Yüzündeki ve gözlerindeki korku endişe vericiydi ama Martie'nin düşündüğü kadar belirgin değildi.

Martie kapıyı hızla kapattı, klozetin kapağını indirdi ve üzerine oturdu. Nefesini uzun süredir tuttuğunu ancak so-luğu dudaklarının arasından dışarı fırlayınca fark etti.

14

Mutfaktan çıkıp tuvaletteki tuzla buz olmuş aynayı fark ettiğinde Dusty, eve bir hırsız veya serserinin girdiğini dü-

şündü.

Valet'in tavırları bu şüpheyi desteklemiyordu. Tüyleri dikleşmemişti. Aslında Düsty eve ilk geldiğinde köpek olduk-

ça neşeliydi.

Diğer taraftan Valet sevgi budalası bir köpekti; ciddi bir bekçi köpeği değil. Eğer davetsiz misafirden hoşlandıysa ki tanıştığı insanların yüzde doksanından hoşlanırdı—adamın peşinde dolaşıp o evdeki değerli şeyleri çuvalına doldururken ellerini yalamış olabilirdi.

Dusty, bu defa onun peşinde dolaşan köpekle birlikte il-könce alt kattakiler sonra da üst kattakiler olmak üzere, evin tüm odalarını ve dolaplarını aradı. Hiç kimseyi bulamadı.

Evde eksik bir şey de yoktu.

Dusty, kırık cam parçalarının patilerine batmasını önlemek için, Valet'e mutfağın uzak bir köşesinde beklemesini söyledi. Sonra, tuvaleti temizledi.

Belki eve döndüğünde Martie, kırık ayna hakkında Dusty'e bir açıklama yapabilirdi. Susan'a gitmek için evden ayrılmadan hemen önce ayna kazayla kırılmış olmalıydı ya da onlarla birlikte eve kızgın bir hayalet de taşınmış olabilirdi.

Akşam yemeğinde konuşacakları çok şey vardı: Skeet'in intihar atlayışı, Susan'la bir başka uzun yolculuk, gürültü-

cü yaramaz hayaletler...

Susan'm banyosunda derin nefes alma egzersizlerini yaparken Martie, problemin stres olduğuna karar verdi. Muhtemelen tüm bunların açıklaması stresti. Aklında çok şey vardı, sorumlulukları çok fazlaydı.

Yüzüklerin Efendisi'ne dayanan yeni bir oyunun tasarı-

mını yapmak, bugüne kadar üstlendiği en önemli ve en zor işti; ve belki de üzerinde şu ana kadar fark ettiğinden çok da-ha fazla baskı oluşturan, bir dizi birbirine yakın teslim tarihi vardı.

Annesi Sabrinave onun Dusty'e karşı beslediği düşmanlık hissi: Bu stresi de uzun süredir yaşıyordu.

Ve geçen yıl, çok sevdiği babasının kansere yenik düş-

mesini izlemek zorunda kalmıştı. Hayatının son üç ayı amansız ve

dehşet verici bir çöküş olmuştu; babası bu çökü-

şe her zamanki iyi mizacını koruyarak dayanmış, durumunun getirdiği acıları ve onur kırıcı durumları kabul etmeyi reddetmişti. Son günlerinde yumuşak gülüşü ve cazibesi, her zamankinin aksine, Martie'yi neşelendirememişti; dudaklarından hiç eksik olmayan tebessüm her seferinde Martie'nin kalbini derinden yaralamıştı. Bu yaralardan kan ak-masa da içindeki iyimserlik duygularının bir kısmı kanayıp gitmişti ve yeri henüz tamamen doldurulmamıştı.

Susan, tabii ki küçük bir stres kaynağından çok daha fazlasıydı. Sevgi, çok ince bir kumaştan dokunduğu için gö-

rünmeyen kutsal bir elbise gibiydi ama o kadar güçlüydü ki kudretli ölüm bile onu yırtamazdı; bu elbise kullanmakla yıpratılamazdı. Dünya onun sayesinde sıcaktı ve o olmazsa bu dünyanın soğukluğuna dayanılamazdı—ama zaman zaman sevgi, zincirden yapılmış bir zırh kadar ağır olabiliyordu. Bu tür durumlarda sevginin ağırlığına katlanmak onu daha da değerli kılıyordu ve daha aydınlık günlerde sevgi, tıpkı kanat gibi kollardaki rüzgârı tutuyor—ve sizi yukarı kaldırıyordu. Haftada iki defa birlikte dışarı çıkmanın sebep olduğu strese rağmen Susan Jagger'dan uzaklaşamıyordu; tıpkı ölürken babasından, sürekli sorun çıkartan annesinden ve Dusty'den uzaklaşamadığı gibi.

Yemek odasına gidecek, Çin yemeği yiyecek, bir şişe bira içecek, kâğıt oynayacak ve kötü şeyler olacağına ilişkin tuhaf önsezileri yokmuş gibi davranacaktı.

Eve gittiğinde, iç hastalıkları uzmanı Dr. Closterman'a telefon edip, kendi kendisine koyduğu stres teşhisinin yanlış

olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak, fiziksel muayene için randevu alacaktı. Kendisini fiziksel olarak sağlık-lı hissediyordu ama ölümcül hastalığın sinyalini veren tuhaf küçük ağrının aniden ortaya çıkmasından hemen önce, Gü-

ler Yüzlü Bob da kendisini sağlıklı hissetmişti.

Aptalca bir düşünceydi ama hâlâ, tuhaf bir biçimde ekşi olan greyfurt suyundan şüpheleniyordu. Greyfurt suyunun kalorisi daha düşük olduğu için son zamanlarda neredeyse her sabah portakal suyu yerine greyfurt suyu içiyordu. Belki de bu, Yaprak Adam hakkındaki rüyasını da açıklardı: Ölü ve çürümüş yapraklardan oluşan öfkeli figür. Belki de, test etmesi için Dr. Closterman'a greyfurt suyu numunesi verirdi.

En sonunda ellerini yıkadı ve tekrar aynaya baktı. Yeterince akıllı

göründüğünü düşündü. Fakat nasıl görünürse görünsün, kendini umutsuz bir deli gibi *hissediyordu.*

Dusty, kırık aynadan geriye kalanları süpürdükten sonra, iyi bir köpek olduğu ve ayak altında dolaşmadığı için Valet'i dün geceki yemekten artan birkaç parça kızarmış tavuk parçasıyla ödüllendirdi. Avcı köpeği, bahçe suluğundan su içen sinek kuşunun kibarlığıyla et parçalarını birer birer sahibinin elinden aldı. Et parçalan bittiğinde, meleklerin Tannya duyduğu sevgiye eş bir hayranlıkla Dusty'e baktı.

Valet'in çenesinin altını hafifçe kaşırken "Sen bir melek-sin," dedi Dusty. 'Tüylü bir melek. Ve bu kadar büyük ku-laklarla senin kanatlara ihtiyacın yok."

Skeet'in dairesine, oradan da New Life'a giderken köpeği de yanında götürmeye karar verdi. Her ne kadar evde davetsiz bir misafir olmasa da, Dusty'nin gönlü, aynaya ne oldu-

ğunu öğreninceye kadar köpeği evde yalnız bırakmaya razı olmadı.

"Senin üzerine bu kadar çok düşüyorsam," dedi Valet'e,

"çocuklarla ne kadar çekilmez olacağımı düşünebiliyor musun?" dedi.

Köpek, çocuk fikrini sevmiş gibi dişlerini göstererek smttı. Ve bu yolculuğa onun da katılacağını anlamış gibi, mutfakla garajı birbirine bağlayan kapıya gitti ve orada sabırla beklerken tüylü kuyruğunu salladı.

Dusty, kapüşonlu naylon bir ceket giyerken telefon çal-dı. Gidip telefona cevap verdi.

Telefonu kapattıktan sonra sanki köpeğin kimin aradığı-

nı öğrenmesi gerekiyormuş gibi, "Beni L.A. *Times'a* abone yapmaya çalışıyor" dedi.

Valet artık g a r a j kapısında ayakta durmuyordu. Sanki Dusty telefonda otuz saniye değil de on dakika konuşmuş gi-bi kapının önüne yatmış ve şekerleme yapmaya başlamıştı.

Dusty kaşlarını çatarak "Yediğin tavuk parçalannm hepsi birer protein deposuydu san köpek. Hadi canlan biraz."

Valet, sıkmtılıymış gibi iç geçirerek ayaklannm üzerinde doğruldu.

Dusty garajda köpeğin boynuna tasmasını geçirirken ve kayışını takarken, "En son istediğim şey, günlük bir gazete.

Gazeteler nelerle dolu biliyor musun san köpek?" dedi. Valet hiçbir şey anlamamış gibi baktı.

"Medya malzemeleriyle dolu. Medya malzemelerinin kimler olduğunu biliyor musun? Politikacılar, medyatik tipler ve büyük üniversite

entelektüelleri, sürekli kendini düşünenler ve genelde çok düşünenler. Babam Dr. Trevor Penn Rhodes gibi. Ve Skeet'in babası Dr. Holden Caulfield gibi insanlar."

Köpek hapşırdı. "Kesinlikle," dedi Dusty.

Valet'in kamyonetin arkasına geçip boya malzemelerinin ve boya kutulannm arasında oturmasını beklemiyordu. Kö-

pek ön koltuğa atladı; kamyonetle giderken ön camdan dışa-nyı seyretmeyi seviyordu. Dusty, köpeğin emniyet kemerini bağladı; yolcu kapısını kapatmadan önce Valet teşekkür etmek için onun yüzünü yaladı.

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2

Direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdı ve garajdan çıkarken "Günlük gazeteler dünyayı kurtarmaya çalışırken aslında onu berbat ediyor. Derin düşüncelerinin ne anlam taşıdığını biliyor musun sarı köpek? Senin peşinde dolaşırken küçük mavi poşetlere doldurduğumuz şey." dedi. Köpek, Dusty'e bakıp sırıttı.

Garaj kapısını kapatmak için uzaktan kumandaya basarken Dusty, bunları telefonda gazete aboneliği satmaya ça-lışan kadına neden söylemediğini merak etti. *Times* abonelik satıcılarından gelen bu ardı arkası kesilmez telefonlar Güney Kaliforniya'da yaşamanın birkaç önemli dezavantajından biriydi. Diğer dezavantajlar deprem, aşırı sıcaklar ve çamur deıyalarıydı. Aynı şeyleri *Times* satmaya çalışan kadına -

yoksa adam mıydı? - söyleseydi, belki de en sonunda adını potansiyel müşteri listesinden silerlerdi.

Garaj yolundan sokağa doğru geri geri çıkarken, telefon-daki *Times* temsilcisinin kadın mı erkek mi olduğunu hatırlamadığını fark etti. Hatırlaması için de bir neden yoktu; çünkü meselenin ne olduğunu anlayacak kadar dinledikten sonra telefonu kapatmıştı.

Satıcıyla dalga geçmek için, Times telefonlarım genellikle bir teklifte bulunarak kapatıyordu. *Tamam, abone olurum ama karşılığında benim de bir isteğim var. Ben sizin ofislerden birini boyayacağım, siz de beni üç yıl için* Times *abonesi yapacaksınız. Ya da sıradan bir spor yıldızından kahramanmış*

gibi söz etmeyeceğinize söz verirseniz, ömür boyu Times *abonesi olacağım*

Bu defa, herhangi bir öneride bulunmamıştı. Diğer taraftan, ne dediğini dahi hatırlamıyordu. Sadece, hayır teşek-kürler, mi demişti yoksa, kafa ütülemeyi kesin mi demişti hiçbir fikri yoktu.

Tuhaf. Zihni tamamen boştu. Muhtemelen, zihni bu sabahki Skeet meselesiyle tahmin ettiğinden daha çok meşguldü ve karışmıştı...

15

Susan'm dediğine göre, Çin yemeği bir harikaydı, Martie de aynı şeyi söylemesine rağmen yemekten hiç zevk alamamıştı. Yedikleri sanki, tatsız tuzsuz şeylerdi.

Sorun ne yemekte, ne de biradaydı. Martie'nin durmadan gidip gelen endişesi şu an için azalmış olsa da, hiçbir şeyden zevk alamamasına neden oluyordu.

Martie yemeğini çubuklarla yiyordu ve ilk başta, Susan'm çatal kullanmasından rahatsız olacağını düşündüyse de, çatalın sivri dişleri onu geçen seferki kadar ürkütmemiş-

ti. Bu kez onu korkutan çatalın kendisi değildi; aksine, onu asıl korkutan şey, *çatal kendi elinde olsaydı,* onu kullanarak çevresine verebileceği zarardı. Çatal, Susan'm elinde zararsız görünüyordu.

Martie'nin içini kaplayan kuruntu ve şiddet öylesine bü-

yüktü ve onu öylesine rahatsız ediyordu ki, bu konuda dü-

şünmemeyi yeğledi. Bu şimdiye dek karşılaştığı en mantık-sızca korkuydu, çünkü Martie o güne dek asla vahşice dü-

şüncelere kapılmamıştı. Şişe açacağını eline almaya cesaret edemediğini düşündükçe

Ne kadar stresli olduğu -üstelik stresini Susan'dan gizlemek için de korkunç bir çaba harcadığı- göz önüne alınacak olursa, piştide her zamankinden fazla kaybedeceği sanı-

labilirdi. Ama bugün şansı yaver gidiyordu ve şansını en iyi şekilde değerlendirmeye gayret ediyordu; belki de kâğıt oynamak onu korkunç düşüncelerinden uzaklaştırıyor ve dikkatini dağıtıyordu.

"Bugün hep sen kazanıyorsun," dedi Susan.

"Ayağımda şans çoraplarım var."

"Borcun altı yüz bin dolardan, beş yüz doksan sekiz bi-ne indi bile."

"Harika. Dusty'ye söyleyeyim de, geceleri rahat uyusun."

"Dusty nasıl?"

"Valet'den bile daha tatlı."

"Sarı bir av köpeğinden daha tatlı bir kocan var," diye iç geçirdi Susan, "Bense egoist bir domuzla evliyim."

"Az önce Eric'i koruyan sendin."

"Pisliğin biri o."

"Bu sözler bana ait."

"Sağol öyleyse."

Bir kurt ulumasını andıran rüzgâr pencereleri tırmalı-

yor, saçakları hüzünlü hüzünlü inletiyordu.

"Neden aniden duyguların değişti?" diye sordu Martie.

"Agorafobimin nedeni, Eric'le aramızda geçen ve benim bir türlü kabullenemediğim bir sorun olabilirmiş."

"Bunu Dr. Ahriman mı söyledi?

"Aslında tam olarak beni bu tür düşüncelere yönlendir-mek istemiyor. Tek istediği... bu tür bir şey olabileceğini de göz ardı etmemem."

Martie bir sinek kızı attı. "Eric'le aranızda bir sorun ol-duğundan hiç söz etmemiştin. Ta ki, senin şu probleminle başa çıkmayı başaramayıp evi terk edene "

"Ama sorunlarımız olduğunu sanıyorum."

Martie yüzünü ekşitti, *"Sanıyor musun?"*

"Pekala, sanmıyorum. Bir sorunumuz vardı."

"Pişti," dedi Martie, son eli alarak. "Ne sorunu?"

"Başka bir kadın."

Martie afalladı. İki kız kardeş bile, Susan'la kendisinden daha yakın olamazdı. Kendilerine olan saygıları cinsel ya-

şamlarının ayrıntılarım anlatmalarına izin vermese de birbirlerinden asla sır saklamazlardı, oysa Susan, Martie'ye bu kadından hiç söz etmemişti.

"Bu sürüngen, seni aldatıyor muydu yani?"

"Böyle bir şeyin farkına varmak insanı çok savunmasız bırakabiliyor," dedi Susan. Sözcükleri öylesine duygusuzca sıralamıştı ki, bir psikoloji kitabından alıntı yapmış gibiydi.

"İşte agorafobi de bu demek - ezici ve sakat bırakıcı bir za-yıflık duygusu."

"Bu konudan bana hiç bahsetmedin."

Susan omuz silkti. "Belki utanmışımdır."

"Utanmak mı? Utanılacak neyin vardı ki?"

"Şey, bilmiyorum..." Şaşırmış görünüyordu, en sonunda

"Neden utanacakmışım ki?" dedi.

Martie, Susan'm bu konuyu ilk defa burada ve şu anda da düşündüğünü fark etti.

"Şey...sanırım belki .... belki onun için yeterli değildim, yatakta yeterince iyi değildim."

Martie ağzı açık bir biçimde şaşkın şaşkın Susan'a baktı. "Karşımda kim var benim? Sen harikasın Sooz, çekicisin, seksisin... "

"Belki de duygusal açıdan ona yetmiyordum, ona yeterince destek olmuyordum."

Puanlarını bile toplamadan, kartlarını bir kenara iten Martie, "Duyduklarıma inanamıyorum," dedi.

"Kusursuz sayılmam, Martie. Hem de hiç sayılmam."

Sessiz ama, kurşun kadar gri ve ağır bir hüzün, Susan'm sesini mırıltıya dönüştürmüştü. Utanmış gibi, bakışlarını indirdi. "Onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış olmalıyım."

Pişmanlığı son derece yersizdi ve söyledikleri Martie'yi çileden çıkarttı. "Sen ona her şeyini veriyorsun - bedenini, mantığını, yüreğini, tüm yaşamını - ve hepsini de ateşli Susan Jagger tarzıyla sunuyorsun. O seni aldatıyor ve sen hâ-

lâ *kendini* suçluyorsun, öyle mi?"

Yüzünü ekşiterek ve narin elleri arasında hızîa çevirdiği boş bira şişesine, her şeyi kavramasını sağlayacak, tılsımlı bir değnekmiş gibi bakarak, "Belki de tam üstüne bastın, Martie," dedi Susan. "Belki de Susan Jagger tarzı.... onu bo-

ğuyordu. "

"Onu boğuyor muydu? Saçmalama.

"Belki gerçekten boğuyordu. Belki... "

"Bütün bu belkiler de neyin nesi?" diye sordu Martie.

"Neden bu domuz için bir sürü mazeret bulmaya çalışıyorsun? *Kendi* mazereti neydi peki?"

Cama vuran kocaman yağmur damlaları ahenksiz bir müzik oluşturuyordu, sahile vuran dalgaların gümbürtüsü de bu müziğe tempo tutar gibiydi.

"Kendi mazereti neydi peki?" diye yineledi Martie.

Susan bira şişesini gittikçe daha yavaşça çevirmeye baş-

ladı, en sonunda da durdu; kaşlarını çattı, belli ki kafası ka-rışmıştı.

"Susan, onun mazereti neydi?" diye sordu Martie.

Şişeyi kenara koyarak, ellerini masanın üzerinde kavuş-

turan Susan, "Mazereti mi? Şey... bilmiyorum," dedi.

"Şimdi çıldıracağım," dedi Martie, öfkeden kudurmuş

halde. *"Ne demek* bilmiyorum? Tatlım, kocanın bir ilişkisi ol-duğunu öğreniyorsun ve *nedenini* bilmek istemiyorsun, öyle mi?"

Susan sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Bu konu hakkında fazla konuşmadık."

"Ciddi misin? Bu sana hiç benzemiyor, arkadaşım. Sen korkak bir kadın değilsin."

Susan, genelde konuştuğundan çok daha yavaş konuşuyordu, sesi, sanki uykudan yeni kalkmış ve hâlâ uyanama-mış birinin boğuk sesini andırıyordu. "Şey, azıcık konuştuk, bilirsin işte; agorafobimin nedeni bu olabilir, ama pis ayrın-tılardan söz etmedik."

Konuşmaları öylesine garip bir boyut kazanmıştı ki, Martie, arkadaşının sözlerinden gizli sinyaller almaya başla-dı, sanki ona uygun sorulan sorduğu taktirde, tüm sorunla-nna çare bulunacakmış gibi.

Susan'm konuşması hem şok edici, hem de rahatsız edici ölçüde belirsizliklerle doluydu.

"Kadının adı neydi?" diye sordu Martie.

"Bilmiyorum."

"Ulu Tannm. Eric söylemedi mi?"

En sonunda Susan başını kaldırdı. Bakışlan boştu, sanki başka bir yerde, başka bir boyuttaydı ve sanki Martie'ye değil de bir başkasına bakıyordu. "Eric?"

Susan, bu adı öylesine büyük bir şaşkınlıkla söylemişti ki, Martie, Eric'in sessizce eve girmiş olabileceğinden şüphe-lenip, arkasına baktı. Kimse yoktu.

"Evet Sooz, hatırladın mı, şu bizim eski Eric? Kocan. Zi-nacı. Domuz."

"Bana bunlan... "

"Ne?"

Susan'm sesi bir fısıltıya dönüşmüştü, yüzü bir kukla-nmki kadar ifadesizdi. "Bana bunlan Eric anlatmadı ."

"Peki öyleyse kim anlattı ?"

Yanıt yok.

Rüzgâr kesilmişti, artık çığlık çığlığa feryatları duyulmuyordu. Ama soğuk fısıltılarını ve sinsi kıkırtılannı duymak insanın sinirlerini daha çok bozuyordu.

"Sooz? Eric'in seni aldattığını sana kim söyledi?"

Susan'm kusursuz teni, şeftali rengini kaybetmişti ve kaymağı alınmış, yan saydam sütü andmyordu. Alnında bir damla ter göze çarpıyordu.

Martie masanın üzerinden uzanarak, elini arkadaşının yüzüne doğru tuttu.

Susan eli görmüyordu sanki. Bakışlan, eli *delip geçiyordu.*

"Kim?" diye nazikçe ısrar etti Martie.

Birdenbire, Susan'm alnı boncuk boncuk ter damlalany-la dolmuştu. Masanın üzerinde kavuşturduğu ellerini, şu an öfkeyle sıkmıştı; eklem yerlerindeki deri gergin ve bembeyazdı, sağ elinin tırnaklannı, sol eline geçirmişti.

Sanki, Martie'nin omuriliğinden aşağı doğru, hayalet örümcekler akın etmişti.

"Eric'in seni aldattığını sana kim söyledi?"

Hâlâ bir hayalete bakıyor gibi görünen Susan, konuşma-ya çalıştı ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Sanki az sonra gözünden yaşlar boşanacakmış gibi dudaklan titremeye başladı.

Susan, bir hayalet tarafından susturulmuş gibiydi. Odada, başka birinin varlığı öylesine şiddetle hissediliyordu ki, Martie orada hiç kimsenin olmadığını bile bile, yeniden arkasına bakmak istedi.

Martie elini hâlâ, Susan'm yüzünün önünde tutuyordu.

Birden parmaklarını şıklattı.

Susan irkildi, gözlerini kırpıştırdı. Martie'nin kenara koyduğu oyun kartlarına baktı ve şaşırtıcı bir biçimde gü-

lümsedi. "İyi yendin beni. Bir bira daha ister misin?"

Tavrı bir anda değişmişti.

"Soruma cevap vermedin," dedi Martie.

"Eric'in seni aldattığını sana kim söyledi?"

"Oh Martie, bu çok sıkıcı."

"Ben sıkıcı olduğunu düşünmüyorum. Sen-"

Öfkeli ya da sıkıntılı olması gerekirken, neşeli bir sesle konuyu değiştirmeye çalışarak "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Susan. Yüzünün önünde uçan bir sineği ko-vuyormuş gibi elini salladı. "Bu konuyu açtığım için üzgü-

nüm."

"İyi denemeydi, Sooz, ama ortalığa böyle bir bomba atıp, sonra da hiçbir şey olmamış gibi-"

"Keyfim yerinde. Bozmaya da niyetim yok. Biraz Martha Stewart dedikodusu yapalım, havadan sudan konuşalım."

Küçük bir kız gibi, sandalyesinden sıçradı. Mutfağa doğru giderken, Martie'ye seslendi, "Bira istiyor musun?"

Ayık kalmanın hiçbir cazibesi olmayan günlerden biriydi, ama Martie

yine de ikinci birayı geri çevirdi.

Susan mutfakta, Patti LaBelle'in "New Attitude" adlı şar-kısını mırıldanmaya başladı. Güzel bir sesi vardı ve neşe içinde söylüyordu, özellikle de *kendimdeyim, hiçbir endişem yok* dizelerini.

Martie, Susan Jagger'ı hiç tanımıyor olsa bile, bu keyifli konserde bir sahtelik olduğunu fark ederdi. Susan'm bundan yanızca birkaç dakika önce nasıl göründüğü aklına geldikçe -transa geçmiş, konuşamayacak halde, suratı bir ölü-

nünki kadar solgun, alnında boncuk boncuk terler, bakışla-rı başka bir boyuta odaklanmış, elleri birbirine kenetlenmiş-

bu ani geçiş süreci, ona ürkütücü geliyordu.

Susan mutfakta, şarkı söylemeyi sürdürdü, "Kendimi baştan aşağı çok iyi hissediyorum."

Aşağısı iyi olabilirdi ama başının pek iyi olmadığı orta-daydı.

16

Dusty, Skeet'in evine her girişinde afallıyordu. Üç küçük oda ve banyo her zaman için tertemiz ve saplantılı denecek biçimde düzenliydi. Skeet gerek fiziksel, gerekse ruhsal açı-

dan darmadağın biriydi, bu yüzden Dusty onun evini de da-

ğınık bir halde bulmayı bekliyordu.

Sahibi, iki tane çantanın içine giysileri ve tuvalet eşyalarını doldururken, Valet odaları dolaşıp, yerleri ve eşyaları koklamaya başladı. Rhodeslerin evinde kullanılardan farklı olan cila ve temizlik malzemelerini koklamaktan hoşlanıyordu.

Eşyaları toparlamayı bitiren Dusty, buzdolabına bir göz attı. Buzdolabı boş sayılırdı: İçindeki tek süt kutusunun son kullanma tarihi geçmişti, Dusty sütü lavaboya boşalttı. Sonra yarım ekmeği, son olarak da plastik bir kutunun içinde duran ve birazdan tüy çıkarıp hırlayacakmış gibi duran küflenmiş makarnayı çöpe attı. Buzdolabında yalnızca biralar, meşrubatlar ve soslar kalmıştı; bunlar nasıl olsa Skeet eve dönünceye dek bozulmazdı.

Evdeki tek düzensizlik, mutfak telefonunun yanındaki tezgâhın üzerinde duran, bir bloknottan kopartılmış sayfalardı. Dusty kâğıtları düzene koyarken, her sayfasında aynı ismin yazılı olduğunu fark etti; bazılarında bir kez, bazıların-da üç ya da dört kez.

Bu isim, on dört sayfanın üzerinde tam otuz dokuz kez yazılmıştı: *Dr. YenLo*. Sayfalarda, ne başka bir bilgi vardı, ne de bir telefon numarası yazılıydı.

El yazısının Skeet'e ait olduğu belliydi. Bazı sayfalarda, yazı akıcı ve okunaklıydı, bazılarında ise Skeet'in yazarken elinin titrediği göze çarpıyordu; dahası, bazı sayfalarda kalemi öylesine sıkıca bastırmıştı ki, bu yedi harf kâğıdın üzerine adeta kazınmıştı. *Dr. Yen Lo* adı, kâğıtların bazılarına bü-

yük bir heyecanla -hatta büyük bir çabayla- yazılmış olmalıydı; çünkü bazı harfler kâğıdı parçalarcasma yırtmıştı.

Tezgâhın üzerinde ucuz bir tükenmez kalem de vardı.

Kalemin şeffaf plastikten yapılmış koruyucu kaplaması ikiye bölünmüştü. Kırık kalemin içinden fırlayan esnek mürekkep kartuşu da, orta yerinden kıvrılmıştı.

Dusty kaşlarını çatarak, tezgâhın üzerindekileri eliyle süpürdü.

On dört kâğıdı, en okunaklı yazıdan, en karmaşığa doğ-

ru sıraya koyması, yalnızca bir dakikasını aldı. Bir sayfadan öbürüne, Skeet'in el yazısında gözle görülür bir bozulma vardı. En alttaki sayfaya sadece bir defa yazılmış olan isim, ta-mamlanamamıştı bile -*Dr. Ye*- büyük olasılıkla, tam n harfi-ni yazacakken kalem kırılmıştı.

Buradan çıkarılacak en belirgin sonuç, Skeet'in gittike daha çok öfkelendiği ve sonunda da büyük bir çaba harcayarak, kalemi kırmış olduğuydu.

Duyduğu öfke değil, acıydı.

Skeet asla öfkelenmezdi. T a m tersi.

Sevgili babası Dr. Holden Caulfield'in -namı diğer Sam Farner- kışkırtması sonucu, bir dizi klinik psikologun, kendisine zorla vermiş olduğu davranış bozukluğu ilaçlan sayesinde, zaten tatlı ve yumuşak başlı olan doğası, tam bir mey-veli puding kıvamına gelmişti. Yıllar boyunca aldığı bu kimyasal ilaçlar, çocuğun kişiliğini öylesine silik hale getirmişti ki, damarlannda kızıl öfkenin dolaşması imkansız hale gelmişti; sıradan bir insanı çileden çıkartabilecek en acımasız hakaretler karşısında bile, Skeet yalnızca omuz silker ya da kabullendiğini belli eder biçimde gülümserdi. Babasına kar-

şı duyduğu hırs, öfkeye en yakın duygu olmasına karşın, hır-sı, profesör hakkındaki gerçekleri bulmaya çalışırken yaptığı araştırma süresince devam edecek kadar güçlü değildi. Öyle ki, öğrendiklerini yüzüne vurmak için o sahtekâr herifle yüz-leşmeyi bile başaramamıştı.

Dusty, sayfalan dikkatlice katlayıp, kotunun cebine koydu, sonra tezgâhın üzerindeki kalem parçalarını topladı.

Ucuz ama kaliteli bir tükenmezdi. Tek parça plastikten ya-pılmış koruyucu kaplaması, sert ve sağlamdı. Skeet, onu kırmak için olağanüstü güç harcamış olmalıydı.

Skeet'in hiçbir zaman öfkelenmediği düşünülecek olursa Dusty, ona bu kalemi kırdıracak kadar acı veren şeyin ne olabileceğini bilemiyordu.

Dusty, kısa bir tereddütten sonra, kalem parçalannı çö-

pe attı.

Valet burnunu çöp kovasına sokup, Dusty'nin atmış ol-duğu şeyin yenilip yenilemeyeceğine göz attı.

Dusty bir çekmeceyi açıp, içinden telefon rehberini çı-

karttı. Önce DOKTORLAR bölümüne bakıp, Dr. Yen Lo diye birini aradı, böyle bir isim kayıtlı değildi.

Sonra PSİKİYATRLAR bölümünü denedi. Sonra PSİKOLOGLAR bölümünü. Son olarak da, TERAPİSTLER bölümünü. Böyle biri yoktu.

17

Susan, oyun kâğıtlanyla, puanlan yazdıklan bloknotu toplarken, Martie de, hâlâ ekmek tahtasının yanında duran çift saplı bıçağa bakmamaya çalışarak tabaklan duruladı.

Susan çatalını mutfağa getirdi. "Bunu unutmuşsun."

O sırada Martie ellerini kuruladığı için Susan çatalı yıka-yıp, kaldırdı.

Susan ikinci birasını içerken Martie de onunla birlikte oturma odasında oturdu. Susan'm fon müziği anlayışı, piya-noda Glenn Gould'un yorumuyla, Bach'm *Goldberg Varyasyonlarıydı.*

Küçük bir kızken Susan, büyük bir senfoni orkestrasın-da çalan bir müzisyen olmayı hayal ederdi. İyi bir viyolonist sayılırdı. Konser turnelerine çıkacak kadar ünlü ve yetenekli bir sanatçı olamasa da, çocukluk rüyasını bir bakıma ger-

çekleştirmiş denebilirdi. Her nasılsa, kendini emlakçilik işin-de buluvermişti.

Lisedeki son senesine kadar, Martie veteriner olma planları yapmıştı, şimdiyse bilgisayar oyunlan tasarlıyordu.

Hayat insanlara sonsuz sayıda olanak sunar. Yolu seçen bazen mantıktır, bazen de yürek. Bazen de ne mantık, ne de yürek, inatçı kadere karşı koyamaz.

Gould'un ince, gümüşi notaları Martie'ye, rüzgârın şiddetini azalttığını ve soğuk bir yağmurun, kaim perdelerin ar-dındaki pencerelere vurduğunu anımsattı. Ev o kadar kapalı ve örtülüydü ki, insan kendini, koruyucu duvarlann ötesinde bir dış dünya olmadığı düşüncesine rahatlıkla kaptırabilirdi.

Susan'la eski günlerden, eski dostlardan konuştular.

Geleceğe dair tek bir söz bile etmediler.

Susan fazla içmezdi. İki bira onun için gerçek bir cüm-büş sayılırdı. Genellikle ne başı döner, ne de huysuzlaşırdı, yalnızca tatlı bir duygusallık moduna girerdi. Bu kez ciddi ve sessiz bir ruh haline büründü.

Bir süre sonra Martie, çenesinin düştüğünü fark etti.

Kendi söyledikleri, kulağına saçma gelmeye başladığında boş

konuşmak yerine susmayı tercih etti.

Arkadaşlıkları o kadar derindi ki, birbirlerine hiçbir şey söylemeden sessizce oturabiliyorlardı. Öte yandan, çevreyi saran sessizliğin garip ve

stresli bir havası vardı çünkü Martie, arkadaşının az öncekine benzer bir trans haline girip girmediğini kontrol etmek için gizlice onun hareketlerini izliyordu.

Goldberg Varyasyonlarım bir kez daha dinlemeye sabrı yoktu, çalan müzik, birdenbire içini karartmıştı. Ona, kayboluş, yalnızlık ve sessiz umutsuzluk duygulan aşılıyordu.

Ev ona kasvetli ve boğucu gelmeye başlamıştı.

Susan aynı CD'yi yeniden çalmak için, uzaktan kumandaya uzandığında, Martie saatine bakıp saat beşten önce bi-tirmesi gereken bir sürü uyduruk ayak işi olduğunu söyledi.

Martie yağmurluğunu giydikten sonra, hep yaptıkları gi-bi, mutfakta birbirlerine sanldılar. Bu kez her zamankinden daha sıkıca kucaklaştılar, sanki her ikisi de birbirlerine, söz-cüklerle ifade edilemeyecek kadar içten duygulannı yansıtmak istiyordu.

Martie tokmağa uzandığında Susan, dışandaki korkutucu dünyayla göz göze gelmemek için, kapının arkasına geçti.

İçinde daha fazla gizleyemediği, ona acı veren bir sırrını birdenbire açığa vurmaya karar vermişçesine, "Geceleri ben uyurken, buraya geliyor," dedi.

Martie kapıyı hafifçe açmıştı. Kapıyı örttü ama elini tokmağın üzerinden çekmedi. "Ne dedin sen? Geceleri sen uyurken gelen de kim?"

Susan'm yeşil gözlerine buz gibi bir gölge düşmüştü, sanki içini kaplayan bu yeni korku yüzünden renkleri koyulaşmuş gibiydi. "Yani, geldiğini sanıyorum." Susan bakışlannı yere çevirdi. Solgun yanaklannı al basmıştı. "O olduğu konusunda kesin bir kanıtım yok, ama Eric'ten başka kim olabilir ki?"

Kapıdan uzaklaşan Martie, "Yani geceleri sen uyurken Eric buraya mı geliyor?" diye sordu. "Gelmiyorum diyor, ama bence yalan söylüyor."

"Anahtan var mı?"

"Ona anahtar vermedim."

"Kilitleri de değiştirdin."

"Evet. Ama yine de içeri giriyor."

"Pencereden mi?"

"Sabahlan... gelmiş olduğunu fark ettiğimde, tüm pencereleri gözden geçiriyorum, ama hep kapalı oluyorlar."

"Gelmiş olduğunu nasıl anlıyorsun? Demek istediğim ne yapıyor?"

Yanıt vermek yerine, "Geliyor... evin içinde gizlice dolaşı-

yor... içeri süzülüyor, kırma köpekler gibi sessizce yürüyor,"

dedi Susan. Ürpermişti.

Martie'nin Eric'i sevmediği bir gerçekti ama yine de onun, geceleri sessizce merdivenleri çıkıp, anahtar deliğinden bir yılan gibi süzüleceğini düşünemiyordu. İşin aslı, Eric buraya gizlice girecek kadar geniş bir hayal gücüne sahip de-

ğildi; y a t m m danışmanıydı ve kafası gizemle değil, rakamlar-la ve verilerle doluydu. Üstelik, Susan'm şifoniyerinde bir silah sakladığını bilir ve riske girmekten nefret ederdi; karısı-

na işkence etmek gibi bir düşünceye sahip olsa da, bir soy-guncu gibi vurulmayı göze almak ona göre değildi.

"Sabah uyandığında, eşyalannı dağınık halde mi bulu-yorsun, ya da?.. "

Susan yanıt vermedi.

"Sesini hiç duydun mu? O buradayken hiç uyandın mı?"

"Hayır."

"Peki sabahları, herhangi bir... ipucu?"

"İpucu," diye onayladı Susan, ama ayrıntıya girmedi.

"Bir şeylerin yeri değişmiş gibi mi? Parfümünün kokusu mu? Bu tür şeyler mi?"

Susan gözlerini yerden ayırmadan, Martie'nin dediklerini doğrularcasma başını salladı.

"Tam olarak hangisi?" diye üsteledi Martie.

Yanıt yok.

"Sooz, bana bakabilir misin?"

Susan başını kaldırdığında yüzü kızarmıştı ama bunun sebebi sadece sıkıntı değildi; sanki utanmış gibiydi.

"Bana anlatmadığın şey ne, Sooz?"

"Hiçbir şey. Sanırım.... paranoyak gibi davranıyorum."

"Benden sakladığın bir şey var. Neden bana açılmayı de-nemiyorsun?"

Susan üşüyormuşçasma kendine sarıldı. "Bu konu hakkında konuşmaya hazır olduğumu sanıyordum ama değilmi-

şim. Kafamda hâlâ yerli yerine oturtmam gereken bazı şeyler var."

"Eric'in geceleri burada gizli gizli dolaşıyor olması... bu son derece saçma bir düşünce. Tüyler ürpertici bir şey. Ne yapıyor olabilir, uyurken seni mi gözlüyor?"

"Daha sonra, Martie. Bu konu hakkında biraz daha dü-

şünmem gerek, cesaretimi toplamalıyım. Seni daha sonra arayacağım."

"Şimdi."

"Bir sürü yapılacak işin vardı."

"Önemsiz işler onlar."

Susan kaşlarını çattı, "Bir dakika önce çok önemliymiş

gibi görünüyorlardı."

Martie, kendini bu kasvetli ve boğucu ortamdan dışarı atıp soğuk yağmurun altında dolaşmak ve biraz hava almak için yapılacak tüm o işleri uydurduğunu söyleyip Susan'm kalbini kırmak istemiyordu. "Beni daha sonra arayıp her ayrmtıyı anlatmazsan bu gece buraya gelir, göğsünün üzerine oturur ve Dusty'nin babasının yazdığı edebiyat eleştirilerini okurum. Kitabın adı, *Anlamsızlığın Anlamv Yapı Olarak Ka-os.* Yemin ederim ki, daha ilk paragrafın ortalarına bile gelmeden, beyninde karıncalanmalar başlayacaktır. Ya da üvey babasının son kitabına ne dersin? *Kendinizin En İyi Arkada-*

şı Olmaya Cesaret Edin, bu kitabı kasetten dinlemeyi dener-sen kulaklarını kesmek isteyeceğinden eminim. Bir sürü ka-

çık yazardan oluşan bir ailesi var ve tüm bu kitapları sana zorla okuyabilirim."

Susan hafifçe gülümsedi, "Gerçekten çok korktum.

Emin ol, seni arayacağım."

"Kesin mi?"

"Yemin ederim."

Martie yeniden tokmağı yakaladı, ama kapıyı açmadı.

"Burada güvendesin değil mi Sooz?"

"Elbette," dedi Susan; ama Martie, onun yeşil gözlerinde korku ve kararsızlık görür gibi oldu.

"Ama eğer gizli gizli giriyorsa-"

"Eric hâlâ benim kocam," dedi Susan.

"Haberleri izlesene. Bazı kocalar korkunç şeyler yapıyor."

"Eric'i bilirsin. Domuzun teki olabilir ama... "

"O bir domuz," diye ısrar etti Martie.

"... ama tehlikeli değildir."

"Korkağın teki o."

"Kesinlikle."

Martie kararsızdı, en sonunda kapıyı açtı. "Saat sekiz gi-bi akşam yemeğini bitirmiş oluruz, belki daha da erken. Sa-at on bir gibi yatarız, her zamanki gibi. Aramanı bekleyece-

ğim."

'Teşekkürler Martie."

"Bir şey değil."

"Dusty'i benim için öp."

"Yanağından kuru bir öpücük. Onu sadece ben ıslak öpebilirim."

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2

Martie kapüşonunun başma geçirdi ve çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Hava durulmuştu; çağlayandan dökülen sular gibi ya-

ğan yağmur, rüzgârı kovmuştu anlaşılan.

Martie, Susan, ani saldırılara karşı taktırmış olduğu demir sürgüyü çekene dek bekledi. Sonra uzun ve dik merdivenlerden aşağı indi.

En alt basamağa geldiğinde, arkasını dönüp merdiven sahanlığına ve kapıya doğru baktı.

Susan Jagger, masaldaki güzel prensesler gibi yaşıyordu, çevresi devler ve kötü kalpli ruhlarla çevrili bir kuleye hapsedilmişti ve gelip onu kurtaracak beyaz atlı bir prensi bile yoktu.

Büyük dalgaların yakınlardaki bir sahile vurması çevrede yankılanırken, Martie, olukları taşmış ara sokaklardan birine dalıp, tekerlekleri sular altında kalmış olan arabasının yanma geldi.

Dusty'nin bu kötü havadan yararlanıp, biraz ev işleriyle ilgenmiş olmasını umdu. Keşke o harika domates soslu, ba-haratlı köftelerinden pişirmiş olsaydı. Şu anda onu en çok rahatlatacak olan şey, eve gidip, Dusty'yi mutfak önlüğünü takmış halde, elinde bir kadeh kırmızı şarapla görmek olacaktı. Havayı nefis bir yemek kokusu dolduracaktı. Güzel bir retro-pop müzik -belki de Dean Martin- çalıyor olacaktı.

Dusty'nin tebessümü, sarılışı, öpüşü. Bu garip günün sonunda, sıcacık ve güven veren yuvasına, kocasına ve onun sevgisine gereksinimi vardı.

Martie arabayı çalıştırdığı sırada, gözlerinin önünde, tüm bu umutlarını, huzurunu ve güven beklentilerini silip süpüren iğrenç bir görüntü belirdi. Bu sıradan bir hayalden çok daha gerçekçi bir şeydi, sanki olaylar o an, orada olur gibiydi. Az sonra başma korkunç bir olay geleceğini hayal ediyordu, üstelik olacağından emindi. Gelecekten, kaçınılmaz bir mesaj almıştı adeta. Anahtarı kontağa taktığında gözü-

nün önüne, içine anahtarın sivri ucu sokulmuş bir göz geldi. Göz, testere dişli anahtarla oyulmuş ve anahtar beyne kadar ulaşmıştı. Arabasının kontak anahtarını çevirdiğinde, gözünün önünde hayal gibi beliren gözdeki anahtar da dön-müştü.

Kapıyı açtığını hatırlamıyordu ama Martie kendini arabanın dışında

buldu. Arabanın yan tarafına yaslanmış, öğle yemeğini yağmurun yıkadığı sokağa küsmüştü.

Başı öne eğik halde uzun süre orada durdu.

Yağmurluğunun kapüşonu geri düşmüştü. Kısa bir süre içinde saçı sırılsıklam olmuştu.

Midesindeki her şeyi çıkardığından emin olduktan sonra arabaya geri döndü ve kâğıt mendil kutusundan mendil çekip dudaklarını sildi. Arabada daima bir şişe su bulundurur-du. Bu suyu ağzını durulamak için kullandı.

Hâlâ biraz midesi bulansa da Satürn'e bindi ve kapıyı çekti.

Motor rölantideydi. Arabayı, Corona Del Mar'daki garajı-

na park edinceye kadar anahtara dokunmasına gerek yoktu.

Islanmıştı, üşüyordu, berbat durumdaydı, korkuyordu ve kafası karışmıştı. Güvenli evinde olmayı, kuru ve sıcak olmayı ve tanıdığı şeyler arasında olmayı çok istiyordu.

Araba kullanamayacak kadar çok titriyordu. El frenini indirip vitesi takmadan önce neredeyse on beş dakika beklemişti.

Umutsuzca eve gitmek istese de oraya ulaştığında olabi-leceklerden korkuyordu. Hayır. Kendini kandırıyordu. *Olabilecek şeylerden* korkmuyordu. *Yapabileceği şeylerden* korkuyordu.

Gözünün önünde beliren göz sadece bir göz değildi. Gri ve mavi karşımı farklı bir rengi vardı; parlak ve güzeldi. Tıp-kı Dusty'nin gözleri gibi.

18

New Life Kliniğinde, bazı hastalıkların tedavilerinde hayvanların olumlu etkileri olduğuna inanılıyordu, bu yüzden Valet'nin girmesine izin veriliyordu. Dusty kamyonetini, sü-

tunlu girişin yakınlarında bir yere park etti. Hastane binası-

na girinceye dek sadece birazcık ıslanmışlardı, bu da köpeği hayal kırıklığına uğratmıştı. Ne de olsa Valet bir av köpeğiy-di ve perde ayaklarıyla senkronize yüzme takımına katılabilecek kadar suya aşıktı.

Skeet, ikinci kattaki odasında, ayakkabılarını çıkartmış, yatak örtüsünü bile açmadan, giyinik halde uyuyakalmıştı.

Bu soğuk kış gününde, pencereden vuran solgun güneş

ışıkları, odanın içini gölgelerle doldurmuştu. Odayı aydınlatan tek ışık, hastabakıcı T o m Wong'un okumakta olduğu kitabına iliştirdiği küçük pilli okuma lambasının ampulüydü.

Valet'nin başını okşadıktan sonra ziyaretçilerin gelişini fırsat bilen Tom, nöbetine bir süre ara verdi.

Dusty, sessizce her iki bavulu da boşaltıp, içindekileri çekmecelere yerleştirdi ve koltuğa oturup, nöbeti devraldı.

Valet ayaklarının önüne uzandı.

Daha güneşin batmasma iki saat vardı, ama Dusty koltuğun yanındaki ışığı açmayı uygun gördü.

Skeet, cenin pozisyonunda yatmış olduğu halde bir ço-cuğa benzemiyordu, daha çok kurumuş bir cesedi andırıyordu; o kadar cılızdı ki, üzerindeki giysiler bir iskelete giydiril-miş gibiydi.

Martie eve doğru giderken, arabasını inanılmaz bir dikkatle sürüyordu; bunun nedeni hava koşulları değil, kendi durumuydu. Saatte yüz kilometre hızla giderken, bir korku nöbeti geçirmek tehlikeli olabilirdi. Neyse ki, Balboa Yarımadası'nı, Corona Del Mar'a bağlayan hiçbir çevre yolu yoktu; bu yüzden yol oldukça tenhaydı. Martie, tüm yol boyunca en ağır giden araçların arkasında seyretti.

Pasifik Kıyısı Otoyolu'nda, daha yolun yarısına bile gelmeden trafik tamamen durdu. Kırk elli araç önünde, ambu-lansların ve polis arabalarının kırmızı ve mavi ışıklan bir ka-za olduğunu gösteriyordu.

Trafiğin içinde sıkışmış haldeyken, cep telefonundan doktoru Dr. Closterman'ı arayıp, ertesi gün için ve mümkün-se sabah saatleri için bir

randevu almaya karar verdi. "Acil bir durum. Demek istediğim, herhangi bir ağnm yok, ama onu en kısa sürede görmem gerekiyor."

"Şikayetleriniz neler?" diye sordu doktorun sekreteri.

Martie kararsızdı. "Bu özel bir konu. Bunu yalnızca Dr.

Closterman'la konuşmayı tercih ederim."

"Bugün uğramayacak, ama yann sabah sizi saat sekiz buçuğa sıkıştırabilirim."

'Teşekkürler. Orada olacağım," deyip, telefonu kapattı Martie.

Limanın üzerinde hafif bir sis perdesi dalgalanıyordu, yağan yağmur, günün son ışıklannm altında iğne gibi parlı-

yordu.

Kazanın meydana geldiği yönden, trafiğin daha az yoğun olduğu ara yollardan birinden, bir ambulans geliyordu.

Ne sireni, ne de ışıkları açıktı. Anlaşılan, içindeki hasta-ya tıbbi yardım yapmak için artık geç kalınmıştı; artık o bir hasta değil, morga götürülmek üzere olan bir paketti.

Martie aracın, yağmurun içinde ilerlemesini ciddi bir ta-vırla seyretti ve sonra da dikiz aynasından, stop lambalan-nm ışıklannm gittikçe küçülerek, sisin içinde yok olmalanm izledi. Ambulansın gerçekten de, şu an bir morg vagonu gö-

revi görüp görmediğinden asla emin olamazdı; yine de içinde bir cesedin olduğundan emindi. Ölümün soluğunu hissetmişti.

Tom Wong'un odaya geri dönmesini beklerken, Skeet'e göz kulak olan Dusty'nin en son istediği şey, geçmişini anım-samaktı; oysa Skeet'le paylaştıkları çocukluğunu, Skeet'in yüce babasını -daha da kötüsü, ondan sonra aile reisi rolü-

nü üstlenen o lanet herifi- düşünmeden edemiyordu. Annesinin dördüncü kocası, neo-Freud'çu psikolog, psikiyatr, okutman ve yazar Dr. Derek Lampton'du.

Anneleri Claudette'in aydınlara karşı bir zaafı vardı, özellikle de büyüklük kompleksi olanlara.

Skeet'in babası, sahte Holden; Skeet dokuz, Dusty ise on dört yaşma gelinceye dek dayanmıştı. İki oğlan, onun gidişi-ni bütün gece ayakta kalarak, korku filmleri izleyerek, kilo-larca cips ve çikolatalı dondurma yiyerek kutlamışlardı. Holden'm diktatörlüğü süresince uyguladığı Nazi rejimi sırasın-da, çocukların bu tür şeyler yemesi yasaklanmıştı; bu uygulama büyükler için geçerli değildi. Çocuklar ertesi sabah, öz-gürlük sarhoşluğu

içinde, önceki gece yediklerinden midele-ri bulanarak ve uykularını alamamış halde uyandıklarında, yaptıkları ilk iş, çevredeki tüm köpek pisliklerini toplayıp bir kutuya doldurmak ve despotun yeni adresine postalamak olmuştu.

Kolide gönderenlerin adı yer almasa da, profesörün bu konuda herhangi bir şüphe duymayacağı kesindi, çünkü ke-derlendiği zaman, özellikle de iki martini devirdikten sonra, Skeet'in öğrenme probleminden yakınır ve bir gübre yığını-

nın bile akademik başarı konusunda ondan daha fazla potansiyele sahip olduğunu söylerdi: *En az dışkı kadar bilgili, gübre örneğinden biraz daha az eğitimli, bok kadar kültürlü, inek gübresinden daha az anlayışlı ve kıçım kadar zekisin oğ-*

lum. Bu koliyi kendisine göndermekle, yaşlı adamı zor bir uğraş içine sokmuş oluyorlardı: Bu köpek pisliklerini, Skeet'ten daha iyi bir öğrenci haline getirmek.

Sahte Caulfield, çavdar tarlasından kovulalı henüz birkaç gün olmuştu ki, görevi Dr. Lampton devraldı. Tüm eriş-

kinler, aşın derecede medeni ve birbirlerinin kişisel eksikle-rini tamamlama konusunda çok yardımsever olduklan için, Claudette çocuklara en kısa sürede boşanıp, Dr. Lampton'la evleneceğini bildirdi.

Dusty'yle Skeet, kutlamalanna bir son verdiler. Yirmi dört saat içinde, gelenin gideni arattığını ve Holden'm diktatörlük dönemini mumla arayacaklannı anlamışlardı.

Skeet, Dusty'yi anılanndan çekip çıkarttı: "Solucan yutmuş gibi görünüyorsun. Ne düşünüyordun?"

Skeet hâlâ yatağın üzerinde cenin pozisyonunda yatıyordu, ama gözleri açıktı.

"Lizard Lampton," dedi Dusty.

Skeet, bacaklannı yataktan aşağı sarkıtıp doğrularak

"Aman Tanrım, onu biraz daha düşünürsen, bu kez *seni* intiharın eşiğinden kurtaran ben olacağım," dedi.

Valet, Skeet'in yanma gidip, titreyen ellerini yaladı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Dusty.

"İntihar sonrası gibi."

"Sonrası iyidir." Dusty gömleğinin cebinden çıkardığı iki piyango biletini, Skeet'e uzattı. "Söz vermiştim. Gelirken, yandaki dükkandan aldım, geçen Kasım ayında büyük ödü-

lü kazanan bilet oradan alınmış. Hani şu otuz üç milyon dolarlık ödül."

"Onlan benden uzak tut. Onlara dokunursam, uğursuzluk gelir."

Dusty şifoniyerin çekmecesini açıp içinden İncil'i çıkarttı. Sayfalanm kanştırdı ve içlerinden bir ayet okudu: " Tannya güvenen insan kutsanır.' Bu nasıl?"

"Depresyon ilaçlarına güvenmemem gerektiğini biliyordum."

"İyi bir ilerleme," dedi Dusty. Biletleri İncil'in içine, okuduğu sayfanın arasına koyup, kutsal kitabı kapadı ve çekmeceye yerleştirdi.

Skeet yataktan kalktı ve yalpalayarak banyoya doğru yürürdü. "İşemem gerek."

"İzlemem gerek."

Skeet, banyonun ışını açarken, "Merak etme abi," dedi.

"Burada kendimi öldürebileceğim bir şey yok."

"Kendini tuvalete attıp, sifonu çekmeyi deneyebilirsin,"

dedi Dusty, açık kapıdan içeri girerek.

"Ya da tuvalet kâğıdından bir darağacı yapabilirim."

"Gördün mü, bak? Fazla zekisin. Senin için sıkı güvenlik önlemleri almak gerek."

Hastaların bileklerini kesmelerine engel olmak için, su tankı ve sifon tek parça halinde bir mekanizmadan oluşuyordu.

Bir dakika sonra, Skeet ellerini yıkıyordu, Dusty katlayıp cebine koyduğu sayfaları çıkartıp, Skeet'in el yazısıyla yazılmış olan ismi yüksek sesle okudu: "Dr. Yen Lo."

Sabun, Skeet'in avucundan kayıp, lavabonun içine düştü. Almayı denemedi bile. Elleri akan suyun altında, öylece lavaboya dayandı.

Sabunu düşürürken bir şeyler mırıldandı, ama suyun sesinden dedikleri anlaşılmıyordu.

Dusty başını kaldırdı. "Ne dedin?"

Skeet sesini azıcık yükselterek, "Dinliyorum," diye yineledi.

Verdiği cevaba şaşıran Skeet, "Dr. Yen Lo kim?" diye sordu.

Skeet yanıt vermedi.

Arkası Dusty'ye dönüktü. Başı öne eğik olduğundan, yüzü aynadan görülmüyordu. Tamamen durulanmış oldukları halde, hâlâ ısrarla suyun altında tuttuğu ellerine bakıyor gibiydi.

"Hey, evlat?"

Sessizlik.

Dusty, daracık banyonun içinde ilerleyip, kardeşinin yanma geldi.

Skeet'in gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Ağzı, korku ve merak karışımı bir duyguyla açılmıştı. Sanki varolu-

şun sırrı avuçlarının içindeymiş gibi ellerine bakıyordu.

Lavabodan, sabun kokulu bir buhar yükselmeye başla-dı. Akan su aşırı sıcaktı. Skeet'in genellikle bembeyaz olan elleri, kıpkırmızı olmuştu.

"Aman Allahım." Dusty hızla sıcak suyu kapattı. Musluk bile tutulamayacak kadar ısınmıştı.

Büyük olasılıkla hiçbir acı hissetmeyen Skeet, sıcaktan haşlanmış ellerini musluğun altından çekmedi.

Dusty soğuk suyu açtı ve Skeet'in yüz ifadesinde yine bir değişiklik olmadı. Anlaşılan ne sıcak suyun neden olduğu acıyı hissetmişti, ne de soğuk su onu rahatlatmıştı.

Kapının önünde duran Valet, inledi. Başını kaldırdı ve kulaklarını dikleştirip, yatak oasma doğru geriledi. Bir şeylerin son derece ters gittiğinin farkına varmış olmalıydı.

Dusty kardeşinin kolundan tuttu. Bakışlarını hâlâ ellerinin üzerinden çekmemiş olan Skeet, ona karşı koymadan banyodan çıktı. Elleri bacaklarının üzerinde, yatağın kenarı-

na oturdu ve el falından anlıyormuşçasma avuçlarına baktı.

"Kımıldama," dedi Dusty, sonra Tom Wong'u bulmak için, hızla odadan çıktı.

19

Martie arabasını garaja koyduğunda, Dusty'nin kamyonunu orada göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Yağmurun işine engel olacağını bildiğinden, onu evde bulmayı um-muştu.

Mutfağa girdi; buzdolabının üzerinde, seramikten yapıl-mış domates şeklindeki mıknatısa tutturulmuş bir not vardı: *Selam, Güzelim. Saat 17:00'ye doğru evde olacağım Ak-*

şam yemeğe çıkalım. Seni Meksika yemeğinden defazla seviyorum. Dusty.

Martie küçük tuvalete girdi ve ellerini yıkayana dek, ec-za dolabının üzerindeki aynanın kırılmış olduğunu fark etmedi. Aynadan geriye kalan tek şey, metal çerçevenin köşesindeki gümüş rengi bir cam parçasıydı.

Hiç şüphesiz, Dusty aynayı kazayla kırmıştı. Köşeye sı-

kışmış bu cam parçası dışında, bütün kırıkları ortadan kaldırmıştı.

Eğer kırık aynanın uğursuzluk getirdiği gerçekse, bugün ayna kırmak için çok kötü bir gün sayılırdı.

Midesinde, yediklerinden geriye bir şey kalmamış olmasına karşın, kusacakmış gibi hissetti. Kendine bir bardak zencefilli gazoz doldurdu. Bu gibi durumlarda, soğuk ve tatlı içecekler midesine iyi gelirdi.

Dusty, her nereye gittiyse, Valet'i de yanında götürmüş

olmalıydı. Ona her zaman için, küçük ve sıcak gelen evi, şu an kocaman ve buz gibi geliyordu; kendini yapayalnız hissediyordu.

Martie, pencerenin yanındaki mutfak masasına oturup, zencefilli gazozunu yudumladı ve akşam yemeği için dışarı çıkmak isteyip istemediğine karar vermeye çalıştı. Akşam ye-meği boyunca -yemek yiyebilirse eğer- gün içinde onu huzursuz etmiş olan olayları, Dusty'yle paylaşmak niyetindeydi ve eğer bir lokantaya giderlerse çevredekilerin ya da garson-ların onları duyabileceklerini düşündü. Artı, halka açık bir yerde yeni bir panik atak yaşamaktan da korkuyordu.

Öte yandan evde kalırlarsa, akşam yemeği pişirmek konusunda kendine pek güveni yoktu

Başını bardağından kaldırdı ve gözü duvardaki bıçak ra-fına takıldı.

Eli o kadar titremeye başladı ki, bardağın içindeki buzlar birbirine çarptı.

Paslanmaz çelikten yapılmış bıçaklar ışıl ışıl parlıyordu , sanki yalnızca ışığı yansıtmakla kalmıyor, ışık da üretiyordu.

Martie bardağı masaya bırakıp, ellerini kotuna sildi ve bıçak rafına bakmamaya çalıştı. Ama bakışlarını bir türlü bı-

çaklardan ayıramıyordu.

Kendini ya da sevdiklerini korumak zorunda kaldığı durumlar dışında başkalarına zarar veremeyeceğini çok iyi biliyordu. Kendine zarar verme konusunda da kuşkulan vardı.

Yine de, bıçakların yalnızca görüntüsü bile onu öylesine allak bullak etmişti ki, yerinde oturamadı. Ayağa kalktı ve kararsızlık içinde önce yemek odasına, ardından da oturma odasına gitti; huzursuzca dolanıyordu ve tek amacı, bıçak rafından elinden geldiğince uzak durmaktı.

Zaten yerli yerinde duran biblolan düzelttikten ve zaten düzgün şekilde duran yastıklan kabarttıktan sonra, antreye gidip, giriş kapısını açtı. Eşikten geçip, sundurmaya çıktı.

Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, titredi. Nabzı, damarlannda dalgalanmaya yol açacak şiddetteydi.

Sundurmanın basamaklannda durdu. Güçsüz bcaklan titriyordu. Bir kolunu direğe dayadı.

Bıçaklardan daha da uzaklaşmak için, sağanaktan, şiddetli bir çisentiye dönmüş olan yağmurun altında yürümesi gerekiyordu. Nereye giderse gitsin, dünyanın hangi bucağına kaçarsa kaçsın, iyi ya da kötü havada, gün ışığında ya da karanlıkta, kötü amaçlar için kullanılabilecek, sivri uçlu, çentikli ve kesici aletlere rastlayacağı kesindi.

Sakinleşmesi gerekiyordu, kötü düşünceleri kafasından atmalıydı. Sakinleş.

Tanrım yardım et.

Yavaş ve derin bir şekilde nefes almaya çalıştı. Oysa kalbi gitgide hızlanıyor, kesik kesik soluk alıyordu.

Huzur aramak için gözlerini kapadığında, gözünün önü-

ne gelen şey, kargaşa ve baş döndürücü bir karanlıktı.

Kendine hâkim olup, cesaretini toplaması için, mutfağa geri dönüp, bu korku nöbetini başlatan şeyle yeniden yüzleş-

mesi gerekiyordu. Bıçaklarla. İçinde gittikçe şiddetlenen korkusu, bir panik atağa dönüşmeden önce, bıçaklarla olan sorununu halletmeliydi.

Bıçaklar.

İsteksizce basamakları çıktı. Açık kapıdan içeri girdi.

Eşiğin arkasında, ürkütücü bir alan olan antre vardı.

Burası onun çok sevdiği yuvasıydı, buradayken kendini hayatında hiç

olmadığı kadar mutlu hissediyordu, oysa şu an-da burası bir yabancının evi gibiydi.

Bıçaklar.

İçeri girdi, duraksadı, kapıyı arkasından kapattı.

20

Skeet'in elleri bir hayli tahriş olmuştu ama az önceki kadar kötü görünmüyordu. T o m Wong, yanıkların üzerine kor-tizonlu bir krem sürdü.

Kendisine sorulan sorulara tutarsız cevaplar vermesi üzerine Tom, kanında uyuşturucu olup olmadığına bakmak için Skeet'ten kan örneği aldı. Skeet, New Life'a kayıt yaptır-dığında, gerek giysilerinde, gerekse bedeninin herhangi bir bölümünde uyuşturucu gizlemediğinden emin olmak için, çı-

rılçıplak soyulup, kontrolden geçirilmişti.

Tom, kan örneğiyle birlikte odadan çıkarken "Bu, sabah almış olduğu bir uyuşturucunun gecikmiş etkisi olabilir,"

dedi.

Son birkaç yıldır uyuşturucu bağımlılığı yüzünden Skeet, Donald Duck'tan bile tuhaf davranışlar sergilemişti ama Dusty onu daha önce hiç böyle görmemişti. Sanki dış dünyayla ilişkisini kesmiş gibi donuk bir ifadeyle bakıyordu.

Evdeyken Valet'in koltukların üzerine çıkması yasaktı ama Skeet'in şu an içinde bulunduğu durum onu o kadar çok etkilemişti ki, kuralları unutup koltuğun üzerine kıvrıldı.

Köpeğin huzursuzluğunun farkına varan Dusty, Valet'i rahatsız etmedi. Yatağın kenarına, kardeşinin yanma oturdu.

Skeet şimdi sırtüstü uzanmıştı, başını üst üste konulmuş üç yastığa yaslamıştı. Tavana bakıyordu. Gece lambası-

nın ışığında, yüzü meditasyon yapan birinin yüzü kadar sakindi.

İsmin kâğıtlara karalanışmdaki aciliyeti ve heyecanı ha-tırlayan Dusty, "Dr. Yen Lo," diye mırıldandı.

Dış dünyaya ilişkisi hâlâ kesik olmasına rağmen, Dusty bu ismi ona söylediğinden beri Skeet ilk defa konuşuyordu.

Banyoda söylediği sözü tekrarladı ve "Dinliyorum," dedi.

"Neyi dinliyorsun?"

"Neyi dinliyorum?"

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum?" diye sordu Skeet.

"Sana, neyi dinlediğini sordum."

"Seni."

"Pekala. Öyleyse bana Dr.Yen Lo'nun kim olduğunu söy-le."

"Sensin."

"Ben mi? Ben ağabeyinim. Hatırladın mı?"

"Bunu mu söylememi istiyorsun?"

Dusty kaşlarını çattı, "Gerçek bu, öyle değil mi?"

Skeet'in bakışları hâlâ boş ve anlamsızdı, "Gerçek bu mu? Kafam karıştı."

"Bizim kulübe hoş geldin."

Skeet ciddi bir tavırla "Hangi kulüpten bahsediyorsun?"

diye sordu .

"Skeet?"

"Hımmm?"

Dusty, çocuğun gerçek dünyadan ne kadar kopmuş olabileceğini merak edip, duraksadı.

"Skeet, nerede olduğunu biliyor musun?"

"Neredeyim?"

"O zaman nerede olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?"

"Biliyor muyum?"

"Etrafına bakamaz mısın?"

"Bakabilir miyim?"

"Bu bir Abbott ve Costello rutini mi?"

"Öyle mi?"

Dusty'nin sinirleri bozulmuştu, "Çevrene bak."

Skeet hemen başını yastıklardan kaldırıp, çevresine göz attı.

"Nerede olduğunu bildiğinden eminim," dedi Dusty.

"New Life Kliniği."

Skeet başını yeniden eski yerine koydu. Gözleri yine tavana bakıyordu ve bir süre sonra gözlerine garip bir şeyler oldu.

Gördüklerinden tam olarak emin olamayan Dusty, kardeşine daha dikkatlice bakabilmek için, ona yaklaştı.

Lambanın ışığında, Skeet'in sağ gözü altın renginde, sol gözü ise daha koyu bir bal renginde görünüyordu. Gözlerinin değişik renkte olması, ona insanı rahatsız eden bir yüz ifadesi veriyordu, sanki aynı kafatasında iki farklı kişilik varmış

gibi.

Oysa Dusty'nin dikkatini çeken, bu ışık oyunu değildi.

Tekrar etmesi için bir dakika kadar beklemek zorunda kaldı: Skeet'in gözleri birkaç saniye boyunca hızla seğiriyor, ardından yine

hareketsizleşiyordu.

Dusty bir süre duraksadıktan sonra "Evet, New Life Kliniği," diye yanıt verdi. "Ve neden burada olduğunu biliyorsun."

"Bedenimdeki zehiri atmak için."

"Bu doğru ama buraya geldiğinden beri bir şeyler aldın mı, çaktırmadan içeri uyuşturucu soktun mu?"

Skeet iç geçirdi. "Ne söylememi istiyorsun?"

Çocuğun gözleri yeniden seğirdi. Dusty içinden saniyeleri saydı. Beş. Sonra Skeet gözlerini kırpıştırdı ve bakışları sabitleşti.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye yineledi.

"Yanızca gerçeği söyle," diye cesaretlendirdi Dusty. "Çak-tırmadan içeri uyuşturucu soktun mu, onu söyle."

"Hayır."

"Peki sorunun nedir öyleyse?"

"Neden bir sorunum olmasını istiyorsun?"

"Lanet olsun, Skeet!"

Skeet hafifçe kaşlanm çatınca anında çizgiler belirdi,

"Böyle olmaması gerekiyordu."

"Neyin böyle olmaması?"

"Bunun." Skeet'in yüz hatları gerilmişti, "Kurallara uy-muyorsun."

"Hangi kurallara?"

Skeet'in zayıf elleri birden kasılıp yumruk haline geldi.

Gözleri yeniden seğirdi, bu kez hem iki yana gidip geli-yorlar, hem de yuvalarının içinde dönüyorlardı. Yedi saniye.

Uykudaki göz hareketi. Psikologlara göre, gözler kapalı konumdayken yapılan bu tür bir hareket, uyuyan kişinin rü-

ya gördüğüne işaretti.

Skeet'in gözleri kapalı değildi ve tuhaf bir durumda olmasına rağmen uyumuyordu.

"Banayardımcı ol, Skeet," dedi Dusty. "Seni anlayamıyorum. Hangi kurallardan söz ediyorsun? Kuralların nasıl işle-diğinden söz et."

Skeet hemen yanıt vermedi. Anındaki çizgiler yavaşça kayboldu. Hatları, erimekte olan tereyağı gibi gevşedi. Bakış-

ları tavanda takılıp kalmıştı.

Gözleri seğirip de, göz hareketi sona erince, stressiz ama öncekinden daha az tekdüze bir ses tonuyla konuştu. "Mavi çam iğnesi," diye fısıldadı.

Bu üç sözcük, bir anlam ifade ediyor da olabilirdi ya da tamamen şans

eseri yanyana gelmiş de olabilirdi.

"Mavi çam iğnesi," dedi Dusty. Kardeşi bir yanıt vermeyince diretti: "Biraz daha yardıma ihtiyacım var,"

"Çağlayanda," diye fısıldadı Skeet.

Arkasında bir ses duyan Dusty, başını çevirdi.

Valet koltuktan inmiş, odadan ayrılıp koridora çıkmıştı.

Kulaklarını dikmiş, kuyruğunu bacakları arasına almıştı.

Sanki hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Çağlayanda.

Bir anlamsız sözcük daha.

Küçük bir sivrisinek Skeet'in avucunun içine kondu.

Sivrisinek avucunda dolaşırken, Skeet'in parmaklan kıpırdamadı: Sanki böceğin varlığını hissetmiyor gibiydi. Dudaklan açık, çenesi sarkmıştı. Öylesine hafif soluk alıp veriyordu ki, göğsü kıpırdamıyordu bile. Gözleri bir kez daha seğir-di; ama bu krizden sonra Skeet bir ölüden farksızdı.

"Mavi çam iğnesi," dedi Dusty. "Çağlayanda. Bunun bir anlamı var mı?"

"Var mı? Bana kurallann nasıl işlediğini sormuştun."

"Bunlar kurallar mı?" diye sordu Dusty.

Bir an için Skeet'in gözleri kıpırdadı. Sonra: "Kurallan biliyorsun."

"Bilmediğimi farzet."

"Bunlar iki tanesi."

"Kurallann iki tanesi mi?"

"Evet."

"Poker kurallan kadar açık oldukları söylenemez."

Skeet hiçbir şey demedi.

T ü m bunlar kulağa, uyuşturucudan bulanmış bir zekâ-

nın ürünü olan saçmalıklar gibi gelse de, Dusty, bu garip ko-nuşmalann bazı gerçekler içerdiğini ve gizli duygulan açığa vurmaya çalıştığını düşünüyordu.

Kardeşini dikkatlice izleyerek, "Bana, kaç tane kural ol-duğunu söyle," dedi.

"Biliyorsun," dedi Skeet.

"Bilmediğimi farz et."

"Üç."

"Üçüncü kural ne?"

"Üçüncü kural ne? Dalgalara kanştı"

Mavi çam iğnesi. Çağlayanda. Dalgalara karıştı.

Hemen hemen hiç havlamayan, nadiren hırlayan Valet, şu an açık kapının önünde durmuş, tehditkâr bir biçimde homurdanıyordu. Tüyleri, hayalet görmüş çizgi film kahramanı köpeklerin tüyleri kadar dikilmişti. Dusty, Valet'in huzursuzluğunun nedenini tam olarak anlayamasa da, köpeğin bu halinin hiç kuşkusuz, zavallı Skeet'in durumundan kaynaklandığını düşündü.

Y a n l ı ş

H a f ı z a ,

F:

1 2 9

Dusty bir süre kara kara düşündükten sonra, "Bu kuralları bana açıkla, Skeet," dedi. Ne anlama geldiklerini söy-le."

"Dalgalar benim."

Bu ona hiçbir anlam ifade etmese de "Pekala," dedi.

"Çağlayan sensin," diye devam etti Skeet.

Dusty, yalnızca onu cesaretlendirmek için"Elbette," de-di.

"Mavi çam iğnesi de, görevler."

"Görevler."

"Evet."

'Tüm bunlar sana bir anlam ifade ediyor mu?"

"Ediyor mu?"

"Görünüşe göre ediyor."

"Evet."

"Bana bir anlam ifade etmiyor."

Skeet sessizdi.

"Dr. Yen Lo kim?" diye sordu Dusty.

"Dr. Yen Lo kim?" Sessizlik. "Sen."

"Ben çağlayan, olduğumu sanıyordum."

"İkisi aynı şey."

"Ama ben Yen Lo değilim."

Skeet'in alnmda yine çizgiler belirdi. Gevşeyen elleri bir kez daha kasılıp, yumruk haline geldi. Sivrisinek, solgun parmaklarının arasından uçup gitti.

Dusty, yeni göz hareketi krizini izledikten sonra, "Skeet uyanık mısın?" diye sordu.

Çocuk bir süre tereddüt ettikten sonra, "Bilmiyorum,"

dedi.

"Uyanık olup olmadığını bilmiyor musun? Demek ki...
uyuyorsun."
"Hayır."
"Eğer uyumuyorsan ve uyanık olduğundan da emin de-
ğilsen, nesin öyleyse?"
"Neyim?"
"Bu soruyu ben sordum."
"Dinliyorum."
"Galiba yine başa döneceksin."
"Nereye?"
"Nereye ne?"
"Nereye döneceğim?" diye sordu Skeet.
Dusty, bu konuşmanın derin ve gizemli bir anlam içerdi-
ği ve Skeet'in gizli duygularını açığa vuracağı konusundaki düşüncesinden vazgeçmişti. Sıradışı bir sohbet olduğu bir gerçekti, ama gittikçe mantıksız ve iç karartıcı bir hal alıyordu, tıpkı Skeet'in uyuşturucuların etkisindeyken yaptığı ko-nuşmalar gibi.
"Nereye döneceğim?" diye sordu Skeet yeniden.
Dusty kızgın bir halde "Beni daha fazla yorma ve uyu,"
dedi.
Skeet uysalca gözlerini kapadı. Yüzünde huzurlu bir ifade belirmişti ve yumruk yaptığı elleri gevşemişti. Kısa süre içinde, düzenli ve rahat soluk alıp vermeye başladı. Yavaşça horluyordu.
"Burada neler olup bitiyor?" dedi Dusty yüksek sesle.
Tüyleri diken diken olmuştu, Sağ elini ensesine götürdü ama eli o kadar soğuktu ki, sırtından adeta buz gibi suların aktı-
ğını hissetti.
Tüyleri yatışmış ve odaya geri dönmüş olan Valet, sanki bir şeyi ya da birini arar gibi odanın tüm loş köşelerini ve ya-tağın altını dikkatlice inceliyordu. Onu rahatsız eden şey gitmişti.
Görünüşe bakılırsa, kendisine öyle emredildiği için Skeet uyuyakalmıştı. Oysa bir saniye içerisinde, üstelik sipariş
üzerine, uyuyakalmak olanaksızdı.
"Skeet?"
Dusty elini kardeşinin omzuna koydu ve onu önce ya-vaşça, sonra hızla sarstı.
Skeet cevap vermedi. Yavaşça horlamayı sürdürdü. Göz-kapaklan

kıpırdadı, altından seğiren gözleri görünüyordu.

Uykudaki göz hareketi. Hiç kuşkusuz rüya görüyordu.

Dusty, Skeet'in sağ elini kaldırıp, nabzına baktı. Çocuğun nabzı güçlü, düzenli ama yavaştı. Dusty saniye tuttu.

Dakikada kırk sekiz atıyordu. Uyuyan biri için bile, bu sayı korkutucu derecede azdı.

Anlaşılan Skeet rüyaya dalmıştı. *Derin* bir rüyaya.

21

Paslanmaz çelikten bıçakların bulunduğu parmaklıklı raf, mutfağını yemek yapmaktan çok daha kötü amaçlar için kullanan, şeytana tapan bir kabilenin totemiymiş gibi, iki kancayla duvara asılıydı

Martie bıçakları ellemeden, rafı kancalarından çıkartıp, alt taraftaki raflı dolaplardan birine koydu ve dolabın kapa-

ğını hızla kapattı.

Yeterince iyi sayılmazdı. Görüş alanından çıkmış olabilirlerdi ama kafasından hâlâ çıkmamışlardı. Bıçaklar hâlâ erişilebilir konumdaydı. Onlara ulaşmayı daha güç bir hale getirmeliydi.

Garajda, boş bir karton kutuyla bir rulo koli bandı buldu ve mutfağa döndü.

Martie, bıçakları koyduğu raflı dolabın önünde çömeldi-

ğinde, hemen kapağını açamadı. Dolabı açmaya korkuyordu, sanki sıradan bir mutfak dolabı değil de şeytani bir sığmak-mış gibi görünüyordu. Bıçakları bulmak için cesaretini toplamalıydı; en sonunda onları raftan dikkatlice çıkartırken, elleri öylesine hızla titredi ki, bıçaklar birbirlerine çarptı.

Bıçakları karton kutunun içine attı ve kutunun kapaklarını kapattı. Kutuyu koli bandıyla yapıştırmaya başladı ama birden, bandı kesmesi gerekeceğini düşündü.

Çekmeceyi açıp, içinden makası almayı denediğinde, bu-nu başaramayacağını anladı. Makas ölümcül bir silaha dö-

nüşebilirdi. Cinayetlerinde kasap bıçağı yerine, makas kullanan katillerle ilgili bir sürü film izlemişti.

İnsan bedeninde o kadar çok hassas nokta vardı ki. Ka-sıklar. Mide. Kaburgaların arasından doğruca kalp. Boğaz.

Boynun yan tarafı.

Aklından, seri cinayetler işleyen bir katilin - Karmdeşen Jack - korkunç ve kanlı resimlerinden oluşan bir deste oyun kâğıdı geçer gibiydi.

Çekmeceyi hızla kapatıp, ona arkasını döndü ve aklının bir köşesini işgal eden canavar ruhlu düşüncelerin oluşturduğu bu acımasız görüntülerden kurtulmaya çalıştı.

Evde tek başınaydı. Makasla hiç kimseye zarar veremezdi. Tabii kendisi dışında.

Susan'm mutfağmdaki çift saplı bıçağa, ardından da araba anahtarına bu denli garip tepki verdikten sonra Martie açıklayamadığı gizli bir güç tarafından ele geçirildiğini hissediyor ve kısa çılgınlık nöbetleri süresince, masum birine zarar verebileceğinden korkuyordu. Şu an ise, ilk kez, mantıksızca davranıp, kendisine zarar verebileceğinden kuş-

kulanmıştı.

İçinde bıçaklarla, yerde duran kutuya baktı. Kutuyu garaja taşıyacak, bir köşeye koyacak, üzerine başka şeyler yı-

ğacak olsa bile, kutu kısa sürede bulunabilirdi. Üzerine ya-pıştırdığı tek şerit bant - ve kenarından sarkan rulo - kolayca sökülüp aülabilir ve bıçaklar ortaya çıkartılabilirdi.

Kasap bıçağı - ve tüm bıçaklar - kutunun içinde olması-

na karşın, Martie bıçağı sanki avucunun içinde tutuyormuş

gibi hissediyordu; baş parmağı, bıçağm ağzının üzerinde, di-

ğerleri tahta sapmı sıkıca kavramış. Bu şekilde kavradığı bir bıçağı havada hızlıca sallayarak, ani darbelerle, hazırlıksız yakaladığı bir kurbanın bağırsaklarını kolayca deşebilirdi.

Önce sağ eli titremeye başladı, ardından kolu, en sonunda da tüm bedeni. Eli, sanki avucundaki hayali bıçağı yere fırlatmak istermiş gibi açıldı, bir süre sonra bıçağın yere dü-

şerken çıkartacağı madeni sesi duyacağını umdu.

Yo, bu bıçaklarla, böylesine büyük bir kötülük yapacak biri değildi o. Ne intihar edebilir, ne de kendine zarar verebilirdi.

Kendine gel.

Yine de bedenleri yaran ve delen sivri uçlu bıçakları dü-

şünmeden edemedi. Karmdeşen Jack'in 03am kâğıdı destesini kafasından atmaya çalıştı ama kâğıtlar birbiri ardına açı-

lıyordu. Başı hızla dönmeye başladı, göğsüne bir ağrı saplandı, midesi kasıldı.

Kendini, kutunun önünde diz çökmüş halde buldu. Koli bandı rulosu elindeydi, tüm bunları ne zaman yaptığını ha-tırlamıyordu, sonra birdenbire kutuyu evirip çevirmeye ve çılgınca bantlamaya başladı; defalarca, önce enine, sonra boyuna, sonra çaprazlamasına.

Bu işi cinnet geçirircesine yapıyor olması onu ürkütü-

yordu. Ellerini geri çekmeye çalıştı ama duramıyordu.

Öylesine hızlı ve heyecan içinde çalışıyordu ki, ter için-de, soluk soluğa kalmıştı. Makas kullanmak zorunda kalmamak için, bütün ruloyu kutunun

çevresine sarmıştı; tıpkı, Mısırlıların, firavunlarını mumyaladıkları gibi.

Rulonun sonuna geldiğinde bile henüz tatmin olmamış-

tı, ne de olsa bıçaklar hâlâ bulunabilirdi. Pekâlâ, artık onlara ulaşmak o kadar kolay değildi. Bıçakları içinden çıkartmak için tüm bantları kesmek gerekiyordu, oysa Martie'nin eline bir bıçak ya da makas almaya cesareti yoktu, bu dü-

şünce onu rahatlatmış olmalıydı. Yine de bu kutu bir yeraltı mezarı sayılmazdı; sonuçta yanızca bir karton kutuydu ve Martie, bıçakların tam olarak nerede olduklarını bildiği sü-

rece kendini güvende hissetmiyordu; hiç kimse güvende de-

ğildi.

İçinden karanlık bir duman yükselip, yüreğini bir sis bulutu gibi kapladı, sonra kafasının her yanma yayılıp, düşüncelerini bulandırdı ve artan huzursuzluğuyla birlikte, yerini derin bir dehşete bıraktı.

Bıçak kutusunu arka bahçeye gömmek için, onu evin dı-

şına, arka sundurmaya kadar taşıdı. Bu, çukur açmak demekti. Bu, bir kazma ya da kürek kullanmak demekti. Oysa bunlar sıradan aletler değildi. Bunlar gizli silahlardı. Bir kazma ya da kürek kullanacak cesareti kendinde bulamıyordu.

Kutuyu elinden düşürdü. Bıçaklar birbirine çarptıklarında, boğuk ama yine de tüyler ürpertici bir ses çıktı.

T ü m bıçaklardan kurtul. At onları. Tek çare buydu.

Yarın çöp toplama günüydü. Eğer bıçakları çöplerle birlikte kapmm önüne bırakırsa, yarın sabah çöplüğe atılmış

olurlardı.

Çöplüğün nerede olduğunu bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu. Şehrin doğu tarafında, uzak bir arazinin içinde olmalıy-dı. Hatta belki de başka bir ülkede. Çöplüğe götürüldükten sonra bıçakları bir daha asla bulamayacaktı. Çöpçüler geldikten sonra güvende olacaktı.

Kalbi deli gibi çarpıyordu; iğrenç kutuyu alıp, sundurmanın basamaklarından indi.

Tom Wong, Skeet'in nabzma baktı, kalbini dinledi ve tansiyonunu ölçtü. Skeet, ne çıplak göğsüne değen stetosko-pa, ne de sağ kolunu sıkıştıran tansiyon aletine tepki vermişti. Ne bir seğirme, ne bir göz kırpma, ne bir titreme, ne bir iç çekme, ne bir homurdanma, ne de bir yakınma. Haş-

lanmış bir kabak kadar solgun ve yumuşak halde uzanmış

yatıyordu.

"Ben baktığımda, nabzı kırk sekizdi," dedi Dusty, yata-
ğın önünde durup.
"Şu an kırk altı."
"Tehlikeli değil mi?"
"İlla ki tehlikeli olması gerekmez. Hiçbir sıkıntısı yok gi-bi."
Çizelgesine göre, Skeet'in uyanıkken normal nabzı altmış altıydı. Uyuduğunda ise elli dört ile elli altı arasındaydı.
"Pek sık rastlanmasa da, bazen uyuyan birinin nabzı kırka kadar düşebilir," dedi T o m Wong. Skeet'in göz kapaklarını araladı. "Gözbebekleri aynı boyda, ama yine de bir felç durumu olabilir."
"Beyin kanaması mı?"
"Belki de bir damar ükanıklığı. Felçle ilgili olmasa da, farklı bir koma çeşidi olabilir. Şeker ya da üre koması gibi."
"Şeker hastası değil ki."
Tom, odadan çıkarken "Bir doktor çağırsam iyi olacak,"
dedi.
Yağmur durmuştu, ama defne ağacının oval yaprakları, yeşil gözyaşları gibi dökülüyordu.
Martie, elindeki bıçak dolu kutuyla koşarak evin doğu tarafına gitti ve çöp kutularının bulunduğu çitin kapısını itti.
İçindeki gözlemci yanı, *aklı başında,* korkunun esiri olmamış yanı, adeta bir kukla gibi hareket ettiğinin farkındaydı; başı ve boynu kaskatı, omuzlar, dizler ve dirsekler öen doğru fırlamış halde.
Eğer gerçekten bir kuklaysa, onu oynatan kişi Panik Johnny olmalıydı. Kolejde okurlarken, bazı arkadaşları Sylvia Plath'm şiirleriyle yatıp Sylvia Plath'm şiirleriyle kal-kardı; Martie ise Plath'm eserlerini fazla karamsar bulurdu.
Şairin üzüntü verici bir gözlemini hatırladı - bazı insanların zalimce davranmalarının, bazılarının da kendilerine zarar vermelerinin nedenini açıklayan ikna edici bir yorum. Plath şöyle yazmıştı: *Oturduğum yerden, dünyanın yalnızca bir şey tarafından yönetildiğini düşünürüm. Köpek yüzlü, şeytan yüzlü, cadı yüzlü, fahişe yüzlü panik, büyük harflerle yakıl-mış, yüzsüz panik... ister uyur, ister uyanık haldeki Panik Johnny.*
Yirmi sekiz yıllık yaşamında, Martie'nin dünyasında pa-niğe yer yoktu, sakin, huzurlu ve barış içinde bir yaşam sü-
rüyordu; çünkü babası, her yaşamm bir anlamı olduğuna inanması gerektiğini öğretmişti ona. Babası, cesaret, şeref, özsaygı, dürüstlük ve

merhamet gibi duygulara sahipsen ve kalbini hayatın sana vereceği derslere açık tutarsan, sonunda varoluşunun nedenini anlarsın, demişti. Bu yaşamında olmasa bile, bir sonraki yaşamında. Böyle bir felsefe insana, aydınlık ve korkulardan arınmış bir yaşamı garantilerdi. Yi-ne de nedenini bilmediği bir şekilde Panik Johnny, Martie'nin hayatına girivermişti, onu tuzağına düşürmüş ve ip-lerinin ucunda çılgınca oynatmaya başlamıştı.

Martie, boş olduğunu bildiği üçüncü çöp kutusunun ka-pağını kaldırdı. Bantla sarmaladığı kutuyu içine attı, kapa-

ğını kapattı ve demir mandalını el yordamıyla sıkıştırdı.

Kendini rahatlamış hissetmeliydi.

Ama aksine, öfkesi gittikçe daha fazla artıyordu.

Temel olarak değişen bir şey yoktu. Bıçakların nerede ol-duğunu biliyordu. Aklına koyduktan sonra onları bulabilirdi. Çöpçü ertesi sabah gelip de onları çöp kamyonuna koya-na dek, elinin altında sayılırlardı.

Daha da kötüsü, onu korkutan ve şiddet dolu duygularını açığa vurmaya yarayan tek alet bıçak değildi. Rengarenk boyalı evi, huzur dolu bir yermiş gibi görünse de, işin aslı burası bir mezbahadan ya da silah deposundan farksızdı; insan kafasına koyduktan sonra, tüm tehlikesiz aletler, birer öldürücü silaha dönüşebilirdi.

Sinirleri bozulmuş olan Martie, kafasının içinde kopan korkunç fırtınayı dindirmek istermişçesine, ellerini sıkıca şakaklarına bastırdı. Kafası zonklamaya başladı; birden kafatası lastiktenmiş gibi hissetti. O sertçe basürdıkça, içindeki kargaşa büyüyordu sanki.

Harekete geç. Babası her zaman için ona, hareketin sorunlara çare olduğunu söylerdi. Korku, umutsuzluk, bunalım ve hatta öfke bile, kendimizi güçsüz ve çaresiz hissetme-mizden kaynaklanır. Sorunlarımızı çözmek için harekete geçmemiz gerekir, ama doğru ve etkili bir karar vermek isti-yorsak, aklımızdan ve duygularımızdan da yararlanmalıyız.

Martie, tekerlekli çöp kutusunu alıp, evin arkasına taşı-

dığında, en doğru ya da en etkili karan verip vermediğini bilmiyordu. Aklından ve duygulanndan yararlanmak için insanın sakin kafayla düşünebiliyor olması gerekirdi, oysa onun beyninde kopan ve her an hız kazanan fırtınalar vardı.

Martie, o an için en iyisinin ne olduğunu değil, ne yapması *gerektiğini* biliyordu. Bir an önce huzura kavuşup, ka-fasmdaki düşünceleri mantıklı bir biçimde değerlendirmek için can atıyordu; hareket halinde olmalıydı, çünkü bir em için bile dursa, içinde esen bora daha da şiddetlenerek onu iyice

yıpratıyordu. Oturmaya ya da bir an için soluklanmaya kalkışsa, tam anlamıyla dağılacaktı; öte yandan hareket halinde olduğunda birbiri ardına yanlış şeyler yapabilirdi, ama yine de, bir ihtimal, doğru bir hareket yapabilir ve bir süre için rahatlayabilirdi.

İçinden yükselen bir ses ona, gece olmadan tüm endişelerini yatıştırması ve kendini kontrol altına alması gerektiği-ni söylüyordu. Gece olup da ay çıktığında, gökyüzü yıldızlarla dolduğunda, içimizdeki ilkel benlik su yüzüne çıkardı. Karanlık bastmnca, sıradan bir panik atak, anlamsız bir çılgın-lığa dönüşebilirdi.

Yağmur durduğu halde gökyüzündeki kara bulutlar, gü-

nü zamansız bir alacakaranlığın içine gömer gibiydi.

Gerçek alacakaranlık uzak değildi. İşte o zaman bulut-larla kaplı gökyüzü kapkara bir görünüm alacaktı.

Geceleri ortaya çıkan sürüngenler, çimlerin üzerinde do-laşmaya başlamıştı bile. Salyangozlar, arkalarında parlak bir iz bırakarak, yavaşça ilerliyordu.

Islak çalılıklardan ve ağaçlardan, çevreyi bir toprak ve çürümüş yaprak kokusu yayılmıştı.

Karanlık, Martie'yi tedirgin etmeye başlamıştı. Oysa içindeki bir şeylerin, karanlıktan hoşlandığını seziyordu. İçinde duyduğu his yalnızca korku değildi; ölümcül bir açlık, bir gereksinim, düşünmekten bile kaçındığı bir aceleydi.

Harekete geç, harekete geç, harekete geç ve evini güvenilir bir yer, içinde hiçbir şiddet unsuru bulunmayan bir sığı-

nak haline getir.

New Life'ta, terapistlerin ve hemşirelerin yanı sıra, sabah saat altıdan akşam sekize kadar bir de nöbetçi doktor bulu-nurdu. Şu anda nöbet sırası, Dusty'nin geçen seferden de ta-nıdığı, Dr. Henry Donklin'deydi.

Beyaz dalgalı saçları ve yaşı için fazlasıyla gergin duran pembe yanaklanyla Dr. Donklin, masum yüzlü bir çocuğu andırıyordu.

Dr. Donklin, özel muayenehanesini kapattığında, emekliliğin ona göre olmadığını fark etmişti. New Life'ta kendisine önerilen bu görevi kabul etmesinin nedeni, hem çok yorucu olmaması hem de yapmaya değer bir iş olmasıydı. Daha da önemlisi onu, golf sahaları ve oyun kâğıtlarından uzak tutmaya da yarıyordu.

Donklin, Skeet'in sol elini sıktı ve uyumasına karşın çocuk ona karşılık verdi. Doktor aynı testi Skeet'in sağ eliyle de yaptı.

"Felç belirtisi görünmüyor, soluk alışı normal," dedi Donklin. "Soluk alıp verdiğinde yanaklarda şişme yok."

"Göz bebekleri eşit büyüklükte," diye belirtti T o m Wong.

Donklin, Skeet'in gözlerine baktıktan sonra, hızlı muaye-nesini sürdürdü. "Cildi yapış yapış ve soğuk değil, vücut ısı-

sı normal. Felce bağlı bir koma olduğunu sanmıyorum. Kanama, damar tıkanıklığı ya da bir pıhtılaşma görünmüyor.

Ama yine de, sorunun ne olduğunu kısa sürede bulamazsak, onu başka bir hastaneye nakletmemiz gerekebilir.

Dusty, olumlu düşünmeye çalıştı.

Valet köşede durmuş, olan biteni izliyordu; onu az önce rahatsız eden şeyin geri gelmesinden korkuyor gibiydi.

Doktorun talimatı üzerine Tom, Skeet'ten idrar örneği aldı.

Baygın hastasının yanında durmuş olan Donklin, "Nefesinde tatlı bir koku yok, ama yine de şeker ve üre analizi yapmam gerekiyor," dedi.

"Şeker hastası değil," dedi Dusty.

"Üre koması gibi de durmuyor," diye belirtti doktor. "Ak-si halde, nabzı hızlı atar, tansiyonu yüksek olurdu. Bu belir-tilerden hiçbirine rastlamadım."

"Yalnızca uyuyor olamaz mı?" diye sordu Dusty.

"Bu denli derin uyuması için," dedi Henıy Donklin, "kö-

tü niyetli bir cadının ona büyü yapmış olması gerekir."

"Gerçek şu ki, az önce sinirlerime hâkim olamadım ve ona sert bir biçimde uyumasını söyledim, o anda kendinden geçti."

Donklin hayret dolu gözlerle Dusty'ye baktı: "Yoksa ba-na bir büyücü olduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Yalnızca bir boyacıyım."

Durumun, bir beyin kanamasıyla ilgili olmadığını düşü-

nen Donklin, Skeet'i kendine getirmek için ona amonyak koklatmaya karar verdi; ama bu da işe yaramamıştı.

"Eğer yalnızca uyuyorsa, sanırım Pamuk Prenses'in elmasından bir ısırık almış olmalı."

Çöp kutusunun içinde yalnızca bıçak kutusu bulundu-

ğundan ve büyük tekerlekleri olduğundan, Martie onu hiç zorlanmadan, sundurmanın basamaklarından yukarı çıkar-tabilmişti. Sıkıca kapatılmış kutunun içinden, birbirine çarpan bıçakların sinirli müziğini hâlâ duyabiliyordu.

Amacı, çöp kutusunu evin içine kadar sokmaktı. Ama şu anda, bunun

bıçaklan da eve geri getirmek anlamına geldi-

ğini fark etti.

Elleri çöp kutusunun saplanna kenetlenmiş halde ve kararsızlık içindeydi.

İlk yapması gereken şey, karanlık çökmeden, evini tüm potansiyel silahlardan anndırmak olmalıydı. İlkelbenliği kontrolü ele geçirmeden önce.

Durgunluğunun içinden, ruhunun tüm kapı ve pencere-lerini titreten, daha da güçlü bir korku fırtınası patlak vermek üzereydi.

Harekete geç, harekete geç, harekete geç.

Evin arka kapısını açık bıraktı ve tekerlekli çöp kutusunu, işini görecek kadar yakma, eşiğin üzerine park etti. Ka-pağım çıkartıp, kapının kenanna koydu.

Yine mutfaktaydı. Mutfak dolabının çekmecelerinden birini açıp, içine bir göz attı: Servis çatalları. Yemek çatalları.

Yemek bıçakları. Tereyağ bıçakları ve tahta saplı, sivri uçlu on tane et bıçağı.

Tehlikeli aletlere dokunmadı. Onun yerine, daha güvenilir olanları çekmeceden çıkartıp - servis kaşıklan, çay kaşıklan, çorba kaşıklan - tezgâhın üzerine dizdi. Sonra çekmeceyi yerinden çıkartıp, kapıya kadar götürdü ve ters yüz etti.

Çekmecenin içindeki tüm çatal bıçaklarla birlikte, plastik çatal bıçaklık da çöpe döküldü. Çıkan ses, Martie'yi iliklerine kadar ürpertmişti.

Çekmeceyi mutfağa geri getirip yere koydu. İçine kaşıklan koyup, çekemeceyi yerine yerleştirecek kadar zamanı yoktu.

Sahte alacakaranlık, yerini gerçeğine bırakmaya başla-mıştı. Açık duran kapıdan, yalnızca geceleri kendilerini gösteren küçük kış kurbağalannm seslerini duyabiliyordu.

Mutfak malzemeleriyle dolu bir çekmece daha. Bir şişe açacağı. Bir patates soyacağı. Limon kabuğu rendesi. Kram-pon çivisine benzeyen bir et termometresi. Küçük bir et tokmağı. Bir şarap açacağı. Taze mısırı kolayca yiyebilmek için, mısır koçanına sokulan, bir ucu san plastikten, diğer ucunda iki sivri diş olan küçük şişler.

Silah olarak kullanılabilecek ne de çok mutfak gereci vardı. Bir işkencecinin, sorgulama sırasında ihtiyaç duyabileceğinden bile fazla.

Çekmecenin içinde, cips paketlerinin ağzını kapatmak için kullanılan iki plastik kıskaç da vardı. Ölçü kaşıklan, öl-

çü bardaklan, bir kavun kepçesi, plastik spatulalar, yumurta çırpma aleti

ve en zeki katilin elinde olsalar bile, cinayet işlemek için kullanılamayacak bir sürü araç gereç daha.

T a m çekmeceye uzanıp, tehlikeli aletleri tehlikesizlerden ayırmaya başlayacakü ki, elini geri çekmek zorunda kaldı.

Bu işi yapabilecek kadar kendine güvenmiyordu.

"Bu çılgınlık, bu kesinlikle delilik," dedi, sesi öylesine korku ve umutsuzluk doluydu ki, kendi sesini tanımakta zorlandı.

Çekmecenin içinde ne var ne yoksa çöpe boşalttı. Boş

çekmeceyi de ilkinin üzerine koydu.

Dusty hangi cehennemdesin? Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Eve gel, lütfen eve gel.

Korkudan donup kalmamak için, hareket halinde olmak zorunda olduğundan, üçüncü çekmeceyi açacak cesareti teîeAVıİcfi Büyük servis çatalları. Et çatalları.

Dışanda, alacakaranlığın içinden esen rüzgânn tiz sesi.

22

İçinde bulunduğu panikten, baskıdan ve sabit fikirlerin-den kurtulma mücadelesi veren Martie Rhodes, kendisine hâlâ bir savaş alanı kadar tehlikeli ve silah doluymuş gibi görünen mutfağa doğru ilerledi.

Fırının yanındaki çekmecelerden birinde bir oklava buldu. Oklavayla, birinin başına hızlı bir darbe indirebilir, burnunu kırabilir, dudağını patlatabilir, o kişi, gözleri birer kan çanağına dönmüş halde boş bakışlarla ona bakana dek ka-fatasma vurabilirdi.

Ortalıkta potansiyel bir kurban olmasa da ve hiç kimseye işkence edemeyeceğini bilse de, Martie oklavayı çekmeceden çıkartmaya cesaret edemedi. "Al onu, haydi, Tanrı aşkı-

na, al onu, çıkart onu oradan, kurtul ondan."

Çöp kutusuna doğru giderken, yan yolda oklavayı elinden düşürdü. Tahta oklava yere düşerken sert bir ses çıkarmıştı.

Sakinleşip, onu yerden alması için, aradan biraz zaman geçmesi gerekti. Belki de en iyisi onu tekmeleyip, eşiğe kadar yuvarlayarak götürmekti.

Yağmurla birlikte rüzgâr tamamen kesilmişti, ama alacakaranlık giriş kapısıyla, mutfak kapısı arasında bir cereya-na neden oluyordu. Martie, soğuk havanın, bulanık düşüncelerini netleştireceğini ümit ederek, derin derin nefes almaya başladı, her nefeste ürperiyordu.

Bakışlannı yerde yuvarlanan oklavaya çevirdi. Tek yapması gereken, eğilip onu yerden almak ve eşiğe kadar götürmekti. Bir ya da iki saniyelik bir işti.

Tek başına olduğu sürece, kimseye zarar veremezdi. Üstelik, kendi kendini mahvetmek gibi bir içgüdüye kapılsa bi-le, oklavayla harakiri yapmak oldukça güçtü.

Bu şekilde düşünmek hoşuna gitmişti, eğilip oklavayı al-dı ve çöp tenekesine attı.

Bir sonraki çekmeceyi kanştırmak daha kolaydı, ne de olsa içinde onu telaşa düşürecek bir alet yoktu. Bir elek. Bir kum saati. Bir sarmısak ezici. Bir yumurta sürme fırçası. Bir süzgeç. Bir kevgir.

Bir havan ve tokmak. Bu kötü işte. Havan, granitten ya-pılmıştı ve yaklaşık bir futbol topu büyüklüğündeydi. Bununla, birinin beynini kolayca dağıtabilirdi. Arkasından do-lanabilir, hızla kafasına vurabilir ve kafatasmı parçalayabilirdi.

Dusty eve gelmeden ya da tedbirsizce davranan bir kom-

şu kapısını çalmadan önce havanın hemen gitmesi gerekiyordu.

Tokmak zararsız görünüyordu, ama bu iki alet bir set oluşturuyordu ve her ikisinin de çöp kutusunu boylaması gerekiyordu. Havan, ellerinin arasında buz gibiydi. Onu at-tıktan sonra bile, ellerindeki soğuk hissi gitmedi, havandan kurtulmakla iyi bir iş yapmıştı.

Tam yeni bir çekmece açacakken, telefonu çaldı, heyecanla telefona koştu: "Dusty?"

"Benim," dedi Susan Jagger.

"Öyle mi?" Martie hayal kmklığma uğramıştı. Sıkıntısını sesine yansıtmamaya çalıştı. "Ne haber?"

"İyi misin, Martie?"

"Elbette."

"Sesin garip geliyor."

"İyiyim."

"Nefes nefese gibisin."

"Ağır bir şeyler kaldmyordum."

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var."

"Her şey yolunda. Bana öğüt vermeye kalkma, Sooz. Bu işler için bir annem var. Sorun nedir?"

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 1 0

Martie telefonu bir an önce kapatmak istiyordu. Yapacak o kadar çok işi vardı ki. Daha bir sürü bakılacak çekmece ve boşaltılacak raf vardı. Üstelik başka odalar da tehlikeli aletler ve gizli silahlarla doluydu. Evin her bir yanında ölümcül araç gereçler vardı, hepsini bulup başından atmalıydı.

"Anlatacağım şey beni utandırıyor," dedi Susan.

"Nedir?"

"Ben paranoyak değilim, Martie."

"Olmadığını biliyorum."

"Onun buraya, arada sırada geldiğini biliyorsun, gece ben uyuduğumda."

"Eric."

"O olmalı. Pekâlâ, anahtarı olmadığını biliyorum, üstelik kapı ve pencereler de kilitli, içeri girmesine olanak yok, ama ondan başkası olamaz."

Martie telefonun yanındaki çekmecelerden birini açtı.

Bir sürü şeyle dolu çekmenin içinde, az önce bantı kesmek istediğinde dokunmaya cesaret etmediği makas da vardı.

"Buraya geldiğini nasıl fark ettiğimi sormuştun," dedi Susan. "Eşyaların

yerlerinin değişip değişmediğini ya da parfümünün kokusunun sinip sinmediğini."

Makasın sapları, daha iyi kavranabilmesi için siyah lastikten yapılmıştı.

"Ama parfümünden daha kötü bir şey bu, Martie, tüyler ürpertici... ve utanç verici."

Makasın çelikten ağzı bir ayna gibi parlıyordu, kenarları ince bir şerit halinde köreltilmişti.

"Martie?"

"Evet, duydum." Telefonu başma öylesine sıkıca bastırdı ki, kulağı acıdı. 'Tüyler ürpertici şeyin ne olduğunu anlat."

"Buraya geldiğini biliyorum...çünkü şeyini bırakıyor."

Makasın bir kenarı düz ve keskin, diğeri tırtıklıydı. Her ikisi de sivri uçluydu.

Martie konuşmayı sürdürmekte zorlanıyordu, çünkü kafası durmadan hareket eden makasın, dehşet dolu görüntü-

leriyle doluydu. "Şeyini mi?"

"Bilirsin işte."

"Hayır."

"Şeyini."

"Hangi şeyini?"

Makasın ortasındaki vidanın hemen üzerinde, *Klik* söz-cüğü kazılıydı, isim Martie'ye gizli bir anlamı olan, büyülü bir sözcük gibi gelmişti, oysa imalatçı şirketin adı olmalıydı.

"Şeyini," dedi Susan, "...menisini."

Bir süre Martie, *meni* sözcüğünün ne anlama geldiğini kavrayamadı, sanki uydurma bir dilde söylenmiş bir sözcük gibi ona hiçbir anlam ifade etmemişti. Kafası, çekmecenin içinde duran makasla öylesine doluydu ki, Susan'm konuş-

tuklarına konsantre olamıyordu.

"Martie?"

"Meni," dedi Martie. Gözlerini kapayıp, kafasını makasla ilgili tüm düşüncelerden arındırmak istedi. Susan'm konuş-

tuklarına konsantre olmaya çalıştı.

"Sperm," dedi daha açıklayıcı bir dille Susan.

"Şeyi."

"Evet."

"Evine geldiğini bu şekilde mi fark ediyorsun?"

"İmkansız gibi görünüyor ama olan bu işte."

"Sperm."

"Evet."

Klik.

Açılıp kapanan makasın sesi: *Klik-klik.* Oysa Martie ma-kasa dokunmuyordu bile. Gözleri kapalı olduğu halde, makasın hâlâ çekmecede olduğunu biliyordu; çünkü başka bir yere gitmiş olmasına imkan yoktu. *Klik-klik.*

"Korkuyorum, Martie."

Ben *de. Ulu Tanrım, ben de.*

Martie, sol eliyle ahizeyi sımsıkı kavramıştı, sağ eliyse boştu ve bedeninin yanından sarkıyordu. Makas kendi kendine hareket edemezdi ama yine de: *Klik-klik.*

"Korkuyorum," dedi Susan yeniden.

Eğer Martie korkudan titriyor ve endişesini Susan'da gizlemeye çalışıyor olmasa, konuşmalara daha iyi konsantre olabilirdi, hatta Susan'm iddiasının ne denli garip olduğunu fark edebilirdi. Ama içinde bulunduğu durumda, konuşma-nın her evresi kafasını daha da karıştırıyordu. "Menisini mi bırakıyor dedin? Peki nereye?"

"Şey...içime tabii."

Diğer eliyle makası tutmadığmı ve boş olduğunu ve kendi kendine kanıtlamak için, Martie sağ elini göğsüne, hızla atan kalbine bastırdı. *Klik-klik.*

"İçine," dedi Martie. Susan'm şaşırtıcı sözler söylediğini, şok edici iddialarda bulunduğunun farkındaydı, ama bu sinir bozucu *klik-klik, klik-klik, klik-klik* yüzünden, kalfasını toplayıp ona söylemek istediği şeyleri söyleyemiyordu.

"Ben üzerimde bir kilotla ve tişörtle uyuyorum," dedi Susan.

"Ben de," dedi Martie, anlamsızca.

"Bazen uykumdan uyandığımda, kilodumda şu...şu ya-pış yapış şey oluyor."

Klik-klik. Hayali bir ses olmalıydı. Martie gözlerini açıp, makasın gerçekten de çekmecenin içinde olduğundan emin olmak istiyordu, ama onu yeniden görürse, tamamen kendini kaybetmekten korkuyordu, bu yüzden gözlerini kapalı halde tuttu.

"Ama nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi Susan. "Delilik bu, öyle değil mi? Demek istediğim...nasıl?"

"Uykundan uyanıyor musun?"

"Evet ve külodumu değiştirmek zorunda kalıyorum."

"Onun o şey olduğundan eminsin değil mi? Şeyin yani?"

"İğrenç bir şey. Kendimi pis hissediyorum. Bazen duş almak zorunda kalıyorum."

Klik-klik. Martie'nin kalbi çılgın gibi atıyordu ve makasın yalnızca görüntüsünün bile, onu şimdiye dek başına gelmemiş bir panik atağa sürükleyeceğini hissediyordu. *Klik-klik-klik.*

"Yani Sooz, seviştiğinizi mi söylüyorsun?"

"Ortada sevişme falan yok."

"...seni *şey* mi yapıyor yani..."

'Tecavüz ediyor. Ayrıyız, ama o hâlâ kocam ve bana tecavüz ediyor."

"-peki ama o sırada uyanmıyor musun?"

"Bana inanman gerek."

'Tabii tatlım, elbette sana inanıyorum. Ama..."

"Belki beni bir şekilde ilaçla uyutuyordun"

"Eric o ilaçlan sana nasıl veriyor olabilir?"

"Bilmiyorum. Biliyorum, delilik bu. Tam çılgınlık, paranoyakça. Ama *oluyor."*

Klik-klik.

Martie gözlerini açmadan, çekmeceyi iterek kapattı.

"Uyandığında," dedi titreyerek, "iç çamaşırın üzerinde mi oluyor?"

"Evet."

Martie gözlerini açıp, çekmeceye kenetlenmiş olan sağ

eline baktı. "Yani eve geliyor, seni soyuyor, ırzına geçiyor, sonra gitmeden önce seni yeniden giydiriyor. Peki ama neden?"

"Belki de geldiğini fark etmemem için."

"Ama şeyini bırakıyor."

"Hiçbir şey öyle kokmaz."

"Sooz..."

"Biliyorum, biliyorum, agorafobim olabilir, ama psikozlu değilim. Hatırladın mı? Bana az önce söylemiştin. Dinle, dahası var. "

Kapalı duran çekmecenin içinden boğuk bir ses geliyordu: ***Klik-klik.***

"Bazen," diye devam etti Susan, "canım yanıyor."

"Neren?"

"Oram," dedi Susan utanarak. Duyduğu endişe ve kırıl-mış gururu sesine yansıyordu, kendini hiç bu kadar aşağı-

lanmış hissetmemişti. "Bana karşı... nazik davranmıyor."

Çekmecenin içinde, makasın kenarlannm birbirlerine vuran sesi: *Klik-klik, klik-klik.*

Susan şimdi fısıldıyordu ve sesi uzaktan gelir gibiydi, sanki dalgalar deniz kıyısındaki evini, uzaklardaki ufka doğ-

ru sürüklemişti. "Bazen göğüslerim de acıyor, bir keresinde üzerinde morluklar davardı... sanki çimdiklenmiş gibi."

"Eric tüm bunları red mi ediyor?

"Evime geldiğini reddediyor. Diğer ayrıntıları, onunla...

onunla tartışmadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu doğrudan suçlamadım."

Martie'nin sağ eli, hâlâ çekmecenin üzerindeydi, sanki içeriden gelen bir güç çekmeceyi açmaya uğraşıyormuş gibi onu sıkıca itiyordu. Öylesine güçle itiyordu ki, sonunda kol kasları acımaya başladı.

Klik-klik.

'Tanrı aşkına Sooz, seni ilaçla uyutup, sonra da sana tecavüz ettiğini düşünüyorsun ve onunla bu konuyla ilgili olarak yüzleşmiyorsun öyle mi?"

"Yapamam. Yapmamam gerek. Yasak."

"Yasak mı?"

"Şey işte, doğru olmaz, ben yapamam bunu."

"Yasak, ne kadar da garip bir sözcük. Kim yasakladı?"

"Yasak demek istememiştim. Neden bu sözcüğü kullandığımı bilmiyorum... sanırım ne dediğimden emin değilim.

Kafam öylesine karışık ki."

Martie'nin kafası da kendi endişesinden dolayı karmaka-rışıktı, ama yine de Susan'm sözcük seçiminde derin ve gizli bir anlam olduğunu sezinlemişti; konuya yeniden değinmeden edemedi. "Kim yasakladı?"

Susan soruya cevap vereceği yerde "Kilitleri üç kez değiş-

tirdim," dedi. Az önce bir fısıltı halinde çıkan sesi, şu an aşı-

rı bir coşkunun izlerini taşıyordu. "Her defasında farklı bir şirket tarafından. Eric, şehirdeki *her* çilingiri tanıyamaz ki, öyle değil mi? Bunu sana daha önce anlatmadım, çünkü sa-na çılgınlık gibi gelebilir, ama tüm pencere pervazlarına talk pudrası döktüm, böylelikle geldiğinde delil olarak parmak izlerini bırakacakta. Ama sabah uyandığımda, talk pudrasına el sürülmemiş oluyor. Ve giriş kapısının tokmağının alüna bir sandalye sıkıştırıyorum, böylelikle o adi herifin bir anahtarı varsa bile kapıyı açmasına

engel olmaya çalışıyorum ama ertesi sabah baktığımda sandalye hâlâ koyduğum yerde duruyor; yine de içimde ve külodumda menisini buluyorum, üstelik canım acıyor ve hoyratça kullanıldığımı biliyorum; bunu *biliyorum* ve duş alıyorum, durmadan yıkanıyorum, saatlerce sıcak suyun altında kalıyorum, bazen canım bile yanıyor ama bir türlü temizlenemiyorum. Artık kendimi hiç temiz hissedemiyorum. Oh Tanrım, bazen kötü ruhları kovan birine gereksinim duyuyorum; yani şeytanın varlığına gerçekten inanan ve ruhumu şeytanın elinden kurtaracak olan bir din adamına demek istiyorum, çünkü yaşadıkları-

mın çoğu doğaüstü, mantığa aykırı şeyler. Şu anda kafayı ye-diğimi düşünüyorsundur ama ben delirmedim Martie. Kafam karışık, bunu kabul ediyorum, ama bu agorafobimden farklı bir şey, bunlar gerçekten olan şeyler ve artık buna dayanamıyorum, uyanıp da içimde şeyini bulmaya dayanamı-

yorum... Bu tüyler ürpertici, iğrenç bir şey. Beni mahvediyor, ama ne yapmam gerektiğini bilemiyorum ve kendimi çaresiz hissediyorum, Martie, o kadar savunmasızım ki."

Klik-klik.

Martie'nin tüm gücüyle çekmeceyi itmekten, bileğinden omzuna kadar bütün kolu ağrıyordu. Çenesi kilitlenmiş, diş-

leri gıcırdıyordu.

Ağrı yavaş yavaş ensesine kadar yayılıyor ve kafasını da-ha da kanşürıyordu. İşin aslı, çekmeceden bir şeylerin kaçıp kurtulacağını düşünüyordu. Makas büyülü değildi, kendi kendine hareket edemezdi. Duyduğu ses -*klik-klik*- yalnızca kafasmdaydı. Asıl korktuğu, makas ya da oklavaya da bı-

çaklar ya da mısır şişleri ya da et termometresi değildi. Saatlerdir duyduğu korkunun asıl nedeni, bütün bu gün boyunca yüzleşmekten kaçındığı asıl gerçek ve asıl tehdit unsuru kendisiydi, yani Martine Eugenia Rhodes. Kendinden korkuyordu, bıçaklardan, makastan ya da havandan değil, *kendinden.* Çekmeceyi, gücü yettiğince itti, çünkü aksi halde onu açıp içinden makası alacağından emindi - ve evde kendinden başka hiçbir kurban olmadığına göre, makasın sivri uçlarını kendi bedenine saplayacaktı.

"Beni dinliyor musun, Martie?"

Klik-klik.

"Martie, ne yapacağım?"

Martie'nin sesi, hem arkadaşına duyduğu merhamet ve kederle hem de kendine karşı duyduğu korkuyla titredi. "So-oz, bu iğrenç bir şey." Martie

biraz önce denizden çıkmış gi-bi ter içinde kalmıştı. *Klik-klik.* Kolu, omzu ve ensesi öylesine şiddetli ağrıyordu ki, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Dinle, sana bir şeyler önermeden ve yardımcı olmadan önce kafamı toparlamam gerekecek."

"Anlattıklarım gerçek."

"Gerçek olduğunu biliyorum, Sooz."

Telefonu kapatmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Çekmeceden kurtulmalıydı, makastan kurtulmalıydı; çünkü içini saran bu gizli şiddetten bir türlü kaçamıyordu.

'Tüm bunlar oluyor," diye diretti Susan.

"Biliyorum. Beni ikna ettin. Bu yüzden bu konu hakkın-da düşünüp taşınmam gerekecek. Doğru kararı vereceğimizden emin olmalıyız."

"Korkuyorum. Burada öylesine yalnızım ki."

"Yalnız değilsin," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Martie; sesi artık çatlak çatlak çıiyordu. "Seni yalnız bırakmayaca-

ğım. Seni arayacağım."

"Martie..."

"Bu konu hakkında enine boyuna düşüneceğim... "

"Peki ya bir şey olursa... "

"Olumlu düşün..."

"Bana bir şey olursa... "

"Seni arayacağım... "

"Martie..."

"Seni birazdan arayacağım... "

İlk başta ahizeyi bir türlü elinden bırakamadı. Eli adeta ahizeye kenetlenmiş gibiydi. En sonunda ondan kurtulmayı başardı ve onu duvardaki telefonun üzerine yerleştirdi ama eli, hâlâ hayalet bir telefonu tutuyormuş gibi kıvrılmıştı.

Çekmeceyi itmeyi bıraktığında, Martie'nin sağ eline kramp girmişti. Parmaklarına çekme kulpunun şekli çıkmış-

tı ve hepsi de kızarmıştı.

Geri geri giderek çekmeceden uzaklaştı ve buzdolabına tosladı. Buzdolabının içindeki şişeler hafifçe birbirlerine çarptı.

İçerinden biri, önceki akşam yemeğinden kalma yarısına kadar içilmiş bir şarap şişesiydi. Şarap şişesi kalındı, özellikle de dibi. Sağlam. Yuvarlak. Etkili. Onu sopa gibi kullanarak, rahatlıkla birinin kafasını kırabilirdi.

Kırık bir şarap şişesi, daha da etkili bir silahtı. Tepesin-den tutup, sivri

ucunu kurbana doğru çevirebilirdi. Karşısındakinin yüzünü parçalayabilir, boğazını kesebilirdi.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor, sesi tüm bedeninde yankılanıyordu.

23

"İdrar yalan söylemez," dedi Dr.Donklin.

Kapının yanında gözcü gibi duran Valet, doktorun dedik-lerine katılırmışçasma kulaklarını oynattı.

Bir elektro cihazına bağlanmış olan Skeet, öylesine derin bir uykudaydı ki, dondurulmuş bir ceset izlenimi veriyordu.

Dusty, ekrandan, Skeet'in kalp atışlarını gösteren yeşil ışıkları izledi. Kardeşinin nabzı yavaş ama düzenliydi, ritm bozukluğu görülmüyordu.

New Life Kliniği ne bir hastane, ne de bir teşhis merke-ziydi. Öte yandan, hastalarının kendilerine zarar verme ustalıkları göz önüne alındığından, tüm bedensel sıvıların kısa sürede tahlil edilebildiği gelişmiş cihazlara sahipti.

Skeet, az önce kliniğe kayıt yaptırdığında kan örneği alınmıştı. İlk tahlilde kanı gerçek bir uyuşturucu kokteylini andırıyordu: Metamfetamin, kokain, DMT. İlk ikisi uyarıcıy-dı. Dimetiltriptamin - DMT - ise yapay bir halüsinojen. Bunlar yulaf ezmesiyle, portakal suyundan oluşan bir kahvaltı-

dan çok daha etkili olmalıydı.

Skeet uyku halindeyken yapılan kan tahlilinin sonucu henüz çıkmamıştı. Ama idrar tahlili, yeni herhangi bir uyuş-

turucunun alınmadığını ve sabah alınanların da büyük bir bölümünün metabolizması tarafından yok edildiğini gösteriyordu. En azından şimdilik, ona Sorensonlarm çaüsmdan atlamasını söyleyen bir ölüm meleği görmeyecekti.

"İkinci kan örneğinden de aynı sonuçlan alacağız," diye tahmin etti Donklin. "Çünkü idrar yalan söylemez. Ya da meslekten olmayanlann tabiriyle... çiş gerçeğin ta kendisidir.

Çiş kaçamak yanıtlar vermez."

Dusty, doktorun kendi özel kliniği olduğu zamanlarda da, hastalanna bu şekilde saygısızca davranıp davranmadı-

ğını merak etü. Belki de New Life'taki işine başladıktan sonra değişmişti. Yine de ilginç sayılırdı.

İdrar örneğine, kum, albümin ve şeker tahlilleri de yapıl-mıştı. Skeet'in komasının nedeni bunlardan hiçbirine bağlı değildi.

"Eğer kan tahlilinden de bir sonuç alamazsak," dedi Dr.

Donklin, "onu bir hastaneye nakletmemiz gerekecek."

Martie'nin yaslandığı buzdolabının içinden gelen şişe şangırtısı yavaş yavaş duruldu. Canı öylesine çok yanıyordu ki, gözleri yaşlarla doldu. Gömleğinin koluyla gözlerini sildi ama hâlâ bulanık görüyordu.

Elleri, karşısındaki rakibini tırmalamaya hazır iki pençe gibiydi. Gözyaşlarının arasından bakıldığına bir şeytanın tehditkâr ellerini andmyorlardı.

Sivri uçlu şarap şişesinin görüntüsü aklından çıkmıyordu. Kendi şiddetinden öylesine korkmaya başlamışta ki, hareket edemiyordu.

Harekete geç. Babasının uyansı. Umut hareketin içinde gizlidir. Ama kafası o kadar kanşıktı ki, bu durumda yapılması gereken en uygun hareketin hangisi olduğuna bir tür-lü karar veremiyordu.

Yine de harekete geçti, çünkü eğer hiçbir şey yapmadan durursa, Dusty eve dönünceye dek yerde bir böcek gibi kıv-nlıp yatacaktı. Dusty döndüğünde ise, asla çözülemeyecek olan bir düğüme dönüşmüş olacaktı.

Bu yüzden buzdolabından uzaklaştı. Mutfağın öbür tarafına, az önce boşalttığı raflı dolabın yanma geçti.

Parmaklanm dolabın kulpuna kenetledi. *Klik-klik.* Çekmeceyi açtı. Makas pml pml parlıyordu.

Martie bayılacak gibi oldu. Makası gördüğünde kontrolünü tamamen kaybetmiş gibiydi.

Harekete geç. Çekmeceyi dolabın içinden çıkar. Dışarı çı-

kar. Çekmece, umduğundan daha ağırdı.

Belki de çekmece göründüğünden daha ağır değildi de, Martie'ye ağır geliyordu. İçindeki makasın fiziksel ağırlığının yanı sıra, manevi ve kötü amaçlı bir ağırlığı da vardı.

Şimdi açık olan arka kapıya doğru git. Çöp kutusuna.

Çekmeceyi kendinden uzakta tutmaya çalışarak, içindekileri çöp tenekesine boşaltmayı denedi. Makas, çekmecedeki öbür aletlere çarpıyordu, çıkarttığı ses Martie'yi öylesine telaşlandırdı ki, çekmeceyi içindekilerle birlikte çöp tenekesine attı.

T o m Wong, ikinci kan tahlilinin sonuçlarını Skeet'in odasına getirdiğinde, Dr. Donklin'in tahmini doğrulanmış oldu.

Skeet'in içinde bulunduğu durumun gizemi çözülememişti.

Çocuk, son birkaç saat içerisinde hiçbir uyuşturucu almamıştı. Sabahkilerden de eser yoktu.

Akyuvar sayısı normaldi ve ateşi yoktu, bu da şiddetli bir beyin enfeksiyonu olasılığını ya da herhangi bir enfeksiyon olasılığını ortadan

kaldırıyordu.

Eğer bir gıda zehirlenmesi söz konusu olsaydı, komanın ardında kusma, mide ağrısı ve ishal görülürdü. Oysa Skeet'te bu rahatsızlıklardan hiçbiri yoktu.

Felce dair açık bir belirti olmasa da, beyin kanaması, damar tıkanıklığı ya da tromboz olasılığı göz önünde tutulmalıydı.

"Bu artık rehabilitasyon vakası olmaktan çıkıyor," diye karar verdi Dr. Donklin. "Onu nereye nakletmemizi tercih edersiniz?"

"Hoag Hastanesine, eğer boş odaları varsa," dedi Dusty.

"Burada bir şeyler oluyor," dedi Tom Wong, ekranı göstererek.

EKG cihazının sinir bozucu sesini kapatmış oldukları için, ne Dusty, ne de Donklin, Skeet'in nabzının yükseldiği-ni fark etmemişlerdi. Yeşil ışık, nabzın kırk altıdan, elli dör-de çıkmış olduğunu gösteriyordu.

Birdenbire, Skeet esneyip gerinerek gözlerini açtı.

Nabzı şu an altmışa yükselmişti ve artmayı sürdürüyordu.

Skeet, sırasıyla Tom Wong'a, Dr.Donklin'e ve Dusty'ye göz kırptı. "Hey, burada parti mi veriyoruz yoksa?"

Biri açılmış, ikisi kapalı üç şişe şarap çöp kutusuna.

Çamarşırhane korkunç silahlarla dolu. Bir şişe boğucu, kör edici kezzap. Çamaşır suyu. Kireç sökücü. Hepsi çöp tenekesine.

Aklına kibritler geldi. Mutfak dolabında. Eski bir teneke bisküvi kutusunda. Kutularca kibrit. Kısa kibritler. Gaz lambasını yakmak için kullanılan uzun kibritler.

Karşısındakinin suratını, kırık bir şarap şişesiyle parça-layabilen, pişmanlık duymaksızın o kişinin gözünü bir araba anahtarıyla oyabilen biri için yangın çıkartmak çocuk oyuncağıydı.

Martie kutuyu olduğu gibi çöp kutusuna atü; kibritler çıngıraklı yılanın tıslamasına benzer kulak tırmalayıcı bir ses çıkarttılar.

Doğru oturma odasına. Yapılacak çok iş var, yapılacak çok iş var. Bütan gazıyla çalışan şöminenin içindeki seramik kütükler doğalmış gibi duruyordu. Şömine tam orta yerinden yakılıyordu.

Şömine kibritleri çöp kutusuna. Birden Martie'nin aklı-

na şöminenin gaz vanasını açmış olabileceği düşüncesi geldi. Açmak için bir nedeni yoktu, hatta açıp açmadığını bile hatırlamıyordu, ama yine de kendine güvenemiyordu.

Güvenmeye cesaret edemiyordu.

Eğer vana açılmışsa, borulardan sızan doğal gaz bir ya da iki dakika

içinde ölümcül oranlara ulaşabilirdi. En küçük kıvılcımda da ev havaya uçardı.

Yeniden oturma odasma. Bir tehlikeden diğerine koşan, bilgisayar oyunlarındaki çılgın karakterler gibiydi.

Çürük yumurta kokusu yok.

Gaz kaçağı yok.

Şöminenin vanası, duvarda bir çıkmü oluşturuyordu.

Vanayı açmak için gerekli olan pirinç anahtarsa şöminenin üzerinde duruyordu.

Martie, içi rahatlamış halde odadan çıktı. Ama mutfağa dönünceye dek, kontrol ettikten sonra vanayı açmış olabileceğinden kuşkulanmaya başladı yeniden.

Bu çok saçmaydı. Hayatının geri kalanım mutfakla, oturma odası arasında mekik dokuyarak geçiremezdi. Şimdiye dek hiç hafıza kaybına uğramamış, baygınlık geçirdiğin-de kimseye zarar vermemişti.

Anlayamadığı nedenlerden ötürü, Dr.Ahriman'm bekleme odasını düşünmeye başladı Susan'm terapisi sırasında oturup kitap okuduğu ikinci bekleme odasını. Kitap okumak için uygun bir yerdi. Penceresiz. Rahatsız edici fon müziği yok. Dikkati dağıtan bir unsur yok.

Penceresiz bir oda. Oysa, kocaman bir pencerenin önün-de durup, yağmurun sahile vuruşunu izlememiş miydi?

Yo, bu olay kitapta geçiyordu.

"Gerçek bir gerilim romanı," dedi yalnız olduğu halde, yüksek sesle. "Anlatımı güzel. Konu eğlenceli. Karakterler renkli. Kitabı zevkle okuyorum."

Şimdi de, dağınık mutfağının ortasında durmuş, zaman kavramını yitirdiğini düşünüyordu. Sanki gün boyunca, farkında olmadan korkunç bir şey olmuş da hatırlayamıyor gibiydi.

Saatine baktı, bu kadar geç olduğunu düşünmemişti -

17:12. Gün, yağmurla birlikte erimiş, sonra da akıp gitmişti.

Oturma odasma gidip de, şömineyi ilk olarak ne zaman kontrol etmiş olduğunu anımsamıyordu. Belki bir dakika önce. Bekli iki ya da dört ya da on dakika.

Kışın erken bastıran karanlığı, arka kapıdan sızmaya başlamıştı. Oturma odasma girdiğinde, havanın kararmış

olup olmadığmı da anımsamıyordu. Eğer gün içinde hatırlamadığı bir bölüm varsa bu, oturma odasındaki şöminenin önündeyken geçen zaman

olmalıydı.

Martie ön kapıya doğru koştu, çevresindeki her şey tanı-

dıktı ama yine de sabah olduğundan farklı görünüyordu.

Hiçbir şey dikdörtgen ya da kare değildi, aksine akışkan gibiydi - şu an daha çok üçgen, altıgen, kavisli ve garip bir şekilde orantılı. Düz tavanlar, şimdi eğimli gibi görünüyordu.

Yerin, bir geminin güvertesindeymişçesine ayaklan altında dalgalandığına yemin edebilirdi. Akli dengesini bozan endi-

şesi, çevresini saran fiziksel dünyasını da etkilemeye, nesneleri garip şekillerde göstermeye başlamış olmalıydı. Oysa tüm bunların hayal ürünü olduğunun bilincindeydi.

Oturma odasında gaz kaçağı yok. Koku yok.

Vananın anahtan şöminenin üzerinde. Ona dokunmadı.

Martie, bakışlannı pirinç anahtardan ayırmadan geri geri giderek şömineden uzaklaştı, koltuklann ve kanepenin arasından geçip, odadan çıktı.

Koridorda saatine baktı. 17:13. Bir dakika geçmiş. Zaman kaybı yok.

Mutfakta, kuru bir yaprak gibi titreyerek saatine yeniden baktı. Hâlâ 17:13. Her şey yolundaydı. Baygınlık geçirmemişti. Oturma odasına gidip, bir cinnet anında şöminene-in vanasını açmış olamazdı. Bir dakika daha geçti: 17:14.

Dusty notunda, beşe doğru evde olacağını yazmıştı. Gecikmişti. Dusty genellikle dakikti. Sözünde dururdu.

"Tannm, lütfen," dedi, çıkan sesinin acıklı tonundan, sözcükleri çarpıtan titremesinden telaşa kapılarak, "eve dön-sün. T a n n m lütfen, lütfen, yardım et, eve dönsün, hemen *şimdi"*

Dusty eve geldiğinde, arabasını garaja, Martie'nin arabasının yanma park edecekti. Garaj tehlikeli bir yer sayılırdı.

İçinde sayısız kesici alet, ölümcül makineler, zehirli ve yanı-

cı maddeler vardı.

Mutfakta durup, onun dönüşünü bekleyecekti. Dusty geldiğinde orada olmadığı sürece, kocasmm başma kötü bir şey gelemezdi. Kesici aletler, zehirler, yanıcı maddeler... bunların hiçbiri tehlikeli değildi. Gerçek tehlike Martie'nin kendisiydi.

Dusty garajdan, doğrudan mutfağa gelecekti. Mutfağı her türlü tehlikeli aletten arındırmış olduğuna emin olmalıydı.

Öte yandan, bu kesici ve zehirli maddelerden arıtma projesi tam bir çılgınlık gibi görünüyordu. Martie, Dusty'ye asla zarar vermezdi. Onu, kendi

hayatından bile fazla seviyordu.

Onun için hayatını feda ederdi ve kocasının da kendisi için aynı şeyi yapacağını bilirdi. İnsan bu denli sevdiği birini öl-düremezdi.

Yine de mantıksızlık bir kez ona bulaşmıştı, kanma ka-rışmış, iliklerine işlemişti ve durumu her saniye daha da kö-

tüleşiyordu.

24

Skeet, yatağın üzerinde sırtını yastıklara dayamış oturuyordu. Rengi solgun, gözleri çukurlaşmış, dudakları gri renkteydi, yine de onda trajik bir asalet vardı. Sanki harap olmuş bir kültürün yıkıntıları arasında aylak aylak dolaşan biri değilmiş de, bundan bir önceki yüzyılda özel bir sanator-yumda verem tedavisi gören bir düşünürmüş gibiydi. Kuca-

ğında ayaklı bir yemek tepsisi duruyordu.

Dusty, pencerenin önünde durmuş, gökyüzündeki bulutlan izliyormuş gibi görünüyordu. Yakamozun ışığı altın-da, sahildeki gemilerin pruva ve omurgaları, altın iplikle iş-

lenmiş gibi parlıyordu.

Akşam karanlığı pencereyi siyah bir aynaya dönüştür-müştü ve Dusty'nin gerçekte yaptığı şey, ona fark ettirmeden Skeet'i izlemekti. Skeet'in izlendiğini bilmediği için garip ya da umulmadık bir harekette bulunmasını bekliyordu.

Bu oldukça paranoyakça bir düşünceydi ama Dusty'nin elinde değildi. Bugün gelişen garip olaylar, onu her şeyden kuşkulanır hale getirmişti.

Skeet, akşam yemeğinin tadını çıkartıyordu: Üzerine parmezan peyniri rendelenmiş, fesleğenli domates çorbası, biberiye ve sarımsaklı tavuk, fırın patates ve kuşkonmaz.

New Life'taki yemekler, sıradan bir hastaneye oranla çok da-ha lezzetliydi; Skeet intihar gözetiminde olduğundan, tüm yiyecekler küçük parçalar halinde kesilmiş olsa bile.

Valet koltukta dimdik oturmuş, Skeet'in yemeğini afıyet-Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 1 1

le yemesini izliyordu. İyi bir köpekti, yemek saati geçmiş olmasına karşın, ne sızlanmış ne de yiyecek dilenmişti.

Skeet, ağzı tavukla doluyken, "Haftalardır böyle yemek yememiştim. Sanırım damdan atlamak insanın iştahını açı-

yor," dedi.

Çocuk öylesine zayıftı ki, midesinin ne denli küçülmüş

olduğu göz önüne alınırsa, insan bu kadar çok yiyeceği ne-resine koymuş olduğunu merak ediyordu.

Dusty hâlâ bulutlara bakarmış gibi görünerek, "Yalnızca ben uyu dedim diye uyuyakalmış gibiydin."

"Öyle mi? Artık yeni bir sayfa açıyorum abi. Şu andan itibaren, sen ne dersen onu yapacağım."

"Sanmam."

"Görürsün."

Dusty elini kotunun sağ cebine götürüp, Skeet'in mutfa-

ğında bulduğu kâğıtları yokladı. Dr. Yen Lo hakkında bir şeyler sormak istedi ama içinden gelen ses ona, bunu yaparsa kendini Skeet'le yeniden sinir bozucu ve anlaşılmaz bir diya-logun ortasına bulabileceğini söylüyordu.

Dusty onun yerine, "Mavi çam iğnesi," dedi.

Skeet, başını yemeğinden bile kaldırmadan, "Ne?" diye sordu.

"Çağlayanda."

Skeet bu kez başını kaldırmış ama bir şey dememişti.

"Dalgalara karıştı," dedi Dusty.

"Mavi mi?"

Dusty yüzünü Skeet'e döndü. "Bu sana bir şey ifade ediy o r T a m ağacının iğneleri yeşil olur."

"Sanırım bazıları mavi-yeşil."

Skeet yemek tepsisini silip süpürmüş, sıra kremalı ve pudra şekerli çileklerden oluşan tatlıya gelmişti.

"Eminim bir şeyler ifade ediyordur, ne de olsa senden duydum."

"Benden mi?" Skeet gerçekten de şaşırmış görünüyordu.

"Ne zaman?"

"Az önce. Kendinden geçmiş haldeyken."

Kremalı çilekleri afiyetle yedikten sonra, "Bu çok saç-

ma," dedi Skeet. "Genlerimde edebi bir yön olduğunu bilmek bile beni rahatsız ediyor."

"Söylediğin, bir tekerleme miydi?" diye sordu Dusty.

'Tekerleme mi? Hayır. Bu bir şiir."

"Şiir mi yazıyorsun?" diye sordu Dusty ağzından çıkan sözlere inanmayarak. Skeet'in, bir edebiyat profesörü olan babasının her yönünden nasıl nefret ettiğini çok iyi biliyordu.

"Ben yazmadım," dedi Skeet, küçük bir çocuk gibi tatlı kaşığını yalayarak. "Şairin adını bilmiyorum. Eski Japon haiku'su. Bir yerden duymuş olmalıyım ve aklımda tutmuş olmalıyım."

"Haiku," dedi Dusty, bu sözcüğün kendisine bir anlam ifade edip etmediğini bulmaya çalışarak.

Skeet kaşığını bir orkestra şefinin çubuğu gibi kullanarak, şiiri bir kez

daha okudu:

"Mavi çam iğnesi
çağlayanda
dalgalara karıştı"

Bir bütünlük kazanmış halde okuduğu dizeler, bu kez anlamsız sözler gibi gelmemişti.

Dusty'nin aklına, yıllarca önce bir dergide gördüğü, bir göz yanılsaması geldi. Yanyana dizili bir sürü ağaçtan oluşan bir çizimdi: *Orman* başlığı altında, bitişik ve sıkışık duran çam ağaçları, köknarlar, ladinler, çınarlar altındaki yazıda, *Orman* sözcüğünü unutup, beklentilerinizi bir tarafa koydu-

ğunuz taktirde, bu ormanlık arazinin çok daha karmaşık bir resim gizlediğini fark edebileceğinizi anlatıyordu. Bu gizli resmi görmek bazı insanların yalnızca birkaç dakikalarını alırken, bazıları bunun için bir saat uğraşmak zorunda kalı-

yordu. On dakika sonra Dusty'nin sinirleri bozulmuş ve dergiyi bir tarafa fırlatmıştı; sonra birdenbire, gözünün köşesiyle gizli şehri fark etmişti. Çizime bu kez doğrudan baktığın-da, granit binalarla dolu, büyük bir kent görmüştü; ağaçla-rın arasında hayal meyal görülen patikalar, yüksek taş binaların arasındaki daracık ve karanlık ara yollara dönüşmüş-

lerdi.

Aynı şekilde, Skeet'in yeniden okuduğu bu üç dize, bir haiku gibi okunduğunda yepyeni bir anlam kazanmıştı. Şairin amacı belliydi: Rüzgârın etkisiyle kopan çam iğnesi uçarak dalgalann araşma karışıyordu. İncelendiğinde, içinde in-sanoğlunun durumuyla karşılaştırılabilecek bir sürü mecazi anlamı bulunabilecek olan, doğanın saf ve dokunaklı bir gözlemini anımsatıyordu.

Şairin amacı ise, yalnızca bu kısa dizelerde göze çarpan anlamı yansıtmak değildi. Bu şiirin Skeet için özel bir anlamı vardı, özellikle de transa girdiği sırada onu derinden etkilemişti, oysa şu an için her şeyi unutmuş gibi görünüyordu.

Az önce, her dizenin bir *kural* olduğunu söylemiş, oysa ne tür bir kural olduğunu açıklayamamıştı.

Dusty, kardeşinin ayak ucuna oturup, ona sorular sormak istiyordu. Ama kendini baskı altında hissederse, Skeet'in az öncekine benzer bir koma haline gireceğinden ve bu kez bu kadar kolayca uyanmayacağından korktu.

Üstelik, ikisi de zor bir gün geçirmişlerdi. Bir süre kes-tirmesine ve doyurucu bir akşam yemeği yemesine karşın, Skeet en az Dusty kadar bitkin

ve halsiz olmalıydı.

Kürek.

Kazma.

Balta

Çekiçler. Tornavidalar. Testereler. Matkaplar. Kerpeten-ler. Penseler. Uzun, avuç dolusu çelik çiviler.

Mutfağın henüz tam anlamıyla güvenli bir yer haline gelmemiş olmasına ve daha araştırılıp temizlenmesi gereken başka odalar bulunmasına karşın, Martie yalnızca garajı dü-

şünüyor, içindeki ölümcül işkence aletlerini kafasında durmadan sıralıyordu.

En sonunda, Dusty geldiğinde garajda olmak istememe hissine yenik düşüp garaja gitmeye karar verdi. Mutfakla garajın arasındaki kapıyı açtı, el yordamıyla elektrik düğmesini aradı ve tavandaki floresan lambayı yaktı.

Martie eşikten adımını atar atmaz, gözü varlığını bile unutmuş olduğu bahçıvan aletlerine takıldı. Malalar. Buda-ma makası. Bir yaba. Uzun bıçaklı kırpma makası. Akülü bir çim biçme makinesi.

Bir orak.

Skeet gürültüyle, tatlı tabağmdaki son kırıntıları kazıdı.

Kaşığın tabağa çarpmasıyla çıkarttığı sesi sanki bir uyarı olarak alan bir hemşire, gece nöbeti için geldi: Jasmine Hernandez, otuzlu yaşlarının başında, ufak tefek, sevimli bir hemşire... esmer tenini aydınlatan pırıl pırıl ve gizemli gözleri vardı. Beyaz önlüğü, mesleki başarısı kadar parlak ve ta-zeydi. Giydiği yeşil bağcıklı, kırmızı lastik ayakkabılarından da anlaşıldığı kadarıyla, neşeli biriydi.

"Hey sen çok ufak tefeksin, Jasmine," dedi Skeet, bir yandan Dusty'ye göz kırparken. "Eğer kendimi öldürmeye karar verirsem, beni durdurabileceğini sanmam."

Jasmine, yemek tepsisini yatağm üzerinden kaldırıp, şifoniyerin üzerine bıraktı. "Dinle, benim küçük *sinekkuşum,* kendine zarar vermene engel olmak için yapmam gereken şey, bedenindeki tüm kemikleri un ufak edip, seni boynuna kadar alçıya almam bile olsa, bunu yapabileceğimden emin olabilirsin."

"Lanet olsun," diye haykırdı Skeet, "hemşirelik okuluna nerede gittin, Transylvania'da mı?"

"Daha da kötü. Rahibeler okulunu bitirdim. Ve seni uyarıyorum *sinekkuşum,* nöbetim süresince küfürlü konuşmak yasak."

"Afedersin," dedi Skeet, üzüntülü ama hâlâ dalgacı bir ses tonuyla. "Peki çişe gitmem gerektiğinde ne olacak?"

Valet'nin kulaklarını kaşıyan Jasmine, ikna edici konuş-

tu. "Sende, daha önce görmediğim hiçbir şey olduğunu sanmam, öte yandan daha büyüklerini gördüğümden eminim."

Dusty, Skeet'e gülümsedi. "Şuandan itibaren, senin için en doğrusu yalnızca *Evet Efendim* demek olacak."

"Bana *sinekkuşu* demekle, beni aşağılamış olmuyorsun, değil mi?"

Skeet'in dilinin altına bir derece sıkıştırararak *"Sinekku-*

şu sevimli bir hayvandır," dedi Jasmine.

Ağzı dolu olan Skeet mırıldandı, "Peki bana neden *sinekkuşu* diyorsun?"

Skeet bir süredir elektro aletine bağlı olmadığı için, Jasmine nabzına baktı.

Dusty'nin içini yeni ve nedenini bilmediği bir huzursuzluk kaplamıştı. Aslında tam anlamıyla yeni sayılmazdı. Az önce Skeet'in penceredeki yansımasını izlemesine neden olan kuşkunun aynıydı. Ters giden bir şeyler vardı ama bunun Skeet'le ilgili bir şey olması gerekmiyordu. Kuşkusu burasıyla ilgiliydi, klinikle.

Jasmine Hernandez, emredercesine bir tavırla "Dereceyi dilinin altında tut," dedi. Skeet yeniden mırıldandı. "Sevimli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Sanki Skeet'in önceki halini bilirmişçesine -sağlıklı, tertemiz yüzlü ve parlak gözlü halini- "Hoş bir çocuksun," de-di.

"Sinnekkuşları çekici olurlar. Heyecan doludurlar."

Gözünü saatinden ayırmadan, Skeet'in nabzını kontrol eden hemşire, "Kesinlikle," dedi. "Sinekkuşları sevimli çekici, özgür ve önemsiz hayvanlardır."

Skeet ağabeyine baktı.

Burada, bu insanlarla, *ters* giden bir şeyler vardı ama Dusty yanlışlığın nerede olduğunu saptayamıyordu. Sherlock Holmes bile, Dusty'yi tedirdgin eden şeyin gerçek nedenini bulmakta güçlük çekerdi. Sinirli olmasının asıl nedeni, yorgunluk ve Skeet konusundaki endişesi olmalıydı; dinle-ninceye dek, önsezilerine güvenmek doğru olmazdı.

Skeet'in bakışma karşılık olarak, "Seni uyarmıştım," de-di Dusty. "İki sözcük. *Evet efendim.* Bu şekilde hata yapmazsın."

Jasmine, Skeet'in bileğini bırakıp, dereceyi ağzından çı-

karttı.

Dusty yatağa doğru yaklaşarak, "Artık gitmem gerek,"

dedi. "Martie'yi yemeğe götürmeye söz vermiştim. Geç bile kaldım."

"Martie'ye verdiğin sözleri tutman gerek. O özel biri."

"Ben de bu yüzden onunla evlendim."

"Umarım benden nefret etmiyordur," dedi Skeet.

"Hey, saçmalama."

Skeet'in gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onu seviyorum, Dusty. Bana her zaman o kadar iyi davrandı ki."

"O da seni seviyor."

"Skeet'i Sevenler Klubü'nün çok az sayıda üyesi var. Oy-sa, Martie'yi Sevenler Klübü, Rotary'den, hatta Lions'dan bi-le büyük."

Dusty'nin aklına rahatlatıcı bir yanıt gelmiyordu. Skeet kesinlikle haklıydı.

Oysa çocuk, kendine acırmış gibi konuşmuyordu. "Vay canına, bu benim için altından kalkılamayacak bir sorumluluk olurdu. İnsanlar seni sevdiklerinde, senden beklentileri de olur, bu da sorumluluk demek. Seni ne kadar çok insan severse... anladın mı, kısırdöngü gibi bir şey bu. "

"Sevgi zor iş, yani?"

Skeet başını salladı. "Sevgi, gerçekten de zor iş. Hadi git, Martie'yi yemeğe götür, birer kadeh şarap için ve ona ne kadar güzel olduğunu söyle."

"Yarın görüşürüz," diye söz verdi Dusty, Valet'nin tasmasını takarken.

"Burada olacağım," dedi Skeet. "Boynumdan aşağısı al-

çılı halde."

Dusty'yle Valet odadan çıkarlarken, Jasmine elinde bir tansiyon aletiyle, Skeet'in yatağına yaklaştı. 'Tansiyonunu ölçmem gerek, *sinekkuşu,"*

"Evet efendim," dedi Skeet.

Aynı tedirginlik hissi. Boşver. Yorgunluktandır. Hayal görüyorsun. Martie'nin güzel yüzünü görüp, bir bardak şarap içince geçer.

Asansöre doğru yürürlerken, Valet'nin vinil yer döşemelerine çarpan pençelerinin sesini dinledi.

Hemşireler ve asistanlar, köpeğe gülümsedi. "Selam kö-

pekçik." "Ne şeker şey bu böyle." "Ne haber yakışıklı?"

Dusty ve Valet, bir hademeyle birlikte asansöre bindiler.

Hademe, yavaşça Valet'in kulaklarını okşadı "Benim de sarı bir av köpeğim vardı. Adı Sassy'ydi. Birkaç ay önce kanser olunca, onu iğneyle uyutmak zorunda kaldık." Adamın gözleri dolmuştu. "Frizbi yakalamasını bir türlü öğretememiş-

tim, ama tenis toplarını asla kaçırmazdı."

"O da," dedi Dusty. İlk topu yakalar yakalamaz, ikincisini fırlatırım, o da ikisini birlikte getirmeye kalkışır ve kaba-kulak olmuş gibi görünür. Yeni bir köpek almayı düşünüyor musunuz?"

"Bir süre için düşünmüyorum," dedi hademe, asıl söylemek istediği, Sassy'nin acısı azalana dek idi.

Giriş katında, lobinin hemen yanındaki dinlenme odasında, yaklaşık on iki hasta, dörder kişilik masalarda kâğıt oynuyordu. Konuşmalarının, hafifçe gülüşmelerinin ve kartları karıştırmalarının sesi duyuluyordu. Fonda, radyodan duyulan, Glenn M iller'in bir şarkısı çalıyordu, sanki bir hastanede uyuşturucu ya da alkol tedavisi gören bağımlılar de-

ğil de, özel bir kulüpte toplanmış bir arkadaş grubu gibiydi-ler.

Giriş kapısının yanında duran masada, dikbaşlı hastaların izinsizce klinikten ayrılmaları halininde, ailelerine ya da polise haber vermek üzere bir koruma görevlisi bulunuyordu.

Nöbet sırası, bej pantolon, açık mavi gömlek ve lacivert bir ceket giymiş ve kırmızı kravat takmış olan elli yaşlarında bir güvenlik görevlisindeydi. Ceketinde, adının WALLY

CLARK olduğunu gösteren bir rozet vardı ve bir aşk romanı okumakla meşguldü. Yuvarlak yüzlü, gamzeli, yapılı ve ma-vi gözlüydü, tatlı bir gülümsemesi vardı ve sabah sürmüş ol-duğu kolonyanın hafif kokusu duyuluyordu. Wally'ye, herhangi bir Hollywood filminde rahatlıkla, iyi bir aile babası, kendini öğrencilerine adamış bir öğretmen ya da koruyucu melek rolü verilebilirdi.

"Kardeşiniz geçen defa bizde kaldığında da buradaydım,"

dedi Wally Clark ve Valet'i okşamak için öne doğru eğildi.

"Geri geleceğini sanmazdım. Keşke gelmeseydi. O, iyi kalpli bir çocuk."

'Teşekkür ederim."

"Aşağı inip benimle tavla oynardı. Endişelenmeyin, Bay Rhodes. Kardeşiniz bu kez buradan çıktığında bir daha geri dönmesine gerek kalmayacak."

Dışarıda hava soğuk ve nemli ama rahatsız edici değildi.

Bulutlar aralandıkça, gümüş rengi bir ay, gökyüzünü aydınlatıyordu.

Otoparkta hâlâ su birikintileri vardı ve Valet hiç üşenmeden her birinin içine girmeye özen gösterdi.

Dusty kamyonetinin önüne geldiğinde, arkasını dönüp kliniğe baktı. Sütunları, kemerleri, palmiyeleri ve begonyalarıyla Yunan tanrılarının sarayını andırıyordu.

Yine de Dusty'nin içini kaplayan tedirginlik bir türlü geç-

mek bilmiyordu. Ona, bu güzel manzaranın altında, kötü amaçlı, karanlık olaylar gelişiyor gibi geliyordu.

T o m Wong, Dr.Donklin, Jasmine Hernandez, Wally Clark ve tüm New Life ekibi zeki, başarılı, kendilerini hastalarına adamış, şefkatli kişilerdi. Davranış ve tutumlarında kuşku uyandıracak hiçbir şey yoktu.

Belki de Dusty'yi rahatsız eden şey, gerçek olamayacak kadar mükemmel olmalarıydı. Eğer New Life'ta çalışanlardan bir tanesi ağır, sakar, kaba ya da dağınık olmuş olsaydı, Dusty kendini daha rahat hissedecek, kliniğe olan güveni artacaktı.

Elbette ki New Life'taki bu sıradışı çalışma, dostluk ve yardımseverlik, iyi idare edilmesinden kaynaklanıyordu. Bü-

yük olasılıkla, personel şefi, birinci sınıf elemanları işe al-mıştı. Bunun Dusty'ye güven vermesi gerekirdi, paranoyak bir komploya kurban gittiği izlenimini değil.

Yine de *ters* giden bir şeyler vardı. Skeet'in burada gü-

vende olmadığından kuşkulandı. Kliniğe baktıkça, endişesi arttı. Oysa hâlâ nedenini anlamış değildi.

Uzun bıçaklı kırpma makası ve akülü çim biçme makinesi o kadar tehlikeli görünüyordu ki, Martie çöpe atarak onlardan kurtulamayacağını anlamıştı. Onları ufak parçalara ayırmadan, kendini güvende hissedemeyecekti.

Daha büyük bahçıvan aletleri, uzun bir dolapta saklıydı.

Tırmık, yaprak tırmığı, kürek, çapa. Balyoz.

Çim biçme makinesini, Dsty'nin arabasını park ettiği ye-re koyup, üzerine hızla balyozu indirdi. Balyozun sert darbesi altında, makine adeta canlıymış gibi titredi, ama Martie'ye göre bu kadar hasar yeterli değildi. Balyozu kaldırıp yeniden vurdu, sonra bir üçüncü darbe, sonra bir dördüncü.

Plastik ve metal parçaları, vidalar, havada uçuşmaya başladı. Her vuruşta, garajın pencereleri titreşiyor, duvardan sıvalar dökülüyordu.

T ü m bu küçük şarapnel parçaları, Martie'nin yüzüne çarpıyordu, ama durup da koruyucu gözlüklerini takacak cesareti yoktu. Daha yapılacak çok iş vardı ve her an garajın kapısı açılıp, Dusty'nin arabası içeri girebilirdi.

Kırpma makasını yere fırlattı. Saplan birbirinden aynla-na dek, balyozla vurdu.

Sonra yabadaydı sıra. Tahta sapı kıymıklara aynlmcaya ve dişleri ezilip arap saçma dönünceye dek vurdu.

Balyoz çok ağır sayılmazdı, ama yine de onu kaldmp hız-la yere vurmak belli bir güç istiyordu. Martie ter içinde, soluk soluğa kalmıştı, boğazı kurumuştu ama yine de durmadan ritmik hareketlerle balyozu kaldmp hızla yere indiriyordu.

Ertesi sabah uyandığında, kollanndaki ve omuzlannda-ki her kasın ağnyacağmı biliyordu, ama şu an ellerinin arasında tuttuğu balyoz ona o kadar görkemli geliyordu ki, acı-

yı umursamıyordu bile. Sabahtan beri ilk kez, içini bir mutluluğun kapladığını ve her şeyi kontrol altına alabildiğini hissediyordu. Her darbe onu heyecanlandmyordu, yere vuran balyozun yankısını, kollannda ve boynunda titreşim olarak hissediyordu, bu çok tatmin edici bir duyguydu, hatta erotikti. Balyozu her kaldırdığında nefes alıyor, yere indirdiğinde de nefesini veriyordu, bir şeyleri her parçaladığında, küçük bir mutluluk çığlığı atıyordu - ta ki hayvanca sesler çıkarttığını fark edinceye dek.

Sendeleyerek, arabasının camına yansıyan görüntüsüne baktı Martie. Omuzlan kamburlaşmış, darağacma doğru ilerleyen bir idam mahkûmunu andırıyordu. Saçlan elektrik şokuna uğramış gibi kanşmıştı. Çılgınlık, yüzüne ve gözlerine yansımıştı.

Aklına, çocukken okuduğu, resimli bir masal kitabı geldi; bir taş köprünün altındaki bir demircide demir döven ve kurbanlan için zincirler yapan, kötü yürekli bir cüceyi andı-

nyordu.

Ya o anda Dusty gelir de, onu o halde görürse ne yapardı?

Kendinden tiksindi ve balyozu ürpertiyle yere attı.

25

Valet'nin yemek saatinden önce eve dönemeyeceklerini tahmin eden Dusty, köpeğin mamasını yanında getirmeyi akıl etmişti: İki konserve kutusu kuzu eti ve pirinç. Yemeği plastik bir kaba boşaltıp, kabı da kamyonetin yanındaki kaldırımın üzerine koydu.

"Ortam pek güzel değil, kusura bakma," dedi özür diler-mişçesine.

Kliniğin park yeri, gür çayırların içinde ya da manzaralı bir çatı katında bile olsaydı, Valet yemeğini bundan daha bü-

yük bir zevkle yiyemezdi. Cinsinin tüm örnekleri gibi, kendini beğenmiş bir köpek değildi.

Köpeklerin öylesine takdir edilir nitelikleri vardı ki, Dusty kimi zaman Tanrının dünyayı diğer canlılar için değil de, köpekler için yaratmış olduğunu düşünürdü. İnsanlar, köpeklere yardım etmeleri, yemeklerini hazırlamaları, sevimli olduklarını söylemeleri ve onları okşamaları için daha sonradan yaratılmış olmalıydı.

Valet yemeğini yerken, Dusty sürücü koltuğunun altındaki cep telefonunu alıp, evi aradı. Üçüncü çalışta, telesekreter devreye girdi.

Martie'nin her telefona yanıt vermek istemediğini düşü-

nüp, "Scarlett, ben Rhett," dedi. "Seni sevdiğimi söylemek için aramıştım."

Martie telefonu açmadı.

"Martie, orada mısın?" Bir süre bekledi. Sonra ona çalış-

ma odasma gelecek kadar zaman tanımak için -telesekreterin bağlı olduğu telefon oradaydı- mesajı uzatmaya çalıştı:

"Kusura bakma, geç kaldım. Yarım saate kadar evde olaca-

ğım, yemeğe çıkarız. Paramızın yetmediği bir yere. Her zaman bu kadar sorumluluk sahibi olmaktan sıkıldım. Çok pahalı bir lokanta seç. Hatta yemeklerin, kauçuk köpüğünden kaplarda değil de, gerçek tabaklarda yenildiği bir yer. Gerekirse bir banka kredisi alırız."

Martie ya telefonu duymamıştı ya da evde değildi.

Valet yemeğini bitirmişti. Kabın içindeki tüm kırıntıları yalamak için, dilini çenesiyle burnu arasında 360 derece çevirdi.

Dusty, köpekle bir yere gittiğinde, yanında bir şişe su ta-

şırdı. Plastik kabı suyla doldurdu.

Valet suyunu da içtikten sonra, loş bir ışığın aydınlattı-

ğı, New Life Kliniği'nin çimlerinde bir yürüyüş yaptılar. Söz-de, köpeğin yemek sonrası ihtiyaçlarını görmesi için yapılan bu gezintinin asıl amacı, Dusty'nin binanın değişik mimarisini yakından incelemesiydi.

Klinik, göründüğü kadar yasal olmasa bile, Dusty, burasının gerçek doğasını araştırmak için ne tür ipuçları bulması gerektiğini bilmiyordu. Tehlikeli bir adamın, gösterişli merkez binasına James Bond gibi inmesini sağlayan gizli bir geçit bulmayı beklemiyordu. Ya da Drakula'nm özel uşağı-

nın, henüz ölmemiş bir asilzadenin tabutunu, bir at arabasıyla, binanın bodrum katma taşıdığına tanıklık edeceğini sanmıyordu. Burası Güney Kaliforniya'ydı ve göz kamaştırı-

cı bir milenyumdaydılar, artık dünyada, vampirlerden ve 007'den çok daha garip yaratıklar vardı; oysa şu an için hiç biri çevrede kol gezmeye başlamamıştı.

Kliniğin çevresinde her şey öylesine sıradan görünüyordu ki, Dusty'nin kuşkulanması için hiçbir neden yoktu. Çimler yeni biçilmişti, bütün gün yağan yağmurdan yerler ıslaktı. Çalılıklar güzelce budanmıştı.

Valet genelde her şeyden korkardı, oysa burada öylesine rahattı ki, kısa sürede ve hiç tereddütsüz tuvaletini yaptı; üstelik Dusty'nin, yaptıklarını rahatça temizleyebilmesi için, ihtiyacını çimleri aydınlatan lambanın altında görmüştü.

Dusty, mavi torbayı atacak bir çöp kutusu bulma bahanesiyle, kliniğin daha gösterişsiz, arka cephesini de araştırmaya karar verdi. Burası teslimat ve servis girişiydi.

Ne Dusty, ne de dört bacaklı dostu, binanın arka tarafında hoşlarına gitmeyen bir şeyle karşılaşmıştı: Valet'nin saatlerce ve zevkle yalayabileceği, çöp tenekesine atılmış birkaç hamburger kutusu dışında.

Yeniden binanın güney tarafına doğru ilerlemeye başlayan Dusty, Skeet'in odasına bir bakış attı ve pencerenin önünde duran biri fark etti. Işık arkadan vurduğu için, adam şekilsiz bir gölge gibi görünüyordu.

Yanılıyor olabilirdi ama camda duran adam, ne Skeet ne de Dr. Donklin olamayacak kadar uzun boyluydu ve geniş

omuzlan vardı.

Dusty, bu yabancının yüz hatlarını seçemiyordu, gözlerini bile göremiyordu, oysa adamın kendisini izlediğinden emindi.

Bir hayaletle bakıştığını bile bile, Dusty bakışlannı pencereye çevirdi. Dusty başını yukan kaldırınca, adam camm önünden uzaklaşıp gözden kayboldu.

Dusty, bu röntgencinin kimliğini tespit etmek için, Skeet'in odasına çıkmaya karar verdi. Adamın, klinik çalışanlardan biri olduğundan emindi. Belki de Skeet'i ziyaret etmeye gelmiş bir hasta.

Öte yandan eğer bu, Skeet'i rahatsız etmeye çalışan biriyse, Dusty onu fark ettikten sonra ortalarda dolaşmazdı.

Şimdiye kadar kesin gitmişti.

Sağduyusu kuşkusuyla mücadele ediyordu. Skeet'in ne parası, ne bir beklentisi, ne de gücü vardı. Ondan bir şeyler almak için, hiç kimse özenle hazırlanmış bir komplo kurmaya çalışmazdı.

Üstelik, bir düşmanı bile olsa, Skeet'i mahvetmenin en iyi yolunun onu kendi haline bırakmak olduğunu anlayabilirdi. Skeet, kendine, en acımasız hapishane gardiyanından bile daha fazla eziyet edebilirdi.

Belki de bu, Skeet'in odası değildi. Dusty, yukan ilk baktığında burasının kardeşinin odası olduğuna emindi. Ama...

belki de Skeet'in penceresi, sol taraftakiydi.

Dusty iç geçirdi. Karşısındakinin duygularına her zaman katılan Valet de iç geçirdi.

"Sahibin kafayı yemek üzere," dedi Dusty.

Evine ve Martie'ye kavuşmak, bütün gün yaşadığı bu çıl-gınlıktan kurtulmak için can atıyordu.

Lizzie Borden, kocasını kırk balta darbesiyle öldürdü.

Bu çarpıtılmış dize, Martie'nin aklından bir türlü çıkmı-

yor, düşüncelerini bölüyordu, bu yüzden yaptığı işe bir tür-lü odaklanamıyordu.

Garajdaki tezgâhta bir mengene duruyordu. Baltayı bir taşla alttan destekledikten sonra, Martie mengenenin dişlilerini sonuna kadar sıktı.

Demir testeresini yerinden kaldırmak için, büyük bir ça-ba sarfetmesi gerekiyordu. Tehlikeli bir aletti ama yok edilmesi gereken balta kadar korkunç durmuyordu. Daha sonra demir testeresini de ortadan kaldıracaktı.

Testerenin yardımıyla, baltanın tahta sapını kesmesi gerekiyordu. Çelikten yapılmış bölümü hâlâ ölümcül bir silah olarak kullanılabilirdi, ama yine de tek parça halindeki bir balta ikiye bölünmüş bir baltadan daha az tehlikeliydi.

Lizzie Borden, kocasını kırk balta darbesiyle öldürdü.

Demir testeresinin bıçağı büküldü ve baltanın sapma çarpıp sekti, tahta sapta geniş bir çentik oluştu. Martie onu yere fırlattı.

Aletlerin arasında, iki marangoz testeresi vardı. Bir tanesi ağaç

damarlannı kesmekte kullanılan bıçkı testeresi, öbü-

rü de kütük kesme testeresi. Martie hangisinin ne testeresi olduğunu bilmiyordu. Kararsızca önce birini denedi, ardından diğerini.

İşini bitirince, kırk balta darbesi daha.

Elektrikli aletlerin arasında duran elektrikli testere öylesine korkunç görünüyordu ki, Martie onu eline alacak fişe takacak ve çalıştıracak cesareti bulmakta güçlük çekti, ilk önce testerenin dişleri yavaşça oynadı ve meşe sapma hafit-

çe vurdu, ardından öylesine şiddetle titremeye başladı kı, Martie testereye güçlükle hâkim oldu. Baltanın çelik başı, sapından ayrılıp, tezgâhın üzerine düştü.

Testereyi fişten çekip kenara koydu. Mengeneyi açtı.

İçinden baltanın sapını çıkarttı ve yere attı.

Sıra balyozun başını kesmeye gelmişti.

Sonra küreğin. Uzun saplıydı. Taşıması güç olacaktı.

Onu mengeneye yerleştirmek, baltadan ya da balyozdan da-ha zor bir işti.

Elektrikli testere hızla hareket ediyordu, kuregm başı da tezgâhın üzerine düşmüştü. Bahçe çapasını da testereyle kesti.

Tırmığı da.

Ne kalmıştı?

Levye. Bir ucunda sivri bir bıçak, diğer ucunda bir manivela. Hepsi de çelikten. Testereyle kesmesi imkansızdı.

Onu elektrikli testereyi parçalamak için kullan. Garajın içinde, birbirine vuran çelik aletlerin sesi, adeta dev bir kilise çanını çağırıştmyordu.

Testerenin işi bitice, elinde levye kalmıştı. Levye de, ilk başta testereyi kullanmasına yol açan balyoz kadar tehlikeli sayiyine en başa dönmüştü. Hiçbir işi halledememişti. Aslın-da levye baltadan daha güçlüydü; çünkü daha rahatça kullanılabilirdi. . ,

Hiç ümit yoktu. Evi güvenli bir hale getiremiyordu; bir tek odasını, hatta odanın bir köşesini bile. Kendisi evin için-de olduğu sürece, ev güvenilir bir yer olamazdı. T u m bu korkunç düşüncelerin kaynağı, cansız aletler değil, kendisiydi.

Elektrikli testereyi, mengenede sıkıştırmak, testereyi çalıştırmalı ve kendi ellerini kesmeliydi. Yapması gereken buydu.

Şu anda levyeyi, baltayı tuttuğu şekilde tutarken, lanet olası düşünceler onu rahat bırakmıyordu.

Otomatik garaj kapısının sesi duyuldu. Kapı yukarı doğ-
ru hareket etmeye başladı, Martie kapıya doğru döndü.

Lastikler, farlar, ön cam, sürücü koltuğunda oturan Dusty, yanında Valet. Tekerleklerin üzerindeki normal bir yaşam, Martie'nin alacakaranlık kuşağına girmek üzere. Ya-
şadığı bu an, kötü bir şeyin habercisi bir araba anahtanyla şişlenmiş gözü - Dusty'nin gözünü - gördüğü andan itibaren kalbini yerinden fırlayacakmış gibi attıran, öğlen yediklerini çıkartmasına neden olan evrenlerin çatışmasıydı.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı. 'Tanrı aşkına, uzak dur! Bir sorunum var."

Dusty'nin yüzündeki ifade, Martie'nin ne kadar garip -ne denli çılgınca- göründüğünü, adeta bir ayna gibi yansıttı.

"Aman Tanrım."

Martie levyeyi yere attı, ama baltanın başıyla, balyozun başı hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu onları kolayca kavrayıp, aracın ön camına doğru fırlatabilirdi.

Anahtar. Göz. Sapla ve çevir.

Martie aniden, arabasının anahtarını çöpe atmadığını fark etti. Nasıl olup da, eve gelir gelmez ondan kurtulmayı unutabilmişti? Bıçaklarla, merdaneyle, bahçıvan aletleriyle ya da herhangi başka bir şeyle ilgilenmeden önce, arabanın anahtarını ortadan kaldırması gerekirdi. Aslında hayal etti-
ği görüntü bir önseziydi, eğer bu korkunç şiddet gösterisi, kaçınılmaz bir sonsa, *ilk* yapması gereken şey, anahtarı par-
çalayıp, çöpün en dibine atmak olmalıydı.

Bir bilgisayar oyunundaydı sanki. Şimdi oyunun içine Dusty de girmişti ve 2. kademeye atlamıştı. Artık sıradan bir anahtar, Yüzüklerin Efendisi'ndeki bir yüzüğe eşdeğer bir önem kazanıyordu. Kötü amaçlar için kullanılmadan önce Mordor'a iletilmeli ve ateşe atılıp eritilmeliydi. Oysa yaşadıkları bir oyun değildi. Dehşet verici olaylar gerçekti. Kan, ak-Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 1 7 6
tığında, iki boyutlu kırmızı noktalara benzemeyecek, sıcak, ıslak ve pıhtılı olacaktı.

Martie, kamyonetten uzaklaşıp, eve doğru koşmaya baş-
ladı.

Arabanın anahtarı, olması gerektiği yerde, diğer anahtarların asılı olduğu kancada değildi.

Mufak masasının üzerinde yalnızca, Martie'nin bitirme-miş olduğu zencefilli gazozla, mantar bardak altlığı duruyordu.

Yağmurluğu bir sandalyenin üzerine asılmıştı. İki büyük cebi vardı. Birinde birkaç kâğıt mendil, diğerinde kitabı.

Anahtar yoktu.

Garajda, Dusty onu çağırıyordu. Kamyonetten çıkmış, Martie'nin yerde bıraktığı yıkıntıların arasından geçerek, eve doğru geliyor olmalıydı. Adı her yinelendiğinde, ses biraz da-ha yakında gelir gibiydi.

Martie mutfaktan çıktı, yemek odasından ve oturma odasından ve antreden geçip, giriş kapısına doğru ilerledi.

Tek istediği, Dusty'yle arasına belirli bir mesafe koymaktı.

Bir araya geldiklerinde, ne tür bir çılgılık yapabileceğini bilmiyordu. Şu anda onun için en önemli şey, ona zarar vermeyeceğinden emin olmak için, Dusty'den uzaklaşmaktı.

Antredeki cilalı parkelerin üzerindeki küçük İran halısı, ayaklarının altından kaydı. Ve Martie yere düştü.

Dirseği hafifçe yere çarptığında, kolundan bir elektrik akımı geçiyormuş gibi hissetti. Kaburgaları ve kalçası da acımıştı.

Ama hepsinden daha şiddetlisi, sağ bacağında hisettiği acıydı. Kotunun sağ cebinde duran bir şey, uyluğuna saplanmıştı, üstelik ne olduğunu da biliyordu.

Araba anahtarı.

Bu, kendi kendine güvenemeyeceğinin en iyi kanıüydı.

Anahtarların asılı durduğu kancayı, mutfak masasını ve yağ-

murluğunu bir çılgın gibi kontrol ettiğinde, anahtarın aslın-da cebine olduğunun farkındaydı. Kendi kendini kandırmış-

tı ve asıl amacı birini bu anahtarla kör etmek olmasa, kendini aldatması için bir neden yoktu. İçinde bir Öbür Martie vardı, akli dengesi bozuk olan ve onu korkutan bir kadın, her türlü acımasızlığı yapabilecek, içi nefret dolu biri: *Anahtar, göz, sapla ve çevir.*

Martie, camlı giriş kapısına doğru koştu.

T a m o sırada, Valet kapının dışında belirdi, arka ayakları üzerinde durup, ön pençeleriyle kapıyı tırmalayıp, yerinde zıplıyordu. Kapının üzerindeki, şeffaf bir mozayiği andıran kare, üçgen ve yuvarlak cam parçalan, kürklü dostunun gö-

rüntüsünü hem gülünç, hem de şeytani bir biçimde yansı-

tıyordu.

Martie kapıdan uzaklaştı, Valet onu korkuttuğu için de-

ğil, aksine, ona zarar vermekten korktuğu için. Eğer Dusty'ye zarar verebileceğini hissediyorsa, zavallı köpek de güvende sayılmazdı.

Dusty mutfaktan, "Martie?" diye bağırdı.

Yanıt vermedi.

"Martie, neredesin? Sorun nedir?"

Martie merdivenleri çıktı. Hızla, sessizce, ikişer ikişer; bacağındaki ağn geçmediği için hafifçe topallıyordu. Sol eliyle parmaklıklara tutunmuş, sağ eliyle cebini kanştmyordu.

Üst kata vardığında, anahtar, yumruk halindeki avucunun içinde duruyordu, sıkıca kenetlediği parmaklannm arasından, anahtarın gümüş renkli ucu görünüyordu. Küçük bir hançer gibi.

Belki de onu camdan dışarı fırlatabilirdi. Karanlığa doğ-

ru. Çalılıklann içine ya da onu kolayca bulamayacağı şekilde, karşı komşunun bahçesine atabilirdi.

Martie yukanda, yalnızca merdiven sahanlığındaki bir ışığın aydınlattığı loş koridorda duruyordu; kararsızdı, çün-kü tüm pencereler açılmıyordu. Bazıları sabit panellerdi.

Üstelik bütün gün yağan yağmurdan sonra, açılan pencerelerin bir çoğu da şişmiş olmalıydı, ancak güçlükle açılabile-ceklerdi.

Anahtar. Göz. Sapla ve çevir.

Zaman akıyordu. Dusty onu her an bulabilirdi.

Gecikmeyi göze alamazdı, açılmamakta ısrar edecek bir pencereyi açmayı deneyerek zaman kaybedemezdi. Dusty yukarı çıktığında, anahtarın elinde olmaması gerekirdi.

Dusty'yi görür görmez, kafasını bütün gün boyunca meşgul eden kötülük dolu düşüncelere kapılıp, akıl almaz bir şey yapabilirdi. Pekâlâ, ebeveyn banyosu. Bu lanet olası şeyi tuvalete at ve sifonu çek.

Delilik.

Yap işte. Hadi, hadi, delilik ya da değil, bitir şu işi.

Genellikle sessiz duran Valet, ön sundurmada durmuş, burnunu kapıya dayamış, havlıyordu.

Martie hızla yatak odasma koştu, ışığı açtı. T a m banyoya doğru yönelecekken, yavaşladı - bir bıçak kadar keskin bakışları, Dusty'nin şifoniyerine odaklandı.

Evi, patates soyucusu ve mısır tutacağı kadar zararsız ev aletlerinden temizleyip, güvenli bir hale getirmeye çabalar-ken, evdeki en tehlikeli aleti

gözünden kaçırmıştı, bir silah, üstelik bir peynir rendesi ya da bir merdane işlevi görmeyen, yalnızca bir silah olarak kullanılan bir silah: Dusty'nin kendini savunmak için saün almış olduğu, yan otomatik bir 45'lik.

İşte bir kendini kandırma örneği daha. İçindeki Öbür Martie -bu şiddet dolu kişiliği uzun süre içinde yaşamış ve henüz gün ışığına çıkıyor olmalıydı- onu yanlış yönlendiri-yor, aşın coşkusu konusunda onu yüreklendiriyor, onu oyalıyordu; şu anda ise, Dusty ona yeterince yaklaştığı sırada ona silahın varlığını hatırlatıyordu.

Aşağıda, antrede, Dusty kapının önündeki Valet'i yatış-

tırmaya çalışıyordu, "Sakin ol Valet, sakin ol!" Köpek havlamayı kesti.

Dusty silahı satın aldığında, Martie'nin de kendisiyle birlikte silah eğitimine katılmasında diretmişti. On ya da on iki kez, birlikte atış talim alanına gitmişlerdi. Martie silahlan sevmezdi ve her ne kadar bu acımasız dünyada insanın kendini savunması gerektiğine inansa da, bu silahı istemiyordu.

Oysa kısa sürede, şaşırtıcı ölçüde ustalaşmıştı.

Aşağıda Dusty, söz dinleyen köpeğini ödüllendiriyordu,

"Aferin, tatlı köpek."

Martie silahtan bir an önce kurtulmak istiyordu. Evde silah olduğu sürece, Dusty güvende sayılmazdı. Eğer silahı eline alırsa, mahalledeki hiç kimse güvende sayılmazdı.

Şifoniyere doğru gitti.

Tanrı aşkına, bırak çekmecede kalsın.

Çekmeceyi açtı.

"Martie, tatlım, neredesin, sorun nedir?" Dusty merdivenleri çıkıyordu.

"Git buradan," dedi Martie. Bağırmaya çalıştığı, halde sesi bir hırıltı gibi çıkmıştı çünkü boğazı korkuyla kasılmışü ve güçlükle soluk alıyordu - belki de içindeki cani, Dusty'nin oradan gitmesini istemiyordu.

Çekmecenin içinde, kâğıt mendillerin ve televizyonun uzaktan kumandasının arasında duran çelik parçası etrafa donuk bir ışık saçıyor gibiydi.

Tik tak tik tak, bir ölüm saatinin sesi gibi. Öbür Martie, gerçeğinin kemiklerini deşip, derisini yüzerek içinden fırlamaya hazırdı.

Martie silahı eline aldı. 45'ik tek harekette karşısındakini cansız yere serebilirdi.

Şifoniyerden uzaklaşıp, üzerine basıncaya dek, Martie araba anahtarını cebinden düşürdüğünü fark etmemişti.

26

Damdan düşmek bile Dusty'yi bu denli korkutmamıştı, çünkü bu kez kendi için değil, Martie için endişeleniyordu.

Levyeyi elinden bırakıp kaçmadan hemen önce, Martie'nin yüzü bir Japon tiyatrosunda oynayan bir Kabuki sanatçısı kadar beyazdı. Gözleri maskarayla değil, ıstırapla çer-

çeveliydi. Dudakları kan kırmızıydı.

Benden uzak dur! Tanrı aşkına, uzak dur! Bir sorunum var.

Çalışan motorun sesine rağmen, karısının sesindeki dehşeti fark etmişti.

Garajdaki yıkıntılar. Mutfaktaki dağınıklık. Arka sun-durmadaki çöp tenekesi, açık duran kapı, çöpe atılmış ev aletleri. Tüm bunlardan bir anlam çıkaramıyordu.

Aşağısı soğuktu; çünkü mutfak kapısı açık duruyordu.

Soğuk havanın, başka bir kapıdan girmiş kötü bir ruhtan kaynaklandığını hayal etmeye çalışmak, işleri kolaylaştırmak olurdu.

Yemek odasındaki şamdanların, sanki buzdan yapılmış, yarı saydam bir görünüşleri vardı.

Oturma odası cam biblolar, pirinçten yapılmış şömine gereçleri ve porselen lambalarla doluydu. Antik saat ll:00'de durmuştu.

Bu saati, balayı seyahatlerinde, bir antikacıda bulmuş-

lar ve ucuza kapatmışlardı. Onları asıl ilgilendiren bir sanat eseri olması değildi, hatta tamir bile ettirmemişlerdi. Akreple yelkovan, düğün saatleri olan ll:00'de durmuştu, bu da iyiye alametti.

Dusty, Valet'i susturduktan sonra köpeği şimdilik ön sundurmada bırakmaya karar verdi, hızla merdivenleri çık-tı. Yukarı çıktıkça hava ısınıyordu, oysa içinde hâlâ, Martie'nin gözlerinde gördüğü o korku dolu ifadenin soğukluğu vardı.

Martie'yi yatak odalarında buldu; yatağın yanında duruyordu, elinde 45'lik vardı.

Martie, kendi kendine çılgınca söylenerek şarjörü boşaltmaya başladı. Mermileri teker teker yerlerinden söküp atmak istiyordu.

Mermilerden birini çıkartıp, odanın öbür tarafına fırlattı.

Mermi, makyaj masasının aynasına çarptı ama kırmadı, sonra masanın üzerinde duran fırça ve tarakların arasına düştü.

Dusty, ilk başta karısının neler söylediğini anlayamadı, ama sonra: "...

rahmet dolu, Tanrı senin yanında, kadınlar arasında kutsanansm... " diye dua ettiğini fark etti.

Martie fısıldar gibi, korkuya kapılmış bir çocuğunkini andıran bir sesle Meıyem Ana duasını okuyor, bir yandan da teşbih çekermiş gibi mermileri şarjörden çıkartmaya çalışı-

yordu.

Kapmm önünden, Martie'yi izleyen Dusty'nin kalbi bir kez daha korkuyla kasıldı, göğsünde bir ağrı hissetmeye baş-

ladı.

Martie bir mermiyi daha çıkartıp, aynaya doğru fırlattı, sonra onu kapmm önünde gördü. Yüzü hâlâ bir Kabuki sanatçısı kadar beyazdı.

"Martie..."

Kocası odaya girdiğinde "Yo!" diye bağdı Martie.

Silahı elinden atıp, öylesine hızla tekmeledi ki, silah odanın öbür ucundaki dolaba çarpıp sert bir ses çıkarttı.

"Yalnızca benim, Martie."

"Defol buradan, git, git."

"Benden neden korkuyorsun?"

"Ben *kendimden* korkuyorum!" şarjörden bir mermi da-ha çıkartmaya çalışan parmaklan kaskatı ve bembeyazdı.

"Tann aşkına, *kaç* buradan!"

"Martie ne-"

"Bana yaklaşma, bana, bana güvenme," dedi; sesi dengesini kaybetmek üzere olan bir denge ustası kadar ince ve titrekti. "Ben mahvoldum, kafayı tamamen yedim."

'Tatlım dinle beni, bana neler olduğunu anlatmadan, hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi Dusty, kansma bir adım da-ha yaklaşarak.

Martie, umutsuz bir feryatla, elindeki mermiyi ve yansı boşalmış şarjörü farklı yönlere fırlattı -Dusty'ye doğru değil-sonra da banyoya doğru koştu.

Dusty peşinden gitti.

Martie, banyonun kapısını kapatmaya çalışarak *"Lütfen,"* diye yalvardı.

Yalnızca birkaç dakika öncesine kadar, Dusty hiçbir ko-

şulda Martie'ye karşı güç kullanabileceğini tahmin etmezdi; şu an ise ona karşı koymaya çalışırken, duyduğu endişeden midesi bulanıyordu. Dizini kapının arasına sıkıştmp, içeri girmeye çalıştı.

Martie daha fazla direnmedi ve geriledi.

Kapı öylesine hızla açıldı ki, Dusty irkilip, tökezledi.

Martie, sırtını duş kabinine çarpana dek gerilemeyi sür-dürdü.

Dusty, bakışlarını Martie'den ayırmadan, banyonun ka-pısını tuttu. Büyük lavabonun üzerindeki floresan lambayı yakmak için, el yordamıyla elektrik düğmesini aradı.

Keskin bir ışık, aynalann, porselenin ve yeşil-beyaz fa-yanslann üzerine yansıdı. Musluklar, ameliyat malzemeleri kadar ışıltıyla parlıyordu.

Martie, sırtını duşa yaslamış halde, ayakta duruyordu.

Gözleri kapalıydı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Yumruklanın şakaklarına dayamıştı.

Dudaklan hızla hareket ediyordu, oysa bir şey söylemi-yordu, korkudan dili tutulmuş gibiydi.

Dusty onun yine dua ettiğinden kuşkulandı.

Üç adım attı ve kansmm koluna dokundu.

Martie'nin fırtınalı bir deniz kadar çalkantı görünen, masmavi gözleri açıldı. "Git *buradarır* Kendi öfkesine şaşırmış halde, sesini yumuşatmaya ça-lıştı.

Duş kabininin kapısından *plop* diye bir ses geldi, Martie neredeyse duşun içine kadar girecekti. "Neler yapabileceğimi bilmiyorsun, aman Tannm, hayal bile edemezsin, ne denli kötü ve acımasız olabileceğimi *tahmin edemezsin."*

Martie, duş kabininin kapısını kapatamadan, Dusty ona engel oldu. "Senden korkmuyorum Martie."

"Korkman gerek, korkmalısın."

Dusty, sersemlemiş gibi "Sorun nedir, anlat bana," dedi.

Martie'nin mavi gözlerindeki ışıklar, kmk bir camı anımsatıyordu, göz bebekleriyse, camın çatlaklannm orta yerine saplanmış birer kurşunu.

Paramparça olmuş sözcükler, ağzından dökülüyordu:

"Gördüklerine inanma, içimde bir başka ben var, nefret do-lu, can yakmaya hazır, parçalamaya, kesmeye; belki de bir başkası yoktur, belki de yalnızımdır, belki de bunca yıldır ol-duğumu sandığım kişi değilimdir, ben değiştim, nefret, nefret doluyum."

Dusty, hayatı boyunca bundan daha kötü bir kâbus görmemiş, bundan daha büyük bir korkuya kapılmamıştı.

Uzun yıllardır tanıdığı Martie'nin, ellerinin arasından ka-yıp gittiğini seziyordu. Sanki kansı, bir girdaba kapılmış gibiydi, dünyanın sonuna açılan siyah delik onu hızla yutuyordu.

O ana dek, Martie'siz bir yaşamın ne denli tatsız olabileceğini defalarca

düşünmüştü. Ona şimdiye dek mutluluk veren hayat arkadaşı, şu anda ona acıdan başka bir şey vermiyordu.

Martie, aynalı kapıdan uzaklaşıp, kendini duşun köşesine sıkıştırdı, omuzlannı kamburlaştırmış, kollarını göğsün-de kavuşturmuştu, yumruklan koltuk altlanndaydı. T ü m kemikleri yüzeye doğru çıkmış gibiydi -dizleri, kalçaları, dirsekleri, omuzları, kafatası- sanki iskeleti bedeninden ayrılmak istiyormuş gibiydi.

Dusty duşa doğru doğru bir adım attığında, Martie,

"Yapma, lüfen, lütfen, dur," diye yalvardı. Sesi fayanslara çarpıp yankılanıyordu.

"Sana yardımcı olabilirim."

Martie ağlamaya başladı, yüzü kasılmış, ağzı titriyordu,

"Hayır bebeğim. Benden uzak dur."

"Her ne olursa olsun, sana yardım edebilirm."

Dusty, Martie'ye dokunur dokunmaz, Martie sırtını duvardan aşağı doğru kaydırıp, yere çömeldi, çünkü kocasından uzaklaşacak yeri kalmamıştı.

Dusty diz çöktü.

Elini karısının omzuna koyduğunda, Martie'nin gözlerindeki paniği sezinledi: *"Anahtar!"*

"Ne?"

"Anahtar, anahtar!" Ellerini koltuk altlarından çıkartıp yüzüne götürdü. Avucunu açtı, sağ eli boştu, sonra sol eline baktı, o da boştu. Sanki bir sihirbazlık numarası yapılmış

da, avucunun içindeki anahtar ortadan kaybolmuş gibiydi.

"Elimdeydi, arabanın anahtarı elimdeydi, buralarda olmalı!"

çılgın gibi, kotunun ceplerine bakmaya başladı.

Dusty, anahtarı yatak odasındaki halının üzerinde görür gibi olmuştu, şifoniyerin yanı başında. "Onu yatak odasında düşürdün."

Martie, kocasına hayret dolu gözlerle baktı, sonra hatırlamış gibiydi. "Üzgünüm, yapabileceklerim için üzgünüm.

Sapla, çevir. Oh, aman Tanrım." Ürperdi. Gözlerinde utanç pırıltıları vardı. Solgun yüzünü al bastı.

Dusty, kollarını karısının omuzlarına dolamaya çalıştı-

ğında, Martie karşı koydu, kendisine güvenmemesi konusunda onu uyardı, özellikle de gözlerine dikkat etmesini söyledi, çünkü elinde arabanın anahtarı olmasa da, gözlerini parçalamaya yetecek kadar sivri takma tırnakları vardı. Martie birdenbire takma tırnaklarını sökmeye çalıştı,

birbirlerine çarpan plastik tırnaklardan, garip bir tıkırtı geldi. Bir an Dusty, kolunu karısının omzundan çekmeye karar verdi, ama sonra vazgeçti; ne olacaksa olsundu, kollarını tekrar Martie'nin omuzlarına doladı, ona sıkıca sarılıp, kendine doğru çekti, sanki bedeni onu gerçeğe döndürecek sihirli bir bastonmuş gibi. Martie kasıldı, tam anlamıyla içine kapandı, bacaklarını göğsüne çekti ve küçücük olana dek kıvrıldı.

Dusty ona sarılmış, ileri geri sallanıyordu. Onu sevdiğini fı-

sıldıyordu kulağına. Vahşi bir Ore değil, iyi bir Hobbit oldu-

ğunu söylüyordu. Hobbit olduğunu, Güler Yüzlü Bob'dan al-dığı sevimli ayak tırnaklarına bakarak anlayabilirdi. Onu güldürmeye çalışıyordu. Gülümseyip, gülümsemediğini bilmiyordu, çünkü genç kadının yüzünü göremiyordu. Gülüm-semese de, Martie'nin artık karşı koymaya çalışmadığı bir gerçekti. Sonra yavaş yavaş gevşedi ve kocasına sevgiyle sa-rıldı. Hayatlarının sonsuza kadar değiştiğinin bilincindeydi.

27

Susan Jagger, televizyonda akşam haberlerini izledikten sonra, evin bütün saatlerini kolundaki dijital saate göre ayarlamaya koyuldu. Her sah akşamı aynı işi yapardı. Mutfakta asılı duran bir duvar saati ve mikrodalga fırının saati vardı. Oturma odasındaki şöminenin üzerinde modern tasarımlı bir saat, yatak odasındaki şifoniyerin üzerinde de rad-yolu bir alarm vardı.

Bu saatlerin hiçbiri, bir hafta içerisinde, bir dakikadan fazla ilerlemez ya da geri kalmazdı, ama yine de Susan onların zamanı saniyesi saniyesine göstermelerini isterdi.

Kronik endişesi ve yalnızlığı içinde geçen bu on altı ay boyunca, bu tür alışkanlıklara bağlı kalmak, akli dengesini korumak açısından ona iyi gelmişti.

Her türlü ev işini, kusursuz bir projeyi tamamlamaya ça-lışan bir mimarın özeniyle yerine getiriyordu. Yerleri ve mobilyaları cilalamak, boş vaktini doldurmak için yaptığı işlerden bazılarıydı. Ev işlerini yaparken bazı kurallara bağlı kalmak, kendini kontrol etmesine yardımcı oluyordu sanki.

Saatleri ayarladıktan sonra, mutfağa gidip akşam yeme-

ğini hazırlamaya koyuldu. Domates salatası ve tavuk.

Yemek pişirmek en severek yaptığı işti. Yemek tariflerini bilimsel bir titizlikle uygular, içindekilerini değişken kimyasal maddelerle uğraşan bir bomba yapımcısının dikkatiyle ölçerdi. Yemek pişirmek ve dini görevlerini yerine getirmek, insanı en çok rahatlatan alışkanlıklardı; bunun nedeni belki birinin bedeni, öbürünün de ruhu beslemesiydi.

Ama o akşam, kendini bir türlü, doğramaya, rendeleme-ye, ölçmeye ve karıştırmaya veremiyordu. Dikkatini çalmayan telefona yoğunlaştırmıştı. En sonunda gizemli gece ziyaretçisini anlatmayı başarabildiği Martie'nin onu aramasını istiyordu.

Son zamanlarda meydana gelen olaylardan önce, Martie'ye her sırrını rahatça, vicdan azabı duymadan anlatabile-ceğini sanırdı. Oysa altı aydır, gece uyurken yaşadığı bu cinsel tacizler hakkında konuşmayı başaramamıştı.

Duyduğu utanç onu sessiz bırakmıştı, öte yandan saplantıları olduğu düşüncesi, onu utancından da çok huzursuz ediyordu. Uyuduğu sırada, birisinin geceliğini çıkartıp ırzına geçtiği, sonra da uyandırmadan yeniden giydirdiği düşüncesine kendisi bile inanmakta zorlanıyordu.

Eric, kimseye belli etmeden evin içine -ve Susan'm içine-girip çıkabilen

bir büyücü değildi.

Martie'nin dediği gibi, Eric'in kafası karışmış olabilirdi, ama Susan'a bunları yapabilecek kadar ondan nefret ediyor olamazdı. Bir zamanlar birbirlerini sevmişlerdi ve öfke değil, acı dolu bir ayrılık yaşamışlardı.

Ona ihtiyacı olduğunda yanında olmasa bile, birlikte olmak istese, Susan onu kabul edebilirdi. Böylesine dolaplar çevirmesine gerek yoktu.

Peki ama Eric değilse...kimdi?

Bir zamanlar bu evde Susan'la birlikte yaşamış ve üst katını ofis olarak kullanmış olan Eric, -her ne kadar olanaksız görünse de- kapılardan ya da pencerelerden bir şekilde içeri sızmayı biliyor olabilirdi. Başka hiç kimse, kimseye belli etmeden eve girip çıkacak kadar binayı tanıyor olamazdı.

Eli titredi ve ölçü kaşığının içindeki tuz, mutfak tezgâhı-

na döküldü.

Yemek pişirmeyi bir kenara bırakıp, ellerini mutfak bezi-ne kuruladı.

Kapıya kadar gidip, kilitleri gözden geçirdi. Her ikisi de kilitliydi. Zincir takılıydı. Sırtını kapıya dayadı.

Saplantılarım yok.

Telefonda, Martie kendisine inanmış görünüyordu.

Öte yandan, başkalarını ikna etmek kolay olmayacaktı.

Elinde, tecavüzü destekleyici hiçbir kanıtı yoktu. Kimi zaman cinsel organında bir hassasiyet hissediyordu, ama her zaman değil. Kalçalarında ve göğsünde bazen morluklar oluyordu ama bunun sakarlığından değil de bir saldırıdan meydana gelmiş olduğunu kanıtlayamazdı.

Canı yanmadığmda, bedeninde çürükler olmadığında bi-le, hatta kilodunun içine bıraktığı menisini fark etmediği zamanlar bile, sabah uyanır uyanmaz, davetsiz misafirinin ge-ce onu ziyaret ettiğini biliyordu, çünkü kendini kirletilmiş

hissediyordu.

Öte yandan hisler, kanıt sayılmazdı.

Kilodundaki meni, bir erkekle birlikte olduğuna dair, elindeki tek kanıttı, ama bir ırza geçme olayını ispatlamıyordu.

Üstelik, içinde bulunduğu ruhsal durumda, kendini lekeli kilotunu yetkililere gösterecek -daha da kötüsü, hastanenin birinin acil servisinde vajinal bir test yaptıracak- kadar güçlü hissetmiyordu.

İşin aslı, başma gelenleri ne Martie'ye, ne de polise anlatmamasının asıl nedeni agorafobiydi. Bu konuda bilgi sahibi olanlar, fobinin bir delilik çeşidi olmadığını bilseler de, ellerinde olmadan bu olaya *çılgınlık* gözüyle

bakıyorlardı. Üstelik, gece uyuduğu sırada, kilitli kapılardan içeri sızarak ona tecavüz eden, ama şimdiye dek hiç karşılaşmadığı bir hayali saldırgandan söz edecek olsa... En iyi arkadaşı bile, agorafobinin, gerçek bir akli dengesizliğin kaynağı olabilece-

ğinden şüphelenebilirdi.

Susan kapıları yeniden kontrol ettikten sonra, telefona yöneldi. Martie'nin cevabını duymak için daha fazla bekleye-meyecekti. Başka kimse hayali ırz düşmanına inanmasa da, en iyi dostunun onu telkin etmesine gereksinim duyuyordu.

Susan, Martie'nin numarasını çevirmeye başladı - ama telefonu kapamaya karar verdi. Biraz sabır. Kırılgan ve çaresiz görünürse, inandırıcılığını kaybederdi.

Tavuğun başına geri döndüğünde, yemek pişiremeyecek kadar sinirli olduğunu fark etti. Aç bile sayılmazdı.

Bir şişe şarap açıp, kendine bir kadeh doldurdu ve mutfak masasına oturdu. Son zamanlarda çok fazla içmeye baş-

lamıştı.

Şaraptan bir yudum alıp, kadehini ışığa doğru kaldırdı.

Yakut renkli içecek berraktı, zehirliymiş gibi görünmüyordu.

Bir süre, birinin onu ilaçla uyuttuğu düşüncesine kapıl-mıştı. Bu düşünce, eskisi kadar olmasa da hâlâ aklını kur-calıyordu.

Rohypnol - medyanın tecavüz ilacı olarak adlandırdığı uyuşturucu - vahşi bir cinsel birleşme sırasında bile kendinden geçmiş halde uyumasının nedeni bu olabilirdi. İçkisine karıştırılmış Rohypnol içen bir kadın, kendini aşırı ölçüde sarhoş ve savunmasız hissediyordu. İlaç etkisini, derin bir uyku haliyle belli ediyor, uyandığında ise kişi, gece olanlarla ilgili hemen hemen hiçbir şey anımsamıyordu.

Oysa Susan, ertesi sabah uyandığında, asla kendini ak-

şamdan kalmış gibi hissetmiyordu Ne midesi bulanıyor, ne ağzı kuruyor, ne bulanık görüyor, ne de başı zonkluyordu.

Her defasında ırzına geçilmiş olduğunu hissetse de, dinç ve zihni açık bir biçimde uyanıyordu.

Yine de bir çok kez alışveriş ettiği marketi değiştirmişti.

Susan bazen, alışverişini Martie'nin yapmasını isterdi, ama çoğunlukla eve servis yapan küçük bakkal dükkanlarını telefonla arar ve siparişinin evine teslim edilmesini tercih ederdi. Bugünlerde eve servis yapan çok sayıda bakkal yoktu. Birisinin yiyeceklerine uyuşturucu karıştırdığından emin olan

Susan, alışveriş ettiği bakkalı sürekli değiştirmiş ama yine de gece yansı evine gelip ona vahşice saldıran gizemli ziyaretçiden kurtulmayı bir türlü başaramamıştı.

Çareyi, umutsuzca, doğaüstü güçlerde aramaya başla-mıştı. Seyyar kütüphaneden, hayaletlerle, vampirlerle, şey-tanlarla, kötü ruhlan kovanlar insanlarla, kara büyülerle ve uzaylılann kaçırdığı insanlarla ilgili kitaplar ısmarlıyordu.

Kitaplan evine teslim eden çocuk, şimdiye dek Susan'm bu konudaki doymak bilmez merakı hakkında tek bir söz bi-le etmemişti. Ne de olsa bu konuların, güncel politika ya da dedikodu sütunlarından daha ilgi çekici oldukları kesindi.

Susan'm ilgisini, özellikle karabasan efsanesi çekiyordu.

Bu kötü ruh, gece kadınlar uyurken, onları ziyaret edip, onlarla rüyalannda sevişiyordu.

Hayranlığı asla gerçek inanca dönüşmemişti. Asla bir karabasanla seviştiğini sanmamış, boynuna sarımsak kolye-si takıp, vampirleri uzaklaştırmaya çalışmamıştı.

Bir süre sonra, bu doğaüstü güçleri araştırmaktan vazgeçmeye karar vermişti, çünkü bu mantıksız konulara yo-

ğunlaşmak, agorafobisini arttırmaktan başka bir işe yaramı-

yordu.

Kadehi boşalmıştı, yeniden doldurdu.

Susan, şarabını da yanma alarak, tüm girişlerin kapalı olduğundan emin olmak için, evi gezdi

Yemek odasındaki, karşı eve bakan her iki pencere de kapalıydı.

Susan oturma odasındaki lambayı söndürdü. Gözleri karanlığa alışırken, bir koltuğa oturup, şarabını yudumladı.

Fobisi, gündüzleri pencereden dışarı bakamayacak kadar ilerlemiş olduğu halde, geceleri, özellikle de bulutlu havalarda evinden görülen deniz manzarasını izlemeye katla-nabiliyordu. Bu tür havalar, zayıf cesaret kaslarını güçlendirmek için bire birdi, kireçlenmemeleri için bu tür egzersizler yapmak zorundaydı.

Gözleri karanlığa alıştıktan, şarap da cesaret motorunu yağlayıp, kolay işler hale getirdikten sonra, yerinden kalktı ve okyanusa bakan orta pencerenin önünde durdu. Kısa bir kararsızlık anından sonra, derin bir soluk aldı ve pancuru kaldırdı. Evin hemen önündeki sahil yolu, sokak lambaları-

nın ışığı altında sahte bir kırağıyla kaplıymış gibi parlıyordu.

Saat henüz erken olmasına rağmen, Ocak ayının bu soğuk akşamında sokaklar bomboştu. Genç bir çift paten kayıyordu; bir sokak kedisi, su birikintilerinin içinde yürüyordu.

Sokak lambalarıyla, palmiyelerin arasından hafif bir duman yükseliyordu. Hava öylesine durgundu ki, duman Susan'a canlıymış gibi geldi, sanki sessiz bir tehdit gibi ilerliyordu.

Karanlığın örtmüş olduğu plajı çok iyi gör emiyordu. Pasifik Okyanusu'nu ise hiç göremiyordu; yoğun bir sis sahili kaplamıştı, ara ara kıyıya vuran koca dalgalan fark ediyordu.

Ara ara da, bulutlann arasında kaybolan yıldızları görebiliyordu. Susan'm bu durumda kendini güvencede hissetmesi ve pencerenin önünde saatlerce durabilmesi gerekirdi, oysa birden bire kalbi hızla atmaya başladı. Ani korkusunun nedeni, agorafobi değildi; birisinin kendisini izlediği hissine kapılmıştı.

Gece saldmları başladığından bu yana, endişesi onu ya-

şamdan bezdirecek boyutlara ulaşmıştı. Skopofobi: Biri tarafından izlenme korkusu.

Bu sıradan bir fobi, anlamsız bir korku değildi, akla yat-kın bir açıklaması vardı. Eğer hayalet ırz düşmanı gerçekse, Susan'ı ziyarete geldiğinde, onu evinde tek başına bulacağından emin olmak için, bir şekilde evini gözetliyor olmalıydı.

Yine de agorafobisinin yanında başka korkulara kapılmaktan da korkuyordu ve sonunda korkulannm onu bir mumya gibi sanp sarmalayacağından endişe ediyordu.

Sahil yolu boştu. Palmiye ağaçlan, arkasında birinin giz-lenebileceği kadar geniş değildi.

Oralarda bir yerde olmalı.

Susan üç gecedir tecavüze uğramamıştı. Karabasanın, kurt adamdan daha düzenli - ama bir o kadar da kesin - bir ihtiyaç seyri vardı.

Susan, ziyaretçisinin geleceğinden emin olduğu gecelerde uyanık kalmaya çalışmıştı. Ama uyanık kalmayı başardı-

ğı geceler, tan ağarmca yorgunluktan bitkin düşmüş ve karabasanın uğramadığını fark etmişti. Ziyaret, genellikle irade gücüne yenik düşüp de uyuyakaldığı gecelerde gerçekleş-

mişti. Bir keresinde, koltuğun üzerinde, giyinik halde uyuyakalmıştı. Uyandığında da giyinikti, ama yatağmdaydı, üzerinde ırz düşmanının parfümle kanşık ter kokusu, kilodun-

da da menisi vardı. Adam, altıncı hissi sayesinde, Susan'm uykulu ve savunmasız olduğu zamanlan biliyor gibiydi.

Oralarda bir yerde olmalı.

Genellikle dümdüz olan plajda, karanlığın ve sisin içinden, belli belirsiz görünen birkaç kum tepesi gözüne çarptı.

Biri, yere yüzükoyun uzanmış, bu kum tepelerinin arkasından onu gözlüyor olabilirdi.

Üzerinde bir bakış hissetti. Ya da hissettiğini düşündü.

Susan hızla pancuru indirdi.

Bu denli yüreksiz olduğu için kendi kendine öfkelendi, korkusundan değil, hırsından titriyordu. Yaşamı boyunca kendini asla bir kurban olarak görmemişti, oysa şimdi agorafobinin pençesine düşmüştü ve bundan nefret ediyordu, tek istediği, bu korkusunu yenip, dışan çıkmak, plaja gidip, kum tepelerini tekmelemekti, böylece ya saldırganla yüzleşecek ya da kendi kendine, orada hiç kimse olmadığını kanıt-layacaktı. Ama onu izleyeni, izlemeye cesareti yoktu, tek yapabileceği gizlenip beklemekti.

Bu durumdan kurtulmayı ümit bile edemiyordu, çünkü uzun zamandır kendisine güç veren cesareti, son zamanlarda o kadar azalmıştı ki, eğer bir cisim olsaydı ancak büyüteç ya da mikroskop lamı altında görülebilirdi.

Büyüteç.

Pancurun ipini elinden bıraktığı sırada, Susan'm aklına parlak bir fikir geldi ve bundan hoşlandı. Agorafobisi yüzünden evin içine tıkılıp kalmıştı, saldırganı izlemeye cesareti yoktu, ama onu gözetleyebilirdi.

Yatak odasındaki dolabında, asılı duran giysilerin üzerindeki büyük rafta, bir çift dürbün olmalıydı. İyi günlerinde, henüz gün ışığının aydınlattığı dış dünya onu korkut-mazken, penceresinden yat yanşlannı izlemeyi severdi.

Mutfaktan bir merdiven alıp, hızla yatak odasma gitti.

Dürbün, tahmin ettiği yerdeydi.

Aynı rafta, bir sürü başka eşyasıyla birlikte, varlığını unutmuş olduğu bir şey fark etti. Bir video kamera.

Kamera, Eric'in kısa süreli ilgi alanlanndan biriydi. Evden ayrılmadan uzun bir süre önce, çevresindeki her şeyi kaydetmekten hoşlanır olmuştu.

Kum tepelerinin ardına gizlenmiş olan saldırganın gö-

rüntüsünü kaydetme düşüncesi, Susan'm bedeninde bir elektrik şoku etkisi yaptı.

Dürbünleri bir kenara bırakıp, içinde video kameranın ve teçhizatının bulunduğu plastik kutuyu aldı. Yatağının üzerine oturup, kutuyu açtı.

Kutuda, kameranın yanı sıra, iki yedek pil, iki boş kaset ve bir kullanım kılavuzu vardı.

Daha önce kamerayı hiç kullanmamıştı. T ü m çekimleri Eric yapardı. Şu anda ise, büyük bir hevesle kullanma kılavuzunu okuyordu.

Eric, yeni bir hobisi olduğunda, asla basit aletlerle yetin-mezdi. Her şeyin en iyisini, en gelişmişini tercih ederdi. Bu el kamerası küçük olmakla birlikte, çok gelişmiş mercekler-le donatılmıştı, mükemmel bir görüntü ve ses kayıt sistemi vardı ve her şeyden önemlisi, çok sessiz çalışıyordu.

İçine, yirmi ya da otuz dakikalık kasetler yerine, iki saatlik kasetler yerleştirilebiliyordu. Aynı zamanda, genişletilmiş kayıt yapmayı sağlayan bir mekanizması vardı. Bu şekilde, iki saatlik bir kasetle, üç saat boyunca çekim yapılabiliyordu. Kayıt kalitesi, yüzde on oranında bozuluyordu, ama ne fark ederdi ki.

Piller, şarj edildikten sonra, üç saat boyunca kesintisiz kayıt yapabilecek güçteydi. Ölçüm aygıtına göre, üzerindeki pil ölmüştü. Susan, yedek pillerden bir tanesinin enerjisine baktı, pil yanya kadar doluydu.

Tamamen boşalmış olan pili, yeniden doldurup doldura-mayacağını bilmiyordu, bu yüzden yanya kadar dolu olanı, banyodaki prize sokup şaıj etmeye karar verdi.

Şarap kadehi, oturma odasındaki masanın üzerindeydi.

Avunmak amacıyla değil, planını kutlamak amacıyla şerefe kadeh kaldırdı.

Aylardır ilk kez, yaşamını kontrol edebildiğini hissediyordu. Çok büyük bir sorunu çözmek için, şimdilik yalnızca çok küçük bir adım atmış olduğunun bilincindeydi, ama yi-ne de kontrolü elinde tuttuğunu hissediyordu. Susan, heyecanını yatıştırmaya çalışmadı. En azından, uzun bir aradan sonra, *bir şeyler* yapıyordu ve olumlu düşünmeye başlamış-

tı, buna ihtiyacı vardı.

Mutfağa gidip, hazırlamakta olduğu yemeği ortadan kaldırdı ve buzluktan bir pizza çıkarttı. Neden bu video kameranın, haftalar ya da aylar önce aklına gelmemiş olduğunu düşündü. Katlandığı dehşet ve suistimal göz önüne alınırsa, inanılmaz derecede pasif davrandığını fark etti.

Doğru ya, terapiye gitmişti. On altı ayı aşkın süredir, haftada iki kez. Terapiden pek iyi sonuçlar alamamış olsa da, doktora her gidiş gelişi, büyük bir gayret gerektiriyordu.

Oysa yalnızca terapiye boyun eğmek, mahvolmuş hayatını toparlamak konusunda yeterli değildi. Evet yaptığı tam olarak *boyun eğmekti,* çünkü Dr.

Ahriman'm sratejilerine ve önerilerine uysalca itaat ediyordu. Oysa eskiden, doktorlara, araba satıcılarına davrandığı gibi davranırdı, hepsine kuş-

kuyla bakar, birkaç tanesinin görüşünü almadan, kararını vermezdi.

Susan pizzayı, mikrodalga firma attığında, uzun bir ak-

şam yemeği hazırlamakla zaman geçirmediğine sevindi. Yemek pişirmek, şimdiye dek acısını hep hafifletmiş ama onu bir sonuca ulaştırmamış, sorununu çözmemişti.

Kadehini doldurdu. Şarap da sorunlarını çözmüyordu, üstelik sarhoş olup bütün planı yüzüne gözüne bulaştırmak da istemiyordu. Ama öylesine heyecanlıydı ki, kanındaki yüksek dozda adrenalinle, şişenin dibini bile görse, yatağa girene dek alkolün etkisi geçerdi.

Pizzanm pişmesini beklerken, mutfakta ileri geri yürü-

meye başladı. Bunca zaman, bu denli pasif davranmış olmasına hâlâ inanamıyordu. Ruhunu kara büyüye teslim etmiş

bir pranga mahkûmu gibi yaşamıştı.

Artık büyü bozulmuştu. Eski Susan Jagger geri gelmişti; bundan böyle, iyi düşünen, enerji dolu ve öfkesini, hayatını iyi yönde değiştirmek için kullanmaya hazır biri olacaktı.

Oralarda bir yerde olmalıydı. Belki de şu anda, kum tepelerinin arkasından onu gözlüyordu. Belki paten kayarak ya da koşarak ya da bisikletle evin önünden geçiyordu . Ama oralarda bir yerde olduğundan emindi.

Aşağılık herif onu üç gecedir ziyaret etmediğine göre, bu gece, güneş doğmadan önce kesin gelecekti. Irzına geçtiği sı-

rada uyanmasa da, uyuşturucunun etkisiyle kendinden geç-

miş halde yatsa da, ertesi sabah olan biteni açık ve net olarak izleyebilecekti, çünkü kamera saldırganı iş üstünde kay-dedecekti.

Eğer kasetteki Eric ise, Susan onu doğduğuna pişman edecekti. Sonra da sonsuza dek onu hayatından atacaktı.

Eğer bir yabancıysa -bu küçük bir olasılıktı- elinde, polise sunulacak delilleri olacaktı. Kendi tecavüz kasedini polise vermek, utanç verici bir olay olsa da, elinden geleni yapmak zorundaydı.

Masaya dönüp de kadehini eline aldığında, aklına yeni bir şey takıldı.

Ya kasette hiç kimse görünmezse? Ya kulanılmış ve kirletilmiş halde, kilotunda meniyle uyandığı sabahın gecesinde, yatakta kendisinden başka hiç kimse yoksa. Ya ziyaret-

çisinin aynaya yansıyan ve kaydedilebilen bir görüntüsü yoksa?

Saçmalık.
Bu doğaüstü bir gerçek değildi.
Kadehini kaldırdı ve bir dikişte yansından fazlasını içti.

28

Martie'nin oturma grubu, bir Amerikan dekorasyon der-gisinden fırlamış gibiydi. Kenarları saçaklı, iki ipek abajur.

Alçak bir sehpanın iki yanında, karşılıklı duran iki büyük koltuk. Sandalyelerin üzerinde kanaviçe yastıklar. Oturma odasının bir köşesinde, şömine.

Burası, Martie'nin en sevdiği köşeydi. Son üç yıldır, hemen hemen her gece, burada Dusty'yle oturup kitap okumuşlardı. Okurken, ayrı dünyalarda olmalarına rağmen, sanki eleleymiş ve birbirlerinin gözlerinin içine bakıyormuş

gibi kendilerini birbirlerine çok yakın hissetmişlerdi Şu an ise Martie, bacaklarını göğsüne çekmiş, bir sandalyenin üzerine tünemiş ve hafifçe soluna doğru dönmüştü, elindeyse kitap yoktu. Uyuşuk bir halde, sessizce oturuyordu. Yüzündeki huzurlu ifade, duygusal bitkinlikten başka bir şey değildi.

Başka bir sandalyede Dusty oturuyordu. Arkasına yaslanıp, kafasını toplamaya çalışıyordu, ama huzursuzluktan olsa gerek, kendini durmadan sandalyenin en ucunda buluyordu.

Martie arada bir heyecana kapılarak, çoğu zaman da sessiz sedasız, başından geçen akıl almaz olayları anlatmaya başladı. Dusty sorular sorarak onu cesaretlendirmeye uğra-

şıyordu.

Yalnızca Dusty'i görmek bile, Martie'yi rahatlatmış ve umutlandırmıştı, ama bazen onunla göz göze gelmeye korkuyordu. Böyle durumlarda, gözlerini, şöminenin içindeki seramik kütüklere dikiyordu.

İşin ilginç yanı, şöminenin pirinç dekorasyonlarına bakmak onu telaşlandırmamıştı. Küçük bir kürek. Sivri uçlu bir maşa. Bir ocak demiri. Oysa kısa bir süre önce, ocak demi-rinin yalnızca görüntüsü bile bir sinir krizi geçirmesine neden olmuştu.

İçinde hâlâ endişe kırıntıları vardı, ama onu panik ata-

ğın şiddetinden çok, yeni bir panik atak yaşamak düşüncesi korkutuyordu.

Öfke nöbetlerini tüm ayrıntılarıyla anlatmasına karşın, neler hissettiğini tam olarak aktaramamıştı. İşin aslı, korkusunun şiddetini hatırlamakta güçlük çekiyordu, sanki olanlar, ruhsal bir bozukluğu olan başka bir Martie

Rhodes'in başından geçmiş gibiydi. Diğer kişiliği kısa bir süre için su yüzüne çıkmış, sonra yeniden içine gömülmüştü.

Dusty, arada bir, dikkatini çekmek için, viski bardağını sallıyor ve içindeki buzlar birbirine çarpıyordu. Martie başı-

nı kaldırıp ona baktığında, içkisini içmesini hatırlatmak için bardağını kaldırıyordu. Yeniden kontrolünü kaybetmekten korktuğu için, Susan kocasının viski teklifini isteksizce kabul etmişti. İçki, damla damla kanma karıştıkça, etkisini gösterir olmuştu.

Valet, Martie'nin sandalyesinin önüne uzanmış, başını, genç kadının kıvırdığı bacaklarına dayamıştı.

Martie, iki kez, ona bardağmdaki buzları verdi. Valet onları keyifle çiğnedi.

Başından geçenleri anlatmayı bitirdikten sonra, "Şimdi ne yapacağız," diye sordu, Dusty ona.

"Susan'ı evine bıraktıktan sonra, daha kötüleşmeden önce, Dr. Closterman'ı arayıp, yarın sabah için bir randevu almıştım."

"Seninle birlikte geleceğim."

"Bütün testleri yaptırtmak istiyorum. Kan tahlilleri. Bir tümör olasılığına karşın, bir beyin emarı."

'Tümör falan yok," dedi Dusty, yalnızca umuda bağlı bir inançla. "Önemli bir şeyin yok."

"Bir şeyler var."

"Hayır." Martie'nin rahatsız ya da ölümcül hasta olabileceği düşüncesi onu o kadar korkutmuştu ki, duygularını giz-leyemiyordu.

Dusty'nin acı dolu yüz ifadesi, Martie için çok değerliydi çünkü kocasının onu ne çok önemsediğinin kanıtıydı.

"Beyin tümörünü tercih ederdim."

'Tercih mi?"

"Eğer öbür şık, akli bir dengesizlikse. Tümörü ameliyat-la kesip atabilirler ve eski kişiliğine dönme şansın olur."

"Sorunun bunlardan hiçbiri olduğunu sanmam," dedi Dusty, yüzündeki çizgiler derinleşmiş gibiydi. "Sorun akli bir dengesizlik de değil."

"Ama bir şeyler var," diye diretti Martie.

Susan, yatağının üzerine oturmuş, pizzasmı yiyip, şarabını içiyordu. Bu, şimdiye dek yediği en lezzetli akşam yeme-

ğiydi-

Bu sıradan yemeğe asıl lezzetini veren şeyin, içindekiler olmadığının farkındaydı. Salam, peynir ve iyi kızarmış bir pizza hamuru, adaletin yerini bulma olasılığı kadar lezzetli değildi.

Çekingenliğini ve çaresizliğini bir kenara bırakmış olan Susan'm asıl açlığı intikam içindi. O da her insan gibi, hak edenin cezasını çekmesini hayal ediyordu.

Eric'i, Martie'e karşı nasıl koruduğunu düşünüp, pizza-smdan kocaman bir ısırık aldı ve sertçe çiğnedi.

Eğer agorafobisi, Eric'in onu aldatmasından kaynaklanı-

yorsa, kocası bunun cezasını çekmeliydi. Eğer, onun ruhuna ve bedenine tecavüz eden saldırgan Eric ise; bu kesinlikle onun evlendiği insan olamazdı. Ona insan denilemezdi, bir yaratıktı, iğrenç bir şeydi. Bir yılandı. Elinde yeterli kanıt olduktan sonra, onu bir ormancının çıngıraklı yılanı parçaladığı gibi parçalayabilecekti.

Susan yemeğini yerken, bir yandan da yatak odasını gözden geçirip, kamerayı koyacak en uygun yeri arıyordu.

Martie, mutfak masasına oturmuş, Dusty'nin ortalığı toplamasını izliyordu.

Dusty çöp kutusunu, sundurmadan alıp, mutfağa getirdiğinde içindekiler birbirine çarpıp şangırdadı.

Martie ikinci viskisini dudaklarına götürdü.

Dusty kapıyı kapattıktan sonra, çatal bıçakları ve diğer mutfak gereçlerini bulaşık makinesine yerleştirdi.

Keskin bıçakların ve sivri dişlerinin görüntüsü, birbirlerine çarparken çıkarttıkları metalik sesler, Martie'yi telaşlandırmadı. Öte yandan boğazı sıkışır gibi oldu ve ılık viski bo-

ğazından aşağı yavaşça süzüldü.

Dusty, şarap şişelerini buzdolabına geri koydu. Bu şişeler hâlâ birinin kafatasmı parçalayabilir ya da derisini yüzebilirdi, ama artık Martie onları ölümcül bir amaç için kullanmayı düşünmüyordu. Yıkanmaları gerekmeyen gereçleri bir kenara ayıran ve Martie'nin boşalttığı çekmeceleri yerlerine yerleştiren Dusty, "Garajdakiler, yarın sabahı bekleyebilir,"

dedi.

Martie başını salladı ama konuşacak cesareti olmadığı için bir şey söylemedi. Geçirdiği garip kriz süresince yaptığı çılgınlıklar, sanki zehirli birer zerrecik gibi havada uçuşuyordu ve Martie ağzını açtığı taktirde, yeniden zehirlenmekten korkuyordu.

Dusty, akşam yemeği yemelerini önerdiğinde, Martie iş-
tahı olmadığını söyledi, ama Dusty bir şeyler yemesi gerekti-
ği konusunda ısrarcıydı.

Buzdolabında, iki kişiye yetecek kadar lazanya vardı.

Dustyyemeği ıstmak için, tencereyi mikrodalga firma koydu.

Biraz taze mantar alıp yıkadı.

Bıçak, Dusty'nin elindeyken zararsız görünüyordu.

Dusty mantarları, soğanla yağda kavurup, bir paket be-zelyeyle karıştırırken, Valet hayran hayran onu izleyip, pişen lazanyanm kokusunu içine çekti.

Martie'nin az önce yaptıklarından sonra, bu sıcak aile manzarası gerçekdışıymış gibi görünüyordu.

Dusty yemeği servis yaptığında, Martie kriz anında lazanyanm içinde zehir atmış olabileceğinden kuşkulandı.

Daha önce böyle bir hainlik yapmamıştı. Ama hâlâ, kendini kaybettiği ve hiçbir şey hatırlamadığı anlar olduğundan emindi.

Kocasının, ona olan aşkını kanıtlamak amacıyla lazan-yayı yiyeceğinden emin olduğundan, onu uyarmayı düşünmedi bile. Dusty'nin başma bir şey gelmesi olasılığına karşı-
lık, tüm iştahsızlığına rağmen tabağmdakini bitirmeye karar verdi.

Çatalla yemek istemedi ve bir kaşık aldı.

Susan Jagger'in yatak odasının bir köşesinde, üzerinde bir saksı bulunan bir sütun duruyordu. Sarmaşıklar içindeki bu küçük japonağacı, kapalı perdelerin arkasından güneş
yüzü görmediği için, bir bitki ışığıyla aydınlatılmıştı.

Kalp şeklindeki sarmaşık yapraklan, saksının bir bölü-
münü örtüyordu. Susan, saksıyla yatak arasındaki en iyi açının hangisi olacağına baktıktan sonra, kamerayı sarma-
şık yapraklannm arasına gizlemeye karar verdi.

Bitki ışığını söndürüp, gece lambasını yaktı. Başanlı bir kayıt yapmak istiyorsa, odanın karanlık olmaması gerekiyordu.

Gece lambasının yanık olmasını açıklamak için, uyuyakalmış numarası yapacaktı. Şifoniyerin üzerindeki bitmemiş
bir kadeh şarap ve dağınık yatağın içindeki açık bir kitap, bu etkiyi yaratmaya yardımcı olacaktı.

Odanın içinde dolanıp, saksıyı yakından inceledi. Kamera güzelce gizlenmişti.

Dar açıdan, merceğin içindeki san renkli ışığı, sarmaşıklara! arasından gözlerini dikmiş bir kertenkeleyi andırıyordu. Ama bu, saldırganın dikkatini çekemeyecek kadar küçük bir ayrıntıydı.

Susan kameraya doğru ilerledi, elini sarmaşıklann arasına daldmp, kayıt düğmesine bastı.

İki adım geriye gitti, hiç kıpırdamadan durdu. Başını kaldmp, soluğunu tuttu. Dinlemeye başladı.

Isıtma çalışmadığı ve rüzgârsız bir gece olduğu halde, üstelik yatak odasında çıt çıkmadığı halde, kameranın motorunun sesi duyulmuyordu. Gerçekten de, kullanma kılavu-zunda söz edildiği kadar sessiz bir aletti, dönen kaset de sarmaşıklar tarafından tümüyle örtülmüştü.

Mimari bir bozukluğun, sesi garip şekillerde aksettirebi-leceğini düşünüp, odanın farklı köşelerini kontrol etmeye karar verdi. Beş kez durup çevreyi dinledi, şüphe uyandıracak hiçbir ses yoktu.

Susan rahatlamıştı, kamerayı sarmaşıkların arasından çıkartıp, monitöründen kaydettiklerini izlemeye karar verdi.

Yatağı olduğu gibi ekrana yansımıştı. Odanın girişi, monitörün en solunda görünüyordu.

Ekranda beliren görüntüsünü izledi. Sonra da durup, motorun sesini dinlemeye koyuldu.

O kadar genç ve çekici görünebileceğini ummamıştı.

Bugünlerde aynaya baktığında, kendini pek açık seçik göremiyordu. Aynada, fizikselden öte, ruhsal görüntüsünün yansıması vardı: Kronik endişesi olan bir Susan Jagger, on altı aylık bir kaçışın sonucunda pörsümüş hatlar ve bir deri bir kemiğe kalmış solgun bir yüz.

Oysa monitördeki bu kadın zayıf ve güzeldi. Her şeyden önemlisi bir amacı vardı. Bu kadının ümitleri ve geleceği vardı.

Gördüklerinden hoşlanmıştı. Kasedi başa sanp yeniden izledi. Sonra odanın içinde dolanıp, kamerayı çeşitli açılardan görüntüledi: İşte, planlı bir kadın.

Martie'nin elinde olduktan sonra, bir kaşık bile, ölümcül bir silaha dönüşebilirdi. Bir bıçak kadar keskin olmasa da, karşısındakinin gözünü rahatlıkla çıkarabilirdi.

Martie titremeye başlayınca, kaşık parmaklan arasında oynadı. İki kez, sanki şerefe kadeh kaldırmak için masadaki-lerin dikkatlerini çekmek istercesine, kaşığı tabağına çarptı.

Kaşığı bir kenara bırakıp elleriyle yemeği yeğlerdi. Ama Dusty'nin

gözüne tam anlamıyla çıldırmış bir kadın olarak görünmek istemiyordu.

Yemekte ettikleri sohbet, dayanılır gibi değildi. Oturma odasında anlattığı ayrıntılardan sonra bile, Dusty'nin hâlâ soracak bir sürü sorusu vardı. Martie artık bu konu hakkın-da konuşmak istemiyordu.

Bu konu sinirlerini bozuyordu. Üşütük davranışlarını hatırladıkça, kendini çaresiz, sanki çocukluğuna geri dön-müş gibi hissediyordu.

Üstelik içinde, yeni bir panik atak korkusu da vardı. Kapana kıstırılmış gibi hissediyordu kendini, sanki konuşmaya başlarsa, kendini cehennem çukurunun içine gönderecek silahın tetiğini çekmiş olacaktı.

Dusty'e gününün nasıl geçtiğini sordu. Dusty ona, bir sürü ayak işi olduğunu, ama yağmur başladıktan sonra hiç-

birini yapamadığmı anlattı yalnızca.

Dusty asla yalan söylemezdi ama Martie kocasının kendisinden bir şeyler gizlediğini hissetti. Kimbilir, belki de için-de olduğu ruhsal durum yüzünden, fazla kuşkucu davranı-

yordu.

Dusty tabağını kenara koydu. "Gözlerini, gözlerimden kaçırmaya çalışıyor gibisin."

Martie bunu inkar etmedi. "Beni bu halde görmenden *nefret* ediyorum."

"Ne halde?"

"Zayıf."

"Zayıf değilsin ki."

"Bu lazanya bile benden daha sert."

"İki günlük olduğu içindir. Bu insan yaşamında seksen beş sene demek... "

"Kendimi seksen beş yaşında hissediyorum."

"Seni temin ederim ki, lazanyadan daha iyi görünüyorsun," dedi Dusty.

"Bir kadını nasıl baştan çıkartacağım iyi biliyorsun."

"Boyacılar hakkında ne derler bilirsin."

"Ne derler?"

"Sert yüzeyleri nasıl yumuşatacağımızı biliriz."

Martie kocasıyla göz göze geldi.

Dusty gülümsedi. "Her şey yoluna girecek, Martie."

"Esprilerin düzelmedikçe hiçbir şey yoluna giremez."

"Zayıf olana bakın hele!

Dört odalık kalesini son bir kez gözden geçiren Susan Jagger, tüm pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol etti.

Dış dünyaya açılan tek kapı, mutfak kapısıydı. Kapıda iki kilit, bir de zincir vardı.

Kilitleri kontrol ettikten sonra, mutfak kapısının tokma-

ğına bir sandalye sıkıştırdı. Eric, bir şekilde kapının anahtarını ele geçirmiş olsa da, bu sandalye sayesinde içeri gire-mezdi.

Sandalye numarasını elbette ki daha önce de denemişti.

Davetsiz misafirin işine engel olmamıştı.

Kamerayı yeniden gizledikten ve açıyı kontrol ettikten sonra pili tekrar banyodaki şarj cihazına taktı. Pilin tam olarak dolu olması gerekiyordu.

Pili takıp, sarmaşıkların altında gizlediği kameraya son bir bakış attı. Yatağa girmeden hemen önce düğmesine basacaktı, böylece Eric'i suçüstü yakalamak için, üç saatlik kaydı başlatmış olacaktı.

T ü m saatler 21:40'ı gösteriyordu. Martie on birden önce arayacağına söz vermişti.

Susan, arkadaşının önerilerini duymak için sabırsızlanı-

yordu, ama Martie'ye kamera hakkında bir şey anlatmama-ya kararlıydı. Çünkü telefonu dinleniyor olabilirdi. Belki de Eric dinletiyordu.

Kendini öylesine huzur dolu ve cesur hissediyordu ki.

29

İki bardak viski, bir porsiyon lazanya ve gün boyunca meydana gelen felaketler, Martie'yi akıl almaz derecede yormuştu; genç kadın uyukluyordu. Dusty masaja toplarken, Martie güçlükle açık tuttuğu göz kapaklarının ardından, kocasını izledi.

Endişesi yüzünden, gün ağarana dek uyumamayı dü-

şünmüştü. Oysa şu an, endişesinden daha büyük bir kaygı kaplamıştı içini; gözleri kapanıyordu.

Uyurgezerlik korkusu, mutfak masasında uyuyup kalmasına engel olan tek etkendi. Daha önce hiç uykusunda yürümemişti, ama o sabaha dek hiç panik atak da yaşamamıştı, artık her şey mümkündü.

Eğer gece kalkıp yürümeye başlarsa, içindeki Öbür Martie, bedeninin kontrolünü ele geçirebilirdi. Dusty uyurken yataktan çıkabilir, çıplak ayakla, karanlığın içinde yürüyen bir kör kadar rahat hareketlerle mutfağa inebilir ve bulaşık makinesinin sepetinin içinden temiz bir bıçak alabilirdi.

Dusty, Martie'nin elini tuttu ve ışıkları kapatıp, birlikte mutfaktan çıktılar. Valet onları izledi.

Martie'nin yağmurluğunu, mutfak sandalyesinin üzerinden alıp, portmantoya asan Dusty, cebinde bir şey olduğu-nu fark etti. "Hâlâ bu kitabı mı okuyorsun," diye sordu.

"Gerçek bir gerilim romanı."

"Ama onu, Susan'ı terapiye götürmeye başladığından be-ri okuyorsun."

"O kadar olmadı." Martie esnedi. "Anlatımı güzel."

"Gerçek bir gerilim romanı ama altı aydır bitiremiyor-sun?"

"Altı ay olmadı ki, oldu mu? Yo. Olamaz. Konu eğlenceli.

Karakterler renkli. Kitabı zevkle okuyorum."

Dusty kaşlarını çatmıştı. "Bir sorunun mu var?"

"Bir sürü. Ama, şu an tek sorunum, korkunç yorgun olmam."

Dusty kitabı ona uzatarak, "Eğer uyumakta güçlük çeki-yorsan, bu kitaptan bir sayfa okuman yeterli," dedi.

Uyumak; kalkıp yürüme, bıçaklama, yakma olasılığı.

Valet önlerinden gidip merdivenleri çıkmaya başladı.

Martie'nin, bir eli tırabzanın üzerindeydi, Dusty ise diğer yandan koluyla belini sarmış ona destek vermeye çalışıyordu. Martie gece uykusunda uyanıp yürümeye başlarsa, kö-

peğin kendisini uyandıracağını düşünüp, biraz da olsa rahatladı. Valet, çıplak ayağını yalar, Martie basamaklardan aşağı inerken, kuyruğunu bacaklarına sürter ve et bıçağını bulaşık makinesinden çıkartmaya kalkıştığında kesinlikle havlardı, özellikle de Valet'e et kesmek amacıyla kullanılmayacakla.

Susan yatağa girerken beyaz bir külot - işlemesiz, dan-telsiz, süslemesiz - ve beyaz bir tişört giydi.

Bundan birkaç ay öncesine kadar, renkli ve gereksiz süslemeli iç çamaşırları giymekten hoşlanırdı. Seksi görünmekten zevk alırdı. Ama artık değişmişti.

Uyku kıyafetini değiştirmiş olmasmm ardındaki düşüncesi açıktı. Seksiliği, kafasında tecavüzle bağdaştırıyordu.

Danteller, farbalalar, işlemeler gece ziyaretçisini cesaretlen-direbilirdi; bu gereksiz süslemelerin kendisi için kullanıldığı-

nı düşünebilir ve onu daha fazla suistimal edebilirdi.

Bir süre, zevksiz erkek pijamaları ya da bol eşofmanlar giymeyi denedi. Ama bunlar bile, o pisliği yolundan çevire-memişti.

İşin ilginç yanı, Susan'ı soyduktan sonra, onu yeniden aynı özenle giydirmesiydi. Eğer Susan yatağa girmeden önce tüm düğmelerini iliklemişse, o da hepsini ilikliyordu; ama eğer birini iliklemeden bırakmışsa, uyandığında aynı düğme-yi açık buluyordu. Bağcıklarını aynı şekilde düğümlenmiş

buluyordu.

Bugünlerde beyaz pamuklu iç çamaşırlarını tercih ediyordu. Masumiyetini kanıtlamak istermişçesine. Ona ne yaparsa yapsın, küçük düşürülmeyi ya da kirletilmeyi redde-dermişçesine.

Dusty, Martie'nin ani uyuşukluğu karşısında telaşlanmıştı. Çok yorgun olduğunu savunuyordu ama davranışla-rına bakılırsa, bitkinlikten öte, derin bir bunalımın eşiğindeydi.

Martie, yorgun bir tavırla değil, sanki çok ağır bir yükün altında ezilmiş gibi, tembelce hareket ediyordu. Yüz hatlarında bitkinliğin verdiği bir durgunluk yoktu, gerilmişti, ağız ve göz kenarları kasılmış gibiydi.

Diş temizliği söz konusu olduğunda, Martie bir fanatik gibi davranırdı, ama o gece dişlerini fırçalamak istememişti.

Dusty, üç yıllık evliliklerinde böyle bir olayla ilk kez karşıla-

şıyordu.

Martie her gece, yüzünü yıkar ve nemlendirici sürerdi.

Saçlarını fırçalardı. O gece bunları yapmadı.

Yatağa girmeden önceki alışkanlıklarından vazgeçmiş, yatağın üzerine giyinik halde uzanmıştı.

Dsty, karısının soyunmayacağını anladığında, bağcıklarını açıp, ayakkabılarını çıkarttı. Çoraplarını. Blucinini sıyır-dı. Martie ne karşı koydu, ne de kocasına yardımcı oldu.

Martie'nin bluzunu çıkartmak kolay iş değildi, özellikle de kollarını sıkıca göğsüne kavuşturmuş, bacaklarını kıvır-mış halde yatarken. Dusty onu kısmen giyinik bırakıp, üzerine yatak örtüsünü örttü, yüzüne düşen saçları geriye attı ve onu alnından öptü.

Martie'nin göz kapaklan düşüyordu, ama gözlerinde yorgunluktan daha yalın ve daha keskin bir şeyler vardı.

"Beni bırakma," dedi tok bir sesle.

"Bırakmayacağım."

"Bana güvenme."

"Ama güveniyorum."

"Uyuma."

"Martie..."

"Bana söz ver. Uyuma."

"Pekala."

"Söz ver."

"Söz."

Gittikçe koyulaşan bir maviliğe ve derinliğe bürünmüş
gözlerini kapatırken "Çünkü seni uyurken öldürebilirim,"
dedi.

Dusty kansmı izlemeye koyuldu, korkuyordu, Martie'nin uyansmdan dolayı değil, kendi için değil, yalnızca kansı için.

"Susan," diye mırıldandı, Martie.

"Ne olmuş ona?"

"Şimdi hatırladım. Susan'n başma gelen garip olaylan sana anlatmadım. Onu arayacağıma söz vermiştim."

"Sabah ararsın."

"Ne biçim bir arkadaşım ben?" diye homurdandı.

"Anlayış gösterecektir. Şimdi dinlen. Yalnızca dinlen."

Martie birkaç saniye içinde uyumuştu; dudakları aralanmış, ağzından soluk alıp veriyordu. Gözlerinin kenarla-nndaki endişe çizgileri yok olmuştu.

Yirmi dakika sonra, Dusty yatağın üzerine oturmuş, kansmm anlattığı

arap saçma dönmüş öykünün ayrmtılannı kafasından geçiriyor ve mantıklı bir açıklaması olması gerektiğini düşünüyordu. O sırada telefon çaldı. Gece boyunca onları rahatsız etmemesi için, yatak odalanndaki telefonun zilini kapatmışlardı, Dusty'nin şu an duyduğu, Martie'nin ça-lışma odasında çalan telefonun sesiydi; ikinci çalıştan sonra telesekreter devreye girdi.

Susann arıyor olmalıydı, belki de Skeet ya da New Life **Y a n l ı ş H a f ız a , F : 1 4**

Kliniği'ndeki görevlilerden biriydi. Genellikle, gidip mesajı dinlerdi ama bu gece Martie'yi uyandırmak istemiyordu, üstelik yanında kalmaya söz vermişti. Skeet emin ellerdeydi ve Susan'm başma gelen "garip olaylar" bu akşam burada olanlardan daha garip ya da daha önemli olamazdı. Sabaha kadar bekleyebilirdi.

Dusty yeniden, Martie'nin başma gelenleri geçirdi kafasından. Garip ayrıntılar tek tek aklına geldikçe, karısının ba-

şma gelenlerle, Skeet'in bugün başma gelenler arasında bir bağlantı olabileceği kanısına vardı. Her iki olayda da benzerlikler vardı, ama ne olduklarını tam olarak kestiremiyordu.

Hiç kuşkusuz, bu hayatının en garip günüydü ve içinden bir ses, Martie ile Skeet'in bunları tesadüf eseri yaşamadıklarını söylüyordu.

Valet, odanın köşesindeki koyun postundan yapılmış ya-tağına uzanmıştı ama uyumuyordu. Başını patisine dayamış, loş ışıkta uyuyan sahibesini izliyordu.

Martie asla vermiş olduğu bir sözden dönmediği ve ona şimdiye dek moral kaynağı olmuş olduğu için, Susan saat on bire dek arkadaşından telefon almayınca gücenmedi; ama yi-ne de bir tedirginlik duydu. Martie'yi kendisi aramaya karar verip de, karşısma telesekreter çıktığında, endişesi arttı.

Hiç şüphesiz, Susan'm başma gelenler Martie'yi sarsmış

olmalıydı. Engel tanımayan ve kapalı kapılardan süzülen hayalet bir ırz düşmanı. Biraz düşünmek için zaman istemişti.

Ama Martie gereksiz nezaket kurallarından ya da boş zırva-lardan hoşlanmazdı. Şimdiye dek, düşünüp taşınmış ve kararını vermiş olmalıydı ya da bu öyküye inanması için, da-ha ikna edici kanıtlara gereksinimi olduğunu söylemeliydi.

"Benim," dedi Susan, telesektere. "Neler oluyor? Her şey yolunda mı? Delirdiğimi mi düşünüyorsun? Sorun yok, böyle düşünebilirsin. Beni ara."

Birkaç saniye bekleyip, telefonu kapattı.

Martie kesinlikle, kameradan daha iyi bir öneride bulun-mayacaktı, bu yüzden Susan hazırlıklarına devam etti.

Yarısına kadar doldurduğu şarap kadehini şifoniyerin üzerine koydu, amacı sarhoş olmak değildi, ondan cesaret almak istiyordu.

Kitabını alıp, yatağa girdi, sırtını yastıklara yaslayarak oturdu, ama kitap okuyamayacak kadar heyecanlıydı.

Sonra televizyonda eski bir filmi izlemeye koyuldu, ama bir türlü kafasını filme veremiyordu.

Genelde uyanık bir yapıya sahip olmasına karşın Susan, bazı geceler kendine hâkim olamayıp olduğu yerde sızar ve derin bir uykuya dalardı; tabii o gecelerde de tecavüze uğrardı. Eğer biri ona gizlice uyku ilacı veriyorsa, bunu kendisine ne zaman verdiğini kestiremiyordu. Şu an istemediği tek şey, birdenbire kirletilmiş halde uyanmak ve kamerayı çalıştırmadığını fark etmekti.

Saat 24.00'te kameranın yanma gitti, parmağını sarma-

şıkların arasına daldırıp, kaydı başlattı ve yatağına geri dön-dü. Eğer saat 01.00'de hâlâ uyanıksa, kalkıp, kasedi geri sa-racak ve yeniden kayıt düğmesine basacaktı, sonra eğer sa-at 02.00'de ve 03.00'te de uyanıksa, yine aynı şeyi yapacaktı, böylelikle kaset, bu aşağılık yaratık odaya girdikten sonra, kaydetmeden bitmeyecekti.

Hem elinde kitapla uyuyakalmış olduğuna ilişkin senar-yoyu doğrulamak, hem de çevrenin sessiz olması için televizyonu kapattı.

Kitabı eline alalı daha bir dakika bile olmamıştı ki, telefon çaldı. Martie'nin aradığını düşünen Susan, telefona cevap verdi "Alo?"

"Ben, Ben Marco."

Sanki Ben Marco adı, Susan'm kalbinin etrafına, kalp kapakçıklarını sıkışüracak biçimde yüksek bir duvar örebilen sihirli bir harç ustasıymış gibiydi. Kalbi, hapsolduğu kafesin içinde çılgınca atadursun, zihni, çatısı kasırgaya kapı-

lıp uçmuş bir ev gibi açılmışü. Adeta birer toz bulutu gibi da-

ğılan kapkara düşüncelerinin içinde, karşı konulmaz bir güç, bedeninin ta derinliklerine iner gibiydi.

"Seni dinliyorum," dedi Susan, Ben Marco'ya.

Çılgın gibi atan kalbi, birdenbire yatıştı, bedenini saran karıncalanmalar duruldu.

Ve şimdi kurallar.

"Fırtına..." dedi adam.

"Fırtına sensin," diye yanıt verdi Susan.

"...bambu koruyu gizledi. "

"Koru benim."

"...sessizce kayboldu."

"Sessizlikte istenilenin ne olduğunu öğreneceğim," dedi Susan.

Fırtına

bambu koruyu gizledi

sessizce kayboldu

Gerçekten harika.

Kurallan tekrar ettikten sonra Susan Jagger sessizliğe gömüldü; çevresindeki ve içindeki her şey susmuştu, böyle bir sessizlik ancak Yaradılıştan önce duyulmuş olabilirdi.

Fırtına yeniden konuştuğunda, sesi sanki telefondan de-

ğil de, Susan'm içinden gelir gibiydi. "Bana nerede olduğunu söyle."

'Yataktayım."

"Sanmm tek başmasm. Haklı olup olmadığımı söyle."

"Haklısın."

"Beni içeri al."

'Tamam."

"Hemen."

Susan telefonu kapatıp, yataktan çıktı ve karanlık dairesinin içinde, hızla kapıya doğru ilerledi.

Hızlı adımlanna karşm, kalp atışlan gittikçe ağırlaşıyordu: Güçlü, düzenli, sakin.

Mutfaktaki tek ışık, mikrodalga fırının yeşil dijital saatinden geliyordu. Kapkara gölgeler Susan'a engel olmuyordu. Aylardır, bu küçük daire, onun dünyası olmuştu; ve içindeki eşyalarla fazlasıyla aşinaydı, sanki çocukluğundan be-ri körmüşçesine.

Kapı tokmağının altına bir sandalye sıkıştırılmıştı. Susan sandalyeyi alıp, kenara koydu, tahta sandalyenin bacak -

lan fayanslara sürttü.

Kapının sürgüsünü ve zincirini açtı.

Önce ilk kilidi, ardından da ikincisini açtı.

Kapıyı açtı.

Gerçek bir fırtınaydı gelen, kış kadar soğuk, boralann hırsıyla, gizlemeye çalıştığı ama içine sığmayan bir öfkeyle doluydu; eşikten geçip mutfağa girdi, arkasından kapıyı kapatıp, bir mengene kadar güçlü elini

Susan'm narin boynuna dayadı ve genç kadını geri geri itti.

30

İnsanın boynuna ve başına kan pompalayan sağ ve sol atardamarlar, doğrudan doğruya kalbin sol karıncığının üzerinde olan aorttan çıkar. Neredeyse direkt olarak kalpten çı-

kan bu atardamarlarda dolaşan kan oksijen açısından çok zengindir ve büyük bir Hızla akar.

Elini Susan'm boynuna dayamış, parmaklarını ensesinin sol tarafına kenetlemiş, başparmağını çene kemiğinin hemen altındaki sağ atardamarına bastırmış olan Dr. Mark Ahriman, bir dakikadan uzun süre bu şekilde kalıp, büyük bir keyifle, Susan'm küt küt atan nabzını dinledi. Genç ka-dın öylesine hayat doluydu ki.

Onu boğarak öldürmeye kalkışsa, Susan'm ona karşı hiçbir direnç göstermeyeceğini biliyordu. Yaşamına son verirken, içinde bulunduğu bu farklı bilinç süreci içindeki genç kadın uysal bir kedi gibi davranacak ve kesinlikle karşı koy-mayacaktı. Ayakta durmaya takati kalmadığında dizlerinin üzerine kapanacak ve gözlerinin içine bakarak, ayakta ölmeyi başaramadığı için ondan özür dileyecekti.

İşin aslı, Susan Jagger ölürken, Dr. Ahriman kendisinden ne tür bir davranış ve ifade sergilemesini isterse o davranışı ve ifadeyi sergileyecekti. Alçak gönüllü, hırslı, suskun ya da şaşkın, o anda içinden ne gelirse.

Susan'ı öldürmeye niyeti yoktu. Burada değil, şu anda değil... ama yakında.

Zamanı geldiğinde, Susan'ı ortadan kaldırmak için doğ-

rudan doğruya harekete geçmeyecekti, ne de olsa bilimsel araştırmalara saygısı çoktu. Pis işlere bulaşmak gerektiğin-de, üzerine şüphe çekmemek için, ortaya, ölümcül darbeyi vuracak aracılar koyardı.

Üstelik ona en çok mutluluk veren, insanları idare etmekti, katletmek değil. Silahı ateşlemek, bıçağı saplamak, te-li boynuna dolamak - bunlardan hiçbiri, bir insanı kendi adı-

na kötülükler yapması için kullanmak kadar zevkli değildi.

Güç, şiddetten daha heyecan vericiydi.

Daha doğrusu, en büyük haz, gücü kullanmaktan değil, gücü kullanma sürecinden geçiyordu. İdare etmek. *Kontrol.*

Kontrolü elinde tutmak, ipleri çekmek ve insanların emredildiği şekilde hareket etmelerini izlemek doktora öylesine bü-

yük bir mutluluk veriyordu ki, kuklacılık yaptığı sırada kulaklarında duyduğu çınlamalar, en büyük katedral çanları-

nın sesini bile bastırıyordu.

Susan'm sımsıkı kavramış olduğu boynu, ona uzun yıllar önce, bir mızrak saplanmış olan narin ve zarif bir başka boynu anımsattı.

Arizona Scottsdale'deki bir konakta yaşayan Minette Luckland adında, ailesinin tek varisi zarif bir genç kadın, yemek yediği sırada babasını sırtından vurduktan sonra, *annesinin başını bir çekiçle parçaladı. Hemen ardından, evlerinin üst katından, atladı ve giriş katında, ince bir sütunun üzerinde bulunan, av tanrıçası Diana'nın bronzdan heykelinin elindeki mızrak, boynunu delip geçti. Minette'in kendi el yazısıy-la bıraktığı intihar mektubunda, çocukluğundan bu yana, an-ne ve babası tarafından cinsel tacize uğradığı yazılıydı; Dr.*

Ahriman'm kendisine önerdiği ahlaksız bir iftira. Diana'nın bronz heykelinin çevresinde: Gül yapraklarını andıran kan lekeleri.

Şu anda, loş mutfakta yarı çıplak halde durmuş olan Susan'm gözlerindeki ışıltı, Minette'ninkinden de hoştu.

Genç kadının yüzü terden sırılsıklam olmuş olsa da, Ahriman'ı etkileyen şey bakışlarından çok, Susan'm kıvrak bedeninin altında yatan Minette'inki kadar güçlü öldürme potan-siyeliydi.

Doktorun başparmağının altındaki sağ atardamar, güç-

lü ama yavaşça atıyordu. Dakikada elli altı vuruş.

Korkmuyordu, düşünmekten aciz bir kukla misali, oynatılmayı bekliyordu sakince.

Ahriman, *Ben Marco* adını adeta bir tetik gibi kullanarak, gerekli haikuyu ezberden okuyarak, Susan'ı farklı bir bilinç sürecine taşımıştı. Meslekten olmayan biri, bu duruma *hipnotik trans* adını verebilirdi, bir bakıma doğruydu. Klinik psikologlar, bunu bir füg olarak nitelendirirlerdi, gerçeğe en yakın olan buydu.

Her iki terim de, Susan'm içinde bulunduğu durumu tam olarak açıklamıyordu.

Ahriman, haikuyu okuduktan sonra, Susan'm kişiliği, hipnotize edilmişçesine baskı altına giriyordu. İçinde bulunduğu durumda, bu genç kadın kesinlikle Susan Jagger de-

ğildi, o artık değersiz bir kişi, Ahriman'm yükleyeceği yazılı-

mını bekleyen, boş bir bilgisayar disketiydi.

Eğer Susan, ciddi bir kişilik bölünmesi sayılan bir füg durumunda

olsaydı, birkaç garip davranış dışında normal davranıyor gibi görünecekti, oysa genç kadın şu an önemli bir ayrışma sergiliyordu..

"Susan," diye seslendi Ahriman, "kim olduğumu biliyor musun?"

"Biliyor muyum?"diye sordu Susan, kırılgan ve mesafeli bir ses tonuyla.

İçinde bulunduğu durumda, yalnızca emirlere itaat edebildiğinden, sorulara cevap veremiyordu. Ne yapması, ne demesi, nasıl davranması, hatta neler hissetmesi gerektiği söylenmeliydi.

"Psikiatrm mıyım, Susan?"

Genç kadının şaşkın bakışları, loş ışıkta bile fark ediliyordu, "Öyle misin?"

Bu durumdan kurtuluncaya dek, yalnızca emirlere uyacaktı.

"Bana adını söyle," dedi Ahriman.

Bu direkt talimatı alan Susan, bilgisi doğrultusunda bir cevap verebildi. "Susan Jagger."

"Bana kim olduğumu söyle."

"Dr. Ahriman."

"Psikiyatrın mıyım?"

"Öyle misin?"

"Bana mesleğimi söyle."

"Psikiyatrsın."

Bu, transtan-öte-fügü-andıran durumu tasarlayıp elde etmek kolay olmamıştı. Susan'ı bu uysal oyuncak haline getirmek yorucu bir işti ve profesyonel bilgi gerektirmişti.

On sekiz ay önce, henüz Susan'm psikiyatrı olmadan, Ahriman, genç kadından habersiz, ona üç kez çok güçlü ilaç-

lar vermişti: Rohypnıl, phencyelidine, Valium ve hiçbir ecza-cının listesinde yer almayan harika bir beyin ilacı. Tarifi, ona aitti ve istenilen sonucun elde edilebilmesi için, bu yasadışı ilaçların dozunu iyi ayarlamak gerekirdi.

Susan'ı şu an içinde bulunduğu uysal duruma sokan şeyler sadece uyuşturucular değildi; her doz onu durumundan biraz daha habersiz hale getirmiş ve başına gelenlerin farkında olmamasını sağlamıştı. Genç kadın, bu alacakaranlık uykusundayken, Ahriman, istemli düşüncenin yer aldığı bilinci atlamayı ve şartlı tepkilerin bulunduğu ve hiçbir kar-

şı koymayla karşılaşmadığı bilinçaltına ulaşmayı başarmıştı.

Susan'a bu üç ilaç seansı boyunca yaptıkları bütün magazin dergilerine manşet olacak türden şeylerdi. Dedikodu yazarları bu yaptığına *beyin yıkama*

adını verseler de, bu yir-minci yüzyıla ait bir terim değildi. Ahriman, onun zihnini yeniden yapılandırmamıştı. Bir zamanlar, Rusya, Çin Halk Cumhuriyeti ve Kuzey Kore'nin uyguladığı tekniklerdi bunlar; insanları, yirmi dört saat nöbetçi kontrolünde kasvetli zindanlara hapsederek, uzun süreli psikolojik işkencelere maruz bırakmak. Dr. Ahriman'm IQ'su yüksekti, öte yandan çok kısa sürede sıkılabiliyordu. Üstelik, geleneksel beyin yı-

kama tekniklerinde yüzde yüz başarıya ulaşmak da zordu.

Doktor, Susan'm bilinçaltına inmeyi yeğledi, mahzene inip, orada Susan'm bilincinin haberdar olmadığı yeni blı odacık -gizli bir tapmak diyelim- açtı. Orada, geıiç kadının yalnızca bir tek tanrıya ibadet etmesini sağladı; ve bu tanrı Mark Ahriman'dan başkası değildi. Acımasız bir tanrıydı, en küçük bir itaatsizliğe bile hoşgörüsü yoktu, merhametsizdi ve ona karşı çıkılamazdı.

Bu üç seanstan sonra, Susan'a bir daha asla ilaç vermedi. Gerek kalmamıştı. Bu üç seans boyunca, genç kadını kontrol altına alabileceği ve kişiliğini hemen bastırıp, ilaçlar sayesinde zekâsına hâkim olabileceği oyunları- Marco adı, haiku - ona kabul ettirmişti.

Son ilaç seansı sırasında, ona agorafobi da aşılamıştı. İlginç bir rahatsızlık olduğunu düşünüyordu; bu hastalık, insanı heyecanlı olaylara sürüklüyor ve güçlüklere dayanama-yan hasta sonunda mahvoluyordu. Tek amacı eğlenmekti.

Şu an ise, elini Susan'm boynuna kenetlemiş, "Bu kez kendim olmak istemiyorum. Bu gece değişik bir şeyler yapalım. Kim olduğumu biliyor musun, Susan?"

"Kimsin?"

"Babanım," dedi Ahriman.

Susan yanıt vermedi.

"Bana kim olduğumu söyle."

"Babamsın," dedi Susan.

"Bana baba de," diye emretti Ahriman.

Susan'm sesi hâlâ mesafeli ve heyecansızdı, çünkü Ahriman, ona neler hissetmesi gerektiğini henüz söylememişti.

"Peki, baba.

Sağ elmin baş parmağının altında hissettiği atar damarında, nabzı yavaş atıyordu.

"Bana saçımın rengini söyle."

Mutfağın, saçlarının rengini fark edemeyecek kadar karanlık olmasına

karşın, Susan, "Sarı," dedi.

Ahriman'm saçları kırlaşmıştı, ama Susan'm babası ger-

çekten de sarışındı.

"Bana gözlerimin rengini söyle."

"Benimkiler gibi yeşil."

Ahriman'm gözleri elaydı.

Sağ eli hâlâ Susan'm boynunda olduğu halde, eğilip genç kadını iffetli denecek biçimde öptü.

Susan'm ağzı gevşekti. Öpücüğe aktif olarak katılmıyordu; işin aslı öylesine pasifti ki, sanki komadaymış gibi hareket ediyordu.

Susan'm dudaklarını hafifçe ısırdı, sonra aralayıp, dilini ağzına soktu; onu, bir babanın kızını öptüğü gibi öpmediği kesindi ve genç kadının dudakları hareket etmediği ve nabzı yavaş attığı halde, Ahriman onun soluğunun hızlandığını fark etti.

"Neler hisediyorsun, Susan?"

"Neler hissetmemi istiyorsun?"

Bir eliyle Susan'm saçlarını düzeltti. "Çok utanmış ve aşağılanmış. Aşırı üzgün... ve öz baban tarafından bu şekilde kullanılmış olduğun için, biraz da gücenmiş. Kirli ve al-

çak. Ama yine de itaatkâr ve sana verilen emirlere uymaya hazır... çünkü istemin dışında tahrik olmuş haldesin. Bu pis açlık hissinden kurtulmaya çalışıyor ama beceremiyorsun."

Onu bir kez daha öptü, Susan bu kez ağzını kapatmaya çalıştı, ama elinde olmadan gevşedi ve dudakları aralandı.

Ellerini, doktorun göğsüne dayadı ve onu itmeye çalıştı ama tıpkı bir çocuk gibi, fazla güçlü değildi

Ahriman'm parmağının altındaki atar damar, bir av kö-

peğinden kaçan bir yabani tavşanmki kadar hızlı atıyordu.

"Yapma, baba."

Susan'm yeşil gözlerindeki parlak ışık, gözyaşlarıyla hu-

ğulanmıştı.

Doktor, bu bildik tuzlu ve hafif acı sıvıyı içine çektikçe, vahşi arzusu durmadan kabarıyordu.

Sağ elini genç kadının boynundan, beline doğru kaydır-dı ve onu kendine doğru çekti.

Susan, tek bir sözcükte hem korkusunu hem de arzusu-nu belli etmeye çalışarak "Lütfen," diye yalvardı.

Ahriman derin bir soluk aldı, sonra ağzını Susan'm göz-yaşlarıyla ıslanmış yüzüne çevirdi: Avcının koku alma duyusunun güvenilirliği onaylanmıştı: Yanakları ıslak ve tuz-luydu.

"Harika."

Onun ıslak yüzünü küçük öpücüklere boğdu ve dilinin ucuyla dudaklarının tadına baktı.

Artık iki elini de beline dolamıştı, bu haldeyken genç ka-dını kaldırıp, buzdolabına yasladı ve kendi bedeniyle onu sı-

kıştırdı.

"Lütfen," diye yineledi Susan, "lütfen," küçük kız hem istek, hem de dehşet duygularını bir arada yaşıyordu.

Susan'm gözyaşlarıyla birlikte, ne bir hıçkırık, ne de bir sızlanma vardı ve doktor, asla tatmin edemeyeceği susuzlu-

ğunu gidermeye çalışırken bu sessiz dakikaların tadını çı-

karttı. Sanki onu hayatta tutan gündelik besin buymuş gibi ağzının, burnunun ve kirpiklerinin kenarlarındaki gözyaşla-rını yaladı.

Elini onun belinden çekip, geri çekildi "Odana git Susan."

Susan gözyaşları içinde odasma yöneldi.

Doktor, genç kadının zarif bedenine hayranlıkla baka-kaldı.

31

Valet rüyasında bir tavşan kovalıyor, durmadan kıpırdanıyor ve burnunu çekiyordu, ama Martie bir katafalkın üzerindeki bir ölünün heykeli kadar sessizdi.

Uykusu, günün tüm kargaşalarına karşın, fazlasıyla ağır görünüyor ve Dusty'ye Skeet'in New Life Kliniği'ndeki uyku ile karışık koma halini anımsatıyordu.

Dusty, kot pantolonunu ve tişörtünü çıkartmadan yata-

ğın üzerine oturmuş, Skeet'in mutfağında bulmuş olduğu on dört sayfayı gözden geçiriyordu. Kara kara, Dr. *Yen* Lo'nun otuz dokuz değişik türde yazılmış adını düşünüyordu.

Bu adı ağzına alır almaz, Skeet bir travmaya girmiş ve her soruya, başka bir soruyla yanıt verdiği bir alacakaranlı-

ğa gömülmüştü. Gözleri açık olduğu halde, uykudaymış gibi hareket etmeye başlamış, yalnızca emirlere doğrudan yanıtlar vermişti. Dusty sonunda sinirlenip de ona, *Beni daha fazla yorma ve uyu* dediğinde ise, Skeet sanki beyninde bir elektrik düğmesi kapatılmışçasma, hemencecik, derin bir uykuya dalmıştı

Skeet'in tüm garip davranışları içinde, Dusty'nin özellikle dikkatini çeken bir tanesi vardı: *Dr. Yen* Lo'nun adını duymasıyla, Dusty'nin ona uyumasını söylediği zaman arasında olup bitenleri hatırlamaması. Nedeni, geçici hafıza kaybı olabilirdi. Oysa Skeet, baygın olduğu anda bile Dusty'yle ko-nuşmasını sürdürmüştü.

Martie gün boyunca duyduğu "kayıp zaman" kuruntu-sunu, Dusty'ye açmıştı, oysa yaşadıkları arasında boşluk ya da boşluklar olup olmadığını bilmiyordu. Herhangi bir patla-maya neden olmamak için, seramik kütükleri ateşlemeden, şöminenin bağlı olduğu gaz vanasını açıp açmadığını kontrol etmek için defalarca oturma odasına girip çıkmıştı. Vanayı her defasmda sıkıca kapalı bulmasına karşın, hafızasının güveler arafmdan kemirilmiş yün bir kazağı andırdığı görü-

şüne kapılmıştı.

Dusty, kardeşinin baygınlığı sırasında yanındaydı. Ve bir füge dönüşen Martie'nin korkusunu gözlerinden okumuştu.

Belki aralarında bir bağ vardı.

Bu oldukça sıradışı bir gündü. Dusty'nin hayatta en çok sevdiği iki

kişinin başından, birbirlerinden farklı ama bir o kadar da benzer dramatik olaylar geçmiş, sapkın davranışlar sergilemişlerdi. Böylesine garip bir olayın gerçekleşme olası-

lığı, ancak on sekiz milyonda birdi, yani lotoyu kazanmak gi-bi bir şeydi. Sıradan biri, bunun acımasız bir tesadüf oldu-

ğunu düşünebilirdi.

Dusty'ye göre ise, tesadüf diye bir şey yoktu. Bu iki olay arasında korkutucu bir bağ vardı.

Skeet'in kâğıtlarım şifoniyerin üzerine koyup, not defterini çıkarttı. İlk sayfasına, kardeşinin *kurallar* olarak nitelen-dirdiği, haiku'yu yazdı.

Mavi çam iğnesi.

Çağlayanda

Dalgalara karıştı.

Skeet, dalgalardı. Çam ağacının mavi iğnesinin, görevler olduğunu söylemişti. Çağlayan ya Dusty ya da Yen Lo idi ve-ya Skeet'e haiku'yu söyleyen herhangi biriydi. Skeet bunu ilk ezberden okuduğunda, Dusty'e laf salatası gibi gelmişti, ama üzerinde düşündükçe, yavaş yavaş içindeki yapıyı ve amacı fark etmeye başladı. Bir şekilde haiku'yu bir mekanizma olarak düşündü, güçlü bir etkisi olan basit bir aygıt, kompresörlü bir boya ve çivi tabancası.

Sanayi devrimi öncesi yaşamış olan bir marangoza, bir çivi tabancası vermeyi deneyin, amacım anlamakta güçlük çekecektir - ta ki, kazara ayağına bir çivi saplanana dek.

Dusty, haiku'yu inceledikçe, kardeşine istemeden psikolojik bir zarar verilmiş olabileceği düşüncesi üzerinde kafa yorma-ya başladı.

Görevler.

Haiku'nun amacmı anlamak için, Skeet'in *görevler* demekle neyi kastettiğini kavraması gerekiyordu.

Dusty, haiku'yu ve kardeşinin bu dizeler üzerinde yapmış olduğu yorumu kelimesi kelimesine anımsadığından emindi, ne de olsa hafızası çok güçlüydü. Liseyi ve kolejin ilk yılını yüksek bir ortalama ile bitirdiğinde, herkes onun, hayatına bir öğretim üyesi olarak devam edeceğini sanmıştı, bir boyacı olarak değil.

Görevler.

Dusty eş anlamlı sözcükler düşündü. *İş. Ödev. Zorunlu-luk. Meslek. Ünvan. Yetenek. Kariyer. Kilise.*

Hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu.

Valet, yattığı yerde sızlandı, tedirgin gibiydi, sanki rüya-sında peşinden gittiği tavşan, uzun dişli bir canavar kılığına bürünmüştü.

Martie kendinden geçmişçesine uyuyordu, köpeğin sesini duymadığı kesindi.

Valet, birdenbire gürültüyle havlamaya başladı

"Yavaş oğlum, sakin ol," diye fısıldadı Dusty.

Köpek, rüyasında bile sahibinin sözünü dinliyordu.

"Sakin ol oğlum, aferin sana, Valet."

Köpek uyanmadığı halde, kuyruğunu birkaç kez yere vurdu, sonra yeniden altına kıvırdı.

Martie ve Valet sakince uyuyordu, oysa Dusty'nin içini ani bir huzursuzluk kaplamıştı. Haiku'yu incelerken uyanık olduğunu haürladı, ama bir an için uyuyakalmış olabilirdi.

Yatağın içinde doğruldu, omuriliğinden aşağı buz gibi sular akıyordu sanki.

Gün içinde aynı şeyin başma geldiğini hatırladı.

Valet mutfakla garajı birbirine bağlayan kapının önünde durmuş, Skeet'in dairesine gitmek üzere bekliyordu ve Dusty kapüşonlu yağmurluğunu üzerine geçirirken, sabırla kuyruğu-nu yere vuruyordu.

Telefon çalmış. Birisi onu Los Angeles Times'a abone etmeye çalışmıştı.

Dusty, birkaç saniye sonra, telefonu kapatıp garaj kapısı-

na doğru baktığında, Valet'in artık ayakta durmadığını, sanki şekerleme yapmaya başlayalı on dakika olmuş gibi eşikte yattığını görmüştü

"Yediğin tavuk parçalarının hepsi birer protein deposuydu sarı köpek. Hadi canlan biraz. "

Valet, sıkmtılıymış gibi iç geçirerek ayaklarının üzerinde doğrülmuştu.

Dusty sahneyi üç boyutluymuşçasma kafasından geçir-di ve köpeğin tüm ayrıntılarını gözünün önünde canlandırdı.

İşin aslı, o am şu an daha net hatırlıyordu; geriye dönüp baktığında, kesinlikle emindi, köpek *uyuyordu.*

Güçlü hafızasına karşın, onu *Times'a* abone etmeye ça-lışan kişinin bir kadın mı, yoksa bir erkek mi olduğunu ha-tırlayamamıştı. Telefonda neler söylediğini ya da ona neler anlatıldığını hayal meyal anımsıyordu.

O anda, bu geçici hafıza kaybını strese bağlamıştı. Çatı-

dan atlamak, kardeşinin gözünün önünde komaya girmesi: kolay şeyler değildi bunlar.

Eğer telefonda birkaç saniye değil de beş ya da on dakika konuşmuşsa,

bu konuştuğu kesinlikle Times'm pazarlama elemanı olamazdı. Onunla, bu kadar uzun süre tartışacak ne konu bulabilirdi ki? Seri ilanları mı? Baskı fiyatlarını mı? John Gutenberg'i mi? *Times'm* bu son günlerde hızla yükselen atışlarım mı?

Valet'nin uyuduğu bu süre içerisinde, Dusty ya Times pazarlamacısının dışında biriyle telefonda konuşmuş ya da birkaç saniye boyunca teefonda görüştükten sonra, arada başka bir iş yapmıştı.

Hatırlayamadığı bir iş.

Kayıp zaman.

Olamaz. Ben de mi?

Bacakları, kollan, sırtı kanncalandı. Yatağını karıncalar istila etmiş gibiydi. Ardından bir titreme.

Dik oturamıyordu, ayağa kalkmaya karar verdi. Dik duramıyordu, yürümeye başladı, halı ayaklannm altından ka-yıyordu sanki, yeniden yatağa dönüp hareket etmeden oturdu. Bedeni buz gibiydi, kanncalar kaybolmuştu. Ama bu kez beyninde bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı, *Gizli Dosyalar* dizisindeki gibi garip ve düşmanca varlıklar hayatına girmiş

gibiydi.

32

Susan, gözyaşları içinde, dizleri bitişik halde, yatağın kenarında oturmuştu. Bekliyordu.

Ahriman tam karşısında, şeftali renginde, hareli ipek dö-

şeli bir koltukta oturuyordu. Onu elde etmek için acelesi yoktu.

Bir delikanlıyken bile, en ucuz oyuncağın dahi babasının antika otomobillerinden farkı olmadığını anlamıştı. Bir oyuncağın zevkine varabilmek için, tüm hatlarını, acele etmeden, saatlerce incelemek -ve kullanmak- gerekirdi. Aslında bir oyuncağa tam anlamıyla sahip olmak için, yalnızca nasıl ça-lıştığını değil, çizgilerindeki sanatı da anlamak gerekirdi.

Susan Jagger'in hatları iki yönlüydü: Elbette ki, öncelik-le fiziksel, sonra da ruhsal. Yüzü ve bedeni akıl almaz derecede güzeldi. Ama aynı güzellik zekâsında da vardı, hem ki-

şiliğinde hem de zihninde.

Bir oyuncak olarak da iki yönlüydü ve birincisi cinselli-

ğiydi. Bu gece ve birkaç gece daha, Ahriman onu hoyratça, uzun uzun kullanacaktı.

İkinci işlevi, acı çekip, güzelce ölmekti. Bir oyuncak olarak, acı içinde, agorafobisine karşı verdiği cesur ama ümitsiz mücadelesi sayesinde, ona yeterince zevk vermişti. Bu zor şartlar altında bile mizah gücünü korumaya çalışıyor olması dokunaklı ve aynı zamanda harikaydı. Kısa süre sonra Ahriman, Susan'm korkularını daha da karmaşık hale getirecek, son darbeyi vurmadan önceki hızlı çöküşünü keyifle iz-leyecekti.

Susan'm, programlanmış olduğu üzere, bir yanı utanç içinde kavruluyor, diğer yanı ise arzu içinde çırpmıyordu. Tir tir titremeye başlamıştı.

Arada bir gözleri seğiriyordu - Uykudaki göz hareketi, ki-

şiliğin dibe vuruşunun en doğal kanıtı. Bu hali hem güzelli-

ğini riske atıyor, hem de doktorun dikkatini dağıtıyordu.

Susan bu akşamki rolünü biliyordu, bu erotik senaıyonun içinde kendisinden beklenileni öğrenmişti, bu yüzden Ahriman onu içinde bulunduğu uykudaki göz hareketi durumundan kurtarmak için, bilincini biraz su üstüne çıkartmaya karar verdi.

"Susan, şimdi tapmaktan çıkmanı istiyorum," dedi Ahriman. Tapmak demekle, genç kadına talimatlar verdiği bilinç altından söz ediyordu. "Dışarı çık ve basamakları tırmanmaya başla, ama çok fazla değil, azıcık ışık görünce

dur. İşte orada, tam orada dur."

Susan'm gözleri, yüzeyine bulutların yansıdığı karanlık gölcükleri andırırken, birden gün ışığına kavuşmuşçasma parladı.

"Giydiklerin bana hâlâ çekici geliyor," dedi Ahriman.

"Beyaz pamuklu, Sadelik." Birkaç ziyaret önce, ona gece yatarken beyaz pamuklu şeyler giymesini emretmişti; böyle giyinmesi onu uyarıyordu. "Saflık. Masumiyet. Hem çocuksu, hem olgun."

Genç kadın kızardı, bakışlarını usulca yere çevirdi. Gözlerinde utanç gözyaşları vardı.

Doktora bakmaya cesaret ettiğinde, karşısında gördüğü babasıydı. Ahriman, kutsal tapmağında onunla bire bir ko-nuştuğunda, tüm bilincini ele geçiriyordu.

Bu gecelik oyun sona erdiğinde, telefonun çalışıyla, Ahriman'm evden ayrılışı arasındaki zaman dilimini kesinlikle hatırlamayacaktı. Ne bu ziyareti anımsayacaktı, ne de ensest ilişkisini.

Öte yandan Ahriman, hatırlamasını isterse, genç kadına babasının onu taciz etmesiyle ilgili bir senaıyo yaratacaktı.

Böylesine dehşet verici bir olayı genç kadına kabul ettirmek saatlerini alacaktı, ama ondan sonra, hayatı boyunca babasının tacizlerine maruz kalmış olduğuna inanacak olan Susan, bastırılmış travmalarını, terapilerle aşmaya çalışacaktı.

Eğer Susan, babasını polise şikâyet edecek kadar ileri gitse bile, Ahriman, genç kadının yalan makinesinde hiçbir falso vermeyeceğinden emindi. Soluğu, kan basıncı, nabzı ve solgun yüzü incelendiğinde, onun doğru öylediğinden emin olacaklardı, çünkü bu adi suçlamanın her ayrıntısını hiç çekinmeden anlatacaktı.

Ahrimanin, Susan'la bu şekilde oynamaya niyeti yoktu.

Bu oyunu diğer kurbanlarıyla oynamış ve artık sıkılmıştı.

"Bana bak, Susan."

Susan başını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde, doktorun aklına, e.e.cummings'in dizeleri geldi: *Gözlerinde / yeşil bir Mısır ışığı parlıyor.*

"Bir dahaki sefere," dedi Ahriman, "kameramı getirece-

ğim ve yeni bir kaset daha dolduracağız. Seni kameraya ilk kaydedişimi hatırlıyor musun?"

Susan başını olumsuzca salladı.

"Bu, hatırlamamanı emrettiğim içindir. Bilincini öylesine alçattım ki, intiharın eşiğindesin. Ama henüz intihar etmeni istemiyorum."

Susan bakışlarını Ahriman'dan çevirip, sütunun üzerinde duran saksıya baktı.

"Bana, seni hatırlatacak bir kaset daha. Bir dahaki sefere. Hayal gücümü harekete geçirmem gereecek. Gelecek sefer, çok kötü bir kız olacaksın, Susie. İlk kasedin, bir çizgi film kadar masum görünecek."

Her kurbanının kaseterini saklamak pek akıllıca bir dü-

şünce değildi. Toplam 121 kasedinin her biri, suçlayıcı bir delil sayılırdı, ama onları öylesine iyi bir yerde gizliyordu ki, evine bir baskın bile düzenlense, onları bulmaları olanaksız-dı.

Bu riski göze amaya değerdi, çünkü Ahriman eski günlere özlem duyan duygusal biriydi, eski dostlara, eski oyun-caklara.

Hayat bir tren yolculuğudur ve her istasyonda, önem verdiğimiz bir çok insan, bir daha asla binmemek üzere iner, ta ki yolculuğun sonu gelip de, tek başımıza kaldığımızı, diğer tüm koltukların boş olduğunu fark edinceye dek. Bu gerçek, herkes kadar doktoru da üzüyordu, ama onun üzüntüsünün diğerlerinden yadsınamaz bir farklılığı da vardı.

"Bana bak Susan."

Susan, hâlâ sütunun üzerindeki saksıya bakıyordu.

"İnatçı olma, babana bak, hemen *şimdi."*

Susan talimatlara uymadığı için, özür dilercesine bakan gözlerini doktora çevirdi. Ahriman, bundan korkunç bir zevk alıyordu.

Susan Jagger öldükten sonra, bir gece oturup onu, birlikte geçirdikleri o güzel anları yeniden izlemek, sesini yeniden duymak isteyeceğinden emindi. Bu onun zaafıydı.

O gece video arşivinden, istediği kasetleri bularak kendini şımartacaktı. Susan'ı nasıl böylesine aşağılık ve bayağı bi-ri haline getirdiğini izleyip, zevkten çıldıracaktı. Müstehcen-lik içinde debelense de, Ahriman, genç kadının içindeki, evrim geçirmemiş, henüz yerlerde sürünen, korku dolu hayvanı fark edebiliyordu.

Bu kasetleri toplamasının nedeni, onları yeniden izlemek olduğu kadar, koleksiyonculuğa duyduğu meraktı. Evi, yıllardır topladığı kurşun askerler, maket arabalarla doluydu.

"Kalk ayağa kızım."

Susan yataktan kalktı.

"Dön."

Susan, onu muayene etmesi için, yavaşça döndü.

"Evet, karar verdim," dedi Ahriman, "bir dahaki kasete kan olmasını

istiyorum. Filmin teması, bedensel sıvılar üzerine olacak. Çok çok pis bir şey olacak. Çok eğleneceğiz. Kabul edeceğinden eminim."

Susan, gözlerini yeniden saksıya çevirdi, bu yanızca pasif bir itaatsizlikti, çünkü talimatı üzerine yeniden Ahriman'a döndü.

"Eğer eğlenceli olacağını düşünüyorsan, söyle," diye diretti Ahriman.

"Evet baba. Eğlenceli."

Susan'a dizlerinin üzerine çökmesini emretti.

"Bana doğru emekle, Susan."

Mekanik bir bankada, dişlerinin arasında demir bir pa-ra olan ve kasaya doğru ilerleyen bir oyuncak gibi Susan koltuğa doğru yaklaştı, yüzünde gerçek gözyaşları vardı. Türü-

nün mükemmel bir örneği ve bütün koleksiyoncuların sahip olmak isteyeceği bir parçaydı.

33

Dusty hâlâ, öğleden sonraki olayı toparlamaya çalışıyordu. Telefonun çaldığı anla, köpeğin uyandığı an arasında olanları bir türlü açık ve net olarak hatırlayamıyordu. Bir an köpek ayakta durmuş, kuyruğunu sallıyordu; bir saniye sonra, garaj kapısının önünde kestiriyordu. Eksik dakikalar.

O kadar uzun süre kiminle telefonda konuşmuş olabilirdi?

Ne yapmış olabilirdi?

Olayları yeniden gözden geçiriyordu, kaybolan zaman olarak gördüğü o kara deliğe odaklanmaya çalışıyordu. Martie uykusunda inlemeye başladı.

Dusty, az önce Valet'i sakinleştirirken yaptığı gibi "Sakin ol. Her şey yolunda," diye fısıldadı. Elini, karısının omzuna koydu.

Martie sakinleşmiyordu. İniltisi, sızlanmaya dönüşmüş-

tü, titriyordu. Sonra tiz çığlıklar atmaya başladı. Ardından da, ani bir hareketle üzerindeki çarşaflan tekmeleyip yataktan fırladı, artık korku dolu bağnşmalar yok olmuş, yerini hırıltılar almıştı. Elini, kusacakmış gibi ağzına götürmüştü.

Sanki, rüyasında gördüğü bir şeyden midesi bulanmışçası-

na, hırsla ağzını ovalıyordu.

Dusty de yataktan fırlayıp, yatağın çevresini dolanarak kansmm yanma geldi, Martie'nin arkasında duran Valet, tetikteydi.

"Benden uzak dur!" diye haykırdı, Martie.

Sesinde öylesine bir heyecan vardı ki, Dusty olduğu yerde donakaldı, tüyleri diken diken olmuş köpek titremeye başladı.

Hâlâ ağzmı ovalayan Martie, ellerine baktı, kanla kaplı olacaklarını düşünmüştü - üstelik kendi kanıyla değil.

"Aman Tanrım, aman Tanrım."

Dusty ona yeniden yaklaşmayı denedi ama Martie bu kez daha da vahşice, ondan uzak durmasını emretti. "Bana güvenemezsin, yanıma yaklaşamazsm, bunu aklından bile geçirme."

"Yalnızca bir kâbustu."

" Kâbus olan bu."

"Martie..."

Genç kadın, rüyasında gördüklerinden şiddetle sarsıl-mış, sıkıntı dolu bir sesle hırlıyordu.

Dusty, uyarıya rağmen karısına yöneldi ve ona dokundu, Martie geri

çekildi. "Bana *güvenmel* Tanrı aşkına bana gü-

venme."

Martie, kocasının çevresinden dolanacağına, adeta bir maymun gibi dağınık yatağa tırmandı ve koşar adımlarla banyoya gitti.

Köpek sızlandı, Dusty o güne dek böylesine büyük bir korku yaşamamış olduğunu düşündü.

Bu ilkinden de kötü bir krizdi. Bir kez olması bir sapkın-lık sayılabilirdi. Ama iki kez olması bunun devamının da olabileceğine işaret ediyordu.

Martie'nin peşinden banyoya doğru gitti. Martie, soğuk su musluğunu ve ilaç dolabının kapısını açmıştı.

"Geçen defadan daha şiddetli olmuş olmalı," dedi Dusty.

"Ne?"

"Kâbusun."

"Bu defa, Yaprak Adam kadar sevimli bir rüya değildi,"

dedi Martie, ama ayrıntılara girmeye niyeti yoktu.

Reçetesiz de satılan, ve nadiren kullandığuı hafif bir uy-ku ilacının kapağını açtı. Mavi tabletleri sol eline boşaltü.

Dusty, ilk başta çok saçma bir düşünce olmasına kar-

şın, karısının intihar etmek istediğini düşündü. Şişenin içindeki tüm hapları yutsa da, bir şey olmazdı... ve Martie bunu yaparken kocasının ona engel olacağmı biliyor olmalıydı.

Martie, hapların büyük bir kısmını şişeye geri boşalttı.

Avucunda yalnızca üç tane kalmıştı.

"Üzerinde, en fazla iki tane almak gerektiği yazıyor," de-di Dusty.

"Umurumda bile değil. Uyumak, dinlenmek istiyorum, bu tür bir başka kâbusa katlanabileceğimi sanmıyorum. As-la."

Martie'nin siyah saçlan terden sırılsıklam, rüyasmdaki canavar yüzünden diken diken olmuştu. Haplar, canavarı öl-dürmeye yarayacaktı.

Bir bardağa su doldurup, üç hapı birden yuttu.

Yanında durmuş olan Dusty müdahale etmedi. Hapların ona iyi geleceği kesindi. Öte yandan Dusty, derin bir uykuya dalacak olan karısının bu kez kâbus görüp görmeyeceğinden emin değildi, yine de hiç uyumamasından iyiydi.

Martie bardağı kenara koymaya hazırlanırken, aynadaki görüntüsüne baktı. Tüyler ürpertici görünüyordu, Martie aynadaki aksi karşısında ürperdi.

Yüzü bembeyazdı. Dudaklarıysa morarmıştı.

"Aman Tanrım, şu halime bak," dedi Martie. "Ne hale geldiğime bir

bak."

Dusty, karısının soluk teninden ya da kafasına yapışmış

saçlarından değil de, gözlerindeki korku dolu ifadeden söz ettiğinin farkındaydı.

Martie bardağı aynaya doğru fırlataccakken, Dusty onun elini havada yakaladı. Yerdeki fayanslar, bardağın içinde kalan sudan ıslanmıştı.

Dusty ona dokunur dokunmaz, Martie banyonun kapısı-

nı kocasının yüzüne doğru öyle hızla kapattı ki, duşun kapı-

ları zangırdadı.

"Bana yaklaşma! Tanrı aşkına, neler *yapabileceğimin* farkında değil misin?"

Dusty'nin, endişeden midesi bulanmaya başlamıştı.

"Senden korkmuyorum, Martie."

"Bir öpücük, ısırıktan ne kadar uzak olabilir ki?" diye sordu Martie kısık ve korku dolu bir sesle.

"Ne?"

"Bir öpücükle, bir ısırık öylesine yakın ki, düşünsene dilin ağzımdayken."

"Martie, lütfen... "

"Öpücükten, ısırığa. Dudaklarını parçalamak öylesine basit ki. Yapamayacağımı nereden biliyorsun? Yapmayaca-

ğımdan nasıl emin olabiliyorsun?"

Martie yeni bir panik atağın eşiğindeydi ve Dusty onu nasıl durduracağını hatta nasıl yavaşlatacağını bile bilmiyordu.

"Ellerime bak," dedi Martie yalvarırcasına. "Bu tırnaklar.

Plastik tırnaklar. Onlarla gözlerini kör edemeyeceğimi de nereden çıkartıyorsun? Gözlerini yuvalarından sökemeyeceği-mi mi sanıyorsun?"

"Martie, tüm bunlar..."

"İçimde, şimdiye dek görmediğim bir şey var, beni inanılmaz derecede korkutan bir şey ve bu şey çok kötü bir şey yapmama neden olabilir, sem kör etmeme neden olabilir.

Kendi iyiliğin için, benden korksan iyi edersin."

Dusty'nin içinde gelgit dalgaları vardı sanki, bir yandan karışma duyduğu sevgi ve acıma, diğer yandan da korku ve parçalanma duygusu.

Martie'ye doğru uzandığında, genç kadın kendini banyodan dışarı attı. Aralarındaki kapıyı hızla örttü.

Dusty banyodan çıkıp, onu yatak odasma kadar izledi, Martie'yi, kapısı

açık duran elbise dolabının önünde buldu.

Dusty'nin gömleklerini karıştırıyor, askılara bakıyordu, bir şeyler arıyor gibiydi.

Kravat askısı. Askıların çoğu boştu. Dusty'nin yalnızca dört kravatı vardı.

Biri düz siyah, diğeri, lacivert kırmızı çizgili iki kravatı çekip çıkarttı ve Dusty'ye uzattı. "Bağla beni."

"Ne? Yo. Aman Tanrım, Martie?"

"Ciddiyim."

"Ben de öyle. Hayır."

"Ellerimi ve ayak bileklerimi bağla," diye diretti Martie.

"Hayır."

Valet yatağının içinde doğrulmuştu, gözlerini bir tenis maçı seyredermiş gibi, bir Dusty'ye, bir Martie'ye çeviriyordu.

"Böylece, gecenin bir yansı, tamamen çıldıracak olursam... "

Dusty soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Kes şunu lütfen."

"...tamamen çıldıracak olursam, bari hiç kimseye zarar vermemiş olurum."

"Senden korkmuyorum."

Dusty'nin sahte sakinliği, Martie'ye bulaşmamış gibi gö-

rünüyordu, aksine onu daha da çileden çıkartmıştı sanki:

"Pekâlâ, korkman gerektiği halde korkmuyor olabilirsin, ama *ben, ben korkuyorum.* Kendimden korkuyorum, bir kriz anımda kendime ya da bir başkasına yapabileceğim şeylerden korkuyorum. Bana neler olduğunu bilmiyorum. Eğer kriz anında elime bir bıçak ya da silah geçirirsem, onu kendimde kullanacağımdan eminim. T a m şuramda çılgın bir ar-zu var." Yumruğunu midesine götürdü "Bu bir şeytan, içim-de kıvnlıp ilerleyen ve bana bıçaklar ve çekiçler hakkında kö-

tü şeyler fısıldayan bir kurtçuk."

Dusty başını salladı.

Martie, yatağın üzerine oturup ayak bileklerini kravatlardan biriyle birbirlerine bağlamaya çalıştı, ama bir süre sonra durdu, sinirleri bozulmuştu. "Kahretsin, senin gibi düğüm atamıyorum. Bana yardım etmen gerek."

"Bu uyku ilaçlarından tek bir tanesi bile işe yarar, sen üç tane birden aldm. Bağlanmana gerek yok."

"Bu haplara güvenemem. Ya bana yardım edersin ya da kusup, yuttuğum haplan çıkartmm," dedi Martie.

Mantıklı düşünemiyordu. Skeet'in uyuşturucu kokteyli alıp Sorensonlann damına çıktıktan sonraki hali kadar korku içindeydi ve en az onun kadar mantıkdışı davranıyordu.

Martie, bağlamayı bir türlü beceremediği kravatlann ortasında çaresizce oturmuş, ağlamaya başladı. "Lütfen tatlım, lütfen. Bana yardım et. Uyumam gerek, öylesine yorgunum ki, dinlenmeliyim yoksa bayılacağım. Biraz *huzura* ihtiyacım var. Bana yardım etmezsen, huzura kavuşamayacağım. Yardım et. Lütfen."

Karısının gözyaşları, onu hiddetinden daha fazla etkilemişti.

Ona doğru yaklaştığında, Martie sırtüstü yatağa uzanıp, korkusunun kendisini sokmuş olduğu bu durumdan utanı-

yormuşçasma, elleriyle yüzünü örttü.

Dusty, karısının ayak bileklerini bağlarken titredi.

"Daha sıkı," dedi Martie.

Dusty düğümleri, Martie'nin istediği kadar sıkı atmıyordu. Kazara da olsa, onu incitmekten korkuyordu.

Martie yumruklarını ona doğru uzattı.

Dusty siyah kravaü alıp, ellerini, kan dolaşımını engellemeyecek kadar ama yine de sıkıca bağladı.

Martie bağlandıktan sonra gözlerini kapadı ve yana doğ-

ru döndü, belki Dusty'ye zarar vermemek için, kocasından mümkün olduğunca uzak durmak istiyordu, belki de görü-

nümünden utanıyordu. Ama Dusty'ye göre, Martie'nin yüzü-

nü örtmesinin asıl nedeni, gözyaşlarının zayıflık olduğuna inanıyor olmasıydı.

O, bir savaş kahramanı olan Bob Woodhouse'm kızıydı ve babasının mirasını yaşatmaya kararlıydı. Babasından miras kalan onura ve cesarete ne oluyordu? Elbette, bir boyacının karısı ve bir bilgisayar oyunu tasarımcısı olarak, yaşa-dıkları bu ılıman Kaliforniya kentinde fazla kahramanlık gerektirecek bir yaşamları yoktu. Ama yine de yararlı bir insan olmak, iyi ve kötü günde evliliğini sürdürmek, sorumluluklarını yerine getirmek, arkadaşlarına her şartta destek olmak, Skeet gibi, hayat yolunda yara alanlara yardımcı olmak, dürüstlükten ayrılmadan ve özsaygısını yitirmeden ya-

şamak gibi küçük kahramanlıklar vardı hayatında. Bu kü-

çük kahramanlıklar, asla bir madalyayla onurlandırılmasa da, insanı bencil ve hoşgörüsüz olmaktan kurtarıyordu.

Özellikle Martie gibi, sıradan yaşantısının içinde, başkaları-

nı rahatlatmak için çaba sarfeden biri için, gözyaşları son derece onur kırıcıydı.

Dusty tüm bunları anlıyor ama Martie'ye belli etmemeye çalışıyordu, çünkü onu anladığını göstermek, savunmasızlı-

ğmı kabul etmek, bir bakıma ona acımak anlamına gelirdi.

Martie de kocasının bildiğinin farkındaydı; ama aşkı daha da erdemli kılmanın yolu, söylenmemesi gereken şeyleri söyle-memekten, söylenmesi gerekenleri ise, doğru zamanda söy-lemekten geçerdi.

Bu yüzden Dusty, ciddi bir ifadeyle siyah kıravata dü-

ğüm attı.

Martie güvenli bir biçimde bağlandıktan sonra, cenin pozisyonu alarak uyumaya hazırlandı, yüzü hâlâ gözyaşları içindeydi. T a m o sırada Valet yanma gelip, başını uzatarak, sahibesinin yanaklarını yalamaya koyuldu.

Martie, bunca zamandır gizlemeye çalıştığı hıçkırıklarını artık tutamaz olmuştu; işin ilginç yanı hıçkırıklarının kahkahayı andırıyor olmasıydı. "Tüylü dostum benim. Zavallı an-neciğinin bir öpücüğe ihtiyacı olduğunu anladın demek."

"Belki de onu çeken, soluğundaki lazanya kokusudur,"

dedi Dusty. Bu sözde mutluluk anını uzatmaya çalışıyor gibiydi.

"İster lazanya olsun, ister tertemiz köpek aşkı," dedi Martie, "benim için hiç fark etmez. Bebeğimin beni sevdiğini biliyorum."

"Öbür bebeğin de öyle," dedi Dusty.

Martie en sonunda dönüp kocasına baktı, "Bugün aklı-

mı kaçırmama engel olan da buydu zaten."

Dusty yatağın kenarına oturup, karısının bağlı ellerini tuttu.

Bir süre sonra, ilacın ve yorgunluğun da etkisiyle Martie'nin gözleri kapandı.

Dusty, şifonyerin üzerindeki saate baktı ve aklına kayıp zaman geldi. "Dr. Yen Lo."

Martie gözlerini açmadan, "Kim?" diye sordu.

"Dr. Yen Lo. Bu adı daha önce hiç duymadın mı?"

"Hayır."

"Mavi çam iğnesi."

"Ne?"

"Çağlayanda."

Martie gözlerini açtı. Bakışları dalgındı. "Söylediklerin bana hiçbir şey

ifade etmiyor."

"Dalgalara karıştı," diye tamamladı Dusty. Bu sözlerin Skeet'i olduğu kadar karısını da etkileyeceğini düşünmüştü.

"Güzel," diye mırıldandı Martie, gözlerini yeniden kapatırken.

Valet kendi yatağına gideceğine, Martie'nin yanında uzanmayı tercih etmişti. Uyuklamıyordu. Arada bir başını kaldırıp uyuyan sahibesine ve odanın içindeki gölgelere ba-kıyordu. Çevrede kuşkulu bir ses var mı diye, kulaklarını olabildiğince dikleştirmişti. Koca burun delikleri, herhangi bir koku duyabilmek için durmadan açılıp kapanıyordu ve hafifçe hırlıyordu. Uysal Valet, bekçi köpeği kimliğine bürün-müştü, öte yandan neyin bekçiliğini yaptığını tam olarak bilemiyordu.

Dusty karısını uykusunda izlerken, onu asıl ele geçirenin çılgınlık değil ölümün ta kendisi olduğunu fark etti. yü-

zü kireç gibi, dudakları alışılmadık ölçüde mordu. Martie'nin bir ayağı çukurda gibiydi.

İçinde garip bir batıl inanç vardı, sanki karısını ölüme götürecek olan aracı kişi odanın içinde dolaşıyordu. Pis pis sırıtan iskelet yüzü ve bir girdabı andıran siyah peleriniyle, duvarların arkasında bir yerlerde gizleniyor gibiydi.

Oysa duvarlardaki tek şey sıvaydı. O sırada Valet yeniden, uzun uzadıya hırladı. Dusty yatağın yanında, ayağa kalktı.

Marty huzur içinde uyuyordu, Dusty başını duvardan, köpeğe doğru çevirdi.

Valet derin soluk alıyor, burun delikleri durmadan açılıp kapanıyordu. Köpek birden ağzını açıp, dişlerini gösterdi, sanki Dusty'nin hissettiği ölümü, o da algılamış gibiydi.

Valet'nin bakışlan Dusty'ye kenetlendi.

"Valet?"

Dusty köpeğin tüm kaslannm gerildiğini fark etti. Valet, yapısına tamamen zıt düşen saldırgan bir tavır almıştı.

"Sorun nedir, ahbap? Benim, yalnızca ben."

Köpeğin sesi kesilmişti. Sessiz ama hâlâ gergin ve tetikteydi.

Dusty ona doğru bir adım attı.

Köpek yeniden hırladı.

"Benim," dedi Dusty yeniden.

Köpek ikna olmuş görünmüyordu.

34

En sonunda doktorun Susan Jagger'la olan işi bittiğinde Susan Jagger sırtüstü yattı; ne kadar ileri gittiklerini reddetmek istercesine baldırlarını çekingen bir biçimde birbirine bitiştirmiş, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu.

Hâlâ ağlıyordu ama hıçkırıkları daha önceki gibi sessiz değildi. Kendi zevki için Ahriman, onun acısını ve ıstırabını yüksek sesle dile getirmesine izin vermişti.

Gömleğinin düğmelerini iliklerken, kırık kalpli kuş seslerini dinlemek için gözlerini kapattı. Hıçkırıkları tüy gibi yu-muşaktı: Çatı kirişlerindeki yalnız güvercinler, rüzgârda uçuşan martıların perişanlığı.

Susan'la ilk yatağa girişinde onu, bakire, masum ve tıp-kı bir gonca gibi olduğu bir zamana, on iki yaşma geri dön-dürmek için hipnotik gerileme tekniğini kullanmıştı. Sesi, daha yüksek perdeli kırılgan bir ton kazanmıştı; kullandığı cümleler erken gelişmiş bir çocuğun cümleleri gibiydi. Zaman gerçekten geri gitmiş gibi yüzü pürüzsüz bir hal almış-

tı, dudakları her zamankinden daha yumuşaktı. Gözleri da-ha parlak bir yeşile dönüşmemişti ama, sanki on altı yıllık zor bir deneyim o gözlerden filtrelenmiş gibi daha duru bir hal almıştı.

Sonra, babasının maskesine bürünerek onun bekaretini almıştı. İlk başta hafifçe, daha sonra daha aktif bir biçimde direnmesine izin verilmişti; ilk başta korkmuş, sonra yeniden keşfedilmiş cinsel masumluğundan dolayı kafası karış-

mıştı. Şiddetli direnç kısa bir zaman sonra ürkek açlıkla çe-kicilik kazanmıştı. Doktorun teklifiyle Susan, canlanan bedensel ihtiyacının esiri olmuştu; kalçalarını ve gülünü ona sunmuştu.

Daha sonra Ahriman, mırıldandığı önerilerle onun psikolojik durumunu şekillendirmiş ve Susan'm heyecan verici genç kız çığlıkları daima korku, utanç ve acı ile yumuşamış-

tı. Ahriman için onun gözyaşları, bu girişi kolaylaştırmak için vücudunun salgıladığı erotik sıvılardan daha etkiliydi.

Orgazm anında bile gözyaşları.

Giyinirken Ahriman, Susan'm kusursuz yüzünü inceledi. Sudaki ay ışığı, Yağmur gölleri, Gizemli balık.

Hayır. Hiç iyi değil. Tavana bakarken yüzündeki kasvetli ifadeyi

anlatmak için haiku yazmayı beceremeyişti. Şiir yazma yeteneği, en az onu anlama yeteneği kadar büyüktü.

Doktorun, yetenekleriyle ilgili hayalleri yoktu. Her ne kadar zekâ konusunda tam bir dahi olsa da, o bir oyuncuydu, yaratıcı değil. Oyunlar konusunda ve oyuncakları yeni ve yaratıcı şekillerde kullanma konusunda yetenekli olsa da, o bir sanatçı değildi.

Çocukluktan beri bilimle ilgilense de, bilim adamı olacak yaratılışta bir adam değildi: sabır, birbirini izleyen başarısız-lıkları nihai başarı için bir araştırma olarak kabul etme, bilgiyi duygulardan üstün tutma... Bu özelliklerin hiçbiri onda yoktu. Çoğu bilim adamına gösterilen saygı, genç Ahriman'm gıpta ettiği bir ödüldü; ve genellikle kendileriyle özdeşleştirdikleri otorite ve sessiz üstünlük -bu kültürün, değişime ve ilerlemeye tapan yüce rahipleri- Ahriman'm doğuştan sahip olduğu özelliklerdi. Ne laboratuarların gri, neşesiz atmosferi ne de sıkıntı veren ciddi araştırmalar ona hiçbir şekilde çekici gelmiyordu.

13 yaşında dahî bir çocuk olarak kolejin ilk yılında okurken, psikolojinin ona ideal bir kariyer sunduğunu anlamıştı.

İd ve ego inancının yangın olduğu günümüzde beynin sırlarını anladıklarını ifade edenler, ruh inancının yaygın olduğu geçmiş yüzyıllarda en az rahipler kadar saygı görüyorlardı.

Bir psikologun otorite iddiası üzerine sıradan insanlar bu otoriteye saygı duyuyorlardı.

Çoğu insan psikolojiyi bir bilim olarak kabul ediyordu.

Bazıları ona *yan bilim* diyordu; ama bu tür bir ayrım yapan insanların sayısı gittikçe azalıyordu.

T a m bilimlerde -fizik ve kimya gibi- bir hipotezin bir grup fenomenin araştırılmasına rehberlik ettiği düşünülü-

yordu. Daha sonra, birçok bilim adamı tarafından yapılan çok sayıda araşürma bu hipotezin önermelerini desteklerse söz konusu hipotez genel bir teoriye dönüşebiliyordu. Zaman içinde binlerce deney yapılarak bir teorinin doğruluğu evrensel olarak kabul edilirse bu teori bir yasa olabilirdi.

Bazı psikologlar, alanlarını bu kanıt standardıyla sınırlamaya çalışıyordu. Ahriman onlara acıyordu. Otoritelerinin ve güçlerinin ebedi gerçeklerin keşfine bağlı olduğu yanılsamasıyla çalışıyorlardı. Aslında gerçek, otorite ve güç üzerindeki can sıkıcı bir sınırlamaydı.

Ahriman'a göre, psikoloji cazip bir alandı; çünkü yapmanız gereken tey

şey, bir dizi sübjektif gözlemi birleştirmek ve biz diz istatistiği gözden geçirebileceğiniz doğru prizmayı bulmaktı. Sonra, insan davranışına ilişkin kanunları bulduğunuzu iddia ederek hipotezlerin ve teorilerin üzerine atlayabi-lirdiniz.

Bilim sıkıcı bir işti. Genç Ahriman için psikoloji bir *oyun-du* ve insanlar onun oyuncaklarıydı.

Mesleklerinin yan bilim olduğu söylendiğinde daima meslektaşlarının öfkesini paylaşıyormuş gibi davranıyordu ama aslmda bu mesleği sun, hatta gaz bir bilim olarak düşü-

nüyordu. Mesleğinin kalitesi hakkında yaptığı yorum buydu.

Gerçeklerle uğraşmak zorunda olan bilim adamlannm gücü bu gerçeklerle sınırlanıyordu; ama psikolojideki güç, boş

inançlann gücüydü ve bu güç dünyayı elektrikten, antibiyo-tiklerden ve hidrojen bombasından daha iyi şekillendirebilir-di.

Koleje on üç yaşındayken girmişti ve on yedinci yaş gü-

nünde psikoloji doktorasını tamamlamıştı. Bir psikiyatre, bir psikologtan daha fazla hayranlık ve saygı duyulduğu için ve ünvanm büyük otoritesi Ahriman'm oynamak istediği oyunlan kolaylaştıracağı için; Ahriman özgeçmişine tıbbi derece ve gerekli diğer belgeleri eklemişti.

Tıp okulunun çok fazla gerçek bilim gerektirdiğini dikkate alarak bunun can sıkıcı olacağını düşünmüştü ama tah-minlerinin aksine okul gerçekten eğlenceli geçmişti. İyi bir tıp eğitimi kanla ve iç organlarla daha fazla ilgilenmenizi gerektiriyordu; ıstıraplara ve çok büyük acılara şahit olma im-kânlan sınırsızdı ve acının ve ıstırabın olduğu yerde gözyaşı eksik olmuyordu.

Küçük bir çocukken, diğer çocuklann gökkuşaklanna yıldızlı göklere ve ateş böceklerine karşı duyduğu heyecanı o gözyaşlanna karşı duyuyordu. Ergenlik çağma geldiğinde, gözyaşının, libidosunu, pornografik bir filmden çok daha fazla tahrik ettiğini keşfetti.

O hiçbir zaman ağlamamıştı.

Doktor, tamamen giyinik olarak Susan'm yatağının ayak ucunda durdu ve onun gözyaşlanyla yıkanmış yüzünü inceledi. Gözleri ıssız birer havuz gibiydi. Ruhu o havuzlarda yü-

züyor, neredeyse boğuluyordu. Bu oyunun amacı boğulmayı sona erdirmekti. Bu gece değil. Ama yakında.

"Bana yaşını söyle," dedi.

Susan, okula giden bir kız çocuğu sesiyle "On iki," diye cevap verdi.

"Şimdi zamanda ileriye gideceksin Susan. On üç... on dört ... on beş. .. on altı yaşındasın. Bana yaşım söyle "

"On altı."

"Şimdi on yedi.. . on sekiz yaşındasın. ... "

Onu şu anki yaşma, yatağının yanında bulunan saatin gösterdiği saate ve dakikaya getirdi ve sonra ona giyinmesini söyledi.

Giysileri yerdeydi. Onlan, trans halindeki birinin yavaş

ve dikkatli hareketleriyle yerden kaldırdı.

Yatağın kenarına oturdu, pamuklu beyaz külodunu narin bacaklarından geçirirken sanki midesindeki sinir örgü-

süne bir yumruk yemiş gibi aniden öne doğru eğildi ve bir an için nefesi kesildi. Titreyerek derin bir nefes aldı ve sonra tikSinti ve korkuyla tükürdü; tükürükler baldırlarında salyangoz izi gibi parlıyordu ve Susan tekrar tükürdü. Sanki ümit-sizce ağzındaki iğrenç tattan kurtulmaya çalışıyordu. Tükü-

rük boğazını tıkamıştı ve bu berbat sesler arasında Susan'm ağzından zorlukla çıkan iki kelime duyuldu -*"Baba, neden.*

Baba, neden?"- çünkü artık on iki yaşında olduğuna inanmasa da, çok sevdiği babasının ona vahşice tecavüz ettiğine inanıyordu.

Doktor için bu son ve beklenmedik acı ve utanç aspaz-mı, tatlıdan sonra yenen salata ve konyaktan sonra yenen çukulatalı yer mantarı gibiydi. Doktor Susan'm önünde durdu; kadının sel gibi akan gözyaşlarmdan yayılan, hafif ama keskin tuz kokusunu içine çekti.

Doktor bir baba şefkatiyle elini Susan'm başma koydu-

ğunda Susan irkildi ve *Baba, neden?* kelimeleri yumuşak ve sözsüz bir feryada dönüştü. Bu sessiz feryat ona, Minette Luckland'in, Arizona Scottsdale'de Diana'nm mızrağına saplandığı tarihten daha bile uzak sıcak bir çöl gecesinde uzaktaki vahşi kurtların korkunç iniltisini hatırlattı.

Nem Mexico'daki Santa Fe ışıklarının hemen ötesinde bir bir at çiftliği vardı: Güneşte kurutulmuş tuğlalardan yapılmış

güzel bir ev, ahırlar, at sürme alanları, çitle çevrilmiş yeşil ot-laklar. Çiftliğin etraft, içinde binlerce tavşanın titrediği ve vah-

şi kurtların geceleri sürü halinde avlandığı çalılarla çevriliydi.

İnsanlar, yeni binyılın yaklaşan şafağını düşünmeye başlamadan yirmi yıl önce, bir yaz akşamı çiftçinin güzel eşi Fiona Pastore çalan telefona cevap verdi ve Buson'un yazdığı üç sa-tırlık haiku şiirini dinledi. Doktoru sosyal toplantılardan tanı-

yordu ve ciddi bir kekeleme problemi olan on yaşındaki oğlu Dion da onun hastasıydı. Fiona, doktorla birçok defa seviş-

mişti ve her ne kadar buluşmalarına ilişkin tüm anılar hafıza-sından silinse de, daha sonra ahlakdışı bu davranışından dolayı depresyon nöbetleri geçirmişti. Doktor için herhangi bir tehlike yaratmıyordu ama doktor onunla olan fiziksel ilişkisini sona erdirmişti ve şu anda ilişkilerinin son aşamasına gelmek üzereydi.

Haiku ile uzaktan aktif hale getirilen Fiona hiç itiraz etmeden ölümcül talimatlarını aldı ve doğrudan kocasının çalışma odasına gidip kısa ama dokunaklı bir intihar notu yazdı ve masum eşini, hayali iğrençliklerle suçladı. Yazdığı notu bitirdi-

ğinde aynı odadaki bir silah dolabını açıp Seville çerçeve üzerine oturtulmuş altı mermi kapasiteli 45 Colt'u çıkardı. Bu, bo-yu bir altmış ve kilosu elli olan bir kadın için oldukça büyük bir tabancaydı ama onu kullanabiliyordu. Fiona, güneybatıda doğmuş ve orada büyümüş bir kadındı; otuz yıllık yaşamının yarısından fazlasında av hayvanlarına ve hedeflere ateş et-mişti. Tabancaya 325'lik .44 Keith mermileri yerleştirdi ve oğ-

lunun yatak odasına gitti.

Dionün penceresi, odanın havalanması için açık bırakıl-mıştı ve pencereye, çöl sineklerine karşı tel takılmıştı. Fiona ışığı açtığında doktor onu çok yakından görebiliyordu. Genelde mutlak kontrol anlarında orada bulunamıyordu; çünkü yüksek mevkilerde aklanmasını sağlayabilecek dostları bu-lunsa da, suçlanma riskiyle karşı karşıya kalmak istemiyordu. Fakat bu defa koşullar onun da orada bulunması için idealdi ve doktor buna karşı koyamadı. Çiftlik izole bir yer olmasa da oldukça uzaktı. Pastore'lar için çalışan çiftlik kahyası ve karısı tatildeydi ve Pecos, Teksas'ta her yıl düzenlenen ka-luınfestivali esnasında akraba bir aileyi ziyaret ediyordu; çift-likte çalışan diğer üç işçi de geceleri orada kalmıyordu. Ahriman, Fiona'yı, evden sadece çeyrek mil uzakta olan bir telefon kulübesinden aramıştı ve sonra yürüyerek Dionün penceresine gelmişti. Kadın yatak odasına girip ışığı açtığında doktor geleli sadece bir dakika olmuştu.

Uyumakta olan çocuk hiç uyanmadı ve bu, bir günah çı-

karma esnasında sık dokunmuş telin arkasından kefareti bil-diren rahip gibi konuşan ve Fiona'ya oğlunu uyandırma talimatı veren doktor için bir hayal kırıklığı olmuştu. Doktor duraksadı ama Fiona duraksamadı ve rüya gören çocuğa iki el ateş etti. Fiona'nın kocası Bernardo, koşarak ve panik halde bağırarak, karısının yanına geldi ve kansı iki el daha ateş et-ti.

Bernardo zayıftı ve esmerdi. Güneşten kurumuş cildi ve sı-

caktan dolayı yumuşamış kemikleriyle her tür acıya dayanabilir gibi görünen güneş yanığı Batılılara benziyordu ama kur-

şunlar yan tarafından sekmek yerine büyük bir güçle vücuduna girdi. Sendeledi, uzun şifoniyere çarptı ve umutsuzca orada asılı kaldı; titreyen çenesi çarpılmıştı. Bernardo'nun lamba isi rengindeki gözleri, şaşkınlığın onu 44 lük mermilerden da-ha güçlü vurduğunu gösteriyordu. Penceredeki tellerin arasından, çiftliği ziyaret eden doktoru gördüğünde gözleri daha da irileşmişti. Lamba isi karası rengindeki irkilen gözlerinde ışık-sız bir sonsuzluk vardı. Parçalanan çenesinden bir diş ya da bir kemik parçası sarkıyordu: Eğildi ve yere düşen beyaz par-

çayı izledi.

Ahriman, gösteriyi tahmin ettiğinden daha eğlenceli bulmuştu ve eğer herhangi bir zamanda kariyer seçiminin doğru-luğundan şüphe ettiyse bile artık biliyordu ki, bir daha asla bu tür bir şüphe duymayacaktı. Bazı açlıklar kolay kolay do-yurulmadığından bu heyecanlan güçlendirmek, sesi açmak ve Fiona'yı en azandan trans halinden çıkarıp daha yüksek bilinç seviyesine getirmek istiyordu. Şu anda kişiliği o kadar çok baskı altındaydı ki, duygusal olarak ne yaptığınınfarkın-da değildi; bu nedenle katliama yönelik görünür bir tepki söz konusu değildi. Üzerindeki kontrol, sadece anlayabilmesine, hissedebilmesine izin verecek kadar kaldınlabilirse, acısı bir gözyaşıfirtınası getirecek ve doktorun daha önce hiç gitmedi-

ği yerlere yelken açmasını sağlayacak bir gelgit oluşturacak-tı.

Ahriman bir an için tereddüt etti İşlediği suçun büyüklü-

ğünü anlayabilecek ölçüde kölelikten kurtulduğunda kadın, doktorun tahminindenfarklı bir davranış biçimini benimseye-bilir, zincirlerin tamamından kurtulabilir ve tekrar zincire vu-rulmamak için direnebilirdi. Doktor, olası en kötü durumda bir dakika içinde sesli komutlar kullanarak kontrolü yeniden ele geçirebileceğinden emindi ama Fiona'nın açık pencereye doğ-

ru dönmesi ve bir el ateş etmesi için sadece birkaç saniye yeterli olacaktı. Herhangi bir avda veya sporfaaliyetindepotan-siyel yaralanmalar söz konusu olabilir: Diz sıynklan, eklem-lerde incinme, burkulmalar, küçük kesikler, düşme sonucu sağlam bir dişin kırılması. Fakat doktor için, bir kurşunun yü-

züne doğru yaklaşma olasılığı bile bu eğlenceyi sona erdirmek için

yeterliydi. Doktor hiçbir şey söylemedi ve karanlığın esiri olmuş bir halde Grand Guignol kukla oyununu sona erdirme-si için, kadını yalnız bıraktı.

Ölmüş ailesinin yanında ayakta duran Fiona Pastore, Colt'un namlusunu sakin bir biçimde ağzına soktu ve bir damla gözyaşı dökmeden kendini öldürdü. Yumuşak bir biçimde yere düştü ama çeliğin sert gürültüsü soğuk bir biçimde yankılandı: Tetiği çekilmiş olan tabanca, hafifçe çam yatağın ra-yına vurdu.

Oyuncağı kınlmış olduğu için ve artık onun verdiği büyük heyecandan zevk alamayacağı için doktor bir süre camın kenarında durdu ve Fiona'nın sanat eseri gibi görüntüsüne son bir defa daha baktı. Kafasının arka kısmı olmadığı için bu gö-

rüntü doktora geçmişte olduğu kadar çok zevk vermiyordu ama kurşunun çıkış yarası onun olduğu tarafta değildi ve yü-

züne ait kemik yapısındaki bozulma şaşırtıcı derecede azdı.

Doktor çiftlik evine geldiğinden beri, vahşi kurtlann attıklan çığlıklar havanın daha da gerginleşmesine yardımcı ol-muştu. Kurtlar o sırada birkaç kilometre doğudaki çalılıklarda avlanıyorlardı ama çıkardıklan seslerdeki değişiklikler ve inil-tilerindeki yeni heyecan, doktoru, o yöne doğru yaklaştıklan konusunda uyardı. Eğer kan kokusu kuru havada hızlı ve net yayıhyorsa, bu ova kurtlan kısa bir süre içinde ölülere ulumak için telli camuı altında toplanabilirdi.

Hint kültüründeki en kurnaz hayvan vahşi kurttu, ama Ahriman için bir grup kurdun ne kadar zeki olduğunu düşünmenin eğlenceli hiçbir tarafi yoktu. Hızla yürüdü ama kuzey tarafından dört yüz. metre uzağa park edilmiş olan Jaguar'ına doğru koşmadı.

Gecede kumun silikat kokusu, köknar ağacının kokusu ve nereden geldiğini çıkartamadığı hafif bir demir kokusu vardı.

Doktor, arabasına yaklaşırken vahşi kurtlann sesi bir an-da kesildi; aldıklan yeni bir canlı kokusu tedbirli davranmala-rina neden olmuştu ve bunun nedeni hiç şüphesiz Ahriman'dı.

Ani sesizlikte yukarıdan gelen bir sesle başını yukarı kaldırdı.

Nadir görülen albino yarasaları, gökyüzünde dolunayın kaligrafi görüntüsü. Açılıp kapanan beyaz kanatlar, uçan bö-

ceklerin hafif vızıltısı: Cinayet oldukça sessiz olmuştu.

Doktor, *kendinden geçmiş bir biçimde etrafını seyretti.*

Dünya, büyük bir oyun alanıydı. Oynanan oyunun adı öldür-meydi. Tek hedef oyunda kalmaktı.

Solgun kanatlarında ay ışığını taşıyan hilkat garibesi yarasalar geri çekildi ve gecenin içinde kayboldu. Ahriman arabasının kapısını açarken kurtlar yine ulumaya başladı. Kurtlar o kadar yakındı ki, Ahriman sesini yükseltmek istese ko-roya katılabilirdi.

Doktor kapıyı çekip motoru çalıştırana kadar, çalılıkların arkasından altı -sekiz, on- kurt çıktı ve hepsi arabanın önündeki çakıllı yolda toplandı. Gözleri farlardan dolayı ateş gibi parlıyordu. Ahriman arabayı ileri doğru sürerken ve gevşek taşlar lastiklerin altında çatırtıyla ezilirken grup ikiye ayrıldı ve dar yolun omuzlarında koşmaya başladı. Jaguar'a eşlik ederken sanki bir Roma İmparatorunun korumalarıymış gibi görünüyorlardı. Birkaç kilometre sonra araç, uzakta yüksek şehir binalarının göründüğü noktadan batıya döndüğünde, yorgun kurtlar ondan ayrıldı ve çiftlik evine doğru koşmaya başladı. Tıpkı doktor gibi onlar da hâlâ *oyundaydı.*

Tıpkı doktor gibi.

Susan Jagger'm acı ve utançtan kaynaklanan yumuşak ve titrek çığlıkları tonik etkisi yaratmış ve Susan'm acılı sesiyle yeniden canlanan anıları onu canlandırmış olsa da, Dr.

Ahriman artık New Mexico günlerindeki gibi genç bir adam değildi ve en azından birkaç saatlik güzel bir uykuya ihtiyacı vardı. Bir sonraki gün enerji ve açık bir zihin gerektirecek-ti; çünkü Martine ve Dusty Rhodes, kompleks oyunda bugü-

ne kadar olduğundan daha etkin rol oynamaya başlayacaktı. Sonunda Susan'a duygusallığı bırakmasını ve giyinmesini emretti. Susan tişörtünü ve külodunu yeniden giydiğinde,

"Ayağa kalk," dedi.

Susan ayağa kalktı.

"Sen çok güzelsin kızım. Keşke bir dahaki sefer yerine seni bu gece videoya çekseydim. Bu tatlı gözyaşları. *Neden Baba? Neden?* Özellikle bu çok dokunaklıydı. Bunu asla unutmayacağım. Bana yine harika vakit geçirttin."

Susan'm dikkati artık onun üzerinde değildi.

Biedermeier sütununun üzerinde duran bronz saksıda-ki japonağacma bakıyordu.

Onaylayan bir ifadeyle "Bahçıvanlık," dedi, "agorafobi için tedavi edici bir eğlencedir. Süs bitkileri, bu duvarların gerisindeki dünyayla olan ilişkini sürdürmene imkân sağlı-

yor. Ama seninle konuşurken dikkatini benim üzerimde yo-

ğunlaştırmanı beklerim."

Susan tekrar ona baktı. Artık ağlamıyordu. Son damlalar yüzünde kuruyordu.

Doktor, Susan'daki hemen göze çarpmayan ve tanımlanamayan tuhaflıktan dolayı rahatsız olmuştu. Boş boş bakı-

yor, dudaklarını birbirine bastırıyor ve ağzını çarpıtıyordu.

Ortada, duyduğu utanç ve rahatsızlık duygusuyla ilgili olmayan bir gerginlik vardı.

"Küçük böcekler," dedi.

Susan'm gözlerinde korku gördüğünü düşündü.

"Japonağacmm üzerinde küçük böcekler var. "

Yüzünde kesinlikle bir korku ifadesi vardı ama sorunun evdeki bitkilerin sağlığıyla ilgili olmadığı kesindi.

Bir sorun olduğunu hisseden Ahrima, beynindeki cinsel ilişki sonrası pusu temizlemeye ve Susan'a konsantre olmaya çalıştı. "Neden korkuyorsun?"

"Neden mi korkuyorum?" diye sordu Susan.

Soruyu bir komut gibi tekrarladı: "Neden korktuğunu söyle bana."

Susan duraksadığmda Ahriman komutu tekrarladı ve Susan, "Video," dedi.

35

Valet'in diken diken olmuş tüyleri eski haline döndü.

Hırlamayı bıraktı. Yine eski, kuyruk sallayan sevecen halini buldu. Sahibinin onu kucağına alıp okşaması için ısrar etti ve sonra yatağına geri döndü. Sanki hiç rahatsız edilmemiş

gibi uykuya daldı.

Israrı üzerine elleri ve ayakları bağlanan ve üç uyku ha-pıyla daha da fazla kontrol altına alınan Martie, tedirgin edici şekilde hareketsiz ve sessizdi. Dusty birkaç defa başını yastıktan kaldırdı ve Martie'e doğru eğildi. Martie'nin zayıf nefesini duyduğunda içinde korku da kayboldu.

Bütün gece uyumadan yatmayı planlasa da ve bunun için gece lambasını açık bıraksa da en sonunda uyudu.

Uykusundan bir rüyayla uyandı. Bu korkunç ve saçma rüya mantıksız ama rahatsız ediciydi.

Yatakta, örtülerin üzerinde yatıyordu. Tamamen giyinikti Sadece ayakkkabdan ayağında değildi. Valet ortalarda yoktu. Odanın diğer tarafında Martie, köpeğin koyun postundan yapılmış büyük yatağının üzerinde lotus pozisyonunda oturuyordu. Tamamen hareketsizdi, gözleri kapalıydı, elleri kuca-

ğında birleşmişti. Meditasyon yaparken kendinden geçmiş gi-bi görünüyordu.

Dusty ve Martie odada yalnızdı ama Dusty başka biriyle konuşuyordu. Dudaklarının ve dilinin hareket ettiğini hissedebiliyordu; ve kendi sesinin kafatasının içinde yankılandığını duysa da -derin, boş, belirsiz- söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlayamıyordu. Konuşmasındaki duraklamalar onun tek başına değil, birisiyle konuştuğunun göstergesiydi ama kendi sesinden başka ses duyamıyordu. Kulağına gelen herhangi bir mırıltı veyaJisıltı yoktu.

Pencerenin gerisinde gece şimşekle aydınlanıyordu ama ne gök gürültüsünün ne de çatıya düşen yağmur damlalarının sesi duyuluyordu. Duyulan tek ses, camın yanından havala-nan büyük bir kuşun çıkardığı sesti. Kuş cama o kadar yakın-dı /d, kanatlarından bir tanesi cama çarpıyordu ve kuş cıyak-layıp duruyordu. Kuşun ortaya çıkmasıyla kaybolması bir ol-sa da, Dusty bir şekilde onun balıkçıl olduğunu biliyordu ve kuşun çıkardığı ses gecenin içinde bir daire çizerek dolaşıyormuş izlenimi uyandırıyordu: yavaş

yavaş azalıyordu ve sonra yeniden yükseliyordu, yine azalıyordu ve bir defa daha ya-kından duyuluyordu.

Sol kolunda damar içine yerleştirilmiş bir iğne olduğunu fark etti. Plastik bir boru, iğneden şeffaf plastik bir torbanın içine uzanıyordu. Glikoz dolu torba, eğreti serum sehpası gö-

revi gören abajurdan aşağı sarkıyordu.

Fırtına yeniden başlıyordu ve büyük bir balıkçıl, yanıp sö-

nen göz kamaştırıcı ışıkta pencerenin yanından geçiyordu, çığlığı, şimşeğin arkasındaki karanlıkta dolaşıyordu.

Dusty'nin gömleğinin sol değil, sağ kolu yukarı doğru kıvrilmıştı çünkü kan basıncı ölçülüyordu; kolunun üst kısmında tansiyon aletinin basınç kolluğu sarılıydı. Siyah lastik borular, kolluktan, sıjir yer çekimindeki bir nesne gibi havada, yüzen pompaya uzanıyordu. Tuhaf şekilde, sanki görünmeyen bir el tarafından kavranmış gibi pompa ritmik bir şekilde sıkılıyor ve bırakılıyordu; kolundaki basınç kolluğu şişiriyordu. Eğer odada üçüncü bir kişi varsa, bu adsız ziyaretçi görünmezlik sihrini ele geçirmiş olmalıydı.

Şimşek yeniden çaktığında söz konusu ziyaretçi ortaya çıktı ve pencerenin gerisindeki gecede değil yatak odasında belirdi. Çok bacaklı ve çevikti, ışık hızından kedi hızına düş-

müştüYıldınm, bir buluttan düşer gibi tavandan düştü, metalj resim çerçevesine sıçradı, oradan televizyona geçti ve en sonunda da serum sehpası görevi gören abajura ulaştı; parlak dişlerini pirince geçirirken kıvılcımlar saçıyordu.

Büyük balıkçıl, düşen yıldırımın hemen arkasında yürü-

yordu; yatak odasına kapalı bir pencereden veya sağlam bir duvardan girmişşti, kılıca benzeyen gagası çığlık atarken kocaman açılıyordu. Çok büyük bir hayvandı, boyu en azından doksan santimdi: Nesli tükenmiş uçan sürüngenleri andıran görüntüsüyle tarih öncesinden gelmiş gibiydi. Kanatların gölgesi duvarları yıkıyordu, titreyen ışıkta tüylü şekiller çırpınıp duruyordu.

Kuş, gölgesine öncülük ederek Dusty'e doğru firladı, Dusty, kuşun göğsünün üzerine sıçrayacağından ve gözlerini oyacağından emindi. Sağ kolu sadece basınç koltuğuyla zap-tedilmiş olsa da ve sol kolu, iğne damardayken bileğini bükmesini engelleyen destek tahtası tarafından aşağı doğru eğil-se de, kolları sanki yatağa bağlanmış gibiydi.

Kuş ona doğru çığlık atarken hareketsiz ve savunmasız yattı.

Yıldırım, televizyondan abajura doğru kavis çizerken, şef-fafplastik glikoz torbaları, basınç altında tutulmuş gazfene-rindeki gazlı beze benzeyen kesecik gibi parlıyordu ve gürül-tülü ve sıcak kıvılcım yağmuru -normalde yatak çarşaflarını tutuşturması gerekiyordu ama tutuşturmamıştı- Dusty'nin üzerine yağıyordu. Parlak ve siyah akarların oluşturduğu bulutlar birlikte ve göz kamaştırıcı bir biçimde akın ettiğinde, yaklaşan balıkçılın gölgesi oradaki kıvılcımların sayısı kadar siyah .parçaya bölünmüştü. Dusty, korku ve şaşkınlık içinde gözlerim kapadı.

Belki de görünmez ziyaretçi onu korkması gereken hiçbir şey olmadığına inandırmıştı ama gözlerini açtığında üzerinde sallanan korkunç bir şey gördü. Kuş, imkânsız *bir şekilde sı-*

vıya dönüştürülmüştü; bel veren glikoz torbasının içine sığacak şekilde ezdlmiş, bükülmüş ve sıkılmıştı. Bu sıkışştırmaya rağmen balıkçıl hâlâ *tanınabiliyordu, ama korkumç şeylerden hoşlanan Picasso özentisi biri tarafından resmedilen bir kuşu andırıyordu. Daha da kötüsü kuş hâlâ canlıydı ve çığlık atı-*

yordu ama tiz çığlıkları plastik hapishanenin şeffaf duvarlarından geri dönüyordu. Torbanın içinde kıpırdanmaya, keskin gagası ve pençeleriyle oradan kurtulmaya çalışıyordu ama kurtulamıyordu ve şeytani bir bakışla Dusty'e doğru bakıyor, soğuk siyah gözlerinden birini döndürüyordu.

Dusty, orada asılı duran kuşun altında yatarken kendisini aynı zamanda kapana kısılmış gibi hissediyordu: Dusty, çarmıha gerilmiş İsa heykelinin zayıflığına, o ise, şeytanın sahte Noel ağacı için yapılmış bir süsün karanlık enerjisine sahipti. Sonra, balıkçıl, eridi ve kanlı kahverengi kara dönüş-

tü; kuşun özü torbadan aşağı doğru sızarken, damar içine uzanan borudaki şeffaf sıvı lekelenmeye başladı. Bu iğrenç karanlığın boruyu santim santim kaplamasını izlerken Dusty çığlık attı ama sesi çıkmadı. Felç olmuştu, bir vakum içinde nefes almaya çalışan birisi gibi havayı sessizce içine çekiyordu. Elini kaldırmaya, serum sehpasını yıkmaya ve kendisini yataktan atmaya çalıştı ama yapamadı. Toksin iğneye ulaşırken borudaki son santimi görmeye çalışarak gözlerini çevirdi.

Sanki yıldırım, toplardamarları ve atardamarları içinde kavisler çizdyormuşçasına vücudu korkunç bir iç ısıyla kaplandı ve kuş kanına girdiğinde bir çığlık duyuldu. Onun, orta bazdlik damarlarım doldurduğunu; pazılarına, oradan da gövdesine geçtiğini hissedebiliyordu ve neredeyse aynı anda kalbinde tahammül edilemez bir çırpınma başladı. Sanki yuva yapan bir şey seğiriyor, gagalıyor, tüylerini kabartıyordu.

Valet'in koyun postundan yatağının üzerinde lotus pozisyonunda oturan Martie gözlerini açtı. Gözleri daha önceki gi-bi mavi değildi; tıpkı saçlan gibi simsiyahtı. Hiç beyazı yoktu: Yuvaların her birinde bir tane pürüzsüz, ıslak, dışbükey siyahlık vardı. Kuşların gözleri genellikle yuvarlaktı. Bunlar insanlarınki gibi badem şeklindeydi ama yine de balıkçılın gözleriydi.

"Hoşgeldin, " dedi Martie.

Dusty aniden uyandı. Gözlerini açtığında o kadar aklı başındaydı ki, ne çığlık attı ne de kendini toplamak için yatakta oturdu. Hareketsiz bir biçimde sırtüstü yatü ve tavana bakü.

Gece lambası bıraktığı şekilde yanıyordu. Abajur, ait ol-duğu yerde, yani okuma sandalyesinin yanındaydı; serum sehpası olarak kullanılmamıştı.

Kalbi çırpmmıyordu. Kütü küt atıyordu. Anladığı kadarıyla, kalbi hâlâ onun nüfuz alanındaydı; ve oraya umutlarından, heyecanlarından, sevgilerinden ve önyargılarından başka hiçbir şey tünememişti.

Valet, hafifçe horluyordu.

Dusty'nin yanında Martie, iyi bir kadının derin uykusunun tadını çıkarıyordu... bu durumda iyilik, uyumasını sağ-

layan üç tane antihistamin ile desteklenmişti.

Rüyası hâlâ tazeyken tüm gördüklerini aklından geçirdi ve çeşitli açılardan değerlendirdi. Uzun bir süre önce, kara kalemle çizilmiş orman resminden öğrendiği dersi uygulma-ya çalıştı. Önyargı olmadan yaklaşıldığında, resim Gotik bir metropol resmine dönüşüyordu.

Normalde rüyalarını analiz etmezdi.

Fakat Freud, bir psikanaliste veri ziyafeti sunmak için bilinçaltının şüphe uyandıran ifadelerinin rüyalardan oltayla çıkarılabileceğine inanmıştı. Dusty'nin üvey babası, Claudette'nin dört kocasından dördüncüsü olan Dr. Derek Lampton da oltasını aynı denize atıyordu ve zararlı olabileceği olasılığı-

nı dikkate almadan hastalarına zorla sunduğu tuhaf, vıcık vı-

cık hipotezleri düzenli olarak makaraya sarıyordu.

Freud ve Lizard Lampton rüyalara inandığı için, Dusty onları hiçbir zaman cidiye almamıştı. Şu anda, bu rüyanın bir anlamı olabileceği ihtimalini kabul ediyordu ve rüyanın için-de bir parça gerçeklik olduğunu hissediyordu. Fakat bu zırva yığınının içinden net bir gerçek bulmak çok zor olacaktı.

Eğer onun istisnai fotoğraf ve ses hafızası, gerçek deneyimler gibi rüyaların da tüm ayrıntılarını saklıyorsa, kâbu-sunun süprüntülerini yeterince dikkatli incelediğinde, en azından akşam yemeği çöpüne kazayla karışmış

kuşaktan kuşağa geçen bir çatal ya da bıçak gibi fark edilmeyi bekleyen parlak bir gerçeği bulabilirdi.

36

Susan, Ahriman'm sorusuna cevap olarak "Video," diye tekrarladı bir kez daha başını onun olduğu yönden çevirip japonağacma doğru baktı..

Şaşırmış olan doktor gülümsedi. "Yaptığın şeyler göz önüne alınırsa, sen hâlâ namuslu bir kızsın. Rahatla tatlım.

Sana ait sadece bir kaset var -kabul etmeliyim ki, doksan dakikalık bir şaheser- ve bir sonraki buluşmamızda bir tane daha çekeceğim. Benim küçük ev kasetlerimi benden başka hiç kimse seyretmiyor. Seni temin ederim ki, bu kasetler ne CNN'de ne de NEC'de yayınlanmayacak. Ama yayınlanırsa, Nielson reytingleri tavana vurur, sence de öyle değil mi?"

Susan saksıdaki japonağacma bakmaya devam etti ama doktor, gözlerini ondan ayırmaması komutunu verdiği halde Susan'm nasıl olup da başka bir yöne bakabildiğini anlamış-

tı. Utanç güçlü bir duyguydu ve Susan, bu küçük isyan için gerekli olan gücü utanç duygusundan almıştı. Hepimiz, bizi utandıran şeyler yapıyorduk ve değişen zorluk dereceleriyle kendi kendimizle uzlaşıyorduk ve her bir ahlak kırıntısının etrafında suçluluk incileri oluşturuyorduk. Utancın aksine ahlak, en az erdem kadar rahatlatıcı olabiliyordu çünkü hapsettiği şeyin sivri uçları artık hissedilemez hale geliyordu ve suçluluk, çıkar hedefimiz haline geliyordu. Susan, Ahriman'm onu maruz bıraktığı utanç anlarından kendisine bir kolye yapabilirdi ama video kasetten haberdar olduğu için kendi suçluluk incilerini oluşturamıyor ve utancını ortadan kaldıramıyordu. Doktor, Susan'a ona bakması komutunu verdi; kısa bir duraksamadan sonra Susan dikkatini japona-

ğacmdan tekrar doktorun gözlerine yöneltti.

Doktor, ona, daha önce oyun seanslarını artırmak için kısa bir mesafeden yukarı çıkmasına izin verdiği tapmağa geri dönene dek bilinçaltı merdivenlerinden aşağı inmesi talimatını verdi.

Susan bir kez daha o derin yere indiğinde gözleri kısa bir süre seğirdi. A h ç m m çorba yapmak için et suyunun içinden ayıklayarak aldığı kaü parçalar gibi, kişiliği de ondan alınmış

ve bir kenara bırakılmıştı ve şu anda beyni tamamen boş bir sıvıydı; Ahriman'm tarifine uygun olarak yemeğe tat vermek için bekliyordu.

Ahriman, "Babanın bu gece burada olduğunu unutacaksın. Benim yüzümü gördüğünde, babanın yüzüyle ilgili hatı-

raların, benim sesimi duyduğunda babanın sesiyle ilgili ha-tıraların toza ve tozdan daha küçük bir zerreye dönüşecek ve uçacak. Ben senin doktorunum, baban değil. Bana kim ol-duğumu söyle Susan." dedi.

Fısıltı halinde çıkan sesi, bir yeraltı odasından gelen bir yankı gibiydi:

"Dr. Ahriman."

•Tabii ki her zaman olduğu gibi, aramızda geçenlere ve benim bu gece burada olduğuma ilişkin hiçbir şey hatırlamayacaksın."

Onun tüm çabalarına rağmen, hafıza bir yerlerde, belki de bilinçaltının altında varolan, bilinmeyen bir alanda canlı kalmayı başarıyordu. Aksi takdirde Susan, utanç içinde kıv-ranmazdı çünkü bu geceki ve diğer gecelerdeki ahlaksızlıkları hatırlaması mümkün değildi. Doktorun görüşüne göre Susan'm içinden atamadığı utanç duygusu, deneyimin silinmez bir iz bıraktığı alt bilinçaltının -id'in bile altodaki bir seviye-bir kanıtıydı. Ahriman'a göre, bu en derin hafızaya ulaşılması mümkün değildi ve bu nedenle söz konusu hafıza onun için herhangi bir tehlike oluşturmuyordu; güvende olmak için yapması gereken tek şey, Susan'm bilincini ve bilinçaltı-

nı temizlemekti.

Bazısı bu alt bilinçaltının ruh olduğunu düşünebilirdi.

Doktor onlardan biri değildi.

"Cinsel olarak tacize uğradığını düşünmen için herhangi bir nedenin, yaran veya başka bir ipucun varsa, şüpheleneceğin tek kişi, ayrı yaşadığın eşin Eric olacak. Şimdi bana söylediklerimi tam olarak anlayıp anlamadığını söyle."

Verdiği cevabı, sanki dönen gözleri aracılığıyla hatıraları vücudundan silkeleniyormuş izlenimi uyandıran bir uykudaki göz hareketi spazmı izledi: "Anladım."

"Ama şüphelerini Eric'e anlatman kesinlikle yasak."

"Yasak. Anladım."

"Güzel."

Ahriman esnedi. Bir oyıin seansı ne kadar eğlenceli olursa olsun, seansın sonunda temizlik yapma, oyuncakları kaldırma ve odayı toplama ihtiyacı nedeniyle kısa tutulmak zorunda kalıyordu. Düzenliliğin ve tertibin mutlak gereklilik ol-duğunu bilse de, etrafı toplama işi için harcanan süreye, en az çocukluğundaki kadar çok acıyordu.

Esneyerek "Lütfen beni mutfağa götür," dedi.

Maruz kaldığı kaba muameleye rağmen hâlâ zarif olan Susan, karanlık bir havuzda yüzen solgun renkte bir sazan balığının esnekliğiyle karanlık

dairede yürüdü.

Uzun ve çaba gerektiren bir oyundan sonra susayan oyuncular gibi susamış olan Ahriman, mutfağa geldiklerinde, "Evde biran var mı söyle bana" dedi.

"Var."

"Benim için bir tane aç."

Buzdolabından bir şişe aldı ve karanlıkta açacağı bulana dek çekmeceyi karıştırdı ve biranın kapağını açtı.

Bu dairedeyken doktor, üzerinde parmak izlerinin kalabileceği yüzeylere mümkün olduğunca az dokunmaya dikkat ediyordu.

Susan ile işi bittiğinde onun intihar edip etmeyeceğine henüz karar vermemişti. Eğer intiharın yeterince eğlenceli olduğuna karar verirse, Susan'm, agorafobiyi yenmek için verdiği uzun ve bunaltıcı mücadele ikna edici bir motif olaY a n l ı ş H a f ı z a , F : 2 5 7

çaktı ve kendi el yazısıyla yazdığı elveda notu, davanın dikkatli bir araştırma yapılmadan kapanmasını sağlayacaktı.

Diğer bir olasılık da, Martie ve Dusty ile oynadığı ve Malibu'da kitle cinayetleriyle sonuçlanacak daha büyük oyunda kullanılmasıydı.

Diğer seçenekler arasında, Susan'm ayrı yaşadığı eşi ve-ya en yakın arkadaşı tarafından öldürülmesini sağlamak da yer alıyordu. Eğer Eric onu öldürürse, bir cinayet araştırması yapılacaktı, hatta cinayet mahalinden polise telefon etse, cinayeti işlediğini itiraf etse, kendi beynine bir kurşun sıksa ve karısının yanma uzansa bile, suçlanacak tek şeyin çirkin bir aile kavgası olduğu sonucunu destekleyen tüm mahkeme delilleriyle bir cinayet araştırması yapılacaktı. Sonra, siyah gözlükleri ve kötü kesilmiş saçlarıyla Bilimsel Araştırma Bö-

lümü olaya müdahale edecek, pudrayla, iyotla, gümüş nitrat solüsyonları, ninhidrin solüsyonları, siyanosirilat gazları ve hatta rodamin 6G metanol solüsyonu ve argo iyon lazeriyle parmak izi arayacaklardı. Eğer Ahriman, farkında olmadan, bu can sıkıcı ama dikkatli bilimsel türlerin aramayı düşünebileceği yerlerde tek bir parmak izi bile bıraksa hayatı değiş-

ebilirdi ve bu iyi bir değişim olmazdı.

Yüksek mevkilerdeki dostları onun mahkemeye çıkması-

nı engelleyecekti. Kanıtlar ortadan kaldırılacak veya değişti-rilecekti. Savcılıktaki dedektifler ve savcılar sürekli olarak işi karıştıracaktı ve güvenilir bir araştırma yürütmeye çalı-

şanların yaşamları her çeşit sorunla ve trajediyle karmaşık-laşacak ve

hatta mahvolacaktı: Ve bu sorunların ve trajedi-lerin Dr. Ahriman ile hiçbir bağlantısı olmayacaktı.

Arkadaşları, onun zan altında kalmasını önleyemeyecek-ti ya da medyada çıkan sansasyonel spekülasyonlardan ko-ruyamayacaktı. Ünlü olacaktı. Bu kabul edilemezdi. Şöhret onun tarzına ters düşüyordu.

Susan'dan bira şişesini aldığında ona teşekkür etti ve Susan da ona "Bir şey değil" dedi.

Koşullar ne olursa olsun, doktor nezaket kurallarına uyulması gerektiğine inanıyordu. Medeniyet, tüm oyunların en büyüğüydü; bir insanın gizli zevklerinin peşine düşme iz-nini alabilmek için iyi oynaması gereken oldukça karmaşık bir toplum turnuvasıydı; başarılı bir oyun çıkarmak için oyunun kurallarını -tavırlar, etiket- çok iyi bilmek gerekiyordu.

Susan, kibar bir biçimde onu kapıya kadar takip etti.

Doktor, gece için son talimatlarını vermek üzere durdu. "Be-ni dinleyip dinlemediğini söyle Susan."

"Dinliyorum."

"Sakin ol."

"Sakinim."

"Söz dinle."

'Tamam."

"Fırtına... "

"Fırtına sensin," diye cevapladı Susan.

"... bambu koruyu gizledi..."

"Koru benim."

"... sessizce kayboldu."

"Sessizlikte istenilenin ne olduğunu öğreneceğim," dedi Susan.

"Ben ayrıldıktan sonra mutfak kapısını kilitleyeceksin, tüm kilitleri takacaksın ve tokmağın altındaki zinciri geçireceksin. Yatağa geri döneceksin, uzanacaksın, ışığı söndüreceksin ve gözlerini kapayacaksın. Sonra, şu anda içinde bulunduğun tapmağı beyninde terk edeceksin. Tapmağın kapı-

sını kapattığında, telefona cevap verip benim sesimi duydu-

ğun anla yatakta uyandığın an arasında geçen tüm olayları unutacaksın... tüm sesler, tüm görüntüler, tüm ayrıntılar, tüm nüanslar hafızandan silinecek ve bir daha geri gelmeyecek. Sonra ona kadar sayarak merdivenleri çıkacaksın ve ona geldiğinde bilincin tekrar yerine gelecek. Gözlerini açtı-

ğında güzel bir uykudan uyandığına inanacaksın. Eğer tüm bu

söylediklerimi anladıysan lütfen bana anladım de."

"Anladım."

"İyi geceler Susan."

Susan kapıyı açarken "İyi geceler," dedi.

Ahriman sahanlığa çıktı ve fısıldadı, 'Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Susan kapıyı yavaşça kapattı.

Kalyonlarca sis, sıcacık evlerinde oturanların hafızaları-

nı çalmak isteyen bir hücum filosu gibi denizden karaya vurdu; ilkönce tüm renkleri, sonra ayrıntıları, derinliği ve şekilleri yağmaladı.

Kapının diğer tarafından, yuvasına sokulan güvenlik zincirinin sesi geldi. İlk önce birinci kilit sonra da ikinci kilit çevrildi.

Gülümseyen ve memnuniyetle başını sallayan doktor, biraz bira içü ve beklerken önündeki merdivenlere baktı. Gri renkli kauçuk merdiven döşemesinin üzerinde parıldayan soğuk çiy damlaları: Ölü bir yüzdeki gözyaşları.

Susan, akçaağaçtan yapılmış sandalyeyi topuzun altına sıkıştırırken sandalyenin arka rayı bir kez daha kapının ar-ka tarafına hafifçe vurdu.

Şu anda çıplak ayakla yatağa doğru yürüyordu.

Dr. Ahriman, tırabzanlara ihtiyaç duymadan, çevik bir çocuk gibi dik merdivenlerden aşağı indi ve paltosunun yakasını kaldırdı.

Ön avludaki tuğlalar ıslak ve kan gibi koyu renkliydi.

Sisli havada görebildiği kadarıyla avlunun arkasındaki sahil yolu boştu.

Beyaz kazık çitin kapısı gıcırdadı. Ses, toprağın üzerine çökmüş olan bulut yığınının içinde kayboldu; ses, fare nöbe-tindeki bir kedinin kulaklarım havaya dikemeyecek kadar azdı.

Doktor evden ayrılırken yüzünü başka yöne çevirdi. Eve gelirken de aynı şekilde tedbirli davranmıştı.

Gelirken pencerelerde ışık yoktu. Şu anda da ışıkların hiçbirisi yanmıyordu. İlk iki katı kiralayan emekli çift muhtemelen battaniyelerinin altına girmiş uyuyordu ve üzeri kapalı kafeslerinde uyuklayan muhabbet kuşları gibi, olup bi-tenden habersizdi.

Yine de Ahriman, gerekli tüm tedbirleri almıştı. O hafıza-nın efendisiydi ama beyni gölgeleyen gücünden herkes etkilenmiyordu.

Kıyıya çarparak dağılan tembel dalgalar, yoğun sisten dolayı sessizleşmişü. Ses duyulmuyor, sanki soğuk havada ürperti gibi hissediliyordu.

Palmiye ağaçlarının iri yapraklan aşağı sarkmışü. T ü m palmiye yapraklannm ucundan, yılanların dillerinden damlayan şeffaf zehir gibi sıvı damlıyordu..

Palmiyelerin sisle perdelenmiş üst kısmına bakmak için durdu. Birdenbire tanımlayamadığı nedenlerden dolayı kendini huzursuz hissetti. Bir anlık şaşkınlıktan sonra bir yudum daha bira aldı ve sahil yolunda yürümeye devam etti.

Mercedes arabası iki blok ötedeydi. Yolda hiç kimseyle karşılaşmadı.

Üzerinden sular damlayan büyük bir defne ağacının al-tına park edilmiş olan siyah sedandan, akordu bozulmuş

ksilofon sesi gibi sesler geliyordu.

Ahriman, arabada motoru çalıştırmak üzereyken tekrar duraksadı. hâlâ huzursuzdu. Çeliğin üzerine düşen suyun oluşturduğu ahenksiz müzik huzursuzluğunu daha da artır-dı. Birasım bitirdikten sonra, sanki yaprakların karmaşık görüntüsünde onu bekleyen bir vahiy varmış gibi heybetli defne ağacının aşağı sarkan dallanna baktı.

Vahiy gelmeyince arabayı çalıştırdı ve Balboa Boulevard üzerinden batıya, yarımadanın ön kısmına doğru hareket etti.

Sabahın üçünde yolar neredeyse tamamen boştu. İlk iki kilometre boyunca yolda sadece üç araç gördü. Farlan, sis nedeniyle flu ışık kümeleri gibi görünüyordu. Araçlardan bi-ri, çok düşük bir hızda yarımadanın aşağısına gidiyordu.

Pasifik Sahil Otoyolu'na çıkan köprüden geçerken ve hayalet gemiler gibi iskeleye dizilmiş yatlann bulunduğu sağ-

daki büyük limanın batı kanalına ve sisin içindeki demirle-me yerlerine ve sonra Corna Del Mar'a kadar uzanan güney sahiline bakarken huzursuzluğunun nedenini düşündü. Kır-mızı trafik lambası yandığında durdu ve dikkatini, kırmızı begonyanın alçak dallanndan yükselen dantele benzer zarif ve büyük bir akçaağaç üzerine yoğunlaştırdı. Alt kısmından sarmaşıklar fışkırmış saksı içindeki japonağacmı düşündü.

Japon ağacı. Sarmaşık.

Yeşil lamba yandı.

O kadar yeşildi ki, Susan gözlerini japonağacma dikmişti.

Doktorun beyni hız yapıyordu ama ayağını arabanın fren pedalından çekmedi..

San ışık yandığında arabasını boş kavşağa doğru sürdü.

Bir sonraki blokta arabayı kaldmma çekti ama motoru durdurmadı.

Hafıza konusunda uzman olan doktor, mevcut bilgilerini şimdi de Susan Jagger'm yatak odasıyla ilgili olarak hatırladıklannı dikkatli bir biçimde araştırmak için kullanıyordu.

37

Dokuz.

Susan Jagger, karanlıkta otururken birisinin dokuz de-diğini duyduğunu düşündü. Sonra "On" diyerek kendisini şaşırttı.

Endişeli bir biçimde etrafı dinledi ve her iki sayıyı söyle-yenin de kendisi mi olduğunu ya da *on* rakamının sadece bir cevap mı olduğunu merak etti.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Etrafta onun nefes alıp verme sesinden başka ses yoktu ve nefesini tuttu-

ğunda odanın içi tamamen sessizleşti. Yalnızdı.

Dijital saatin parlak rakamlanna göre saat sabahın üçüydü. İki saatten uzun bir süredir uyuyor olmalıydı.

En sonunda yatağında doğruldu ve ışığı açtı.

Yansı içilmiş şarap bardağı. Karmakarışık olmuş çarşafların arasından yere düşen kitap. Sımsıkı kapalı pencereler, mobilyalar... her şey olması gerektiği gibiydi. Japonağacı.

Ellerini yüzüne yaklaştırdı ve kokladı. Önce sağ kolunu, sonra da sol kolunu kokladı.

Onun kokusu. Kesinlikle. Biraz ter, biraz onun kullandı-

ğı sabunun kolay kolay geçmeyen kokusu. Belki de kokulu bir el losyonu da kullanıyordu.

Eğer hafızası onu yanıltmıyorsa, bu Eric'in kokusu değil-di. Yine de Susan, geceleri ona tecavüz eden şeytanın Eric'ten başkası olduğuna inanmıyordu.

Üzerine kokusu sinmemiş olsa bile Susan, uykudayken Eric'in onu ziyaret ettiğini muhakkak anlardı. Şurada bir ağrı, burada bir hassasiyet. Spermlerinin hafif amonyak kokusu.

Çarşafları atıp yataktan çıktığında Eric'in yapışkan spermlerinin aktığını gördü ve ürperdi.

Biedermeier sütununda, j a p o n a ğ a c m m altındaki kamerayı ortaya çıkarmak için kamerayı gizleyen sarmaşık saplarını ayırdı. Kasette en fazla kırk elli santimlik boş bant kalmış olmalıydı ama kamera hâlâ kayıt modundaydı.

Kamerayı kapattı ve saksıdan çıkardı.

Merakının ve adalet isteğinin yerini aniden tiksinti duygusu aldı.

Kamerayı komodinin üzerine koydu ve banyoya koştu.

Genellikle, kullanılmış olduğunu fark ederek uyandığın-da Susan'm duyduğu tiksinti mide bulantısına dönüşüyordu ve sanki midesini boşaltarak akşam yemeğinden önceki saate, ve böylece de tecavüz edildiği zamandan saatler öncesi bir zamana dönebilecekmiş gibi kusuyordu. Ama bu defa, banyoya ulaştığında mide bulantısı geçmişti.

Güzel kokulu sabun ve şampuanla uzun ve sıcak bir duş

almak, süngerle kendini adamakıllı yıkamak istedi. Sanki göremediği iğrenç bir şeyle pisliğe bulanmış, mikroskobik bir parazit sürüsünün saldırısına uğramış gibi, kendini her zamankinden daha kirli, katlanılamaz derecede pis hissettiği için önce duş alıp videoyu sonra seyretmeye karar verdi.

İlk önce video kaset. Gerçek. Sonra temizlik.

Duşunu daha sonra alabileceği halde, duyduğu tiksinti onu giysilerini çıkarmaya ve vücudunu yıkamaya zorladı.

Yüzünü ve sonra da ellerini yıkadı nane kokulu bir gargaray-la ağzını çalkaladı.

Tişörtünü çamaşır sepetine attı. Üzerinde o herifin iğ-

renç artıkları olan külodunu çamaşır sepetinin kapağı üzerine koydu çünkü onu yıkamayı düşünmüyordu.

Eğer davetsiz misafiri kasete aldıysa, muhtemelen tecavüz davası açmak için ihtiyacı olan tüm kanıtlara sahipti .

Yine de DNA testi için sperm örneği saklaması akıllıca bir davranış olacaktı.

Susan'm kasetteki durumu ve davranışı hiç şüphesiz yetkilileri, ilaçla uyuşturulduğu -istekli bir katılımcı değil bir kurban olduğu- konusunda ikna edecekti. Yine de, polisi aradığı zaman, ilacın izleri hâlâ vücudunda iken en kısa sü-

rede kendisinden kan örneği alınmasını isteyecekti.

Kameranın işe yaradığından, görüntünün iyi olduğundan ve Eric'e karşı aksi ispatlanamaz bir kanıt elde ettiğinden emin olur olmaz, polisi aramadan önce Eric'i aramayı düşünüyordu. Amacı onu suçlamak ya da bu davranışının nedenini sormak değildi. Onun öğrenmek istediği şeyler baş-

kaydı. Bu saldırganlığın nedeni neydi? Bu gizliliğin nedeni neydi? Şeytan işi bazı uyuşturucularla neden onun yaşamı-

nı ve huzurunu tehlikeye atıyordu. Bu nefretin nedeni neydi?

Fakat Eric'i aramayacaktı; çünkü ona bu konuyla ilgili sorular sormak

tehlikeli olabilirdi. Bu yasaktı.

Yasak. Ne tuhaf bir düşünce.

Aynı kelimeyi Martie ile birlikteyken de kullandığını fark etti. Belki de doğru kelime buydu çünkü Eric'in ona yaptığı şey, tacizden çok daha kötü bir şeydi. Bu, sadece yasadışı bir davranış değil, kutsal bir şeye yapılan bir saygısızlıktı.

Evlilik yeminleri kutsaldı, ya da kutsal olmalıydı; bu nedenle bu saldırılar kutsal bir şeye yapılan bir tür saygısızlıktı ve yasaklanmıştı.

Yatak odasında tekrar iç çamaşırı giydi ve üzerine temiz bir tişört geçirdi. İğrenç videoyu seyrederken çıplak olmanın düşüncesine bile katlanamazdı.

Yatağın kenarına oturdu ve kamerayı komodinin üzerinden aldı. Kaseti geri sardı.

Görüntü, kameranın üzerindeki ekrandan izlenebiliyor-du. Kendini, kamerayı çalıştırdıktan sonra yatağa geri dö-

nerken gördü. Kamerayı çalıştırdığında saat gece yarısını bir iki dakika geçmişti.

Yatağının yanındaki lamba çekim için -ideal olmasa da-yeterli ışık sağlamıştı. Sonuç olarak, küçük ön izleme penceresindeki görüntünün netliği çok iyi değildi.

Kaseti kameradan çıkardı VCR'e koydu ve televizyonu açtı. Uzaktan kumandayı iki eliyle tutarak yatağın kenarına oturdu ve merakla ve endişeyle seyretmeye başladı.

Kamerada, gece yarısı yaptıklarını izledi: Kameraya kaset koyduktan sonra yatağa girdi ve T V i kapattı.

Bir süre yatakta oturdu ve sessiz apartmanı dinledi. Sonra kitabına uzandı ve telefon çaldı.

Susan kaşlarını çattı. Telefonun çaldığını hatırlamıyordu.

Ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

Video kasette telefon konuşmasının sadece bir tarafı duyuluyordu. Telefonda konuşurken kameradan uzak olduğu için bazı kelimeler anlaşılmıyordu ama duyduğu kelimeler ona hiçbir şey ifade etmedi.

Aceleyle telefonu kapattı, yataktan çıktı ve odayı terk etti.

Telefona cevap verdiği andan itibaren yüzünde ve vücut dilinde fark ettiği ama tanımlayamadığı tuhaf değişiklikler olmuştu. Bu değişiklikler garipti fakat yatak odasından çıkı-

şını izlerken sanki bir yabancıyı izliyor gibiydi.

Yarım dakika bekledi ve hareket görene dek kaseti hızlı bir biçimde ileri sardı.

Açık: *yatak odası kapısının dışındaki holde gölgeli şekiller vardı. Sonra, yatak odasına geri döndüğünü gördü. Karanlık holün içinde beliren bir adam onu izleyerek kapı eşiğinden içe-ri girdi Dr. Ahriman.*

Susan'm şaşkınlıktan nefesi kesildi. Taş kesilen ve bü-

tün vücudu buz kesen Susan, aniden kasetten gelen seslere ve kendi kalp atışma karşı sağırlaştı. Resmi bir bahçede şim-

şir ağaçlarından oluşan çitle çevrilmiş çiçeklerin odak noktası için yapılmış ama yanlış yere konmuş mermer bir kadın heykeli gibi oturdu.

Kısa bir süre sonra şaşkınlığı geçü, Gördüklerine inanamıyordu. Derin bir nefes aldı. Uzaktan kumanda üzerinde bulunan görüntüyü dondurmak için *pause* düğmesine bastı.

Dondurulmuş olan görüntüde, tıpkı şu anda olduğu gibi yatağm kenarında oturuyordu. Ahriman yanında ayakta duruyordu.

Geri almak için *reıvirıd* düğmesine bastı ve odanın boş

olduğu görüntüye geri döndü. Sonra filmi oynatmak için *play* düğmesine bastı ve bir kez daha holdeki gölgelerin insana dönüşmesini izledi. Bu defa onu izleyen kişinin Eric olacağından neredeyse emindi; çünkü Dr. Ahriman... onun burada olması imkânsızdı. O ahlaklı biriydi. Herkes ona hayrandı. Çok profesyoneldi. Sevecendi. İlgiliydi. Kısacası bu imkânsızdı; burada, bu şekilde. Kasette kendi babasını görseydi bundan daha az şaşırırdı ve onu izleyerek arkasından odaya giren şey, gözleri bir kedininki kadar sarı ve parlak olan ve alnından boynuzlar fışkıran şeytani bir yaratık olsaydı daha az şok olurdu. Uzun, kendinden emin ve boynuzsuz Ahriman bir kez daha içeri girdi ve Susan bu kez gördüklerine inanmak zorundaydı.

Her zamanki gibi yakışıklı olan ve aktörleri andıran doktorun yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Bu tür durumlarda beklenebilecek tarzda vahşi bir şehvet olmasa da, yüzündeki ifade şehvet ifadesiydi. Henüz oluşmaya başlayan iç baskı nedeniyle bozulmuş gibi görünse de ve hafifçe çarpıklaşsa da bu yüz şekli bir delilik maskesi değildi.

Yüzünü incelediğinde Susan en sonunda tavrın ne olduğunu çözebildi: Kendini beğenmişlik.

Bu, ciddi ağzı, kısılmış gözleri, başında şapkasıyla ahlak dersleri veren bir rahibin veya içki, sigara içen, yüksek ko-lestorellü yemekler yiyen insanlar için erdemlilik taslayan iç-

kiyi bırakmış bir ayyaşmki gibi bir kendini beğenmişlik de-

ğildi. Yatak odasının kapısından içeri gidiğinde Ahriman tembel bir duruşa, rahat hareketlere ve yetişkinlerin moron olduğunu düşünen bir okul çocuğunun tavırlarına ve içinde kıpırdanan ergenlik çağı ihtiyaçlarıyla parlak, ateşli bakışla-ra sahipti.

Bu suçlu ve haftada iki defa ofisine gittiği psikiyatr, fiziksel olarak birbirinin aynıydı. Fark tamamen tavırlarla ilgiliydi. Ve fark o kadar tehlikeliydi ki, kalbi sert ve hızlı bir bi-

çimde atmaya başladı.

İlk başta, onun Ahriman olduğuna inanmak istememiş-

ti ama bu duygu şu anda yerini öfkeye ve ihanet hissine bı-

rakmıştı. İhanet duygusu o kadar yoğundu ki, sanki Touret-te sendromu olan biri gibi, kendininkine benzemeyen sert bir ses tonuyla bir dizi küfürü savurdu.

Kasette, doktor görüntüden çıkıp koltuğa doğru yürüdü.

Doktor ondan emeklemesini istiyordu ve o emekliyordu.

Küçük düşürülme kaydını izlemek Susan'm kaldırabileceğinden daha zor bir şeydi ama durdurmak için *stop* düğ-

mesine basmadı çünkü kaseti izlemek onun öfkesini daha da çok artırıyordu ve bu, şu an için iyiydi. Öfke ona güç vermiş-

ti ve on altı aylık güçsüzlükten sonra kendini güçlü hissetmesini sağlamıştı.

Kendisi ve doktor tekrar görüntüye girene dek, kaseti hızla ileri sardı. Şu anda ikisi de çıplaktı.

Korkunç bir yüzle hızlı ileri düğmesine birkaç defa basa-rak, araya göründüğü kadarıyla sıradan sevişme anları serpiştirilmiş bir dizi ahlaksızlığı izledi; ama bu sevişme anları, genç kızların ve genç erkeklerin kucaklaşıp öpüşmesi kadar masumdu.

Doktor onu nasıl kontrol edebiliyordu, böyle şok edici olayları zihninden nasıl silebiliyordu... bu sırlar evrenin kaynağı ve yaşamın anlamı kadar derin görünüyordu. T ü m benliğini bir illüzyon duygusu kapladı. Sanki dünyadaki hiçbir şey göründüğü gibi değildi; sanki dünya ayrıntılı bir sahney-di ve insanlar sadece oyuncuydu.

Fakat TV'deki bu saçmalık, banyodaki çamaşır sepeti kapağının üzerine koyduğu iç çamaşırmdaki lekeler kadar gerçekti.

Kaseti çalışır durumda bırakarak televizyondan uzaklaş-

tı ve telefonun yanma gitti. İki rakam tuşladı —9, 1—ama ikinci l'i tuşlamadı.

Eğer polisi ararsa onları içeri almak için kapıyı açmak zorunda kalacaktı. Polisler, ifade vermesi için onlarla birlikte bir yerlere gitmesini veya daha sonra mahkemede yararlı olacak tecavüz kanıtlarını inceletmek üzere bir hastanenin acil bölümüne gitmesini isteyebilirdi.

Duyduğu öfke nedeniyle gücü artsa da, agorafobisini yenecek kadar güçlü değildi. Sadece dışarı çıkma düşüncesi bile, o bildik panik duygusunu geri getirmek için yeterliydi.

Gereken neyse onu *yapacaktı*. İstedikleri sıklıkta istedikleri yere gidecekti. Lanet olası Ahriman'ı uzun bir süre parmaklıkların arkasına tıkmak için yapması gereken ne varsa hepsini yapacaktı.

Fakat o kişiler polis bile olsa, yabancılarla dışarı çıkma düşüncesi katlanılamayacak kadar acı verici bir durumdu.

Hayatı boyunca güvendiği bir arkadaşının desteğine ihtiyacı vardı; çünkü dışarı çıkmak, ölüme yakın bir duyguydu.

Martie'yi aradı ama karşısına telesekreter çıktı. Geceleri telefonlarının yatak odalarında çalmadığını biliyordu ama belki ikisinden birisi aşağıdaki holden gelene sese uyanabilirdi ve gecenin bir yarısı telefon eden kişinin kim olduğunu öğrenmek için Martie'nin çalışma odasma gidebilirdi.

Bip sesinden sonra Susan, "Martie, benim. Martie, orada mısın?" dedi. Biraz bekledi. "Dinle, eğer oradaysan Tanrı aşkına telefonu aç." Telefonu açan olmadı. "O Eric değil, Martie. Ahriman. O, *Ahriman.* O piçi kasete aldım. Piç... evi ile ilgili olarak yaptığı o güzel anlaşmadan sonra. Martie, lütfen, lütfen, ara beni. Yardıma ihtiyacım var."

Aniden midesi bulanan Susan telefonu kapattı.

Yatağın kenarında oturarak dişlerini sıktı ve soğuk ellerinden birini alnına diğerini ise karnına götürdü. Mide bulantısı spazmı geçmişti.

Televizyona baktı... tekrar bakışlarını uzaklaştırdı.

Telefona bakarak ve çalmasmı umut ederek, "Martie, lütfen. Ara beni. Şimdi, şimdi." dedi.

Yarım bardak şaraba saatlerdir dokunulmamıştı. Barda-

ğı boşalttı.

Komodinin üst çekmecesini açtı ve kendini korumak için sakladığı tabancayı çıkardı

Bildiği kadarıyla, Ahriman bir gecede onu asla iki defa ziyaret etmezdi. Bildiği kadarıyla.

Birdenbire, Martie'nin telesekreterine söylediği bir şeyin tuhaflığını fark etti: O piç *-evi ile ilgili olarak yaptığı o güzel anlaşmadan sonra.* On sekiz ay

önce, yani agorafobi rahatsızlığı başlamadan iki ay önce, Dr. Ahriman'a şu an içinde oturduğu evi satmıştı. Susan satıcıyı temsil ediyordu ve doktor, bir görüşme esnasında kendisini de temsil etmesini istemişti. Hem satıcının hem de alıcının çıkarlarını koruyarak çok iyi bir iş yapmıştı ama eğer müşterisi ciddi anlamda de-li sosyopatik bir tecavüzcüyse, sadece ahlaklı bir emlakçı ol-duğu için ona farklı davranmasını beklemek pek mantıklı değildi.

Susan gülmeye başladı ve gülerken nefesi tıkandı. Şaraba uzandı ama bardakta şarap olmadığını görünce boş bardağı tabancanın yanma koydu. "Martie, lütfen. Ara, ara."

Telefon çaldı.

Susan silahı elinden bıraktı ve telefonu açtı.

"Evet," dedi.

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan bir adam,

"Ben Marco." dedi.

"Dinliyorum."

38

Dusty, rüyayı hafızasında tekrar oluşturduktan sonra tıpkı müzeyi dolaşan bir turist gibi rüyanın içinde dolaştı ve her Gotik imgeyi bütün ayrıntılarıyla inceledi. Penceredeki balıkçıl, bu odadaki balıkçıl. Gök gürültüsüz, yağmursuz bir fırtınada hafif parlak şimşeklerin sessiz bir biçimde çakması. Glikoz. Meditasyon yapan Martie.

Kâbusunu inceleyen Dusty, iç içe konmuş Çin kutuları-

nın içindeki en küçük kutuda bekleyen bir akrep gibi, bu rü-

yanın içinde de korkunç bir gerçeğin gizli olduğuna inanıyordu. Fakat bu rüyada bir sürü kutu vardı ve çoğunu açmak ustalık gerektiriyordu ve gerçek gizli kalıyor, ısırmak için hareketsiz bekliyordu.

En sonunda ümitsiz bir biçimde yataktan çıktı ve banyoya gitti. Martie derin bir uykudaydı ve Dusty'nin kravatlany-la o kadar sıkı bağlanmıştı ki, Dusty yanında değilken uyanması ya da odayı terk etmesi imkânsızdı.

Birkaç dakika sonra banyodaki lavaboda ellerini yıkarken Dusty'e bir şeyler malum oldu. Bu, rüyanın anlamının aniden beynine dank etmesi şeklinde gerçekleşmedi. Daha çok, Martie uyanmadan ve ellerinin ve ayaklarının bağlanmasını istemeden önce, Dusty'nin merak edip üzerinde dü-

şündüğü bir sorunun cevabının bulunması şeklinde gerçek-leşti.

Görevler.

Skeet'in haiku'su.

Mavi çam iğnesi. Çağlayanda. Dalgalara karıştı.

Skeet, mavi çam iğnesinin görevler olduğunu söylemişti.

Dusty, bundan bir anlam çıkarmaya çalışırken zihninde görevle eş anlamlı sözcüklerin listesini yapmıştı ama aklına gelen hiçbir kelime ona yardımcı olmamıştı. *îş. Ödev. Zorun-luluk. Meslek. Unvan. Yetenek. Kariyer. Kilise.*

Elerini sıcak suyun altında tutarken ve üzerlerindeki sabunu durularken aklına başka kelimeler de geldi. *Ayak işi.*

Hizmet. Atama. Talimatlar.

Dusty, bu lavabonun başında dururken tıpkı New Li-fe'taki banyosunda ellerini neredeyse kaynar suyun altında tutan ve tek tek kelimelerden oluşan *talimatları* düşünen Skeet'e benziyordu.

Aniden, ensesindeki ince saçlar, gergin piyano telleri gi-bi sertleşti ve sessiz bir parçayı andıran bir titreme omurgasından aşağı kaydı.

Skeet'in yanında Dr. Yen Lo adı geçtiğinde Skeet resmi bir cevap veriyordu: *Dinliyorum.* Sonra, sorulan sorulara sadece sorularla cevap veriyordu.

Skeet, *nerede olduğunu biliyor musun?*

Neredeyim?

O zaman nerede olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?

Biliyor muyum?

Etrafına bakamaz mısın?

Bakabilir miyim?

Bu bir Abbott ve Costello rutini mi?

Öyle mi?

Skeet, ne yapması ya da ne düşünmesi gerektiğinin kendisine söylenmesini bekliyormuş gibi, sorulara sadece kendi sorularıyla cevap vermişti, ama cümlelere, sanki doğrudan Tanrının dudaklarından dökülen gerçek emirlermiş gibi tepki vermişti. Dusty umutsuz bir biçimde, *beni daha fazla yorma ve uyu,* dediğinde *kardeşi aniden uyumuştu.*

Skeet, haiku'dan "kurallar" diye bahsetmişti ve Dusty daha sonra şiiri bir tür mekanizma, güçlü bir etkiye sahip basit bir aygıt olarak düşünmüştü. Bu şiir, bu tanımla neyi kastettiğinden tam olarak emin olmasa da bir çivi tabancasının sözlü karşılığı gibiydi.

Şimdi, *talimatlar* kelimesinin eş anlamlılarını aramaya devam ederken, haiku'nun mekanizmaya da aygıt olarak de-

ğil de talimatların alınmasını, anlaşılmasını ve o talimatlara uyulmasını sağlayan bilgisayar işletim sistemi ya da yazılım olarak tanımlanmasının daha uygun olacağını düşündü.

Yazılım hipotezi şeklindeki haiku'dan çıkarılacak mantıklı sonuç neydi o zaman? Skeet'in... *programlanmış* olduğu mu?

Dusty suyu kapatırken telefonun sesini duyduğunu dü-

şündü.

Üzerinden sular damlayan ellerini dezenfeksiyon lavabo-sundan henüz çıkarmış bir cerrah gibi kaldırarak banyodan çıktı ve yatak odasma girdi. Ev sessizdi.

Eğer telefon gelseydi, ikinci çalıştan sonra Martie'nin ofisindeki telesekreter devreye girecekti. Muhtemelen telefon çalıyor sanmıştı. Bu saatte onları kimse aramazdı. Yine de yatağa geri dönmeden önce kontrol etmeliydi.

Tekrar banyoya döndü ve ellerini havluyla kurulayarak, programlanmış kelimesini zihninin içinde defalarca tekrarladı ve bu kelimenin eş

anlamlılarını düşündü.

Aynaya baktığında Dusty kendi yansımasını değil de Skeet'in New Life Kliniğindeki odasında gerçekleşen tuhaf olayları gördü.

Sonra, hafızası bir önceki sabaha, Sorensonlarm evinin çatısına geri gitti.

Skeet, Diğer Tarafı gördüğünü iddia etmişti. Bir ölüm meleği ona, bu dünyanın ötesinde onu neyin beklediğini göstermişti ve Skeet gördüğü şeyi sevmişti. Sonra melek ona aşağı atlama talimaünı vermişti. Skeet'in kullandığı kelime buydu: *Talimatını verdi.*

Yine o buz gibi melodi Dusty'nin ensesinden aşağı kaydı.

Çin kutularından biri daha açılmıştı ama içinde bir kutu da-ha vardı. Her kutu bir öncekinden daha küçüktü. Belki de çözülecek çok fazla bulmaca kalmamıştı. Neredeyse akrebin kutunun içinde çıkardığı sesleri duyabiliyordu: Son kapak açıldığında, sokmak için bekleyen iğrenç gerçeğin sesi.

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 1 8

39

Dalgaların yumuşak sesi ve komplocu sis onun dönüşünü gizlemişti.

Merdivende çiy. İkinci basamakta. Ayak altında sertçe ezildi.

Yukarı çıkarken doktor cep telefonuna fısıldadı "Fırtına... "

"Fırtına sensin," diye cevapladı Susan Jagger.

"...bambu koruyu gizledi."

"Koru benim."

"...sessizce kayboldu."

"Sessizlikte istenilenin ne olduğunu öğreneceğim."

Kapının önüne geldiğinde doktor "Beni içeri al" dedi.

"Peki."

"Çabuk ol," dedi ve telefonu kapatıp cebine koydu.

Endişeli bir biçimde boş sahil yoluna doğru baktı.

Ölüm gibi hareketsiz palmiye yapraklan sisin içinde soğuk ve karanlık havai fişek gibi sarkıyordu.

Bir tıkırtı ve sürtünme sesiyle sandalye mutfaktaki kabı tokmağının altından çıkanldı. Birinci kilit. İkinci. Güvenlik zincirinin sesi duyuldu.

Susan, tıpkı bir geyşa gibi hiçbir şey söylemeden, itaatkâr ve çekingen biçimde hafifçe eğilerek onu selamlarken Ahriman içeri girdi. Adam, Susan kapıyı kapatana kadar bekledi ve kilitlerden birini taktı. Ona, yatak odasma doğru kendisine eşlik etmesi talimatını verdi.

Mutfaktan çıkıp yemek odasının ve oturma odasının ya-nmdan geçerek yatak odasına giden kısa holde yürürken,

"Senin kötü bir kız olduğunu düşünüyorum Susan. Nasıl olup da benim arkamdan dolap çevirebiliyorsun; böyle bir şeyi yapmak nereden aklına geldi bilmiyorum, ama emin ol-duğum bir şey var, sen kesinlikle benim arkamdan dolap çe-viriyorsun."

Ahriman'm daha önceki ziyaretinde Susan, gözlerini Ahriman'dan her kaçmşmda saksı içindeki japonağacma bakmıştı. Ve bakışları bu bitkiye odaklanmadan önce Ahriman ya Susan'ı kaydettiği video kasetten ya da bir sonraki ziyaretinde kaydetmeyi düşündüğü kasetten bahsetmişti. Susan endi-

şeli ve korkulu göründüğü için ona endişesinin nedenini açıklaması için talimat vermişti. Ve Susan basitçe Video de-mişti. *Video.* Ahriman en aşikâr

tahmini yürütmüştü. Aşikâr ve belki de yanlış. Susan'm neden yere değil de, sürekli japonağacma baktığıyla ilgili olarak içindeki şüphe çok geç uyanmıştı; ama utançtan başını eğen birinin yere ya da içinde çok fazla utanç verici şeyin yaşandığı yatağa bakması beklenirdi.

Oysa Susan *sürekli* olarakjaponağacma bakmıştı.

Onu yatak odasına doğru izlerken "O saksıdaki sarmaşı-

ğın altında ne olduğunu görmek istiyorum " dedi.

Susan, saygılı bir biçimde onu Biedermeier sütununa doğru götürdü ama doktor, TV'deki görüntüyü görünce durdu.

"Mahvoldum," dedi.

Aslında, eve gitseydi, buraya geri dönmeden yatağa gir-seydi ve şüphesinin nedenini öğrenmeseydi gerçekten de mahvolacaktı.

"Gel buraya," dedi.

Susan yaklaşırken doktor ellerini sıkarak yumruk yaptı.

O güzel yüzüne yumruk atmak istiyordu.

Kızlar. Hepsi aynıydı.

Küçük bir çocukken onlann hiçbir işe yaramadığını dü-

şünüyordu ve onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Kızlann cilve yaparak başkalarını kendi çıkarlan için kullanması onu hasta ediyordu. En iyi tarafları, fazla çaba gerektirme-den ağlamalarıydı -tüm o güzel, tuzlu gözyaşları- ama sonra gidip ya annelerine ya da babalarına şikayet ediyorlardı. Ahriman, onların histerik suçlamalarına karşı kendini çok iyi savunuyordu; yetişkinler onu sevimli ve ikna edici buluyordu. Fakat kısa bir süre sonra sağduyusunu kullanmayı öğ-

renmesi gerektiğini ve kokainin, babasının Hollywood'da birlikte çalıştığı birçok insanı kontrol etmesi gibi, gözyaşlarına karşı olan zaafının da onu kontrol etmesine izin vermemesi gerektiğini fark etü.

En sonunda, hormonlarının kurbanı olarak kızlara, onların gözyaşlarmdan daha fazla ihtiyacı olduğunu fark etti.

Kendisi gibi yakışıklı bir adamın, kızların gönlünü fethetmek için ne kadar basit oyunlar oynayabileceğini de öğrendi.

Planlanmış romantizm ve ihanetle kızlara, küçük bir çocukken yumruk atarak, çimdikleyerek, kulaklarını çekerek ve çamur birikintilerine iterek döktürmüş olduğu gözyaşlarmdan çok daha fazlasmı döktürüyordu.

Henüz okula gitmediği yıllarda bluzlarından aşağı tırtıllar atarken kızlar ona o kadar çekici gelmişti ki, yıllar boyunca onlara yaptığı duygusal işkenceler bile onları o zamanki kadar çekici yapmaya yetmemişti. Bugün

bile kızlar onu cez-betmekten çok kızdırıyordu; onlarla ilişkiye girdikten sonra kendini hasta hissediyordu ve onlara karşı ilgi duyuyor olması daha da öfkelenmesine neden oluyordu. Daha da kötü-

sü, seks hiçbir zaman onlar için yeterli olmuyordu; çocuklarına babalık yapmasını istiyorlardı. Herhangi bir çocuğun babası olma fikri, tüylerini diken diken ediyordu. Bir keresinde neredeyse bu tuzağa düşüyordu, ama kaderi bunu engelledi. Çocuklara güvenilmezdi. İnsanın kendisini onlara karşı koruması çok zordu ve en umulmadık anda sizi öldü-

rebilir ve servetinizi çalabilirlerdi. Doktor, bu tür ihanetler hakkında çok şey biliyordu. Eğer bir kızınız varsa, arkanızı her dönüşünüzde ana-kız muhakkak size karşı komplo kuruyordu. Doktora göre, diğer tüm erkekler, kendisinden farklı -ve çok aşağı- bir cinsin üyeleriydi ama kızlar sadece bir başka cins değil, tamamen farklı bir türdü; kızlar uzaylıydı ve onlarla hiçbir şekilde anlaşılamazdı.

Susan önünde durduğunda doktor yumruklarından birini kaldırdı.

Korkusuz görünüyordu. Şu anda kişiliği o kadar çok bastırılmıştı ki, kendine bu konuyla ilgili talimat verilmeden duygularını açığa vuramıyordu.

"Senin yüzünü dağıtmalıyım."

Sesindeki çocuksu hırçınlığı duysa da bundan utanmadı.

Doktor, bu kontrol oyunları sırasında kişilik gerilemesine uğ-

radığının, yaş merdiveninin basamaklarından aşağı doğru in-diğinin bilincindeydi. Bu iniş, küçük düşürücü ya da en azından sorun yaratıcı değildi; aslında o anın tadını tam olarak çı-

karmak istiyorsa gerekliydi. Deneyim sahibi bir yetişkin olarak isteksizdi ama bir delikanlı olarak hâlâ ham bir merak duygusu vardı ve gücün yaratıcı bir biçimde kötüye kullanılmasıyla ilgili her ayrıntı onu hâlâ heyecanlandırıyordu.

"Yüzüne o kadar sert vurmalıyım ki sonsuza kadar çirkin kalmalısın."

Tamamen Ahriman'm kontrolünde olan Susan sükûnetini bozmadı. Birkaç saniye boyunca, uykudaki göz hareketi spazmı geçirdi ama bu spazmın Ahriman'm davranışıyla bir ilgisi yoktu.

Şu anda sağduyulu olmalıydı. Ahriman ona vurmaya cesaret edemedi. Eğer düzgün bir biçimde sahneye koyulursa Susan'm ölümü için cinayet soruşturması açılmayacaktı.

Ama vücudunda oluşan yara berelerle intiharı inandırıcılığı-

nı kaybederdi.

"Artık seni sevmiyorum, Susie. Artık seni hiç sevmiyorum."

Susan sessizdi, çünkü cevap verme talimatı almamıştı.

"Sanırım henüz polisi aramadın. Doğru olup olmadığını söyle."

"Doğru."

"TV'deki video kasetten başka birine bahsettin mi? "

"Bahsettim mi?"

Susan'm verdiği cevabın bir küstahlık göstergesi olmadı-

ğını ve zihninin derinliklerindeyken sorulan sorulara bu şekilde cevap vermek için programlandığını hatırlayan doktor yumruğunu indirdi ve elini yavaşça açtı. "TV'deki bu video kaset hakkında herhangi bir kimseyle konuştuysan evet de, konuşmadıysan hayır de. "

"Hayır."

Doktor rahatlamış bir biçimde onu kolundan tuttu ve yatağa götürdü. "Otur."

Susan, dizlerini birbirine yaslayarak ve ellerini kucağın-da birleştirerek yatağın kenarına oturdu.

Doktor, sorularını cümle ve komut şeklinde yönelterek, kamerayla ilgili gerçeği öğrenmek için Susan'ı birkaç dakika boyunca sorguya çekti. Susan, psikiyatrıyla değil, Eric'le ilgili kanıt bulmaya çalışıyordu.

Hafızası her randevudan sonra silinse de Susan, cinsel anlamda kullanıldığından şüpheleniyordu ve doktor vücudunda oluşan her damla teri ve şehveti temizleyip yanında götürmeseydi Susan, şüphesini destekleyecek kanıtları kesinlikle bulacaktı. Ahriman, cinsel ilişki sonrası temizlik hakkında saplantılı olmamayı seçmişti çünkü bu, gücün verdiği heyecanı ortadan kaldıracak ve dehşet verici kontrolü-

nün mutlak olduğu yanılsamasını tehlikeye atacaktı. Eğer yapılan pasta savaşından veya işlenen kanlı bir cinayetten sonra savaşı gerçekleştiren ya da cinayeti işleyen kişiden duvarları ve yeri temizlemesi istenirse savaştan ve cinayetten alman zevk çok az olacaktı.

O bir maceracıydı, temizlikçi değil.

Susan'm şüphesini azaltmak veya yanlış yöne çevirmek için sayısız tekniğe sahipti. Her şeyden önce ona uyandığın-da her tür fiziksel ilişki işaretini görmezden gelme ya da cinsel ilişkinin en bariz kanıtını bile fark etmeme talimatını verebilirdi.

Daha neşeli bir modda doktor Susan'ı, onunla çiftleşmek ve kıyamet gününden önce doğması beklenen Deccalı doğurmasını sağlamak isteyen sarı gözlü kükürtlü çukur canavarı tarafından ziyaret edildiğine inandırabilirdi. Hafızasına, kaba ve sert bir gövdesi, sülfüre kokan nefesi ve çatallı siyah dili

olan kötü bir sevgili rüyasının tohumlarını ekerek Susan'm hayatını cehenneme çevirebilirdi.

Ahriman, batıl inançlar arpmı tıngırdatarak, hastaları-

nın yaşamlarını mahveden ciddi demonofobi -şeytan ve kötü ruh korkusu- vakaları yaratarak bu melodiyi başkalarıyla birlikte de çalmıştı. Bu tür şeylerle çok eğleniyordu ama sadece kısa bir süre için. Bu fobi diğerlerinden daha zehirli olabiliyordu ve zihinsel çöküşe ve gerçek anlamda deliliğe doğ-

ru hızla ilerliyordu. Bu nedenle Ahriman, uzun vadede bunu çok fazla tatminkar bulmuyordu; çünkü acıları dinmiş bir delinin gözyaşları, hâlâ iyileşme umudu olduğuna inanan akıllı bir insanın gözyaşları kadar heyecan verici değildi.

Doktor, birçok seçenek arasından Susan'm şüphesini ayrı yaşadığı kocasına doğru yönlendirme seçeneğini seçmiş-

ti. Oldukça kanlı ve karışık bir senaıyosu olan bu oyunu, ül-ke çapında haber niteliği taşıyacak bir şiddet fırtınasıyla bitirmeye karar vermişti. Eric'in gerçek bir suçlu mu yoksa bir kurban mı olacağı henüz belli olmasa da, doktor son perde-nin ayrıntılarını sürekli olarak gözden geçiriyordu.

Susan'm Eric'ten şüphelenmesini sağlayarak ve sonra Eric'le yüzleşmesini yasaklayarak Ahriman, psikolojik gerilimi tırmandırmıştı. Her hafta, gerilimin dozu daha da artmış-

tı ve Susan en sonunda, içinde biriken duygusal eneıjiden kurtulmaya karar vermişti. Bu gerilimden kurtulmak için çareler ararken ayrı yaşadığı kocasmm suçlu olabileceğine ilişkin kanıtlar bulmaya çalışmıştı. Bu kanıtlar, Eric'le yüz-leşmesine gerek olmadan doğrudan polise gitmesini sağlayacak kadar güçlü olmalıydı; çünkü Eric'le yüzleşmesi yasaklanmıştı.

Normalde, bu durum hiçbir zaman ortaya çıkmazdı çün-kü doktor, hiç kimseyle Susan Jagger'la oynadığı kadar uzun oynamamıştı. Susan'a uyuşturucu vermeye ve onu şartlan-dırmaya bir buçuk yıl önce başlamıştı ve Tanrı aşkına, on al-tı aydır da onun doktorluğunu yapıyordu. Genellikle altı, bazen iki ya da üç ayda sıkılıyordu. Sonra, ilk aşamada kendisinin aşıladığı fobiyi veya takıntıyı ortadan kaldırarak hastayı iyileştiriyor ve terapist olarak ününü daha da fazla artırı-

yor veya onun kadar deneyimli bir oyuncuyu tatmin edecek kadar renkli bir ölüm tasarlıyordu. Susan'm benzersiz güzelliğinden etkilendiği için onunla ilişkisini uzun süre devam ettirmiş ve Susan'da oluşan gerilimin, bu tuzağı hazırlamasına yol açacak kadar artmasına izin vermişti.

Kızlar. Er geç sorun yaratıyorlardı.

Yatağın kenarından kalkan Ahriman, Susan'm da ayağa kalkması için emir verdi Susan bu emre itaat etti.

Sabrı taşmıştı. "Oyunumu mahvettin," dedi. "Şimdi tamamen yeni bir son tasarlamam gerekiyor."

Susan'ı kamera planının ilk ne zaman aklına geldiği konusunda sorguya çekebilirdi ve sonra o andan şu anda için-de bulundukları ana kadar o konuyla ilgili olarak hafızasın-da oluşan tüm bilgileri silebilirdi; fakat sonunda Susan, ha-fızasında tuhaf boşluklar olduğunu fark edebilirdi. Bir zaman dilimini bir deneğin hafızasından kolaylıkla silebilir ve sonra oluşan boşluğu sahte anılarla doldurabilirdi. Bu anı-

lar büyük bir fırçayla boyanmış olsa da ve ayrıntı içermese de inandırıcı olabilirdi. Belli bir dereceye kadar, geniş bir ha-fıza örgüsünden tek bir hikâye ipliğini çekmek oldukça zordu... bu işlem tıpkı, iyi kesilmiş fileminyondan, etin şeklini bozmadan ince yağ damarlarını çıkarmaya çalışmaya benziyordu. Durumu düzeltebilir ve ona eziyet eden kişinin kendisi olduğu gerçeğini Susan'm beyninden çıkarabilirdi ama bunu yapmak için yeterli zamanı, enerjisi ya da sabrı yoktu.

"Susan, yakınlarda kâğıt kalem var mı?"

"Yatağın yanında."

"Getirir misin lütfen."

Onun yatağın diğer tarafına geçişini izlerken komodinin üzerinde duran tabancayı gördü.

Susan tabancayla ilgilenmiyor görünüyordu. Komodin çekmecesini açtı ve tükenmez kalemle stenograf boyutunda çizgili bir not defteri çıkardı. Sayfaların üst kısmında Susanin fotoğrafı, agorafobi kariyerine son vermeden önce ça-lışüğı komisyon şirketinin logosu ve telefon numaralan vardı.

Doktor, "Lütfen tabancayı ortadan kaldır," diye emir verdi. Tabancayı ona doğrultmasından korkmuyordu.

Susan tabancayı komodine koydu ve çekmeceyi kapattı.

Ahriman'a dönerek kalemi ve not defterini gösterdi.

Ahriman, "Onlan da getir." dedi

"Nereye?"

"Beni izle."

Doktor, onu yemek odasına götürdü. Orada, Susan'a ışı-

ğı kapatması ve masaya oturması talimatını verdi.

40

Dusty, hâlâ banyo aynasına bakıyor ve çatının üzerinde Skeet'le aralarında geçen konuşmayı düşünüyordu. Kardeşinin programlanmış olabileceğine ilişkin inanılmaz teorisine inandırıcılık kazandırabilecek ayrıntıları değerlendirmeye çalışırken uykusunun tamamen dağıldığını fark etti. Sorular, beyninin içinde sivrisinek sürüleri gibi dolaşıyordu ve ısırıkları pekmez koyuluğunda kaynatılmış fincanlar dolusu kah-veden daha fazla uyku kaçırıyordu.

Skeet'i kim programlamış olabilirdi? Ne zaman? Nasıl?

Nerede? Ne tür bir neden için? Ve bunca insan arasından neden Skeet? İradesi zayıf, hap kullanan ve hayatta sürekli kaybeden iyi biri olduğu için mi?

Tüm bunlar paranoyaydı. Belki de bu aptal teori, Fig Newton'un boya yaparken -ve aslmda uykuda olmadığı saatlerin çoğunda- sürekli dinlediği ve doğaüstü olayların tartı-

şıldığı radyoda bir mantık çerçevesine oturtulabilirdi. Bu radyoda tartışılanlar gerçekdışı şeylerdi ama dünyadışı varlıkların bahtsız kadınlarla ilişkiye girerek melez çocukların doğmasını sağladığı, boyutlararası varlıkların global ısınmadan ve fahiş kredi kartı faizlerinden sorumlu tutulduğu, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nm, Bili Gates'in bodrum katında kendisine benzeyen bir androidle gizlice değiş-

tirildiği, Elvis'in hayatta olduğu ve Walt Disney tarafından yapılan ve kullanılan bir uzay istasyonunda yaşadığı, beyninin taşıyıcı başka bir bedene aktarıldığı ve bu bedenin rap starı ve film titanı Will Smith olarak bilindiği Amerika'da, halkın çoğu bu konularla ilgileniyordu. Ama programlanmış

Skeet fikri *burada,* Elvis'in gerçekten öldüğü, Disney'in de öl-düğü ve şehvet düşkünü dünyadışı varlıklara en yakın şeyin *Star Trek'in* Viagra kullanan yaşlı kadrosu olduğu gerçek dünyada hiç de mantıklı gelmiyordu.

Dusty,. . . Skeet, Sorensonlann çatısından atlamak için *talimat aldığım* söylememiş olsaydı, New Life Kliniği'nde korkutucu bir şekilde transa geçmemiş olsaydı, Skeet'in, Martie'nin ve kendisinin günlük yaşamlarında bazı boşluklar, hatırlayamadığı anlar olmasaydı ve yaşamları birdenbire bu tür esrarengiz eşzamanlılıkla ve Gizli Dosyalar dizisinde ya-

şanan olayların tuhaflığıyla parçalanmasaydı, aptalca teorisine gülüp geçecekti. Eğer kahkahalar dolar, kıkırdamalar çeyreklik ve tebessümler peni

olsaydı, Dusty o anda metelik-siz olacaktı.

Bu gece yörüngende yalnız mısın Elvis

Uykusuzluğun, güneş doğana kadar kendisine eşlik edeceğinden emin olduğu için, Martie aldığı hapların etkisiyle hâlâ derin uykudayken, tıraş olmaya ve duş almaya karar verdi. Martie uyandığında yine garip bir biçimde kendisinden korkmaya devam ederse, bir şekilde bağlarından kurtulup öldürme niyetiyle Dusty'nin üzerine saldıracağı endişesiyle Dusty'nin onu gözünün önünden ayırmasını istemeyebilirdi.

Birkaç dakika sonra sinekkaydı tıraşım olup elektrikli tı-

raş makinesini kapattığında, yatak odasından gelen hıçkırıkları duydu.

Martie'nin yanma geldiğinde onun yine rüya gördüğünü ve uykusunda inlediğini fark etti. Bağlarını zorluyor ve mırıldanıyordu, "Hayır, hayır, hayır, hayır."

Hiç şüphesiz tenis topları ve kaselerce mamayla dolu kö-

pek rüyalarından uyanan Valet, başını kaldırdı ve ağzını neredeyse timsah kadar açarak esnedi ama hırlamadı..

o ***Are you lonesome tonight,*** **1977'd e ölen ABD'İİ şarkıcı Elvis Presley'in meşhur şarkısına g ö n d e r m e (r.n.).**

Martie, başını yastığın üzerinde bir o yana, bir bu yana çeviriyor, sürekli sayıklayan ateşli sıtma hastalan gibi yüzü-

nü buruşturuyor ve hafifçe inliyordu.

Dusty, birkaç kâğıt mendil alarak Marti'nin alnındaki te-ri sildi, yüzüne düşen saçlannı kaldırdı ve sakinleşene dek yatağa bağlanmış ellerini tuttu.

Bu kâbusta Martie, son alü aydır birçok defa olduğu gi-bi yine, içinde çürümüş yapraklardan oluşan iriyan bir adamın olduğu tuzağa mı düşürüyordu? Ya da daha önce iki eliyle birden onu boğmaya çalışan, ağzını kapatan ve ağzına vuran yeni hayalet rüyasını mı görüyordu?

Martie yeniden sakinleştiğinde Dusty, sürekli Martie'nin rüyasına giren Yaprak Adam'm, ona görünen ve arkasından yıldıranlar düşüren balıkçıl kadar anlamlı olup olmadığını merak etti.

Martie, kâbusunu aylar önce, onu ikinci ya da üçüncü görüşünde anlatmıştı. Dusty kâbusu hatırlamaya çalıştı ve Martie'nin başında beklerken kâbusu incelemeye başladı.

İlk bakışta rüyalan birbirinden tamamen farklıymış gibi görünse de, derinlemesine bir analiz, aralannda rahatsız edici benzerlikler olduğunu ortaya koyuyordu

Kafası daha çok kanşan Dusty, kâbuslar arasındaki ke-şişme noktalannı

düşündü.

Son zamanlarda Skeet'in de rüya görüp görmediğini merak etti.

Hâlâ koyun postundan yapılmış minderinin üzerinde yatan Valet, tıpkı sabah yürüyüşüne çıkarken tavşanlann kokusunu alabilmek için burnunu temizlediği anlardaki gibi burun deliklerinden hapşmyormuş gibi hava üflüyordu. Ev-de tavşan olmadığına göre, sahibinin rüyalarla ilgili olarak aniden başlayan endişesini kuşkucu bir biçimde değerlendiriyor gibi görünüyordu.

"Bu işte bir iş var," diye mmldandı Dusty. Valet tekrar hava üfledi.

41

Durmaksızın odayı arşınlayan Ahriman, Susan'a el yazı-

sıyla çok dokunaklı bir elveda notu yazdırdı. En şüpheci polis memurunu bile notun gerçek olduğuna inandırmak için ne eklemesi ve ne çıkarması gerektiğini biliyordu.

El yazısı analizi, tabii ki şüpheye hiçbir şekilde yer bırakmayacaktı ama doktor çok dikkatli davranıyordu.

Bu koşullar altında düşüncelerini toparlaması kolay olmuyordu. Ağzı, biranın bıraktığı tattan dolayı acıydı. Çok yorgundu, gözleri yanıyordu ve uykusuzluktan dolayı kafası-

nı toparlayamıyordu. Bu nedenle, dikte ettirmeden önce her cümleyi bir kez daha dikkatle inceliyordu.

Susan da dikkatini dağıtıyordu. Belki de bir daha ona asla sahip olamayacağını bildiği için, şu anda Susan her zamankinden çok daha güzel görünüyordu.

San saçlar. Yemyeşil gözler. Bu kırık, üzgün oyuncak.

Hayır. Bu kötü bir haiku'ydu. Utanç verici. T a m a m on yedi heceden oluşuyordu ama sadece bu kadar.

Bazen merdivenin üzerinde dolaşan ve ayağının altında ezilen bir salyangoz hakkında veya buna benzer konularda çok güzel dizeler yazabiliyordu ama iş bir kızın bakışını, ruh halini, kokusunu ifade eden mısralar yazmaya geldi mi, bocalıyordu.

Bu kötü haiku hakkındaki gerçeklerden biri, bir zamanlar çok güzel olan oyuncağın kmlmış *olmasıydı.* Hâlâ harika görünse de çok kötü zarar görmüştü ve Ahriman onu, klasik Marx oyun setinin Roy Rogers Rodeo Çiftliği ya da Tom Corbett Uzay Akademisi plastik karakterlerini yapıştırıyormuş

gibi bir parça yapıştırıcıyla tamir edemiyordu.

Kızlar. Kızlara ne zaman güvenseniz sizi hayal kırıklığına uğratıyorlardı. Tuhaf bir duygusal arzu ve öfkeli ama sessiz bir içerleme duygusuna kapılarak intihar notunu tamamladı. Susan sayfanın altına imzasını atarken başında dikildi.

Uzun parmaklı eller. Gözyaşı içermeyen son kelimeler.

Lanet olsun.

Not defterini şimdilik masanın üzerinde bırakan doktor Susan'ı mutfağa

götürdü. Ahriman'm isteği üzerine alışveriş

listelerini oluşturduğu ve menü planlan yaptığı çekmeceli çalışma masasından dairenin kapısını açan yedek bir anahtar çıkardı. Ahriman'm kendine ait bir anahtan vardı ama onu yanında getirmemişti. Anahtan cebine koydu ve yatak odasma geri döndüler.

Video hâlâ çalışıyordu. Ahriman'm talimatı üzerine Susan uzaktan kumandayı kullanarak videoyu durdurdu; sonra VCR'den çıkardı ve komodinin üzerindeki boş şarap bardağının yanma koydu.

"Bana, kamerayı genelde nereye koyduğunu söyle."

Susan gözlerini kırpıştırdı. Sonra bakışlan sabitleşti.

"Bu dolabın üst rafında duran kutuya," dedi eliyle göstererek.

"Lütfen kamerayı kutuya yerleştir ve kaldır."

Bu görevi yerine getirebilmek için Susan'm mutfaktan iki basamaklı katlanır bir tabure getirmesi gerekiyordu.

Sonra, Ahriman Susan'a banyodan bir el havlusu getirerek komodinlerin üzerini, yatağın başucunu ve yatak odasın-da dokunmuş olabileceği her tür şeyi silmesi talimatını verdi. İşini layıkıyla yaptığından emin olmak için onu izledi.

Dairedeki çoğu yüzeye dokunmama konusunda dikkatli olduğu için Ahriman'm, Susan'm özel iki odası dışındaki herhangi bir yerde parmak izlerinin bulunabileceğine ilişkin endişesi çok azdı. Susan'm yatak odasındaki işini bittiğinde Ahriman banyonun kapısında durdu ve on dakika boyunca onun fayanslan, aynalan, pirinçleri ve porselenleri parlatmasını izledi.

Susan görevini tamamladıktan sonra havluyu mükemmel bir biçimde katladı ve parlatılmış pirinç bir çubuğun üzerine, bir başka el havlusunun yanma, ikisi tamamen ay-nı hizada duracak şekilde astı. Doktor her şeyin derli toplu olmasını istiyordu.

Çamaşır sepeti kapağının üzerinde duran katlanmış beyaz iç çamaşmm gördüğünde neredeyse onu da diğer kirli çamaşırlann arasına katması talimatını verecekti. İçgüdüle-ri onu, Susan'ı bu konuda sorguya çekmeye itti. Bu çamaşırlann DNA testi için numune olarak polise verilmek üzere aynldığmı öğrenince şoka girdi.

Kızlar. Sinsi. Kurnaz. Doktor küçük bir çocukken, birçok kez, kendilerini veranda merdivenlerinden aşağı itmesi veya dikenli gül ağaçlannm arasında yuvarlaması için kışkırtıp sonra da en yakın yetişkinlerin yanma koşarak saldmnm kışkırtma sonucu değil de, onun huysuzluğu nedeniyle ger-

çekleştiğini iddia etmişlerdi. Şimdi burada, onlarca yıl sonra, ihanet daha fazlaydı.

Susan'a külodunu lavaboda yıkama talimatını verebilirdi ama sağduyulu biri olarak daireden çıkarken onu da ya-nında götürmesi gerektiğine karar verdi.

Doktor, cinayet araştırmalarıyla ilgili olarak son yıllarda yapılan adli tıp incelemeleri konusunda uzman bilgisine sahip değildi ama insan derisi üzerindeki parmak izlerinin birkaç saat sonra veya daha kısa bir süre içinde yok olduğunu biliyordu. Vücut üzerindeki parmak izleri, lazer veya daha sofistike cihazlar kullanılarak alınabiliyordu ama Ahriman, daha basit prosedürlerin de etkili olabileceğini biliyordu.

Suçlunun parmak izleri, vücuda sıkıca bastırılan Kromekote kartlanna veya pozlandmlmamış Polaroid filme geçiyordu ve kartın veya filmin üzerine siyah pudra döküldüğünde parmak izlerinin ayna görüntüsü ortaya çıkıyordu ve fotoğrafçı-

hk teknikleriyle ters çevriliyordu. Gerektiğinde, Magna Fırça-sı ile doğrudan cilde uygulanan manyetik pudra da işe yarı-

yordu ve ellerinde kimyasal duman tabancası ve gümüş tabakalar varsa, iyot-gümüş transferi yöntemi de alternatif olarak kullanılıyordu.

Susan'm ölü bedeninin en az beş altı saatten önce bulunmasını beklemiyordu. Belki de bu süre daha uzun olabilirdi. O zamana kadar, bozulmanın ilk aşamaları, Susan'm cildindeki parmak izlerini yok edecekti.

Ahriman sıkı sık, Susan'm vücudunun hemen hemen tüm düzlüklerine ve kıvrımlarına dokunmuştu. Bu tür oyunlarda kazanmak için enerjiyle ve istekle oynamak, kurallan bilmek ve strateji yeteneğine sahip olmak gerekiyordu.

Susan'a sıcak bir düş almasını önerdi. Sonra onu adım adım yaşamının son dakikalarına yaklaştırdı.

Küvet dolarken Susan makyaj dolabından bir tıraş makinesi çıkardı. Bu makineyi, bacaklarını tıraş ederken kullanıyordu ama şimdi çok daha önemli bir amaca hizmet edecekti.

Makineyi açtı ve içindeki jileti çıkardı. Jileti, banyo kü-

vetinin yassı kenarına koydu.

Üzerindekileri çıkardı. Çıplakken kırık görünmüyordu ve Ahriman keşke onu kendisine saklayabilseydi.

Talimat bekleyen Susan, banyo küvetinin yanmda duruyordu ve musluktan akan suyu izliyordu.

Susan'm aynadaki yansımasını inceleyen Ahriman, onun sükûnetiyle gurur duydu. Susan, kuramsal olarak, kı-

sa bir süre sonra öleceğini biliyordu ama Ahriman'm onunla gerçekleştirdiği mükemmel çalışmadan dolayı, kişiliği tamamen basünlmış haldeyken gerçek ve anlık duygusal tepki verme kapasitesine sahip değildi.

Doktor, sahip olduğu her şeyi atması ve kaybetmesi gereken zamanın kaçınılmaz olarak geldiğini biliyor ve üzülü-

yordu.

Hepsini mükemmel durumda saklayabilmeyi ve tıpkı şu anda Corgi model arabalarını, metal kalıplardan yapılmış

bankalarını, oyun setlerini ve değer verdiği diğer eşyaları koymak için belli köşeleri ayırdığı gibi, onları sergilemek için de evinin birkaç odasını ayırabilmeyi isterdi. İstediğinde, yıllar boyunca hem oyuncağı hem de arkadaşı olmuş bu kadınların ve adamların arasında yürümek ne kadar zevkli olurdu. Kendi gravür aletlerini kullanarak, diğer koleksiyon par-

çalarına yaptığı gibi, üzerlerinde adları, hayati istatistikleri ve elde edilme tarihleri bulunan sevimli pirinç plakalar ha-zırlayabilirdi. Video kasetleri, mükemmel hatıralardı ama hepsi iki boyutluydu ve fiziksel olarak korunan oyuncakların derinliğini vermeleri veya tatmin edici dokunma hissini uyandırmaları imkânsızdı.

Problem, çürüme problemiydi. Doktor mükemmeliyetçiy-di ve parça ya da yeni sayılabilecek durumda değilse, o par-

çayı koleksiyonuna katmıyordu. Sadece mükemmel veya çok iyi bir örnek onun için yeterli değildi; çünkü eski çağlarda uygulanan mumyalama yöntemlerinden günümüzün modern mumyalama tekniklerine kadar bilmen hiçbir koruma şekli Ahriman'm yüksek standartlarını karşılamaya yetmiyordu.

Nostaljik veya duygusal ruh haline büründüğünde, video ka-setlerine bel bağlamaya devam edecekti.

Ahriman, üzerine intihar notunu yazdığı not defterini alması için Susan'ı yemek odasına gönderdi. Susan elinde not defteriyle geri döndü ve cesediyle aynı anda bulunması için onu biraz önce parlatılmış olan ve lavabonun yanında duran makyaj dolabının üzerine koydu.

Banyo hazırdı. Her iki musluğu da kapattı. Suya kokulu tuzlar ekledi.

Doktor şaşırdı; çünkü ona suya baharat atma talimatını vermemişti. Muhtemelen küvete her girişinden önce bu işle-mi muhakkak yapıyordu ve bu davranış aslında, iradeye dayanan bir düşünce gerektirmeyen bir tür şartlı

refleksti. İlginç.

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 1 9

Suyun üzerinden yükselen buharın kıvrılan dallan, güllerin güzel kokusuyla birlikte etrafa dağılıyordu.

Kapalı tuvalet kapağı üzerinde oturan ve elleriyle hiçbir şeye dokunmamaya dikkat eden Ahriman, Susan'a küvete girme, oturma ve kendini güzelce yıkama talimatını verdi.

Lazer, Kromekote kartı, Magna Fırçası ya da kimyasal duman tabancası kullanılarak Susan'm vücudunda bulunan suçluya ait parmak izlerinin saptanmasına yönelik tehlike artık ortadan kalkmıştı. Banyo yaparken, Susan'm vücudunda bulunan kendisine ait spermlerin de suyun içine da-

ğılacağını düşünüyordu.

Yatak odasında veya dairenin herhangi bir yerinde, polis laboratuanna ait elektrik süpürgesiyle toplanabilecek kendisine ait saç veya giysi ipleri olduğundan emindi. Fakat ellerinde parmak izi veya onu şüpheliler listesine koyabilecek başka bir kanıt olmadıktan sonra bu tür küçük kanıtlarla Ahriman'm peşine düşmeleri imkânsızdı.

Bunun yanında, polise inandırıcı bir tablo sunmak ve Susan'm intihar için yeterli motivasyona sahip olduğunu göstermek için çok fazla çaba göstermişti ve bu nedenle polis gelişigüzel bir cinayet araştırması bile yapmayacaktı.

Susan'm o kadar büyüleyici bir görüntüsü vardı ki, banyo yapışını bir süre daha izlemek isterdi ama yorgun ve uykusuzdu. Ayrıca, şahitlerle karşılaşma riski daha az oldu-

ğu için güneş doğmadan önce daireyi terk etmek istiyordu.

"Susan, lütfen jileti eline al."

Bir an için çelik jilet küvetin ıslak kenarına yapıştı. Sonra Susan onu sağ elinin baş parmağıyla işaret parmağı arasına aldı. Doktor, dikkat çekici ölümleri tercih ediyordu. Çok çabuk sıkıldığı için, bir bardak zehirli çay, basit bir cellat il-miği ya da bu durumdaki gibi bir ya da iki atardamar kesiği onu heyecanlandırmıyordu. Gerçek eğlence, av tüfeklerinde, büyük kalibreli tabancalarda, baltalarda, zincirli testereler-de ve patlayıcılardaydı.

Susan'm tabancası dikkatini çekmişti ama tabancayla ateş edilirse, her zamanki gibi yatağa girmeden önce martini içmiş olsalar bile, aşağıdaki emekli çift uyanabilirdi.

Hayal kırıklığı yaşayan ama abartılı şeylere karşı olan zaafına teslim olmamaya kararlı olan Ahriman, Susan'a jileti nasıl tutmasını gerektiğini ve

sol kolunda tam olarak nere-yi keseceğini ve jileti ne kadar sıkı bastıracağını anlattı.

Ölümcül kesikten önce Susan, etini hafifçe çizdi, sonra yine hafif bir şekilde ikinci çiziği attı ve polisin, bu tür intiharla-rın yarısından fazlasında görmeye alıştığı tereddüt işaretlerini oluşturdu. Sonra, ifadesiz bir yüzle ve tamamen yeşil gözlerinin güzelliğiyle ilk ikisinden çok daha derin olan üçüncü çiziği attı.

Atardamarın kesilmesine ek olarak kaçınılmaz bir biçim-de kiriş hasarı da meydana geldiği için, jileti sol elinde, sağ

elinde tuttuğu kadar sıkı tutamıyordu. Sağ bileğindeki yara nispeten daha yüzeyseldi ve soldaki yaradan daha az kanı-

yordu; ama bu da polisin beklentilerine uygundu.

Jileti bıraktı. Kollannı suyun içine indirdi. 'Teşekkürler,"

dedi Ahriman.

"Bir şey değil."

Doktor, sonuna kadar onun yanmda bekledi. Bu itaatkâr durumda, yanmda refakatçi olmasa bile ölene kadar sakin bir biçimde küvette oturacağından emin olduğu halde dı-

şan çıkmadı. Fakat bu oyunda kader onu şimdiden birçok değişiklik yapmaya zorlamıştı ve Ahriman bir başka değişiklik ihtimaliyle tedbiri elden bırakmayacaktı.

Artık sudan daha az buhar çıkıyordu ve buhar şimdi sadece gül kokusu taşımıyordu.

Oyunda daha fazla dram olmasını isteyen Ahriman, Susan'ı tapmaktan çıkarıp bir iki basamak yürüterek bilinç dü-

zeyinin yakınma getirmeyi düşündü. Burada, içinde bulunduğu kötü durumu daha iyi anlayabilirdi. Susan'ı yüksek bilinç seviyelerinde dahi kontrol edebilse de, Susan'm ağzından istemdışı bir korku veya ümitsizlik çığlığının çıkması riski düşük de olsa vardı. Bu da, aşağıdaki kiracılan ve muhabbet kuşlarını uyandırmak için yeterliydi.

Bekledi.

Susan'm içine akıttığı renk sıcak olsa da, küvetteki su soğudukça rengi de koyulaştı.

Susan sessizce oturdu ve gözünden bir damla yaş süzül-dü; ona şefkatle dokunan tek şey, içinde oturduğu küvet ol-duğu için gözyaşını gören doktor şok oldu.

Öne doğru eğildi. Gördüklerine inanamadı. Bunun su damlası veya ter

olduğundan emindi.

Gözyaşı damlası yüzünden aşağı indiğinde aynı gözden süzülen ve ilkinden daha büyük olan bir başka gözyaşı damlası daha oluştu. Bunun gerçekliğinden şüphe edilemezdi.

Doktor, beklediğinden daha fazla eğlenmeye başlamıştı.

Büyülenmiş bir şekilde gözyaşı damlasının yüksek çene ke-miğinin oluşturduğu zarif kabarıklığın üzerinden yanağmdaki gamzeye, oradan da dolgun dudaklarının kenarına ve çe-ne çizgisine doğru inişini izledi. Çene çizgisine geldiğinde kü-

çülmüştü ama asılı bir mücevher gibi titreyecek kadar bü-

yüktü.

İkinci gözyaşı damlasını üçüncü bir damla izlemedi. Ölü-

mün kuru dudakları, Susan'm gözlerindeki nemi de öperek kurutmuştu.

Susan'm ağzı sanki huşu ile açıldı ve ikinci ve sonuncu gözyaşı damlası nazik çenesinden küvetin içindeki suya düş-

tü ve sanki odalarca uzaktaki bir piyanonun tuşlarına en yüksek oktavdan basılan bir nota gibi duyulabilecek en dü-

şük *sesi* çıkardı.

Yeşil gözleri griye dönüyordu. Kırmızı teni... jiletten ödünç renk alıyordu.

Bu işi çok sevmişti.

Ahriman, ışıkları açık bırakarak çamaşır sepetinin üzerindeki kirli iç çamaşırını aldı ve banyodan çıktı. Yatak odasındaki video kaseti de aldıktan sonra oturma odasında durdu ve seramik kavanozlardan gelen ama hemen fark edilmeyen güzel kokuların tadını çıkardı. Kendi evine de almak için Susan'a bu özel karışımı nerden satın aldığını sormayı hep istemişti ama artık çok geçti.

Parmak izlerinin kâğıt mendille güvenli bir biçimde silindiği mutfak kapısının kilidini açtı. Eve girdiğinde kapıyı kendisi kilitlemişti. Kapıyı dışarıdan yavaşça çekip kapattı ve ça-lışma masasından aldığı yedek anahtarı kullanarak kapıyı alttan ve üstten kilitledi

Güvenlik zinciri konusunda yapabileceği herhangi bir şey yoktu. Bu ayrıntı, yetkilileri yersiz bir şüpheye itmezdi.

Komplocu dostları gece ve sis hâlâ onu bekliyordu ve dalgaların sesi son duyduğundan daha yüksekti; ayakkabı-

larının, merdivenlerin lastik döşemeleri üzerinde çıkardığı sesi gizliyordu.

Yine hiç kimseyle karşılaşmadan Mercedes'me ulaştı ve eve doğru yaptığı güzel yolculukta, yolların kırk beş dakika öncekinden biraz daha yoğun olduğunu gördü.

Tepenin üzerindeki evi, etrafı çevrili bir arazinin üzerinde iki akrelik bir alan üzerine inşa edilmişti; kare ve dikdörtgen şekillerden oluşan geniş, oldukça modern ve sanatsal bir binaydı. Bazı bölümleri cilalanmış betondan yapılmıştı ve bazı bölümleri siyah granitle kaplanmıştı. Kirişli çatıları, bronz kapıları ve yerden tavana kadar uzanan pencereleri vardı. Pencereler o kadar büyüktü ki, kuşlar farkında olmadan sürüler halinde camlara çarpıyordu.

Burası, Internet satış şirketinin IPO'sundan hiç beklenmedik şekilde çok büyük paralar kazanan genç bir girişimci tarafında inşa ettirilmişti. Girişimci, inşaat tamamlanmadan Güneybatı mimarisine aşık olmuş ve Arizona'da bir yerlerde çok büyük bir alan üzerine, İspanya'ya özgü köy mimarisi tarzında imitasyon tuğladan yeni bir ev yaptırmıştı. Daha içi-ne taşınmadan bu evi satılığa çıkarmıştı.

Doktor, arabasını on sekiz arabalık yeraltı garajına park etti ve asansörle eve çıktı.

Odalar ve holler çok genişti ve yerler cilalı siyah granitle kaplıydı. Eski İran halıları- koyu gri mavi karışımı renklerin, şeftali ve yeşim renginin ve kırmızının parlak tonları- uzun yıllar kullanılmış olmanın verdiği ince bir güzelliğe sahipti; siyah granitin üzerinde uçan sihirli halılar gibi görünüyorlardı. Altlarındaki siyahlık sanki granit değil de, gecenin derin dipsiz uçurumuydu.

Ahriman içeri adımını attığı anda, koridorlarda ve büyük odalarda ışıklar yandı; çünkü hepsi bin yıllık evrensel saate göre ayarlanmıştı ve harekete karşı duyarlıydı. Daha küçük odalarda lambalar sesli komutlara cevap veriyordu.

Genç internet milyarderi, tüm ev sistemlerini aşın titizlikle bilgisayar ortamına taşımıştı. *2001: A Space Odyssey'i* izlediğinde, hiç şüphesiz, Hal'm kahraman olduğu izlenimine kapılmıştı.

Doktor, çınar ağacından yapılmış mobilyalarla kaplı ça-lışma odasından ofisini aradı ve sekreteri için mesaj bıraktı.

Bugün saat on ve on birdeki randevularını iptal etmesini ve gelecek hafta içi bir güne almasını istedi. Ofise öğleden sonra gidecekti..

Çarşamba günü öğleden sonra için herhangi bir hasta randevusu yoktu. Bu süreyi sabah telefon ederek umutsuzca yardım isteyecek Dustin ve Martine Rhodes'e ayırmıştı.

On sekiz ay önce, doktor, bugüne kadar oynadığı oyunlardan çok daha karmaşık mükemmel bir oyunda Martie'nin önemli oyuncak askerlerden biri olabileceğini anlamıştı. Sekiz ay önce, yanında çikolatalı kek servisi yaptırarak Martie'nin kahvesine ilaç koymaya başlamıştı ve Susan'm üç ofis ziyaretinde onu programlamıştı. Susan zaten uzun bir süredir onun kontrolü altındaydı.

O günden beri Martie, Ahriman'm koleksiyonuna eklendiğinden habersiz, kullanılmayı bekliyordu.

On sekiz saat önce, salı sabahı, Martie, Susan ile birlikte doktorun ofisine geldiğinde, doktor onu da oyunun içine katmıştı ve ona, tapmağın derinliklerine kadar eşlik etmişti.

Orada, Martie'ye kendisine güvenemeyeceğini, çünkü kendisine ve başkalarına karşı büyük bir tehlike oluşturduğunu, aşın şiddet ve ağza alınmayacak canavarlıklar yapabilecek bir canavar haline dönüşebileceğini söylemişti.

Onu kurduktan ve Susan Jagger'la birlikte geri gönder-dikten sonra Martie ilginç bir gün yaşamış olmalıydı. Ayrın-tıları duymak için sabırsızlanıyordu.

Martie'i henüz cinsel olarak kullanmamıştı. Susan kadar güzel olmasa da oldukça çekiciydi ve gerçekten çabalarsa ne kadar alçak olabileceğini merak ediyordu. Şimdilik, doktoru erotik olarak çekecek kadar acı içinde değildi.

Yakında. Doktor, şu anda tehlikeli bir ruh hali içindeydi ve bunun farkındaydı. Yoğun oyun seansları esnasında yaşadığı kişilik gerilemesi, oyun bittikten sonra hemen eski haline geri dönmemişti. Vurgun yememek için belli bir hız-da yukarı çıkan bir dalgıç gibi Ahriman, basıncı aşama aşa-ma düşürerek yetişkinliğe doğru ilerledi. Şu anda ne tam bir erkek ne de tam bir çocuktu; duygusal bir metamorfoz içindeydi.

Çalışma odasındaki mini bardan kesme kristalden yapıl-mış bir Tom Collins bardağı alarak içine kola -klasik formül-koydu; içine biraz vişne şurubu ve buz ekledi. Hazırladığı ka-rışımı uzun saplı som gümüş bir kaşıkla karıştırdı. Tadına baktı ve gülümsedi. Biradan daha iyiydi.

Yorgun ve uykusuz olduğu halde, bir süre evin içinde do-laştı ve bilgisayara, onu parlak ışıkla veya yumuşak renkli gece lambalarıyla rahatsız etmemesi talimatını verdi. Manzarası olan kısımların karanlık olmasını ve Orange Kasabası'-

mn gece manzarasından faydalanamayan uzaktaki odalarda çok kısık tek bir lambanın yanmasını istiyordu.

Bu tepelerin aşağısmdaki geniş düzlüklerde, kasabanın büyük bir kısmı hâlâ uykuda olsa da, gecenin bu saatinde bile milyonlarca ışık yanıyordu. Manzaraya bakan pencerelerden vuran ışık, doktorun tıpkı bir kedi gibi yolunu bulması için yeterliydi ve doktor san ışıklan çekici buluyordu.

Karanlıkta, gelen ışıklan içeri yansıtan büyük bir cam tabakasının önünde ayakta dururken ve dünyanın en bü-

yük oyun sahnesi gibi önünde duran bu kasabayı seyrederken, yarattığı Evren'e bakan T a n n ' n m -eğer varolsaydı- ne hissedebileceğini biliyordu. Doktor bir oyuncuydu; T a n n ' n m varlığına inanmıyordu.

Vişneli kolasını içerken, tüm odaları, koridorları ve gale-rileri dolaştı. Büyük ev, birden fazla çıkışı olan labirent gibiydi ama en sonunda oturma odasına geri döndü.

Yaklaşık on sekiz ay önce Susan'ı burada elde etmişti.

Anlaşmanın yapıldığı gün, evin anahtarlarını ve bilgisayar sistemlerinin kaim kullanım kılavuzunu vermek için buraya gelmişti. Onu elinde iki şampanya kadehi ve soğuk bir şişe Dom Perignorı'la görünce şaşırmıştı. Tanıştıkları günden be-ri doktor, ona olan ilgisinin emlak uzmanlığının ötesine geç-

tiğini belli etmeyecek kadar dikkatli davranmıştı; elinde şampanya şişesiyle bile cinselliğe karşı o kadar ilgisiz görü-

nüyordu ki, Susan, evli bir kadın olarak kendisine kur yapı-

lıyormuş hissine kapılmamıştı. Aslında, Susan'la tanıştığı ve ona sahip olmaya karar verdiği andan itibaren Ahriman, güvercine ekmek kırıntıları atar gibi Susan'a da eşcinsel ol-duğuna ilişkin imalarda bulunmuştu. Ahriman yeni evini çok beğendiği ve Susan da aldığı yüklü komisyondan memnun olduğu için, bu durumu bir kadeh şampanyayla kutla-makta hiçbir sakınca görmemişti; ama tabii ki onun kadehi ilaçlıydı.

Ahriman burada, Susan'm ölümüyle ilgili karışık duygular hissetmeye başladı. Susan'ı kaybettiği için üzülüyordu, tatlı bir duygusallığın çekimiyle kendinden geçmişti ama ay-nı zamanda kendini aldatılmış ve ihanete uğramış gibi hissediyordu. Birlikte geçirdikleri harika zamanlara rağmen, eğer eline fırsat geçseydi, Susan onu mahvedecekti.

En sonunda iç çatışmasını sona erdirdi; çünkü onun da tıpkı diğer kızlar gibi olduğunu, ilgisini ve zamanını boşa harcadığını anlamıştı. Şimdi onun hakkında çok fazla dü-

şünmek, onun Ahriman üzerinde daha önce kimsenin sahip olmadığı bir güce sahip olduğunu kabul etmek anlamına gelecekti.

Koleksiyoncu olan *Ahriman'dı,* Susan değil. Ancak o birilerine sahip olabilirdi; birileri ona sahip olamazdı.

Karanlık oturma odasında yüksek sesle "Öldüğün için mutluyum," diye bağırdı. "Öldüğün için mutluyum aptal kız.

Umarım jilet acıtmıştır."

Öfkesini dışa vurduktan sonra kendini çok daha iyi hissetti. Gerçekten, hem yüzde yüz daha iyi.

Malikâneyi yöneten Cedric ve Nella Hawthorne çifti şu anda evdeydi ama Ahriman, sesinin duyulabileceğinden en-dişe etmiyordu. Hawthorne çifti, hizmetçilerin bulunduğu kanattaki üç odalı dairelerinde uyuyor olmalıydı. Ne görürlerse görsünler ve ne duyarlarsa duysunlar, Ahriman'ı tehlikeye atacak hiçbir şey hatırlamayacaklarından emindi.

"Umarım acıtmıştır," diye tekrarladı.

Sonra asansöre binerek üst kata çıktı ve büyük yatak odasına uzanan koridora izledi.

Dişlerini fırçaladı, diş ipiyle dikkatle temizledi ve siyah ipek pijamalarını giydi.

Nella yatağı havalandırmış ve siyah desenli beyaz çarşaflar sermişti. Yastıkları kabartmıştı.

Her zamanki gibi, komodinin üzerinde çubuk şekerlerle dolu bir Lalique kase vardı. En sevdiği altı markanın her birinden ikişer tane koyulmuştu. Keşke dişlerini fırçalama-saydı.

Yatağa girmeden önce, otomatik ev programına girmek için yatağın yanında bulunan Crestron dokunmatik ekranı kullandı. Bu kontrol paneliyle, odalardaki ışıkları, klimayı, kaloriferi, güvenlik sistemini, bahçeyi izleme kameralarını, havuzu, kaplıca ısıtıcılarını ve diğer sayısız sistemleri ve cihazları çalıştırabiliyordu.

Evin değişik yerlerine yerleştirilmiş farklı büyüklükler-deki altı duvar kasasını gösteren *kasa* sayfasına girmek için kişisel kodunu girdi. Ekranda *büyük yatak odasına* dokundu ve kasaların yerlerini gösteren listenin yerini bir tuş takı-

mı görüntüsü aldı.

Yedi haneli rakamı tuşladığmda, şöminenin ön yüzündeki granitin hava basıncı ile işleyen bölümü yana kaydı ve kü-

çük, çelik bir kasa ortaya çıktı. Ahriman, kilidin şifresini tuşladı ve odanın diğer tarafındaki kilit, duyulabilen bir *klik* sesiyle açıldı.

Şöminenin yanma gitti, çelik kapıyı açtı ve kasanın için-de bulunan,

dolgu maddesiyle kaplanmış olan kavanozu çı-

kardı. Bu, yaklaşık bir litrelik bir kavanozdu.

Kavanozu, cilalanmış çelik ve ahşaptan yapılmış masanın üzerine koydu ve içindeki şeyi incelemek için oturdu.

Birkaç dakika sonra, şeker kâsesinin çağrısına dayanamadı. Lalique kasenin içindeki şekerlere uzun uzun baktı ve en sonunda bademli Hershey şekerini seçti.

Dişlerini tekrar fırçalamayacaktı. Ağzında şeker tadıyla uykuya dalmak günahkâr bir zevkti. Bazen kötü bir çocuk oluyordu.

Tekrar masaya oturdu ve düşünceli bir biçimde kavanozu izlerken şekeri büyük bir zevkle yedi. Şekeri yerken çok aceleci davranmamıştı ama son kırıntıları da bitirdiğinde hâ-

lâ babasının gözlerinden yeni bir şey öğrenememişti. Gözler elaydı ama irisin üzerinde sütlü bir tabaka vardı. Beyazlar artık beyaz değildi; açık sarıyla pastel yeşil arası bir renk al-mıştı. Vakumlanmış kavanozda, formaldehit içinde duru-yorlardı. Bazen kavisli camdan özlem dolu bir ifadeyle, bazen de dayanılmaz bir acı ifadesiyle bakıyorlardı.

Ahriman bu gözleri ömrü boyunca izlemişti; hem babasının kafatası içindeyken hem de oradan çıkarıldıktan sonra. Bu gözler, öğrenmek istediği bazı sırları saklıyordu ama her zamanki gibi, bu sırları öğrenmek imkânsızdı.

42

Aldığı üç tane sakinleştiricinin kolay kolay geçmeyen etkisi nedeniyle Martie'nin, kravatlardan kurtulduktan, yataktan çıktıktan ve ayağa kalktıktan sonra bile panik havasına sokması mümkün görünmüyordu.

Fakat elleri neredeyse hiç durmaksızın titriyordu. Dusty ona çok fazla yaklaşınca dehşete kapıldı. Hâlâ, aniden Dusty'nin gözlerini tırmalayabileceğim, burnunu ısırabilece-

ğini ve dudaklarını kopartabileceğini ve böylece sıradışı bir kahvaltı edebileceğini düşünüyordu.

Duş almak için üzerindeki çıkardı ve seksi bakışlarla Dusty'e baktı. Martie'nin güvenli olduğunu düşündüğü bir mesafeden onu seyrederken Dusty bu bakışı çok çekici buldu.

"Çok seksisin, içimi yakıyorsun. Bu bakışla erkekleri, raptiyelerle kaplanmış bir futbol sahasından yalınayak koş-

turabilirsin."

"Kendimi seksi hissetmiyorum," dedi Martie. Sesi boğuk-tu. Yüzündeki seksi ifade bilinçli olarak takınılmış bir ifade değildi ama güçlü bir etki yaratmıştı. "Kendimi kuş pisliği gi-bi hissediyorum."

"Tuhaf."

"Benim için değil."

"Ne?"

İç çamaşırlarını çıkarırken Martie "Sorun yaratmak istemiyorum" dedi.

"Yaratmıyorsun," dedi Dusty, "Tuhaf derken kelime seçimini kastediyordum. Kendini kuş pisliği gibi hissettiğini söyledin-neden özellikle *kuş?"*

Martie esnedi. "Ben böyle mi dedim?"

"Evet."

"Bilmiyorum. Belki nedeni kendimi oldukça yüksek bir yerden düşmüş ve her şeyin üzerine sıçramış gibi hisset-memdir."

Martie duşta yalnız olmak istemiyordu.

Dusty, Martie'nin banyo paspasını yayışını, duş kabininin kapısını açışını ve suyun sıcaklığını ayarlayışmı banyo kapısından seyretti. Martie kabinin içine girdiğinde kendisi de banyoya girdi ve klozet kapağının üzerine oturdu.

Martie sabunlanmaya başladığında Dusty, "Üç yıldır ev-liyiz ama

kendimi röntgenci gibi hissediyorum."

Sabun kalıbı, şampuan şişesi ve saç kremi tüpü öldür-me potansiyeli olmayan nesneler olduğu için Martie korkuya kapılmadan banyo yapabildi.

Dusty, makyaj dolabından saç kurutma makinesini çı-

kardı, fişe taktı ve tekrar banyo kapışma geri döndü Martie, saç kurutma makinesini kullanmadan önce duraksadı. "Saçımı havluyla biraz kurulayıp sonra kendiliğinden kuruması için doğal haline bırakacağım."

"Sonra saçın kıvırcık bir hal alacak, görünüşünden nefret edeceksin ve bütün gün şikayet edip duracaksın."

"Ben şikayet etmem."

"Doğru, sen kesinlikle sızlanmazsm."

"Çok haklısın, sızlanmam."

"Peki ya yakınmak?" diye sordu.

"Pekâlâ. Kabul ediyorum."

"Bütün gün yakınacaksın. Saç kurutma makineni neden kullanmak istemiyorsun? O tehlikeli değil ki."

"Bilmiyorum. Sanki bir çeşit silaha benziyor."

"O bir silah değil."

"Bu düşüncelerimin *mantıklı* düşünceler olduğunu iddia etmedim."

"Eğer makineyi maksimum güce getirirsen ve beni ölene kadar kurutmaya çalışırsan karşında hareketsiz bir biçimde durmayacağıma söz veriyorum."

"Alçak herif."

"Alçak herifin biri olduğumu benimle evlenirken de biliyordun."

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Sana alçak herif dediğim için."

Dusty omuzlarını silkti. "Öldürmediğin sürece bana istediğin şekilde hitap edebilirsin."

Öfkeyle parladığmda gözleri gaz alevlerinden daha mavi görünüyordu. "Bu hiç komik değil."

"Senden korkmayı reddediyorum."

Kederli bir ses tonuyla "Korkmalısın," dedi.

"Hayır."

"Sen aptalsın, aptal . . . adam."

"Adam. Vay. Edilebilecek en kötü hakaret. Dinle, bir da-ha bana adam dersen. . . bilmiyorum, bu ilişkimizin bittiği anlamına gelebilir. "

Martie, Dusty'e baktı ve en sonunda saç kurutma makinesine uzandı ama sonra elini geri çekti. Tekrar denedi, yeniden geri çekildi ve korkudan çok hayal kmklığıyla ve üzün-tüyle titremeye başladı.

Dusty onun ağlayabileceğinden korkuyordu. Dün gece Martie'nin gözyaşları yüreğini burkmuştu.

Martie'eyaklaşarak, "Bırakben yapayım" dedi.

Martie ondan kaçarak "Uzak dur," dedi.

Askıdan bir havlu aldı ve Martie'e uzattı. Bunun bir cinayet manyağının silah seçimi olamayacağı fikrine katılıyor musun?"

Martie, sanki tedbirli bir biçimde öldürme potansiyelini hesaplarmışçasma havlunun uzunluğuna baktı.

"İki elinle tut," diye açıkladı. "Sıkıca tut, ger ve konsantre olarak elinden bırakmamaya çalış. Ellerin meşgul olduğu sürece bana zarar veremezsin "

Martie, havluyu kabul ederken kuşkulu görünüyordu.

"Ciddiyim," dedi. "Bu havluyla popoma vurmak dışında ne yapabilirsin ki?"

"Bu beni biraz rahatlatırdı."

"Ama en azından yüzde elli hayatta kalma şansım var."

Martie'nin tereddütlü olduğunu gören Dusty, "Hem kurutma makinesi de bende. Herhangi bir şey yapmaya çalışırsan, acısını asla unutamayacağın bir şekilde dudaklarını patlatı-

rım."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Değilsin."

Kapının yanında duran Valet hırladı.

Dusty, "Aptallığa karşı oyumuz bire karşı iki."

Martie sert bir ifadeyle "Hadi şu işi bitirelim," dedi.

"Kendini daha güvende hissedeceksen bana arkanı dön ve lavabonun olduğu tarafa bak."

Martie lavabonun olduğu yöne baktı ama aynadaki yansımasını görmemek için gözlerini kapattı.

Banyo soğuk olmadığı halde Martie'nin çıplak sırtındaki tüyler diken diken olmuştu.

Dusty, bir fırça yardımıyla Martie'nin gür, siyah ve muhteşem saçlarını kurutma makinesinden gelen sıcak havaya doğru çekti ve daha önce Martie'den gördüğü şekilde şekil-lendirdi.

Birlikte yaşamaya başladıklarından beri Dusty, günlük bakımını

yaparken Martie'i izlemeyi seviyordu. Saçını şam-puanlarken, tırnaklarına oje sürerken, makyaj yaparken ya da cildine bronzlaştırma kremi sürerken bu işleri daima kolaylıkla, ama kedi gibi yavaş ve dikkatli ve de mükemmel de-

nebilecek kadar zarifbir biçimde yapıyordu. Görüntüsünden emin ama kibirli olmayan dişi bir aslan.

Martie daima güçlü ve kendini çabuk toparlayan biri gi-bi görünmüştü ve Dusty, yüksek bir çatıya tırmanırken dü-

şüp genç yaşta hayatını kaybederse ona ne olabileceği konusunda hiçbir zaman endişe duymamıştı. Artık bu konuda endişeleri vardı ve Martie için endişelenmenin ona acımak kadar büyük bir hakaret olduğunu düşünüyordu. Oysa ona acımıyordu, acıyamazdı da. Hâlâ acıma duygusuna neden olmayacak kadar *Martie* idi. Yine de tehlikeli bir biçimde saldırıya çok fazla açıkmış gibi görünüyordu; beyni çok inceydi, omuzlan çok kırılgandı, vertebranm, arkasındaki belkemiği yarığına olan bağlantısı çok inceydi ve Dusty, sevgili karısı için çok korkuyordu. Ama karısının bunu anlamasına asla izin vermemeliydi.

Büyük filozof Skeet'in söylediği gibi, *Sevgi zor bir işti* Mutfakta tuhaf bir şey oldu. Aslında mutfakta olan hemen hemen her şey çok tuhaftı ama evden çıkmadan önce yaşadıkları bu son şey, içlerinde en tuhaf olanıydı.

İlk olarak: Martie, yemek masasının sandalyelerinde birinde dimdik oturuyordu. Elleri bacaklarının altındaydı; sanki engellenmezse uzanabileceği her şeyi yakalayacak ve Dusty'e fırlatacakmış gibi ellerinin üzerinde *oturduğu* da söylenebilirdi.

Vücudundan kan alınacağı ve bazı testler yapılacağı için bir önceki akşam saat dokuzdan başlayarak, bugün doktor gerekli testleri bitirinceye dek, hiçbir şey yememesi gerekiyordu.

Valet sabah mamasını yerken ve Dusty bir bardak süt içip yağda kızarmış şekerli çörek atıştırırken Martie, mutfaktan ayrılamadığmdan dolayı sıkılmıştı. "O çekmecelerde ne olduğunu biliyorum," dedi. Sesi endişeliydi. Bıçakları ve di-

ğer keskin mutfak eşyalarını kastediyordu.

Dusty çapkın çapkın göz kırptı. "Ben de senin iç çama-

şırının içinde ne olduğunu biliyorum." "Lanet olsun, bu işi ciddiye alsan iyi olur."

"Eğer bu işi ciddiye alırsam şu anda ikimiz de birbirimi-zi öldürebiliriz."

Martie sert bir biçimde kaşlarını çattı. Dusty'nin ne demek istediğini anlamıştı ve Dusty bunu biliyordu.

"Bütün sütü içiyor ve yağda kızarmış kremalı şekerli çö-

rekleri midene indiriyorsun. Bu gidişle sen kendi kendini öl-düreceksin."

Sütünü bitiren Dusty, *"Normal* -ve muhtemelen uzun-bir yaşam yaşamanın en iyi yolunun sağlık Nazilerinin söylediği her şeyi dinlemek ve sonra da tam tersini uygulamak olduğunu biliyorum. "

"Peki ya yarın cheeseburger'in ve patates kızartmasının yiyebileceğiniz en sağlıklı ürünler olduğunu söylerlerse?"

"O zaman ben de kereviz ve ıspanak yerim "

Bardağı yıkarken Martie'ye arkasını döndü ve Martie sert bir biçimde, "Hey," dedi. Bardağı kurularken Dusty ona doğru döndü; böylece Martie'nin gizlice ona doğru yaklaşma ve onu domuz eti ve fasulye konservesinin kutusuyla öldüre-siye dövme şansı olmayacaktı.

Valet'ı sabah gezisine çıkaramayacaklardı. Dusty köpekle dışarı çıktığında Martie burada yalnız başına kalmayı reddetmişti. Ve eğer onlara eşlik ederse Dusty'i bir kamyonun önüne itmekten ve Valet'ı bir bahçıvanın yongalarıyla besle-mekten korkuyordu.

"Bunun çok komik bir yanı da var," dedi Dusty.

Martie sert bir biçimde "Bunun komik bir yanı yok," di-ye itiraz etti. "Muhtemelen ikimiz de haklıyız."

Arka kapıyı açtı ve Valet'ı çitle çevrili arka bahçeye gönderdi. Hava serindi ama soğuk değildi. Ve yağmur beklenmi-yordu. Verandaya bir kase dolusu su koydu ve köpeğe, "Nereye istersen oraya pisle; ben onu sonra alırım ama bunun yeni bir kural olduğu izlenimine kapılma," dedi.

Kapıyı kapattı, kilitledi ve telefona doğru baktı. İşte o tuhaf şey o zaman oldu. Dusty ve Martie aynı anda birbirileri-ne bir şeyler söylemeye başladı.

"Martie, beni yanlış anlamam istemem ama... "

"Dr. Closterman'a çok güveniyorum ama... "

"...sanırım ikinci bir... "

"...test sonuçlarını almak günler sürebilir... "

"...seçenek üzerinde düşünmeliyiz. "

"...ve bu düşünceden nefret etsem de... "

"...bir başka tıp doktorundan değil de... "

"...sanırım sorunumun ne olduğu araştırılmalı -"

"...bu tür problemleri tedavi eden... "

"...doğru deneyime sahip... "

"...bir terapistten... "

"...bir psikiyatr tarafından... "

"...örneğin... "

"...düşünüyorum da belki de... "

"...Dr. Ahriman."

"...Dr. Ahriman."

Bu ismi aynı anda söylediler ve sonra birbirlerine bakıp sustular.

Sonra Martie, "Sanırım evleneli uzun bir zaman oldu."

"Çok uzun ve birbirimize benzemeye başladık."

"Ben deli değilim Dusty."

"Olmadığını biliyorum."

"Ama onu araşan iyi olur."

Dusty telefonun yanma gitti ve bilinmeyen numaralar servisini arayarak Ahriman'm ofis numarasını aldı. Doktorun telesekreterine randevu almak istediği mesajını bıraktı ve cep telefonu numarasını verdi.

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2 7

43

Skeet'in dairesindeki yatak odasmda neredeyse hiç eşya yoktu ve tıpkı bir keşiş hücresini andırıyordu.

Tehlikeli bir dürtünün etkisi altına girerse seçeneklerini sınırlamak için bir köşeye çekilen Martie, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ellerini pazularmm altına sıkıştırdı. "Neden dün akşam söylemedin? Zavallı Skeet yeniden rehabilitasyon merkezine dönüyor ve sen bunu bana daha şimdi söylüyorsun."

Bir dolabm alt çekmecesinde düzgün bir biçimde katlanmış elbiselerin altına bakarken Dusty "Dün akşam kafan yeterince karışıktı," dedi. Her şey o kadar sadeydi ki, ShakerA mobilyalarının bile günahkâr bir biçimde şatafatlı olduğunu düşünen katı bir dini görüşe sahip birisi tarafından sipariş

edilmiş gibi görünüyordu.

"Ne arıyorsun... zulasını mı?"

"Hayır. Eğer kalmışsa bile onu bulmak saatler alır. Ben şeyi . . . arıyorum, aslında ne aradığımı bilmiyorum."

"Kırk dakika içinde Dr. Closterman'm ofisinde olmalı-

yız.. "

Araştırmasına daha yukarıdaki bir çekmecede devam eden Dusty "Bu uzun bir süre," dedi.

"İşe geldiğinde kafası dumanlı mıydı?"

"Evet. Sorensonlarm çatısından atladı."

(*) Dini n e d e n l e r d e n dolayı e v l e n m e y e n ve çok sade y a ş a m süren müritlerin oluşturduğu bir A m e r i k a n mezhebi.

'Tanrım! Yaralandı mı?"

"Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?"

Dusty, şifoniyerin üzerindeki çekmeceyi açarak "Bu uzun bir hikâye," dedi. Martie bu durumdayken, Skeet'le birlikte kendisinin de çatıdan düştüğünü ona söylemeyecekti.

"Benden ne saklıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey *saklamıyorum."*

"Benden ne *gizliyorsun?"*

"Martie, lütfen kelime oyunu oynamayı bırak tamam mı?"

"Bu gibi durumlarda Trevor Penn Rhodes'in oğlu oldu-

ğun hemen anlaşılıyor."

Son şifoniyer çekmecesini kapatan Dusty, "Çok kötü-

sün. Senden hiçbir şey *gizlemiyorum"* dedi.

"Beni neye karşı koruyorsun?"

Martie'nin sorusunu yanıtlamak yerine "Sanırım aradı-

ğım şey, Skeet'in bir tarikata katıldığına ilişkin kanıt" dedi.

Odadaki tek komodini ve yatağın altını biraz önce aradı-

ğı için hemen bitişikteki banyoya girdi. Burası küçük, temiz ve tamamen beyazdı. Ecza dolabını açtı ve içindekileri hızlı bir biçimde inceledi.

Hâlâ yatak odasında olan Martie, endişeli ve suçlayıcı bir ses tonuyla, "Burada ne yapıyor olabileceğim konusunda hiçbir fikrin yok öyle değil mi?" diye sordu.

"Balta mı arıyorsun?"

"Alçak herif."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Evet ama beni buna sen zorluyorsun."

Dusty banyodan çıktığında, Martie'nin titrediğini ve bir kayanın altında yaşayan bir canlıdan -gerçi Martie ondan çok daha güzeldi ama- daha beyaz olduğunu gördü. "İyi misin?"

"Tarikat derken neyi kastediyorsun?"

Dusty yaklaştığında geri çekilse de, Dusty'nin elinden tutup onu köşeden çıkarmasına ve oturma odasına götürmesine izin verdi.

"Skeet, çatıdan atladığını çünkü bir ölüm meleğinin ona bunu yapması gerektiğini söylediğini anlattı."

"Aldığı haplar yüzünden öyle konuşuyor."

"Belki. Ama biliyorsun ki bu tarikatlar beyin yıkamak da dahil bir sürü faaliyet yürütüyor. "

"Ne dedin?"

"Beyin yıkama."

Martie, oturma odasındaki köşelerden birine doğru geriledi ve ellerini tekrar pazularmm altına sıkıştırdı. "Beyin yı-

kamak mı?"

"Şeytan aldı götürdü, satamadan getirdi."

Oturma odasında sadece bir kanepe, bir koltuk, küçük bir masa, iki lamba ve üzerlerinde kitap ve dergiler olan bir dizi raf vardı. Dusty, kitapların sırtlarında yazan isimleri okumak için kafasım raflara doğru yaklaştırdı.

Martie bulunduğu köşeden, "Benden ne saklıyorsun?"

diye sordu.

"İşte yine başladık."

"Tanrı aşkına Dusty, sadece ölüm meleğiyle ilgili sözlerinden dolayı mı onun bir tarikata katıldığından ve beyninin yıkandığından şüpheleniyorsun?"

"Klinikte bir şey oldu."

"New Life'ta mı?"

"Evet."

"Ne oldu?"

Rafların üzerindeki kitaplar fantezi türü romanlardı.

Geçmiş zamanlarda varolmuş veya hiçbir zaman varolmamış

yerlerde yaşayan ejderhaları, büyücüleri, sihirbazları ve maceradan maceraya koşan kahramanları konu alan masallar.

Dusty, Skeet'in tür seçimine şaşırmıştı ve aslında bu ilk de-

ğildi çünkü ne de olsa Skeet de az çok bir fantezinin içinde yaşıyordu ve eğlenmek için bunlara ihtiyacı yok gibi görünü-

yordu.

"Ne oldu?" diye tekrarladı Martie.

"Transa geçti."

"Ne demek transa geçti?"

"Bilirsin işte büyücülerin, sahne hipnotizmacılarmm se-ni hipnotize etmesi ve sonra tavuk gibi gıdaklatması gibi bir şey. "

"Skeet tavuk gibi gıdaklıyor muydu?"

"Hayır bundan çok daha karmaşık bir şeydi."

Dusty rafları incelemeye devam etti. Kitap isimleri onu gerçekten üzmüştü. Belki de kardeşinin bu hayal ürünü krallıklara sığınmasının nedeni bu krallıkların, çocuğun içinde yaşadığı dünyadan çok daha temiz, iyi ve düzenli olmasıydı. Bu kitaplarda büyüler işe yarıyordu, arkadaşlar her zaman dürüst ve cesurdu, iyi ve kötü net olarak tanımlanmıştı, iyiler daima kazanıyordu ve hiç kimse uyuşturucu ba-

ğımlısı olup yaşamını mahvetmiyordu.

Martie, sürgünde olduğu köşeden "Ördek sesi ya da hindi sesi mi çıkarıyordu?" diye sordu.

"Ne?"

"Skeet'in klinikteki hali daha karmaşıktı dedin ya. Nasıl karmaşıktı diye soruyorum?"

Dusty hızla dergilere baktı ve Time-Warner medya grubu yayınları dışında, kötü bir tarikata ait hiçbir yayma rastlamadı. "Sana sonra söylerim.

Şu anda onun için vaktimiz yok." dedi.

"Beni çileden çıkarıyorsun."

Dusty, dergileri ve kitapları incelemeyi bırakıp küçük mutfağa giderken "Bu bir hediye," dedi.

"Beni burada tek başıma bırakma," diye yalvardı Martie.

"O zaman benimle gel."

Bıçaklan, et çatallannı ve patates ezicileri düşünen Martie net bir biçimde "Olmaz," dedi. "Olmaz. O bir mutfak."

"Senden yemek pişirmeni istemiyorum."

Ev Kaliforniya Moor planına göre yapıldığı için, mutfak ve yemek odası görevi gören alan oturma odasına açılıyordu; böylece Martie, Dusty'nin çekmeceleri ve dolap kapaklarını açtığını görebiliyordu.

Martie, yaklaşık yarım dakika sustu ama konuştuğunda sesi titriyordu. "Dusty, Ben gittikçe daha fazla kötüleşiyorum."

"Bence daha iyiye gidiyorsun bebeğim."

"Ben ciddiyim. Gerçekten. Şu anda uçurumun kenann-dayım ve hızla aşağı doğru kayıyorum " Dusty, tencerelerin ve tavaların arasında tarikatlarla ilgili herhangi bir şey bulamamıştı. Gizli şifre çözücü yüzükler yoktu. Armageddon hakkında broşürler yoktu. Alışveriş merkezinde Deccal ile karşılaşırsa onu nasıl tanıyacağına ilişkin hiçbir yazı yoktu.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu Martie .

"İş sana kalmasın diye kendimi bıçaklıyorum "

"Seni alçak herif. "

Dusty oturma odasına geri dönerek "Yine aynı noktaya döndük," dedi.

"Sen soğuk bir adamsın," diye şikayet etti Martie.

Solgun yüzü öfkeyle kızardı.

"Ben buz gibi bir adamım." diye onayladı Dusty.

"Öylesin. Ciddiyim."

"Buz gibi."

"Beni sinirlendiriyorsun."

"Beni mutlu ediyorsun," diye cevap verdi Dusty.

Martie sanki bir şeyin farkına varmış gibi irkildi ve "Sen benim Martie'msin," derken gözleri büyüdü.

"Bu bir hakaret değil galiba."

"Ve ben de senin Susan'ımm."

"Bu hiç iyi olmadı. Üzerinde baş harflerimiz yazan tüm havluları değiştirmek zorunda kalacağız."

"Bir yal boyunca ona, senin şu anda bana davrandığın gi-bi davrandım. Onu daima neşelendirmeye çalıştım, kendine acımaması gerektiğini söyledim, moralini yüksek tutmak için çaba gösterdim. "

"Gerçek bir cadaloz gibi davrandm öyle mi?"

Martie güldü. Titrek ve hıçkırığa yakın bir gülüştü bu.

T r a j i k kadın kahramanın soprano perdesinden çıkardığı ses umutsuzca titreyerek kontraltoya dönüştüğünde ortaya çı-

kan gülüşe benziyordu. "Gerçek bir cadaloz gibi davrandım ve daima alaycı bir tavır takındım çünkü onu çok seviyorum."

Dusty gülümseyerek sağ elini Martie'e doğru uzattı. "Gitmemiz lazım."

Köşesinden ileri doğru bir adım attıktan sonra daha fazla ilerleyemedi ve durdu. "Dusty, ben Susan olmak istemiyorum."

"Biliyorum."

"O kadar yüksek bir noktadan. aşağı düşmek istemiyorum."

"Düşmeyeceksin," diye söz verdi Dusty.

"Korkuyorum."

Her zamanki gibi tercihini parlak renklerden kullanmak yerine, Martie bugün gardırobunun siyah tarafına yönelmiş-

ti. Siyah botlar, siyah kot pantolon, siyah bir kazak ve siyah deri ceket. Bir motosiklet sürücüsünün cenazesine gelmiş, yas tutan biri gibi görünüyordu. Bu sade giysilerle gece gibi dayanıklı, sert ve zor bir kadın gibi görünmesi gerekiyordu ama acımasız güneşin altında giderek küçülen ve kaybolan bir gölge kadar dayanıksız görünüyordu.

"Korkuyorum," diye tekrarladı Martie.

Bu, ciddi olunması gereken bir andı ve Dusty, "Evet. Ben de" dedi.

Hayali cinayet işleme potansiyeline ilişkin korkusunu yenerek Dusty'nin elini tuttu. Martie'nin eli buz gibiydi ama Dusty'e dokunması önemli bir gelişmeydi.

"Susan'ı aramalıyım," dedi Martie. "Dün akşam benden telefon bekliyordu."

"Arabadan ararız."

Daireden çıkarken, ortak holde yürürken, merdivenlerden aşağı inerken, Skeet'in CAULFIELD'm altındaki ismi ka-lemiyle karaladığı küçük holden geçerken ve binadan çıkarken Dusty, Martie'nin elinin kendi elinin içinde ısındığını hissetti ve onu kurtarabileceğini düşünmeye başladı.

İşe erken gelmiş bir bahçıvan, çuval bezinden yapılmış

bir brandanın içine çit yapımında kullanılan ağaçları sarı-

yordu. Kömür karası gözleri olan genç ve yakışıklı bir İspanyol'du. Martie'yle Dusty'e gülümsedi ve başıyla selam verdi.

Adamın yanındaki çimenlikte küçük bir makas ve büyük bir bahçıvan makası vardı. Makaslan gören Martie boğuluyormuş gibi bir çığlık attı. Elini Dusty'nin elinden kurtardı ve silah olarak gördüğü makaslara doğru değil de, tam ters yö-

ne, kaldırıma park edilmiş olan kırmızı Satürn'e doğru koş-

maya başladı.

Bahçıvan, sanki kadınlarla binlerce defa tartışmış ve bu konuda tecrübeliymiş gibi sempatik bir biçimde *"Disputa?"*

diye sordu. Dusty geri doğru koşarken *"Infinidad,"* diye cevapladı ve "hastalık" anlamına gelen *enfermedad* demek is-terken aslında "sonsuzluk" dediğini fark ettiğinde neredeyse arabaya yaklaşmıştı.

Bahçıvan, Dusty'nin arkasından baktı ama kafası karış-

mış bir halde kaşlarını çatmadı. Aksine, sanki Dusty'nin yanlış kelime seçimi, aslında çok derin anlamlar taşıyormuş

gibi ciddi bir biçimde başını salladı.

Havaya inşa edilen kiliselerden daha dayanıksız temelle-re sahip bilgelik ünleri işte böyle yayılıyordu.

Dusty direksiyonun başına geçtiğinde, Martie yolcu koltuğuna oturmuştu bile. Kontrol panelinin izin verdiği ölçüde iki büklüm olmuş titriyor ve inliyordu. Sanki kargaşa yaratma istiyorlarmış da o bunu engellemeye çalışıyormuş gibi bacaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı.

Dusty kapısını kapattığında Maxtie, 'Torpido gözünde keskin bir şeyler var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Kilitli mi?"

"Bilmiyorum."

'Tanrı aşkına, onu kilitle."

Dusty torpido gözünü kilitledi ve motoru çalıştırdı.

"Çabuk ol," diye yalvardı Martie.

"Peki."

"Ama çok hızlı sürme."

'Tamam."

"Ama *çabuk oL "*

Kaldırımdan aşağı inen Dusty "Hangisi? " diye sordu.

"Eğer çok hızlı sürersen direksiyonu tutup arabayı yoldan çıkarmaya

çalışabilirim, takla atmamıza neden olabilirim ya da bir kamyona çarpmamızı sağlayabilirim."

"Bunların hiçbirini yapmayacaksın."

"Yapabilirim," diye ısrar etti Martie. *"Yapacağım.* Kafamın içinden neler geçtiğini, ne gibi resimlerin çizildiğim asla bilmek istemezsin."

Dusty'nin midesi, yediği kremli ve yağda kızarmış şekerli çörekten dolayı gittikçe daha fazla yanıyorken Martie'nin aldığı üç uyku hapının etkisi yavaş yavaş geçiyordu.

"Oh, Tanrım," diye inledi Martie. 'Tanrım lütfen, lütfen, bu şeyleri görmeme izin verme, onları bana gösterme."

Elinde olmadan beyninin içinde beliren şiddet görüntü-

lerinden rahatsızlık duyduğu için öne doğru eğilen Martie ağzını kapattı ve bir süre sonra öğürmeye başladı. Kahvaltı-

da bir şeyler yemiş olsaydı midesi tamamen boşalacaktı.

Bu tür ana yollarda sabah trafiği çok yoğun olduğu için Dusty sürekli şerit değiştiriyordu. Bazen küçük bir boşluğa sıkışıyor ve diğer sürücülerin kızgın bakışlarını ve arkasından çalan kornaları görmezden ve duymazdan geliyordu.

Martie, duygusal olarak bir kızağın üzerine binmiş ve kaygan buzun üzerinde kayıyormuş gibi görünüyordu. Kaydırma kanalının sonuna geldiğinde ise panik atak yaşıyordu. Dusty, mümkün olan en kısa sürede Dr. Closterman'm ofisine ulaş-

mak istiyordu; çünkü Martie'nin başını arabanın duvarları-

na vurmasından ve dün geceki gibi bir kriz geçirmesinden korkuyordu.

Derin derin nefes almasına rağmen rahatlayamıyordu.

Bunun sebebi midesinin boş olması değildi. Beyninin içinde dönüp duran ve bir türlü dışarı atılamayan görüntüleri dışa-rı atmak istiyordu. Belki de sıradan mide bulantısı nöbetle-rinde olduğu gibi ağzının içi tükürükle dolmuştu; çünkü bir-

çok defa kaplamanın üzerine tükürdü.

Öğürme nöbetleri arasında nefes almaya çalışıyordu ve bunu yapmaya çalışırken harcadığı güçten dolayı boğazı ya-nıyordu. Martie, titreme nöbetleriyle de sarsılıyordu ve bunlar o kadar şiddetliydi ki, Dusty de sanki hava soğukmuş gi-bi titredi. Onu ne tür korkunç görüntülerin rahatsız ettiğini bilmiyordu.

- Yine de, büyük bir öfkeyle şeritten şeride geçerek ve da-ha büyük risklere girerek arabayı daha hızlı sürdü. Ona, korna ve ani fren sesleri eşlik

ediyordu. Neredeyse, bir polisin onu durduracağını umut etmeye başlamıştı. Martie'nin içinde bulunduğu durum dikkate alındığında, polisin ceza kesmek yerine sireniyle ona eşlik edeceğini düşünüyordu.

Durum gittikçe daha da *kötüleşiyordu.* Bir an için, sarsı-

la sarsıla öğürme nöbeti sona erdi ama bu sefer de oturdu-

ğu koltukta ileri geri sallanmaya, inlemeye, sanki tohumlan beyninin içinde büyüyen yersiz korkulardan kurtulmak istiyormuş gibi, ilk başta yumuşak ve yavaş bir biçimde ama sonra büyük bir güçle ve hızla başını kontrol paneline vurmaya başladı. Artık inlemiyordu ama sanki bir oyuncuymuş

gibi karşısında duran kuklaya çarpan futbolcu gibi sert ve hızlı bir biçimde homurdanmaya başladı: *"Uh, uh, uh, uh,* uu-uhhh.. "

Dusty, Martie ile konuşmaya çalıştı ve ona sakinleşmesini, tüm bunlara katlanmasını ve onun yanında olduğunu, ona güvendiğini ve her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Söylediği hiçbir şey Martie'yi rahatlatmaya yetmemişti.

Dusty umutsuzca ona ulaşmayı ve dokunarak onu sakinleştirmeyi istiyordu ama bu nöbet sırasında Martie'ye dokunmasının ters bir etki yaratabileceğinden korkuyordu.

Omzunun üzerine koyduğu eli onu daha büyük korku ve tiksinme nöbetlerine itebilirdi.

Dr. Closterman'm ofisi, hastanenin hemen bitişiğindeki yüksek bir binadaydı. Her iki bina da bir sonraki bloktaydı ve çok yüksek olduklan için görünüyorlardı.

Kontrol panelinde dolgu maddesi olsa da, kafasını bu şekilde vurmaya devam ederse Martie'nin kendine zarar vereceği kesindi ama Martie bir türlü sakinleşmiyordu. Duyduğu acıdan dolayı ağlamıyordu. Sadece her darbede homurdanı-

yor, kendine lanet edip kendiyle tartışıyordu -"Durdur şunu, durdur şunu, durdur şunu "-ve tıpkı ruhu ele geçirilmiş bir kadın gibi görünüyordu. Aslında hem ele geçirilmiş hem de içindeki kötü ruhlan defetmek için büyük çaba göstererek onlardan kurtulmuş gibiydi.

Tıp kompleksinin araba park yerleri, ağaçlardan oluşan koridorlarla birbirinden ayrılmıştı. Aşağı sarkmış dalların al-tında ofisin bulunduğu binaya yakın bir yer aradı ve buldu.

Arabayı park ettiği halde, kendini hâlâ hareket halindey-miş gibi hissetti. Bir sabah esintisi, ön camdaki yaprak gölge-lerini titretti; güneş ışıklan,

camın çizdiği kaviste dalgalanı-

yordu ve dönerek araba rüzgân boşluğuna giren parlak yeşil yapraklar gibi, her iki tarafa düşüyormuş biri görünüyordu.

Dusty, motoru durdururken Martie panele vurmaya bı-

raktı. O ana kadar bacaklannm altına sıkıştmlmış olan elleri serbest kaldı. Migrenden dolayı yayılan ağn dalgalanm bastırmak istercesine başını tuttu ve kafatasmı öyle sert bir biçimde sıktı ki, parmaklannm oynak yerleri üzerinde bulunan deri, alttaki kemik gibi düzleşti ve beyazlaştı.

Artık homurdanmıyor, kendine lanet okumuyor ve kendiyle kavga etmiyordu. Ama daha kötü bir şey oldu. Bir kere daha öne doğru eğildi ve çığlık atmaya başladı. Zor durumdaki bir yüzücü gibi hava yutarken tiz çığlıkları bir an için duruyordu. Çığlıklarında korkuyla birlikte, öfke, tiksinti ve şok da vardı. Tuhaf bir biçimde suyun altından soğuk, kaygan ve korkunç bir şeyin geçtiğini hisseden bir yüzücünün çığlıkları gibi çığlıklarında tiksintiden kaynaklanan bir ürperti vardı.

"Martie, ne oldu? Konuş benimle. Martie, izin ver yardım edeyim."

Belki de çığlıkları, kalp atışları ve kulaklarına hücum eden kan onun Dusty'i duymasına izin vermiyordu ya da belki de Dusty'nin yapabileceği hiçbir şey olmadığından ona cevap vermek için bir neden de yoktu. Onu derin sulara, dibinde delilik olabilecek uçurumlara sürüklüyormuş gibi görü-

nen güçlü duygu akmülanna karşı mücadele ediyordu.

Daha önce farklı bir karar aldığı halde Dusty ona dokundu. Martie, korkmuş gibi tepki verdi ve ondan uzaklaştı. Omzunun üzerinde duran ele vurdu, yolcu kapısının yanma sı-

kıştı. Hâlâ mantıksız bir biçimde, onu kör edebileceğinden veya daha kötü şeyler yapabileceğinden korkuyordu.

İki küçük çocuğuyla park yerinden geçen genç bir kadın Martie'nin çığlıklarını duydu ve Satürn'e yaklaşarak dikkatlice içeri doğru baktı ve gözlerini Dusty'nin gözlerine kilitledi. Kadının bakışları, sanki Dusty'nin gözlerinde, yüksek bir noktaya yerleştirilmiş pusu nişancısının, suikastçı bir okul çocuğunun, bir seri katilin, deli bir bombacının, bir kafatası koleksiyoncusunun kötülüğünü görmüş gibi gittikçe karalı-

yordu. Bunlar hayatı boyunca duyduğu haberlere konu olan kimselerdi. Çocuklarını kendine doğru çekti ve muhtemelen bir güvenlik görevlisi bulmak amacıyla hızla hastaneye doğ-

ru yürüdü.

Martie'nin çılgınlığı yavaş yavaş değil de, ortaya çıkışından daha ani bir

biçimde sona ermişti. Bu küçük alanda camdan cama yankılanan son bir çığlık duyuldu ve yerini Martie'nin titremesine neden olan bir tür nefes alıp verme güçlüğüne bıraktı. Kısa bir süre sonra Martie derin derin nefes almaya başlamıştı, hâlâ titriyordu. Bunlara, Dusty'nin umudunu kıran yaralı hayvan iniltileri eşlik etti. Bu iniltiler, bir nefesi diğerine bağlayan ipekten yapılmış belli belirsiz bir ip kadar inceydi.

Dusty, Martie'nin beyin kıvrımlarında dolaşan hayaletin izine rastlamasa da gözlemin yarattığı büyük sıkıntı onu yorgun düşürmüştü. Ağzı kurumuştu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Titreyen ellerini görmek için yukarı kaldırdı ve ıslak avuç içlerini pantolonuna sildi.

Anahtarlar hâlâ kontaktan aşağı sarkıyordu. Onları çı-

kardı, elini yumruk yaparak ses çıkarmalarını engelledi ve Martie eğik başını kaldırmadan ve onları görmeden önce anahtarları ceplerinden birine koydu.

Martie'nin, daha önce rüyasında gördüğünü iddia ettiği gibi, anahtarları alıp onu kör etmek için hiddetle yüzüne fırlatacağından korkmuyordu. Ondan, bu son nöbetten önce korktuğundan daha fazla korkmuyordu.

Fakat geçirdiği nöbetin hemen sonrasında anahtarları görmesi onun tekrar panik merdivenlerinden aşağı yuvarlanmasına neden olabilirdi.

Şu anda nefes alıp verişleri dışında tamamen sessiz olan Martie daha dik oturdu ve ellerini başından indirdi.

"Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Geçti."

"Korkarım geçmedi."

"En azından şimdilik geçti."

Martie'nin, güneş ışığı ve yaprak gölgeleriyle beneklenen yüzünde sarı ve siyah gölge oyunları oluşuyordu. Sanki bu yüz, bir rüyada beliren ve sarıyla daha az parlayan ve siyah-la daha fazla kararan ve en sonunda, havai fişekten geriye kalan parlak birkaç kıvılcımın gecenin uçsuz bucaksız karanlığında kaybolması gibi kaybolan bir yüzden daha gerçek değildi.

Onu kaybetme olasılığını reddetse de, kalbinin derinliklerinde Martie'nin, bir gücün etkisiyle ondan uzaklaştığını biliyordu. Dusty bu gücün ne olduğunu bilmiyordu ve ona karşı hiçbir savunma geliştir emiyordu.

Hayır. Dr. Ahriman ona yardım edebilirdi. Edebilirdi, edecekti, etmeliydi.

Belki de Dr. Closterman, MRI'lan, EEG'leri, PET tarama-ları ve ileri tıp teknolojisinin tüm kısaltmalarıyla onun hastalığını teşhis edebilirdi, nedenini

saptayabilirdi ve onu tedavi edebilirdi.

Closterman tedavi edemezse Ahriman muhakkak tedavi ederdi.

Rüzgarda sallanan yaprakların gölgelerinden oluşan ıs-sızlıkta, ormanda saklanan taş tanrıçasının yuvasında bulunan mücevherler kadar mavi iki göz, Dusty'nin gözleriyle bu-luştu Bakışında illüzyonlar yoktu. Olası dünyaların en iyisi olan bu dünyada her şeyin iyi olacağına ilişkin boş bir inanç yoktu. Sadece içinde bulunduğu çıkmazm farkındaydı.

Bir şekilde, öldürme potansiyeline yönelik korkusunu yenmişti. Sol elini Dusty'e doğru uzattı.

Dusty bu eli minnetle tuttu.

"Zavalı Dusty," dedi. "Hapçı bir kardeş ve deli bir eş."

"Sen deli değilsin."

"Çok yakında olacağım."

Dusty, "Başma gelen şeyle," dedi, "kendi başma mücadele etmeyeceksin. Birlikte mücadele edeceğiz. Bu işte birlikteyiz."

"Biliyorum."

"İki silahşörler."

"Butch ve Sundance."

"Mickey ve Minnie."

Dusty gülümsemedi. Martie de. Ama karakteristik meta-netiyle Martie, "Gidip, Doktor Closterman'm tıp okulunda lanet olasıca bir şeyler öğrenip öğrenmediğine bakalım." dedi.

44

Ateşini, kan basıncını, nabız atışlarını ölçtükten sonra ilkönce sol gözü, sonra da sağ gözü muayene etti; kulakları-

nı kontrol etti, stetoskopla göğsünü ve sırtını dinledi, -*Derin nefes al ve ver, nefes al, nefes ver ve nefesini tut*- kalp çarpın-tısını kontrol etti, işitsel ve görsel reflekslerini hızlıca test et-ti, diz kapağı refleksini ölçmek için güzel diz kapağına küçük bir çekiçle hafifçe vurdu: T ü m bu basit kontroller Dr. Closterman'ı, Martie'nin çok sağlıklı genç bir hanım ve hatta psikolojik olarak yirmi sekiz yaşından daha bile genç bir hanım olduğu sonucuna götürmüştü.

Muayene odasının köşesindeki sandalyede oturan Dusty, "Sanki her hafta daha çok gençleşiyor," dedi.

Closterman, Martie'ye, "Size her zaman böyle iltifat eder mi?" diye sordu.

"Bunun için evi her sabah köşe bucak temizlemem gerekiyor." Diyerek Dusty'e doğru gülümsedi. "Bu işi seviyorum."

Closterman, kırklı yaşlarmdaydı ama Martie'nin tersine yaşından daha büyük gösteriyordu ve yapılan testler de hiç şüphesiz aynı şeyi söylüyordu. Bunun nedeni sadece erken beyazlamış saçları değildi. Gıdısı yüzünden iki tane gibi gö-

rünen bir çene, büyük çene kemiği, top şeklinde gururlu bir burun, tuzlu havada, rüzgârda ve güneş altında çok fazla vakit geçirmekten dolayı pembeleşmiş ve sürekli kan çanağı gi-bi görünen göz kenarları ve herhangi bir dermatologun nasihat etmekten sesinin kısılacağı bir ten, onun kendini bu işe adamış bir gurme, derin su balıkçısı, rüzgâr sörfçüsü ve muhtemelen bir bira uzmanı olduğunu ispatlıyordu. Geniş

alnından kaim beline kadar, hastalarına verdiği nasihatlarm hiçbirini uygulamamanın yol açtığı sonuçların yaşayan bir örneğiydi.

Sörfçü doktorun neşter kadar keskin bir zekâsı, elinde bir masal kitabıyla torununun başucunda oturan mükemmel bir büyükbaba tavrı vardı. Mesleğine olan bağlılığı Hi-pokrat'ı bile utandırabilirdi ama yine de Dusty'nin onu diğer iç hastalıkları uzmanlarına tercih etmesinin nedeni, bu insa-ni özellikleri ve hoşgörüsüydü. Doktor, kibirli olmayan, dog-maları olmayan nadir uzmanlardan biriydi. Problemi, uzmanlık taslayan diğer doktorları genellikle kör eden önyargı gözlükleriyle değil, farklı bir perspektifle gözlemleyebiliyordu.

İnsan olarak zayıflığının ve sınırlarının farkında olduğu için oldukça mütevazıydı.

Notlarını Martie'nin dosyasına girerken "Sağlığın mü-

kemmel," dedi Closterman. "Dayanıklı bir bünyeye sahipsin.

Baban gibi."

Üzerinde kâğıttan yapılmış bir gecelikle ve ayağında kır-mızı dizaltı çoraplanyla muayene masasının kenarında oturan Martie gerçekten de, ölümün kaçınılmaz bir şey değil de, kişisel bir tercih olduğuna inanan bir sunucuya sahip kablolu televizyon programlarına çıkan aerobik hocaları kadar sağlıklı görünüyordu.

Dusty, Martie'de, hastalarına karşı gösterdiği hassasiye-te rağmen, Closterman'm fark edemediği değişiklikler oldu-

ğunu görebiliyordu. Gözlerinde, ışıl ışıl bakışlarını matlaştı-

ran kasvetli bir gölge vardı. Dudaklarına inatçı bir sertlik yerleşmişti ve omuzlan çökmüştü.

Closterman, Martie'yi bir dizi teşhis prosedürü için hemen bitişikteki hastaneye sevk etmeye karar verdiyse de, Dusty bunu Martie'nin içinde bulunduğu tehlikeli durumun nedenini saptamak için atılması gereken bir adım olarak de-

ğil de, her yıl yapılması gereken aynntılı bir check-up olarak değerlendiriyordu. Doktor, Martie'nin son yirmi dört saattir **Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2 1**

sergilediği tuhaf davranışların oldukça kısa bir özetini dinlemişti ve Martie, şiddet içeren rüyalarını ayrıntılı olarak an-latmasa da, Dusty'i o yağlı çörekleri yediğine pişman etmeye yetecek kadar ayrıntı vermişti. Doktor, hastasının dosyasına notlar almayı bitirdiğinde, stresin ve stresten kaynaklanan zihinsel ve psikolojik problemlerin kaymaklarını ve stresle başa çıkmanın en iyi tekniklerini açıklamaya başladı. Doktor, Martie'nin probleminin aşırı çalışmaktan, çok az dinlen-mekten, küçük şeyleri büyütmekten ve rahat bir yatağa sahip olmamaktan kaynaklandığını düşünüyordu.

Martie, refleks çekicini ortadan kaldırmasını rica etmek için Closterman'm sözünü kesti.

Stresle ilgili olarak verdiği güzel vaaza ara vererek göz kırptı ve, "Kaldırayım mı?" diye sordu.

"Beni sinirlendiriyor. Sürekli ona bakıyorum. Onunla yapabileceğim şeylerden korkuyorum."

Parlak çelikten yapılmış alet oyuncak bir çekiç kadar küçüktü ve silah olarak kullanılması imkânsız gibi görünüyordu.

"Ya onu bulunduğu yerden alıp yüzüne atarsam," dedi Martie. Sesi çok yumuşak ve makul çıktığı için söylediği kelimeler çok daha fazla rahatsız ediciydi. "Sizi sersemletebilir hatta daha kötüsü olabilir ve ben o arada daha öldürücü bir şeyler bulmak için zaman kazanırım. Örneğin kalem. Lütfen kalemi de ortadan kaldırır mısınız?"

Dusty sandalyesinin ucuna doğru kaydı. *Martie yine başlamıştı.*

Dr. Closterman, kapalı hasta dosyasının üzerinde duran tükenmez kaleme baktı. "O sadece Paper Mate marka bir kalem," dedi.

"Size onunla neler yapabileceğimi anlatayım Doktor. Bu aklımdan geçen şeylerin küçük bir örneği. Bu kötü düşüncelerin aklıma nasıl girdiğini bilmiyorum; bu düşünceleri nasıl durduracağımı da bilmiyorum." Mavi kâğıttan yapılmış gecelik, içinde doğmaya çalışan ölümcül bir varlık olan kuru bir koza gibi gevrek ve uğursuz bir ses çıkardı. Sesi tükenmek üzere gibiydi ama hâlâ yumuşaktı. "Paper Mate, Montblanc ya da Bic olması umurumda değil; çünkü o aynı zamanda küçük bir hançer ve küçük bir şiş. Onu dosyanın üzerinden alıp siz daha ne olduğunu anlamadan gözünüzün içine soka-bilirim, yansına kadar kafatasınızın içine itebilirim, döndürüp, döndürüp, döndürüp beyninize vidalayabilirim. Ya ölüp yere yığılırsınız ya da yaşamınızın geri kalan kısmını lanet olasıca bir patatesin zekâsıyla geçirirsiniz." Martie titriyordu.

Dişleri birbirine çarpıyordu. Arabada yaptığı gibi başını ellerinin arasına aldı. Beyninin içindeki gece yansı bahçesinde istenmeden açmış çiçekler gibi beliren iğrenç görüntüleri bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Siz yerde ölü veya diri olarak yatarken kalem dışında başka aletlerle size zarar vermeye devam edebilirim. Bu çekmecelerden birinde enjektörleriniz, iğneleriniz var; şu tezgâhın üzerinde dili bastırmak için kullanılan aletlerle dolu büyük bir cam bardak var. Bardağı kırdığımda kınk cam parçalannı bıçak olarak kullanabilirim. Yüzünüzü oyabilirim veya parçalara ayırabilirim. Parçalan, enjektör iğneleriyle duvara iğneleyebilirim.

Yüzünüzden bir kolaj yapabilirim. Bunu yapabilirim. Görebiliyorum. . . *şu anda* bunlan kafamın içinde görebiliyorum. "

Martie elleriyle yüzünü kapattı.

Closterman, *patates* kelimesinde, cüssesine rağmen tıp-kı bir dansçı gibi ayağa kalkmıştı ve Martie'nin konuşması-

nın sonunda Dusty de ayağa kalktı.

"İlk olarak," dedi doktor, "Valium için bir reçete yazıyorum. Buna benzer kaç olay yaşadınız?"

"Birkaç tane," dedi Dusty. "Bilmiyorum. Ama bu diğerleri kadar kötü değildi." Closterman'm yuvarlak yüzünde tebessüme benzer bir ifade belirdi; çatık kaşlan aşağı inmek için yeterli yerçekimine sahip değildi. Top gibi burnu, kırmı-

zı yanakları ve neşeli gözleri karşısmdakileri neşelendiriyordu. "Kötü değil mi? Diğerleri daha da mı kötüydü? Bu durumda bu testleri Valium *olmadan* tavsiye etmiyorum. MRI gibi bazı prosedürler hastalan endişelendiriyor."

"O prosedürler beni rahatsız ediyor," dedi Martie.

"Biz sizi rahatlatırız, bu yüzden bu çok önemli bir sorun değil." Closterman kapıya doğru yürüdü, eli kapı kolunun üzerindeyken bir an duraksadı.. Dusty'e doğru baktı. "Burada iyi misin?"

Dusty başıyla onayladı. "Bunlar sadece Martie'nin yapmaktan korktuğu şeyler; *yapabileceği* şeyler değil. Martie böyle şeyler yapamaz."

Martie yüzünü kaplamış olan parmaklarının arasından

"Yapamam tabi," dedi. Closterman gittikten sonra Dusty refleks çekicini ve kalemi Martie'nin ulaşamayacağı bir yere koydu "Kendini daha iyi hissedior musun? "

Martie, parmaklarının arasından Dusty'nin neler yaptı-

ğını görmüştür. "Bu çok küçük düşürücü."

"Elini tutabilir miyim?"

Martie ilkönce duraksadı. Sonra: 'Tamam," dedi.

Closterman her zamanki eczanelerine telefon etmiş ve ellerinde Valium olup olmadığını sormuştu. Geri döndüğünde elinde iki paket numune ilaç vardı. Numunelerden birini aç-

tı ve içi su dolu bir kâğıt bardakla birlikte ilacı Martie'e uzattı.

"Martie," dedi Closterman, "Yapılacak olan testlerin kafatasının içindeki - neoplazmaya ait, kistik, iltihaplı ve çıban şeklindeki- herhangi bir kütleyi ortaya çıkaracağından eminim. Bir çoğumuz uzun süreli baş ağrıları çekeriz ve hemen beynimizde bir tümör olduğunu düşünürüz ama beyin tü-

mörleri o kadar yaygın değildir. "

"Bu bir baş ağrısı değil," diye hatırlattı Martie.

"Kesinlikle. Ve baş ağrıları, beyin tümörlerinin önemli semptomlarından biridir. Tıpta tıkanmış disk adı verilen ve retinada görülen belirti gibi. Gözlerini muayene ettiğimde bu belirtiye rastlamadım. Mide bulantısından ve

kusmadan bahsettin. Miden bulanmadan kussaydm, klasik bir sempto-mumuz olacaktı. Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla halüsinasyon görmüyorsun."

"Hayır."

"Kafandan tatsız düşünceler geçiyor ve tuhaf görüntüler görüyorsun ama bunları gerçek olaylarla karıştırmıyorsun.

Benim gördüğüm tek şey, ileri derece endişe hali. Söylenmesi gereken her şey söylendiğine ve yapılması gereken her şey yapıldığına göre, ilk olarak elememiz gereken birçok fizyolo-jik hastalık var... Bu durumda korkarım size bir terapist tavsiye etmek zorundayım."

"Biz zaten bir terapist tanıyoruz," dedi Martie.

"Öyle mi? Kim?"

"En iyilerden biri olduğu düşünülüyor," dedi Dusty.

"Belki adını duymuşsunuzdur. Bir psikiyatr. Dr. Mark Ahriman."

Roy Closterman'm yuvarlak yüzü onaylamayan bir yüz ifadesi takınmak için gerekli olan keskin çizgileri oluşturamadı. Bir anda, bir başka galaksiden gelen uzaylılara ait hi-yeroglifyazısı kadar okunması ve anlaşılması zor bir ifade ta-kındı.

"Evet, Ahriman, oldukça ünlü biri. Kitapları da öyle tabi.

Bu tavsiyeyi nereden aldınız? Sanırım hasta listesi oldukça kabarık."

"Bir arkadaşımı tedavi ediyor," dedi Martie.

"Rahatsızlığının ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Agorafobi."

"Çok kötü bir rahatsızlık."

'Tüm hayatı değişti."

"İyileşiyor mu?"

Martie, "Dr. Ahriman onun iyileşmek üzere olduğunu söylüyor," dedi.

"İyi haber," dedi Closterman.

Gözlerinin kenarındaki güneş yanığı deri kırıştı ve dudakları, ağzının her iki yanından eşit derecede yukarı bükül-dü ama bu her zamanki gibi büyük ve tatlı bir tebessüm de-

ğildi. Aslında buna tebessüm bile denemezdi. Sadece esrarlı bir bakış çeşidiydi ve Buda heykellerinden birinin yüzündeki tebessümü anımsatıyordu; yumuşaktı ama neşeden çok gizem içeriyordu.

Yüzünde aynı ifadeyle, "Ama Dr. Ahriman yeni hasta kabul etmek istemezse tanıdığım harika bir terapist var. Sevecen ve çok zeki bir kadın. Seni görmeyi seve seve kabul ede-cektir." Martie'nin dosyasını ve Martie'nin

eline geçirmekten korktuğu kalemi aldı. "Terapiye başlamadan önce lütfen bu testleri yaptır. Hastanede seni bekliyorlar ve bazı bölümler seni acil vaka gibi, programlarının arasında bir yerlere sıkış-

tıracağına söz verdi. Randevu alman gerekmiyor. Cuma gü-

nüne kadar tüm sonuçlan almış olurum. Ondan sonra ne yapılması gerektiğine birlikte karar veririz. Sen üzerini giyin-ceye ve yan odaya gelinceye kadar Valium etkisini göstermeye başlayacaktır. Reçeteyi yaptırmadan önce ilaca yeniden ihtiyacın olursa ikinci numune elinde. Herhangi bir soru?"

Mark Ahriman'ı neden sevmiyorsunuz? diye merak etti, Dusty.

Ama bu soruyu doktora sormadı. Çoğu akademisyene ve uzmana duyduğu güvensizliği -hiç şüphesiz Ahriman sahip olduğu iki etiketi gururla taşıyordu- ve Dr. Closterman'a duyduğu saygıyı düşünerek Dusty sorusunu neden kendisine sakladığını bir türlü anlayamadı. Yine de bu soru dilinin ucuna gelmiş ve oraya yapışıp kalmıştı.

Birkaç dakika sonra Dusty ve Martie, doktorun ofisinin bulunduğu binadan çıkıp hastaneye uzanan bahçede yürürken Dusty, bugün öğleden sonra için randevu almak üzere Ahriman'm ofisini aradığını ve ondan cevap beklediğini Dr.

Closterman'a söylememesinin aslında tuhaf bir durum olsa da, aklından geçen soruyu sormak istememesinden daha az tuhaf olduğunu fark etti.

Yukandan gelen *sesler* Dusty'nin dikkatini oraya yöneltti. İnce gri bulutlar, kirli çarşaflar gibi mavi gökyüzüne asıl-mıştı ve üç tane şişman karga havada takla atıyor, mezarlıklarda yapacaklan yuvalar için dağılmaya başlamış sisten parçalar koparmaya çalışır gibi oraya buraya saldmyordu.

Bildiği ve bilmediği bazı nedenlerden dolayı Dusty'nin aklına Poe ve girişe tünemiş felaket habercisi kuzgun geldi.

Martie, bir Valium durgunluğu içinde olsa da, Dusty'nin elini tutarken daha önceki gibi gönülsüz değildi. Dusty, Poe'nun kayıp geç kız Lenore şiirini de hatırladı ve kargalann çıkardığı *sesin*, kuzgun diline çevrildiğinde "hiçbir zaman" anlamına gelip gelmediğini merak etti.

Hematoloji laboratuannda Martie, kanının yavaşça bir dizi tüpü doldurmasını seyrederken Vietnam'dan gelmiş

genç Amerikalı teknisyen Kenny Pjan'le sohbet ediyordu.

Teknisyen, iğneyi hiç acıtmadan hızla damanna sokmuştu.

Kenny, bulaşıcı bir tebessümle "Bir vampirden daha az sıkıntı veriyorum," dedi, "ve genellikle nefesim daha güzel kokar."

Alman onun kanı olsaydı, Dusty normal bir ilgiyle seyre-debilirdi ama Martie'nin kanının görüntüsü midesini bulandırmıştı.

Onun rahatsız olduğunu fark eden Martie, cep telefonuyla Susan Jagger'ı aramasını istedi.

Dusty numarayı tuşladı ve telefonun on iki defa çalmasını bekledi. Susan cevap vermeyince bitir düğmesine bastı ve Martie'ye numarayı sordu.

"Numaraya biliyorsun."

"Belki de yanlış tuşlamışımdır."

Numaralan yüksek sesle okuyarak tekrar tuşladı ve son numaraya bastığında, Martie "Numara doğru," dedi.

Bu defa, çağrıya son vermeden önce telefonun on altı de-fa çalmasını bekledi.

"Susan evde değil."

"Ama evde olması lazım. Ben yanında olmazsam asla dı-

şan çıkmıyor."

"Belki de duştadır."

'Telesekreter devreye girmiyor mu?"

Hayır. Sonra deneyeceğim."

Valium'un etkisiyle rahatlamış oları Martie düşünceli ve hatta endişeli görünüyordu ama içinden herhangi bir korku düşüncesi geçmemişti.

Bir tüp dolusu kanı son bir boş şişeyle değiştirirken Kenny Phan, "Kişisel koleksiyonum için bir tane daha," dedi.

Martie güldü; bu defa herhangi bir karanlık duygunun etkisiyle ürpermemişti.

İçinde bulundukları koşullara rağmen Dusty yeniden normal yaşamlarına geri dönüyorlarmış gibi bir hisse kapıl-dı. Son on dört saattir yaşadığı korkunç anlarda tahmin et-tiğinden daha kolay olacak gibiydi.

Kenny Phan, iğnenin girdiği yere küçük ve mor bir Dinazor Barney bandajı yapıştırırken Dusty'nin cep telefonu çal-dı. Dr. Ahriman'm sekreteri Jennifer, psikiyatrın bugün öğleden sonra saat bir buçukta onları kabul edebileceğini bildir-mek için arıyordu.

Dusty bunu Martie'ye söylediğinde Martie rahatlamış

olarak "Çok şanslıyız," dedi.

"Evet." Dusty de rahatlamıştı - diğer taraftan bazı endi-

şeleri de vardı. Martie'nin problemi psikolojikse, hızlı ve tam iyileşme için konulacak teşhis, hastalık tamamen fiziksel bir nedenden kaynaklanıyorsa konulacak olan teşhisten daha az ikna edici olabilirdi. Dr.

Mark Ahriman'la daha önce hiç tanışmamıştı ama psikiyatrın sekreteri aradığında Dusty'nin içi sıcak bir güven ve rahatlama duygusuyla dolmuştu - bu da merak uyandırıcı ve şaşırtıcı bir tepkiydi.

Sorun tıbbi değilse, Ahriman ne yapması gerektiğini anlayacaktı. Martie'nin endişelerinin altında yatan şeyi ortaya çıkarabilecekti.

Dusty'nin herhangi bir uzmana sonuna kadar güvenme isteksizliği patolojik bir durumdu ve bunu ilk defa kabul ediyordu. Dr. Ahriman'm aldığı tüm derecelerle, çok satanlar kategorisine giren kitaplarıyla ve muhteşem ünüyle, sorunları ortadan kaldırmak için neredeyse sihirli bir yeteneğe sahip olduğuna bu denli inanmak istediği için Dusty neredeyse dehşete düşmüştü.

En çok değer verdiği şeyler -Martie ve temellerini birlikte attıkları aile yaşamları- riske girdiğinde ve problemi çözmek için kendi bilgisi ve sağduyusu yeterli olmadığında, kendisini umutsuzluğa düşüren bir korku içinde uzmanlara yö-

nelmişti. Bu yönelişin neden sadece pragmatik bir umut de-

ğil, rahatsız edici bir şekilde kader fikrine yakın bir düşünceydi.

Pekâlâ, tamam. Bunun ne zararı var ki? Martie'i sağlıklı ve mutlu olduğu eski haline geri döndürebilseydi, herhangi bir kimsenin önünde, herhangi bir zamanda ve herhangi bir yerde gururunu ayaklar altına alabilirdi.

Martie, Dusy'nin elini tuttu ve kolundaki mor Barney'i çıkarmadan siyah elbiseleriyle hematoloji laboratuarından Dusty ile el ele çıktı. Şimdi MRI çektireceklerdi. Koridorlar yer cilası, dezenfektan kokuyordu. Havada hafif bir hastalık kokusu vardı.

Bir hemşireyle hastane hademesi onlara doğru yaklaştı.

Üzerinde Martie yaşlarından genç bir hanımın yattığı bir sed-yeyi itiyorlardı. Kadına serum bağlanmıştı. Yüzüne kompres yapılmıştı; üzerlerinde taze kan izleri vardı. Gözlerinden birisi görülebiliyordu: açık, gri yeşil karışımı gözler şoktan dolayı parlıyordu.

Dusty, sanki bu yabancının mahremiyetine tecavüz et-miş gibi başını çevirdi ve Martie'nin elini daha sıkı tuttu. Bu yaralı kadının cam gibi bakışlarında, bir anda Dusty'nin üzerine atlamaya hazır bir uğursuzluk olduğundan emindi.

Kırışmış gözler ve bükülmüş bir ağızla Closterman'm Cheshire peynirine benzeyen esrarlı tebessümü Dusty'nin hafızasında yeniden canlandı.

45

Doktor bir hayli geç uyandı. Hiç rüya görmemişti. Kendini dinlenmiş hissediyor ve önünde uzanan günü düşünü-

yordu.

Büyük yatak odasma bağlı olan tam donanımlı jimnastik salonunda, ağırlık aletleriyle iki tam devir yaptıktan sonra yarım saat de kondisyon bisikletine bindi.

Egzersiz programı bundan ibaretti. Bu programı haftada üç defa uyguluyordu. Yine de formu yirmi yıl önceki gibi yerindeydi. Göbeği yoktu ve kadınlar fiziğini çok beğeniyordu.

Genlerine güveniyordu ve stresi hemen üzerinden atan bir yapıya sahipti.

Duş almadan önce mutfağı aramak için dahili hattı kullandı ve Nella Hawthorne'dan kahvaltı hazırlamasını istedi.

Yirmi dakika sonra ıslak saçlarıyla, baharat kokulu losyo-nuyla ve üzerinde kırmızı ipek sabahlığıyla yatak odasma ge-ri döndü ve elektrikli yemek asansöründen kahvaltısını aldı.

Som gümüş antika tepsisinin üzerinde, soğuk kalması için içi buz dolu küçük gümüş bir kovaya konmuş, taze sı-

kılmış portakal suyu, iki tane çikolatalı ay çöreği, üzeri kahverengi şeker ve kremayla kaplanmış bir kase çilek, yanında yarım bardak çırpılmış tereyağı olan portakallı bademli ekmek, limon marmelatlı bir dilim hindistancevizli kek ve arada atıştırmak için üzerine şeker ve tarçın serpilerek yağda kızartılmış bol miktarda ceviz vardı.

Yaşı otuz sekiz olsa da doktor, metamfetaminler sayesinde on yaşındaki bir çocuğun metabolizmasına sahipti.

Kahvaltısını, birkaç saat önce babasının vücudundan ayrılmış olan gözlerini incelediği cilalanmış çelik ve ahşaptan yapılmış masada etti.

Formaldehit kavanoz hâlâ oradaydı. Yatağa girmeden önce kavanozu kasaya geri koymamıştı.

Bazı sabahlar kahvaltısını ederken haberleri izlemek için televizyonu açıyordu fakat hiçbir kanalın ne kadın ne de erkek haber spikerleri, yirmi yıl önce ölmüş olan Josh Ahriman'm gözleri kadar ilgi çekici gözlere sahip değildiler.

Çilekler, doktorun bugüne kadar yediği çileklerin en ta-zesi ve en

lezzetlisiydi. Ayçörekleri mükemmeldi..

Babasının bakışları yorgun bir biçimde sabah kahvaltı-

sına bakıyordu.

Bir dahi olan doktor, yirmili yaşlarında tüm eğitimini tamamlamış ve psikiyatri kliniğini açmıştı. Öğrenmek ona çok kolay gelse de, babası sayesinde Hollywood bağlantıları olmasına rağmen, zengin müşterilerle uğraşmak da hiç kolay gelmemişti.

Film dünyasına ait elit tabaka, herkesin eşit haklara ve eşit fırsatlara sahip olduğunu yüksek sesle ilan etse de, ço-

ğu, genç psikiyatrlara karşı bir önyargıya sahipti ve yirmile-rinde bir terapistin kanepesine uzanmaya hazır değildi. Dü-

rüst olmak gerekirse, doktor yaşından çok daha küçük gösteriyordu -hâlâ da öyleydi- ve diplomasını indirdiği zaman insanlar onun on sekiz yaşında olduğunu düşünebilirdi. Yi-ne de, zamanın en başarılı moda tasarımcısından giyinen de-

ğil de, duygularını ortaya dökerek giyinen insanlarla dolu film dünyasında Ahriman bu tür bir ikiyüzlülüğün kurbanı olmuştu.

Babası cömert bir biçimde destek olmaya devam etmişti ama doktor artık bu yaşlı adamın yardımlarını kabul etmek istemiyordu. Yirmi sekiz yaşında, birisine bağımlı olarak ya-

şamak ne kadar utanç vericiydi, özellikle de akademik başa-rıları göz önüne alındığında. Josh Ahriman'm eli açık olsa da, oğluna koyduğu sınırlar, doktorun istediği şekilde yaşamasına izin vermiyordu ve verdiği para da doktorun yapmak istediği araştırmaya yetmiyordu.

Tek çocuk ve tek varis olarak, babasını ultraşok etkisi yaratan aşırı dozda paraldehit karıştırılmış thiobarbital'la öl-dürdü. Karışımı, yaşlı adamın çok sevdiği bir çikolata kaplı küçük kurabiyelere enjekte etmişti. Babasının gözleri çıka-rılmış gövdesini ortadan kaldırmak için evi ateşe vermeden önce, onun yüzünde kısmi bir inceleme yapmış ve gözyaşla-rının kaynağını araştırmıştı.

Josh Ahriman, son derece başarılı bir senarist, yönetmen ve yapımcıydı -gerçek bir üçlü tehlike-. Çalışmaları arasında basit aşk hikâyeleri ve ateş altında gösterilen cesareti konu alan vatanseverlik hikâyeleri bulunuyordu. Bu filmler birbirinden farklı olsa da hepsinin de ortak bir özelliği vardı: T ü m izleyiciler, bu filmlerle gözyaşlarına boğuluyorlardı. Ba-zı eleştirmenler -hepsi değil- bu filmlere duygusal saçmalık etiketini yapıştırmıştı ama halk bu filmleri izlemek için sinema salonlarına koşuyordu: Babası, elli bir yaşındaki

zamansız ölümünden önce iki Oscar ödülü almıştı: Biri en iyi yönetmen, diğeri en iyi senaryo ödülü.

Bazı filmleri, işlediği duygular çok samimi olduğu için gişe rekoru kırmıştı. Hollywood'da uzun süre başarılı olmak için gerekli olan acımasızlığa ve ikiyüzlülüğe sahip olduğu halde, hassas bir ruhu ve sevecen bir kalbi de vardı ve dönemin ağlama şampiyonlarından biriydi. Geçmişte ölmesi için sık sık ve hararetli bir biçimde dua ettiği birisinin cenazesinde bile ağlıyordu. Düğünlerde, evlilik yıldönümlerinde, boşanma davalarında, bar toplantılarında, doğum günü parti-lerinde, mitinglerde, horoz dövüşlerinde, Şükran Günü'nde, Noel'de ve Yılbaşı gecesinde, Dört Temmuzda, İşçi Günü'nde bile utanmadan ağlardı. Ama en çok, hatırladığı zaman annesinin ölüm yıldönümünde ağlardı..

Bu adam gözyaşlarıyla ilgili tüm sırları biliyordu. Hem tatlı büyükanneleri hem de mafya üyelerini aynı şekilde na-sıl ağlatacağını biliyordu. Gözyaşlarıyla güzel kadınları nasıl etkileyebileceğini biliyordu. Kederi, acıyı, hayal kırıklığını, stresi üzerinden atmak için gözyaşlarını nasıl kullanacağını biliyordu. Gözyaşları sayesinde sevinci bile artıyor ve daha fazla büyüyordu.

Aldığı mükemmel tıp eğitimi sayesinde doktor, gözyaşla-rının, insan vücudu tarafından nasıl oluşturulduğunu, nasıl depolandığını ve nasıl dışarı atıldığını biliyordu. Yine de, babasının gözyaşı bezlerini inceleyerek yeni bir şeyler öğrenmeyi umuyordu.

Fakat bu konuda hayal kırıklığına uğramıştı. Babasının göz kapaklarını kestikten sonra ve gözlerini dikkatlice çıkardıktan sonra gözyaşı bezlerinin normalde olması gereken yerde olduğunu fark etmişti: Yörüngede, gözyuvarlağmm üs-tünde ve yanında. Bezlerin büyüklükleri, şekilleri ve tasarımları normaldi. Gözleri besleyen üst ve alt gözyaşı kanalla-rı da aynı şekilde sıradandı. Göz kemiğinin oyuğunda tarsus bağının arkasında bulunan ve zarar vermeden çıkarması oldukça zor olan gözyaşı keseleri on üç milimetreydi. Bu, bir yetişkin için ortalama bir büyüklüktü.

Gözyaşları bezleri ince olduğu ve çok yumuşak dokudan oluştuğu için doktorun sınırlı otopsisinde zarar görmüştü ve onlardan hiçbirini saklayamamıştı. Şu anda elinde sadece göz yuvarlakları vardı ve onları itinayla saklama çabalarına, koruyucu vakum pakete, düzenli bakıma rağmen, yavaş ya-vaş bozulmalarını tamamen önleyemiyordu.

Babasının ölümünden kısa bir süre sonra Ahriman, Santa Fe, New Mexico'ya giderken gözleri de yanında götür-müştü. Burada, büyük

yönetmenin gölgesinden kurtulup kendi ayaklan üzerinde durabilen bir adam olabileceğine inanmıştı; çünkü Los Angeles'ta kalırsa bu gölgeden asla kurtulamayacaktı. Yüksek çölde Ahriman ilk başanlannı el-de etmiş ve kontrol oyunlan konusundaki önüne geçilemez tutkusunu fark etmişti

Santa Fe'den Arizona, Scottsdale'ye geçerken ve en sonunda da Newport Beach'e gelirken gözler hâlâ yanındaydı.

Burada, babasının eskiden yaşadığı topraklann yaklaşık bir saat güneyinde, geçen zaman ve kazandığı sayısız başan doktoru sonsuza dek, babasının gölgesinden kurtarmıştı ve kendisini eve dönmüş gibi hissetmişti.

Ahriman'm dizi masanın ayağına çarpınca, formaldehit içindeki gözler yavaşça yuvarlandı ve ağzına götürdüğü son kızarmış cevizin ilerleyişini izliyormuş gibi göründü.

Kirli tabakları masanın üzerinde bıraktı ama kavanozu kasaya geri götürdü.

Üzerine Vestimenta marka, şık kesimli, yünlü, mavi kru-vaze bir takım elbise, içine geniş yakalı, Fransız manşetli klasik beyaz bir gömlek giydi ve sade ama oldukça güzel desenli ipek bir kravat taktı. Babasının eski dramlara olan ilgisinden dolayı kostümün ne kadar önemli olduğunu öğrenmişti.

Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Bugüne kadar attığı tüm stratejik adımları gözden geçirmek ve oyunun bir sonraki aşamasına en iyi nasıl geçebileceğine karar vermek için ofisine, Dustin ve Martie Rhodes'den en az iki saat önce gitmek istiyordu.

Garaja inen asansöre bindiğinde Susan Jagger aklına geldi ama artık o geçmişte kalmıştı, şu anda en kolay gözü-

nün önüne getirebildiği yüz Martie'nin yüzüydü.

Babasının defalarca yaptığı gibi, milyonların gözyaşları-

nı dökmeyi asla başaramamıştı. Fakat, bir tek izleyiciye göz-yaşı döktürebilmek de insana zevk verebilirdi. Bunun için hayli zeki, yetenekli ve becerikli olmak gerekiyordu. Ve vizyona da ihtiyaç vardı. Hiçbir eğlence şekli, diğerinden daha yasal değildi.

Garaja inen asansörün kapıları açıldığında doktor, Martie'nin gözyaşı bezlerinin ve gözyaşı keselerinin babasmmki-lerden daha dolgun olup olmadığını düşündü.

46

Muayene edilen, röntgenleri çekilen, incelenen, grafikle-ri oluşturulan ve kanı alman Martie'nin tüm testleri tamamlanmış ve numuneleri alınmış olarak hastaneden çıkabilme-si için küçük plastik bir kaba işemesi gerekiyordu. Dusty, Martie'nin "idrar örneği gözcüsü" olabileceğini belirtse de, Martie, Valium sayesinde, Dusty'nin her ikisi için de küçük düşüren varlığı olmadan tek başına banyoya gitme riskini göze alacak kadar sakindi

Martie hâlâ eski Martie değildi. Mantıklı hiçbir açıklaması olmayan endişesi, ilaçla ortadan kaldırılmamıştı; sadece bastırılmıştı; beyninin karanlık köşelerinde sıcak korlar sessizce ve için için yanıyorlardı ve her şeyi yok edecek bir yangın çıkarma kapasitelerini koruyorlardı.

Lavaboda ellerini yıkarken cesaretini toplayıp aynaya baktı. Hata. Aynada yansıyan gözlerinde bastırılmış ve öfke dolu Diğer Martie'yi gördü. Bu kimyasal sınırlamaya çok sinirlenmişti.

Ellerini yıkamayı bitirinceye kadar gözlerini tekrar yukarı kaldırmadı. Martie ve Dusty hastaneden çıkana kadar, en-dişe korları yeniden parlamaya başlamıştı.

İlk Valium'u alalı sadece üç saat olmuştu. İkinci dozu almak için henüz erkendi ama Dusty numune paketini açtı ve ikinci tableti Martie'ye verdi. Martie, lobideki bir musluktan su içerek tableti yuttu.

Bahçede dolaşan insanların sayısı artmıştı Martie, bir ruh çağırma seansına gelmiş kötü bir ruhun sesi kadar yu-muşak ve kısık bir sesle bahçede yürüyen insanların saldırı-

ya açık olmalarına ilişkin yorumlar yapıyordu. İşte burada bacağı alçıda olan ve koltuk değnekleriyle yürüyen bir adam vardı. Onu yere düşürmek çok kolaydı ve yere düştüğü zaman savunmasız kalacaktı. Birileri botunun ucunu onun boğazına dayayabilirdi. Ve burada, aküyle çalışan bir tekerlekli sandalye üzerinde gülümseyerek dolaşan bir kadın vardı. Sol kolu dizlerini üzerindeydi ve sağ eliyle sandalyenin kumandalarını kullanıyordu. Bugün buradan geçen en savunmasız hedef gibi görünüyordu.

Martie, dikkatini önündeki kaldırıma yöneltti ve yanından geçtiği kişilere dikkat etmemeye çalıştı. Belki bu sayede onu çok fazla korkutan nefret dolu iç ses de susabilirdi.

Dusty'nin koluna daha sıkı tutundu Valium'a ve onu arabaya götüren kocasma güvenmeye devam etti.

Park yerine geldiklerinde ocak rüzgârı hızlandı ve kuzey batıdan hafif bir soğuk getirdi. Ağaçlatın sallanan dallan kendi aralannda fısıldaşıyor gibi sesler çıkartıyordu. Güne-

şin ve gölgenin hareketli oyunlan otomobilin ön camında, Martie'nin okuyamadığı bir kodla yazılmış semafor haberleş-

me uyarılan gibi şekiller oluşturuyordu.

Dr. Ahriman'la olan randevularından önce öğle yemeği yiyecek vakitleri vardı. İkinci Valium kısa bir süre sonra etkisini gösterecekti ama Martie, en rahat kafede bile herhangi bir olay çıkarmadan kırk beş dakika geçirebileceğinden emin değildi. Bu nedenle Dusty, arabaya servisi olan fast-fo-od restoranlanndan birini aramaya başladı.

Arabayla yaklaşık bir buçuk kilometrelik bir mesafe kat ettikten sonra Martie, Dusty'den, çok geniş bir alan üzerine kurulmuş üç katlı ve bahçeli apartmanın önünde durmasını istedi. Bina, golf sahası kadar yeşil çimenlik bir alanın arkasında yükseliyordu. Çimenlik alan Kaliforniya'ya özgü zarif ağaçlarla, dantele benzer sarmaşıklarla ve erken açmış eflatun çiçekleri olan birkaç uzun leylak ağacıyla gölgeleniyordu.

Binanın duvarlan açık sarı renge boyanmıştı. Çatısı kırmızı kiremitlerle kaplanmıştı. Temiz, güvenli, rahat bir yere benziyordu.

"Yansını yangından sonra yeniden inşa etmek zorunda kaldılar," dedi Martie. "Altmış daire yandı."

"Bu ne zaman oldu?"

"On beş yıl önce. Binanın zarar görmeyen kısımlannda çatıyı yenilediler çünkü yangının o kadar çabuk yayılması-

nın nedeni eski sedir çatı kiremitleriydi. "

"Perili gibi görünmüyor öyle değil mi??"

"Aslında öyle görünmeli. Dokuz kişi öldü. Bunlardan üç tanesi henüz daha çocuktu. Komik görünüyor. . . bilirsin iş-

te şu anda o kadar güzel görünüyor ki, sanki o gece sadece bir rüyaydı."

"Baban olmasaydı çok daha kötü olabilirdi."

Dusty tüm ayrmtılan bildiği halde, Martie yangın hakkında konuşmak istiyordu. Şu anda babasından kalan tek şey onunla ilgili hatıralarıydı ve onlar hakkında konuşarak Martie hatıralannm taze kalmasını sağlıyordu. "İtfaiyeciler buraya geldiğinde bina cehennem gibiydi. Yangını kolay kolay söndüremeyeceklerini biliyorlardı. Güler Yüzlü Bob, cehennem gibi sıcak ve dumanlı o binaya tam dört defa girdi ve her seferinde dışarı çıkmayı başardı. Bu onun için çok tehlikeliydi ama binadan dışarı çıkarken yanmda sürekli o

olmasaydı asla kurtulamayacak olan insanlar vardı. Bazılarını ta-

şıyor, bazılannm önünden yürüyordu. Beş kişilik bir aile, dı-

şan çıkış yolunu bulamamış, dumandan kör olmuş, alevlerin arasında sıkışıp kalmıştı. Beşini de güvenli bir biçimde dışan çıkarmayı başardı. Orada başka kahramanlar da vardı, tüm itfaiyeciler olay yerine çağnlmıştı, ama hiçbiri onun gösterdiği cesareti gösteremedi. Dumanı, lezzetli bir şeymiş

gibi yutamadı, ateşin içinde sauıiadaymış gibi eğlenemedi. O

ise sürekli binadan birilerini çıkanyordu-ama bu onun her zamanki haliydi. O hep böyleydi. Onun sayesinde on altı ki-

şi kurtuldu. Ama sonra yere yığıldı ve ambulansa bindirilip hastaneye götürüldü. "

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2 7

O gece, annesiyle birlikte hastaneye koşarak Güler Yüz-lü Bob'un başucuna geldiğinde Martie, altında ezileceğini düşündüğü bir korkuya kapılmıştı. Babasının yüzü birinci derece yanıkla kıpkırmızıydı ve siyah çizgilerle kaplanmıştı.

Patlamanın etkisiyle kurum parçalan gözeneklerin arasından içerilere kadar girmişti ve sadece yıkamakla çıkacak gi-bi görünmüyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi. Biri şiştiği için yan kapalıydı. Kaşlan ve saçlannm büyük bir kısmı yanmış-

tı ve ensesinde ikinci derece yanıklar vardı. Sol eli ve dirse-

ğiyle bileğinin arası camlardan dolayı kesildiği için dikişli ve bandajlıydı. Sesi hiç olmadığı kadar ürkek, cızırtılı, ham ve zayıftı. Kelimeler ağzından hmltı şeklinde çıkıyordu ve ağzı-

nı her açışında nefesiyle birlikte acı bir duman kokusu da dı-

şan uğruyordu. Koku *ciğerlerinden* geliyordu. O zamanlar on üç yaşında olan Martie, kendini ilk defa o sabah büyük bir kız olarak görmüştü ve dünyanın onu ne zaman bir yetişkin olarak kabul edeceği konusunda sabırsızlanmıştı. Ama Gü-

ler Yüzlü Bob o kadar kötü durumda hastanede yatarken Martie aniden kendini küçük, kmlgan ve dört yaşındaki bir çocuk kadar çaresiz hissetmişti.

"Sağlam olan sağ eliyle elime doğru uzandı. O kadar yorgundu ki bana zor ulaşabildi. O berbat ve dumanlı sesiyle,

"Hey, Bayan M.,' dedi. Ben de ona, Hey,' dedim. Gülümsemeye çalıştı ama yüzü çok kötü yanmıştı. Yüzünde oluşan tebessüm o kadar tuhaftı ki, beni hiçbir şekilde neşelendire-medi. 'Bana bir şey için söz vermeni istiyorum,' dedi ve ben de başımı salladım çünkü ona her şey için, hatta

kolumu kesmek için bile söz verebilirdim. O da bunu biliyor olmalıy-dı. Çok fazla hırlıyor ve çok fazla öksürüyordu ama, Yarın okula gittiğinde babam şunu yaptı babam bunu yaptı diye övünme. Arkadaşların sana sorular soracaktır ve haberlerde benim hakkımda duyduklan şeyleri tekrarlayacaklardır ama sen hemen havaya girme. Böbürlenme. Onlara burada oldu-

ğumu. . . dondurma yediğimi, hemşirelere eziyet ettiğimi, harika vakit geçirdiğimi, hasta maaşımı aldığımı ve işten kay-tardığımı söyle,'" dedi.

Dusty hikâyenin bu kısmını daha önce hiç duymamıştı.

"Neden sana bu sözü verdirdi?"

"Ben de ona bunu sordum. Okuldaki bütün çocuklann babalan olduğunu ve hepsinin de babalannı birer kahraman olarak gördüklerini ya da öyle görmek istediklerini söyledi.

Ve babama göre çoğu da *öyleydiveya* kendilerine bir şans ve-rilseydi öyle olacaklardı. Ama onlar muhasebeci, satış elemanı, tamirci ve bilgi işlemci olarak çalışıyorlardı ve doğru zamanda doğru yerde olabilecek kadar şanslı değillerdi. Babam mesleğinden dolayı şanslıydı. Bana dedi ki, "Sen benimle övündüğün için bazı çocuklar eve gidip babalan hakkında hayal kırıklığı duyarsa sen çok kötü bir şey yapmış olursun Bayan M. Ve ben senin kötü biri olmadığını biliyorum. Asla böyle biri olmadın. Sen harika birisin. Harika biri.' "

Dusty şaşkın bir ifadeyle "Şanslısın," dedi ve başını salladı.

"İnsanı hayrete düşürüyor değil mi? "

"İnsanı hayrete düşürüyor." Cesaretinden dolayı itfaiye teşkilatından aldığı ödül plaketi ne ilk ne de sondu. Alevlerin yapamadığını kanser yaptığında, ülke tarihindeki en çok plaket alan itfaiyeci olmuştu.

Tören düzenlenmesini istememiş ve tüm plaketleri bası-

na haber verilmeden gizlice alma konusunda ısrarcı davranmıştı. Onun düşüncesine göre, ona zaten bu yaptıklarını yapması beklentisiyle para ödeniyordu; bunlan yapmak onun göreviydi. Aynca, savaşta yaşadıklanyla kıyaslanırsa karşılaştığı tüm risklerin ve aldığı tüm yaraların hiçbir öne-mi yoktu.

"Vietnam'da ona ne olduğunu bilmiyorum," dedi Martie.

"Bu konuda hiç konuşmadı. On bir yaşındayken tavan arasındaki bir kutuda madalyalanm buldum. Bölük komutanı-

nın sekreter grubundaki en hızlı daktilograf olduğu için bu madalyalan kazandığını söyledi ama inanmadığımı görünce Vietnam'da aşçılık görevini

üstlendiğini ve harika kekler yaptığı için bu madalyalan verdiklerini söyledi. On bir yaşında olsam da, sadece güzel kek yaptığı için bir askere Bronz Madalya verilmeyeceğinden emindim. Vietnam'a giderken de Vietnam'dan dönüşünde olduğu kadar iyi bir adam mıydı bilmiyorum ama içimden bir ses orada çektiği acıların onu mü-

tevazı, kibar, cömert, hayata ve insanlara karşı sevgi dolu bir insan yaptığını söylüyor."

Henüz fidan olan ağaçlar ve sarmaşıklar rüzgârda sallanıyordu ve eflatun leylaklar, grileşen gökyüzüne karşı parlı-

yordu.

"Onu o kadar çok özlüyorum ki," dedi.

"Biliyorum."

"Ve başıma gelen bu korkunç şey. . . beni korkutuyor."

"Bunu yeneceksin, Martie."

"Hayır, demek istediğim, bu şeyden korkuyorum; çünkü onun şerefini lekeleyecek bir şey yapmaktan korkuyorum."

"Bu mümkün değil."

"Sen bunu anlayamazsın," dedi titreyerek.

"Anlıyorum ama bu mümkün değil. Sen babanın kızısın."

Martie, hafifçe de olsa gülümsemeyi başarabildiği için şaşır-mışü. Önünde duran Dusty bulanıklaştı ve titreyen dudaklarını birbirine bastırsa da, tuz tadı dudağının kenarına kadar sızdı.

Öğle yemeklerini, arabaya servisi olan bir restoranın park yerinde yediler.

Balıklı ve patates kızartmalı sandviçini yerken Dusty "Ne masa örtüsü, ne mum, ne de çiçek vazosu var," dedi, "ama kabul etmelisin ki, çok güzel bir Dumpster manzaramız var."

Kahvaltı etmediği halde Martie sadece küçük bir vanilyalı milk shake sipariş etmişti ve yavaş yavaş onu içiyordu.

Skeet'in dairesinden Dr. Closterman'm ofisine giderken arabada gözünün önüne gelen perişan edici ölüm görüntülerini yeniden görürsem düşüncesiyle midesini yağlı yiyeceklerle doldurmak istememişti.

Cep telefonuyla Susan'ı aradı. Bitir tuşuna basmadan önce telefonun yirmi defa çalmasını bekledi..

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi.

"Hemen böyle düşüncelerin peşine düşme."

"Düşemem. Bacaklarım külçe gibi oldu," dedi. Bunun nedeni

Valium'du. Aslında duyduğu kaygı yumuşak ve bulanıktı ama yine de bir kaygıydı.

"Dr. Ahriman'la olan randevumuzdan sonra da ona ula-

şamazsak evine gidip neler olup bittiğini öğreniriz," diye söz verdi Dusty.

Kendi tuhaf hastalığıyla boğuşurken Dusty'e Susan'm inanılmaz iddiasını anlatma fırsatı bulamamıştı. Susan, istediği zaman gelen ve istediği zaman giden ve ziyaretiyle ilgili olarak Susan'm hiçbir şey hatırlamasına izin vermeyen bir gece ziyaretçisi tarafından tecavüze uğradığını iddia etmişti.

Bu da uygun bir zaman değildi. Ne kadar süreceğinden emin olmadığı bir denge kazanmıştı; Susan'la aralarında ge-

çen duygusal konuşmayı anlatırken tekrar dengesini kaybedeceğinden korkuyordu. Aynca, birkaç dakika sonra Dr. Ahriman'm ofisinde olacaklardı ve bu konuşmayı ayrıntılı olarak anlatmak için yeterli zamanı yoktu. Daha sonra anlatı-

rım diye düşündü.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var," diye tekrarladı ama devamını getirmedi.

Sarı ve siyah tonların hakim olduğu bu şık bekleme odasına Susan olmadan girmek tuhaf bir duyguydu.

Eşiği geçerken ve adımını siyah granit zemine atarken omuzlarındaki endişe yükünün önemli ölçüde kalktığım hissetti. Vücudunda ve beyninde yeni bir hafiflik, kalbinde bir umut oluşmuştu.

Bu da Martie üzerinde tuhaf ve Valium'unkinden farklı bir etki yaratmıştı. İlaç endişesini örtmüş ve bastırmıştı, yi-ne de onun kimyasal battaniyenin alünda kıpırdandığının farkındaydı. Fakat burada, korkularının su yüzüne çıkıp ondan uzaklaştığını; bastırılmak yerine yok edildiğini hissetti.

Geçen yıl hiç istisnasız haftada iki defa bu ofise geldiğin-de Susan da fark edilir şekilde neşeleniyordu. Kendi dairesinin duvarları dışındaki kapalı hiçbir yerde agorafobinin ağır eli Susan'm üzerinden kalkmamıştı ama bu eşiği geçtiğinde korkusu da geçiyordu.

Ahriman'm sekreteri başını kaldırıp onların koridordan içeri girdiğini gördüğü anda Dr. Ahriman'm olis kapısı açıldı ve psikiyatr, onları karşılamak için koridora çıktı.

Uzun boylu ve yakışıklıydı. Doktorun duruşu, tavırları ve kusursuz elbisesi Martie'e eski filmlerde izlediği zarif ak-törleri anımsatmıştı: William

Powell, Cary Grant.

Martie, doktorun nasıl olup da bu kadar kendinden emin, otoriter ve başarılı bir görüntü çizdiğini bilmiyordu ama bunu analiz etmeye çalışmadı; çünkü onu gördüğü an-da kendini, bu odaya adımını atarken hissettiğinden daha fazla huzurlu hissetmişti ve içini bir umut dalgası kapladığı için doktora minnettardı.

47

Alacakaranlıktan saatler önce denizin üzerine çöken bu karanlık uğursuzluk işaretiydi; sanki derin okyanus çukurlarından kötü niyetler yükseliyor ve kıyılara vuruyor gibiydi.

Gökyüzü kendini tamamen bu sabah ördüğü gri bulutların arkasına gizlemişti. Yansıyarak suya renk verecek hiç-

bir mavilik kalmamıştı; dalgaların dişlerini parlatması gereken güneş ortada yoktu. Yine de Dusty, gri Pasifik Okyanusu'nun bu saatte olması gerektiğinden daha koyu bir renge büründüğünü ve siyah damarlarla ebrulandığmı düşünü-

yordu.

14. kattan bakıldığında uzun kıyı şeridi -gölgelenmiş

koylar, güneye doğru yaslanmış tepeler, batıya ve kuzeye doğru yaslanmış, insanların dolaştığı düzlükler- de kasvetli görünüyordu. Doğanın yeşili, küflü gri bir astar boyanın üzerine çok ince bir tabaka olarak sürülmüş gibi görünüyordu ve insanların yaptığı binalar, bin yılda bir olan depremi ya da termonükleer savaşı bekleyen ve çok dikkat çekmeyen mo-lozlar olarak görünüyordu.

Bakışlarını büyük cam duvarın gerisindeki manzaradan uzaklaştırdığında, Dusty'nin huzursuzluğu, sanki bir düğ-

meye basılmış gibi aniden ve tamamen gitti. Maun kaplama ofis, içlerinde düzenli yerleştirilmiş kitaplar olan kitap rafları, ülkenin en prestijli üniversitelerinden alman dereceler, özel lambalardan vuran çok renkli ışık ve sakinleştirici bir etki yaratan zevkli mobilyalar. Martie ile birlikte Ahriman'm bekleme odasma girdiklerinde kendini rahatlamış hissettiği için şaşırmıştı; ama burada, duyduğu rahatlık neredeyse Zen benzeri bir huzura dönüşmüştü.

Onun sandalyesi büyük pencerenin yanındaydı ama Martie ve Dr. Ahriman, alçak bir masanın etrafına yerleştirilmiş karşılıklı iki koltukta ondan biraz uzak bir noktada oturuyordu. Dün gece Dusty onu garajda gördüğünden beri Martie ilk defa bu kadar kontrollüydü. Martie panik ataklarından bahsetti. Psikiyatr ilgiyle ve şefkatle onu dinliyordu.

Bu oldukça rahatlatıcıydı.

Aslında Dusty o kadar çok rahatlamıştı ki, gülümsedi-

ğini fark etti. Burası güvenli bir yerdi. Dr. Ahriman harika bir psikiyatrdı. Martie, Dr. Ahriman'm gözetiminde olduğuna gö-

re, her şey yoluna girecekti. Dr. Ahriman, kendini tamamen hastalarına adamış bir doktordu. Dr. Ahriman bu sorunu ortadan kaldıracaktı.

Sonra Dusty tekrar manzaraya doğru döndü ve okyanusu uçsuz bucaksız bir bataklık gibi gördü. Sanki suları çamur tabakasına dönüşmüştü Ve üzerindeki yosunlarla daha da kalınlaşmıştı. Bu nedenle sadece alçak ve ağdalı dalgalar olu-

şabiliyordu. Ve buradaki ışıktan dolaya, birbirini izleyen beyaz köpükler beyaz değil, gri ve krom sarısı bir renk almıştı.

Kış günlerinde ve bulutlu havalarda deniz genellikle böy-le görünürdü ve Dusty daha önce hiç denizin rahatsız edici olduğunu düşünmemişti Aslında, daha önce bu tür manzaraları nadir rastlanan çıplak bir güzellik olarak görmüştü.

İçinden bir ses, duygularını bu manzaraya yansıttığını ve aslında bunların bir tepki değil de bir başka kaynağı olan duygular olduğunu söylüyordu. Deniz her zaman olduğu gi-bi sadece bir denizdi ve bu huzursuzluğun gerçek nedeni başkaydı.

Bu düşünce onu şaşırttı çünkü bu odada bu huzursuzluğu yaratabilecek hiçbir şey yoktu. Burası güvenli bir yerdi.

Dr. Ahriman harika bir psikiyatrdı. Martie, Dr. Ahriman'm gözetiminde olduğuna göre her şey yoluna girecekti. Dr. Ahriman kendini tamamen hastalarına adamıştı.

"Doğruluğundan yüzde yüz emin olduğum bir teşhis ko-yabilmek için," dedi Dr. Ahriman, "biraz daha ayrıntılara in-meliyiz. Ama yaşadıklarına bir ad koyma riskine gireceğim Martie."

Martie, koltuğunda hafifçe öne eğildi ve Dusty, Martie'nin hafif bir tebessümle psikiyatrın ön teşhisini tahmin etmeye çalıştığını fark etti. Yüzünde gözle görülür bir endişe yoktu.

"Bu ilgi çekici ve nadir görülen bir durum," dedi psikiyatr. "Otofobi, kendinden korkma. Bu tür vakayla daha önce hiç karşılaşmadım ama bu rahatsızlık hakkında birçok kitap okudum. Ne yazık ki sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, kendini şaşırtıcı şekillerde belli ediyor."

Sanki doktor rahatsızlığın adını koyduğu anda onu iyileştirmiş gibi Martie korkudan çok merakla, "Otofobi," diye tekrarladı. Bunun doğru bir davranış olduğu söylenemezdi.

Belki de sebebi Valium'du.

Dusty, Martie'nin tepkisine şaşırsa da kendisinin de gü-

lümseyip başını salladığını fark etti.

Dr. Ahriman bu sorunu ortadan kaldıracaktı.

"İstatistik olarak," dedi Ahriman, "en iyi arkadaşının *ve* senin fobik bir rahatsızlık geçirmeniz akıl almaz bir durum.

Seninki ve Susan'mki gibi güçlü etkilere sahip fobiler pek yaygın değil; bu nedenle arada bir bağlantı olduğunu düşü-

nüyorum."

"Bağlantı mı? Nasıl olur Doktor?" diye sordu Dusty ve içindeki sağduyunun sesi elinde olmadan ses tonuna yansı-

dı. Sesi tıpkı, kısa bir süre önce yayından kaldırılan, bilimi eğlenceli hale getirmeye çalışan bir televizyon programı hakkında Bay Sihirbaza soru soran on iki yaşındaki bir çocuğun sesi gibiydi.

Ahriman, elini çenesinin altına götürdü ve düşünceli bir tavırla, "Martie, Susan'ı yaklaşık bir yıldır buraya sen getiri-yorsun -" dedi.

"Eric'le ayrıldıklarından beri."

"Evet. Ve sen Susan'm hayatla olan tek bağıydın. Onun alışverişini ve diğer ayak işlerini yapıyordun. Belirgin çok az gelişme gösterdiği için sen gittikçe daha fazla endişelenmeye başladın. Endişen arttıkça, Susan terapiye hızlı cevap veremediği için kendini suçlamaya başladın."

Martie şaşırmıştı, "Ben mi? Kendimi mi suçluyorum?"

"Bildiğim kadarıyla, yapın gereği başkalarına karşı güç-

lü bir sorumluluk duygusuna sahipsin. Belki de bu aşırı bir sorumluluk duygusu."

Dusty, "Güler Yüzlü Bob geni," dedi.

"Babam," diye açıkladı Martie. "Robert Woodhouse."

"Ah. Benim düşünceme göre, Susan'a yeterince yardım-cı olamadığını düşünüyordun ve bu düşünce zaman içinde suçluluk duygusuna dönüştü. Otofobinin nedeni bu suçluluk duygusu. Çok sevdiğin bir arkadaşına yardım edemedi-

ğin için bu durumda. . . kendine, zannettiğin kadar iyi bir insan olmadığını, hatta belki de kötü bir insan olduğunu, kesinlikle kötü bir arkadaş ya da en azından güvenilmemesi gereken bir arkadaş olduğunu söylemeye başladın. "

Dusty, bu açıklamanın doğru olamayacak kadar basit göründüğünü düşündü ama ikna edici bir tarafı da vardı.

Martie ile göz göze geldiklerinde, onun tepkisinin de ken-disininki gibi olduğunu anladı.

Bu tuhaf, karmaşık hastalık, daha önce Rocky Dağlan kadar sağlam olan

bir kimsede bir gecede ortaya çıkabilir miydi?

"Daha dün," diye hatırlattı Ahriman, "Susan'ı randevuya getirdiğinde beni kenara çekip onun hakkında endişelendiği-ni söylemiştin."

"Evet haklısınız."

"Başka neler dediğini hatırlıyor musun?" Martie duraksaymca Ahriman gerekli hatırlatmayı yaptı: "Ona yeterince yardımcı olamadığımı düşünüyorum."

"Ama ben onu kastet... "

"Ona yeterince yardımcı olmadığını düşündüğünü söyledin. Bunu inanarak söyledin. Acıyla söyledin." Martie o gü-

nü hatırlamaya çalışarak "Öyle mi dedim" diye sordu.

Dr. Ahriman, elini çenesinin altında çekip *Aynen öyle ol-du* demek istermişçesine avuçlarını açarak gülümsedi. "Yapacağımız ayrıntılı konuşma bu teşhisi doğrularsa bu iyi haber demektir."

Ofise girdiğinden beri hiç endişeli görünmese de, "İyi haberlere ihtiyacım var," dedi Martie. "Fobinin kökünü ve gizli nedenini bulmak genellikle terapinin en zor aşamasıdır. Otofobinin kaynağı Susan'la ilgili olarak duyduğun suçluluk duygusuysa, bir yıllık analiz safhasını atlıyoruz. Diğer iyi haber de senin rahatsızlığın daha az ciddi bir fobik durum... en iyisi buna yanmdakinin duygulanm paylaşma sonucu ortaya çıkan bir fobi diyelim."

"Bazı kocalarda, eşleri hamileyken onlannkine benzer kramplar ve sabah bulantıları görülmesi gibi bir durum mu?" diye sordu Martie.

"Kesinlikle," diye onayladı Ahriman. "Ve bu fobi türü, ta-bi eğer senin fobin bu tür bir şeyse, Susan'mki gibi daha derin köklere sahip olan bir fobiden çok daha kolay tedavi edilebilir. Sana şunu garanti edebilirim ki, seni kısa sürede tedavi edeceğim."

"Ne kadar kısa? "

"Bir ay. Belki de üç ay. Takdir edersin ki, kesin bir tarih vermek mümkün değil. Bu daha çok . . . sana ve bana bağ-

lı." Dusty rahatlamış olarak sandalyesine yaslandı. Bir ay, belki de üç ay çok uzun bir süre değildi. Özellikle de istikrarlı bir biçimde gelişme gösterecekse. Buna katlanabilirlerdi.

Dr. Ahriman harika bir psikiyatrdı. Dr. Ahriman bu sorunu ortadan kaldıracaktı.

"Ben başlamaya hazmm," dedi Martie. "Bu sabah aile doktorumuzu gördüm."

"O ne düşünüyor?" diye merak etti Ahriman.

"Beyin tümörleri ihtimalini ortadan kaldırmak için gerekli olan tedbirleri almamız gerektiğini ama muhtemelen bu sorunun ilaçla değil de terapiyle çözülebileceğini düşünü-

yor."

"Söylediklerinde haklı, sanırım iyi bir doktorunuz var."

"Hastanede benden istediği tüm testleri yaptırdım. Şimdilik. . . hiçbir şey belli değil ama sanırım tedavi edileceğim yer burası."

"O zaman bir an önce başlayalım" dedi Dr. Ahriman gü-

lümseyerek. Yüzünde neredeyse çocuksu bir heves vardı.

Dusty bunu cesaret verici buldu; çünkü bu işini olan bağlı-

lığının ve yeteneklerine olan güveninin bir göstergesi gibiydi.

Dr. Ahriman bu sorunu ortadan kaldıracaktı.

"Bay Rhodes," dedi psikiyatr, "geleneksel terapi, eğer gelmeye devam edecekse hasta için gizlilik gerektiren bir süreç-

tir. Bu nedenle, bu seansın geri kalan kısmı için dışarıdaki bekleme odasma geçmenizi rica ediyorum."

Dusty, onayını almak için Marti'e baktı. Martie gülümsedi ve başıyla onayladı.

Bu güvenli bir yerdi. O burada iyileşecekti. 'Tabii ki."

Dusty oturduğu sandalyeden kalktı.

Martie, ofise girdiğinde üzerinden çıkardığı deri ceketini Dusty'e verdi ve Dusty onu da paltosuyla birlikte kolunun üzerine koydu. Dr. Ahriman, büyük ofisin bekleme odasma açılan kapısına doğru yürüyüp "Buradan lütfen Bay Rhodes," dedi.

Bayat balık gibi gri renkli bulutlar -yağlı ve ekşi- dalgalanan Pasifik'ten dışarı püskürtülmüş ve gökyüzünde pıhtı-

laşmış pis parçalar gibi görünüyordu. Sudaki kömüre benzer damarlar varisliydi ve biraz öncekine göre daha fazlaydı.

Dusty, denizin büyük kısımlarını korkutucu şekilde siyah görüyordu.

İçindeki küçük huzursuzluk dalgalanmaları bir anda durdu ve bakışlarını büyük camdan uzaklaştırarak Dr. Ahriman'ı takip etti.

Maun kaplama ofisle dışarıdaki bekleme odası arasındaki kapı şaşırtıcı şekilde kalındı. Duvarcı aralığı kadar sıkı kapanıyordu ve açıldığında, sanki vakumlu bir mühür kırılıyormuş gibi yumuşak bir ses çıkarıyor ve rüzgâr yapıyordu.

Dusty bu kaim kapmm, konuşulanlara kulak misafiri olmak isteyen

kimselerden korunmak amacıyla yapıldığını dü-

şündü. Hiç şüphesiz, ortasında ses yalıtımı sağlayan tabakalar vardı.

Bu ikinci bekleme odasındaki bal rengi duvarlar, siyah granit zemin ve mobilyalar, dairenin ana girişinde bulunan lobininkilerle aynıydı.

Ahriman, Dusty'e "Jennifer'm size kahve, kola veya so-

ğuk su getirmesini ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır teşekkürler. Böyle iyi."

Ahriman, bir masanın üzerine düzenli bir biçimde yerleştirilmiş dergileri kastederek "Bunlar yeni," dedi ve gülümsedi. "Burası, geçmiş yıllara ait dergilerin mezarlığı olan bir ofis değil," dedi.

"Çok düşüncelisiniz."

Ahriman, güven veren bir tavırla elini Dusty'nin omzuna koydu. "O iyileşecek Bay Rhodes."

"O bir savaşçı."

"İnancınızı kaybetmeyin."

"Kaybetmeyeceğim."

Psikiyatr, Martie'nin yanma döndü.

Kapı, sessiz ama etkileyici bir şekilde kapandı ve otomatik olarak kilitlendi. Bu tarafta kapı kolu yoktu. Kapı sadece iç ofisten açılabiliyordu.

48

Siyah saçlar. Mavi gözler. Onun ışığı da bir lamba.

Doktor bu haiku'yu zihninde biraz daha geliştirdi ve yarattığı mısralardan memnun bir biçimde koltuğuna geri dö-

nerek Martie Rhodes'in oturduğu alçak masaya oturdu.

Hiçbir şey söylemeden, Martie'nin yüzünü önce tüm ay-rıntılarıyla sonra da bir bütün olarak inceledi. Uzun süreli sessizliğinin onu rahatsız edip etmeyeceğini merak ederek bir süre daha bekledi.

Martie'nin kafası allak bullak olmuştu. Doktorun sessizce yaptığı gözlemin klinik bir amaç taşıdığından emin bir bi-

çimde bekledi. Bu amaç, zamanı geldiğinde kendisine açık-lanacaktı.

Dr. Ahriman, Susan Jagger'a yaptığı gibi Martie ve Dustin Rhodes'e de, onun ofisine geldiklerinde kendilerini rahat hissetmeleri için gerekli olan tohumlan önceden ekmişti.

Onlar da doktoru gördüklerinde zihinlerindeki tüm şüphe-lerden kurtulacaklardı.

Bilinçaltlanna küçük dualar şeklinde altı düşünce yerleştirmişti. Doktorun huzurunda herhangi bir şüphe ya da endişe duyarlarsa, bu cümleleri veya rahatlatıcı meditasyon kelimelerini hatırlayacaklardı. *Burası güvenli bir yer. Dr. Ahriman harika bir psikiyatr. Dr Ahriman'm gözetimi altında olduğuma göre* -ya da Dustin'in durumunda- *Martie Dr. Ahriman'm gözetiminde olduğuna göre artık her şey yoluna girecek. Dr. Ahriman, kendini tamamen hastalarına adamış bir doktor. Dr. Ahriman bu sorunu ortadan kaldıracak.* Tamamen bilinçli olduklannda bile bu mini meditasyonlar, Dr. Mark Ahriman'm tek kurtuluşlan olduğuna inanmalanm sağlayacaktı.

Doktor, duyduklan endişenin aniden ortadan kalkması-

na şaşırmış olsalar da, onları gülümserken ve başlannı sallarken izlemenin çok eğlenceli olduğunu düşündü. Ve niyeti-niz bir kadının şerefini lekelemek, onu alçaltmak, küçük dü-

şürmek ve en sonunda mahvetmekken kocasının o kadını si-ze emanet etmesi ne kadar komikti.

Susan'm intihanyla beklenmedik şekilde verilen aradan sonra oyun yeniden başlıyordu.

"Martie?" dedi Ahriman.

"Evet Doktor?"

"Raymond Shaw."

Martie'nin tavrı anında değişti. Yüz ifadesi sertleşti ve sandalyesinde daha dik oturdu. Güzel yüzündeki tebessüm dondu ve yok oldu ve Martie, "Dinliyorum," dedi.

Onu bu isimle açtıktan sonra doktor, Martie'nin kişisel haiku'sunda kısaca kodlanmış karmaşık programı yükledi.

"Batıdan esen... "

"Sen batısın ve batı rüzgânsm," dedi Martie itaatkar bir biçimde.

"...dökülmüş yapraklar -"

"Yapraklar senin talimatlann."

"...doğuda toplanır."

"Ben doğuyum," dedi Martie ve şimdi doktorun verdiği tüm talimatlar, bilinçaltının karanlık ve sıcak derinliklerinde gübre olmak için sonbahar rüzgârlan gibi içinde toplanacaktı.

Dusty, Martie'nin siyah deri ceketini portmantoya asarken, sağ cebinde bulunan romanı fark etti. Bu, Susan'a refakat ederken yanında getirdiği romandı. Bu romanı bir yıl-dır olmasa da en azından dört beş aydır yanında taşıyordu.

Kitabın çok zevkli olduğunu söylese de, kitabın kitabevi-nin rafına ilk koyulduğu günkü kadar yeni olduğunu gördü.

Kitabın sırtı düzdü ve hiç katlanmamıştı. Sayfalan şöyle bir çevirdi. Sanki ciltevinde evlendiklerinden beri ilk defa aynlı-

yorlarmış gibi gevrek ve yeniydiler.

Martie'nin bu kitaptan bahsederken, okuması gereken kitabın kapağını açma fırsatı bile bulamadığı halde okumuş

numarası yapan bir orta okul öğrencisinin belirsiz dilini kullandığını hatırladı. Martie'nin bu kitabı asla okumadığından emindi ama bu kadar saçma bir şey hakkında neden yalan söyleme gereği duyduğunu anlayamıyordu.

Aslında Dusty, Martie'nin, ister önemli ister önemsiz olsun, herhangi bir konu hakkında yalan söyleyebileceği dü-

şüncesini kabul etmenin oldukça zor olduğunu düşündü.

Doğruluğa aşın saygı gösterme prensibi, kendini Güler Yüz-lü Bob Woodhouse'm kızı olarak tanımlama hakkını test etmek için sık sık kullandığı bir denek taşıydı.

Kendi ceketini astıktan sonra kitabı elinde tutmaya devam ederek

masanın üzerinde buluna dergilere baktı. Hepsi birbirine benziyordu, ya utanmazca ünlülere yaltaklanıyorlar ya da bu kişilerin yaptıklan ve söyledikleri şeyleri sözüm ona esprili bir biçimde eleştiriyorlardı. Sonuçta bu da, utanmazca yaltaklanmayla aynı etkiye sahipti.

Dergilerin hiçbirine dokunmadan elinde kitapla oturma-ya devam etti. Kitabın adını hatırlıyor gibiydi. Piyasaya çıktı-

ğında çok satanlar listesine girmişti. Kitap senaryolaştırılmış

ve filme çekilmiş; oldukça da sevilmişti. Dusty ne kitabı okumuş, ne de filmi görmüştü.

Mançuryali Aday, yazan Richard Condon.

Telif hakkı sayfasında kitabın ilk basım yılının 1959 ol-duğu yazıyordu. Bir nesil önce. Bir başka milenyuma ait.

Ama hâlâ basılıyor. Bu iyi bir işaret.

Bölüm 1. Gerilim türü bir roman olduğu halde ilk sayfada karanlık, fırtınalı bir geceden değil, güneşli bir San Francisco gününden bahsediyordu. Dusty okumaya başladı.

Doktor Martie'e kanepeye oturmasını söyledi. Böylece doktor da yanma oturabilecekti. Martie, itaatkar bir biçimde oturduğu koltuktan kalktı.

Siyah giyinmişti. Sağlam oyuncak için - tuhaf bir renk.

Haiku otomatik olarak oluşmuştu ve doktor bu haiku'yu zihninde birkaç defa büyük bir zevkle tekrarladı. Bir önceki kadar güzel değildi ama son zamanlarda Susan Jagger'ı mısralara dökme çabalarından daha iyiydi.

Doktor, kanepeye Martie'nin yanma oturdu ama bacakları birbirine değmiyordu. "Bugün senle ben yeni bir evreye giriyoruz dedi."

Tann Ahriman'a adak mumlan yakılan tek yer olan tapmağın ciddi ve sessiz koridorlannda Martie, Ahriman'm ağ-

zından çıkan her kelimeyi kendi sesini duyan Jan Dark'm sessiz kabullenişiyle ve parlak hayali bakışıyla dinliyordu.

"Bu günden sonra, yok etmenin ve kendi kendini yok etmenin ne kadar cazip bir şey olduğunu fark edeceksin. Evet dehşet verici. Ama dehşetin bile tatlı bir cazibesi vardır. Bu-güne kadar hiç lunaparktaki hız trenine binip binmediğini söyle bana, bilirsin hani şu hızla yükselen ve hızla inen tren-ler."

"Evet."

"O trenin içindeyken ne hissettiğini söyle bana."

"Korktum."

"Ama başka şeyler de hissettin.. "

"Neşe. Keyif."

"İşte orada dur. Korku ve zevk bizim içimizde birbirine bağlanmış iki duygudur. Biz çok kötü bağlantılara sahip bir türüz Martie. Korku bize zevk veriyor. Hem korku duymak-tan hem de başkalannı korkutmaktan zevk alıyoruz. Bu yanlış bağlantıları kabul edersek ve doğamızın izin verdiğinden daha iyi olmak için çaba göstermezsek daha sağlıklı oluruz.

Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Gözleri titredi. Uykudaki göz hareketi. Martie, "Evet,"

dedi.

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2 7

"Yaratıcımızın biri yaratma amacına aldırmamalıyız ve kendimizi olduğumuz gibi kabul etmeliyiz. Şefkat, sevgi, al-

çakgönüllülük, dürüstlük, sadakat, doğruluk - bunlar, kü-

çük kuşların aptalca bir biçimde sürekli olarak çarptığı bü-

yük camlı pencerelere benziyor. Biz de asla gidemeyeceğimiz bir yere gitmek için ve içimizdeki bağlantılardan kurtulmak için umutsuzca ve aptalca sevgi camına, doğruluk camına çarpıp parçalara ayrılıyoruz.. "

"Evet."

"Güç ve onun birincil sonuçları - ölüm ve seks. İste dür-tülerimiz bunlar. Başkalarının üzerinde güç kurmak, bizim için en büyük heyecan. Biz politikacıları put haline getiriyo-ruz çünkü politikacıların çok fazla gücü var; ünlü kişilere ta-pıyoruz onların yaşamında bizimkinden daha fazla güç var gibi görünüyor. İçimizden en güçlü olanı gücü ele geçiriyor ve zayıflar, kendilerini güçlünün gücüne kurban etmenin heyecanını yaşıyor. Öldürme, sakatlama, zarar verme, diğer insanlara ne yapmaları, ne düşünmeleri, neye inanmaları ve neye inanmamaları gerektiğini söyleme gücü. Korkutma gü-

cü. Yok etmek, yıkmak bizim yeteneklerimizden biri, o bizim kaderimiz. Ve ben seni yıkımın içinde yüzmen için ve en sonunda kendini yok etmen için hazırlayacağım. Amacım sana hem ezilmenin hem de ezmenin heyecanını tattırabilmek."

Mavi seğirme. Mavi durgunluk.

Martie'nin elleri kucağmdaydı ve her iki avucu da sanki bir şeyler alacakmış gibi yukarı bakıyordu. Dudakları aralık-tı. Dikkatli bir öğrenci gibi başı hafifçe yana kaymıştı.

Doktor, bir elini Martie'nin yüzüne yaklaştırdı ve yanağı-

nı okşadı. "Elimi öp Martie."

Martie dudaklarını, Ahriman'm parmaklarına bastırdı.

Doktor elini çekerek, "Sana daha fazla fotoğraf göstereceğim Martie.

Resimleri birlikte inceleyeceğiz. Dün Susan'la birlikte buraya geldiğinde incelediklerimize benziyor. O fotoğ-

raflar gibi bunlar da iğrenç, tiksindirici ve korkutucu. Fakat bunları sakin bir biçimde ve tüm ayrıntıları görecek şekilde dikkatle inceleyeceksin. Bunları hafızana kaydedeceksin ama orada olduklarını unutacaksın - endişelerin artıp panik atağa dönüştüğünde bu resimleri tekrar hatırlayacaksın.

Ama bunları bir kitaptaki beyaz çerçeve içine alınmış ve altı-

na notlar düşülmüş fotoğraflar olarak görmeyeceksin. Ger-

çekte yaşadıklarından daha canlı ve gerçekçi olan bu görün-tüleri beyninin içindeki gerçek görüntüler olarak kabul edeceksin. Lütfen bana beni anlayıp anlamadığını söyle Martie."

"Anlıyorum."

"Seninle gurur duyuyorum."

'Teşekkürler."

Martie'nin mavi gözleri arayış içindeydi ve Ahriman'm bilgeliği ona görüşler kazandırıyordu. Öğretmen ve öğrenci.

Teknik olarak kötü değildi ama sahteydi. Artman onun öğretmeni değildi ve Martie hiçbir şekilde onun öğrencisi de-

ğildi. Oyuncakla oynayan kişi ve oyuncak. Efendi ve kölesi.

"Martie, panik ataklar sırasında sana geri dönen bu gö-

rüntüler seni iğrendirecek ve hasta edecek. Miden bulana-cak ve umutsuzluğa kapılacaksın . . . bu resimler sende *ay-nı zamanda* garip bir cazibe de uyandıracak. Bunların iğrenç ama ilgi çekici olduğunu düşüneceksin. Bu resimlerdeki kurbanlara acıyabilirsin ama onları vahşice öldüren katille-re hayran olacaksın. Bir tarafın bu katillerin gücünü kıska-nacak ve sen, tehlikeli yönünün farkına varacaksın. Bu vah-

şi diğer Martie'den korkacaksın. . . ama yine de kontrolü ona bırakmayı arzu edeceksin. Bu görüntüleri *isteklerin* olarak ve aslında senin gerçek doğanı yansıtan soğuk ve vahşi, diğer Martie'ye karşı dürüst olabilsen senin de teslim olacağın şiddet çılgınlıkları olarak göreceksin. Diğer Martie, aslında *ger-*

çek sensin. Kibar bir kadın gibi görünen tarafın. . . aslında sadece bir aldatmaca, medeniyet ışığına çevirdiğin bir gölge.

Böylece zayıf biri olarak görünüyorsun ve onları korkutmu-yorsun. Önümüzdeki birkaç seansta sana nasıl olman gereken gerçek Martie olabileceğini, bu gölge varlığı nasıl değiş-

tirip gerçekten *canlı* olabileceğini, potansiyelini nasıl kullanacağını, kaderin olan gücü ve başarıyı nasıl ele geçireceğini göstereceğim."

Doktor, kanepeye iki büyük ve resimli kitap getirmişti.

Bu pahalı ciltler, çoğu üniversitenin kriminoloji derslerinde okutuluyordu. Çoğu polis ve büyük şehir doktoru bu gibi gö-

rüntülere alışkındı ama çok azı bu resimlerin varlığından haberdardı.

İlk kitap, insan vücudundaki hastalıkları, yaralanmaları ve yaralan tanıma ve yorumlama bilimi olan adli patoloji araşürmalannı konu alıyordu. Adli patoloji, Dr. Ahriman'm ilgisini çekiyordu çünkü o tam bir ilaç adamıydı ve -oyunla-nnm sonucu olan organik enkazlarda- malikânesinden hüc-reye transfer olmasına neden olabilecek kanıtlar bırakmamaya kararlıydı.

HAPSE GİT, DOĞRUDAN HAPSE GİT, asla kabul etmeyi düşünmediği bir karttı. Ayrıca, Monopoly oyununun tersine, bu oyunda HAPİSTEN ÇIK-SERBESTSİN karüan yoktu.

İkinci kitap, cinayet araştırmalannm taktiklerini, prosedürlerini ve adli tekniklerini konu alan kapsamlı bir araştırmaydı. Doktor bu kitabı, iyi bir oyuncunun, rakip oyuncula-nn stratejilerini tam olarak anlaması gerektiği prensibini dikkate alarak almıştı.

Her iki cilt de, Ölüm'ün karanlık sanatını sergileyen ga-lerilere sahipti. Adli patoloji kitabı, daha çok örnek ve insanın tüylerini diken diken eden dehşet resimleri içeriyordu; ama cinayet araştırmalarım içeren ciltte, kurbanlara ait olay yerinde çekilmiş fotoğraf sayısı daha fazlaydı. Bu fotoğraflar, morgda çekilen fotoğraflardan çok daha büyüleyiciydi çünkü herhangi bir kesim evi, görsel olarak bir kasap vitrininden daha fazla dikkat çekiciydi. Kan Guggenheim'lan, şiddet Lo~

uvre'leri, kolay referans için içindekiler ve indeks bölümü olan inşan vahşetini ve sefaletini sergileyen müzeler.

Martie uysal bir biçimde bekledi. Dudaklan aralık. Gözleri açıktı. Doldurulmaya hazır bir kap gibiydi.

"Çok güzelsin," dedi doktor. "Kabul etmeliyim ki Martie, Susan'm güzelliği beni kör ettiği için şu ana kadar senin gü-

zelliğini çok fazla takdir edemedim."

Acılan arttığında çok daha erotik olacaktı.

Sonra, cinayet araştırma kitabını açtı. Pembe not kağı-

dıyla işaretlenmiş bir sayfaya geldi

Ahriman, kitabı Martie'nin önünde tutarak, dikkatini ahşap zemin üzerinde sırtüstü yatan ölü adam fotoğrafı üzerinde yoğunlaştırmasını istedi.

Adam çıplaktı ve vücudunda otuz altı bıçak yarası vardı. Katil, kurbanın cinsel organlan-na yaratıcı bir kullanım biçimi kazandırmıştı ve doktor Martie'nin buna özellikle dikkate etmesini sağladı.

"Ve işte, alındaki tren yolu çivisi," dedi Ahriman. "Uzunluğu yaklık yirmi santim olan iki buçuk santim çapındaki bir çelik çivi ama uzunluğunu tam olarak kestiremezsin. Onu meşe kaplamaya çivilemiş. İsa'nın çarmıha gerilişine referans yapıyor. Hiç şüphesiz elindeki çivi ve kesiklerden yapı-

lan bir taç birer semboldü. T ü m aynntılan incele Martie.

T ü m mükemmel aynntılan."

Martie, aldığı talimata uygun olarak fotoğraftaki tüm yaralan iyice inceledi.

"Kurban bir rahipti,"diye bilgilendirdi onu doktor. "Katil muhtemelen meşe kaplamayı beğenmemiş ama bugüne kadar hiçbir ev eşyalan üreticisi kötü bir ağaçtan imal edilmiş

ürünler pazarlama cesaretini göstermedi. "

Mavi seğirme. Mavi durgunluk. Gözleri kırpıştırma. Gö-

rüntü yakalanmış ve kaydedilmişti.

Ahriman sayfayı çevirdi.

Dusty, Martie için duyduğu endişeden dolayı, roman üzerine konsantre olabileceğini düşünmemişti. Dr. Ahriman'm ofisine girdiğinde duyduğu huzur hâlâ kaybolmamış-

tı fakat hikâye onu beklediğinden daha kolay bir biçimde etkisi altına almıştı.

Mançuryalı Aday'm, tıpkı Martie'nin tuhaf ruhsuz bir tonla ve ifadeyle belirttiği gibi renkli karakterleri ve eğlenceli bir konusu vardı. Kitabın oldukça kaliteli bir kitap olduğu düşünülürse, Martie'nin Susan'ı seanslara getirdiği aylar boyunca kitabı bitirememesi ve hatta önemli bir bölümünü bi-le okuyamaması çok garipti.

İkinci bölümde Dusty, *Dr. Yen Lo* ismiyle başlayan bir pa-ragrafa rastladı

Yaşadığı şok, kitabı neredeyse elinden düşürmesine neden olacak bir reflekse neden olmuştu. Kitabı yakaladı ama kaldığı yeri kaybetti.

Sayfaları çevirip o paragrafı ararken gözlerinin onu ya-nılttığından emindi. Muhtemelen, Asyalılara özgü o isimdeki-ne benzer şekilde dört heceden oluşan ifade ona bazı şeyleri hatırlatmış ve gördüğünü yanlış okumasına neden olmuştu.

Dusty ikinci bölümü, aradığı sayfayı ve paragrafı buldu.

İsim kesinlikle ordaydı ve tıpkı Skeet'in not defterinin sayfalarına defalarca yazdığı şekilde yazılmıştı: *Dr. Yen Lo.*

Dusty'nin elleri titrediği için yazı yukarı aşağı oymuyordu.

Bu isim, Skeet'in aniden sanki hipnotize olmuş gibi o tuhaf ve farklı ruh haline geçmesine neden olmuştu ve şimdi de Dusty'i ensesinin fitilli kadifeden daha fazla kırışmasına neden olacak şekilde sinirlenmişti. Bekleme odası dekoru-nun sakinleştirici etkisi bile, buzhanedeki termometre kadar soğuk olan sırtını ısıtamıyordu.

Bir parmağmı ayraç gibi kullanarak ayağa kalktı ve kü-

çük odanın içinde yürümeye başladı. Kitabı okuyabilecek kadar düz tutabilmesi için gerekli olan enerjiyi toplamaya çalışıyordu.

Hayal ürünü bir çalışmada basit bir karakter olan bir isim neden Skeet'e bu denli eziyet ediyor ve onu neden bu kadar çok etkiliyordu? Hoşlandığı kitap türü ve dairesindeki raflar dolusu fantezi romanları düşünülürse, Skeet muhtemelen bu kitabı okumamıştı; çünkü bu kitabın içinde ne ejderhalar, ne cüceler ne de büyücüler vardı.

Odada birkaç tur attıktan sonra Dusty, hayvanat bahçesinde tutulan bir panterin acısını anlamaya başlayarak sandalyesine geri döndü. Hâlâ, omurgasmdaki sıvıyı, soğutulmuş cıva şeklinde, sırtının küçük bir bölümünde toplanmış

gibi hissediyordu.

Okumaya devam etti. Dr. *YenLo...*

49

Baştan savma bir iş, bu kesimin yanlış kesme aletiyle yapıldığı belli.

"Burada asıl ilginç olan kurbanın gözleri Martie. Ne kadar büyük görünüyorlar. Göz kapaklan çiviyle o kadar çok geri çekilmiş ki kesilmiş gibi görünüyor. Bakışlarındaki gizem ve sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi bakması sanki ölüm anında, ölümün ötesinde onu bekleyen şeyi görmüş gi-bi bir duyguya kapılmana neden oluyor."

Fotoğraftaki acınacak gözlere baktı. Gözlerini kırptı.

Gözlerini kırptı

Bir sonraki pembe sayfaya geçerek, "Bu çok önemli bir resim, Martie. Onu çok iyi incele," dedi doktor.

Martie başını hafifçe sayfaya doğru eğdi.

"Sen ve Dusty, bir kadını buna benzer şekilde kötürüm edeceksiniz ve çeşitli vücut parçalannı en az bununki kadar zeki bir biçimde dizeceksiniz. Buradaki kurban sadece on dört yaşındaki bir kız, ama siz ikiniz daha yaşlı birileriyle ilgileniyor olacaksınız."

Doktor tüm dikkatini fotoğrafa verdiği için, Martie'nin gözlerinden süzülüp yüzün alt kısımlanna akan ilk iki göz-yaşını görmemişti. Yukarı bakıp bu ikiz incileri gördüğünde şaşırdı.

"Martie, beyninin en derin yerlerinde, tapmakta olman gerekiyor. Bana şu anda bulunduğun yerin orası olup olmadığını söyle."

"Evet. Buradayım. Tapmakta."

Kişiliği bu kadar derinlerde bastmlmışken, gördüğü herhangi bir şeye veya kendisine yapılan herhangi bir şeye duygusal olarak tepki göstermemesi gerekiyordu. Susan'da ol-duğu gibi, Martie'nin de bununki kadar hoş bir tepki verebilmesi için, doktorun mecazi anlamda onu tapmaktan bir iki merdiven yukan çıkarması ve daha yüksek bilinç seviyesine getirmesi gerekiyordu. "Bana sorunun ne olduğunu söyle Martie."

Sesi belli belirsiz duyuldu: "Ne kadar büyük bir acı."

"Bir yerin mi acıyor?"

"Onun."

"Bana onun kim olduğunu söyle."

Gözlerinden yaşlar parlak bir biçimde dökülürken, fotoğ-
raftaki paramparça olmuş kızı işaret etti.

Kafası kanşan, Ahriman, "O sadece bir fotoğraf," dedi.

"Gerçek bir kişinin fotoğrafı," diye mmldandı Martie.

"O uzun bir süre önce öldü."

"Bir zamanlar yaşıyordu."

Martie'nin gözyaşı bezleri kesinlikle harika örneklerdi.

Gözyaşı keseleri, sel aşamasına ulaşmış gözyaşı göllerine bo-

şalıyordu ve son iki damlayla birlikte gözlerindeki acının bir kısmı da dışan çıkmıştı.

Ahriman, Susan'm, yaşamının son dakikasında düşen son gözyaşı damlasını hatırladı. Ölmek, kişiliği tamamen bastırılmış durumda olsa bile stresli bir deneyim olmalıydı.

Martie ölmüyordu. Yine de gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Bu kızı tanımıyorsun," diye ısrar etti doktor.

Sadece bir fısıltı: "Hayır."

"O bunu hak etmiş olabilir."

"Hayır."

"O kız küçük bir fahişe olabilir."

Yumuşak ve kasvetli bir biçimde: "Önemli değil."

"Belki kendisi de bir katildi."

"O benim."

"Ne demek bu şimdi?" diye sordu.

"Ne demek bu şimdi?" diye tekrarladı Martie.

"O kızın sen olduğunu söylüyorsun. Açıkla."

"Bu açıklanamaz."

"O zaman anlamsız bir şey."

"Sadece bilinebilir."

"Sadece bilinebilir," diye alaycı bir biçimde tekrarladı doktor.

"Evet."

"Bu bir bilmece mi yoksa bir Zen anekdotu mu?"

"Öyle mi?" diye sordu Martie.

Sabırsızca "Kızlar," dedi. Martie hiçbir şey söylemedi.

Doktor kitabı kapattı, bir an için Martie'nin profilini izledi ve sonra, "Bana bak," dedi.

Martie yüzünü ona doğru çevirdi.

"Kıpırdama," dedi. 'Tadına bakmak istiyorum."

Ahriman dudaklarını, birer gözyaşı kaynağı olan gözlere bastırdı. Diliyle gözyaşlarını emdi.

"Tuzlu," dedi, "ama farklı bir şeyler var. Hemen fark edilemeyen ama

merak uyandıran bir şey."

Biraz daha emmek istedi. Uykudaki göz hareketi spazmı, Martie'nin gözünün erotik bir biçimde titreyerek Ahriman'm diline çarpmasına neden olmuştu.

Tekrar ondan uzaklaşan Ahriman, "Sert ama acı değil."

Yüzü parlıyor. Dünyanın acısı. İşte güzellik bu.

Bu mısralarm, kâğıda dökmeye değer bir başka haiku ol-duğunu düşünerek doktor, daha sonra üzerinden geçilmek üzere şiiri beyninin derinliklerine gizledi.

Ahriman'm dudaklanndaki ateş Martie'nin gözyaşı bezlerini kurutmuş gibi, gözyaşları birdenbire durdu.

"Seninle tahmin ettiğimden daha çok eğleneceğim," dedi Ahriman. "Büyük ölçüde ustalık gerektiriyorsun ama gösterilen ekstra çabaya değer. Mükemmel tüm oyuncaklar gibi, senin şeklinin -beyin ve kalp- sanatı en azından fonksiyonu-nun uyandırdığı büyük heyecana eşit. Şimdi senden sakin, çok sakin, objektif, dikkatli ve itaatkâr olmanı istiyorum. "

"Anlıyorum."

Ahriman tekrar kitabı açtı.

Doktorun sabırlı kılavuzluğuyla ve bu defa kuru gözlerle Martie, parçalanmış kızın olay yeri fotoğraflarını inceledi. Kı-

zın parçalanmış vücudu yaratıcı bir şekilde yeniden dizilmiş-

ti. Ahriman ona, bu canavarlığı kendisinin yaptığını hayal etmesi ve bu parlak sayfada gördüğü şeyin ıslak gerçeklik kokusunu duyduğu için sevinmesi talimatını verdi. Bu alıştırmada Martie beş duyusunun beşini de kullanıyordu ve Ahriman, farklı renk, doku ve koku ayrıntılarıyla ona yardım etmek için tıp bilgisinden, kişisel deneyimlerinden ve şartlan-dırılmış hayal gücünden yararlanıyordu.

Sonra diğer sayfalar. Diğer fotoğraflar. Taze cesetler ama aynı zamanda çeşitli çürüme aşamalarında olan bedenler.

Gözlerini kırpıştırma. Gözlerini kırpıştırma. Son olarak doktor, iki ağır cildi kitap rafına geri koydu. Martie ile on beş

dakika geçirmişti ama onun ölümle ilgili düşüncelerini önemli ölçüde güçlendirmişti. Bazen doktor tüvit elbisesi, pantolon askıları, papyon kravatıyla birinci sınıf bir öğretmen olabileceğini düşünüyordu; ve çocuklarla çalışmaktan zevk alacağını *biliyordu.*

Martie'ye kanepeye sırtüstü yatmasını ve gözlerini kapatmasını söyledi. "Şimdi Dusty'i buraya getireceğim ama sen ikimizin neler konuştuğunu

duymayacaksın. Ben sana söyleyene kadar gözlerini açmayacaksın. Şimdi sessiz, ışık-sız bir yere gideceksin ve derin bir uykuya dalacaksın ve ben gözlerini öptüğümde ve sana *prenses* dediğimde tapmakta uyacaksın."

Bir dakika bekledikten sonra, sol bileğinden Martie'nin nabzını ölçtü. Yavaş, yoğun ve sabit. Dakikada elli iki atış.

Şimdi sıra, koleji bırakmış, gizli entel boyacı Bay Rhodes'teydi. Yakında cümle aleme rezil olacaktı ve farkında olmadan bir intikam aracı haline dönüşecekti.

Roman beyin yıkamayla ilgiliydi. Dusty bunu, Dr. Yen Lo ile karşılaştıktan bir iki sayfa sonra anlamıştı.

Bu buluş, Skeet'in defterindeki ismi kitapta gördüğü andaki kadar heyecanlanmasına neden olmuştu. Bu defa kitabı düşürmemiş ve bulunduğu yeri kaybetmemişti ama homurdandı, "Orospu çocuğu."

Dusty, Skeet'in dairesinde tarikat üyeliği kanıtı aramıştı ama buna ilişkin herhangi bir ipucu bulamamıştı. Ortada ne kitapçık ne broşür, ne dini elbiseler ne de dini semboller vardı. Kapatıldığı kafeste kurban edileceği anı beklerken endişe-li bir biçimde gıdaklayan tavuk da görememişti. Dusty, Skeet'in sorunlarını *aklından bile geçilmemişken,* Condon'un romanından esrarengiz bir Çinli doktor fırlıyor ve kendini bilim ve *beyin yıkama* sanatı uzmanı olarak tanıtıyordu..

Dusty, tesadüflere inanmıyordu. Hayat, dikkatli baktı-

ğında desenlerini görebileceğini bir duvar kilimine benziyordu. Bu sadece Martie'nin aylardır yanında taşıdığı bir kitap *değildi.* Bu kitap onlara sunulmuştu; çünkü bu akıl almaz durumun gerçekliğine ilişkin bir ipucu içeriyordu. Dusty, ihtiyaç duyduğunda *Mançuryalı Aday* 'in eline geçmesini sağlayan kişinin kimliğini öğrenmek için sol testisini veya banka hesaplarındaki tüm parayı vermeye hazırdı. Dusty zekice tasarlanmış bir evrene inansa da Tanrı'nm, yanan bir çalıyla veya gökyüzündeki daha geleneksel ve daha parlak işaretlerle değil de, bir gerilim romanıyla mucizeler gösterebileceğine pek aklı yatmıyordu. Bu durumda, bu kişi Tanrı değil, bu olay da bir tesadüf değildi; o zaman etten ve kemikten olu-

şan bir insan olmalıydı.

Dusty, bir baykuşu taklit edermiş gibi yüksek sesle kendi kendine konuştuğunu duydu ve bu soruyu cevaplamak için çok az şey bildiğini fark ederek sustu.

Condon'un kitabı, Kore Savaşı'nı ve Kore Savaşı sonrası-

m konu alıyordu. Dr. Yen Lo, bazı Amerikan askerlerinin beynini

yıkamıştı ve içlerinden birini, kendisine ne yapıldığının farkında olmayan robot benzeri bir katile dönüştürmüştü.

Eve döndüğünde kahraman ilan edilen asker, basit bir iskambil oyunuyla aktif hale getirilinceye ve talimat üzerine itaatkâr bir suikastçı olana dek normal bir yaşam sürmüştü.

Ama Kore Savaşı 1953 yılında sona ermişti ve bu roman 1959 yılında, Dusty'nin doğumundan çok önce basılmıştı.

Ne genç asker ne de Dr. Yen Lo gerçek değildi. Bu roman ile Dusty, Martie ve haiku kuralları olan Skeet arasında bir iliş-

ki olması için herhangi bir neden yoktu.

Bir şeyler bulmak için biraz daha okumalıydı..

Birkaç sayfaya daha göz attıktan sonra Dusty, Ahriman'm ofisine açılan kapmm diğer tarafında, arada armalı kalkan olmasına rağmen kolun gıcırdadığını duydu. Ardından mandalın klik sesi duyuldu ve Dusty birdenbire hiç kimsenin onu kitap okurken görmesine izin vermemesi gerekti-

ğini hissetti. Tuhaf ve açıklanmaz bir şekilde gergindi ve ka-pı oluşan vakumun çıkardığı sesle açılınca kitabı aceleyle yan tarafa attı. Kendini pis bir pornografik dergiye bakarken veya daha kötüsü, babası ve üvey babaları tarafından yazıl-mış gösterişli kitaplardan birini okurken yakalanmak üze-reymiş gibi hissediyordu.

Kitap, sandalyesinin yanındaki küçük masanın kenarından aşağı kaydı, ağır kapı açıldığı ve Ahriman kapıda belirdiği anda *pat* diye yere düştü. Kitap yere düşerken tuhaf bir biçimde kızaran Dusty ayağa kalktı ve *pat* sesinin duyulmasını engellemek için öksürdü.

Şaşkın bir halde ettiği saçma lafları duydu , "Doktor, Martie -İyi gitti. O iyi-"

Doktor "Viola Narvilly," dedi.

"Dinliyorum."

50

Dusty'nin haiku ayininin ardından, Dr. Ahriman ofise kadar ona eşlik etti ve odaya girdiklerinde oturması için kendisine daha önce Martie'nin oturmuş olduğu koltuğu gösterdi. Martie kanepede uyuyordu, Dusty karısına bakmadı.

Ahriman, Dusty'nin koltuğunun karşısına oturdu ve bir dakika boyunca deneğini inceledi. Adam trans halinde gibi görünüyordu fakat doktorun sesini duyduğunda hemen kar-

şılık verdi. Yüzündeki pasif ifade, trafiğe takılmış, tampon tampona giden sürücülerin yüzlerindeki bıkkınlık dolu ifade gibiydi.

Dustin, Rhodes Ahriman'in koleksiyonunun yeni bir parçasıydı. İki aydan daha kısa bir süreden beri, tamamen doktorun kontrolü altındaydı.

Doktorun rehberliği altında hareket eden Martie, kocası-

nın etkin bir biçimde programlanmasına imkân tanıyacak olan alacakaranlık uykusuna yatmasını sağlayacak, dozajı titizlikle hazırlanmış ilacı kendisine üç sefer içirmişti. Bu ilaç Rohipnol, fensilidin, Valium ve Santa Fe #46 olarak bilinen maddeden oluşmaktaydı. Dusty, akşam yemeğinde mutlaka tatlı yediğinden, ilk doz bir dilim fıstık ezmeli pay üzerinde kendisine verilmişti; ikinci doz iki gece sonra kokusu ve tadı fark edilmeyecek bir biçimde hindistan cevizi kaplı kremalı puding içine katılmıştı; üçüncü ise ikinciden üç gece sonra yine fark edilemeyecek bir biçimde krema soslu, ma-rasken vişnesi, badem ve hurma parçalarından oluşan dondurma içinde kendisine sunulmuştu. Adam ağzının tadını biliyordu. Doktor, en azından damak zevkleri bakımından onunla birçok ortak noktalan bulunduğunu hissetti. Programlama, Rhodes ailesinin yatak odasında gerçekleştirilmiş-

ti: Dusty yatakta, Martie bağdaş kurmuş biçimde köşede bulunan koyun postundan yapılmış büyük bir minder üzerindeydi, yerdeki bir lamba serum sehpası görevini görüyordu.

Her şey yolunda gitmişti. Köpek sorun çıkartma eğilimindeydi, fakat çok tatlı ve itaatkâr bir hayvandı, yaptığı tek şey hırlamak ve sonra da küsmek olmuştu. Bir tas su, san ve sesli bir plastik ördek ve Nylabone ile birlikte onu Martie'nin odasına kapatmışlardı. Dusty'nin uykusunda bir süre gözlerini sanki rüya görüyormuş gibi hızlı hızlı hareket ettirmesi-nin ardından, Dr. Ahriman, "Bu çok uzun sürmeyecek fakat sana bugün

vereceğim talimatlar çok önemli." dedi.

"Peki efendim."

"Martie, cuma günü, yani ertesi gün bir randevu için ge-ri dönecek, programını onu buraya getirecek şekilde ayarla-yacaksın. Anlaşılıp anlaşılmadığını söyle."

"Evet. Anlaşıldı."

"Şimdi. Dün, Sorensonlann evinde yaptığın kahramanlık beni şaşırttı. Bu benim planıma uygun değildi. Bundan sonra, kardeşin Skeet senin yanında intihar etmeye kalkışırsa, ona müdahale etmeyeceksin. Onu ikna etmeye çalışabilirsin fakat bunun dışında hiçbir şey yapmayacaksın ve Skeet'in kendisine zarar vermesine izin vereceksin. Anlaşılıp anlaşılmadığını söyle"

"Anlaşıldı."

"Kendisine zarar vermesinin ardından çok üzgün olacaksın. Ve sinirli. Evet, öfkeli. Tamamen duygularının esiri olacaksın. Öfkeni kime yöneltmen gerektiğini bileceksin, çünkü bu isim intihar notunda yer alacak. Cuma günü bu konuyla ilgili daha fazla bilgi vereceğim."

"Peki efendim."

Çalışırken bile daima eğlenceli bir şeyler bulan doktor, kanepe üzerinde uzanmış olan Martie'ye baktı ve sonra Dusty'e döndü. "Kann çok leziz görünüyor, sen de öyle dü-

şünmüyor musun?"

"Öyle mi düşünüyorum?"

"îster öyle düşün, ister düşünme, ben gerçekten leziz bir parça olduğunu düşünüyorum."

Dusty'nin gözleri ağırlıklı olarak griydi fakat aradaki kü-

çük mavi lekeler gözlerini eşsiz kılıyordu. Ahriman'm, çocukluğunda yaptığı misket koleksiyonu içinde yer alan torbalar dolusu misketi arasında, Dusty'nin gözlerini andıran fakat onlar kadar parlak olmayan üç misket vardı. Martie kocası-

nın gözlerinin çok güzel olduğunu düşünüyordu, Martie'nin otofobisinin bu güzel gözlerden birine bir anahtar sokuldu-

ğunu görmesiyle başlamasının nedeni buydu.

Ahriman "Bu konuyu geçiştirecek cevaplar vermeni istemiyorum." dedi. "Karının çekiciliği hakkındaki gerçek dü-

şüncelerini öğrenmek istiyorum."

Dusty bakışlarını Ahriman üzerinde değil, ikisinin arasındaki bir noktada, boşlukta sabitlemiş bir halde, hiçbir vurguya yer vermeden, tıpkı bir

makine gibi dümdüz bir bi-

çimde, "Leziz, sanırım lezzetli anlamına geliyor." dedi.

"Kesinlikle." diyerek onayladı doktor.

"Üzüm lezzetlidir. Çilek. Portakal. Güzel bir domuz budu lezizdir." dedi Dusty. "Fakat bu kelime...bir insanı tanımlamak için uygun değil."

Keyifli bir biçimde gülümseyen Ahriman "Aa, gerçekten mi, uygun değil mi? Ayağını denk al boyacı. Kim olduğunu unutma. Ya ben yamyamsam?" dedi.

Bu durumda sorulan soruya bir cevap bulamayan Dusty daha fazla bilgi istemek ihtiyacı duyarak "Sen yamyam mı-

sın?" diye sordu.

"Eğer yamyam olsaydım, karma leziz dediğimde bu onu tanımlamak için uygun bir kelime olurdu. Beni bu konuyla ilgili görüşünüzle aydınlatın, Bay Dustin Penn Rhodes."

Dusty'nin duygulardan arınmış ses tonunda ciddi bir değişiklik olmadı, bununla birlikte sesinde artık bir ukalalık sezinleniyordu ve bu da doktorun çok hoşuna gidiyordu. "Bir yamyamın bakış açısından bakıldığında doğru."

"Korkarım ki, bu kaba saba işçi görünümünüz altında tembel bir profesör yatmakta."

Dusty hiçbir şey söylemedi, fakat gözleri rüya görüyormuş gibi kıpırdadı.

"Pekâlâ, her ne kadar yamyam olmasam da karın bana leziz geliyor. Bundan sonra onun yeni bir takma adı var. O

artık benim küçük *domuz budum.*

Doktor, devam etmekte olan seansı, aralarında geçen diyalog hakkında bilinç düzeyinde ya da bilinçaltı düzeyde hiç-

bir iz kalmamasını sağlayacak olağan sözlerle bitirdi. Daha sonra "Çıkıştaki bekleme odasına döneceksin Dusty. Okudu-

ğun kitabı eline al ve daha önce oturduğun yere otur. Kitapta kaldığın yeri bul. Daha sonra, şu anda içinde bulunduğun tapmaktan çıkacaksın. Ofisimden çıktığımı belli eden kilidin sesini duyduğun anla şu andaki durumundan uyandığın an arasındaki süreçte yaşadığın her şey silinmiş olacak. Daha sonra yavaşça ona kadar sayarak tapmağın merdivenlerinden çıkacaksın. Ona geldiğinde bilincin açılacak ve kitabını okumaya devam edeceksin." dedi.

"Anladım"

"İyi akşamlar, Dusty."

'Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Dusty koltuğundan kalktı, kanepede yatan karısına bir an olsun bakmadan ofis boyunca yürüdü. Adam çıktıktan sonra doktor kadının yanma doğru gitti ve onu incelemeye başladı. Gerçekten leziz. Ahriman kanepenin yanında diz çöktü, kadının kapalı gözlerini öptü ve "Domuz budum."

dedi.

Bunun doktoru kahkahalara boğmak dışında hiçbir etkisi olmadı. Bir kez daha kadının gözlerini öptü. "Prenses."

Martie uyandı fakat hâlâ tapmağın içindeydi, henüz bilinç düzeyine çıkması için izin verilmemişti.

Ahriman'in talimatı üzerine, daha önce oturmuş olduğu koltuğa döndü.

Ahriman sandalyesine oturdu ve "Martie, bu öğleden sonra ve akşam üzeri, kendini önceki güne göre daha huzurlu hissedeceksin. Otofobin tamamen ortadan kaybolmadı fa-Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2 7

kat seni daha önceki kadar rahatsız etmiyor. Bir süre boyunca sadece içindeki küçük bir huzursuzluk, bir kırılganlık hissi seni rahatsız edecek, bir saatte bir iki dakika uzunlu-

ğunda korku nöbetleri geçireceksin. Fakat daha soma, saat dokuz civarında şu ana kadar yaşadığın en kötü panik atağı yaşayacaksın. Her zamanki gibi, giderek yoğunlaşacak fakat aniden birlikte incelediğimiz işkenceyle öldürülmüş insan cesetleri, o bıçaklanmış, kurşunlanmış, parçalanmış cesetler, çürümekte olan kadavralar gözlerinin önüne gelecek ve mantığının tepki göstermesine karşın, bu insanların başma gelenlerden kendini şahsen sorumlu tutacaksın. Bu işkence-lerin ve cinayetlerin kendi ellerinden çıktığına inanacaksın.

Ellerin. Ellerin. Söylediklerimi anlayıp anlamadığını bana göster." dedi.

"Ellerim."

"Yaşayacağın bu önemli anlarla ilgili ayrıntıları sana bı-

rakıyorum. İhtiyaç duyacağm bütün malzemelere sahipsin. "

"Anladım."

Tutkulu gözlerin. Eros'ta kaynar. Leziz domuz budum.

Yemekle ilgili benzetmelerle dolu bir haiku. Bu, haiku üstatlarının kabul edebileceği bir şey değildi. Doktor, haiku'nun biçimsel özelliklerine saygı göstermekle birlikte, arada sırada kendi kurallarını koyacak özgür bir düşünce yapı-

sına sahipti.

Dusty, bir grup talihsiz Amerikan askerinin beyniyle uğ-

raşmakta olan Dr. Yen Leo ve komünist zihin kontrol uzmanlarından oluşan ekibinin maceralarını okurken birdenbire elindeki kitabı fark ederek "Bu da ne böyle!" diyerek durdu.

Mançuryalı Aday adlı kitabı neredeyse bekleme odasının karşı duvarına fırlatacaktı ki, birden kendine geldi. Kitabı sandalyesinin yanındaki küçük sehpanın üzerine attı, bu sı-

rada sağ elini sanki kitap yanıyormuş ve elini yakmış gibi aşağı yukarı sallıyordu.

Ayağa kalktı ve o lanet olası şeye baktı. Şayet kötü bir büyücünün laneti kitabı bir çıngıraklı yılanı çevirmiş olsaydı bile bu kadar şaşırmazdı.

Sonunda gözlerini kitaptan ayırdı ve Dr. Ahriman'm ofisinin kapısına doğru baktı. Kapı kapalıydı, sanki tarihin ba-

şından beri kapalıymış gibi duruyordu. Bir dikilitaş gibi aşılmaz.

Kapı kolunun gıcırtısı, kilidin sesi: Bu seslerin her ikisini de daha önce duymuştu. Mahcubiyet, dehşet, utanma, tehlikede olma hissi. Açıklanamayacak bir şekilde, bu ve benzeri duygular, elektrik devresindeki küçük bir boşluktan atlama yapan bir elektrik arkı gibi bedenini ürpertti: *Kimse beni bu kitabı okurken görmesin!* Ani bir refleksle kitabı sehpanın üzerine attr, sehpanın üzeri kaygan olduğu için kitap granit kaplamanın üzerinden kayarak yere düştü. Kapı gıcırdayarak açılırken Dusty ayağa kalkmak için hamle yapmış-

tı, tam bu anda kitap pat diye yere düştü ve sonra... ve sonra sanki kapı gıcırtısı ve kitabın yere vurmasıyla birlikte gelen o dehşet anı hiç yaşanmamış gibi, Dusty sandalyesinde oturuyor ve kitabını okuyordu. Belki de doğduğu günden ölümüne kadarki hayatının tamamı kıyamet gününde video kasetten izleniyordu ve semavi editörlerden birisi kaseti birkaç saniye boyunca, kapının sesinin kendisini dehşete dü-

şürdüğü anın hemen öncesine kadar geri sarmıştı; bu sıra-da geçmişteki tüm olaylar silinmiş, fakat onun bu olaylarla ilgili hatıralarının silinmesi işlemi gözden kaçırılmıştı. Bu acemi editörün öğrenmesi gereken çok şey vardı. Sihir.

Dusty, Skeet'in dairesindeki fantezi romanlarını hatırladı bir an. Sihirbazlar, büyücüler... Bu, insanı sihre inandıracak ya da akıl sağlığını sorgulamasına neden olacak türde bir dene-yimdi. Daha önce kitabı düşürmüş olduğu sehpanın üzerinde duran kitaba doğru uzandı ve bir ara duraksadı. Kitabı bir parmağıyla araladı fakat kitap ne garip sesler çıkardı ne de

kendisine göz kırptı. Kitabı eline aldı, meraklı bir biçimde çevirdi ve başparmağıyla sayfalan hızlıca çevirdi. Çıkan ses aklına kanştmlan iskambil kâğıtlannm sesini getirdi, bu da kendisine, kitaptaki beyni yıkanmış, suikastçı olmak üzere programlanmış ve kendisine bir iskambil destesi uzatılıp *Neden birazfal bakarak vakit geçirtiliyorsun?* diye sorulduğun-da kişilik değiştiren Amerikan askerini hatırlattı. Etkili ola-bilmesi için sorunun aynen bu şekilde sorulması gerekiyordu. Adam, karo kızı gelene kadar oynamaya devam ediyor, bu noktadan sonra bilinçaltı kendisini kontrol eden hakimi-ne açılıyor ve onun tarafından verilen talimatları almaya ha-zır hale geliyordu. Düşünceli bir biçimde kitaba bakan Dusty, sayfaları yeniden başparmağıyla hızlı bir biçimde çevirdi. Oturdu, hâlâ düşünceliydi ve sayfalan çevirmekle meş-

guldü.

Yaşadığı şey sihir değildi. Yaşadığı şey, zamanda meydana gelen bir boşluktu, sadece birkaç saniye süren, önceki gün mutfakta telefonla konuşurken yaşadığı andan daha kı-

sa süren bir zaman boşluğu.

Daha kısa?

Gerçekten öyle miydi?

Saatine baktı. Belki de daha kısa değildi. Emin olamıyordu çünkü kitaba ilk başladığı andan bu yana saate bakmamıştı. Belki de birkaç saniye ya da birkaç dakika boyunca ya da daha uzun bir süre boyunca oyundışı bırakılmıştı.

Zamanda boşluk.

Bunun anlamı neydi?

Hiçbir şey.

Kafasında sürekli bu konuyla ilgili mantık yürütmeye çalıştığı için Condon'un kitabına konsantre olamıyordu. Oda içinde ilerleyerek portmantonun yanma geldi ve kitabı Martie'nin ceketine değil, kendi ceketinin cebine koydu. Diğer bir cepten ise telefonunu çıkarttı. Neden beyni yıkanmış ve programlanmış bir adam bir cümleyle - *"Neden biraz fal bakarak vakit geçirmiyorsun?"* - harekete geçirilmek yerine sadece bir isimle - *Dr. Yen Lo.* - harekete geçirilmesin? Karo kı-

zını görür görmez kendisini kontrol eden kişiye açılan alt bilinç, birkaç mısra şiir okunduğunda anahtarlanm neden bu kişiye uzatmasın? Haiku. Dusty yürüyerek Ned Motherwell'in cep telefonu numarasını tuşladı. Ned telefonu beş kez çaldıktan sonra açü. Hâlâ Sorensonlann evindeydi. "Bugün boya yapamadık, yağmur yüzünden hâlâ her yer nemli ama bir sürü iş yaptık.

Bak, Fig ve ben, yalnızca ikimiz bugün, o gübre çuvalının ortalıkta dolaşıp durduğu, bir o hapı bir bu tozu çektiği iki gün boyunca yaptığımızdan çok daha fazla iş

yaptık."

"Skeet fena değil, sorduğun için teşekkürler." dedi Dusty.

"Onu nereye götürdüğünüzü bilmiyorum ama umanm orada anasından emdiğini burnundan getiriyorlardır."

"Kesinlikle. Onu tam da öyle bir hastaneye götürdüm."

"Böyle bir yere ihtiyacı var."

"Eminim, Hareketçiler kiliseyi ele geçirdiklerinde, her şehirde böyle bir yer olacak. Dinle Ned, Fig bugün yalnız çalış-

sın, senden benim için bir şeyler yapmanı istiyorum."

"Tabii ki. Fig, uyuşturucu çeken, kendini rezil eden bir gerzek değil. Fig güvenilir bir adam."

"Bu aralar Koca Ayağı görmüş mü?"

"Öyle diyorsa ona inanırım."

"Ben de." diyerek onayladı Dusty.

Ned Motherwell'e yapması gerekenleri anlattı, nerede ve ne zaman buluşacaklannı kararlaştırdılar.

Telefonu kapattıktan sonra Dusty telefonunu kemerine taktı. Saatini kontrol etti. Neredeyse üç olmuştu. Tekrar oturdu.

İki dakika sonra, Dusty sandalyesinde öne doğru eğil-miş, elleri dizleri üzerinde kenetlenmiş, siyah granit zemine bakar halde düşüncelere dalmıştı, düşünceleri öylesine yo-

ğundu ki, kulaklan patlayacak gibiydi. Kapı kolunun ve kilidin gıcırtısını duyduğunda hafifçe irkildi, fakat ayağa fırlamadı. Ofisten ilkönce şirin gülücükler saçan Martie çıktı, Dusty onun kadar şirin olmayan bir biçimde gülümseyerek onu karşılamak üzere ayağa kalktı. Martie'nin ardından Dr.

Ahriman, yüzünde babacan bir gülümsemeyle bekleme odasına girdi, Dusty psikiyatrı gördüğünde biraz daha şirince gülümsemeye başladı, psikiyatr etrafına merhamet, güven ve pozitif bir hava yayıyordu.

"Mükemmel bir seans oldu" diyerek Dusty'i rahatlattı Dr. Ahriman. "Daha şimdiden ilerleme kaydetmeye başladık.

Martie'nin terapiye son derece olumlu şekilde cevap verece-

ğini düşünüyorum, ona güveniyorum."

"Tanriya şükürler olsun." dedi Dusiy Martie'nin ceketini askıdan alırken.

"Bu önümüzde zor günler olmayacağı anlamına gelmiyor elbette."

diyerek uyarıda bulundu doktor. "Mamafih daha önce yaşadıklarından daha kötü panik ataklar yaşayacak.

Bu pek sık rastlanmayan ve çok güç tedavi edilebilen bir fo-bi. Kısa vadede bazı olumsuzluklar yaşayabiliriz fakat uzun vadede bu fobiyi kesinlikle alt edeceğiz."

"Uzun vade mi?" diye sordu Dusty. Sesi tedirgin değildi, çünkü doktorun o güven veren gülümsemesini gören kimse tedirgin olamazdı.

"Birkaç ayı geçmez." dedi Dr. Ahriman. "Belki daha bile kısa sürebilir. Bu gibi şeylerin kendilerine has takvimleri vardır, bunları değiştirenleyiz. Fakat iyimser olmak için her türlü neden mevcut. Şu anda ilaçla tedaviye gerek duymuyo-rum, bir iki hafta terapiye devam edelim, ondan sonra ne yapacağımıza bakarız."

Dusty, Dr. Closterman'm verdiği Valium reçetesinden bahsetmek üzereydi ki, Martie ondan önce davranarak sözü aldı. Dusty'nin giymesi için tuttuğu siyah deri ceketini giyerken 'Tatlım, kendimi çok iyi hissediyorum. Çok, çok daha iyi. Gerçekten."

"Cuma sabahı. Randevu saat onda." diyerek onlara ha-tırlatmada bulundu Dr. Ahriman.

"Burada olacağız." diyerek onayladı Dusty.

Doktor ofisine geri döndükten ve ağır kapıyı kapattıktan sonra, bekleme odasındaki sıcak hava kayboldu. Nereden geldiği bilinmeyen soğuk bir rüzgâr esti.

"O gerçekten çok iyi bir psikiyatr." dedi Martie.

Montunun fermuarını çekmekte olan Dusty, "Kendisini gerçek anlamda hastalarına adamış bir doktor" dedi. hâlâ gülümsüyor ve kendini iyi hissediyordu, fakat bir yandan da kendi kendine Ahriman'm kendini sadece vizite ücretlerini biriktirmeye adamış bir adam olmadığını nereden bildiğini soruyordu.

14. katın koridoruna çıkan kapıyı açan Martie "Bizi bu beladan kurtaracak. Onun hakkında iyi şeyler düşünüyorum." dedi.

Asansöre doğru giden uzun koridorda, Dusty *"Mamafih* lafını kim kullanıyordu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"O kullandı. Dr. Ahriman. *Mamafih"*

"Öyle mi? Ne var ki bunda, bu basit bir laf işte."

"Fakat bunu ne kadar sık işitiyorsun ki? Demek istedi-

ğim, avukatın ofisi ya da mahkeme dışında nerede duyarsın bu lafı?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Dusty, kaşları çatık bir şekilde "Bilmiyorum." dedi.

Asansörün kapısına geldiklerinde, Martie düğmeye basarken "Daha önce söylediğin sözlerin bir anlamı vardı, mamafih şimdi yok." dedi.

"Çok ağdalı bir kelime."

"Hayır değil."

"Günlük konuşmalar için öyle." diye ısrar etti Dusty. Bizim ihtiyarın kullanacağı bir kelime değil. Trevor Penn Rhodes. Ya da Skeet'in babasının. Ya da onun alçak elitist iki kocasının."

"Bağırarak konuşuyorsun, mamafih daha önce böyle pek yapmazdın. Derdin ne?"

İç çekerek "Sanırım amacım yok." dedi.

Zemin kata inerken Dusty'nin midesi yerinden fırlayacak gibiydi, sanki cehenneme inen ekspres bir asansördelermiş

gibi hissediyordu kendini.

Lobide yürürlerken, okyanusta yapılan derin bir dalışın ardından nefes almayı hatırlamaya çalışıyor ya da bir hafta boyunca uzayda kaldıktan sonra yerçekimine yeniden ayak uydurmaya çalışıyormuş gibiydi. Rüyadan uyanıyordu sanki.

Kapıya doğru yaklaşırlarken Martie onu kolundan tuttu, Dusty "Kendimi... kendimi çok tuhaf hissediyorum." dedi.

"Sorun değil. Seninle evlendiğimde de tuhaftın."

51

Dr. Ahriman'm 14. kattaki süitinin aksine, otopark Pasifik manzarasına sahip değildi. Dusly, okyanusun şimdi doktorun ofisinden göründüğü gibi karanlık olup olmadığını bilmiyordu. Gökyüzü puslu görünüyordu fakat daha önceden olduğu gibi mahşer günü ağırlığıyla onu ezmiyordu. Binalar arasında, henüz kararlaştırılmamış ihtilallerin yaratacağı enkazı göremiyordu. rüzgâr giderek kuvvetleniyordu, yerdeki yaprakları ve çöpleri süpürüyordu.

Arabada, Martie, sabahki kadar olmasa da sinirliydi. Terapi sonrası rahatlamanın etkisi altında, torpido gözünü alt üst ederek bulduğu birkaç çikolatayı teker teker ağzına attı, her birini büyük bir keyifle çiğnedi. Daha sonra bir panik atak sırasında, öne doğru eğilmiş halde, kontrolsüz bir bi-

çimde öğürerek onları çıkartmaya çalışabileceği ihtimali ak-lından hiç geçmiyordu.

Martie'nin kendisine uzattığı çikolatayı reddeden Dusty montunun cebinden bir kitap çıkarttı ve "Bunu nereden al-dın?" diye sordu.

Martie kitaba şöyle bir baktı ve omuzlarını silkti. "Bir yerlerden aldım işte."

"Satın mı aldın?"

"Bildiğin gibi, kitapçılar mallarını bedava dağıtmıyor."

"Hangi kitapçıdan?"

Kaşlarını çatarak "Nereye varmaya çalışıyorsun?" dedi Martie.

"Açıklayacağım. Fakat bunu bilmem gerekiyor. Hangi kitapçıdan? Barnes and Noble? Borders? Book Carnival, hani şu gerilim kitaplarını aldığın yer?"

Çikolatasını çiğneyerek bir süre kitabı inceleyen Martie, şaşkın bir ifadeyle "Bilmiyorum." dedi.

"Sanki her hafta yirmi farklı mağazadan yüz ayrı kitap alıyorsun." dedi Dusty sabırsız bir biçimde.

"Peki, tamam, ben hiçbir zaman hafızamın seninki kadar güçlü olduğunu iddia etmedim. Sen bunu nereden aldığımı hatırlamıyor musun?"

"Seninle birlikte olmadığım bir zamanda almış olmalı-

sın."

Martie çikolataları bıraktı ve kitabı Dusty'nin elinden al-dı. Kitabı açmadan ve Dusty'nin yapmasını beklediği gibi sayfalara göz atmadan iki eliyle tutu, kapağına baktı, sanki bir portakalın suyunu sıkıyormuş gibi

sorulara cevap bulmak için kitabı iki eliyle sıktı.

"En iyisi ben hastaneye geri döneyim ve erken bunama olup olmadığını görmek için bir test yaptırayım." dedi, kitabı Dusty'e uzatarak, sonra çikolatalarına geri döndü.

"Belki de bir hediyeydi." dedi Dusty.

"Kimden?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum zaten."

"Yok, yok. Eğer bu bir hediye olsaydı, hatırlardım. "

"Kitabı incelerken neden içine bakmadın? "

"Neden mi? İçinde onu nereden aldığımı hatırlatacak bir şey yok da ondan." Yarısı ısmlmış olan çikolata parçasını elini tutuyordu. "İşte. Çabucak sinirleniyorsun. Belki de sende hipoglisemi vardır. Biraz şeker al."

"Kes şunu Martie, kitabın konusunu biliyor musun? "

"Elbette. Gerilim."

"Tamam da konusu ne?"

"Konusu eğlenceli, karakterleri renkli. Bu kitabı zevkle okuyorum."

"Peki konu ne?"

Çikolatayı daha yavaş bir şekilde çiğnemeye devam ederek kitaba baktı. "Bilirsin işte. Koşma, zıplama, yakalama, adam vurma sonra biraz daha koşma."

Dusty'nin ellerinde kitap giderek soğumaya ve ağırlaş-

maya başladı. Dokusu da değişiyordu, renkli kapak eskiye oranla albenisini daha fazla kaydediyordu. Sanki bu bir kitap değildi. Bir kitaptan farklı bir şeydi. Bir anda etkisini gösterecek ve Dusty'yi, Skeet'in okumaktan hoşlandığı ejderhalarla dolu alternatif gerçeklikle ilgili kitapların dünyasına giden sihirli kapıdan geçirecek bir tılsımdı. Ya da belki de bu tılsım Dusty farkında olmadan sihrini göstermiş ve onu bir dünyadan diğerine göndermişti. Şimdi ejderhalarla karşıla-

şacaktı.

"Martie, bu kitabın bir cümlesini bile okuduğuna inanmıyorum. Hatta bu kitabı bir kez olsun açtığını bile düşün-müyorum."

Çikolata parçasını ağzına atmak üzere başparmağı ile işaret parmağı arasında tutan Martie, "Sana söyledim, bu bir gerilim romanı. Anlatımı güzel, konu eğlenceli ve karakterler oldukça renkli, kitabı... zevkle... okuyorum. "

Dusty, Martie'nin kendi sesindeki monotonluğu yakaladığını fark etti. Ağzı açıktı fakat çikolata parçasını henüz ağ-

zına atmamıştı. Sanki şaşkınlıktan gözleri büyümüş gibiydi.

Kitabı, arka kapağı Martie'nin yüzüne bakacak şekilde elinde tutan Dusty "Kitap beyin yıkama hakkında, Martie.

Bu kapaktan bile anlaşılıyor. "

Martie'nin yüzündeki ifadeden kitabın konusunu ilk kez duyduğu açıkça okunuyordu.

"Olay Kore Savaşı yıllarını ve birkaç yıl sonrasını kapsı-

yor. " diye devam etti Dusty.

Elindeki çikolata erimeye başlamıştı, bu nedenle ağzına atıverdi.

"Bir adam hakkında." dedi Dusty, "bu asker, adı Raymond Shaw, şey olmuş..."

"Dinliyorum." dedi Martie.

Martie sözünü kestiğinde, Dusty dikkatini kitap üzerinde yoğunlaştırmıştı, kafasını kaldırdığında karısının yüzün-de uysal ve boş bir ifadenin hakim olduğunu gördü. Ağzı açıktı. Dusty karısının dili üzerindeki çikolata parçasını fark etti.

"Martie?"

"Evet." dedi Martie ağzını yayarak. Dusty, karısının açık ağzı içinde çikolata parçasının titrediğini görebiliyordu.

Skeet ile New Life Kliniğinde yaşananlar burada Martie ile tekrar yaşanıyordu.

"Aman Tanrım." diyebildi.

Martie gözlerini kırptı, ağzını kapattı, çikolatayı diliyle ağzının soluna doğru itti ve "Ne oldu?" dedi.

Geri dönmüştü, yüzündeki boş ifade kaybolmuştu, gözleri artık boşluğa bakmıyordu.

"Nereye gittin?" diye sordu Dusty.

"Ben mi? Ne zaman?"

"Burada. Hemen şimdi."

Martie başını sallayarak "Senin gerçekten şekere ihtiyacın var. " dedi.

"Neden 'Dinliyorum.' dedin?"

"Böyle bir şey söylemedim."

Dusty ön camdan dışarı baktı ve ne kırmızı gözlü şeytan-larla dolu kale burçlarına ne de şövalyeleri parçalayan ejder-halara rastladı. Sadece rüzgârın süpürdüğü otoparkı, tanıdı-

ğı dünyayı gördü ama bu dünyayı artık eskisi kadar kolay anlaşılır bulmuyordu.

"Sana kitaptan bahsediyordum." dedi Dusty. "Sana söylediğim son şeyi

hatırlıyor musun? "

"Dusty, nereye..."

"Dinle beni."

Martie içini çekti. "İşte, o adamdan, askerden..."

"Ve?"

"Ve sonra 'Aman Tanrım.' dedin, hepsi bu."

Elindeki kitap onu ürpertiyordu. Kitabı gösterge paneline koydu. "Askerin ismini hatırlamıyor musun?"

"Bana söylemedin."

"Söyledim. Ve daha sonra... sen gitmiştin. Dün akşam bana, zamanda bazı boşluklar yaşadığını söylemiştin. İşte burada birkaç saniyelik bir boşluk yaşadın. "

Martie inanmayan gözlerle baktı. "Öyle olduğunu sanmı-

yorum."

"Raymond Shaw." dedi Dusty.

"Dinliyorum."

Martie'nin yüzünde yine boş ifade vardı, gözleri boşluğa bakıyordu. Fakat bu Skeet'in yaşadığı trans kadar derin gö-

rünmüyordu.

Dusty, ismin kişiyi harekete geçirecek bir anahtar oldu-

ğunun, haiku'nun alt bilinci talimat almaya hazır hale getiren bir şifre olduğunu düşündü.

"Mavi çam iğnesi." deyiverdi Dusty, çünkü bildiği tek Haiku buydu.

Gözleri donuklaşmıştı fakat Skeet'inki gibi seğirmiyordu.

Önceki akşam uyumak üzereyken bu mısralara tepki vermemişti; ve şimdi de herhangi bir tepki vermeyecekti.

Onu harekete geçiren *Dr. Yen Lo* değil *Raymond Shaıv'di,* haikusu da Skeet'inkinden farklıydı.

Buna rağmen Dusty devam etti. "Çağlayanda."

Martie gözlerini kırpıştırdı. "Ne çağlayanı?"

"Yine buradan uzaklaştım"

Kocasına şüpheli bir biçimde bakan Martie "Öyleyse koltuğumu kim sıcak tuttu?" dedi.

"Ben ciddiyim. Yine gitmiştin. Skeet gibi ama biraz daha farklı bir biçimde. Sadece ismi söylediğinde, sadece *Dr. Yen Lo* dediğinde, saçmalamaya, kurallardan bahsetmeye, onu doğru biçimde yönlendirmediğim için benimle kavga etmeye başlıyor. Sen daha sert görünüyorsun. Doğru

kelimelerin söylenmesi için bekliyorsun ve seni talimat almaya hazır ha-le getiren mısraları okumadığım için derhal bu halinden sıy-rılıyorsun. "

Martie aklını oynatmış bir insana bakıyormuş gibi baktı kocasına.

"Aklımı oynatmadım." diye cevap verdi Dusty.

"Kesinlikle seninle evlendiğimde olduğundan daha tuhafsın. Skeet ile ilgili bu mesele de ne?"

"Dün, New Life kliniğinde tuhaf şeyler oldu. Sana bunları anlatmaya fırsatım olmadı."

"İşte sana fırsat."

Başını sağa sola salladı. "Daha sonra. İlkönce sana ne olduğunu bir netleştirelim. Ağzında çikolata var mı?"

"Ağzımda mı?"

"Evet. Ağzına attığın son parçayı bitirdin mi, yoksa hâlâ ağzında mı?"

Erimeye başlamış olan çikolata parçasını dilinin yardı-

mıyla yanağından çıkarttı, ona gösterdi ve daha soma yeniden aynı yere itti. Yarısı ısmlmış parçayı ona doğru uzatırken, "Sanırım ısırılmamış bir parçayı tercih edersin?" dedi.

Dusty Martie'nin uzattığı çikolata parçasını alarak "Ağ-

zmdakini yut." dedi.

"Bazen ağzımda eritmek hoşuma gidiyor."

"Bir sonrakini eritebilirsin." dedi Dusty sabırsız bir bi-

çimde. "Hadi, çabuk yut şunu."

"Kesinlikle hipoglisemi var sende."

"Hayır, ben doğuştan asabiyim. " dedi Dusty çikolata parçasının ambalajını açmaya çalışırken. "Yuttun mu?"

Gırtlağını abartılı bir biçimde hareket ettirerek yuttuğu-nu gösterdi.

"Ağzında çikolata yok değil mi?" diye yineledi Dusty.

"Yuttun değil mi? Tamamını."

"Evet, evet. Fakat bunun... "

"Raymond Shaw," dedi Dusty.

"Dinliyorum."

Yeniden boşluğa dalan gözler, hafifçe gevşeyen yüz, bir şey beklermiş gibi açılmış bir ağızla Dusty'nin bilmediği Haiku'nun okunmasını beklemeye başladı.

Dusty şiir yerine ona çikolata verdi, çikolatayı açık dudakları ve dişleri arasından hareketsiz haldeki dilinin üzerine yerleştirdi.

Dusty kendisinden uzaklaşırken, Martie gözlerini kırpış-

tırdı, Dusty'nin yarım bıraktırdığı cümlelerini tamamladı ve bu sırada ağzındaki çikolata parçasını fark etti.

Martie için bu an, Dusty'nin elindeki kitabı bekleme odasında yere düşürdükten sonra yeniden elinde bulması gibi sihir dolu bir şeydi. Yaşadığı şok içinde kitabı fırlatmaya ha-zırlanan Dusty bir anda kendine gelmişti. Martie kendine ge-lemedi: Şaşkınlıktan nefesi kesildi, tıkandı, öksürdü ve şekeri Pez kutusundan çok daha hızlı bir biçimde ağzından fırlatarak Dusty'i alnının ortasından vurdu.

"Onları eritmekten hoşlandığını sanıyordum." dedi Dusty. "Bu erimeye başlamış."

Alnındaki çikolata parçasını kâğıt mendille silen Dusty

"Birkaç saniyeliğine gittin." dedi.

"Gittim," diye onayladı Martie, korku dolu bir sesle. Terapi sonrası meydana gelen rahatlama yavaş yavaş etkisini kaybediyordu. Ağzını, elinin tersiyle sinirli sinirli ovuşturduktan sonra küçük aynada yüzüne bakmak için güneşliği indirdi, aynadaki yansımasını görür görmez geri çekildi ve güneşliği kapattı. Koltuğuna doğru yaslandı. "Skeet," dedi.

Dusty mümkün olduğunca kısa bir biçimde, Sorensonlarm çatısında gerçekleşen tehlikeli girişimi, Skeet'in mutfa-

ğında bulduğu defterdeki sayfalan, New Life Kliniği'ndeki olaylan ve kısa bir süre önce kendisinin de zamanda boşluklar yaşadığının farkına vanşmı anlattı. "Hafıza kaybı, bilinç kaybı, adı her neyse. "

"Sen, ben ve Skeet" dedi Martie. Gösterge paneli üzerinde duran kitaba baktı. "Fakat. . . beyin yıkama?"

Dusty teorinin ne kadar tuhafgöründüğünün farkındaydı fakat geçen yirmi dört saat boyunca yaşadıkları teoriyi inanılır kılıyordu fakat yine de saçma bazı noktalar vardı.

"Belki de öyle. Bize bir şeyler oldu. Bize bir şeyler yapıldı."

"Neden bize?"

Dusty saatine baktı. "Yola koyulsak iyi olacak. Ned'le bu-luşacaktım."

"Ned'in bunlarla ne alakası var?"

Dusty motoru çalıştırarak, "Hiçbir şey. Ondan benim için bir şeyler almasını istemiştim.. "

Dusty arabayı otoparktan çıkartırken, Martie, "Önemli soruya geri dönelim. Neden biz? Neden bunları biz yaşıyoruz?"

"Pekâlâ, ne düşündüğünü biliyorum. Bir boyacı, bir bilgisayar oyunları tasarımcısı ve zavallı Skeet. Kim bizimle uğ-

raşarak, bizi kullanarak bir şeyler kazanabilir ki?"

Gösterge paneli üzerindeki kitabı eline alan Martie, "Kitaptaki adamın beynini neden yıkıyorlar?"

"Onu kendisini kontrol edenlere asla ulaşılamayacak bir biçimde bir suikastçiye dönüştürüyorlar."

"Sen, ben ve Skeet... suikastçi miyiz?"

" John Kennedy'yi vurana dek, Lee Harvey Oswald da bizim gibi büyük bir hiçti. "

"Öyle mi, teşekkürler."

"Öyle. Ve Sirhan Sirhan. Ve John Hinckley."

Dusty, okyanusun karanlık sularını görmediği halde psikolojik bir çöküntü yaşadığının farkındaydı, artık psikiyatrın ofisinin o rahatlatıcı atmosferi geride kalmıştı. Otoparkın çıkışında, çıkışı kapatan çizgili uzun kolun yanmda bulunan gişeye geldiğinde, Dusty bu küçük yapının kendisine yönelik bir tehdit barındırdığını hissetti. Bu küçük kulübe sanki Balkanlar'daki üniformalı canilerin makineli tüfekleriyle insanları soydukları ve bazen de öldürdükleri uzak ve ıssız bir sınır kapısındaki nöbetçi kulübesini andırıyordu. Kasiyer hoş bir kadındı, otuz yaşlarında, güzel, biraz tombul bir ba-yandı, kafasında kelebek figürlü bir toka vardı, Dusty, paranoyak hisler içinde, kadının göründüğünden farklı biri olabileceğini düşündü. Kapı kolu kalktığında ve otoparktan çık-tığında, caddedeki arabaların yarısının, kendisini izlemekle görevli gizli ekipler olduğundan şüpheleniyordu.

52

Newport Center yolunda, uzun palmiye ağaçlan, sanki Dusty'i kullanmakta olduğu yol hakkında uyarmak ister gi-bi rüzgâr tarafından sarsılan uzun yapraklarını bir o yana bir diğer yana salladılar.

Martie "Pekâlâ, böyle bir şeyin yapıldığını kabul edelim, bunu kim yapmış olabilir? "

"Mançuıyalı Aday'da bunu yapanlar Ruslar, Çinliler ve Kuzey Koreliler."

"Artık Sovyetler Birliği yok." diye ekledi Martie. "Kendimi Asyalı totaliterlerin planladığı kurnaz planlann bir parçası olarak düşünemiyorum bile."

"Filmde olsaydı bunun sorumlusu uzaylılar olurdu."

"Mükemmel." dedi Martie alaycı bir şekilde. " Fig Newton'u çağıralım ve konuyla ilgili olarak onun engin bilgisine başvuralım."

"Belki de bunu bizi beyinsiz, robotvari tüketicilere dö-
nüştürmek isteyen büyük şirketler yapmıştır. "

"Onlara gerek yok, ben öyleyim zaten." dedi Martie.

"Devlet adına çalışan gizli bir örgüt, entrikacı politikacı-
lar, Büyük Birader."

"Bu biraz fazla gerçekçi gibi. Fakat, niye biz?"

"Biz olmasaydık, başka birileri olacaktı."

"Bu çok sağlam bir iddia olmadı."

"Biliyorum." dedi Dusty, umutsuzluk içinde.

Bulanık zihninin derinliklerinden gelen başka bir cevap dikkatini dağıttı. Fakat bu cevap, dikkatli bir incelemeye ne-Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2 5

den olacak kadar net değildi. Aslında bu cevabın kökenine inmeye çalıştığında, onu tamamen elinden kaçmyordu.

Önyargılı bakışı değiştiğinde şehre dönüşen ormanın resmini hatırladı. Burada da durum aynıydı, ağaçlar yüzünden şehri göremiyordu.

Şimşek ve balıkçılla ilgili rüyayı hatırladı. Tansiyon aletinin pompası gökyüzüne uçmuş, gözle görünmeyen bir el tarafından şişirilip sıkılıyordu. Bu rüyada kendisi ve Martie ile birlikte bir hayalet kadar saydam üçüncü bir kişi vardı.

Bu kişinin bir uzaylı mı, Büyük Birader'in bir ajanı mı yoksa başka biri mi olduğunu tam olarak bilmiyordu, bildiği şey, onun varlığı yüzünden

karısının ve kendisinin acı çekti-

ğiydi. Dusty, kendisini hipnotik programlarına dahil eden kimselerin, kendi kimliklerinin açığa çıkmasını önlemek için kendisini, şüphelenmeye başladığında onlardan değil, uzaylılar ve casuslar gibi varlıkları kesin belirli olmayacak şeylerden şüphelenecek şekilde programladıklarını bile düşündü.

Düşmanı her an karşısına çıkabilirdi fakat aynı balıkçıl kâ-

busunda olduğu gibi görünmez olarak.

Dusty, Pasifik Sahil Otoyolu'na döndüğünde, Martie Mançuryalı Aday'ı açtı ve kitabın, bilincini dünyadan kopa-ran adı içeren ilk cümlesini okudu. Dusty, karısının bu cümleyi okurken ürperdiğini gördü fakat Martie, bu kez o kopuk ve garip yüz ifadesine bürünmedi.

Daha sonra ismi sesli bir biçimde söyledi, "Raymond Shaw," fakat bu defa da ürperme dışında bir tepki olmadı.

"Belki de kendin okuduğunda ya da söylediğinde etkili olmuyordur." dedi Dusty, "Sadece başka birisi söylediğinde."

"Ya da belki de artık ismin etkisini bildiğim için artık etkisini kaybetmiştir."

"Raymond Shaw," dedi Dusty.

"Dinliyorum."

Yaklaşık on saniye sonra bilinci tam olarak yerine geldi-

ğinde, Dusty, "Hoş geldin. Bu teori de böyle çürütüldü."

Martie çatık kaşlarla kitaba bakarak, "Bunu eve götürmeli ve yakmalıyız." dedi.

"Bir işe yaramaz. İçinde ipuçları var. Sırlar.

Kitabı sana veren kişi ki ben hâlâ kitabı senin almadığı-

nı ve başka biri tarafından sana verildiğini düşünüyorum; bu kişi kim olursa olsun, bizi programlayanların karşısında yer alan bir kişi olmalı. Bu kişi ya da kişiler bize ne olduğu-nu anlamamızı istiyorlar. Ve kitap da bir anahtar. Bunu bu kilidi açman için sana verdiler. "

"Öyle mi? Neden sadece yanıma gelip, 'Hey, bayan, kim olduğunu bildiğimiz bazı insanlar, tahmin bile edemeyeceğiniz nedenlerden dolayı beyninizle oynuyor, beyninize otofobi ve bizim bile bilmediğimiz bir sürü şey yerleştiriyor, biz de bundan hoşlanmıyoruz.' demekle yetinmediler?"

"Peki, bunların devlete bağlı gizli bir kurum tarafından yapıldığını ve bu kurum içinde bu projeyi ahlaki açıdan doğ-

ru bulmayan insanlar bulunduğunu düşünelim."

" Dusty, Skeet ve Martie, Beyin Yıkama Operasyonu'na karşı."

"Evet. Fakat bizimle açık açık görüşemiyorlar."

"Neden?" diye sordu Martie ısrarcı bir biçimde.

"Çünkü o zaman öldürülebilirler. Ya da belki de işlerini ve maaşlarını kaybetmekten korkuyorlardır. "

"Ahlaki açıdan karşılar fakat maaşlarını kaybetmeyi gö-

ze alacak kadar değil. Bu kısım tüyler ürpertici bir biçimde gerçekçi. Fakat geri kalanı... Bana bu kitabı veriyorlar falan filan. Daha sonra bir nedenden ötürü beni kitabı okumamak üzere programlamış gibi görünüyorlar."

Dusty kırmızı ışıkta durdu. "Bir aksak bir öykü oldu sa-nırım."

"Oldukça aksak."

Newport Limanı ile arkasındaki koy boyunca uzanan kanalı birleştiren köprünün üzerinden geçiyorlardı. Güneşsiz gökyüzü altında, engin deniz koyu gri rengiyle göz alıyordu; esen meltem ve akıntı nedeniyle, Dinozor Çağından kalma korkunç bir sürüngen gibi pullu bir görüntü sergiliyordu.

"Fakat aksak olmayan bir şey var." dedi Martie "kesin olan bir şey: Susan'a olanlar. "

Martie'nin sesindeki korku, Dusty'nin ilgisini limandan karısına doğru yönlendirmesine neden oldu. "Ne olmuş Susan'a? "

"O da zamanda atlamalar yaşıyor. Küçük süreçler değil.

Oldukça uzun periyotlar. Bütün bir gece."

Gözlerindeki Valium perdesi yavaş yavaş kalkıyordu, su-ni sakinliğin yerini yeniden endişe alıyordu.

Dr. Ahriman'in ofisinde, suni solgunluk onu terk etmiş, yerini parlak şeftali rengine bırakmıştı fakat şimdi gözlerinin altında, hassas teni üzerinde gölgeler toplanıyordu, son ışıklarını da kaybeden bir kış akşamı gibi yüzü giderek kararı-

yordu.

Köprünün diğer ucunda kırmızı işaret yeşile döndü. Trafik akmaya başladı.

Martie, Dusty'e Susan'm görünmez tecavüzcüsünden bahsetti.

Dusty tedirgin olmuştu. Korkmuştu. Şimdi tedirginlik ve korkudan daha kötü bir his kalbini sarmıştı.

Bazen gecenin karanlığında uyandığında ve Martie'nin o tatlı yumuşak nefesini dinlemeye başladığında, içine basit bir korkudan çok daha ağır ölümcül bir korku doluyordu.

Gece içilen birkaç kadeh şarabın, biraz fazla krem sosunun ve bazen de

acı bir sarımsak parçasının ardından, zihni de midesi gibi ekşiyor ve alacak karanlık öncesinde etrafı genelde yaptığı gibi sessizliğin güzelliğinden keyif alarak, huzur bularak değil, boşluğun tehdidi altında seyre dalıyordu. Ya-

şamının büyük bir kısmında kendisine dayanma gücü veren inancının yerini böyle gecelerde şüphe alıyordu. Martie'yle birlikte geçirecekleri tek yaşamın bu olduğunu, bunun ar-dında akim hayalin alamayacağı bir karanlık olduğunu, burada yalnızlığa bile yer olmadığını düşünüyordu. Ölene kadar birlikte olmak onun için yeterli değildi, sonsuza dek birlikte olmak istiyordu; içinden gelen ümit kırıcı bir ses ise sonsuzluğun bir kandırmaca olduğunu söylediğinde, uzanıp yanmda uyumakta olan Martie'ye dokunuyordu. Onu uyandırmak gibi bir niyeti yoktu, sadece onun aracılığıyla, onun her zaman sahip olduğu ve en ufak dokunuşla bile hissedebileceği şeyi hissetmek istiyordu: Ondaki Tanrısal dokunu-

şu, ölümsüzlüğü ve kendine vaat edilen ölümsüzlüğü hissetmek.

Martie'nin ağzından Susan'm hikâyesini dinlerken, Dusty yine şüphenin esiri olmuştu. Başlarına gelen her şey gerçekdışı, anlamsız görünüyordu, sanki bunlar yaşamı sü-

rükleyen kaosun belirtisi gibiydi. Dusty'nin ruhunu, beklenen son geldiğinde, bunun sadece bir son olacağı, bir baş-

langıç olmayacağı yönünde bir his kaplamıştı. Dusty, ayrıca son hızla yaklaştıkları bu sonun zalim ve merhametsiz bir ölüm getireceğini hissediyordu.

Martie konuşmasını bitirdiğinde, Dusty cep telefonunu ona doğru uzattı. "Susan'ı tekrar ara."

Martie numarayı tuşladı. Telefon uzun bir süre çaldı.

"Gidip alt kattaki emeklilerin nereye gittiğini bilip bilme-diklerini soralım." dedi Martie. "Çok uzakta değiliz."

"Ned bizi bekliyordu. Bana getirdiği şeyi aldıktan sonra Susan'a gideriz. Fakat emin olduğum bir şey var, bu da onu rahatsız eden kişinin Eric olmadığıdır."

"Çünkü bunu yapan kişi, sana, bana ve Skeet'e olanlardan sorumlu olanlardan biri olmalı."

"Evet. Lanet olası Eric bir yatırım danışmanı, işi gücü rakamlar olan bir adam. Beyin kontrol uzmanı değil."

Martie yeniden Susan'm numarasını tuşladı. Telefonu iyice kulağma yaklaştırdı. Telefonun bir an önce açılması için duyduğu gerginlik yüzünden okunuyordu.

53

Ned Motherwell'in '82 Chevrolet Caraaro'su, boyasız fakat sürekli yenilenen astarı, garip farları, krom egzoz borusu dışında hiçbir yeri parlamayan kaportası ile kendisi için bir övünç kaynağıydı. Alışveriş merkezinin otoparkının bu-luşmak üzere sözleştikleri güneydoğu köşesine park ettiği otomobil, filmlerde kaçakların kullandıkları otomobilleri andırıyordu.

Dusty arabasını birkaç araba öteye park etmişti, Ned Camaro'sundan indi, araba pek ufak sayılmazdı fakat Ned arabadan daha iri duruyordu. Kapıyı kapatmak için öne doğru eğildi. Havanın soğuk olmasına ve akşam saatlerin yaklaşmış

olmasına rağmen, üzerinde her zamanki gibi beyaz kargo pantolonu ve beyaz tişörtü vardı. Sanki Camaro'su arıza yapsa, onu tamirciye kadar taşıyacakmış gibi görünüyordu.

Otoparkın etrafındaki ağaçlar esen rüzgârla birlikte sarsıldı ve küçük toz ve çöp kümeleri havalanarak kaldırıma sa-

çıldı. Ned bu hareketlenmenin farkına varmadı bile.

Dusty camı indirdiğinde, Ned Martie'ye bakıp gülümseyerek "Selam Martie." dedi

"Selam Ned."

"Rahatsız olduğunu duydum, geçmiş olsun."

"Sağol, söylediklerine göre daha ömrüm varmış. "

Ahriman'm bekleme odasından telefon ettiğinde Dusty Martie'nin hasta olduğunu ve kendisini eczaneye ya da kitapçıya gidemeyecek kadar kötü hissettiğini; onu arabada yalnız bırakıp bir yere gitmek istemediğini söylemişti

"Bu adam için çalışmak çok zor ." dedi Ned, Martie'ye dö-

nerek, "bu nedenle onunla yaşamanın ne kadar güç bir şey olduğunu biliyorum. Alınmadın değil mi patron?"

"Alınmadım."

Ned camdan içeri ilaç dolu bir torba uzattı. Torbanın için-de Dr. Closterman'm verdiği Valium reçetesi bulunmaktaydı.

Ned'in diğer elinde kitapçıdan aldığı büyük torba vardı.

"Bana bu sabah Haiku nedir diye sorsaydımz," dedi Ned,

"onun tekvando benzeri uzakdoğu dövüş sanatlarından biri olduğunu

söylerdim. Ama öğrendim ki, bu kesik şiirlere haiku deniyormuş. "

"Kesik?" diye sordu Dusty torbaya bakarak.

"Benim arabam gibi." dedi Ned. "Kesik, akıcı. Hoş şeyler.

Kendim için de bir kitap aldım."

Dusty, torbada yedi haiku kitabı olduğunu gördü. "Bir sürü."

"Bir raf dolusu vardı." dedi Ned. "Bu kadar küçük bir şey için."

"Sana yarın bir çek yazarım."

"Acele etmene gerek yok patron. Kredi kartımla aldım.

Daha süresi var.. "

Dusty, camdan Ned'e Martie'nin anahtarım uzattı. "Valet'e bakmak istediğinden emin misin? "

"Bakmak istiyorum ama köpekler hakkında pek fazla bir şey bilmiyorum."

"Bilinmesi gereken pek fazla şey yok." Dusty Ned'e köpe-

ğin yemek tasının nerede olduğunu söyledi. "İki tas verirsin.

Daha sonra yürümek ister fakat on dakika arka bahçeye bı-

raksan da olur. Orada işini görür. "

"Sonra evde yalnız kaldığında sorun çıkartmaz mı? "

"Su kabı dolu, uzaktan kumanda önünde olduğu müddetçe, mutlu olmaması için bir neden yok."

"Annemin de minnoşları vardı." dedi.

Koca Ned'in ağzından minnoş lafını duymak, NFL oyun-cusunun ayağına bale pabuçlarına geçirip sahneye fırladığı-

nı görmek gibi bir şeydi.

"Bir keresinde komşusu, annemin en çok sevdiği sar-manlarından birini zehirledi. Bayan Jingles. Yani bu kedinin adıydı, komşumuzun değil. "

"Kim bir kediyi zehirlemek ister ki?" diye sordu Dusty.

"Yanımızdaki evde bir uyuşturucu laboratuarı işletiyordu." dedi Ned. "İnsan müsveddesi bir adamdı. Bacağını kır-dım, 911'i aradım, onun yerine konuşarak merdivenlerden düştüğümü, yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. Ambulansı gönderdiler, laboratuarı gördüler ve işletmeyi çökertti-ler. "

"Yani bir uyuşturucu patronunun bacaklarını mı kırdın sen?" dedi Martie. "Bu biraz riskli değil mi?"

"Pek değil. Birkaç gün sonra, arkadaşlarından biri bana ateş etti fakat yeterince hızlı olmadığı için isabet ettiremedi.

İki kolunu da kırdıktan sonra onu arabasma bindirdim. Arabayı yol

kenarına ittim, daha sonra onun yerine 91 1'i aradım ve yardım istedim. Geldiklerinde arabanın bagajında kirli parayı ve uyuşturucuyu buldular, kollan iyileştikten sonra onu on yıl içerde tuttular. "

"Bunların hepsini bir kedi için mi yaptın?" diye sordu Dusty merakla.

"Bayan Jingles güzel bir kediydi. Ayrıca o annemin kedi-siydi. "

Martie "Valet'in emin ellerde olduğunu hissediyorum."

dedi.

Ned gülümseyerek ve başıyla onaylayarak, "Yavrunuza kötü bir şey olmasına asla izin vermem. "

Aynı bölgede, Balboa Boulevard'da, Susan'm evinden birkaç blok ötede, Martie haiku kitaplanna bakıyordu ki, birden kitabı elinden düşürdü, vücudunun acı içinde kasılmaya başlamasıyla birlikte iki büklüm oldu. "Kenara çek, kenara çek hadi. Hemen kenara çek."

Yap tıklan acıdan değil, korkudandı. Direksiyona yapışa-cağından, arabayı karşı yöne sokacağından korkuyordu.

Dusty'nin artık kansmda görmeye alışmış olduğu, içimde canavar var korkusu.

Yazm sahil kalabalıklaştığmda, Dusty'nin arabayı park edecek bir yer bulması için uzun süren bir panik atak ya-

şaması gerekebilirdi. Ocak ayı olduğu için hemen kenara çekti.

Kaldırımda, hastanelik edilecek birkaç ihtiyar anyormuş

gibi görünen çocuklar kaykaylanyla vınlayarak yanlanndan geçtiler. Araba altında kalıp ölmek isteyen bisikletliler ise solda belirdi.

Kimse Dusty ve Martie ile ilgilenmiyordu. Tekrar bağırmaya başlasa durum değişebilirdi.

Dusty, kansı kafasını gösterge paneline vurmaya başlarsa ona nasıl hakim olabileceğini düşünüyordu. Bunu kolay yoldan halledebilmesine yardımcı olacak bir yol bulamadı.

Panik anında, Martie direnecek, kurtulmak isteyecek, o ise, istemeden kansmm canını yakmak zorunda kalacaktı.

"Seni seviyorum." dedi Dusty çaresizce.

Daha sonra onunla konuşmaya başladı. Koltuğunda ileri geri hareket ederken, nefes almaya çalışırken, doğum san-cısı çeken bir kadın gibi inilderken ve paniği yaşarken onunla sakince konuştu. Onu yatıştırmaya ya da ona ilgi göstermeye çalışmadı, sadece tanıştıklan günü anlattı ona.

Tanışmalan tam bir felaketti. Restoranda bağırıp çağmyordu, fakat oraya en son gidişinden itibaren geçen altı hafta içinde restoranın sahibinin

değiştiğini bilmiyordu. Yeni şef, eğitimini İzlanda Kırsal Yemekler Enstitüsü'nde görmüş

olmalıydı; çünkü yemekler soğuktu ve volkanik kül tadıyordu. Komi Dusty'nin üzerine, Dusty de Martie'nin üzerine bir bardak su dökmüştü. Garson ise krem sos kasesini üzerine devirmişti. Sıra tatlıya geldiğinde mutfakta çıkan yangın it-faiyeye gerek duyulmasına neden olmayacak kadar küçük fakat bir komi, bir garson, şef garson ve aşçı yamağının -Sa-moalı iri bir adam- yangın söndürücülerle müdahale etmesini gerektirecek kadar büyüktü; aslında bu kadar çok köpü-

ğe ihtiyaç duyulmasının nedeni, acemi itfaiyecilerin hedefi şaşırıp köpüğü yangın yerine birbirlerine sıkmalarıydı. Açlıktan ölecek bir halde restorandan çıktıktan sonra bir kafede yenilen telafi yemeğinin ardından Dusty ve Martie ömür bo-yu birlikte olmalarına neden olacak kadar çok gülmüşlerdi.

Şimdi gülmüyorlardı fakat aralarındaki bağ her zamankinden daha güçlüydü. İster Dusty'nin sakin konuşması, ister Valium'un sakinleştirici etkisi, isterse Dr. Ahriman'm tel-kinleri, neden her ne olursa olsun, Martie tam bir panik atak yaşamadı. İki ya da üç dakika içinde, korkusu dağıldı, yeniden doğruldu.

"Daha iyiyim." dedi Martie. "Fakat kendimi hâlâ bok gibi hissediyorum. "

"Kuş boku." diye düzeltti Dusty.

"Evet." Havanın kararmasına bir saat kalmasına rağ-

men, yoldan geçen arabaların yarısının farları yanıktı. Gök-yüzünde oldukça yavaş bir hareketle batıdan doğuya doğru gitmekte olan bir bulut kümesi erken çöken ve uzun sürecek bir alacakaranlığın habercisi gibiydi.

Dusty farlarını yaktı ve akmakta olan trafiğe katıldı.

"Teşekkür ederim." dedi Martie.

"Elimden gelen başka bir şey yoktu."

"Bir dahaki sefere yine konuş. Sesin bana destek veriyor."

Dusty ne zaman karışma vücudu korkudan kasılmamış

halde, gözlerinde yeni gelen bir panik dalgasının ışığını görmeden sarılabileceğini düşündü. Acaba bir kez daha sarılabilecek miydi?

Kükreyen deniz derinliklerden çıkmak ve karayı sarmak istedi, rüzgârın savurduğu sahil ise kum dolu parmaklarını yaya yolunda gezdiriyor, yavaş yavaş kaldırımın üzerini örtü-

yordu.

Denizi gözleyen gözcüleri andıran üç martı tırabzan üzerinde farklı noktalara tünemiş, kararsız bir biçimde fırtınalı denize mi, yoksa karanın daha fazla korunak sunan iç kı-

sımlarına mı yönelmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Martie ve Dusty, dik merdivenleri çıkıp üçüncü katın sahanlığına vardıklarında, kuşlar birer birer havalanıp, doğu-ya, kuvvetli esen rüzgârın içine doğru süzüldüler. Hiçbir zaman sessiz olmayan martılar, havalandıktan sonra tek bir ses çıkarmadı.

Martie kapıyı çaldı, bekledi ve sonra tekrar çaldı fakat Susan cevap vermedi.

Kendi anahtarını kullanarak iki kilidi de açtı. Daha sonra kapıyı açtı ve iki kez Susan'a seslendi fakat yine cevap gelmedi.

Ayaklarını paspasa sildikten sonra içeri girdiler, kapıyı kapattılar ve bu kez daha yüksek bir sesle Susan'a seslendi-ler. Mutfak loştu fakat yemek odasının ışıklan yanıyordu.

"Susan?" diye yineledi Martie fakat yine cevap alamadı. Dairenin içi çok gürültülüydü, fakat gürültünün nedeni rüzgâr-dı. Sedir çatıyla çene çalıyordu. Saçaklarla eğleniyor ve gülü-

şüyordu. Her yarıkta ıslık çalıyor, her camda fısıldıyordu.

Oturma odası karanlıktı, hiç ışık yoktu, perdeler kapalıydı. Antre de karanlıktı. Fakat yatak odasından parlak bir ışık geliyordu. Banyoda, kapmm aralığından floresan lambanın ışığı süzülüyordu.

Tereddütlü bir biçimde yeniden Susan'a seslenen Martie yatak odasına yöneldi. Dusty, banyo kapısını itmeden önce anlamıştı. Gül suyu kokusu, koca bir bahçe gülün bastıramayacağı bir kokuyu başansız bir biçimde gizliyordu.

O artık Susan değildi. Bakteriler nedeniyle şişmiş bir yüz, yeşile dönmüş bir ten, kafatası içindeki basınç nedeniyle fırlamış gözler, içinden salya ve sümük sızan ağız ve burun, öldükten sonra insanı bir köpeğe benzeten dilin o garip hali: Sıcak suyun da etkisiyle, doğadaki en ilkel canlılar tarafından Susan bir kâbus malzemesi haline gelmişti.

Dusty, küvetin yanındaki tuvalet masasının üzerinde bir defter gördü. Düzgün el yazısı gözüne ilişti. Aniden kalbi dehşetle çarpmaya başladı. Dehşetin nedeni zavallı bir kadı-

nın küvetinde ölü bulunması değildi, bu dehşet ucuz korku filmlerinde hissedilen türden bir korku da değildi. T ü m bunların kendisi, Martie ve Skeet için anlamını kavradığında Dusty korkudan buz kesmişti. Bu tablo

sayesinde içinde bulundukları durumu fark etti, olup bitenin bir şaka olmadı-

ğını kavradı. Tehlikeye, birbirlerinden gelebilecek tehlikeye, kendi kendilerini maruz bırakabilecekleri tehlikeye düşün-düğünden çok daha yakın olduklarının farkına vardı. Bu, bir anlamda, belirli bir açıdan Martie'nin otofobisini de açıklı-

yordu.

Notun bir iki kelimesini okumamıştı ki, Martie'nin kendisine seslendiğini duydu, yatak odasından çıktığını ve antreye yöneldiğini fark etti. Hemen dönerek hamle yaptı ve Martie'nin yolunu kesti "Hayır."

Martie sanki kocasının banyoda görmüş olduğu her şeyi gözlerinden okumuş gibi "Aman Tanrım. Hayır, ölmediğini söyle, onun ölmediğini söyle." diye haykırdı.

Dusty'i iterek geçmek istedi fakat Dusty onu tuttu ve oturma odasına doğru yöneltti. "Böyle bir sonu görmek istemezsin."

Martie'nin içinde bir şeyler parçalandı, Dusty onu daha önce bir kez bu halde görmüştü, hastanede babasının kan-serin zaferini kabul ettiği gün, onun ölüm döşeğinde perişan halde aynı bir bez bebek gibi yürüyemeyecek ve aynı destek-leri alınmış bir korkuluk gibi ayakta duramayacak halde kalmıştı.

Dusty'nin kendisini sürükleyerek götürdüğü oturma odasında Martie gözyaşları içinde yere yığıldı. Dantelli bir yastığa uzandı ve onu göğsüne bastırdı, yastığı sanki kana-yan kalbinin acısını dindirmek ister gibi hiddetli bir biçimde göğsüne bastırdı. Yaslı rüzgâr sesleri arasında, Dusty 91 1'i aradı, fakat acil yardım ekibinin gelişi saatler sürdü.

54

Daireye ilk ulaşanlar, öğlen yedikleri yemekten kaynaklanan sarımsak kokusunu çiğnedikleri naneli sakızla gidermeye çalışan ve ortalığı birbirine katan rüzgârı arkalarda bı-

rakarak gelen iki polis memuruydu.

Susan'm dairesindeki hava -Martie'nin iniltileri, Dusty'nin onu yatıştırmaya yönelik mırıltılı sözleri, dışarıda esmekte olan rüzgârın uğultusu- ölümün hemen ardından akla mantığa sığmayacak bir biçimde yeşeren kırılgan bir ümidin yaşamasına imkân vermişti. Dusty, gördüklerine rağmen içinde böyle bir ümit olduğunu biliyordu: Kendisini şahit olduğu her şeyin yanlış olduğuna, ölenin aslında ölmediğine, sadece bilincinin kapalı ya da komada olduğuna ve-ya uyuduğuna ve bir an uyanıp oda içinde yürümeye başlayarak etrafmdakilerin yüzlerinin neden böyle kederli olduğu-nu anlamaya çalışacağına inandırmaya çalışan çılgın, ümitsiz, için için yanan, tamamen sönmemiş fakat açması bir dilek. Susan'm yeşile dönmüş tenini, gırtlağının etrafının karardığını, şişmiş suratını, salyasını görmüştü, fakat içinden gelen ince ve mantıksız bir ses, kendisine gördüğü her şeyin gölgeler ve ışık oyunlarından meydana geldiğini, onun bunları yanlış algıladığım söylüyordu. Cesedi görmemiş olan Martie'de bu his Dusty'ninkinden daha kuvvetli olmalıydı.

Polisler, sadece daire içindeki varlıklarıyla tüm bu ümitleri söndürdüler. Nazik, yumuşak bir ses tonuyla konuşan, profesyonel fakat aynı zamanda iri, uzun boylu ve sağlam yapılı adamlardı. Sadece boyutları bile gerçekdışı ümidi sön-dürecek kadar gerçekçiydi. Kendi aralarındaki konuşmalarda geçen "ceset" ve olayın açık bir intihar vakası olduğunu belirten "muhtemel 10-56 vakası" sözleri duyuluyordu,bu konuşmalar ölüm gerçeğini kelimelerle perçinledi, memur-lardan birinin kemerine takılı olan telsizden duyulan mesaj-lardaki cızırtılar kaderin ürkütücü sesi gibiydi; anlaşılamayan fakat göz ardı da edilemeyen sesi.

İki üniformalı polis memuru daha geldi, arkalarından iki sivil giyimli dedektif ve onların peşinden adli tıptan gelen bir kadın ve bir erkek. İlk gelen iki memur tüm umutlan ortadan kaldırmıştı, bu büyük görevli kitlesi ise ölüme hesap defterine yaklaşan bir muhasebeci edasıyla, günlük çalışma rutini ve monotonluğu içinde yaklaşarak, ölümün gizemini ve kendine has gururunu ortadan kaldırmıştı.

Polisler, birçok soru sordular fakat sorulann sayısı Dusty'nin beklediğinden azdı. Bunun nedeni, mevcut sahne-nin ve cesedin durumunun şüpheye yer bırakmayacak şekilde intihara işaret etmesiydi. Maktulün bıraktığı dört sayfa uzunluğundaki not, duygulanm ve umutsuzluktan kaynaklanan tutarsızlığı açık bir biçimde sergiliyordu.

Martie, el yazısının Susan'a ait olduğunu söyledi. Susan'm annesine yazdığı fakat postaya vermediği bir mektupla ve telefon defterindeki el yazısıyla yapılan karşılaştırma taklit ihtimalini de ortadan kaldırdı. Yapılan araştırma sonunda cinayet şüphesinin ortaya çıkması durumunda, bir el yazısı uzmanının analizine başvurulmasına karar verilmişti.

Martie, intihar notunda da belirtildiği üzere, Susan Jagger'm on alü aydan beri agorafobi mağduru olduğunu, kari-yerinin mahvolduğunu, evliliğinin bittiğini, depresyon geçir-diğini teyit ediyordu. T ü m bunlara rağmen, Martie'nin Susan'm intihara başvurmayacak bir kişi olduğu yönünde söylediği sözler, Dusty için bile, iyi bir dostun isminin lekelen-mesini ve anılann kirlenmesini önlemeye yönelik sözler olmaktan öte bir anlam ifade etmiyordu.

Aynca, Martie'nin polise ve Dusty'e yansıtmadan duygusal anlamda kendini suçlaması, kendisinin de olayın intihar olduğuna inandığını ortaya koyuyordu. Susan'm kendisine ihtiyacı olduğunda onun yanında olmadığı, önceki akşam Susan'ı aramadığı ve ona müdahale etmediği için kendisini suçluyordu.

Polisler gelmeden önce, Dusty ve Martie, Susan'm arkasında bir ya da iki çay kaşığı dolusu somut izler bırakmış

olan hayalet görünümlü gece ziyaretçisi hakkında konuşmamaya karar vermişlerdi. Martie bu hikâyenin sadece polisin Susan'm dengesiz ve hatta çatlak bir kadın olduğuna inanmasına yarayacağına ve bunun da onun ismini lekeleyeceği-ne inanıyordu.

Martie, bu hassas konunun açılmasının otofobisiyle ilgili sorular sorulmasına neden olabileceğinden endişe etmekteydi. Onlann sorgulayan ve yargılayan bakışlan altında olmak istemiyordu. Susan'a herhangi bir biçimde zarar vermemişti, fakat kendisinin şiddet eğilimli bir kişiliğe sahip oldu-

ğu yönünde bir kanı geliştirmeleri durumunda dedektifler intihar şüphesini rafa kaldıracak ve onun kendisine karşı duyduğu korkunun son derece mantıkdışı olduğu karanna varana kadar onu sorgulayacaklardı. T ü m bunlann yarattığı stresin onlann yanında yeni bir panik atağa yol açması durumunda, polisler onun kendisine ve etrafındakilere zarar verebileceğini

düşünerek, kanunun kendilerine tanıdığı yet-kiye dayanarak, fakat Martie'nin iradesine karşı gelerek, yetmiş iki saat boyunca bir akıl hastanesine kapatacaklardı.

"Böyle bir yerde bulunmaya tahammül edemiyorum."

demişti Martie, Dusty'e ilk polisin olay yerine gelmesinden önce. "Kapalı. Gözlem altında. Buna dayanamazdım."

"Böyle bir şey başına gelmeyecek." diye söz vermişti Dusty.

Dusty, Susan'a tecavüz eden hayalet konusunda ağzını sıkı tutma konusunda karısı ile hemfikirdi. Fakat bu konuyla ilgili olarak karısına açıklamadığı başka nedenleri de vardı. Martie'nin kocasından beklediği şekilde, Dusty Susan'm intihar etmediğine, en azından bunu bilinçli olarak yapmadığına inanıyordu. Bununla birlikte, bu fikrini polise açıklaması, yüzü olmayan komplocuların ve son derece etkili zihin kontrol tekniklerinin dahil olduğu olağanüstü bir dava ile karşı karşıya bulundukları konusunda polisleri inandırmak için başarısız bir girişimde bulunması durumunda, Martie'nin ve kendisinin bir şekilde hafta sonuna kadar yaşatılmayacağım biliyordu.

Bugünse günlerden Çarşambaydı.

Dr. Yen Lo'nun romanını keşfetmesinden bu yana ve özellikle de bekleme odasının zeminine düşen kitabın sihirli bir biçimde ellerine dönmesinden sonra, hızla büyümekte olan bir tehlike hissi altında ezilmekteydi. Saatin çalıştığını duyuyordu. Saati, göremiyor, duyamıyordu fakat saatten çı-

kan her sesin yankısını ta kemiklerinde hissediyordu. Zaman kendisi ve Martie aleyhine işliyordu. Aslında korkusu o denli büyümüştü ki, polislerin huzursuzluğunu yanlış de-

ğerlendirerek kendisinden şüphelenmelerinden endişe ediyordu.

Susan'm yeni kocasıyla birlikte, Arizona'da yaşayan annesine ve yeni karısıyla birlikte Santa Barbara'da yaşayan babasına telefonla haber verilmişti.

Her ikisi de yola çıkmıştı. Davadan sorumlu dedektif olan Teğmen Bizmet'in Martie'yi Susan ve kocası arasındaki yabancılaşmanın ciddiyeti konusunda sorgulamasının ar-dından kendisi de Eric'i aradı, karşısına çıkan telesekretere adını, rütbesini ve telefon numarasını bıraktı fakat olanlar hakkında bir şey söylemedi.

Kısa sarı saçları, heybetli gövdesi ve matkap gibi delici bakışları ile Bizmet, Dusty'e artık orada işlerinin bittiğini söylerken Martie yeni bir otofobi nöbetine yakalandı.

Dusty nöbetin işaretlerini tanıdı. Gözlerdeki dehşet. Korku dolu ifade. Bembeyaz bir yüz..

Kalkmış olduğu kanepeye çöktü, öne doğru eğildi, daha önce arabada olduğu gibi kendi kendini kucaklayarak sars-maya başladı, titriyor ve nefes almak için çabalıyordu.

Bu kez, polislerle beraber oldukları için karısına ilk ta-nıştıkları günlerden kalma hatıralarını anlatamıyordu Dusty. Çaresiz bir biçimde karısının yanmda duruyor, bunun bir panik atağa dönüşmemesi için dua ediyordu.

Teğmen Bizmet, Dusty'i oldukça şaşırtan bir biçimde Martie'nin otofobi krizini bir keder nöbeti olarak algıladı.

Dehşet dolu gözlerle Martie'ye baktı, teselli etmek için ağzın-da birkaç laf geveledi, Dusty'e duygularını paylaştığını sergileyen bir ifadeyle baktı.

Diğer polislerin bazıları Martie'ye baktılar, daha sonra görevlerine ve sürdürmekte oldukları konuşmalarına geri döndüler, iyi koku alan burunları bu kez başarısız olmuştu.

"İçiyor mu?" diye sordu Bizmet, Dusty'ye.

"Ne yapıyor mu?" diye soruyla cevapladı soruyu Dusty.

O kadar gergindi ki ilk anda içmek kelimesi kendisine sanki Swahili dilindeki bir kelimeymiş gibi gelmişti, anlamını anımsayamamıştı. "Ah, içmek, evet, biraz. Neden?"

"Onu güzel bir bara götür, birkaç kadeh içki içir, sinirle-rinin gevşemesini sağla. "

"İyi bir tavsiye." dedi Dusty.

"Fakat sen içme." dedi Bizmet kaşlarını çatarak ve emreder bir ses tonuyla. Kalbi hızla çarpmaya başlayan Dusty,

"Ne?" deyiverdi.

"O birkaç kadeh içebilir fakat arabayı sen kullanacak -

san, sen sadece bir tane içebilirsin."

'Tabi, elbette. Eve hiç mahkeme celbi gelmemişti. Gelmesini de istemiyorum. " Martie sarsıldı, titredi, nefesi kesildi; keder içinde birkaç kez hıçkırıklara boğulmayı akıl edecek kadar bilinci yerindeydi. Aynı arabada olduğu gibi, bir iki dakika içinde nöbet sona erdi.

Bizmet'in teşekkürlerinin ve anlayış dolu sözlerinin ar-dından, dairede bir iki saat geçirdikten sonra karanlıkta yo-la koyuldular.

Akşamüzeri yaşanan uğultu henüz dinmemişti.Serin esinti Pasifik'in ve yakındaki sahildeki yosunların iyotla ka-rışık kokusunu taşıyordu; rüzgâr,

Duşty ile Martie'yi rahatsız ediyordu, sanki delilleri sakladıklarını ve suça ortak olduklannı fısıldıyor gibiydi.

Y a n l ı ş H a f ı z a . F : 2 6

Palmiye yapraklarının karmaşık uğultusu içinde, Dusty bir saatten gelen yarı işitilir, ritmik tik tak seslerini duyuyordu. Bu sesleri, yürüyüş sırasında attıkları adımlarda, önünden geçtikleri okyanusa bakan evlerden birinin verandasında duran bir metrelik dekoratif yel değirmeninin dönü-

şünde ve iki kısımdan oluşan kalp atışının kısımları arasın-da da duymuştu. Zaman geçiyordu.

55

Davy Crockett, Alamo'yu cesurca savunuyordu fakat bu kez yanında yalnızca her zamanki vatansever dostları savaş-

mıyordu. Bu kez, Davy Eliot Ness'in ve FBI'm sağladığı önemli desteği de yanma almıştı.

İnsan, Alamo'daki yürekli askerlerin elinde yarı otomatik tüfekler olması durumunda, 1836 yılında yaşanan savaşın sonuçlarının farklı olabileceğini düşünebilirdi. Makineli tüfe-

ğin ilkel versiyonu olan mitralyözün icadına daha yirmi altı yıl vardı. Bu dönemde otomatik tüfekler bile kullanılmıyordu ve askerlerin elindeki en gelişmiş silahlar, namludan doldu-rulan tipteki silahlardı.

Alamo'yu savunanlar bu kez kötü durumdaydılar; çün-kü hem Meksikalı askerlerin *hem de* alkolün yasaklandığı dönemde yaşayan yarı otomatik tüfeklere sahip bir grup acı-

masız gangsterin kuşatması altındaydılar. Al Capone'un kö-

tü niyetli kurnazlığı ve General Santa Anna'nm askeri strateji becerisi Crockett ve Ness'in karşı koyabileceğinden çok daha üstün bir seviyedeydi.

Doktor, bu epik savaşı uzayadamlarım ve Galaksi Kumanda koleksiyonundan alacağı birkaç uzay teknolojisi ürü-

nü silahla karmaşıklaştırmayı düşündü. Bu çocukça isteğe karşı çıktı; çünkü yaşadığı deneyimler kendisine bir oyunda zamandan bağımsız unsurların sayısı ne kadar artarsa, oyundan alınabilecek keyfin o denli azalacağını göstermişti.

Oyunun sürükleyici bir hal alması için uçarı hayal gücünü kontrol altına alması, zekâ ürünü ve inanılır bir yapıya dayalı bir senaryoya sadık kalması gerekiyordu. Hudut askerleri, Meksikalı askerler, FBI, gangsterler ve uzayadamlarmm bir arada olması çok aptalcaydı.

Doktor, kırmızı ipek kemeri olan siyah ninja tarzı pijamalarıyla ve çıplak ayaklarıyla yavaşça oyun tahtasının etrafında dolaştı ve kurnazca düşman ordularının konumlarını analiz etti. Bir yandan keşif yaparken bir yandan da kap içinde zarları sallıyordu.

Büyük oyun tahtası aslında odanın ortasında duran bü-

yük bir masaydı. Bu bölge, her yeni oyun için, sipariş üzerine hazırlanmış topoğrafik öğelerle yeniden dizayn edilebili-yordu.

Bu büyük odada, oyun tahtası dışında sadece bir koltuk ve üzerine

telefon ve çerez, koymak için kullanılan küçük bir masa vardı.

Sadece oyun tahtasının üzerindeki lambalar yanıyordu.

Odanın geri kalan kısmı karanlıktı.

Duvarların tamamında yerden tavana kadar yükselen raflar vardı. Bu raflara, orijinal kutularında yüzlerce plastik oyuncak seti koyulmuştu. Kutuların çoğu yeniydi veya yeniye yakındı ve hiçbirine mükemmelden düşük not verilmezdi.

Her set kendi orijinal figürlerini, binalarını ve aksesuarlarını içeriyordu.

Ahriman, sadece, 1950'lerde, 1960'larda ve 1970'lerde Louis Marx tarafından imal edilen Marex oyun setlerini al-mıştı. Bu setlerdeki minyatür figürler inanılmaz derecede ay-rıntılıydı ve titizlikle üretilmişti. Seçkin oyuncak mağazalarında yüzlerce -ve hatta binlerce- dolara satılıyordu. Koleksiyonunda Alamo ve Dokunulmazlar setine ek olarak Robin Hood'un maceraları, Amerikan Devriyesi, Zırhlı Saldırı, Ben Hur, Savaş Alanı, Yabancı Lejyon Kaptanı Gallant, Fort Apache, Roy Rogers Rodeo Çiftliği, Tom Corbett Uzay Akademisi de bulunuyordu. Çoğundan ikişer üçer tane vardı ve bu da masanın üzerini çok sayıda karakterle zenginleştirmesini sağlıyordu..

Bu akşam doktor çok iyi bir ruh hali içindeydi. Önündeki masanın üzerindeki oyun çok eğlenceliydi. Yine de, bu odanın dışındaki dünyada oynadığı diğer oyun her dakika daha da ilginç bir hal alıyordu.

Bay Rhodes, *Mançuryalı Adayı* okuyordu. Dustin muhtemelen, romandaki tüm ipuçlarını görebilecek hayal gücü-

ne ve zekâya sahip değildi. Bu nedenle oradaki ipuçlarından yola çıkarak içine düştüğü ağı anlaması mümkün değildi.

Kendini ve karısını kurtarma olasılığı, kitabın bundan önceki haline göre daha yüksek olsa da hâlâ imkânsız denecek azdı.

Kazanacağını önceden bildiği bir oyunu sadece umutsuz bir narsist, megalomanyak veya psikotik oynayabilirdi. Ger-

çek -ve dengeli- bir oyuncunun herhangi bir oyunu oynamaya değer bulması için kafasında bir şüphe veya en azından bir belirsizlik olmalıydı. Diğer oyunculara karşı dürüst olmak için değil de -dürüstlük aptallıktı- kendini formda tutmak ve zevk almak için oyuncu yeteneklerini test etmeli ve şansa meydan okumalıydı.

Doktor, kendisi için de tuzaklar hazırlayarak senaryolarına değişik bir lezzet katıyordu. Genelde kurduğu tuzaklar-la pek karşılaşmıyordu ama karşılaşma *olasılığı* onun güçlü ve uyanık olmasını sağlıyordu. Kendisindeki

bu şeytani yö-

nü seviyordu ve ona teslim oluyordu.

Örneğin Susan Jagger'm, vücudundaki sperm artıkları-

nın farkına varmasına izin vermişti. Ona bu tatsız kanıtı unutması talimatını verebilirdi; böylece Susan bunu hafıza-sından silebilirdi. Susan'm kanıtlan fark etmesine izin vererek ve aynldığı kocasından şüphelenmesini önererek doktor güçlü karakter dinamikleri oluşturmuştu ve bunlann yaratacağı sonuçlan hiçbir şekilde tahmin edemiyordu. Aslında bu tuzak, tahmin edebildiği *son* gelişme olan video kaset olayına neden olmuştu.

Bu oyundaki tuzaklardan biri de *Mançuryalı Aday'dr*. Bu kitabı Martie'e vermişti ve kimden aldığını unutmasını sağ-

lamıştı. Martie'nin beynine, bu romanı, Susan'ı seans için getirdiği zaman okuduğu düşüncesini ekmişti. Aslında Martie kitabı okumuyordu. Susan veya bir başkası sorduğu zaman hikâyeyi anlatmak için kullanabileceği genel birkaç cümle doktor tarafından beynine işlenmişti. Eğer Martie'nin kitabı zayıf ve ruhsuz bir biçimde açıklaması Susan'm dikkatini çektiyse, belki de bu konuyu araştırabilir ve kendi ya-

şamındaki bazı ikilemlerle bu durum arasında bağlantılar kurabilirdi. Martie'nin bu kitabı okumasını tamamen yasak-lamamıştı; sadece okuma hevesini kırmıştı. Ahriman'm hiç beklemediği bir anda Martie kitabı okumaya başlayabilirdi.

Fakat nedendir bilinmez, kitabı Bay Rhodes incelemeye baş-

lamıştı.

Kurgu nerede biter ve gerçeklik nerede başlar? Oyunun özü buydu.

Doktor Crocked'un mu yoksa Capone'nin mi kazanaca-

ğını merak ederek büyük masanın etrafında dolaşırken siyah ninja pijamaları hışırdıyor, kabın içindeki zarlar *tıkır tıkır ses* çıkartıyordu.

İç mimarlara sorulsa, onlar burayı modern İtalyan tarzda dekore edilmiş çağdaş bir restoran olarak tanımlayacaktı. Aslında bunun yanlış olduğu söylenemezdi ama bundan çok daha fazlası vardı. T ü m bu parlak koyu renk ahşap ve siyah mermer, tüm bu cilalı yüzeyler, amber oniks şamdanlar, gerçekte olduğundan çok daha gür bitki örtüsü olan Rousseau benzeri bir ormanı konu alan uzun bar arkası duvar resmi ve yağmurdan ıslanmış mücevheri andıran yaprakların arasından bakan gizemli kaplan bakışları... tüm bunlar tek bir temayla ilgiliydi: Seks.

Mekânın yarısı restorandı, diğer yarısı bardı; bu iki yer, mermer kaidelerin üzerine oturtulmuş maun kolonlarla çevrelenmiş kemerli bir geçitle

birbirine bağlanıyordu. İş çıkış

saati olduğu için, barda zengin ve genç bekarlar vardı ve bir kaplandan daha saldırgan bir biçimde, sinsi sinsi etrafı do-laşıyorlardı. Yemek odası henüz boştu.

Garson, Dusty ile Martie'yi yüksek bir çardağm deri kol-tuklarma oturttu; burası nispeten özel bir bölümdü ve sadece bir tarafı odayı bakıyordu.

Martie, bu tür halka açık bir yerde olduğu için huzursuzdu. Önüne geçemeyeceği bir panik atak yüzünden insanların önünde küçük düşme ihtimali yüksekti. Dr. Ahriman'm ofisinden ayrıldığından beri geçirdiği krizler nispeten hafif ve kısa süreli olduğu için içi biraz olsun rahattı.

Küçük düşme riskine rağmen, mutfağında değil de burada yemek yemeyi tercih etmişti. Eve gitme konusunda isteksizdi; çünkü garajdaki dağınıklık ona, evini potansiyel silahlardan arındırma konusundaki çılgınca kararlılığım anımsa-tacaktı.

Garajdan ve kontrolünü kaybettiğini anımsatan diğer şeylerden çok daha rahatsız edici başka bir konu daha vardı; kontrol edilmesi gereken telesekreter. Bir önceki akşamla ilgili olarak Susan'm telesekretere mesaj bıraktığından adı gibi emindi.

Dusty ve onuru, Martie'nin telesekreter kasetini dinlemeden silmesine izin vermezdi. Bu korkunç sorumluluğu Dusty'e havale etmesi de mümkün değildi. Bu kişisel sorumluluğu Susan'a borçluydu.

O güzel sesi dinlemeden önce ve neden olacağı suçluluk duygusuna hazırlanmadan önce cesaretini toplamalı ve me-tanetini korumalıydı.

Yasalara uyan vatandaşlar gibi, Teğmen Bizmet'in tavsiyesine uydular: Dusty için bir şişe Heineken ve Martie için Sierra Nevada.

Benzodiazepine ve alkolü karıştırmaması için ilaç kutusu üzerine yazılan uyarıya rağmen biranın ilk yudumuyla birlikte bir Valium içti.

Hızlı yaşa genç öl. Ya da hızlı yaşamadan genç öl. Önlerindeki seçenekler bu ikisinden ibaret gibi görünüyordu.

"Keşke dün akşam arasaydım onu," dedi Martie.

"Onu arayacak durumda değildin. Zaten ona hiçbir şekilde yardım edemezdin."

"Belki de sesini duysaydım niyetini anlayabilirdim ve ona yardım edebilirdim."

"Telefondaki sesinden onun depresyon ve umutsuzluk içinde olduğuna ve intihar edeceğine ilişkin herhangi bir ipucuna rastlaman imkânsızdı."

"Bundan asla emin olamayız," dedi Martie, soğuk bir bi-

çimde.

"Ben eminim," diye ısrar etti Dusty. "Sesinden intihar edeceğine ilişkin bir ipucuna ulaşman imkânsızdı; çünkü o intihar etmedi."

Ness çok erken ölmüştü; bu, Alamo savunucuları için büyük bir yıkımdı!

Soylu hukuk adamı bir ataçla ölmüştü.

Doktor, küçük plastik cesedi oyun tahtasından kaldırdı.

İlk ateşi hangi ordudaki hangi birimin açacağına ve hangi silahın kullanılacağına karar vermek için Ahriman, zar atarak ve kâğıt destesini keserek yaptığı hesaplardan karmaşık bir formül oluşturdu.

Elindeki silahlar, lastik bir banttan atılan ataç ve baş-

parmağıyla itilen bir misketti. Tabii ki bu iki basit alet korkunç birçok ölümü sembolize edebilirdi; okla, silahla, ağır top ateşiyle, av bıçağıyla, yüze fırlatıla bir baltayla. . . .

Ne yazık ki, plastik oyuncaklar intihar edemiyordu ve Davy Crockett ve Eliot Ness gibi adamların bile kendi kendilerini yok etmeyi düşünebildiğini iddia etmek Amerika'yı ve Amerikan halkını insafsızca küçük düşürecekti. Bu nedenle bu tür oyunlar, söz konusu şaşırtıcı boyuta sahip değildi.

Plastiğin et olduğu büyük oyunda, çok kısa bir zaman sonra bir başka intihar gerçekleşecekti.. Skeet'in gitmesi gerekiyordu.

Doktor bu oyunu ilk tasarladığında, Holden "Skeet" Caulfield'm başrol oyuncusu olacağını düşünmüştü. Finalde Skeet'in boynu kesilecek ve kan banyosunun içine düşecekti. Yüzü bütün haber programlarında gösterilecekti. Tuhaf ismi, kriminal efsanesinde en az Charles Manşon ismi kadar ölümsüzleşecekti.

Belki de çocukluğundan beri kullandığı haplar yüzünden beyni zarar gördüğü için, Skeet kötü bir programlama deneği olmuştu. Konsantrasyon güçleri -hipnotik durumda bile- yeterli değildi ve psikolojik şartlanmanın temel kodları-

nı bilinçaltında tutmakta zorlanıyordu. Doktor, Skeet için her zamanki gibi üç değil, altı programlama seansına ihtiyaç duymuştu ve daha sonra, birkaç kısa -benzersiz- tamir seansı da gerekmişti. Bu tamir seanslarında, programının bozulmuş kısımları yeniden yüklenmişti.

Bazen Skeet, harekete geçirilme ismi olan *Dr. Yen Lo* adı-

nı duyar duymaz kontrol edilebilir hale geliyordu ve Ahriman'm haiku prosedürüne gerek kalmıyordu. Bu kolay eri-

şimin oluşturduğu güvenlik riski kabul edilemezdi.

Er ya da geç, Skeet'in de tıpkı Ness gibi bir ataçla ölmesi gerekiyordu. Salı sabahı ölmesi gerekiyordu. Ama bu ak-

şam kesinlikle ölecekti.

Attığı zarlardan elde ettiği sayı dokuzdu. Kâğıt destesin-den çektiği kâğıt karo kızıydı.

Ahriman hızla hesaplayarak, bir sonraki ateşin Alamo çatısının güney batı köşesinde duran ve Eliot Ness'e sadık olan askerlerden biri tarafından açılacağını saptamıştı: Hiç şüphesiz, büyük bir acı duyan FBI ajanının içinde intikam ateşi yanıyordu. Onun silahı bir misketti ve öldürme potansiyeli basit bir ataçtan çok daha fazlaydı. Avantajlı konu-mundan dolayı, etrafını saran Meksikalı askerlere ve Al Capone'nin kirli işlerini yapmayı kabul ettikleri güne lanet edecek olan gangsterler dünyası pisliklerine büyük acılar verebilirdi.

Bardan çok fazla gürültü gelmesine rağmen, söylediklerinin başkalarınca duyulmasını istemiyormuşçasma çarda-

ğın içinde öne doğru eğilerek "O intihar etmedi," diye tekrarladı Dusty. Sesi yumuşaktı.

Dusty'nin sesindeki kesinlik karşısında Martie'nin dili tutulmuştu. Kesilmiş bilekler. Hiçbir mücadele belirtisinin olmaması. Susan'm el yazısıyla yazılmış bir intihar notu.

Kendini öldürme kararlılığının aksi ispatlanamazdı.

Dusty, sağ elini kaldırdı ve açıkladığı her nokta için yumruk yaptığı elinden bir parmak açtı. "Bir... dün New Li-fe'ta Skeet, Dr. *Yen Lo* adıyla transa geçti ve biz tesadüfen, programlamak amacıyla onun bilinçaltına erişmeme izin veren haiku'yu bulduk."

Martie kuşkuyla "Programlama," dedi. "Buna inanmak çok zor."

"Ben onu programlama olarak görüyorum. Kendisine talimat verilmesini bekliyordu. Onlara *Görevler* dedi. İki; şaşır-dığım için ona, beni daha fazla yormamasını ve uyumasını söylediğimde aniden uyudu. Gerçekleştirilmesi imkânsız gibi görünen bir emre uydu. Demek istediğim, bir insanın isteye-rek bir anda uykuya dalması mümkün mü? Üç; dün sabah çatıdan atlamak üzereyken birilerinin ona atlamasını *söylediğini* söyledi."

"Evet, ölüm meleği."

"Evet, biraz saçmaladı ama bu, söylediklerinde hiçbir gerçeklik payı olmadığı anlamına gelmez. Dört; *Mançuryalı Aday'da* beyni yıkanan asker, kendisini kontrol eden kişinin talimatı üzerine cinayet işleyebiliyor ve sonra yaptığı şeyi tamamen unutabiliyor. Bunu yapabilen, gerektiğinde kendisini

öldürmesi yönünde verilen talimatlara da uyacaktır."

"O sadece bir gerilim romanı."

"Evet biliyorum. Anlatımı güzel. Konusu eğlenceli ve karakterler renkli. Sen bu kitabı zevkle okuyorsun."

Buna vereceği herhangi bir cevabı olmadığı için Martie biraz daha bira içti.

General Santa Anna ölmüştü ve tarih yeniden yazılmaya başlamıştı. Al Capone artık, Meksika ve Chicago yer altı dünyasının birleştirilmiş güçlerini komuta etmeliydi.

Alamo'yu savunan bir grup kahraman kutlamalara baş-

lamasa iyi olurdu. Santa Anna zor bir strateji uzmanıydı ama Capone onu acımasızca yenmişti.

Bir zamanlar, plastik Capone değil de gerçek Capone, bir matkapla bir jurnalciye işkence etmişti. Adamın kafasını makine mağazasmdaki bir mengeneye kilitlemiş, yanındakiler dönek adamın kollarını ve bacaklarını tutarken yaşlı Al matkabı eline alarak, elmas ucunu korku içinde kıvranan adamın alnına sokmuştu.

Bir zamanlar doktor da bir kadını matkapla öldürmüştü ama Black & Decker marka bir matkap kullanmıştı.

Dusty, "Condon'un kitabı sadece bir roman ama kitabın içinde geçen psikolojik kontrol tekniklerinin gerçek bir araş-

tırmaya dayandığı ve hayal ürünü olarak yansıtılan şeylerin şu an bile mümkün olabileceği duygusuna kapılıyorsun. Ve Martie, *kitap neredeyse elli yıl önce yazılmış.* O zamanlar jet yolcu uçakları bile yoktu."

"Biz aya gitmeden önce."

"Evet. Cep telefonlarımızdan, mikrodalga fırınlanınız dan, ambalajının üzerinde ishal uyarısı olan yağsız palales cipslerimizden önce. Sınırsız kaynaklarla vicdansız beyin kontrolü uzmanlarının şu anda neler yapabileceğini bir dü şün." Heineken'den biraz içmek için durakladı. Sonra:

"Beş; Dr. Ahriman, hem senin hem de Susan'm bu denli uç fobilerinizin olmasının *inanılmaz* olduğunu söylemişti.

O . . . "

"Biliyorsun, benim fobimin Susan'mkiyle ilişkili olması ve ona yardım edemediğimi düşünmemeden kaynaklanması muhtemelen doğru... "

Dusty başını salladı ve açık parmaklarını tekrar yumruk yaptı. "Ya da senin fobin ve onun fobisi, bir deneyin parçası olarak veya hiçbir mantığı olmayan bir başka nedenle kafanıza sokuldu ve programlandı."

"Ama Dr. Ahriman bunu hiç... "

Dusty sabırsızca, 'Tamam o iyi bir psikiyatr ve kendini tamamen hastalarına adamış, ama aldığı eğitim ve kazandı-

ğı tecrübeyle, psikolojik bir neden ve etki ile geçmişte meydana gelmiş ve bugünkü durumuna neden olan bir *travma* aramaya şartlanmış. Belki de Susan'm çok fazla gelişme gös-termemesinin nedeni, suçlanacak bir travmanın olmamasıy-dı. Ve Martie, birileri seni kendinden korkman için, tüm bu dehşet verici hayalleri görmen için ve dün evde yaptığın şeyleri yapman için programladıysa. . . sana daha başka neler yapabileceklerini bir düşünsene?"

Sebep belki biraydı belki Valium'du. Ya da Dusty'nin mantığıydı. Sebep ne olursa olsun, Martie onun savını oldukça inandırıcı bulmuştu.

Adı Viveca Scofield'dı. Doktorun babasından yirmi beş

yaş, hatta doktorun kendisinden üç yaş küçük olan ve yıldız olmayı uman bir yosmaydı. Doktor o zamanlar yirmi sekiz yaşındaydı. Viveca, yaşlı adamın en son filminde ikinci sınıf bir rolde oynarken onu evliliğe ikna etmek için bir sürü dü-

men çevirmişti.

Doktor, babasının gölgesinden kurtulmayı ve kendi başı-

na ün kazanmayı istese de, Bayan Josh Ahriman olmadan önce ve aile servetini kontrol ve israf etmeden önce Viveca'yla ilgilenmeliydi.

Babası, Hollywood konusunda çok bilgili, ortaklarını ka-zıklamak ve en kötü ve en psikopat stüdyo patronlarını yıl-dırmak konusunda yetenekli olsa da, on beş yıldır duldu ve zamanının en çok ağlama şampiyonuydu. Bazı yönlerden çok kırılgan olsa da bazı yönlerden aşırı dayanıklıydı. Viveca onunla evlenecekti, onu genç yaşta öldürmenin bir yolunu bulacaktı, cenazesinden bir gece önce ciğerini doğranmış so-

ğanla birlikte yiyecekti ve sonra, kullanılmış bir Mercedes'le ve aylık olarak ödenen bir maaşla birlikte oğlunu kapı dışa-rı edecekti.

Adalet isteyen doktor, babasını öldürdüğü gece Viveca'yı da ortadan kaldırmaya hazırdı. Ultraşok etkisi yaratan thi-obartial ve paraldehitten oluşan ikinci bir şırınga hazırladı.

Amacı, bu karışımı onun yiyebileceği bir şeylere veya doğrudan onun vücuduna enjekte etmekti.

Büyük yönetmenin pötifurlardan zehirlenmiş cansız bedeni kütüphanede yatarken -henüz gözyaşı bezleri ameliyatı gerçekleştirilmeden önce- doktor Viveca'yı aramaya başladı ve onu babasının yatağında buldu. Sedir ağacından

yapılmış

eroin piposu ve uyuşturucu için gerekli olan diğer teçhizat komodinin üzerinde duruyordu. Kırışmış çarşafların üzerinde bir şiir kitabı vardı. Yıldızcık, midesini mevsim sonu mey-veleriyle tıka basa doldurmuş bir ayı gibi horluyordu ve dudaklarında tükürük balonları şişiyor ve patlıyordu.

Viveca anadan doğma çıplaktı ve o anda şehvetli bir ruh hali içinde olduğundan genç doktorun aklından ateşli dü-

şünceler geçmişti. Fakat bu iş ona çok para kazandıracaktı; para güç demekti ve güç seksten daha iyiydi.

Sabahleyin doktor ve Viveca çirkin bir tartışmanın içine girmişti ve tartışma sona ererken Viveca, onu asla babası gi-bi duygusal bir ruh hali içinde görmediğini söylemişti. "Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz," demişti.. "Baban hem kendi adına hem de *senin* adına gözyaşı döküyor; bense göz-yaşlarımm tamamını sekiz yaşındayken tükettim. İkimizin de göz pınarları kuru. Senin problemin ne biliyor musun kü-

çük doktor; senin hâlâ bir parça kalbin var. Oysa benim hiç kalbim yok. Bu yüzden yaşlı babanı aleyhime döndürmeye çalışırsan seni hadım ederim ve soprano sesinle sana her ge-ce yemekte şarkı söyletirim."

Bu tehdidi hatırlayan doktorun aklına seksten daha iyi bir fikir gelmişti.

Üç akrelik malikanenin öbür tarafında bulunan ve mali-kaneyi yöneten Bay ve Bayan Haufbrock'un ve elinden her iş

gelen Earl Ventnor'un dairelerini ve üst kat daireleri de içeren binadaki marangoz atölyesine ve cömertçe donatılmış

alet odasına gitti. Haufbrock çifti bir haftalığına tatile çık-mıştı ve Earl de Amerikan bira endüstrisinin, yabancı biralarla rekabet yüzünden iflas etmeyeceğinden emin olmak için gösterdiği vatansever çabadan sonra sızmıştı.

Bu nedenle doktor, hırsız gibi dolanma ihtiyacı duymadan, aletlerin arasından Black & Decker marka bir matkap seçti. Altı metre uzunluğundaki turuncu uzatma kablosunu almayı da unutmadı.

Tekrar babasının yatak odasına geri dönerek, uzatma kablosunun fişini prizlerden birine taktı ve elindeki matkapla, Viveca'nm yattığı yatağa çıktı ve üzerine oturdu. Kadın kadar çok uyuşturucu almıştı ki, hâlâ horlamaya devam ediyordu ve doktor onu uyandırmak için adını defalarca yüksek sesle tekrarlamak zorunda kalmıştı. Aptalca gözlerini kırpış-

tırarak kendine geldiğinde onun farklı bir olduğunu ve elindeki matkabın da karmaşık ve yeni bir İsveç vibratörü oldu-

ğunu sanmış gibi gülümsedi.

Harvard Tıp Okulu'nun verdiği fevkalade eğitim sayesinde doktor, bir santimlik çelik ucu yerleştirmesi gereken yeri çok iyi biliyordu. Şaşırmış? olan ve gülümseyen Viveca'a, "Eğer bir kalbin yoksa onun yerini alan başka bir şeyler olmalı ve onu tanımlamanın en iyi yolu da numune almak" dedi.

Güçlü küçük Black & Decker motorunun çığlığı onu uyuşturucunun etkisinden kurtarmıştı ama artık çok geçti çünkü delme işlemi başlamış ve aslında neredeyse tamamlanmıştı.

Ölen Viveca'nm güzelliğini seyretmek için biraz bekledikten sonra doktor, çarşafların üzerinde açık duran şiir kitabı-

nı fark etti. Açık sayfalara kan sıçramıştı ama beyaz kâğıdın lekelenmemiş kısmında üç mısralık bir şiir vardı.

Düşen taçyaprakları
aya ve çiçeklere
karıştı.. .

O zamanlar bu şiirin bir haiku olduğunu, 1890 yılında Okyo tarafından yazıldığını ve şairin kendi yaklaşan ölümü hakkında olduğunu bilmiyordu ve çoğu haiku gibi, çevirisi yapılırken orijinal dili olan Japonca'da olduğu gibi ideal beş-

yedi-beş hece düzenine uyulmamıştı.

Bildiği tek şey, bu küçük şiirin onu beklenmedik şekilde ve daha önce hiç olmadığı şekilde derinden etkilediğiydi.

Şiir, onun yarı bastırılmış, şekilsiz fanilik duygusunu asla ifade edemeyeceği şekilde ifade ediyordu. Okyo'nun yazdığı üç mısra onu, korkunç gerçekle yüzleştirmişti; eninde sonunda o da ölecekti. O da bir çiçek kadar kırılgandı ve bir gün solmuş taçyaprakları gibi düşecekti.

Yatağın üzerinde diz çöküp haiku kitabını iki elinin arasına aldı ve bu üç mısrayı defalarca okudu. Hâlâ üzerinde oturduğu küçük yıldızın kalbine soktuğu matkabı unutmuş-

tu. Doktor, bu nihai ölüm düşüncesiyle kalbinin sıkıştığım ve boğazının kuruduğunu hissetti. Hayat ne kadar kısaydı!

Ölüm ne kadar adaletsizdi! Hepimiz ne kadar önemsizdik!

Evren ne kadar acımasızdı.

Beyninin içindeki bu düşünceler o kadar güçlüydü ki, doktor ağladığından emindi. Kitabı sadece sol eliyle tutarak sağ elini kuru yanaklarına ve sonra da gözlerine götürdü ama orada da yaş yoktu. Fakat, gözyaşlarına çok *yaklaştığı-*

nıve tuzlu kuyu suyunu akıtacak kadar üzücü bir şeyler ya-

şadığında ağlama kapasitesine sahip olduğunu biliyordu.

Bunun farkına varmak onu mutlu etmişti çünkü bu, babasıyla tahmin ettiğinden daha fazla ortak yönü olduğu anlamına geliyordu ve iddia edildiği gibi Viveca Scofield'a ben-zemediğini ispatlıyordu. Belki *Viveca'nm* gözyaşları yoktu ama onunkiler depolanmıştı ve bekliyordu.

Kalp konusunda da yanılmıştı. Onun da bir kalbi vardı ve tabii ki artık atmıyordu.

Doktor, Viveca'nm üzerinden kalktı ve kalbindeki Black

& Decker'la onu henüz bitirilmemiş bir marangoz projesi gi-bi orada öylece bıraktı. Bir süre yatağın kenarında oturdu ve haiku kitabını inceledi. Burada, bu tuhaf yerde ve zamanda artistik yönünü keşfetti.

Kendini en sonunda kitaptan uzaklaştırabildiğinde babasının cesedini yukarı taşıdı, yatağa yatırdı, ağzının kenarındaki siyah çikolata lekelerini sildi ve büyük yönetmenin gözyaşı bezlerini inceledi ve ünlü gözleri aldı. Viveca'dan birkaç gram kan aldı; çekmecesinden altı tane G-string çama-

şır çıkardı -Viveca nişanlısının evine taşınmıştı- ve boyalı tırnaklarından birini kırdı.

Earl Ventnor'un dairesine girmek için anahtarı kullandı-

ğında, oturma odasındaki sehpanın üzerinde boş Budweiser kutularından inşa edilmiş Piza Kulesi kopyasıyla karşılaştı.

İşçi, yatağın üzerine yığılmış, televizyonda gösterilen eski bir filmde Rock Hudson Doris Day'e ilan-ı aşk ederken horlayan Viveca kadar güçlü horluyordu.

Kurgu nerede biter, gerçeklik nerede başlar? Oyunun özü buydu. Hudson, Day'e ilan-ı aşk ediyordu; Earl, sarhoş-

luğun neden olduğu bir şehvet nöbetindeydi ve zavallı yıldı-

za tecavüz ediyor ve çifte cinayet işliyordu... ister kurgu ister gerçek olsun, biz inanmak istediğimiz şeye inanıyoruz.

Genç doktor, Viveco'dan aldığı kanın bir kısmını uyuyan işçinin pantolonuna ve gömleğine bulaştırdı. Kalan son birkaç damlayı da G-string çamaşırlardan birine sürdü. Kırıl-mış tırnak parçasını dikkatlice kanlı çamaşırın içine yerleş-

tirdi, sonra tüm çamaşırları, Earl'm yatak odası dolabmdaki alt çekmeceye koydu.

Ahriman daireyi terk ettiğinde Earl hâlâ derin uykudaydı. Nasıl olsa siren sesleri onu uyandıracaktı.

Doktor, çim biçme makinelerinin bulunduğu yandaki bahçıvan kulübesinde beş galon benzin buldu. Benzini ana eve, babasının üst kattaki yatak odasına çıkardı.

Kanlanmış elbiselerini bir torbaya doldurdu, aceleyle duş aldı ve üzerine yeni elbiseler giydikten sonra cesetlerin üzerine benzin döktü, boş benzin tenekesini yatağın yanma bıraktı ve kibriti çaktı.

Doktor, haftayı babasının Palm Springs'teki yazlık evinde geçiriyordu ve bu öğleden sonra acil aile meselelerini hal-letmek için Bel Air'la geri dönmüştü. İşini bitirdikten sonra çöle geri döndü.

İtfaiye yeterince çabuk müdahale etmeseydi, evde yana-bilecek birçok güzel ve değerli antika vardı ama Ahriman giderken yanma sadece kanlı elbiseleriyle dolu çantayı, haiku kitabını ve koruyucu solüsyonla doldurulmuş bir kavanozun içine koyduğu babasına ait gözleri almıştı. Yaklaşık bir buçuk saat sonra, yeniden Palm Springs'teydi. Aromatik birkaç sedir çırasıyla birlikte, delil olarak kullanılabilecek giysileri şö-

minede yaktı ve sonra külleri, yüzme havuzunun arkasındaki küçük gül bahçesine döktü. Gözleri ve şiir kitabını saklaması çok riskliydi ama onları atamayacak kadar duygusaldı.

Eski Bela Lugosi filmlerini seyretmek için sabahladı, bir kutu Rocky-Road dondurmanın ve büyük boy patates cipsi-nin tamamını yedi, kök birası ve soda içti ve çölde yaşayan kınkanatlı böceklerden birini yakalayıp bir kibritle ona iş-

kence etti. Kişisel felsefesi, Okyo'nun üç mısralık haiku'suyla büyük ölçüde zenginleşmişti. Şairin tavsiyesini benimse-meye karar verdi: Hayat çok kısa, ölüm yakın, Tadını çıkarmaya bak.

İkinci biralarla birlikte yemek servisi de yapılmıştı. Martie, kahvaltı etmediği için ve öğle yemeği olarak sadece vanil-yah milk shake içtiği için çok acıkmıştı. Yine de Susan'm öl-düğünü öğrendikten bu kadar kısa bir zaman sonra iştahı-

nın olmasını arkadaşına karşı bir ihanet olarak görüyordu.

Hayat devam ediyordu. Bir yandan üzülürken bir yandan da yaşamdan zevk almaya devam ediliyordu. Duyduğu korkunun ortasında bile bir şeylerden keyif almak mümkündü çünkü üzerlerindeki laneti anlamak için kocasının yürüttü-

ğü mantığı anlamaya çalışırken, büyük boy karidesin her lokmasından büyük bir keyif alıyordu.

Dusty, tekrar parmaklarıyla saylama başlamıştı: "Altı; eğer Susan cinsel

tacize boyun eğmeye ve bununla ilgili ha-tıraları hafızasından silmeye programlanabiliyorsa, eğer tecavüzü kabullenmesi yönünde talimatlar alabiliyorsa, bunu da yapma talimatı almaması için herhangi bir neden var mı?

Yedi; kanıtı olmasa da olup bitenlerden şüphelenmeye baş-

ladı ve belki bu küçük şüphe bile onu kontrol edenleri alar-ma geçirmek için yeterliydi. Sekiz; şüphelerini seninle paylaştı ve onlar bunu biliyordu; Susan'm bu şüphelerini, kontrol edemedikleri biriyle paylaşabileceğinden korktular, bu yüzden onun ortadan kaldırılması gerekiyordu."

"Bunu nasıl bilebilirler ki?"

"Belki de telefonu dinleniyordu. Alternatifler çoğaltılabilir. Ama onu ortadan kaldırma kararı aldılarsa ve ona intihar etmesi *talimatını verdilerse* ve programlandığı için Susan da bu talimata uyduysa bu gerçek bir intihar olmaz. Ahlaki olarak ve hatta yasal olarak gerçek bir intihar olmaz. Bunun adı cinayettir."

"Bu konuda biz ne yapabiliriz ki?"

Dusty bifteğini yerken bir süre Martie'nin sorusunu dü-

şündü. Sonra: "Lanet olsun eğer biliyorsam... henüz. Hiçbir şey ispatlayanlayız."

"Sadece telefon ederek kilitli kapılar ardında intihar etmesini sağlıyorlarsa. . . bundan sonra telefonumuz çaldığın-da biz ne yapacağız?" diye sordu Martie.

Gözleri birbirine kilitlenmişti, yediklerini unutmuş soruyu çiğniyorlardı. En sonunda Dusty, "Cevap vermeyeceğiz,"

dedi.

"Bu pratik ve uzun vadeli bir çözüm değil."

"Dürüst olmak gerekirse Martie, bu bilmeceyi hızla çöz-mezsek uzun vadede burada olacağımızı sanmıyorum."

Susan'm banyo küvetindeki halini düşündü. Gerçi vücudunu görmemişti ama gördüğü iki el içini acıtmıştı... kederli sıcak parmaklar ve korkunun soğuğu. "Bence de," diye onayladı. "Ama bu bilmeceyi *nasıl* çözeceğiz? Nereden baş-

layacağız?"

"Benin aklıma gelen tek bir şey var. Haiku."

"Haiku mu?"

Dusty "Çok yaşa," dedi ve restorana getirdiği kitapevi po-

şetini açtı. Ned'in aldığı yedi kitaba şöyle bir baktı ve içlerinden bir tanesini Martie'nin önüne koydu. Kendi için de bir kitap seçti. "Bunlar, bu şiir formunun klasik şairleri. İlk ön-ce onları inceleyeceğiz... aradığımız şeyi bulmayı umacağız.

Muhtemelen çağdaş şairlerin sayısı çok daha fazla bu yüzden klasiklerin içinde herhangi bir ipucu bulamazsak haftalarca arayabiliriz."

"Ne arıyoruz?"

"Seni ürperten bir şiir."

"On üç yaşındayken okuduğum Rod Stewart lirikleri gi-bi mi?"

'Tanrım buna inanamıyorum. Bunu duymadığımı varsayalım. Demek istediğim, *Mançuryalı* A d a y d a k i o ismi okuduğunda hissettiğin türde bir ürperti. "

Kendi söylediğinde isimden çok fazla etkilenmiyordu.

Oysa isim başkası tarafından söylendiğinde Martie üzerinde yarattığı etki çok farklıydı: *"Raymond Shaw.* İşte, söylediğim-de yine ürperdin."

"Üzerinde aynı etkiyi yaratan bir haiku ara."

"Peki ya sonra?"

Dusty, soruyu cevaplamak yerine yemeğine ve kitabına konsantre oldu Birkaç dakika sonra, "İşte! Ürpermeme neden olmuyor ama bu şiir bana çok tanıdık geliyor. ' Mavi çam iğnesi. . .çağlayanda . . . dalgalara karıştı.' "

"Skeet'in haiku'su."

Kitaba göre bu mısralar, 1644 ve 1694 yılları arasında yaşamış Matsuo Basho tarafından yazılmıştı

Haiku'lar kısa olduğu için on dakika içinde onlarca haiku okumak mümkündü; Martie, yediği ıstakozun yarısına bile gelmeden bir sonraki büyük keşfini yaptı. "Buldum. Senin Basho'dan yüz yıl sonra yaşamış Yosa Buson tarafından yazılmış. 'Batıdan esen... dökülmüş yapraklar... doğuda toplanır.' "

"Bu seninki mi?"

"Evet."

"Emin misin?"

"İçim hâlâ ürperiyor."

Dusty kitabı Martie'nin elinden aldı ve satırları kendi kendine okudu. Bağlantıyı yakalamıştı. "Dökülen yapraklar."

"Sürekli olarak gördüğüm rüya," dedi Martie. Yaprak Adamın, ayaklarını sürüyerek onun yanından geçip tropikal ormana doğru yürüdüğünü duyuyormuşçasma tüyleri diken diken oldu.

Çok fazla ölü vardı: 1836 yılında on altı bin kişi ölmüş-

tü ve bu Ocak akşamında, atılan zarlar ve çekilen kartlarla yüzlercesi daha ölmüştü. Ve savaş hâlâ vahşi bir biçimde devam ediyordu

Doktor, Alamo'da Dokunulmazlar! oynarken Holden

"Skeet" Caulfield'm ölümüyle ilgili ayrıntıları düşünüyordu.

Skeet güneş doğmadan önce ölmeliydi ama tüm bu katliamın içinde tek bir ölümün hiçbir önemi yoktu.

Aynı turda zarlar bir bir düştü ve çektiği kart maça ası çıktı. Bu, doktorun karmaşık kurallarına göre her ordunun en yüksek rütbeli komutanının hain olması ve diğer tarafa geçmesi anlamına geliyordu. T i f o ve zatürre hastalığının pençesinde kıvranan Albay James Bowie artık Meksika or-dusuna komuta ediyordu ve Bay Al Capone de Teksas Bölgesi' nin bağımsızlığı için savaşıyordu.

Skeet, New Life'ta intihar etmemeliydi. Ahriman, kliniğin ortaklarmdandı ve oraya büyük yatırımlar yapmıştı. Bunları tehlikeye atamazdı. Dustin'in ya da Martie'nin tazminat almak için dava açacağına ilişkin herhangi bir endişesi yoktu ama doktorun kontrol *edemediği* bir akraba, belki de son otuz yılım Tibet'te bir kulübede geçirmiş ve Skeet'i hiç *görmemiş* olan bir ikinci kuzen, bir yanlış tedavi avukatıyla birlikte gelebilir ve budala uyuşturucu müptelası toprağa çakıl-dıktan beş dakika sonra dava açabilirdi. Sonra geri zekâlı bir jüri -bugünlerde toplanan ve türünün tek örneği gibi görü-

nen- Tibetli kuzene bir milyar dolar tazminat alma hakkı verirdi. Hayır, Skeet, doktorların tavsiyesine karşı çıkarak kendi isteğiyle ve pervasızca New Life'tan çıkmalıydı... ve sonra başka bir yere gitmeliydi.

Alamo kahramanlarından biri tarafından ateşlenen bir misket sekmiş ve dokuz Meksikalı askerle birlikte Capone'nin iki örgüt liderini öldürmüştü. Bu liderler onunla birlikte Teksas tarafına geçmemişti.

Aziz Francis örgütüne mensup rahiplerin, büyük Alamo kalesini inşa etmek için oluşturulan misyona adını verdikleri Valero'lu Aziz Antonio, yaşamın, kilisesinin gölgesinde sü-

rekli olarak ve korkunç bir biçimde yok olduğunu görse muhtemelen ağlardı... ne yazık ki 1836'dan çok önce ölmüş-

tü ve ağlaması mümkün değildi. Yine de Al Capone'nin bu kutsal topraklan Davy Crockett'tan daha iyi koruduğunu görseydi dehşete düşeceği kesindi.

Akşam vardiyasında Skeet'le ilgilenen özel hemşirenin adı Jasmine

Hernandez'di. Yeşil bağcıklı kırmızı tenis ayakkabılan olan bu hemşire ne yazık ki profesyoneldi ve rüşvet kabul etmezdi. Doktorun, Hemşire Hernandez!, Skeet'e vereceği talimatlan duymayacak ve görmeyecek şekilde prog-ramlamaya vakti ve niyeti yoktu. Bu nedenle, onun vardiyası bitene kadar beklemeliydi. Gece yansı gelen hemşire tembel ve salak bir kızdı. Lobiye oturuyor ve kolasını içerken *Tonight* adlı şov programım seyrediyordu. Bu arada Ahriman, Dustin'in acıklı üvey kardeşiyle konuşuyordu.

Skeet'e intihar talimatmı telefondan verme riskine girmek istemiyordu. Mutsuz küçük Caulfield, kötü bir programlama deneği olduğu için, programlama esnasında onunla yüz yüze olmak gerekiyordu.

Ataç. *Ping.* Felaket. Albay Bowie vuruldu. Albay Bowie vuruldu! Meksika Ordusu artık lidersiz.. Capone zevkle seyrediyor.

Harika orman derin ve serindi. Ağaçlar o kadar sıktı ki, pürüzsüz, kırmızı-kahverengi, parlak gövdeleri ağaçtan yapıl-mış bir duvarı andırıyordu. Martie daha önce hiç maun ağacı görmediği halde, bir şekilde bunların maun ağacı olduğunu biliyordu. Şu anda, maun ağaçlarının yetiştiği Güney Amerika ormanında olmalıydı ama seyahat ajansına gittiğini ya da bavullarını topladığını hatırlamıyordu.

Yeterince giysi getirdiğini, seyahat ütüsünü unutmadığını ve böcek ya da yılan zehiri için bir sürü antiserum aldığını ümit ediyordu. Bunlardan sonuncusu çok önemliydi; çünkü şu anda bile bir yılan zehirli dişlerini Martie'nin sol koluna geçiriyordu. Zehirli diş, tekil Yılanın bir tane dişi var gibi görünü-

yordu ve diş oldukça tuhaftı. İğne gibi ince ve gümüşi bir renge sahipti. Yılanın ince ve şeffaf bir gövdesi vardı ve tek bir dalı olan ama yapraklan olmayan gümüş rengi bir ağaçtan aşağı sarkıyordu. Oysa Amazon'da egzotik sürüngenler ve bitkiler olduğu düşünülürdü.

Anlaşılan yılan zehirli değildi; çünkü Martie de, Güney Amerika yolculuğunda ona eşlik eden Susan da endişeye ka-pılmamıştı. O sırada Susan, Martie'nin yan tarafındaki açık-lıkta bulunan bir koltukta oturuyordu. Susan'm yüzü sadece yandan görülebiliyordu. O kadar hareketsiz ve sakindi ki, meditasyon yapıyor gibi ya da derin düşünceler içine dalmış gi-bi görünüyordu.

Martie de portatif bir karyola üzerinde ya da kanepe gibi daha sağlam bir şeyin üzerinde yatıyordu. Sıcak ve deri gibi parlak kanepenin üzerinde düğmeler vardı. Koltuk ve sofa bi-le getirdiklerine göre bu birinci sınfbir

orman turu olmalıydı.

Zaman zaman sihirli ve eğlendirici şeyler oluyordu. Bir sandviç havada uçuyor -görünüşe bakılırsa kalın ve beyaz ekmek dilimleri üzerinde muz ve fiştik ezmesi- ileri geri, aşa-

ğı yukan hareket ediyor ve sanki içinde bulundukları ormanda öğle yemeği yiyen aç bir hayalet varmış gibi ekmekten yu-dumlar ışınlıyordu. Havada uçan bir kök bira şişesi de vardı; aynı hayaletin görünmez dudaklan önce birayı sonra da bir şişe sodayı içiyordu. Güney Amerikalı yazarlar sihir gerçekçi-liği olarak bilinen edebi tarzı yarattıklan için Martie burada böyle şeylerin doğal olduğunu düşünüyordu.

Diğer sihirli olay da ağaçların arasındaki pencereydi. Bu pencere Martie'nin arkasında ve baş hizasından yukarıdaydı; ormana ışık yayıyordu. O pencere olmasaydı orman oldukça karanlık ve ürkütücü olurdu. Etrafında gördüğü her şey, bura-nın harika bir kamp yeri olduğunu düşündürüyordu.

Yapraklar hariç. Maun ağaçlanndan mı yoksa diğer ağaç-

lardan mı döküldüğü anlaşılmayan yapraklar, bulundukları meydanı kaplamıştı. Bunlar sadece ölü yapraklar olduklan halde Martie'i huzursuz ediyorlardı. Üzerlerine basan biri olmadığı halde zaman zaman çıtırdıyor ve sesler çıkanyorlardı.

Ormanda hiç esinti yoktu ama yapraklar birer birer sallaiu yordu ve küçük kümeler halinde titreyip birbirine sürtüyordu.

Sanki yapraklann da dolaplar çevirip komplo kurabildiğini is patlarcasına, kamp yerinin zemininden uğursuz sesler geliyordu.

Aniden batıdan bir rüzgâr esti. Pencere batıya bakıyordu.

Açık olmalıydı; çünkü rüzgâr camdan içeri esiyor ve meydana ulaşıyordu. Büyük bir uğultu duyuluyordu ve bu uğultu da-ha çok yaprağın ve ökeli yığının ağaçlardan düşmesine neden oluyordu. Bazdan ölü ve kuru, bazılan ıslak ve yumuşak yapraklar, yarasa bulutlan gibi tıslıyor ve kanat çırpıyordu, rüz-gâr *yerdeki yapraklan da süpürüyordu ve tüm bu döküntüler meydanın çevresinde dönüp duruyordu -kırmızı sonbahar yapraklan, nemli yeşil yapraklar, taş yapraklan, çiçek saplan, renkli çiçek yapraklan-. Bu şekilde, üzerinde at değil de yapraklardan oluşan tuhaf yaratıklar olan atlı kanncayı anımsatıyorlardı. Sonra, Pan'ın kovalıyla bir araya toplanmış*

gibi, istisnasız bütün yapraklar meydanın ortasına uçtu ve bir adam şekline büründü. Sanki geldiklerinden beri burada olan, sandviç yiyen ve soda içen görünmez adamın etrafini kaplamışlardı ve ona bir şekil ve madde kazandırmışlardı.

Büyük ve korkunç Yaprak Adam hayal gibi belirdi: Kıllı Hallo-

ıveen yüzü, gözlerinin olması gereken yerde duran siyah delikler, paramparça olmuş bir ağız.

Adam ona dokunmadan ve her şey için çok geç olmadan önce, Martie kanepeden kalkmaya çalışıyordu ama ayağa kalkamayacak kadar güçsüzdü; kendini tropikal bir hastalık olan sıtma hastalığına yakalanmış gitti hissediyordu. Belki de yılan zehirliydi ve zehir etkisini göstermeye başlamıştı.

Rüzgâr, yapraklan batıdan üflemişti ve Martie doğuydu.

Yapraklar onun içine girmeliydi çünkü o doğuydu ve Yaprak Adam büyük kıllı elini Martie'nin yüzüne koydu Bu adam yapraklardan, dönüp duran yaprak yığınlarından oluşuyordu.

Yapraklardan bazılan gevrek ve kuru, bazılan taze ve ıslaktı.

Bazdarıysa, mantarlardan ve küften dolayı kaygandı ve adam, yapraklardan oluşan özünü Martie'nin ağzına doğru it-ti. Martie, bu yaratığın vücudundan bir yudum ısırdı ve tükürmeye çalıştı ama ağzına daha çok yaprak dolmaya başladı.

Ya yutacak ya da boğulacaktı; çünkü ezilmiş ve toz haline gelmiş yapraklar da burnuna doluyordu. Şimdi de küflü yaprak yığınları kulaklarında içeri sızıyordu. Susan'dan yardım istemek için bağırmaya çalışıyor ama bağıramıyor, boğazı biraz daha tıkanıyordu. Dusty'e seslenmeye çalıştı ama Dusty Gü-

ney Amerika'ya ya da burası nereyse oraya gelmemişti. O hâ-

lâ Kaliforniya'daydı. Ona yardım edebilecek hiç kimse yoktu.

Vücudunun içine yapraklar doluyordu. Karnı şişmişti, ciğerleri tıkanmıştı, boğcuzuıdaki yapraklar nefes almasını engelliyordu ve yapraklar şimdi de kafasının içinde girmiş, kafatasında fini fırıl dönüyor, beynine sürtünüyordu. Artık doğru düzgün düşünemiyordu, tamamen yaprakların sesine yoğunlaşmıştı.

Ardı arkası kesilmeyen sürtünme, tıkırdama, tıklama, çıtırdama, çatırdama, hışlama, tıslama SESÎ...

"Hep bu noktada uyanıyorum," dedi Martie.

Makarna yatağının üzerinde kalan son ıstakoz parçalarına baktı; bu parçalar deniz ürününden çok, çocukluğunda ağaçlara tırmanırken zaman zaman karşılaştığı kozalardan birini anımsatıyordu. Bir keresinde, dev bir ağacın, şeffaf gün ışığının, zümrüt yeşili yaprakların ve taze havanın oluş-

turduğu çardaklar gibi görünen üst dallarında yaprakların üzerine yapışmış düzinelerce şişman kozayla karşılaşmıştı.

Kozalar yaprakları istila etmiş gibi görünüyordu. Yapraklar, sanki onları gizlemek istercesine hafifçe bükülmüştü. Bu haliyle ağaç, üzerinde beslenen parazitleri koruması için ikna edilmiş gibiydi. Tırtılların birer kelebek olabileceğini düşü-

nerek bu küçük ipek topları incelemiş ve bazılarının içinde canlıların kıpırdadığını görmüştü. İçinde kıpırdanan altın ya da kırmızı renkli kanatlı şeyi planlanandan dakikalar ve hatta saatler önce serbest bırakmaya karar vererek Martie, kozanın dokusunu dikkatlice sıyırmış ve kozanın içindeki şeyin ne bir kelebek ne de bir pervane olmadığını anlamıştı. Bunlar, bir yumurtadan çıkan örümcek yavrularıydı. Bu keşiften sonra bir daha asla ağaçların tepesindeyken ve herhangi bir yerin üst katlarmdayken kendini yücelmiş hissetmedi; o günden sonra, bir kayanın altında yaşayan veya çamurun içinde sürünen tüm hayvanlar için yükseklerde büyüyen bir başka canlının olduğunu anlamıştı; çünkü bu harika bir dünya olsa da cennet değildi.

İştahı kaçtığı için son ıstakozu bıraktı ve birasına yö-

neldi.

Yemeğinden arta kalanı yana iten Dusty, "Gördüğün o kâbusu tüm ayrıntılarıyla tekrar anlatmanı istiyorum."

"O sadece bir rüyaydı. Onunla nereye ulaşabilirsin ki?"

"Dün akşam gördüğüm rüyadan önce hiçbir yere," dedi Dusty. "Bana neler ifade etmeleri gerektiğinden çok emin olmasam da şu anda aralarındaki bağlantıları görebiliyorum. "

"Hangi bağlantılar?"

"Senin rüyanda ve benim gördüğüm rüyada görünmeyen bir ... varlık, karanlık ve istenmeyen varlığın bizi ele geçirmesi, kalbe ve beyne girmesi var. Ve tabi ki senin daha önce bahsetmediğin serum hortumu."

"Serum hortumu mu?"

"Benim rüyamda o net olarak yatak odamızdaki abajurdan sarkan bir serum hortumu. Senin rüyanda o bir yılan."

"Ama o bir yılan."

Dusty başını salladı. "Bu rüyalarda görülen şeylerin ço-

ğu aslında farklı bir şeydir. Görünen şey bir sembol, bir metafor, çünkü bunlar sadece basit birer rüya değil."

Martie, "Bunlar hatıra," diye tahmin yürüttü ve bu ke-limler ağzından çıktığı anda doğruluklarından emin oldu.

"Programlama seanslarımızın yasaklanmış hatıraları,"

diye onayladı Dusty. "Bizi... bizi kontrol eden kimseler... tüm bu hatıraları sildiler; çünkü hiçbir şey hatırlamamızı istemi-yorlardı.. "

"Ama deneyim hâlâ bizimleydi, derinlerde bir yerlere itil-mişti."

"Ve geri gelmesi için farklı bir şekle ve sembole bürünme si gerekiyordu çünkü ona bir başka şekilde erişmemiz yasaklanmıştı "

"Bu, bir dosyayı bilgisayarından silmeye benziyor; dizin-de görünmüyor ve sen ona erişemiyorsun ama yine de sanal olarak o hâlâ sabit diskin üzerinde ve sonsuza kadar orada kalacak."

Dusty ona balıkçıl ve şimşekle ilgili rüyasını anlattı.

Dusty'nin sözleri sona erdiğinde Martie, sanki omurgasının üzerinde binlerce yumurta varmış ve yumurtalardan binlerce örümcek yavrusu çıkıyormuş gibi bir enerjiyle, içinde tekrar tanıdık bir korkunun kıpırdandığını hissetti.

Başını eğerek, iki eliyle birden avuçladığı bira bardağına baktı. Kafasına atılırsa bira bardağı Dusty'i bayıltabilirdi.

Masanın üzerinde kırılırsa yüzünü kesmek için kullanılabilirdi.

Titreyerek, garson çocuğunun tabakları almaya o anda gelmemesi için dua etti.

Nöbet bir ya da iki dakika sürmüştü.

Martie başını kaldırdı ve korunaklı çardaklarından dışa-rı baktı. Geldiklerinde az olan müşteri sayısı artmıştı ve şim-di daha çok garson çalışıyordu; hiçbiri ona tuhaf tuhaf bakmıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Dusty.

"O kadar kötü değildi."

"Valium, bira."

"Bilmiyorum," dedi Martie.

Dusty saatine vurarak, "Nöbetler tam bir saat arayla geliyor ama bu kadar hafif oldukları sürece..."

Martie'nin önsezileri, son zamanlarda gelen bu küçük nöbetlerin büyük gösterinin sadece kısa ilk oynatımları ve küpleri olduğunu söylüyordu.

Hesabı ve sonra da para üstünü getirmesi için garsonun gelmesini beklerken bir kez daha haiku kitaplarını incelemeye başladılar.

Martie bir sonraki haiku'yu da bulmuştu; bu, Skeet'in çam iğneleriyle ilgili haiku'sunu yazan Matsuo Basho tarafından kaleme alınmıştı.

Şimşek çakar,
balıkçıl çığlığı
karanlığa karışır.

Şiiri okumak yerine kitabı Dusty'e verdi. "Bu o olmalı.

Üçü de klasik kaynaklardan geliyor."

Şiiri okurken Dusty'nin ürperdiğini fark etti.

Garson, son bir defa daha teşekkür ederek, para üstünü getirdi ve karanlık basalı iki saat olduğu halde geleneksel bi-

çimde, 'iyi günler,' dedi.

Dusty parayı sayıp bahşişi bırakırken, "Harekete geçiren isimlerin Condon'un kitabından geldiğini biliyoruz; bu yüzden benimkini de kolayca bulabiliriz. Şimdi haiku'larımızm hangileri olduğunu biliyoruz. Bunları kullandığımızda ne olacağını merak ediyorum. Ama bunu görmek için doğru yerin burası olmadığından eminim. " dedi.

"Neresi peki?"

"Eve gidelim."

"Ev güvenli mi?"

"Güvenli olan bir yer var mı?" diye sordu Dusty.

56

Günün büyük bir kısmında yalnız bırakılan, iyi herhangi bir köpeğin hak edeceği gibi doğru düzgün gezdirilmek yerine arka bahçeye salman, akşam yemeği, daha önce sadece iki kere gördüğü gözünü korkutan bir dev tarafından verilen Valet'in somurtmaya, soğuk davranmaya ve hatta onları hiç de hoş olmayan bir hırlamayla selamlamaya hakkı vardı. Aksine gülümsüyor, onları affettiğini gösterircesine kuyruğunu sallıyor, kucaklarına alıp okşamaları için bacaklarına sürtü-

nüyor, pelüşten yapılmış sarı bir Booda ördeğini ısırarak ördek sesi çıkartmasını sağlıyordu; çünkü sahipleri eve dön-müştü.

Ned Motherwell'e, Valet için ışıkları açık bırakmasını söylemeyi unutmuşlardı ama Ned, tıpkı soyadının anlamı gi-bi iyi bir anneydi. Mutfağın ışığını açık bırakmıştı.

Ned masanın üzerine bir posta zarfı ve bir not bırakmış-

tı: *Dusty, bu paketi ön kapıda buldum.*

Martie zarfı yırttı ve gürültü Valet'ı heyecanlandırdı.

Muhtemelen çıkan sesi yırtılan yiyecek paketi sesine benzet-mişti. Paketin içinde parlak kapaklı bir kitap çıktı. "Dr. Ahriman'm kitabı."

Şaşıran Dusty, kitabı Martie'nin elinden aldı ve Valet ba-

şını yukarı doğru uzatıp, burun deliklerini açtı ve kitabı kokladı.

Bu Ahriman'm son romanıydı; kendini sevmeyi öğrenme hakkında psikolojik bir kitaptı.

Dusty de Martie de, kitabı okumamıştı; çünkü onlar roman okumayı tercih ediyordu. Aslında Dusty için roman, tercih olduğu kadar bir prensipti de. Yalancılığın, düzenbazlığın, ve hilekarlığın toplumun büyük bir kısmında en önemli değer haline geldiği bir çağda, romanların, yapılan bilimsel analiz-lerden çok daha fazla doğruluk içerdiğini düşünüyordu.

Ama bu tabii ki Dr. Ahriman'm kitabıydı ve hiç şüphesiz mesleğine gösterdiği özeni kitabına da göstermişti.

Dusty arka sayfadaki fotoğrafa bakarak, "Bize kitaplarından birini postalayacağını neden söylemedi acaba," dedi.

Zarfın üzerinde pul olmadığını göstererek "Postayla gön-derilmemiş," dedi Martie. "Elden teslim ve Dr. Ahriman'dan gelmiyor."

Etiketin üzerinde Dr. Roy Closterman'm adı ve adresi ya-zıyor.

Doktor, kitabın içine kısa bir not yazmıştı: *Eviniz, yardımcımın evine*

giden yolun üzerinde olduğu için, geçerken bunu size bırakmasını rica ettim. Dr. Ahriman'm son kitabını ilginç bulabileceğinizi düşündüm. Belki de bugü-

ne kadar onun kitaplarından hiçbirini okumamışsınızdı:

"İlginç," dedi Martie.

"Evet. Dr. Ahriman'ı sevmiyor."

"Kim sevmiyor?"

"Closterman."

'Tabii ki seviyor," diye itiraz etti Martie.

"Hayır sevmiyor. Ben hissettim. Yüz ifadesi, ses tonu."

"Neden sevmesin ki? Dr. Ahriman harika bir psikiyatr.

Kendini tamamen hastalarına adamış."

Pelüşten yapılmış oyuncak ördek vaklamaya devam etti.

"Evet biliyorum. Tek bir seanstan sonra bile ne kadar iyileştiğine baksana. O senin için *iyi* bir doktor."

Mutfağın etrafında kulaklarını sarkıtarak ve patileriyle karolara vurarak dolaşan Valet, ağzındaki ördekle tüylü bir ördek sürüsünün çıkartabileceğinden daha fazla ses çıkartı-

yordu.

"Valet, otur," dedi Martie. Sonra: "Belki Dr. Closterman...

belki bu profesyonel bir kıskançlıktır."

Kitabı açıp sayfalarını çevirmeye başlayan Dusty, "Kıskançlık mı? Ama Closterman bir psikiyatr değil. Dr. Closterman'm ve Dr. Ahriman'm branşları farklı." dedi.

Daima söz dinleyen Valet, mutfakta dolaşmayı bıraktı ama Booda'ya vahşice saldırmaya devam etti. Dusty, kendini, ünlü ördekler D a f f y ile Donald'm rol aldığı bir çizgi filmin içindeymiş gibi hissetmeye başlamıştı.

Dusty, bu istenmeyen hediyeyi onlara gönderdiği için Closterman'a biraz kızmıştı. Closterman'm, Dr. Ahriman hakkında pek fazla yorum yapmamasına rağmen, ondan hoşlanmadığını belli ettiği düşünülürse, bu kitabı gönderir-ken amacının ne kibarlık ne de yardımseverlik olmadığı an-laşılıyordu. Bu davranışı sinir bozucuydu.

Kitabın yedinci sayfasında Dusty, kısa bir yazıyla karşı-

laştı. Bu bir haiku'ydu.

Düşen taçyaprakları
aya ve çiçeklere
karıştı.. .
Okyo, 1890

"Sorun nedir?" diye sordu Martie.

Aklına Boris K a r l o f f u n başrolünü oynadığı çok eski bir filmin müziği gelmişti.

"Dusty?"

Haiku'yu Martie'e göstererek "Garip bir tesadüf," dedi.

Mısraları okuyan Martie, şiirin müziğini duyabilecekmiş
gibi başını eğdi.

'Tuhaf," dedi Martie.

Köpek, ördeği yeniden vaklattı.

Merdivenleri çıkarken Martie'nin adımları yavaşladı.

Dusty, onun, Susan'm telesekreterdeki sesini duymak-tan korktuğunu biliyordu. Dusty kaseti yalnız dinlemeyi ve sonra da duyduklarını ona aktarmayı teklif etmişti ama bu korkaklık olurdu.

Üst kattaki çalışma odasında Martie'nin U şeklinde bü-
yük bir masası vardı ve bu masa, Hobbit'leri Eriador'dan çı-
karıp Gondor ve Rhovanion topraklarından geçirerek zalim Mordor krallığına götürmek için ihtiyaç duyduğu çalışma alanının tamamını sunuyordu... tabii yaşamın ona Tolkien'm dünyasına geri dönme şansını tanıdığı varsayılırsa. İki bilgisayar ve bir yazıcı tüm alanın üçte birinden daha az yer kaplıyordu.

Masada, telefona bağlı bir telesekreter vardı ve Martie bu makineyi kolejden mezun olduğundan beri kullanıyordu.

Elektronik çağında bu alet sadece eski değil aynı zamanda bir antikaydı. Gösterge penceresinde, kasette beş mesaj ol-duğu yazılıydı.

Martie, masadan oldukça uzakta, kapının yanında durdu. Mesafenin onu bir şekilde, Susan'm sesinin yaratacağı duygusal etkiden izole edeceğini düşünüyor gibiydi.

Valet için burada da koyun postundan yapılmış bir minder vardı ama sanki sahibesinin onun tesellisine ihtiyaç duyacağını biliyormuşçasma sahibesinin yanında kaldı.

Dusty *mesajları* başa aldı. Kaset geri sardı sonra mesajlar duyuldu.

İlk mesaj, Dusty'nin, bir önceki gece New Life'm park yerinden arayıp bıraktığı mesajdı.

"Scarlett, ben Rhett. Seni sevdiğimi söylemek için aramış-
tım ... "

İkinci mesaj Susan'a aitti. Martie, içtiği Scotch'un etkisiyle ve bitkin bir halde sızıp kaldıktan sonra ve gördüğü kâ-

busun etkisiyle uyanmadan ve uyku hapı almak için ecza dolabına gitmeden önce gelmiş olmalıydı.

"Benim. Neler oluyor? Her şey yolunda mı? Delirdiğimi mi düşünüyorsun? Sorun yok. Böyle düşünebilirsin. Beni ara."

Martie, ölmüş olan arkadaşının sesi onu geri itiyormuş-

çasma kapıya doğru iki adım geriledi. Yüzü beyazdı ama yü-

züne götürdüğü elleri çok daha beyazdı.

Valet, Martie'nin önünde oturuyordu. Kulaklarını dikmiş, başını kaldırmıştı ve köpeklere özgü sevimliliğiyle Martie'nin duyduğu üzüntüyü sona erdireceğini umuyordu.

Üçüncü mesaj da Susan'mdı; sabaha karşı 3:20'de, Dusty banyoda ellerini yıkarken ve Martie içtiği ilacın televizyon reklamlarında denildiği gibi "mükemmel ve masum bir uykudayken" gelmiş olmalıydı.

"Martie, benim. Martie, orda mısın?"

Susan'm kasetteki sesi bir süre duraksadı ve birilerinin telefonu açmasını bekledi; kapmm yanmda duran Martie inledi. Martie pişmanlıkla ve acıyla, "Evet," dedi ve bu kelimenin anlamı çok açıktı: Evet, buradaydım; evet, sana yardım edebilirdim; evet, seni hayal kırıklığına uğrattım.

"Dinle, eğer ordaysan Tanrı aşkına telefonu aç. "

İkinci duraksamada Martie ellerini yüzünden indirdi ve dehşet içinde telesekretere baktı.

Dusty, bir sonraki konuşmada Martie'nin neler duymayı beklediğini biliyordu çünkü o da aynı şeyleri duymayı bekliyordu. İntihar konuşması. Destek için, bir dostun öğüdü için, duyduğu şüphelerin ortadan kaldırılabilmesi için yardım.

"O Eric değil, Martie. Ahriman. O Ahriman. O alçağı kasete aldım. O alçak... evi ile ilgili olarak yaptığı o güzel anlaş-

madan sonra. Martie, lütfen, lütfen, ara beni. Yardıma ihtiyacım var.. "

Makine dördüncü mesaja geçmeden önce Dusty kaseti durdurdu.

Sanki ev, Kaliforniya sahilinin altındaki kıtasal plakalar birbirine çarpıyormuş ve deprem yaratıyormuş gibi sallanı-

yordu ama bu kesinlikle beyinde meydana gelen bir deprem-di.

Dusty, Martie'e baktı.

O gözler, Martie'nin gözleri. Şok dalgaları, gözlerini her zamankinden daha mavi yapan acıyı bile kırmıştı. Martie'nin gözlerinde, daha önce hiç kimsenin gözlerinde görmediği bir şey vardı; bu şeyin adım koyamıyordu.

Dusty "Son aşamada aklını kaçırmış olmalı. Bunun hiç-

bir mantığı yok öyle değil mi? Hangi video kaset? Dr. Ahriman... "

"...harika bir psikiyatr. O kendini... "

"...tamamen hastalarına... "

"...adamış," dedi.

O belli belirsiz film müziği, Dusty'nin kafatasının içinde bulunan konser salonunda korkutucu ve sessiz bir biçimde çalmaya başladı: Bu aslında müzik değildi, ruhun kulaklar-da ve beyinde tiz bir biçimde çmlamasıydı. Buna, saati yüz dolar olan psikologlann *bilgi uyumsuzluğu* olarak adlandırdı-

ğı şey neden oluyordu: Aynı şeyle ilgili birbirinin tamamen tersi inançlara eşzamanlı olarak sahip olmak. Bu durumda konu Mark Ahriman'dı. Dusty tam bir bilgi uyumsuzluğu içindeydi; çünkü Ahriman'm harika bir psikiyatr ve aynı zamanda da bir tecavüzcü olduğuna, Ahriman'm, kendini tamamen hastalarının mutluluğuna adamış bir doktor ve aynı zamanda bir katil olduğuna, şefkatli bir terapist ve acımasız bir düzenbaz olduğuna inanıyordu.

"Bu doğru olamaz," dedi Dusty.

"Evet olamaz," diye onayladı Matie.

"Ama haiku."

"Rüyamdaki maun ormanı."

"Ofisi maun kaplama."

"Ve batıya bakan pencereleri var," dedi Martie.

"Bu çılgınca."

"Suçlu o bile olsa... neden biz?"

Dusty "Neden sen olduğunu biliyorum," dedi. "Susan'mkiyle aynı nedenden. Ama neden ben?"

"Neden Skeet?"

Kasetteki son iki mesajdan biri bu sabah saat dokuzda, diğeri öğleden sonra dörtte gelmişti; ikisi de Martie'nin annesine aitti. İlk mesaj kısaydı. Sabrina sohbet etmek için aramıştı.

İkinci mesaj uzun ve endişeliydi; çünkü Martie evde ça-lışıyordu ve genellikle mesajı aldıktan bir iki saat sonra annesini arardı; Martie aramadığı için Sabrina'nm aklına kötü şeyler gelmişti. Konudan konuya atlayan mesajın içinde ifade edilemeyen -ama Sabrina'nm ima etme yeteneğini bilen **Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2 8**

herkesin anladığı- umutlar yer alıyordu: (1) Martie'nin bir bo-

şanma avukatıyla randevusu vardı, (2) Dusty'nin bir alkolik olduğu anlaşılmıştı ve şu anda tedavi olmak amacıyla bir kliniğe yatırılmasına karar

veriliyordu, (3) Dusty'nin bir zampa-ra olduğu anlaşılmıştı ve bir başka kadının kocası tarafından

-feci şekilde- dövüldüğü için hastanede tedavi görüyordu ve-ya **(4)** sarhoş Dusty, bir başka kadının kocası tarafından

-ciddi bir biçimde- dövüldükten sonra bir hastanede kendine gelmeye çalışıyordu ve Martie, bir boşanma avukatının bürosundaydı.

Normalde böyle bir şeye çok kızardı ama bu defa Sabrina'nm ona karşı hissettiği güvensizlik duygusu Dusty'e önemsiz göründü.

Kaseti Susan'm son mesajına geri sardı. Her açıdan, Susan'm sözlerini ikinci defa dinlemek ilk seferkinden çok da-ha zordu.

Susan ölmüştü ama şu anda onun sesini duyuyordu.

Doktor Ahriman, katil Ahriman.

Bilgi uyumsuzluğu.

Telesekreter kasetini delil olarak kullanamazlardı; çün-kü Susan'm mesajı yeterince açık değildi. Psikiyatrı tecavüz-le ve -hatta alçak bir herif olması dışında herhangi bir şey-le- suçlamamıştı.

Yine de kaset bir çeşit delil sayılırdı; bu yüzden onu sak-lamaları gerekiyordu.

Dusty kaseti çıkarırken masadan kırmızı bir kalem aldı ve etiketin üzerine SUSAN yazdı. Martie, telesekretere yeni bir kaset yerleştirdi. Eski kaseti masanm orta çekmecesine koydu.

Martie yaralanmış görünüyordu.

Susan ölmüştü. Ve, değişken bir dünyada güvenilir bir direk gibi görünen Dr. Ahriman'm da güvenilmez olduğu an-laşılmıştı.

57

Dusty, mutfaktan Roy Closterman'm ofisini aradı ve ofis saatleri dışındaki saatlerde gelen telefonları kaydeden sant-rale bağlandı. Martie'nin, doktor tarafından verilen ilaçlara alerjik reaksiyon gösterdiğini iddia etti. "Acil durum söz konusu," dedi.

Sahipleri mutfakta oturmuş doktordan telefon beklerken Valet masanm altına uzandı ve halat çekme oyununu veya topla oynanan herhangi bir oyunu oynamak yerine, değerli zamanlarını oturarak harcadıklarını belli etmek istercesine içini çekti.

Dusty, *Mançuryalı Aday'ı* incelemeye başladı ve Basho'nun balıkçılla ilgili mısraları gibi içini ürperten bir isim aramaya başladı. Dr. Ahriman'm bekleme odasmdayken kitabın, önemli karakterlerin hepsini olmasa da çoğunu tanı-

yacak kadar bölümünü okumuştu ve o isimlerden hiçbiri tüylerini diken diken etmemişti. Şimdi kitabı son bölümlerini hızla tararken, içini ürperten bir karakter buldu. Bu yan karakterlerden biriydi: İkinci sınıf bir opera sanatçısı Viola Narvilly. Ahriman'm -veya bir başka birinin- böyle ölümcül bir amaç için bu ismi seçmesi aptalca görünüyordu.

Şimdi haiku'lannı birbirlerine okumak için hazırdılar.

İlkönce başladı ve Martie'i harekete geçirecek ismi söyledi. "Raymond Shaw."

Martie "Dinliyorum," dedi. Bakışları donuklaşmıştı ama uyanıktı.

"Batıdan esen... "

"Sen batısın ve batı rüzgârısın."

Dusty birdenbire şiirin üç mısraını birden okumak istemedi çünkü Martie'nin bilinçaltına girmeyi başarırsa onu nasıl idare edeceğini bilmiyordu. Talimatlara açık olduğu için muhtemelen kırılgan bir durumda olacaktı ve ondan yapmasını istediği şeyler veya ona sorduğu sorular istemdışı ciddi sonuçlar doğurabilirdi ve önceden tahmin edilemeyen psikolojik hasara neden olabilirdi.

Ayrıca, onu trans halinden nasıl çıkaracağım ve bilinç düzeyine nasıl getireceğini de bilmiyordu. New Life'tayken Skeet'e uyumasını söylemiş, Skeet de onun sözünü dinlemişti. Ve o kadar derin uyumuştu ki, adını söylemek, onu sallamak, kokulu şeyler koklatmak bile işe yaramamıştı; transtan kendi başına çıkmıştı. Eğer Dusty'nin zaman kay-bettiklerine ilişkin

düşüncesi paranoit değil de doğruysa, Martie'nin narkolepsi -aralıksız olarak uyuma arzusu- benzeri komaya girmesi riskini göze alamazlardı. Dusty onu bu komadan çıkaramayabilirdi.

Dusty ikinci haiku mısraını okumayınca Martie gözlerini kırpıştırdı ve kendine gelirken yüzündeki dalgın ifade kaybolmuştu.. "Ne oldu?"

Dusty olanları ona anlattı. "Ama işe yarayacaktı. Bu açık. Şimdi, benim şiirimin sadece ilk mısraıyla sen de benim üzerimde aynı şeyi dene."

Martie şiiri hatırlayamadığı için şiir kitabına baktı.

Martie'nin konuşmak için ağzını açtığını gördü....

... sonra Valet kocaman başını Dusty'nin kucağına koydu. Onları rahatlatmak veya rahatlamak istiyordu.

Bir saniye önce Valet, Dusty'nin ayaklarının dibindeki tüylü halıya çöküvermişti.

Hayır, bir saniye önce değil. On ya da on beş saniye, belki de daha uzun bir süre geçmişti ve o zaman aralığını hatırlamıyordu. Anlaşılan o ki, Martie harekete geçirme admı, *Viola Narvilly,* kullanmıştı ve Dusty de tepki göstermişti ve kö-

pek, sahibinde bir anormallik olduğunu sezip araştırma yapmak için başını kaldırmıştı.

Martie şiir kitabını kapatırken "Bu çok ürkütücü," dedi.

Yüzünü buruşturdu ve sanki kitap şeytanın inciliymiş gibi onu yan tarafa itti. "Bakışların. . . sanki bu boyutta değildin."

"Bana o ismi söylediğini bile hatırlamıyorum."

"Ama söyledim. Sonra da şiirin ilk mısraını okudum,

'Şimşek çakar.' Ve sen, 'Sen şimşeksin.' dedin."

Telefon çaldı.

Dusty masadan kalkarken neredeyse sandalyesini düşü-

rüyordu ve duvardaki telefonun ahizesini kaldırırken söylediği *alo* kelimesine Dr. Closterman tarafından mı yoksa *Viola Narvilly* diyen başka biri tarafından mı karşılık verileceğini merak etti. Kölelik, ona bir telefon kadar yakındı. Closterman.

Dusty, Closterman'm kendilerini derhal aramasını sağ-

lamak için söylediği yalandan dolayı özür diledi.. "Ortada aleıjik reaksiyon falan yok ama acil bir durum var Doktor.

Bize gönderdiğiniz kitap... "

"Kendinizi Sevmeyi Öğrenin," dedi Closterman.

"Evet. O kitabı neden gönderdiniz Doktor?"

"Okumanız gerektiğini düşündüm," dedi Closterman.

Sesinde, kitabın ya da yazarının ne pozitif ne de negatif olarak yorumlanmasını sağlayacak herhangi bir tonlama yoktu.

"Doktor ..." Dusty duraksadı sonra konuşmaya başladı:

"Oh, Tannm, bunu gizlemenin imkânı yok. Düşünüyorum da sanırım bizim Dr. Ahriman'la ilgili bir problemimiz var.

Büyük bir poblem."

Dusty bu suçlamayı yaparken bile içinden bir ses onunla tartışıyordu. Kendisini hastalarına adamış olan büyük psikiyatr bu iftirayı, bu saygısızlığı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Dusty kendini suçlu, nankör, hain ve mantıksız biri gibi hissetti. T ü m bu duygular onu korkutuyordu; çün-kü içinde bulundukları koşullar düşünülürse psikiyatrdan şüphelenmek için bir sürü nedeni vardı. İçindeki ikna edici ses onun sesi değildi; görünmeyen bir varlığa aitti. Bu, rüyasmdaki tansiyon aleti pompasını sıkan ve Martie'nin kâbusunda etrafını yapraklar saran varlıktı. Ve bu varlık şimdi beyin koridorlarında yürüyordu. Görünmüyordu ama sessiz değildi. Onu Dr. Ahriman'a güvenmesi ve bu garip şüpheyi aklından silmesi için zorluyordu.

Dusty bir süre susunca Closterman ona bir soru sordu:

"Martie onunla görüştü öyle değil mi? "

"Bugün öğleden soma. Ama şimdi... bunun çok daha ön-ce başladığını düşünüyoruz. Aylar önce, bir arkadaşını ona götürürken. Doktor, deli olduğumu düşüneceksiniz ama... "

"Sanmıyorum. Ama bunu telefonda konuşmasak daha iyi olur. Buraya gelebilir misiniz?"

"Orası neresi?"

"Ben Balboa Adası'nda oturuyorum." Closterman ona gerekli talimatları verdi.

"Birazdan orada oluruz. Yanımızda bir köpek de getirebi-lir miyiz?"

"Benimkiyle oynayabilir."

Dusty telefonu kapatıp Martie'e döndüğünde Martie,

"Belki de yapılması gereken en iyi şey bu değil," dedi.

Martie de içindeki sesi dinliyordu.

"Belki," dedi, "Dr. Ahriman'a telefon etsek ve bunları ona anlatsak.. . belki her şeyi açıklayabilir."

Dusty'nin beyin koridorlarında dolaşan görünmez kişi de kelimesi kelimesine aynı şeyleri söylüyordu.

Martie aniden ayağa kalktı. "Oh, Tanrım, ben neler söy-lüyorum?"

Dusty'nin yüzü kızardı; aynaya bakarsa kırmızı yanaklarını göreceğini biliyordu. Dr. Ahriman'a hak ettiği saygıyı göstermediği, güvenmediği ve ondan şüphelendiği için utanmıştı.

Dusty titreyerek "Kendimi, *însan Vücudunu Ele Geçiren Varlıkların İstilası* filminin çekiminde gibi hissediyorum, " de-di.

Valet masanın altından çıktı. Kuyruğu aşağı düşmüş, omuzlan sarkmıştı. Başı hafifçe eğikti. Bu haliyle onlann ruh haline uyan bir görüntü çiziyordu.

"Köpeği neden yanımıza alıyoruz?" diye sordu Martie.

Dusty, mutfaktan hole doğru yürürken "Çünkü bir süre buraya dönmeyeceğiz. Hadi," dedi. "Çantalarımıza birkaç günlük kıyafet koyalım. Ve bunu *hızlı* yapalım."

Bavulunu kapamadan birkaç dakika önce Dusty, komodin çekmecesindeki 45'lik Colt'u çıkardı. Bir an için duraksadı ve tabancayı kolay erişilebilecek bir yere koymamaya karar verdi. İçine ilave bir şey koymadan bavulunu kapattı ve dolaptan, derin cepleri olan deri bir ceket çıkardı.

Tabancanın onları gerçekten koruyabileceğinden emin değildi.

Mark Ahriman şu anda yatak odasından içeri girse, Dusty'nin içindeki hain ses onu, psikiyatrın gülümsemesine ve *Viola Narvilly* demesine yetecek kadar bir süre oyalayabi-lirdi.

Sonra, sanki bir Lolipopmuşçasına tabancayı ağzıma sokacağım ve Susan'm bileklerini kestiği gibi ben de itaatkar bir biçimde beynimi dağıtacağım, öyle mi?

Yatak odasından çıkıp dar merdivenlerden indi. Valet önlerinde yürüyor, bavullardan birini Martie, diğerini Dusty ta-

şıyordu. Mutfaktaki kitaplan almak için durdular ve sonra da Satürn'e doğru yürüdüler. Yaklaşan kötü sonun gölgesinden kaçmak için hızlı hareket ediyorlardı.

58

Newport Limanındaki alçak, kemerli köprü, Balboa Adası'nı anakaraya bağlıyordu. İki tarafında restoranlar ve ma-

ğazalar olan Marine Caddesi neredeyse boştu. Okaliptüs yaprakları ve palmiyelerden kopan ince uzun yapraklar, yol boyunca insan boyuna yaklaşan hortumlar oluşturuyordu; sanki Martie'nin maun ağaçlarıyla ilgili rüyası burada yeniden yaratılıyordu.

Dr. Closterman, ara caddelerden birinde değil, kıyıda oturuyordu. Arabalarını Marine Caddesi'nin sonuna park ettiler ve Valet'la birlikte adayı çevreleyen asfalt yoldan yürü-

düler. Burası, alçak bir duvarla limandan ayrılıyordu.

Closterman'm evini bulmadan önce ve bir önceki nöbe-tinden tam bir saat sonra, Martie yeni bir otofobi nöbeti ge-

çirdi. Bu da dayanılabilir nöbetlerden biriydi ve şiddeti önceki üç nöbetten fazla değildi. Ama bu nöbetin etkisi altındayken yürüyemiyor, hatta ayakta duramıyordu.

Sahildeki duvarın üzerine oturdular ve nöbetin geçmesini beklediler.

Valet sabırlıydı; bir adam dalmaçyalı köpeğiyle birlikte yanlarından geçtiğinde potansiyel arkadaşını koklamak için yaltaklanmamış ve ileri atılmamıştı.

Deniz kabanyordu. Genellikle sakin olan liman, rüzgârın etkisiyle dalgalıydı. Dalgalar beton duvara çarpıyordu; limandaki evlerin yansıyan ışıkları dalgalı suyun üzerinde kıv-rılıp bükülüyordu.

Denizdeki yatlar ve motorlu tekneler özel iskelelere bağ-

lanmıştı; manevra alanlarında yüzüyor ve gıcırdıyorlardı. Ha-latlar ve metal rakorlar çelik gemi direklerine bağlanmıştı.

Martie'nin nöbeti kısa bir süre sonra sona erdiğinde Martie, "Alnında demiryolu çivisi olan bir rahip gördüm.

Tanrıya şükür kısa sürdü. Bu sabahki nöbette kafamdaki saçmalıkları uzun süre silememiştim. T ü m bu saçmalıklar aklıma nasıl giriyor bilmiyorum."

"Birileri onları oraya koyuyor." Israrcı iç sesin tavsiyesine rağmen Dusty, "Bu işi Ahriman yapıyor," dedi.

"Ama nasıl?"

Cevaplanamayan sorusu limandaki rüzgâra karışırken onlar tekrar Dr.

Closterman'ı aramaya başladılar.

Adadaki evlerin hiçbiri üç katı geçmiyordu ve büyük şov yerlerinin yanında sevimli bungalovlar bulunuyordu. Closterman, oldukça hoş görünen iki katlr bir evde oturuyordu.

Evde üçgen bölümler, dekoratif panjurlar ve içlerine İngiliz çuhaçiçeği ekilmiş pencere saksıları vardı.

Kapıyı açtığında çıplak ayaklı doktor, kahverengi pamuklu bir pantolon ve üzerinde Hobie sörf tahtalannrn reklamı olan bir tişört giymişti. Göbeği kemerinin üzerinden sarkmıştı.

Yanında, iri, meraklı gözleri olan siyah bir Labrador vardı.

Dr. Closterman onları tanıştırmak amacıyla "Charlotte,"

dedi.

Valet genellikle başka köpeklerin yanında oldukça utangaçtı ama tasma kayışından kurtuldu ve hemen kuyruğunu sallayıp Charlotte'la koklaşmaya başladı. Birbirlerinin etrafında dönüp koklaşmaya devam ettiler; sonra da Labrador antreye doğru koştu ve merdivenlerden yukarı çıktı. Valet da çılgın gibi dişi köpeğin arkasından fırladı.

"Her şey yolunda," dedi Roy Closterman. "Daha önce devrilmemiş hiçbir şeyi deviremezler."

Doktor paltolarını almayı teklif etti ama onlar çıkarmadılar; çünkü Dusty ceketinin cebinde Colt'u taşıyordu.

Mutfaktaki büyük spagetti sosu tenceresinde pişen köftelerin ve sosislerin ağız sulandıran kokusu yayılıyordu.

Closterman, Dusty'e bir içki, Martie'de de kahve teklif et-ti -"daha fazla Valium almadıysan"- ve kahve istedikleri için ikisine de kahve ikram etti.

Çam ağacından yapılmış cilalı masaya oturdular ve doktor birkaç tombul sivri biber kesip tohumlarını çıkardı.

Closterman, "Sizinle ne kadar açık olacağıma karar vermeden önce sizi dikkatle incelemeye kararlıydım. Ama sonra, sizden çekinmek için herhangi bir neden olmadığına karar verdim. Babana hayrandım Martie ve sen de onun gibiy-sen, ki ben öyle olduğuna inanıyorum, senin sağduyuna gü-

venebileceğimi biliyorum." dedi.

'Teşekkürler."

"Ahriman," dedi Closterman, "narsist ve aşağılık bir herif. Bu bir fikir değil. Bu ispatlanabilir bir gerçek; yazarın kitaplarının arka sayfasında yer alan biyografisine kanunen bu da dahil edilmeli. "

Onları şok edip etmediğini görmek için başını kaldırdı ve

şaşırmadıklarını görünce gülümsedi. Beyaz saçlarıyla, çe-ne kemikleriyle, çenesinin altında oluşan ikinci çeneyle, boynundan sarkmış yağlarla ve tebessümüyle tıpkı sakalsız bir Noel Baba gibiydi.

"Kitaplarından herhangi birisini okudunuz mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Dusty. "Sadece sizin gönderdiğinize şöyle bir baktık."

"Sıradan popüler psikoloji saçmalıklarından bile kötü.

Kendinizi Sevmeyi Öğrenin. Mark Ahriman, hiçbir zaman Mark Ahriman'ı sevmeyi öğrenmek zorunda kalmadı. Doğdu-

ğundan beri kendine deli gibi aşıktı. Kitabı okuyun, göreceksiniz."

"Sizce o hastalarının kişilik bozukluklarım tedavi edebiliyor mu?" diye sordu Martie.

'Tedavi edebiliyor mu? İyileştirdiği insanların yarısını kendisinin hasta ettiğini duyarsam hiç şaşırmam."

Bu cevabın içinde saklı olan anlam Dusty'i heyecanlandırmıştı. "Bu sabah size Martie'nin arkadaşından bahsetmiş-

tik; inanıyoruz ki..."

"Agorafobi rahatsızlığı olan."

"Adı Susan Jagger'dı," dedi Martie. "Onu on yaşından beri tanırım. Dün gece intihar etti. "

Doktor onları şok etmeyi başaramasa da Martie doktoru şok etmeyi başarmıştı. Bıçağı elinden bıraktı ve bakışlarını sivri biberlerden ayırıp ellerini küçük bir havluya sildi. "Senin arkadaşın."

"Cesedini bu sabah bulduk," diyerek ayrıntılara girdi Dusty.

Closterman masaya oturdu ve Matie'nin elini avuçları-

nın arasına aldı. "Ve sen onun iyileştiğini düşünüyordun."

"Bunu bana dün Dr. Ahriman öyledi. "

Dusty, "Martie'nin otofobisinin -şu anda adını ve ne ol-duğunu biliyoruz- doğal bir biçimde iyileşmediğini düşünmek için nedenlerimiz var."

"Susanla birlikte hatada iki defa onun ofisine gidiyor-duk," diye açıkladı Martie. "Ve ben kendimde.. . tuhaf hafıza sapmaları olduğunu fark ettim."

Doktorun, güneşten kızarmış, rüzgârdan yanmış ve kö-

şelerinde kırmızı kalıcı lekeler oluşmuş gözleri sevecendi.

Martie'nin elini çevirdi ve avucunun içini inceledi. "O kurnaz herif hakkında bildiğim her şeyi size anlatacağım."

Charlotte ağzında bir topla hızla mutfağa girince doktorun konuşması bölündü. Valet da onun peşindeydi. Köpekler, karo zeminde kaydılar ve geldikleri gibi paldır küldür gittiler.

Closterman, 'Tuvalet eğitimi bir yana, köpekler bize, bizim onlara öğretebileceğimizden çok daha fazla şey öğretiyorlar. Her neyse, ben maddi durumu kötü olan bazı müşterile-rimden ücret almıyorum ama bunların sayısı çok da fazla de-

ğil. Ben de bir aziz değilim. Birçok doktor bundan çok daha fazlasını yapıyor. Benim gönüllü çalışma alanım taciz edilmiş

çocuklar. Çocukken ben çok dayak yemiştim. Bu bende herhangi bir yara bırakmadı. Vaktimi, suçlulardan nefret ederek harcayabilirdim ... ya da onları hukukun ve Tanrının adale-tine bırakabilir ve enerjimi masumlara yardım etmek için kullanabilirdim. Her neyse,. .. Ornwahl davasını hatırlıyor musunuz?"

Ornwahl ailesi yaklaşık yirmi yıldır Laguna Beach'de po-püler bir anaokulu işletiyordu. Her yeni sınıf açılışı, öğrencileri o sınıfa kaydettirmek isteyen ebeveynler arasında sıcak rekabete neden oluyordu.

İki yıl önce, beş yaşındaki bir ana okul öğrencisinin annesi polise başvurup bir şikayet dosyası açtırdı ve Ornwahl ailesinin üyelerini, kızma cinsel tacizde bulunmakla suçladı.

Diğer çocukların da grup sekste ve şeytan ayinlerinde kullanıldığını iddia etti. Oluşan histeri nedeniyle diğer Ornwahl öğrencilerinin aileleri çocuklarının davranışmdaki her tür tuhaflığı tacizin duygusal bir tepkisi olarak yorumlamaya başladı.

"Ornwahl'larla veya o okula giden çocukların aileleriyle hiçbir bağlantım yoktu," dedi Roy Closterman, "bu nedenle benden Çocuk Koruma Hizmetleri ve D.A. ofisi için çocukları ücretsiz olarak muayene etmem istendi. Bir psikiyatrdan da ücretsiz yardım alıyorlardı. Tacize uğrayıp uğramadıkları-

nı anlamak için Ornwahl ana okul öğrencileriyle röportaj ya-pıyordu."

"Dr. Ahriman," diye tahminde bulundu Martie.

Roy Closterman masadan kalktı ve kahvelerini tazeledi.

"Ornwahl araştırmasının tıbbi yönüyle ilgili çeşitli verile-ri birleştirmek için bir toplantı yaptık. O anda Ahriman'dan nefret ettim."

İçindeki kendi kendine sitem eden ses, Dusty'nin huzursuz bir biçimde sandalyesinde kıpırdanmasına neden oldu.

İnatçı iç ses, psikiyatra sadakatsizlik ettiği için ve hatta hakkındaki bu olumsuz düşünceleri dinlediği için onu utandırdı.

"Ve düşünmeden, bazı çocukların olası taciz anlarına ge-ri dönmesini sağlamak için hipnotik gerileme terapisi kullandığını söylediğinde kafamdaki

tehlike çanları çalmaya başla-dı," dedi Closterman.

"Hipnoz kabul edilen tedavi tekniklerinden biri değil mi?" diye sordu. Belki de bu soruyu içindeki ses soruyordu.

"Pek değil. Usta olmayan bir terapist kolaylıkla ve farkın-da olmadan o kişinin beynine sahte anılar sokabilir. Hipnotize olmuş herhangi bir kimse her tür tehlikeye açıktır. Ve eğer terapistin tedavi için farklı bir alternatifi varsa bu etik değildir. . ."

"Sizce Ornwahl davasında Ahriman'm başka bir alternatifi var mıydı?"

Closterman soruyu cevaplamak yerine, "Çocuklar hipnoz olmadan da telkinlere karşı dirençsizdir. Yapılan araştır-malarda çocukların, ikna edici bir terapistin onlardan hatırlamasını istediği şeyleri hatırlayacağını göstermiştir. Onlarla konuşurken tanıklıklarını etkilememek için çok dikkatli olmalısınız. Ve hipnozun etkisi altındayken çocuklardan öğre-nilen bastırılmış anıların hemen hemen hiçbir değeri yoktur."

"Bu konuyu Ahriman'la tartıştınız mı?" diye sordu Martie.

Biberlerle olan işine devam eden Closterman, 'Tartış-

tım... ve o herif, küstah ve kibirli bir tutum içine girdi. Ama yumuşaktı. O iyi bir politikacı. Dile getirdiğim tüm endişelere bir açıklama buldu ve araştırmadaki veya davadaki hiç kimse duyduğum endişeler konusunda bana katılmadı. Zavallı Ornwahl ailesi bundan hiç hoşlanmadı ama bu, kitle histerisinin ağır bastığı davalardan biriydi," dedi.

Yaptığınız muayenelerde çocukların taciz edildiğine iliş-

kin fiziksel herhangi bir kanıt buldunuz mu?" siye sordu Dusty.

"Hayır. Büyük çocuklar söz konusuysa tecavüze ilişkin kanıt bulamayabilirsiniz. Ama bunlar anaokuluna giden kü-

çük çocuklardı. Onlara yapıldığı iddia edilen şeylerden bazı-

ları gerçekten de yapılmış olsaydı, muhakkak doku zedelen-mesine, yara izine ve kronik enfeksiyona rastlamam gerekirdi. Ahriman, şeytan ayinleriyle ve işkenceyle ilgili hikâyeler etrafında dönüp duruyordu ama ben bunu destekleyecek tıbbi hiçbir kanıt bulamadım. "

Ornwahl ailesinin beş üyesi suçlu bulundu ve anaokulu kanıt ararken neredeyse harabeye döndürüldü.

"Sonra," dedi Closterman, "Sonrayanıma, Ahriman hakkındaki düşüncelerimi bilen birisi yaklaştı.. . ve tüm bunlar başlamadan kısa bir süre önce Ahriman'm, Ornwahl'lari suçlayan kadının kız kardeşini tedavi ettiğini söyledi. "

Dusty, "Ahriman'm bu bağlantıyı ifşa etmesi gerekmiyor muydu?" diye

sordu.

"Kesinlikle. Bu nedenle ben de D.A.'a gittim. Kadının, suçlamayı yapan kişinin kardeşi olduğu ortaya çıktı ama Ahriman, aralarında ilişkiden haberi olmadığını iddia etti."

"Siz ona inandınız mı?"

"Hayır. Ama D.A. inandı ve onu meslekten atmadı; çün-kü Ahriman'm lekeli olduğunu kabul ederlerse onun çocuklarla yaptığı röportajlardan hiçbirini kullanamayacaklardı.

Çocukların ona anlattığı tüm hikâyeler zorlanmış ve hatta kandırılıp anlattırılmış hatıralar olarak kabul edilecekti.

Mahkemede dile getirilmeleri hiçbir anlam ifade etmeyecekti.

Davacının açtığı dava, Ahriman'm dürüstlüğüne tereddütsüz inanılmasına dayanıyordu."

"Bu haberi gazetede okuduğumu hatırlamıyorum," dedi Martie.

"O meseleyi de açıklayacağım," diye söz verdi Closterman.

Kesme tahtası üzerinde bıçakla yaptığı çalışma giderek titizliğini yitirdi ve sanki kestiği şeyler biber değilmiş gibi, da-ha da agresifleşti.

"Edindiğim bilgilere göre, Ahriman'm hastasım ofise genellikle, Ornwahl ailesini suçlayan kadın, yani hastanın kız kardeşi götürüyormuş."

"Benim Susan'ı götürdüğüm gibi," dedi Martie.

"Eğer bu doğruysa, Ahriman'm o kadınla tanışmamış ve hatta bir kere bile görmemiş olması imkânsızdı. Ama bununla ilgili kanıtım yoktu, bunlar sadece bana söylenen şeylerdi.

Bir insanı karalamakla suçlanmak istemiyorsan, elinde ka-nıt olmadan herkesin içinde Ahriman gibi bir adam hakkın-da ileri geri konuşamazsın."

Bu sabah ofisindeyken Closterman kaşlarını çatmaya çalışmış ama balon gibi yuvarlak yüz hatları yüzünden bu-nu başaramamıştı. Şu anda duyduğu öfke, yüz geometrisini yenmişti ve doktor sert bir biçimde kaşlarını çattı.

"Bu kanıtı nasıl bulacağımı bilmiyordum. Ben TV'deki dedektif doktorlardan biri değildim. Ama düşününce. . . O

alçak herifin geçmişini araştırmaya karar verdim. Kariyer hayatında iki defa yer değiştirmesi bana tuhaf geldi. Sante Fe'de on yıldan daha uzun bir süre yaşadıktan sonra Arizona, Scottsdale'ye taşınmış. Ve yedi yıl sonra Newport'a gelmiş. Normalde başarılı doktorlar, çalışmalarının üzerine sünger çekip akıllarına esince büyük şehirlere taşınmazlar."

Closterman, biberlerin tamamını şerit şerit kesti. Bıçağı duruladı ve kaldırdı.

"Tıp çevresinde, Sante Fe'de çalışan ve onu tanıyan herhangi birisi olup olmadığını araştırdım. Kardiyolog bir arkadaşımın tıp fakültesinden arkadaşı Santa Fe'ye taşınmıştı.

Araştırınca Santa Fe'deki bu doktorun Ahriman'ı tanıdığını...

ve ondan en az benim kadar nefret ettiğini öğrendim. İşin en ilginç yanıysa... oradaki anaokulunda da cinsel taciz vakası yaşanmış ve tıpkı burada olduğu gibi orada da çocuklarla Ahriman konuşmuş. Kullandığı teknikler orada da sorgulanmış."

Dusty'nin midesi ekşidi ve nedeninin kahve olduğunu düşünmese de kahve fincanını yana itti.

"Çocuklardan biri, beş yaşında bir kız çocuğu, dava baş-

lamak üzereyken intihar etmiş," dedi Roy Closterman. "Beş

yaşında bir çocuk. Geride, kendi çizdiği dokunaklı bir resim bıraktı; bu kendisine benzeyen bir kızın çıplak bir adamın önünde diz çökmüş bir resmiydi ve adam anatomik olarak doğru çizilmişti."

Martie, sandalyesini masadan çekerek "Aman Tanrım,"

dedi. Ayağa kalkmaya çalıştı gidecek hiçbir yeri yoktu, bu nedenle yeniden oturdu.

Dusty, beş yaşındaki kızın bedeninin, bir sonraki panik atakta tüm ayrıntılarıyla Martie'nin beyninde belirip belir-meyeceğini merak etti.

"Dava jüriye gittiğinde davalılar için yapılabilecek hiçbir şey yokmuş. Santa Fe savcısı mahkûmiyet kararı vermiş. "

Doktor buzdolabından bir şişe bira aldı ve kapağını açtı.

"Dr. Mark Ahriman'm yanmdayken iyi insanların başına kötü şeyler geliyor ama o her zaman bir kurtarıcı olarak çı-

kıyor ortaya. Santa Fe'deki Pastore cinayetleri hariç. Bayan Pastore, kimseye kötülüğü dokunmayan mükemmel bir ha-nımmış ve tutarlı bir hayaü varmış. Bu hanım aniden bir tabancaya kurşun doldurup ailesini öldürmeye karar vermiş.

İşe, on yaşındaki oğlunu öldürerek başlamış. "

Bu hikâye, Martie'nin kendi şiddet potansiyeline ilişkin korkusunu besledi ve Martie masadan uzaklaşma ihtiyacı duydu. Masadan kalktı ve mutfak lavabosuna gitti, musluğu açıp eline sıvı sabun pompaladı ve ellerini yıkadı.

Martie, Dr. Closterman'a hiçbir şey söylemediği halde, Closterman onun davranışlarını tuhaf buluyormuş gibi gö-

rünmüyordu.

"Çocuk, Ahriman'm hastasıymış. Ciddi bir kekeleme sorunu varmış. Ahriman'm ve annenin arasında bir ilişki oldu-

ğundan şüpheleniliyormuş. Ve bir tanık, cinayetlerin olduğu gece Ahriman'm Pastore'larm evinde olduğunu söylemiş. As-lında evin dışmdaymış ve açık bir camdan katliamı seyredi-yormuş."

Duvara monte edilmiş askıdan kâğıt havlu çekerken "İzliyor muymuş?" diye sordu Martie. "Sadece... seyrediyor-muş?"

"Sanki bir spor faaliyeti gibi," dedi Roy Closterman.

"Sanki. . . bunların olacağını bildiği için oraya gitmiş gibi."

Dusty de kendini huzursuz hissetmişti. Ayağa kalkarak,

"Bu gece iki bira içtim ama teklifiniz hâlâ geçerliyse... "

"Biralar dolapta," dedi Roy Closterman. " Dr. Mark Ahriman hakkında konuşmak ayık olmayı gerektirmiyor."

Kullandığı kâğıt havluyu çöpe atan Martie, "Demek onu gören bir tanık varmış... peki Ahriman'ı tutuklamışlar mı?"

"Hayır. Tanığa inanan olmamış. Ve dedikodusu yapılan ilişki ispatlanamamış. Dahası, tetiği Bayan Pastore'un çekti-

ği kesinmiş. Diğer tüm deliller de bunu destekliyormuş. Ama Pastore'ler çok sevildiği için, birçok insan, trajedinin arkasında Ahriman'm olduğundan eminmiş."

Elinde birasıyla masaya dönen Dusty, "Bu yüzden Ahriman, Santa Fe'nin atmosferinden sıkıldı ve Scottsdale'e ta-

şındı."

Sos tenceresindeki köfteleri ve sosisleri karıştırırken

"Daha çok iyi insanın başma daha çok kötü şeyin geldiği ye-re," dedi Closterman. "Bu konuyla ilgili bir dosya hazırladım.

O dosyayı giderken size vereceğim."

"Tüm bu mühimmatla," dedi Dusty, "onu Ornwahl davasında attırmış olmalısınız."

Roy Closterman, tekrar masaya döndü, Martie de onu izledi. Doktor, "Hayır," dedi.

Şaşıran Dusty, "Ama tek başma anaokulu bile bunun için yeterliydi... "

"Onu asla kullanmadım."

Doktorun bronzlaşmış yüzü öfkeyle karardı ve güneşten kahverengileşmiş yüzeyin altında morluklar oluştu.

Closterman boğazını temizledi ve devam etti: "Birileri, benim Sante Fe'li ve Scottsdale'li insanlara telefon ettiğimi ve Ahriman hakkında bilgi

istediğimi öğrenmiş. Bir akşam ofisten eve döndüğümde şu anda sizin oturduğunuz sandalyelerde iki tane adamın oturduğunu gördüm. Siyah elbiseleri ve kravatları vardı. Oldukça şık giyinmişlerdi. Bu adamları tanımıyordum... evden çıkmak için arkamı döndüğümde arkamda duran bir adam daha olduğunu gördüm."

Dusty'nin Closterman'm peşinden gitmeyi umduğu yerler arasında bu yerin adı yoktu. Oraya gitmek istemiyordu çünkü orası, o ve Martie için umutsuzluk yolu gibi görünü-

yordu.

Eğer Dr. Ahriman onların düşmanıysa, bu işin şakası yoktu. David, Goliath'ı sadece İncil'de yenebilmişti. O küçük adamın deniz canavarını yenmesi sadece filmlerde müm-kündü.

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2 8

"Ahriman ucuz kas yığınlarından mı yardım alıyor?"diye sordu Martie. Ya olanları Dusty'nin anladığı kadar iyi anlamamış ya da bunun gerçekleşebileceğine inanmak istememişti.

"Onların hiçbir şeyi ucuz değildi. Güzel emeklilik planları, mükemmel sağlık sigortalan, harika dişleri ve çalışma saatlerinde kullandıklan sade Jane sedanları vardı. Her neyse, bir video kaset getirmişlerdi. Bu kaseti oturma odasındaki TV'de bana seyrettirdiler. Kasette, benim hastam olan küçük bir çocuk vardı. Anne ve babasının da doktoru ve yakın arkadaşıydım. Onlar çok sevdiğim arkadaşlanmdandı."

Doktor bir süre duraksadı. Öfkeden ve sinirden nefesi kesilmişti. Eli bira şişesini o kadar sıkı tutuyordu ki, şişe elinde kmlacakmış gibi görünüyordu.

Sonra: "Çocuk on yaşındaydı ve çok iyi biriydi. Video kasette gözlerinden yaşlar akıyordu. Kamerada görünmeyen birine, altı yaşından beri doktoru tarafından cinsel tacize uğ-

radığını anlatıyordu. Bahsettiği doktor bendim. O çocuğa hiçbir zaman o şekilde dokunmamıştım, dokunamazdım.

Ama o çok inandırıcı, duygusal ve etkileyiciydi. Onu tanıyan herkes, rol yapamayacağını ve bu şekilde yalan söyleyemeye-ceğini biliyordu. Bu kadar ikiyüzlü olamayacak kadar temiz bir çocuktu. Söylediklerinin tamamına, her kelimesine inanı-

yordu. Beyninin içinde, benim ona bu korkunç şeyleri yaptı-

ğıma inanıyordu."

"Çocuk Ahriman'm hastasıydı," diye tahmin etti Dusty.

"Hayır. Evime girmeye hiçbir hakkı olmayan bu üç takım elbiseli, şık

gangster, çocuğun annesinin Ahriman'm hastası olduğunu söylediler. Bunu bilmiyordum. Ona gittiğinden ha-berim bile yoktu."

Martie, "Anne aracılığıyla Ahriman, çocuğu avuçlarının içine aldı" dedi.

"Ve hipnotik telkin veya buna benzer bir şeyle çocuğun beynine bu sahte anılan koydu."

"Bahsettiğiniz şey hipnotik telkinden öte bir şey," dedi Dusty. *"Ne* olduğunu bilmiyorum ama çok daha derin bir şey olduğundan eminim."

Birasından bir yudum aldıktan sonra Roy Closterman,

"O herifler bana... çocuğun kasette trans halinde olduğunu söylediler. Trans halinden çıktığında bu sahte anılan, benim hakkımda söylediği bu korkunç şeyleri hatırlamayacaktı.

Bunlan asla rüyasında görmeyecekti ya da bilinç altı seviyesinde bu konuyla ilgili herhangi bir rahatsızlık yaşamayacaktı. Bunlar psikolojisini veya yaşamını etkilemeyecekti.

Ama yine de sahte anılar bilinçaltı denen yerde bastırılmış

bir şekilde duracaktı ve çocuk, onlan hatırlaması yönünde bir talimat aldığında dışa vurulmaya hazır olacaktı. Ornwahl Ana Okulu davasıyla veya başka bir konuyla ilgili olarak Mark Ahriman'a sorun çıkarmaya çalışırsam, çocuğa o talimatı vereceklerine yemin ettiler. Sonra video kasetle birlikte gittiler."

Ahriman'm avukatı, Dusty'nin uzak beyin koridorlanna gitmişti, sesi artık daha zayıftı ve ikna edici özelliğini yitir-mişti.

Martie, "Bu üç adamın kim olduğu konusunda herhangi bir tahmininiz var mı? "

"Ödeme çeklerinin üzerinde hangi kurumun adının yazdığı benim için çok önemli değil," dedi Roy Closterman. "Onlann nasıl koktuğunu biliyorum."

"Otorite," dedi Dusty.

"Onun gibi kokuyor," diye onayladı doktor.

Şu anda Martie'nin başkalannm şiddet potansiyeline karşı duyduğu korku, kendi şiddet potansiyeline duyduğu korkudan daha fazla gibi görünüyordu; çünkü elini Dusty'nin elinin üzerine koymuş ve sıkıca tutmuştu.

Koridordan köpeklerin pati sesleri geliyordu. Valet ve Charlotte oynayarak ve neşeyle hırlayarak mutfağa geri döndü.

Onlar içeri girdikten sonra bu defa koridorda ayak sesleri duyuldu ve Hawai tişörtü ve şort giymiş tıknaz ve sokul-garı bir adam mutfağa girdi. Sol elinde kahverengi ambalaj kâğıdından yapılmış bir zarf vardı.

Roy Closterman "Bu Brian," diyerek onları tanıştırdı.

Brian, ellerini sıktıktan sonra zarfı Dusty'e verdi.

"Roy'un oluşturduğu Ahriman dosyası işte bu," dedi.

"Ama bunu bizden almadınız, unutmayın," diye uyardı doktor. "Ve onu geri getirmenize gerek yok."

"Aslında," dedi Brian, "biz onu hiçbir zaman geri istemiyoruz."

"Brian," dedi Roy Closterman, "onlara kulağını göster."

Brian, hafif uzun sarı saçlarını başının sol tarafından ge-ri atarak kulağını çevirdi, çekti, yukarı kaldırdı ve çıkardı.

Martie'nin nefesi kesilmişti.

"Protez," diye açıkladı Roy Closterman. "O gece, üç takım elbiseli adam gittikten sonra yukarı çıktım ve Brian'ı baygın halde buldum. Kulağını kesmişlerdi ve bunu profesyonelce yapmışlardı. Tekrar yerine dikilmesin diye kesik kulağı çöp öğütme makinesine atmışlardı."

Brian, kulağıyla yüzünü yelpazelemeye çalışıyormuş gi-bi yaparak ve korkunç bir Je *ne sais quoiW* sergileyerek "Çok şekerlerdi," dedi. Dusty kendini tutamayıp gülümsedi.

Doktor, "Brian ve ben yirmi dört yıldan uzun bir zamandır birlikteyiz," dedi.

"Yirmi *beşten* fazla," diye düzeltti Brian. "Roy, yıldönümleri konusunda umutsuzsun."

Doktor, "Ona acı çektirmelerine gerek yoktu," dedi. "Ço-cuğun videosu yeterliydi. Bunu, meseleyi eve taşımak için yaptılar."

Protez kulağını çıkararak "Benim üzerimde etkili olduklarını söyleyebilirim," dedi Brian.

"Ve," dedi Roy Closterman, "belki şimdi küçük çocuğun tehdidinin bizim üzerimizde nasıl ilave bir yumruk etkisi yarattığını anlayabilirsiniz. Brian'la ikimizin ortak yaşamı yü-

(*) Fransızca, "ne olduğunu biliyorum."

zünden bazı insanlar, çocuklara cinsel tacizde bulunma konusunda bizi çok daha kolay suçlayacaklardır. Ama yemin ederim, bu tür şeylere ve çocuklara ilgi duysaydım hiç tereddüt etmeden kendi boğazımı keserdim. "

"İlk önce ben kesmezsem tabi," dedi Brian.

Brian'm girişiyle Closterman'm öfkesi biraz yatışmış ve derisinin altındaki morluk gitmişti. Son sözlerinin ardından yüzü yeniden karardı. "Böyle çabucak pes ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Masum oldukları halde Ornwahl ailesinin hayatı söndü. Karşımdaki sadece Mark

Ahriman olsaydı, sonucu ne olursa olsun onunla savaşırdım. Ama bu insanlar onu korumak için taşların altından çıkıyorlar ... bu-nu anlayamıyorum. Ve anlayamadığım şeylerle dövüşemem."

"Belki biz de dövüşemeyiz," dedi Dusty.

"Belki de," dedi Closterman. "Fark ettiyseniz, arkadaşı-

nız Susan'm başına tam olarak ne geldiğini ve Ahriman'la probleminizin ne olduğunu sormaktan kaçındım. Çünkü ar-tık Ahriman'la ilgili hiçbir şey öğrenmek istemiyorum. Sanı-

rım ben korkağm tekiyim. Bu olaydan önce, Ahriman'dan önce korkak olduğumu düşünmüyordum ama şu anda pes etme aşamasında olduğumu biliyorum."

Martie ona sarılarak, "Hepimiz korkuyoruz. Ve siz korkak biri değilsiniz Doktor. Siz iyi ve cesur bir adamsınız."

"Ben de öyle söylüyorum," dedi Brian, "ama beni hiç dinlemiyor."

Doktor bir an için Martie'ye sıkıca sarılarak, "Babanın kalbine ve cesaretine ihtiyaç duyacaksın."

"O zaten bunlara sahip," dedi Dusty.

Bu, Dusty'nin yaşadığı en tuhaf anlardan biriydi: Dördü de birbirinden çok farkhydr ve sanki uzaylrların kolonileştirme çalışmalarından sonra gezegen üzerinde kalan son in-sanlarmış gibi birbirlerine sıkıca sarılmışlardı.

Brian "Sofraya iki tabak daha ekleyeyim mi?" diye sordu.

"Teşekkürler," dedi Dusty, "ama biz yedik. Ve gece sona ermeden önce yapmamız gereken çok şey var."

Martie, Valet'm tasma kayışını taktı ve iki köpek birbirlerine elveda demek için kasıklarını kokladılar.

Ön kapıya geldiklerinde Dusty, "Dr. Closterman..." dedi.

"Roy lütfen."

"Teşekkürler Roy. İçgüdülerime güvenseydim ve kendime paranoit demekten vazgeçseydim şu anda daha az karga-

şa içinde olacağımızı söyleyemem ama belki şu anda bulunduğumuz noktanın yarım adım ilerisinde olabilirdik.

"Paranoya," dedi Brian, "bu milenyumda akıl sağlığının en belirgin işareti."

Dusty, "O zaman... paranoyakça bir düşünce olduğunu düşünebilirsiniz ama... Uyuşturucu tedavisi gören bir karde-

şim var. Bu onun üçüncü tedavisi. İlk iki tedavi de aynı klinikte yapılmıştı. Ve dün gece onu oraya bıraktığımda o yerle ilgili rahatsız edici

şeyler hissettim. İçimi yine o paranoyak duygu kapladı. .. "

"Kliniğin adı ne?" diye sordu Roy.

"New Life Kliniği. Klinik hakkında herhangi bir bilginiz var mı? "

"Irvine'de. Evet. Ahriman da oranın sahiplerinden biri."

Skeet'in penceresindeki uzun ve heybetli silüeti hatırlayınca Dusty, "Anlıyorum. Bu bilgi beni dün şaşırtabilirdi ...

ama bugün şaşırtmadı," dedi.

Closterman'm evinin sıcaklığından sonra ocak akşamı daha soğuk ve keskin gibi geldi. Rüzgâr, limanda köpüklü bir dalga oluşturdu ve yola doğru savurdu.

Valet, kayışının izin verdiği ölçüde hoplayıp zıplıyordu ve sahipleri de onun peşinden koşuyordu.

Gökyüzünde ne ay ne de yıldız vardı. Günün yarın yeniden doğacağına ilişkin hiçbir kanıt yoktu ve hiç kimse onun neler getireceğini görme hevesinde değildi.

59

Martie'ye şov zamanı olduğu uyarısını yapmak için ne ışıklar karartılmış ne de perde kaldırılmıştı; onu hazırlamak için bir sonraki gösterinin özet görüntüleri de verilmemişti; kafasına çivi çakılmış ölü rahipler ve çok daha kötü görün-tüler içeren filmler aniden sinema perdesinde belirdi. Martie çığlık attı ve sanki yere dökülen patlamış mısırları ve fri-goları yemekten şişmanlamış parlak tüylü bir farenin ayağı-

nın üstünden geçtiğini görmüş gibi, arabanın koltuğuna bü-

züldü.

Bu defa nöbetin yaklaştığına ilişkin hiçbir ön belirti olmamıştı, uzun korku tünelinden yavaş yavaş değil de aniden inmişti: Skeet hakkında konuşurken cümlesini yarıda kesmiş ve içi korku dolu derin bir çukura düşmüştü. Bir kere derin bir nefes almış, iki kere sert bir biçimde homurdanmış

ve sonra çığlık atmaya başlamıştı. Öne doğru eğilmeye çalış-

tı ama emniyet kemeri buna engel oluyordu. Vücudunu saran kemer onu, gördüğü korkunç görüntüler kadar korkutmuştu. Bunun nedeni belki de kafasının içindeki ucubelerin çoğunun zincirlerle, iplerle, prangalarla ve kafalarındaki ve ellerindeki çivilerle bağlanmış olmasıydı. Naylon kemerleri iki eliyle birden tırmalamaya başladı ama kendisini engelleyen şeyin yapısı hakkında hiçbir bilgisi olmadığı açıktı ya da kemerin nereden açıldığını hatırlayamayacak kadar korkmuştu.

Büyük bir cadde üzerindeydiler ve trafik çok yoğun de-

ğildi. Dusty şerit değiştirip arabayı kaldırıma çekmeye karar verdi. Daima yeşil olan çam iğnelerinden oluşmuş bir halının üzerine gelip ani bir fren yaptı. Hemen yan taraftaki çam ağacı rüzgârla savaş halinde olan çok büyük bir ağaçtı.

Emniyet kemerinden kurtulması için Martie'e yardım etmeye çalışma çabası ters etki yarattı ve Martie daha büyük bir öfkeyle kemere saldırdı. Bir yandan da Dusty'e vuruyor ve onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yine de Dusty kemer tokasını buldu ve açtı.

Serbest kalan kemerlerle bir süre daha boğuşan Martie, sonra onlardan kurtulmayı başardı ve geri çekilmelerine izin verdi. Bu küçük özgürlük de nöbeti sona erdirmeye yetmemişti ve Martie'nin giderek artan paniğinden dolayı, arka koltukta oturan Valet üzüntüsünü belli eden sesler çıkarmaya

başlamıştı. Bir an için Martie'nin çığlıkları kesildi ve sonra öğürmeye başladı.

Bu defa midesi dolu olduğu için perişan bir biçimde öne eğildiğinde içindekileri dışarı çıkarmaktan başka çaresi kal-mayacaktı. Yediği şeyleri tiksinerek geri yutmaya çalışırken kapı kolunu tutuyor ve arabadan çıkmaya çalışıyordu.

Belki dışarı çıkmak istemesinin nedeni arabayı kirletme-mek içindi. Belki de dışarı çıkar çıkmaz, hem kafasından sö-

küp atamadığı hayalet gösterisinden hem de öfkeliyken zarar vermek istemediği Dusty'den kaçabileceğini düşünüyordu.

Dusty, onun gitmesine izin veremezdi; çünkü panik halinde trafiğin içine dalabilir ve ezilebilirdi.

Martie kapıyı açtı ve kavgacı rüzgâr aniden saldırdı. Ka-pı aralığından soğuk havanın yaylım ateşi başlamıştı ve Martie'nin saçları bayrak gibi sallanıyordu.

"Raymond Shaw," dedi Dusty.

Rüzgarın attığı toplan, havadaki bir havan topunun ıslı-

ğına benzer sesler çıkarak kapının kenarlanndan giriyor ve sonra patlıyordu. Martie, yüksek sesle attığı korku dolu çığ-

lıklan yüzünden ismi duymamıştı. Kapıyı tamamen açtı.

"Raymond Shaw!" diye bağırdı Dusty.

Martie'nin yüzü yan olduğu için Dusty onun, *Dinliyorum,* dediğini duymadı ama bu kelimenin telaffuz edildiğini düşü-

nüyordu, çünkü Martie donup kalmış ve sessizleşmişti. Haiku'sunu bekliyordu.

Hızla onun olduğu tarafa eğilerek kapıyı kapattı.

Martie'nin göz kırpıp içinde bulunduğu hayal dünyasından çıkmadan ve tekrar panik atağa yakalanmadan önce Dusty elini Martie'nin çenesine götürdü ve yüzünü kendisine doğru çevirerek haiku'yu okumaya başladı:

"Batıdan esen... "

"Sen batısın ve batı rüzgânsm."

"...dökülmüş yapraklar..."

"Yapraklar senin talimatların."

"...doğuda toplanır."

"Ben doğuyum."

Bilinçaltına girilen ve talimat almayı bekleyen Martie, şu anda görünmez varlık Ahriman değil de oymuş gibi Dusty'e baktı.

Martie'nin sakin ve donuk bakışlı yüz ifadesi ve beraberinde getirdiği

mutlak itaatkârlık yüzünden sarsılan Dusty bakışlannı ondan kaçırdı. Kalbi sert bir piston gibi çalışıyor, beyni volan gibi dönüyordu.

Şu anda, tasavvur edilemez derecede tehlikeli bir durum içindeydi. Martie'ye yanlış talimat verirse ve Martie kendisine verilen talimattan farklı bir anlam çıkanrsa, Dusty'nin tahmin edemeyeceği şekillerde tepki verebilirdi. Farkında olmadan büyük psikolojik hasar yaratma potansiyeli korkutucu şekilde gerçek görünüyordu.

Skeet'e uyumasını söylediğinde uykunun ne kadar uzun sürmesi gerektiğini belirtmemişti. Skeet bir saatten daha uzun bir süre uyanmamıştı ama günlerce, haftalarca, aylarca ya da ömrünün sonuna kadar uyumaması ve asla gerçek-leşmeyecek bir uyanışın beklentisiyle makinelerle hayatta tutulmaması için ortada hiçbir neden yoktu.

Dusty, Martie'e en basit talimatı bile vermeden önce dikkatle düşünmeliydi. Kullandığı kelimelerin tek anlamı olmalıydı.

Kasıtsız olarak psikolojik hasara neden olma ihtimali dışında, sabırla oturup onun vereceği talimatı bekleyen Martie üzerindeki kontrolünün derecesinden de rahatsız oluyordu. Bu kadını, yaşamı sevdiğinden daha çok seviyordu ama niyeti ne kadar iyi olsa da, hiç kimse bir başka insan üzerinde mutlak güce sahip olmamalıydı. Öfkenin ruha verdiği zarar açgözlülüğün verdiği zarardan daha azdı. Aç-

gözlülük, kıskançlıktan daha az zehirliydi ve kıskançlık güç kadar kötüydü.

Ölü çam iğneleri, *I Ching* çubukları gibi ön cama yapış-

mış ve sürekli değişen şekiller oluşturmuşlardı. Gelecekten haber veriyor olsalar bile, Dusty onların ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Karısının gözlerinin içine baktı, onlar da Skeet'in gözleri gibi hafifçe titredi. "Martie, beni dikkatle dinlemeni istiyorum."

"Dinliyorum."

"Bana şu anda nerede olduğunu söylemeni istiyorum."

"Arabamızın içinde."

"Fiziksel olarak evet. Bulunduğun yer arabamızın içi.

Ama zihinsel olarak başka bir yerde olduğunu düşünüyorum. Diğer yerin neresi olduğunu bilmek istiyorum."

'Tapmakta," dedi Martie.

Dusty, onun bu kelimelerle neyi kastettiğini anlamamış-

tı ama şu an için bu konuyu araştıracak zamanı ve bilgisi yoktu. Daha sonra, bu tapmağı araştırma riskine girmek zorunda kalacaktı.

"Parmaklarını yüzüne yaklaştırıp şıklattığımda derin ve huzurlu bir uykuya dalacaksın. Parmaklarımı ikinci defa şıklattığımda o uykudan uyanacaksın ve aynı zamanda, şu anda içinde bulunduğun tapmaktan geri döneceksin. Bilincin tamamen yerinde olacak. .. ve panik atağın sona erecek.

Anlıyor musun?"

"Anlıyor muyum?"

Aniden vücudunu ter bastı. Eliyle alnını sildi. "Bana anlayıp anlamadığını söyle."

"Anlıyorum."

Sağ elini kaldırdı ve başparmağı ile orta parmağını sıkı-

ca birbirine bastırdı içinde uyanan şüpheden dolayı duraksadı. 'Talimatlarımı tekrarla."

Martie talimatları kelime kelime tekrarladı.

Şüphe onu engellemeye devam ediyordu ama bütün ge-ce boyunca burada oturamazdı. Parmaklarını hazırladı ve güvenini kaybetmemeyi umut etti. Skeet'i incelerken öğrendiği tüm kontrol tekniklerini ve küçük ipuçlarından yola çı-

karak yaptığı tüm çıkarımları bir daha düşündü. Planında herhangi bir hata bulamadı; planının bilgiden çok bilgisizli-

ğe dayanması dışında. Bu işi beceremeyip Martie'i sonsuza kadar komaya sokma ihtimalini düşünerek, karanlığa giderken yanında götürmesi için Martie'nin kulağına iki kelime fı-

sıldadı: "Seni seviyorum " ve sonra parmaklarını şıklattı.

Martie aniden, oturduğu koltukta uykuya daldı, kafası koltuk başlığına yaslandı ve sonra başı öne doğru düştü ve çenesi göğsüne değdi. Kuzgun kanatlarını andıran saçları, yüzünü Dusty'den gizlemek için kalkan gibi yayıldı.

Dusty'nin ciğerleri, uçkura sokulan para keseleri gibi sı-

kışmıştı; bu yüzden nefes vermek için çaba göstermesi gerekiyordu. Nefesini verirken parmaklarını tekrar şıklattı.

Martie koltuğunda oturuyordu, uyanıktı ve tetikteydi.

Gözlerindeki dalgın bakış kaybolmuştu ve şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu. "Lanet olsun, ne oldu?"

Bir anda panik yüzünden nefes nefese kalmış, Sa-türn'den çıkmak için kapıyı tırmalamış ve itmişti; şu anday-sa sakindi ve arabanın kapısı kapalıydı. Çadırını Martie'nin kafasının içine kuran ölüm karnavalı, başına çivi çakılmış

rahipleriyle ve çürümüş cesetleriyle birlikte sanki rüzgârla uçmuş gibi

aniden yok olmuştu.

Martie ona baktı ve Dusty onun her şeyi anladığını fark etti. "Sen."

"Başka bir şansım yoktu. Bu en büyük nöbet olacaktı."

"Kendimi. . . temiz hissediyorum."

Arka koltukta oturan Valet, ön koltukların arasından ba-

şını uzattı ve gözlerini korkuyla döndürerek endişelerini gidermeye çalıştı.

Martie köpeği okşayarak, "Temiz. Sona ermiş olabilir mi?" dedi.

"Bu kadar kolay olacağını sanmıyorum," diye tahminde bulundu Dusty. "Belki düşünceli ve dikkatli davranırsak. . .

sorunumuzu çözebiliriz. Ama ilkönce... "

"İlkönce," dedi Martie emniyet kemerini bağlarken, "Skeet'i o lanet olası yerden çıkaralım."

60

Yılan gibi hareket eden kurum kadar siyah, fare düşma-nı bir kedi, cam gibi parlayan gözlerini bir süre Satürn'ün farlarından ayırmadı, sonra gecenin virane köşelerine dalıp ortadan kayboldu.

Dusty, binaya yakın boş bir alana girdi ve servis yolunu kapamayacak şekilde, bir Dumpster'm yanma park etti.

Köpek, burnunu arabanın camım dayayıp nefesiyle camı buğulandırarak, onların aceleyle servis girişine yürümelerini seyretti.

Ziyaret saati yirmi dakika önce bitmiş olmasına rağmen, ön kapıyı kullanırlarsa, Skeet'i görmek için üst kata çıkmalarına izin verilirdi; hele de onu klinikten çıkarmaya geldiklerini bildirirlerse. Ancak bu cesur tutum nöbetçi başhemşireyle bir yığın tartışmaya ve bürokratik işleri yüzünden gecikmelere yol açardı.

Daha da kötüsü, eğer hasta veya hastanın ailesi taburcu talebinde bulunurlarsa, Ahriman kendi tebliğini şart ko-

şan bir talimatla işlemi dondurabilirdi.

Dusty psikiyatr ile yüz yüze gelmeyi göze almak istemiyordu; en azından şimdilik.

Neyse ki, servis girişi kilitli değildi. Biraz ileride, ortasından bant geçirilmiş beton zeminiyle küçük, boş, loş aydınlatılmış kabul odası uzanıyordu. Dezenfektanın bayıcı kokusu, muhtemelen delik bir kutudan akan ve zemine işleyen sütün sebep olduğu, ama Dusty'e şiddet ve suçun kanıtı olan kurumuş kan ve kusmuk gibi gelen kokuyu maskelemiş ama tamamen yok edememişti. Gerçekliğin aşın plastik olduğu bu milenyumda bu

sıradan yere bakınca, gözünün önüne her dolunayın ilk gece yansında adak törenlerinin yapıldığı gizli bir mezbaha gelmesi bile mümkündü. Klinikteki her personelin Dr. Ahriman'm kafa yapısındaki kölecikler oldu-

ğuna inanacak kadar paranoyak değildi, ama yine de o ve Martie, sanki düşman toprağmdaymış gibi gizlice ilerlediler.

İlk odanın bitimindeki hol, ileride başka bir holün girişi-ne ve daha da ileride büyük ihtimalle lobiye açılan iki kapı-

ya dek uzanıyordu. Koridorun sağında ve solunda ofisler, kilerler ve belki de mutfak vardı. Uzakta, İngilizce dışında bir dilde -muhtemelen Asya dilllerinden biri- çene çalan iki kişi dışında kimse yoktu görünürde. Sesleri ruhaniydi; sanki karşıdaki bir odadan değil de, tuhafve yabancı bir dünyadan geliyordu. Martie hemen sağda, kabul odasının dışında, üzerinde MERDİVEN yazan bir kapıyı işaret etti; milenyum öncesi gerçekliğe uygun olarak merdivenler gerçekten o kapının ardmdaydı.

Mark Ahriman, kömür grisi bir takım elbise, üst düğme-si açık bir beyaz gömlek giymiş, mavi ve san çizgili bir kravat takmıştı. Rüzgânn gür saçlannı dağıtmasına önce izin vererek, sonra da onları parmaklanyla dalgın dalgın taraya-rak New Life'm lobisine girdi. Bu haliyle, hastalan ona ihtiyaç duyduğunda gecelerini bile seve seve feda eden bir doktor gibi görünüyordu

Güvenlik bölümünde bodur, gamzeli, pembe yanaklı, sanki kömür korlanyla çevrili bir kum çukuruna gömülüp akşam yemeğine servis edilmeyi bekliyormuş gibi bakan Wally Clark oturuyordu.

Doktor elinde siyah bir doktor çantasıyla lobiyi geçerken

"Dr. Ahriman," diye seslendi Wally, "Bitkin azapta gerek, ha?"

"Ona, şeytan azapta gerek denir," diye düzeltti Ahriman.

Doktorun kendini alaya alan bu nüktesine görev bilin-ciyle gülerek karşılık verdi Wally. Doktor da, içinden gülerek, nükteyi üzerinde iki göz olan o bildik kavanozla sunduğun-da Wally'nin ne kadar da çabuk kahkahalara boğulacağını düşünüp, "ama tedavi etmenin ödülü arada bir kaçmlan ak-

şam yemeklerinden ağır basıyor," diye devam etti.

Wally hayranlıkla "Bütün doktorlar sizin gibi yapsa ne güzel olurdu, değil mi?"

Ahriman asansörün çağırma tuşuna basarken "Ah, ço-

ğunun yaptığına eminim," diye cömertçe karşılık verdi.

"Ama kabul ediyorum, hiçbir şeye aldırmaz hale gelmiş, sadece rutin işleri tekrarlayan bir tıp adamından daha kötü bir şey yoktur. Eğer bu işin

keyfi beni terk ederse Wally, umanm başka bir işe girişmek için havam yerinde olur."

Asansör kapısı açılırken, "Dilerim o gün hiç gelmez. Hastalarınız sizi çok özler," dedi Wally.

"Eh, bu durumda emekli olmadan önce hepsini öldürmem gerekecek."

"Benimle eğleniyorsunuz," dedi Wally gülerek.

Doktor asansöre binerken "Kapıyı barbarlardan koru Wally," dedi.

"Bana güvenebilirsiniz, efendim."

İkinci kata çıkarken doktor havanın soğuk olmamasını diledi. Ilık havalarda takım elbisesinin ceketini bir omuzuna atıp gömlek kollannı katlayarak girebilirdi içeri; verilmek istenen imaj daha az destekleyici bir diyalogla iletilebilirdi böylelikle.

Kariyer olarak televizyon oyunculuğunu seçmiş olsaydı, sadece ünlü değil, aynı zamanda uluslararası çapta tanınan biri olacağından emindi. Ödüller sağanak gibi yağardı başı-

na. Başlangıçta, kayırıldığı yolunda ufak tefek söylentiler olurdu, ama sonunda yeteneği tüm muhalifleri sustururdu.

Hollywood'un en seçkin çevrelerinde ve stüdyo setlerinde ye-tişse de Ahriman, sinema endüstrisinde serüven göremiyordu artık; tıpkı, babası üçüncü dünya diktatörlerinden biri olan bir çocuğun, büyürken tam donanımlı işkence odalannda ve toplu idamlann görkemli şovlannda karşılaştığı manzaralardan artık sıkılması ve huzursuz olması gibi. Üstelik sinema şöhreti -ve bununla birlikte gelen anonimlik yitimi-onun sadece film personeline, setin en seks düşkünü üyele-rine hizmet eden yüksek fiyatlı telekızlara ve kendilerinin kurban edilmesine ses çıkarmayacak kadar dilsiz genç akt-rislere karşı sadist olmasına izin verirdi. Doktor böyle basit avantalarla yetinecek biri değildi. Ding. Asansör ikinci kata çıktı.

Martie ile Dusty, dikkatle ikinci kata çıktıklarında şansları yaver gitti. Yüz adım ötede, bol ışıklı ana koridorların ke-sişme yerinde bulunan hemşire bankosunda iki kadın vardı, ama hiçbiri merdivenden yana bakacak gibi görünmüyordu.

Dusty, Martie'yi görünmeden Skeet'in koğuşuna götürdü. İç oda sadece televizyonla aydınlanıyordu. Ekrandaki bir hır-sız-polis karmaşası soluk ışık şekillerinin hayalet gibi duvarlarda kıvranmalarına yol açıyordu. Skeet bir paşa gibi min-derlere yaslanmış, vanilyalı Yoo-hoo'sunu kamışla somura-rak oturuyordu. Ziyaretçilerini görünce içeceğini bir korno çalarcasma köpürttü ve onları sevinçle karşıladı.

Martie, Skeet'i kucaklayıp yanağından öpmek için yata-
ğa giderken Dusty görevini icra eden intihar gözlemcisi hem-
şire Jasmine Hernandez'e neşeli bir iyi akşamlar diledi ve küçük dolaba yöneldi. Elinde çantayla dolaptan dönerken Hemşire Hernandez koltuğundan doğruldu ve kolundaki saatin parlak rakamlarına baktı. "Ziyaret saati bitti."

"Evet, haklısınız, ama biz ziyaret için gelmedik."

"Bu acil bir durum," dedi Martie. Yatağın kenarına iliş-
miş, Skeet'e Yoo-hoo'sunu bıraktırmaya çalışıyordu. "Evde hastamız var."

"Hasta olan kim?" diye sordu Skeet.

"Anne," diye cevap verdi Dusty.

Skeet, "Kimin annesi?" diye sordu; duyduklarına inanamadığı açıkça belli oluyordu.

Claudette hasta mıydı? Ona Holden Caufield'ı baba, sonra da "Kertenkele" lakaplı Dr. Derek Lampton'u üvey baba olarak sunan insan mı hastaydı? Bir tanrıçanın soğukkanlı kayıtsızlığına ve güzelliğine sahip o kadın mı hastaydı?

Üçüncü sınıf akademisyenlerin metresi? Yazılı kelimelerde anlam bulamayan romancıların ve insan ırkını hor gören içi geçmiş psikologların ilham perisi? Claudette, kendinden ön-ce saptanmış tüm kuralları ve kanunları, tüm gerçeklik ta-nımlarını hiçe sayan alaylı varoluşçu? Nasıl olur da bu gam-sız ve ölümsüz görünüşlü yaratık dünyadaki herhangi bir şe-ye kurban gidebilirdi?

"Annemiz," diye onayladı Dusty.

Skeet çoraplarını giymişti bile. Martie, yatağın yanmda diz çökmüş ayaklarına bez ayakkabılarını giydiriyordu.

"Martie," dedi çocuk, "hâlâ pijamalar imlayım."

"Değiştirecek vaktimiz yok, tatlım. Annen sahiden hasta."

Skeet, sesinde güçlü bir merak tonuyla, "Sahi mi? Claudette gerçekten hasta mı? diye sordu.

Skeet'in çamaşırlarını dolabın raflarından kaptığı gibi bavula tıkıştıran Dusty "Aniden çarptı," dedi.

"Ne... Kamyon falan mı?"

Jasmine Hernandez, Skeet'in adeta sevinçle konuştuğu-nu fark edince kaşlarını çattı.

"Demek taburcu oluyorsun *sinekkıışu?"*

"Evet, artık uyuşturucu yok," dedi Skeet, tüm samimiye-tiyle.

Doktor, seans esnasında hemşirelerin, kendisini ve 246'daki hastasını rahatsız etmemesi için, ikinci kattaki bankoda kayıtları işliyordu. "Beni arayıp sabah taburcu olmak istediğini söyledi ki muhtemelen onun sonu olur bu.

Fikrinden vazgeçirmeliyim. Hâlâ ciddi biçimde bağımlı. Kendini sokaklara atarsa, bir saat içinde eroin bulur ve eğer psi-kopatalojisi hakkında yanılmıyorsam aşın doz alıp ölmek is-teyecektir."

"Hem de," dedi Hemşire Ganguss, "yaşamak için her şe-ye sahipken."

Y a n l ı ş

H a f ı z a ,

F:

28

Otuzlu yaşlarında, çekici ve mükemmel bir hemşireydi.

Ama hastasının yamndayken, diplomalı bir hemşireden çok, kanının büyük çoğunluğu kasıklarına hücum ettiği için beyinde yeterli sirkülasyon olmamasından dolayı beyin anemi-sinin yakalanmış azgın bir kız öğrenci oluyordu. "Çok da şirin," diye ekledi Ganguss.

Daha genç olanı, Hemşire Kyla Woosten, 246 numarada-ki hastadan pek etkilenmemişti, ama bizzat Dr. Ahriman'a il-gi duyduğu belliydi. Doktor ne zaman onunla konuşmaya kalksa, Hemşire Woosten diliyle hep aynı şeyi yapardı: Ne yaptığının farkında değilmiş gibi davranarak -halbuki tüm gün çalışan bir Cray süperbilgisayarmdan daha fazla hesap yaparak- ıslak görünsünler diye sık sık dudaklarını yalamak; uzun, yavaş, şehvetli yalayışlar. Dr. Ahriman'm bir noktaya dikkat çekişini dinlerken dişi tilki dilini hafifçe dışa-rı çıkarıp ucunu ısırarak anlayışla ve desteklercesine düşü-

nür gibi yapardı. İşte dil dışarı çıktı bile, dudaklarını sağ kö-

şesine doğru kıvrılıyor, belki de o olgun ve sevecen yarıkta tatlı bir kırıntı arıyor. Derken ağzı hayretle aralandı, dili da-mağını hızla süpürdü. Ve dudaklarım ıslattı. Hemşire Woosten güzeldi ama doktor onunla ilgilenmedi. Tek bir nedenle: Beyin törpüleyen görevlilere karşı politikası böyleydi. Her ne kadar çalıştığı çeşitli işletmelerde eğitimli iş gücünün maaş

ve yan imkân taleplerini ortadan kaldırdığı doğruysa da, olası yan etkileri göze almaya değmezdi. Belki Hemşire Woosten için bir istisna yapabilirdi, çünkü onun diline bayılıyordu.

Sulu, pembe ufaklık. O dile yaratıcı birşeyler yapabilirdi. Oy-sa, ne yazık ki, vücudu m a k y a j için kesip biçmenin şaşırtıcı olmadığı, kulakların ve kaşların ve burunların ve dudakların ve göbeklerin ve hatta dillerin

intizamla delinip incik bon-cukla süslendiği bir çağda, Woosten'm kendine gelir gelmez hayrete düşeceği ve hemen itiraz edeceği birşeyleri diline uygulamak konusunda doktorun yapabileceği fazla bir şey yoktu. Kendine zarar vermenin tavana vurduğu bir zamanda sadist olmak hüzün verici diye düşünüyordu bazen.

Neyse, artık 246 numaralı odaya ve star hastasına doğ-

ru gidiyordu.

Doktor, New Life Kliniği'nin kurucu üyesi olmasına rağ-

men, burada düzenli bir tedavi programı bulunmuyordu.

Genelde uyuşturucu bağımlısı insanlar onun ilgi alanında değildi; hayatlarım öylesine endüstriyelce berbat etmekteydi-ler ki, onlara vereceği yeni eziyetler telkari üzerine telkari iş-

lemekten öteye geçemezdi. Bu aralar New Life'taki tek hastası, 246 numarada yatan hastaydı. Tabii Dustin Rhodes'in holün ilerisinde 250'de yatan kardeşiyle de ilgileniyordu ama Skeet'in resmi hekimlerinden biri olmadığı için ona uyguladığı konsültasyon tamamıyla kayıt dışıydı. İki odalı ve ban-yolu bir suit olan 246'ya gittiğinde, ünlü aktörü oturma odasında başının üstünde, elleri yerde, kıçı ve topukları duvara dayalı bir halde televizyonu tersten seyrederken buldu.

Yoga -veya her neyse- hareketini bozmadan "Mark? Bu saatte burada ne işin var?" dedi aktör.

"Başka bir hasta için buradaydım. Uğrayıp ne yaptığına bakayım dedim."

Doktor, aktörün kendisini arayıp sabah hesabı kesmek-le tehdit ettiğini söylerken Hemşire Ganguss ve Woosten'i kandırmıştı. Ahriman'm asıl amacı, gece vardiyası başladı-

ğında burada olmak ve böylece aşırı-işgüzar Hemşire Hernandez eve gittikten sonra Skeet'i programlamaktı. Aktör onun sigortasıydı. 246'da geçirdiği birkaç saatten sonra Skeet'e ayrılan beş-on dakika önemsizleşiyordu ve ziyareti fark eden bir görevli bunu dikkate bile almazdı.

Aktör, "Günde bir saatimi böyle geçiririm. Beynin kan dolaşımına iyi gelir. İkinci ve daha ufak bir televizyonum ol-sa, ihtiyacım olduğunda kullanmak için ters çevirsem iyi olurdu, değil mi?"

Televizyondaki komedi dizisine göz atan Ahriman, "Seyrettiğin şey buysa, ters çevirmek daha iyidir," dedi.

"Kimse eleştiriden hoşlanmaz, Mark."

"Don Adriano de Armando."

"Dinliyorum," dedi aktör, hafifçe sallanmasına rağmen kafaüstü durmaya devam ederek.

Doktor, deneğe hükmetmek için William Shakespeare'in *Aşkın Boşa Giden Emeğinden* bir karakteri seçmişti az önce.

Bir filmin başrolü için yirmi milyon dolardan fazla alan tepetaklak aktör, otuz-küsur yıllık yaşamı boyunca pek az konuda eğitim almış, üstelik mesleğinde resmi öğrenim görmemişti. Senaryoyu okurken çoğunlukla kendi satırları dışındakilere hiç bakmazdı; yani o Shakespeare okumadan önce kurbağalar uçmayı öğrenirlerdi herhalde. Klasik tiyatro gü-

nün birinde şempanzelerin ve babunlarm yönetimine geçmedikçe Avonlu Ozan'm bir eserinde rol alamayacağına göre, doktordan başka birinden *Don Adriano de Armando* ismini duyması mümkün değildi .

Ahriman aktöre kendi özel haikusunu okudu.

Martie, Skeet'in spor ayakkabrlannm bağcıklarını bağ-

larken, Jasmine Hernandez, "Eğer onu buradan çıkarıyorsanız size yükümlülük tahliye belgesini imzalatmam gerek,"

dedi.

"Yarın geri getireceğiz," dedi Martie. Doğruldu ve yatağın kenarından kalkması için Skeet'e el verdi.

"Tabii," dedi Dusty. Çamaşırları bavula tıkmaya devam ediyordu. "Sadece anneyi görmesi için götürüyoruz. Yarın ge-ri gelecek."

"Yine de tahliye belgesini imzalamaksınız," diye diretti Hemşire Hernandez.

Skett, Dusty'i "Kendisine Claudette yerine *Anne* dediğini sakın duymasın, emin ol kıçına tekmeyi basar." diye uyardı.

"Daha dün intihara kalkıştı," diye hatırlattr Hernandez.

"Klinik bu koşullarda tahliyenin sorumluluğunu üstlenmez."

"Kliniği temin ederiz. T ü m sorumluluğu alıyoruz," dedi Martie.

"O halde tahliye belgesini getireyim."

Martie, zaten ayakta zor duran Skeet'e çarparak hemşirenin önüne geçti. "Neden onu hazırlamamıza yardım etmi-yorsunuz? Sonra dördümüz hemşire bankosuna gidip belgeyi imzalarız."

Jasmine Hernandez gözlerini kısarak, "Neler oluyor?" di-ye sordu.

"Acelemiz var, hepsi bu."

"Ya? Ben de belgeyi çabucak getiririm," diye karşılık verdi Hernandez. Martie'nin yanından geçti. Kapıya varınca Skeet'e baktı ve emretti: "Ben gelmeden bir yere gitme, sinekkuşu."

"Elbette, olur," dedi Skeet. "Ama acele eder misin? Claudette cidden hasta ve ben hiçbir şey kaçırmak istemiyorum."

Doktor, aktöre kafasının üzerinden inmesini ve kanepeye oturmasını emretti.

Teşhirci yalıçapkmmm üzerinde sadece siyah bir slip külot vardı. Kendine zarar verme alışkanlığı listesinin ürkü-

tücülüğüne rağmen, on sekiz yaşındaymış gibi diri, kilosuz ve kaslrydı. Odayı bir baletin elastik zerafetiyle arşınladı. As-lında, bastırılmış kişiliğine ve şu durumda bir şalgamdan fazla olmayan algılama yetisine rağmen, sanatını icra ediyordu sanki. Şurası açıktı: Her zaman hayranları tarafından seyredildiği ve tapıldığı yönündeki kanaati şöhretin baştan çıkarmasıyla oluşmamıştı; bu kanaat onun genlerinde vardı zaten.

Aktör beklerken Dr. Ahriman ceketini çıkardı ve gömle-

ğinin kollarını sıvadı. Komidinin üzerindeki aynada kendini inceledi: Mükemmel. Kolları güçlü, kıllarla örtülü, mağara adamı gibi olmamakla birlikte, erkeksiydi. Gece yarısı bu odayı terkedip Caulfield'm holün ötesindeki odasına seyirtir-ken ceketini omuzuna atacaktı: Yorgun, çalışkan, kendini işine adamış ve seksi tıp adamı pozu. Ahriman kanepeye doğru bir sandalye çekti ve aktörün tam karşısına oturdu.

"Sakin ol."

"Ben sakinim."

Hemşire Ganguss'un dayanamadığı mavi gözler seğirdi.

Gişe kralı, başka bir terapiste gitmek yerine Hollywood soyundan gelen genç Ahriman'a gelmişti. Yaşlı Ahriman, Josh, kurabiye zehirlenmesinden öldüğünde bu delikanlı he-nüz ortaokulda matematik ve tarihten kalıp diğer derslerden derece yapmakla meşgul olduğundan, ikisi hiç beraber çalı-

şamamıştı. Ama aktörün sağduyusuna göre, eğer büyük yö-

netmen iki Oscar kazandıysa, büyük yönetmenin oğlu da dünyanın en iyi psikiyatrı olmalıydı. "Belki Freud hariç," de-mişti doktora, "ama o da Avrupa'da bir yerlerde. Seanslara hep uçakla gidip gelemem ya."

Robert Downey Jr'm nihayet yakalanıp uzun zaman yatmak üzere kodesi boylamasının ardından, bu değerli et yığı-

nı, "faşist narkotik ajanlarınca" tutuklanmaktan korkmuştu.

Belki sadece baskı çevrelerini memnun etmek için hayat tarzını değiştirmeye pek istekli sayılmazdı, ama kırk santimlik boynu olan ve cinsiyet ayrımı yapmayan bir cani manyakla aynı hücreyi paylaşmaya da meraklı değildi.

Ahriman, ciddi uyuşturucu problemleri olan hastaları devamlı geri çevirmesine rağmen bu hastayı üstlenmişti. Ak-tör nadiren yaramazlık yaptığı elit sosyal çevrelerin içindeydi ki bu, doktor için paha biçilmez bir reklam anlamına geliyordu. Aslında aktör sayesinde, olağandışı bir oyun sahne-lenmeye başlamıştı bile: Büyük ulusal ve uluslararası so-nuçları olacak bir oyun.

"Sana önemli talimatlar vereceğim."

Birisi süitin kapısını telaşla çaldı.

Martie Skeet'e bornoz giydirmeye çalışıyordu, ama çocuk yanaşmıyordu buna. 'Tatlım, bu gece hava serin. Dışarıya sadece bu ince pijamalarla çıkamazsın."

"Boktan bornoz," diye protesto etti Skeet. "Onu buradan verdiler. Benim değil Martie. Her tarafı tüy yumaklarından yumru yumru olmuş. Hem, çizgilerinden nefret ediyorum."

Sağlığında, uyuşturucu onu tüketmeden önce, Valet çiğ

sığır etinin kokusuna nasıl koştururşa, kadınlar da bu çocu-

ğa öyle koşarlardı. O zamanlar çok iyi giyinirdi, parlak tüyleri içindeki bir erkek kuş gibi. Her ne kadar Martie zamanlamayı beğenmese de, şimdi bile, bu yıkım içinde bile giyinimi-ne gösterdiği özen arasıra su yüzüne çıkıyordu.

Sıkış tepiş bavulu aceleyle kapatan Dusty, "Hadi," dedi.

Martie çılgınca bir doğaçlamayla yataktan battaniyeyi çektiği gibi Skeet'in omuzuna atıp sarmaladı. "Nasıl?"

"Kızılderililer gibi," dedi Skeet, battaniyeyi kuşanarak.

"Bunu sevdim."

Kadın Skeet'in kolunu kavradı ve Dusty'nin beklediği ka-pıya doğru çekiştirdi onu.

"Bekleyin!" diye bağırdı Skeet geriye dönerek. "Piyango biletleri."

"Ne piyangosu?"

"Komidinde," dedi Dusty. "İncilin arasında."

"Onları almadan gidemeyiz," diye ayak diredi Skeet.

Doktor kapının çalınmasına sabrını zorlayarak cevap verdi: "Rahatsız edilmek istemiyorum."

Bir duraksama, sonra daha fazla tak-tak!

Doktor aktöre "Yatak odasına geç, yatağa uzan ve beni bekle," dedi kısık sesle.

Aktör sanki direktifler tenin tüm zevklerini vaadeden bir sevgiliden

gelmişçesine kanepeden kalktı ve odadan dışarı süzüldü. Her akıcı adım, kalçanın her oynayışı dünyanın her yanındaki tiyatro koltuklan için yeterince ayartıcıydı.

Kapı üçüncü kez vuruldu. "Dr. Ahriman? Dr. Ahriman?"

Doktor kapıya giderken, eğer bu Hemşire Woosten'in nezaket ziyaretlerinden biriyse, onun diline yapacakları konusunda daha gayretle çalışmaya karar verdi.

Martie, İncil'in içinden bir çift piyango biletini alıp Skeet'e uzattı. Sol eliyle pelerin battaniyesini sıkıca kavrayan Skeet, sağ elini kaldmp sallayarak biletleri almayı reddetti:

"Hayır, hayır! Onlara dokunursam hiçbir işe yaramazlar çünkü talih uçup gider üstlerinden."

Martie, biletleri cebine sokuştururken holün ötesinde birinin Dr. Ahriman'a seslendiğini duydu.

Ahriman, 246'nm kapısını açtığında Hemşire Hernandez! görünce sarkık diliyle Hemşire Woosten'la karşılaşmaktan duyacağı dehşetin çok daha fazlasını hissetti.

Jasmine kusursuz bir hemşireydi, ama doktorun çocukluk ve delikanlılık yıllarında karşılaştığı tipik can sıkıcı kızlara, Çok Bilmişler adını taktığı dişi türüne çok benziyordu.

Anlık hayalinde, daha yüzünü onlardan çevirir çevirmez, hepsinin gözlerinde, küçük sinsi bakışlarında ve kibirli gü-

lümsemelerinde alaycı ifadeler yakalardı. Çok Bilmişler, ta içine bakıyorlarmış, anlaşılmasını istemediği yönlerini anlamaya çalışıyorlarmış gibi gelirdi ona. Daha da kötüsü, kendisinin bile bilmediği komik bir yönünü bildiklerine ve kendisinin farkmda olmadığı birtakım özellikleri yüzünden eğ-

lence aracı haline geldiğine dair kuruntuları vardı.

Sıska-sırık şirinliğinin çarpıcı bir çekiciliğe doğru olgun-laşmaya başladığı on altı veya on yedi yaşından beri, büyük bölümü onun içine bakma yetisini kaybetmiş gibi görünen Çok Bilmişler kendisini çok nadiren rahatsız etmişti. Jasmine Hernandez bu türdendi işte, ama henüz içine x-ışmlarıyla nüfuz edememesine rağmen, doktor bazı anlarda gözlerinde o bildik alaycılık ve ağzının köşesinde beliren zoraki sırıtmayla kendisine göz kırpıp daha derinlere indiğinden emindi.

"Doktor, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama olanları Hemşire Ganguss'a anlatınca sizin burada olduğunuzu söyledi; ben de bilmek istersiniz diye düşündüm."

O kadar hırslıydı ki, doktor birkaç adım geri çekildi; doktorun amacı bu olmasa da kadın bunu içeriye davet olarak aldı.

"Bir hasta taburcu oluyor," dedi Hemşire Hernandez,

"hem de, tahminime göre, olağandışı koşullar altında."

Skeet, "Yoo-hoo mu alabilir miyim?" diye sordu.

Martie sanki çocuk aklını kaçırmış gibi baktı ona. Tabi ki, bunu düşündüğünde, ikisinin de akıllarının ancak yarı-

sından daha azını kullanabildikleri yönünde bir yığın kanıt vardı; yine de kuşku duymasını sağlamak istedi. "'Neyini?"

"Sodasını," diye seslendi Dusty kapı aralığından. "Kap şunu da çıkalım!"

"Birisi Ahriman'a seslendi," dedi Martie. "Herif burada."

"Ben de duydum," diye onayladı Dusty. "Lanet sodayı al çabuk." "Vanilyalı Yoo-hoo veya şu durumda çikolatalı diyelim," dedi Skeet, "soda değil. Asidi yok. Tatlı içeceklerden farklı bir şey."

Yoo-hoo şişesini Skeet'in sağ eline iliştiren Martie, "İşte tatlı içeceğin, tatlım. Şimdi kıçını kaldır bakalım, yoksa çiz-meyi yersin."

Doktor ilkin, karmaşa içinde, Hemşire Ganguss'un Hernandez'e aktörün hastaneden ayrılacağını söylediğini ve onu bu denli telaşa veren hastanın bu olduğunu sandı. Aktörle ilgili tüm hikâye doktorun bu akşam kliniğe gelişindeki asıl maksadı gizlemek için uydurulduğundan, "Kaygılanmayın, Hemşire Hernandez," dedi, "her şeye rağmen ayrılmıyor."

"Ne? Siz neden bahsediyorsunuz? Şimdi apar topar gö-

türmeye çalışıyorlar onu."

Ahriman dönüp oturma odasma ve yatak odasma açılan kapıya baktı. Yarıçıplak ve yarı donakalmış aktörü hapsedip kendilerine aşk kölesi yapmak amacıyla onu pencereden aşağı indirmeye uğraşan birkaç genç kadını, mesela bir fan kulübün üyelerini göreceğini sanmıştı.

Ne gaspçı, ne de sinema yıldızı vardı.

Yeniden hemşireye dönerek, "Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

"Küçük sinekkuşu. Holden Caufield."

Martie, Skeet'in koluna girerek merdivenleri indi. Çocuk o kadar solgun ve cansızdı ki, pijama ve battaniyeyle New Li-fe'm arka çıkışma dadanmış bir hayaleti andırıyordu. Güç-

süz bir hayalet. Merdivenlerden aşağı sarsaklanarak iniyordu; dizlerinde derman kalmamıştı, dengesi bozuktu, her adım atışında peşinden sürüklenen battaniyeye takılıp düş-

me tehlikesi geçiriyordu. Bavulu yüklenen Dusty arkayı kol-lamak adına

merdiven boşluğundan yukarıdaki Ahriman'ı gözlemek için basamakların sınırını yalayarak onları takip ediyordu. Cebinden 45'lik Colt'u çıkarttı.

Şöhretli bir psikiyatrı vurup düşürmek ona Kahramanlık Anıtı'nda Güler Yüzlü Bob Woodhouse'm yanmda kutsal bir yer vaat etmiyordu. Takdir yemeklerine esir olmak yerine, bir hapiste yemek kuyruğuna girerdi. Dr. Ahriman hakkında topladığı tüm bilgiye ve hepsinin doğruluğunu görmesine rağmen acı gerçek şuydu ki, onun yasadışı veya ahlakdışı işler yaptığına dair hiçbir kanıtları yoktu. Susan'm mesajıyla birlikte telesekreterdeki kaset makul kanıta en yakın şeydi; ancak Susan psikiyatrı alçak olması dışında hiçbir şeyle suçlamıyordu. Eğer kadın iddia ettiği gibi Ahriman'ı videoya kaydetmişse bile, kaset ortadan kaybolmuştu.

Skeet, merdiveni sanki yürümeyi yeni öğreniyormuş gibi iniyordu. Sağ ayağını bir alt basamağa atıyor, sonra sol aya-

ğını onun yanma getiriyor, bir sonraki hareketini kafasında tartıyormuş gibi duraksıyor ve nakaratı yineliyordu.

Zemine ulaştılar; yukarıdan peşlerine düşen yoktu hâlâ.

Martie ile çocuk kapıya doğru devam ederken Dusty üst basamakları gözetleyerek bekledi. Eğer Ahriman ikinci kattan merdivene çıkar da onların kaçtığını görürse, kirli işlerinin öğrenildiğini ve bu kaçakların kendisi için tehlike oluşturdu-

ğunu anlayacaktı; yani Dusty onu görür görmez vurmak zorunda kalacaktı. Çünkü eğer Ahriman *Viola Narvilly'i* söyleyip balıkçıl haikuyla birlikte ismini seslenecek zamanı bulur-sa, hâlâ Dusty'nin elinde olmasına rağmen tabancayı kontrol edebilirdi. Sonra her şey olabilirdi.

Telaşlı ama çok deneyimli bir oyuncunun işini icra etmesi gibi, doktor, Hemşire Hernandez'i 246'nm dışına çıkardı ve Dustin ile Martin Rhodes'in Skeet'e uygulanan rehabilitasyo-nu tehlikeye sokacak bir karar almayacakları konusunda onu temin etti. "Esasen Bayan Rhodes yakın geçmişte benim hastamdı ve üvey kardeşine verdiğimiz tedaviye mutlak gü-

ven beslediğini biliyorum."

"Anlattıkları hikâyeye bakılırsa *sinekkuşunun* annesi hastaymış... "

"Ah, çok yazık."

"...ama bol keseden sallıyorlardı, bana sorarsanız. Ve kliniğe karşı borçlarını düşünerek... "

"Evet, evet, tamam, sanırım bunu hemen halledebili-rim."

Ahriman, 246'nm kapısını düzgünce kapattıktan sonra, Jasmine Hernandez'in gölge takibi altında 250 numaralı odaya doğru yürümeye

başladı. Acele etmek istemiyordu, çünkü acelecilik aslında bu olaya kastettiğinden daha fazla önem verdiğini gösterirdi.

Ceketini zamanında çıkarıp kollarını sıvamış olmasından memnundu. Bu çalışma stili ve erkeksi kollan, kurgu-lanmış güven ve ustalık havasını destekliyordu.

250'deki tek hayat, televizyondaki yalan hayattı. Yatak dağınık, dolap çekmeceleri açık ve boş, kliniğin havlusu yerde buruş buruş; ve hasta gitmiş. Doktor, "Lütfen Hemşire Ganguss'a gidip onlan ana merdivenden veya asansörle inerken görüp görmediğini sorun." diye Hemşire Hernandez'e talimat verdi. Hemşire Hernandez programlanmadığı için ve kendi özgür bilincine sahip olduğu, hatta fazlasıyla sahip ol-duğu için itiraz etmeye başladı: "Ama kaçmalan için yeterince zamanlan yok ki, oradan... "

"Arka merdiveni kontrol etmek için sadece bir kişi yeterli," diye sözünü kesti doktor. "Lütfen Hemşire Ganguss'u gö-

rün."

Jasmine Hernandez kaşlannı öyle bir çattı ki, Pancho Villa'nm transseksüel reenkarne hali olduğunu iddia etse kimse onunla kavgaya tutuşmazdı; sonra doktora sırtını dö-

nüp asabi adımlarla hemşire bankosuna doğru seyirtti.

Ahriman kapıyı açıp merdivende aşağı düzlüğe indi, dinledi, hiçbir şey duymadı ve basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı fırlayıp son düzlüğe ulaştığında güçlü ayak sesle-rinin beton duvarlara çarpması ve üst üste yankılanması sayesinde sanki arkasında çılgınca tezahürat yapan seyircileri bırakmış gibiydi. Zemin kat koridoru boştu.

Binanın arkasındaki kabul odasına açılan kapıdan girdi.

Kimse yoktu.

Bir kapı daha vardı, sokağa açılıyordu.

Ahriman dışarı çıktığında, rüzgâr bir Dumpster'm üzerindeki şişe kapağmı tmgırdadıp önündeki kırmızı Satürn'e doğru uçurdu.

Direksiyonun başında Dustin Rhodes vardı. Doktora baktı. Dış cephe boyacısının yüzünde korku ve fazlasıyla bilgi okunuyordu.

Uyuşturucudan kurumuş, burnu sümüklü, işe yaramaz küçük bok arka koltuktaydı. El sallıyordu.

Satürn gecenin içine roket gibi öylesine pervasızca daldı ki, arka lambaları hızla giden bir uzay aracının ışıkları misali hızla sönükleşti.

Doktor, arabanın sokaktaki binaların arkasına park et-miş bir Dumpster'a çarpmasını, kontrolden çıkmasını, takla atmasını ve alevler içinde havaya

uçmasını diledi. Umuyordu ki, Dusty ve Martie ile Skeet diri diri yanarlar, leşleri kavrulmuş kemiklere ve kömürleşmiş etlere dönüşür ve iri mu-tant kargalardan oluşan bir sürü gökyüzünden çıkagelir, Sa-türn'ün paramparça olmuş kalıntısında merhumların pişmiş

etlerine çullanırlar ve parçalar ve parçalar ve koparır ve bö-

ler, ta ki yenilebilir tek kırıntı kalmayana dek.

Hiçbiri olmadı.

Araba iki blok gittikten sonra sola dönerek caddeye çıktı.

Satürn gözden kaybolduktan sonra bile doktor yolun ortasında durup peşinden baktı.

Rüzgâr ısırıyordu. Serin esintiyi içtenlikle karşıladı, sanki etrafındaki karmaşayı alıp götürüyor ve kafasını boşaltı-

yormuş gibiydi.

Dusty günün erken saatlerinde dış bekleme salonunda, doktorun Martie'ye joker kartı olarak verdiği ve eğer kullanı-

lırsa bu oyuna epey heyecan katacak olan *Mançuryalı Aday'ı* okumuştu. Bu ürkünç öyküyü okurken Rhodes sadece öy-küye bağlanması imkânsız gelen, özellikle de *Viola Naruilly* ismine geldiğinde şiddetlenen ufak korku irkilmeleri geçir-miş, üstelik kendi yaşamındaki olaylarla tuhaf bir benzerlik yakalamıştı. Kitap onu dehşet içinde içmeye yöneltmişti.

Bununla birlikte doktorun gerçek kimliğini ve asıl işlerini ortaya çıkaran koca bir mantık ilişkisi kurmaya Dusty'i yalnızca Condor kitabının teşvik etmiş olması o kadar uzak bir ihtimaldi ki, astronotların Mars'taki köşe masada Elvis'in tıkmdığı bir Kentucky Fried Chicken şubesi keşfetmeleri da-ha olasıydı. Ve doktor -altını çizmek gerekirse- dış cephe boyacısının her şeyi bir öğle vaktinde aniden çözmesi diye bir şey olamayacağını anladı.

Sonuç olarak, doktorun destesi içinde olmayan, kaderin dağıttığı b a ş k a j o k e r kartları söz konusuydu.

Biri de Skeet olacaktı. Uyuşturucu afallaması nedeniyle tamamen programlanamayan bir beyin sahibi Skeet.

Açıkçası Ahriman bu akşam, Boyacı kalfasının güven sorunu yüzünden, Skeet'in bilinçaltına bir intihar senaryosu yerleştirmeye ve tükenmiş zavallıyı şafaktan önce kendi sonuna tıpış tıpış yürütmeye gelmişti. Şimdi yeni bir plana ihtiyacı olacaktı.

Ya Skeet dışındaki diğer kartlar? Diğerleri su götürmez biçimde oynanmıştı. Dusty ve Marty ne kadar çok şey bilirse bilsin -ki bu bilgileri göründüğü kadar eksiksiz olamazdı-

sadece kitap ve Skeet'le bilmecenin ana parçalarını bir araya getiremezlerdi.

Bu beklenmedik gelişme Ahriman'nm oyuncu ruhuyla uyuşmuyordu. Oyunlarında risk olması hoşuna giderdi; ama sadece kontrol edilebilir riskler.

Oyun kurucuydu o; kumarbaz değil. Kuralların mimarisini talihin çarkına yeğlerdi.

61

Karavan parkmdaki araçlar hep böyle mekânları seçen ve sinsi televizyon kameralarının ağzını sulandıracak enkaz manzaraları yaratan bir kasırgaya bekliyormuş gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Neyse ki Kaliforniya'da kasırgalar nadir, etkisiz ve kısa süreliydi. Bu parkın sakinleri, akşam haber-lerine yetiştirmek üzere yıkımın korkunç öyküsüne ürper-mek ve ayakta kalan insan empatisinin yaşadığı dramları anlatmak arasında gidip gelen muhabirlerin sahte şefkat gösterilerine katlanmak zorunda kalmayacaklardı. Biri diğerinin kopyası gibi görünen sokaklar bir ızgara düzeniyle uzanıyordu.

Dusty, yine de, Foster "Fig" Newton'un mekânını görür görmez tanımakta güçlük çekmedi. T ü m topluluk, kablolu televizyon kullanıyordu ve çatısında küçük uydu çanağı bulunan tek karavan Fig'indi.

Aslında Fig'in çatısında, banliyödeki ışık kirlenmesinin etkisiyle yağlı san-siyah renge bürünmüş ve çöken geceye rağmen silüetleri seçilen üç uydu alıcısı monte edilmişti. Çanakların büyüklükleri birbirinden farklıydı. Biri güneye, di-

ğeri kuzeye çevrilmişti; bu ikisi sabitti. Çok yönlü bir mafsa-la monte edilmiş olan üçüncüsü ise özgürce her yöne eğiliyor ve dönüyordu; sanki gökyüzünden ufak ama ulaşılması güç bilgi kırıntıları topluyormuş gibiydi, tıpkı gecekuşunun havada vızıldayan sineklere saldırması gibi.

Uydu çanaklarına ek olarak, egzotik anten de budak salmıştı çatıda: Her biri çeşitli sayılarda paralel güdük çubuklar içeren dört-beş ana çubuk; çift sarmallı bakır bibonlar; başkalaşım geçirmiş, budanmış, tepetaklak duran, dallarını göğe uzatmış, metal Noel ağacı gibi bir eşya; yada üç metre uzunluğundaki bir direk üzerinde dengede duran boynuzlu Viking miğferi gibi bir şey.

Bu veri alıcı cihazlarla tüyleri diken diken olan karavan sanki dünya dışından bir uzay aracıydı da, seyyar bir araba kılığında kabaca gizlenmişti: Fig'in en sevdiği radyo sohbet programlarına telefonla katılanların devamlı rapor ettikleri türden bir araç.

Dusty, Martie, Skeet ve Valet, alüminyum tenteli-ki kalkış esnasında güneş eneıjili yelken işlevini görüyordu muhtemelen- ve sekiz adımlık sundurmaya üşüştüler. Dusty basacak zil bulamayınca kapıyı çaldı.

Rüzgârla dalgalanıp kabaran battaniye-pelerin içindeki Skeet, fantastik

bir roman kahramanını anımsadı; adam ka-
çak bir futbolcunun karavanını takip ederken uzunca bir sü-
re cinlerin saldırısına uğruyor, maceradan bitkin düşüyordu.

Sesini rüzgârla başa çıkacak kadar yükselterek "Claudette'in hasta olmadığına emin misiniz?"

"Eminiz. Hasta değil," diye temin etti Martie.

Çocuk, Dusty'e dönerek, "Ama bana hasta olduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim; seni klinikten çıkarabilmek için."

Skeet, düş kırıklığıyla, "Gerçekten hasta olduğunu dü-
şünmüştüm." dedi.

"Onun cidden hasta olmasını istemezsin herhalde," dedi Martie.

"Ölmesi şart değil. Ağrı çekse ve kussa yeterli."

Sundurmanın ışığı yandı.

"Ve beter ishal olsa." diye ekledi Skeet.

Dusty, kapıdaki balık-gözü mercekten izlendiğini hissetti.

Çok geçmeden kapı açıldı. Fig, eşikte durarak kaim göz-lükleri ardından göz kırptı. Gözleri büyüteç gibi merceklerin arkasında kocaman olmuştu ve gülüp "Hey!" diye seslenir-ken bile kederliydi.

"Fig," dedi Dusty, "seni bu vakitte evinden rahatsız etti-
ğim için üzgünüm, ama başka nereye gideceğimi bilemedim."

"Elbette," dedi Fig, geri çekilip onlara yol açarken.

"Köpeğin mahsuru var mı?" diye sordu Dusty.

"Hayır."

Martie Skeet'i basamaklardan çıkardı. Valet ve Dusty onları izledi.

Fig kapıyı kapattığında, Dusty "Başımız büyük belada, Fig," dedi, "Ned'e gidebilirdim, ama eninde sonunda Skeet'in boğazına sarılırdı, ve ben de... "

"Oturun." diye önerdi Fig, onları yemek masasına götü-
rerek.

Üçü de daveti kabul edip masada birer sandalye çektik-ten sonra Martie konuştu: "Anneme de gidebilirdik, ama o..."

"Meyve suyu?" diye sordu Fig.

"Meyve suyu?" diye tekrarladı Dusty.

Fig detay verdi: "Portakal, erik veya üzüm?"

"Kahven var mı?" diye sordu Skeet.

"Yok."

"Portakal," diye kararını bildirdi Dusty, "teşekkürler."

"Üzüm çok iyi olur," dedi Martie.

"Vanilyalı Yoo-hoo var mı?" diye sordu Skeet.

"Yok."

"Üzüm."

Fig, yandaki mutfağa gidip buzdolabını açtı.

Fig meyva sularını hazırlarken, radyoda insanlar "insan vücuduna aşılanmış aktif ve aktif olmayan uzaylı DNA'smdan bahsediyorlar ve "uzaylıların bugünkü Yeryüzü kolonisi-ni kurmaktaki amaçlarının insan ırkını köleleştirmek mi, yoksa daha üst bir mertebeye taşımak mı, yoksa dünya dışı-

na özgü yemek masaları için insan organlarını hasat etmek mi" olduğunu merak ediyorlardı.

Martie, Dusty'e bakarak, *Bu işe yarayacak mı?* diye so-rarcasına kaşlarını kaldırdı.

Skeet, karavanı dikkatle inceleyerek kafasını salladı, gü-

lümsedi ve "Burayı sevdim. Hoş bir vızıltısı var." dedi.

Hemşire Hernandez, kontratında yazılı olandan iki saat daha az çalışmasma rağmen mesai ücretini eksiksiz alacağı vaadiyle eve gönderildikten, Hemşire Ganguss hasta sinema yıldızının hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı yönünde defalarca temin edildikten ve Hemşire Woosten birkaç bahane yaratarak pespembe dilinin jimnastik yeteneklerini sergiledikten sonra, Dr. Ahriman 246 no'lu odada yarım kalan işine döndü.

Aktör, beklenmesi istenen yerde, yataktaydr; siyah slip külotuyla yatryordu. Muazzam hasılatlı sinema filmlerinden birinde kendi pozunu durdurmuşçasma tavana bakıyordu.

Yatağın kenarına oturan Doktor, "Nerede olduğunu söy-le, fiziksel değil zihinsel olarak."

"Bir tapmaktayım."

"Güzel."

Geçmiş seanslarından birinde, Ahriman aktöre bir daha asla eroin, kokain, mariyuhana veya diğer yasadışı maddele-ri kullanmamasını emretmişti. Doktor'un Hemşire Ganguss ve Woosten'a söylediklerinin aksine, bu adamın uyuşturucu bağımlılığı fiilen tedavi edilmişti. Dr.Ahriman'ı hastayı bu yı-

kıcı alışkanlıktan kurtarmaya sevkeden şey ne merhamet ne de görev bilinciydi. Sadece, bu adamın ayık olması zom olmasından daha yararlıydı.

Sinema yıldızı büyük tarihi sonuçlara yol açacak tehlikeli bir oyunda

kullanılacaktı; bu yüzden, oyuna girme vakti geldiğinde uyuşturucu bulundurmaktan yargrlanrp kefaleti belli olana dek, hapis hücrelerinde mola vermek zorunda kalmamalıydı. Kaderle yüz yüze gelmek için özgür ve hazır olmalıydı.

"Elit çevrelerde bulunuyorsun," dedi doktor. "Bilhassa, on gün sonra, Cumartesi gecesi davetli olduğun özel bir ak-tiviteyi düşünüyorum. Lütfen bahsettiğim şeyi tanımlar mı-

sın?"

"Başkan adına verilen bir resepsiyon."

"Amerika Birleşik Devletleri Başkanr."

"Evet."

Aslında, Gözyaşı Kralı Josh Ahriman'dan daha fazla pa-

ra kazanmış, daha fazla Oscar toplamış ve seksle bulaşan hastalık sahibi yeniyetme aktris bozuntularının daha fazlasıyla kontrat yapmayı göze almış bir yönetmene ait Bel Air arazisinde verilen resepsiyon, Başkan'm siyasi partisine fon sağlayan baş aktiviteydi. Ünlü talk şov sunucularından sokaktaki ayaktakımma kadar herkesin yalakalığına maruz kalan iki yüz kadar Hollywood şöhreti, bu süper politikacıya yalakalık yapma fırsatını elde etmek için kişi başı iki bin dolar ödeyecekti. Bu parayla, ayrıca, tüm gece boyunca, hem doğal orgazma hem de sıkıntıya yol açan öyle büyük bir ego çelişkisi yaşayacaklardı ki, yücelik karşısında aslında köleci pop-kültürü pisliğinden başka bir şey olmadıklarının farkına varacaklardı.

"Hiçbir şey Başkan adına verilen partiye katılmaktan alı-

koyamaz seni." diye hükmetti doktor.

"Hiçbir şey. "

"Hastalık, yaralanma, deprem, her iki cinsten körpe ve seksi hayranlar - hiçbir eğlence veya zorluk senin zamanında orada olmanı engellemeyecek."

"Anladım."

"Sanırım, Başkan senin özel bir hayranın."

"Evet."

"O akşam, Başkan'la yüz yüze geldiğinde, onu hemen kendine ısındırmak için tüm cazibeni ve hünerini kullanacaksın. Sonra, oradaki aktrislerin en güzeli hakkında kaçırılmaz bir dedikodu verecekmiş gibi yapıp sana doğru eğilmesini sağlayacaksın. Yeterince yakın ve korunmasız olduğu an, iki elinle kafasını tutup burnunu ısırarak koparacaksın."

"Anladım."

Karavan, Skeet'in dediği gibi, sahiden de vızıltıya benzer sesler çıkarıyordu, ama Martie bunu hoş olmaktan çok sinir bozucu buldu. Aslında, vızıltıların ve mırıltıların ve iç çekme-lerin ve ince ciklemelerin işitsel perdesi odanın içinde dalgalanıyordu; kimi sesler devamlı aynı tondaydı, kimi kesik ke-sikti, kimi yükselip alçalıyordu. T ü m bu sesler cırtlak değil, çok yumuşak fısıltılar gibiydi ve biraraya geldiklerinde yarattıkları etki, bir yaz gecesi çayırlarda uzanıp ağustosböceği, cırcırböceği ve diğer şair böceklerin kendi dillerinde romans söylemelerine benziyordu. Belki bu yüzden, Martie vızıltıyı duyunca kaşındı ve tüm o şeylerin ayaklarına doğru tırmandıkları hissine kapıldı.

Yemek bölümünün sonradan eklendiği oturma odasındaki iki duvarda, tabandan tavana uzanan raflarda duran yüksek ışıklı bilgisayar ve televizyon monitörlerinde Martie'ye hiçbir şey ifade etmeyen resimler, sayısal veriler, grafikler, değişen şekil ve renklerde soyut görüntüler akıp geçiyordu. Bu raflarda ayrıca askiloskoplar, radar-görüntü cihazları, sayaçlar, çizgi-grafik aygıtları ve altı değişik renkteki dijital okuyucular gibi gizemli malzemeler bulunuyordu.

Herkes meyva suyunu alınca, Fig Newton da masaya oturdu. Arkasındaki duvar kâğıdında Kuzey ve Güney Ya-rımkürelerinin yıldız haritası vardı. Sanki Kaptan James Kirk'ün dağlı yeğeniydi de uzay gemisi *Atilgarim* kelepir-bodrum katı versiyonunu yönetiyordu. Gemi kumandasının maskotu Valet, kaptanın verdiği tastan şapırdatarak su içiyordu. Neşeli tavırlarına bakılırsa köpek, karavandaki vızıltı-

yı umursamıyordu.

Martie, Fig'in devamlı kızarık yüzü ve kan kirazı burnunun tüm gün boyunca güneşe maruz kaldığı ev boyacılığından mı, yoksa elektronik donanım koleksiyonundan yayılan radyasyondan mı kaynaklandığını merak etti.

"Ee?" diye sordu Fig.

Dusty açıkladı: "Martie ve ben Santa Fe'ye gitmek zorundayız; ihtiyacımız olan şey... "

"Eneıji toplamak?"

"Ne?"

"Orası eneıji coğrafyasıdır," dedi Fig ciddiyetini bozmadan.

"Neresi? Santa Fe mi? Ne çeşit bir eneıji coğrafyası?"

"Mistik."

"Sahi mi? Neyse, değil, biz sadece bir... suça tanık olmuş

biriyle konuşmak istiyoruz. Skeet'i birkaç günlüğüne bırakacağımız bir yere ihtiyacımız var, kimsenin aklına gelmeyecek bir yere. Eğersen... "

Fig "Atlar mısın?" diye sordu Skeet'e.

"Nereye?"

"Çatıdan."

"Hiç şansı yok," dedi Skeet, "ama yeterince yüksek değil."

"Kendini vurur musun?"

"Hayır, öyle bir şey yapmam," diye söz verdi Skeet.

'Tamam," dedi Fig erik suyunu içerken.

Martie'nin beklediğinden kolay olmuştu. "Emrivaki gibi olacak, Fig, ama Valet için de yerin var mı?"

"Köpek mi?"

"Evet. Çok tatlıdır, havlamaz, ısırmaz, çok iyi arkadaşlık yapar eğer... "

"Dilsiz ise?"

"Ne?"

"Evde?"

"Ha, yok, asla."

'Tamam."

Martie gözlerini Dusty'ye diktiğinde onun da vicdanen rahatsız olduğunu anladı; Dusty dayanamadı: "Fig, sana karşı açık olmak zorundayım. Biri Skeet'i arayacak, belki birden daha fazla kişi. Buraya geleceklerini hiç sanmıyorum, ama gelirlerse... tehlikeli adamlardır."

"Uyuşturucu?" diye sordu Fig.

"Hayır. Hiç alakası yok. Sadece..."

Dusty, Fig'in saflığını fazla zorlamamak için başlarındaki tuhaf belayı kelimelere sıkıştırmaya çalışıp duraksaymca Martie devam etti: "Belki çılgınca gelecek; bir çeşit beyin-kontrol deneyine, beyin yıkamaya tabi tuttular bizi, bazı komplocu... "

"Uzaylılar mı?" diye sordu Fig.

"Hayır, hayır. Biz..."

"Başka boyuttan varlıklar mı?"

"Hayır. Bu..."

"Devlet mi?"

"Bir bakıma," dedi Martie.

"Amerikan Psikoloji Derneği?"

Martie'nin dili tutuldu; Dusty atıldı, "Bunu nereden çı-

kardın?"

"Sadece beş muhtemel şüpheli var," dedi Fig.

"Beşincisi kim?"

Fig masaya yaslandı; pembe ablak yüzünde her zamanki resmiyet ifadesi, berrak gri gözlerinde insanlığın içine düş-

tüğü durumun yarattığı ve onu hiç terketmeyen keder: "Bili Gates," dedi.

"Güzel meyve suyu," diye seslendi Skeet.

Çıplak aktör. Uçarı film çocuğu. Şöhret ve düşkünlük.

Vay canına. Eğer güzel kadınlar ona ilham verip şiirsel anlatımın doruklarına ulaşmasını sağlamasalardı, bu cerrahi yontu eseri burnun ve kolaj ürünü dudakların sahibi oyuncu bey ölümsüz haikunun hedefi olmayacaktı.

Yatağın kenarından kalkıp donuk yüze ve titrek gözlere bakarak devam etti: "Burnunu kopardıktan sonra çiğnemek yok. Hemen tükürüp atacaksın ki, en iyi cerrahlardan olu-

şan bir ekip onu yerine dikebilsin. Burada amaç suikast ve-ya kalıcı hasar bırakmak değil. Başkana hafife alamayacağı bir mesaj -bir uyarı da diyebilirsin- göndermek isteyen insanlar var. Sen sadece mesajı ulaştıracaksın. Bunun yeterince açık olup olmadığını söyle"

"Açık."

"Emirlerimi tekrarla."

Aktör, senaryo repliklerini oynarkenki haline kıyasla as-lına çok daha fazla sadık kalarak, emirleri kelimesi kelimesine tekrarladı.

"Başkan'a başka zarar vermeyeceğin halde, diğer tüm katılımcılar senin kaçmanda oyunun habersiz yardımcıları olacaklar."

"Anladım."

"Saldırının şoku sayesinde Gizli Servis ajanları daha hamle bile yapamadan sıyrılıp kaçacaksın oradan."

"Evet."

"Ama bir saniye içinde ensende olacaklar. Sonuçta sen yapman gerekeni yap... *hayatını kaybetme pahasına.* Kendini cani Naziler ve onların yandaşlariyla kuşatılmış Indiana Jones gibi düşün. Suç işlerken yaratrcr ol, sıradan nesneleri silah gibi kullan, vurulana dek gözüpekçe ilerle evin içinde."

Aktöre yüklediği bu ufak eser, doktorun ara sıra kabullenmek zorunda kaldığı bir kontratın sonucuydu. Kontrol tekniklerini kişisel görüşmelerde kullanabilmesi ve oyunların ters gitmesi durumunda tutuklanmak tehlikesini sıfıra veya minimuma indirmesi için ödediği bedeldi bu.

Bu kişisel eğlence ona ait olduğuna göre, senaryo bu denli basit olmamalıydı. Yine de, komplekslik noksanlığına rağmen, bu ufak oyun epey güldürü içeriyordu.

Aktörü programladıktan sonra bu akşam burada konu-

şulanlar hakkında hafızasında hiçbir şey kalmaması için, Ahriman onu süitin oturma odasına götürdü.

Aktör, tüm söylenenleri kendi karanlık fantezileriymiş gi-bi özel el yazması günlüğüne kaydetmeye başladığı sırada doktor, en azından bir saat boyunca, tutarsız psikotik saç-

malıklar yazdırmayı amaçlıyordu. Bunu geçmiş birkaç seansta yapmışlardı ve -neredeyse hepsi Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'yla ilgili olmak üzere- yaklaşık iki yüz sayfalık hummalı paranoya, şiddetli nefret ve kıyamet günü keha-netleri günlüğün ancak yarısını doldurmuştu. Aktör bunların hiçbirini yazdığını hatırlamayacak ve günlüğünü sadece psikiyatr istediği zaman açacaktı; ama, Başkan'm burnuna yapılan saldırının ardından, otoriteler hatıra kadın külodu koleksiyonu altında saklanmış, sinema yıldızının iğfal ettiği yığınla kadından bahseden kâğıtları bulacaklardı. Skeet'in Rhodes'ler tarafından komandovari kaçırılmasına kafası bo-zulan Ahriman, yazdırma işlemini bu seferlik es geçti.

Hazırdaki iki yüz sayfa hem FBI ajanları hem de bulvar gazete okurları için yeterince ikna ediciydi.

Aktör, talimatlara aynen uyarak televizyonun karşrsm-daki oturma odası duvarında yirmi yaş daha genç bir jimnastikçi gibi çevik hareket ederek, baş aşağı pozisyonunu al-dı yeniden.

"Saymaya başla," dedi Ahriman.

Aktör ona ulaştığında, zihin tapmağından tam bilinç seviyesine döndü. Farkında olduğu tek şey, psikiyatrının az önce odaya girdiğiydi.

"Mark? Bu saatte burada ne işin var?"

"Başka bir hasta için gelmiştim. Ne yapıyorsun?"

"Her gün bir saatimi bu pozisyonda geçiririm. Beyin kan dolaşımı için iyidir."

"Sonuçlan ortada."

"Öyle mi, ha?" dedi sinema yrldrzr tersten gülerek.

Doktor kendi kendine sabrr telkin ederek fena şekilde sı-

kıcı on dakikalık bir sohbet kurdu; aktörün mega bilgisinin getirdiği devasa gişe hasılatlannı konu alan, aslında denek-te bugünkü ziyaretle ilgili birkaç anı bırakmayı amaçlayan bir sohbet. Nihayet 246'yı terkettiğinde,

geniş Chicago bölgesinde alışveriş merkezleri içindeki sinemalarda tipik müşteri şablonu hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Ünlü aktör. Demokrasinin burnunu ısmyor ve milyonlar gülüyor.

Mükemmel değil, ama daha iyi. Bunun üzerinde çalış-

malı.

Dışanda sert ocak rüzgân hüküm sürerken ve içeride elektronik cırcırböceği yuvalan vızıldarken, Dusty, Dr.Yen Lo ismiyle, Skeet'i aktive etti.

Çocuk sandalyede oturduğu yerde dimdik doğruldu; solgun yüzü o kadar ifadesizdi ki, Dusty bu yüzün az öncesine kadar ne denli gizli bir ıstırapla yüklü olduğunu şimdi anlamıştı. Kardeşinin genç yaşında dolu dolu ve bilinçli bir ya-

şamdan mahrum kaldığı yönündeki daimi hüznü daha da derinleşti.

Haiku'yu uygulayıp Skeet'in üç yanıtı alınınca, Fig Newton 'Tabii ki," dedi, sanki böyle psikolojik kontrol mekaniz-maları hakkında bir şeyler biliyormuş gibi.

Dakikalar önce, Fig'in kütüphanesinde yapılan -ki bu ufak oda UFO'lar, uzaylıların insan kaçırmaları, insanın kendi kendine yanması, boyut ötesi varlıklar ve Bermuda Üçgeni ile ilgili kitaplarla doluydu- hızlı konuşma sırasında Dusty Skeet'den alacağı tepkileri kabaca özetlemişti Martie'ye. Niyetlendiği şey, Skeet'in zaten zayıf olan psikolojik durumu için riskliydi ve iyilik yapmak bir yana yeni zararlar vermekten korkuyordu. Martie, şaşırtıcı şekilde, planı hemen benimsemişti. Dusty'nin sağduyusuna o denli güveniyordu ki, güneşin doğudan doğmasına bile bu kadar güven-mezdi; böylece Dusty planın sonuçlarından kaynaklanan korkutucu sorumluluğu üstlenmeye hazırlandı.

Dusty şimdi, Skeet'e hükmederek ve gözlerinin New Life kliniğindeki gibi titremesini seyrederek, "Beni duyuyorsan cevap ver, Skeet," diye seslendi.

"Seni duyuyorum."

"Skeet... sana emirler verirsem, yapar mısın?"

"Yapar mıyım?"

Geçmiş klinik seanslarında öğrendiği her şeyi hatırlamaya çalışan Dusty soruyu bir ifade şeklinde yeniden düzenledi.

"Skeet, sana verdiğim tüm emirlere uyacaksın. Onayla veya reddet."

"Onaylıyorum."

"Ben Dr.Yen Lo, Skeet."

"Evet."

"Ve ben çağlayanım."

"Evet."

"Geçmişte, sana birçok emir vermiştim."

"Mavi çam iğnesi."

"Doğru. Şimdi, Skeet, birazdan parmağımı şıklatacağım.

Sesi duyduğunda derin bir uykuya dalacaksın. Beni iyi anladın mı, onayla veya reddet."

"Onaylıyorum."

"Ve sonra ikinci kez parmağımı şıklatacağım. Bu ikinci sesle uyanacaksın, tamamıyla kendine geleceksin, fakat sa-na önceden verdiğim tüm emirleri de sonsuza dek unutacaksın. Senin üzerindeki kontrolüm sona erecek. Ben -Dr.Yen Lo, çağlayan- sana bir daha asla hükmedemeyeceğim. Skeet, söylediklerimi anlayıp anlamadığını söyle."

"Anladım."

Dusty, Martie'nin bir oh çektiğini ve başıyla onayladığını gördü.

Plandan haberi olmayan Fig masada öne yaslanmış, meyve suyunu unutmuş, can kulağıyla dinliyordu.

"Önceki tüm emirlerimi unutmana rağmen, Skeet, şimdi sana söyleyeceğim her şeyi kelimesi kelimesine hatırlayacak, inanacak ve hayatının geri kalanında buna göre davranacak-sın. Şu söylediklerimi anlayıp anlamadığını söyle."

"Anladım."

"Skeet, bir daha yasadışı hapları kullanmayacaksın. Onları kullanmak için istek duymayacaksın. Kullanacağın hap sadece, hastalandığında doktorların verdikleri olacak."

"Anladım."

"Skeet, bu andan itibaren, anlayacaksın ki, sen temelde iyi bir insansın, diğer insanlardan ne eksik ne de fazla kusu-run var. T ü m o yıllar boyunca babanın sana söylediği bütün kötü şeyler, annenin seninle ilgili kararlan, Derek Lampton'un yönelttiği eleştiriler - bunların hiçbiri asla seni etkilemeyecek, incitmeyecek veya kısıtlamayacak."

"Anladım."

Masanm ardında, Martie'nin gözlerinden yaşlar boşandı.

Dusty, devam etmeden önce ara verip, derin bir nefes al-ma ihtiyacı duydu.

"Skeet, çocukluğuna dönüp baktığında geleceğe inandı-

ğın, rüyalarla ve umutlarla dolu olduğun zamanlan hatırlayacaksın. Geleceğe yine inanacaksın. Kendine inanacaksın.

Umutlu olacaksın, Skeet, ve bir daha asla asla umudunu yi-tirmeyeceksin."

"Anladım."

Skeet boşluğa bakıyordu. Fig taş kesilmişti. Uslu Valet dikkatle izliyordu. Martie kolunun tersiyle gözlerini siliyordu.

Dusty başparmağını orta parmağına bastırdı.

Duraksadı. Kötü gidebilecek şeyleri düşünerek ve iyi ni-yetlerin istenmeyen sonuçlarını tartarak.

Şıklattı.

Gözleri kapanan Skeet sandalyeye yığıldı; uyuyormuş gibiydi. Çenesi göğsüne düşmüştü.

Taşıdığı sorumluluk altında ezilmekte olan Dusty masadan kalktı, bir an kararsızca dikildi, sonra da mutfağa gitti.

SOĞUK su musluğu açtı, ellerini suyun alüna tutup üst üs-te çarptı suratına.

Martie geldi. "Herşey yolunda, bebeğim."

Suyla gözyaşlarını gizleyebildi; ama sesinde titreyen heyecanı saklayamadı: "Peki ya benim yüzümden eskisinden de kötü olursa?"

"Öyle olmayacak" dedi Martie içtenlikle.

Dusty başını iki yana salladı. "Bilemezsin ki. Akıl çok hassastır. Bu dünyadaki en çarpık şeylerden biri... çok fazla insan diğerinin aklına girmek istiyor ve ona aşın zarar veriyor. Çok fazla zarar. Bunu bilemezsin, hiçbirimiz bilemeyiz."

"Bilirim," diye diretti kadın nazikçe, bir eliyle Dusty'nin ıslak yüzünü severek. "Çünkü biraz önce orada yaptığın şey, saf sevgiyle doluydu, kardeşine duyduğun müthiş saf sevgiyle ve bundan kötü bir şey çıkamaz."

'Tabi. Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir."

"Cennet için de aynı şeyi düşünmüyor musun?"

Titreyerek, boğazmdaki düğüm yüzünden yutkunarak, kelimelerine daha büyük korkular yükledi: "İşe yararsa neler olabileceğinden korkuyorum... ama işe yaramaması daha da korkutuyor beni. Ne çılgınlık? Ya parmağımı şıklattığım-da eski Skeet uyanırsa; o yılgın, şaşkın, zavallı tatlı aptal?

Bu son şansı ve işe yarayacağına cidden inanmak istiyorum, ama parmağımı şıklattığımda artık hiç şansı kalmamış biri olursa? Sonra ne olacak, Martie?"

"Sonra, en azından denemiş olacaksın." Sesindeki güç karşısındakini yatıştırdı, her zaman olduğu gibi.

Dusty yemek masasına doğru baktı, Skeet'in başının arkasına doğru; dağınık saçlar. Sıska ense, cılız omuzlar.

"Haydi," dedi Martie uysal bir sesle. "Yeni bir hayat ver ona."

Dusty akan çeşmeyi kapadı.

Rulodan birkaç kâğıt havlu koparıp yüzünü sildi.

Sonra hepsini elinde presleyip çöp tenekesine fırlattı.

Ellerindeki titremeleri masajla engelleyebilirmiş gibi ovuşturdu.

Muşamba üstünde *tık-tık* pati sesleri: Meraklı Valet mutfağa seyirtti.

Dusty, köpeğin altın renkli başını tıpışladı.

Sonunda, masaya dönen Martie'yi izledi ve yeniden Fig ve Skeet'le oturdular.

Başparmak yine orta parmağa.

Ve işte sihir geliyor, iyi ya da kötü, umut ya da çöküntü, neşe ya da ıstırap, anlam ya da boşluk, yaşam ya da ölüm: Seç.

Skeet gözlerini açtı, başını kaldırdı, sırtını dikleştirdi, etrafında toplananlara baktı ve "Ee, ne zaman başlıyoruz?" di-ye sordu.

Seanstan hiçbir iz yoktu.

'Tipik," diye bildirdi Fig, başını hararetle öne sallayarak.

"Skeet?" diye seslendi Dusty.

Çocuk ona doğru döndü.

Dusty, derin bir nefes alarak, son nefesini verircesine is-mi telaffuz etti: "Dr. Yen Lo."

Skeet başmı horoz gibi öne uzattı: "Ha?"

"Dr.Yen Lo."

Martie de denedi: "Dr.Yen Lo."

Ve sonra Fig: "Dr.Yen Lo."

Skeet, hepsinin beklentili suratlarına baktı, hatta ön ayaklannı masaya atıp onlara katılan köpeğinkine bile. "Bu da nedir, bir bilmece veya soru gibi bir şey mi? Bu Lo tarihten biri mi? Benim tarihim hep zayıftı."

"Eh," dedi Fig.

"Çağlayan," dedi Dusty.

Skeet afallayarak, "Kulağa bulaşık deterjanı gibi geliyor,"

dedi.

En azından planın ilk kısmı tutmuştu. Skeet artık programlı ve hükmedilebilir değildi.

Ancak, Dusty'nin ikinci amacına -Skeet'i işkenceli geç-
mişinden esirgemek- ulaşıp ulaşmadığı zamanla belli olacaktı.

Dusty, geriye yaslanıp sandalyenin ön ayaklarını yerden kesti. Skeet'e "Ayağa kalk," dedi.

"Ha?"

"Haydi, evlat, kalk."

Çocuk ayağa kalktı; klinik battaniyesi omuzlarından aşağı düştü. Bir şişkonun pijamalarını giymiş çelik-çomak bostan korkuluğuna benziyordu. Dusty kollarını kardeşine doladı ve sıkıca, epey sıkıca sarıldr ona ve nihayet konuşabildiğinde: "Gitmeden önce sana vanilyalı Yoo-hoo için para bı-
rakırız, tamam mı?" dedi.

62

Talihin tekeri dönüyordu. Sabah uçuşlarında John Wayne Uluslararası Havaalanı'ndan havalanıp Denver üzerinden Santa Fe'ye giden United'da iki koltuk bulmak sorun değildi.

Dusty, kredi kartını kullanarak, Fig Newton'un mutfağmdaki telefonla biletleri ayırttı.

Birkaç dakika sonra, Dusty ve Martie ön kapıda kardeş-

lerini ve köpeklerini bırakmaya hazırlanırlarken "Silah?" di-ye sordu Fig.

"Ne olmuş silaha?"

"İhtiyacınız var mı?"

"Hayır."

"Bence olacak," diye karşı çıktı Fig.

"Lütfen bir savaş başlatacak kadar büyük bir cephaneli-

ğe sahip olmadığını söyle," dedi Martie; açıkçası, sadece farklı bir kişi gibi görünen Foster Newton'un daha tehlikeli biri olup olmadığını merak etmişti.

"Yok," diyerek onu temin etti Fig.

"Her neyse, bende bu var zaten," dedi Dusty, ceketinden çıkarttığı 45'liği göstererek.

"Uçacaksınız, değil mi?" diye sordu Fig.

"Uçakta yanımda taşımayacağım. Bavullardan birine koyarız."

"Rastgele aranabilir," diye uyardı Fig.

"Bavulu yanımıza almasak bile mi?"

"Son günlerde, evet."

"Kısa mesafeli uçuşlarda bile mi?"

"Elbette," diye ısrar etti Fig.

"Son zamanlardaki terör olayları. Herkes endişeli; FAA bazı yeni kriz kurallarını uygulamaya soktu," diye açıkladı Skeet.

Dusty ve Martie ona öyle büyük bir hayretle baktılar ki, alnının ortasında aniden üçüncü bir göz açılsaydı bu denli şok olmazlardı. Gerçekçilik saçmalığının felsefi görüşlerine abone olan Skeet *asla* gazete okumaz, radyoda veya televizyonda haberleri hiç seyretmezdi. Skeet, onlann şaşkmlıklannı fark ederek, omuz silkti ve açıkladı: "Şey, yani, bir dağı-

tıcı diğerine söylerken duymuştum."

"Dağıtıcı?" diye sordu Martie. "Hap dağıtıcısı mı?"

"Blackjack olacak değil ya. Kumar oynamam."

"Hap dağıtıcılan ortalıkta oturup gündemdeki olaylan mı konuşuyorlar?"

"Sanmm bu olay kuryelerin işini bozdu. Sinirden köpür-müşlerdi."

Dusty, "Rasgele arama ne kadar rastgele oluyor? On ba-vulda bir? Beşte bir?"

"Bazı uçuşlarda belki yüzde beş."

"Ee, yani... "

"Bazı uçuşlarda belki yüzde yüz."

Dusty, elindeki tabancaya bakarak, "Bu yasal bir silah-ama taşıma ruhsatım yok," dedi.

"Ve eyalet birliklerinin emniyet şeridi."

"Daha beter, ha?"

"İyi değil." Baykuş gözlerinden birini kırparak ekledi:

"Ama bir şey var."

Fig, karavanın arka odalannda gözden kayboldu, ama sadece bir dakika sonra, bir kutuyla birlikte geri döndü. Kutudan gıcır gıcır bir oyuncak kamyon çıkardı. Bir el darbesiyle tekerleklerini döndürdü. "Vrrrnnnn! Nakliyat."

Karanlık gece, karanlık rüzgâr. Karanlık pencereler. Rüz-gâr içeride yaşayabilir mi?

Ahriman, gecenin içinde sallanan ağaçlann çıkardığı maraka ritimlerini ve aklındaki kara-rüzgar haikusunu din-leyerek ve bunun tam kendi zevkine göre olduğunu düşünerek kapıda duraksadı.

Birkaç ay önce, Dusty'i programladığı seanslann ilki için buraya geldiğinde, Susan'm dairesine ait bir anahtarla birlikte, Rhodeslerin boş evinin anahtarlannı da eline geçirmiş-

ti. İçeri girdi ve arkasından kapıyı yavaşça kapadı.

Eğer rüzgâr içerde yaşıyorsa, burası bir ev olmazdı. Karanlık ılık ve dingindi. Ortalıkta kimseler yoktu, hatta san av köpeği bile.

Hükmettiği kişilerin evinde kral gibi dolaşmaya alışık ol-duğundan, mutfak ışıklannı korkusuzca yaktı.

Ne aradığını bilmiyordu, ama görür görmez 'işte bu' di-yeceğinden emindi.

Neredeyse ilk adımda bir keşif: Şişkin bir posta zarfı, ağ-

zı yırtılıp açılmış, yemek masasında duruyor. Gözleri etiket-teki iade adresine takıldı: Dr. Roy Closterman.

Hem işi hem de kitaplanyla olağanüstü bir başan kazanması, hatm sayılır bir mirasa konması ve imrenilecek bir şahsiyet olması, aptal yerine pek konmaması, sağaltım topluluğu içinde -ki bu topluluğa ait anayasanın ahlaki ve dog-matik görüşlerle kendini yüceltmesini boğucu bulurdu- di-

ğerlerine hayranlıktan ziyade küçümseme hissini duyması ve daha başka birçok şey yüzünden, her daldan doktor ah-baplan arasında az arkadaşı ama daha da az düşmanı vardı. Bu nedenle, Rhodeslerin aile doktoru kendi hakkında olumsuz bir fikir ortaya atmamış *olsaydı,* buna gerçekten çok şaşırırdı. Sonuçta Aziz Closterman'm gözetimi altında olmalan, Ahriman'm tepeden bakarak soytan-pohpohçular dediği diğer doktorlar tarafından tedavi edilmelerinden belki biraz daha fazla dertli olurdu sadece. Asıl ilgisini çeken şey, zarfa geri konulmuş el yazısı mesaj oldu; Closterman imzalı antetli kâğıda yazılmıştı.

Eliniz yardımcımın evine giden yolun üzerinde olduğu için, geçerken bunu size bırakmasını rica ettim Dr. Ahriman'm son kitabım ilginç bulabileceğinizi düşündüm. Belki de bugü-

ne kadar onun kitaplarından hiçbirini okumamışsınızdır.

İşte b i r j o k e r kartı daha.

Dr. Ahriman notu katlayıp cebine koydu.

Closterman'm bahsettiği kitap burada değildi. Eğer ger-

çekten son baskıysa, Kendinizi Sevmeyi Öğrenin'in ciltli nüshası olmalıydı. Doktor kitabın telifine düşmanlarının bile katkıda bulunmalarından memnun oldu.

Bununla birlikte, bu kriz aşıldığında, Ahriman dikkatini Aziz Closterman'a çevirmeliydi. Azizin erkek arkadaşının sağlam kulağı kesilerek kafasında bir denge sağlanmalıydı.

Closterman'm sağ elinden orta parmağı çıkartılmalıydı ki iğ-

renç hareketler yapmasın; bir aziz, müstehcen eğilimi olan bir parmaktan kurtulmaya itiraz etmezdi herhalde.

On beş santim genişliğinde, on beş santim yüksekliğin-de ve otuz santim uzunluğundaki itfaiye kamyonu, sıkıştı-

nlmış metalden imal edilmişti. Hollanda yapımı, ince-ayrmtılı, elle boyanmış, ustalar tarafından iftiharla ve özenle iş-

lenmiş; bir çocuk gözüyle büyüleyici.

Yakından bakmak için masanm etrafına toplandıkların-da, Fig yarım santimlik başı olan ince bir tornavidayla sekiz pirinç vidayı çıkarıp kamyonun gövdesini ana tabandan ve tekerlerden ayırdı. Kamyonun içinde,

ayakkabıyı çantadaki sürtünmeden korumak için kullanılan türden bir keçe kutu vardı.

"Silah," dedi Fig.

Dusty 45'lik Colt'u ona verdi.

Fig, tıkırtı yapmasın diye ufak silahı ayakkabı kutusuna koydu ve kutuyu kamyonun oyuk gövdesine yerleştirdi. Eğer silah büyük olsaydı, daha büyük bir kamyona ihtiyaçları olacaktı.

"Yedek şaıjör?"

"Yok."

"Olmalı."

"Gerek yok."

Fig kamyonun gövdesini tabana monte etti, küçük tornavidayı bantla alt tarafa tutturdu ve Dusty'ye uzattı: "Bırak arasınlar."

"Bavula yanlamasına koy ve X ışınlarında oyuncak-kamyon silüeti görsünler," dedi Martie hayranlıkla.

"Tam üstüne bastın," dedi Fig.

"Böyle bir şeyi incelemek için kimsenin çantasını açtır-mazlar."

"Evet."

"Belki bunu uçağa bile sokabiliriz," dedi Dusty.

"İyi olur."

"İyi mi olur?" dedi Martie. "Eh, tabii, bazen havayolları yanma almadığın bagajları kaybediyor."

Fig başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Bunu hiç kendi adına kullandın mı?" diye sordu Skeet.

"Hiç," dedi Fig.

"Öyleyse niye aldın?"

"Gerekebilir diye."

Dusty, itfaiye kamyonunu elinde çevirerek, "Sen ilginç bir adamsın Foster Newton," dedi.

"Sağol," dedi Fig. "Çelik yelek ister misiniz?"

"Efendim?"

"Çelik yelek. Kurşun geçirmez."

"Kurşun geçirmez yelekler mi?" diye sordu Dusty.

"Giydiniz mi?"

"Hayır."

"İster misiniz?"

"Sende çelik yelek mi var?" Martie afallamıştı.

"Elbette."

Skeet, "Hiç ihtiyacın oldu mu Fig?" diye sordu.

"Henüz değil," diye karşılık verdi Fig.

Martie kafasını salladı. "Bundan sonra uzaylı ışın tabancası önereceksin herhalde."

"Hiç yok," dedi Fig, hissedilir bir düş kırıklığıyla.

"Yeleği falan boşverelim," dedi Dusty. "Havaalanı emni-yetinden geçerken hacimli göründüğümüzü fark edebilirler."

"Muhtemel," diye onayladı Fig, onu ciddiye alarak.

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2 8

Doktor aşağı katta ilgisini çeken başka bir şey bulamadı. Sanat ve iç mimariye son derece düşkün olmasına rağ-

men hiçbir tabloyu, eşya parçasını veya *object d'art'ıf**)* incelemek için durmadı. Dekor itici gelmişti ona.

Yatak odasında acele bir gidişin izleri vardı. İki dolap çekmecesi açık bırakılmıştı. Dolabın bir kapısı açıktı. Yerde bir kazak duruyordu.

Odayı dikkatle teftiş edince yukarıda bir rafa istiflenmiş, birbirinin benzeri iki bavul buldu. Hemen yanlarında nispeten daha ufak iki çantanın sığabileceği bir boşluk vardı.

Diğer yatak odası ve banyo hiçbir ipucu vermeyince, sı-

ra Martie'nin ofisine geldi.

Maviş kız. Hobbit oyunu yazar. Mordor'da ölüm bekler.

U-biçimli çalışma alanının her köşesinde istiflenmiş kitaplar, düş ülkelerinin haritaları, karakter çizim taslakları ve *Yüzüklerin Efendisi* projesiyle ilgili diğer malzemeler vardı.

Hobbitler, Oreler ve diğer yaratıkların bilgisayar destekli çizimlerini inceleyen doktor, Martie hakkında yazdığı ha-ikulann Susan ve diğer kadmlardan ilham alarak yazdıklarından hep daha güzel olmasına ilişkin bir cevap buldu. O

ve Martie oyunlara karşı aynı ilgiyi paylaşıyorlardı. Martie oyunlarda efendi olmanın gücünü seviyordu, tıpkı kendisi gibi. Kızın aklının hiç olmazsa bu tarafı kendininkiyle uyum içinde hareket ediyordu. Zamanla keşfedeceği başka ortak tavır ve tutkuları olup olmadığını merak etti. İlişkilerinde şimdi yaşadıkları üzücü tatsızlıkları atlattıktan sonra, şu ana kadar hayalinde canlandırdığından -ki hayalinde Susan'm istisnai güzelliği ile Martie'nin aile bağları arasında kararsız kalıyordu- daha kompleks bir geleceğin kendilerini beklediğini öğrenseler ne kadar ironik olurdu.

Ahriman'm içindeki duygusal taraf, aşık olmak veya ona benzer bir şey olmak fikriyle neşelendi. Yaşamı ne kadar dolu ve alışkanlıklan ne denli köklü olursa olsun, aşk kavramına karşı de-

ğildi.

(*) Fransızca; sanat eseri, (r.n.)

Araştırmasına masa üstünden çekmecelere doğru devam ederken, bir dedektiften çok, sevgilisinin kalbindeki en gizli sırları bulmak için onun günlüğünü karıştıran yaramaz bir aşık gibi hissetti kendini.

Üç çekmecedeki yığınlarda ne dedektifi ne de aşığı ilgilendiren bir şeye rastlamadı; ama, geniş fakat derin olmayan orta çekmecede, cetveller ve kalemler ve silgiler gibi şeylerin arasında, üzerinde kırmızı harflerle SUSAN yazan bir kaset buldu.

Yetenekli bir Çingene, tabaktaki çay çöplerini parmağıy-la dürterek o ıslak parçalarda bilhassa uğursuz bir kaderi gördüğünde ne hissederse, Ahriman da onu hissetti: Omurga zarını bir buz perdesine çeviren ürpertiyi.

Kalan çekmeceleri mikrokaseti dinleyeceği bir kaset çalar bulmak umuduyla karıştırdı. Yoktu.

Masanm köşesindeki telesekreteri görünce, elinde tuttu-

ğu şeyin aslında ne olduğunu anladı.

Alüminyum tentenin rüzgârda titreşmesi, Dusty'nin karavan kapısını açmasını bekleyen, canlı ve aç bir yaratığın gırtlaktan çıkarttığı hırıltılara benziyordu.

"Eğer hava tahminleri doğru çıkarsa, haftanın geri kalanı tam bir rezalet olacak," dedi Fig'e. "Sorenson'un işi için bi-le dışarı çıkma. Sadece Skeet'le Valet'a göz kulak ol, benim için."

"Ne zamana kadar?" diye sordu Fig.

"Bilmiyorum. Orada ne bulacağrmıza bağlı. Muhtemelen ertesi gün dönmüş oluruz; cuma günü. Ama cumartesi de olabilir."

"Biz kendimizi eğlendiririz," diye söz verdi Fig.

"Biraz kâğıt oynarız," dedi Skeet.

"Ve uzaylıların şifresini çözen kısa-dalga frekanslarını denetleriz," dedi Fig, Bu cümle onun için bir nutuk sayılırdı.

"Radyo konuşmalarım dinleriz," diye önlem aldı Skeet.

"Hey," dedi Fig, Skeet'e, "bir mahkeme binasını havaya uçurmak ister misin?

"Martie, "O-ha!" dedi.

"Şaka," dedi Fig, baykuş gibi göz kırparak.

"Kötü şaka," diye ikaz etti Martie.

Dışarıda, Dusty ve Martie basamakları inip kısa verandayı geçince, rüzgâr üstlerine çullandı ve arabaya gidene kadar büyük ölü-kahverengi manolya yaprakları fareler gibi bacaklarına üşüştü.

Arkalarında, karavanın açık duran kapısından, Valet'm inleyen ve dokunaklı sızlanmaları duyuluyordu, sanki içindeki hayvani sezgiler onları bir daha göremeyeceğini bildirmiş gibiydi.

Telesekreterin gösterge penceresi iki yeni mesaj gösteriyordu. Dr. Ahriman, SUSAN etiketli kaseti başa almadan ön-ce, bu mesajları dinlemeye karar verdi.

İlki, Martie'nin annesindendi. Önceki çağrılarına neden cevap verilmediğini, neyin kötü gittiğini soran sesinde çılgın-ca bir telaş seziliyordu. Kasetteki ikinci ses, kendini bir havayolu şirketi acentası olarak tanıtan kadın sesiydi: *"Bay Rhodes, size kredi kartırazın bitiş tarihini sormayı unuttum Bu mesajı alırsanız, bilgi vermek için geri-arama yapabilir misiniz?"* 800'lü bir numara verdi. *"Ama sizden haber olamaz-sam bile, iki Santa Fe biletiniz sabah sizi bekliyor olacak. "*

Dr. Ahriman, New Mexico'daki günlerinin merkezi önemi üstüne bu denli çabuk yoğunlaşmalarını hayretle karşıladı.

Martie ve Dusty doğaüstü rakiplerdi... ta ki aniden Santa Fe bağlantısının onlara Aziz Closterman tarafından salık verildiğini fark edene kadar.

Doktorun yavaş ve düzenli atan nabzı -ki cinayet işlerken bile dakikada on atıştan fazla artmazdı- Rhodeslerin seyahat planlarını açığa vuran haberlerle birlikte hızlandı.

Kendi vücudunu bir atlet kadar iyi tanıması ve sağlığını korumak konusundaki hassasiyeti yüzünden hemen oturdu, derin nefesler aldı ve ardından kolundaki saate bakarak nabzını ölçtü. Genelde, otururken, olağanüstü koşullar söz konusu ise dakikada altmış ila altmış iki atış ölçerdi. Oysa şimdi yetmiş olmuştu; tam sekiz-puanlık yükseliş, üstelik ortalıkta ölü kadın bahanesi yokken.

Dusty, havalanı yakınlarında bir otel aramak için gaza basarken, Martie sonunda arabadan annesini aradı.

Sabrina, aklı başından gitmiş, tam bir panik içindeydi.

Martie'nin yaralı ya da sakat olmadığına, çapraz ateş ortasında kalmadığına, yangın veya yıldırım tehlikesi atlatmadı-

ğına, canı sıkkın posta işçisine çatmadığına veya haberlerde tekrar tekrar

gösterilen o korkunç et-yiyici bakteriyi kapma-dığına dakikalarca inanmadı. Martie bu ağız kalabalığını dinledikçe içi sadece annesinin anımsattığı özel sevecenlikle doldu.

Sabrina tek çocuğunu öylesine çılgın bir yoğunlukla seviyordu ki, eğer Martie daha yürümeye ilk başladığı andan itibaren özgürlük azmini taşımamış olsaydı, on bir yaşında umutsuz bir nevrotik olup çıkardı. Ama bu dünya çılgın sevgiden daha kötü bir şeyi barındırıyordu. Çılgın nefret. Ah, hem de çok sayıda. Ve tam da çılgın bir tanımla: sürüyle.

Sabrina, Güler Yüzlü Bob'u, kızını sevdiğinden daha az sevmezdi. Onu henüz elli üç yaşındayken kaybetmesiyle birlikte, Martie'yi koruma hissi daha da artmıştı. Martie üstündeki korumacılığı her zamanki boyutunu da aşmıştı. Hem kocasının hem de kızının değişik nedenlerle genç ölmeleri olasılığı, dünyanın sabahı göremeden bir göktaşı çarpmasıy-la yok olması olasılığı kadar düşük olabilirdi, ama ciddi istatistikler ve sigorta şirketlerinin risk tabloları yaralı ve ihtiyatlı bir kalbe teselli vermiyordu.

Martie, bu yüzden, akıl kontrolü, haiku, Yaprak Adam kafası çivili rahip, kesik kulaklar veya Santa Fe seyahati hakkında hiçbir şey söylemeyecekti annesine. Bu tuhaf haberlerin yükü altında Sabrina'nm endişesi histeriye terfi ederdi.

Annesine Susan Jagger'dan da bahsetmeyecekti, kısmen arkadaşının kaybını içi parçalanmadan anlatamayacağı için, ama aslında Sabrina'nm Susan'ı kızı gibi sevmesi yüzünden.

Bu haberi hem duygusal destek vermek, hem de almak için annesinin elini tutarak yanmda vermeliydi.

Annesinin telefonlarına zamanında cevap verememesini açıklarken, Skeet'in intihara kalkışması ve New Life kliniği-ne kendi rızasıyla yatmasıyla ilgili her şeyi anlattı. Tabii, bu olayların hepsi bir önceki sabah, yani Salı günü yaşanmıştı ve Martie'ye Çarşamba için bahane bırakmıyordu, ama hikâ-

yeyi öyle bir ballandırdı ki, sanki Skeet bir gün Sorensonlann çatısından fırlayıp ancak ertesi gün kliniğe düşmüştü de o yüzden iki günlük hengame yaşanmıştı.

Sabrina'nm tepkisi kısmen Martie'nin beklediği gibi

-ama şaşırtıcı şekilde duygusal- oldu. Skeet'i pek tanımıyordu; ve yakından tanımak için hiç çaba göstermemişti. Martie'nin annesi için zavallı Skeet, Columbia's Medellin uyuş-

turucu kartelinin eli silahlı üyelerinden, okul bahçesindeki çocukların üstüne çullanıp damarlarına zorla eroin şırınga etmek isteyen o zorba ve kötü

tiplerden daha az tehlikeli sa-yılmazdı. Oysa şimdi, burada, gözyaşları ve hıçkırmalar, yaraları ve son durumu hakkında endişeli sorular ve yeni göz-yaşları.

"Bu hep korkutuyordu beni, hep içimi kemiriyordu," de-di Sabrina. "Bunun olacağım biliyordum, böyle yazılmıştı ve oldu işte; bir dahaki sefer bu kadar ucuz atlatılamayabilir.

Bir dahaki sefere Dusty çatıdan düşebilir, boynunu kırabilir ve felç olabilir ya da ölebilir. Ya sonra? Sana bir dış-cephe boyacısıyla evlenmemen için, güzel bir ofisi olan, masa başın-da oturan, devamlı çatılardan düşmeyen, çatılardan düşme *ihtimali* olmayan birini bulman için yalvardım."

"Anne... "

"Tüm hayatım boyunca bu endişeyle yaşadım, babanla.

Baban ve yangın. Devamlı yangınlar ve yanan binalar ve patlayan şeyler ve arada üstüne düşen şeyler. *Evliliğim süresince* işe gitmesinden korktum, bir yangın sireni duyduğumda panikledim, televizyon seyredemedim; çünkü ne zaman bü-

yük bir yangının üzücü öyküsünü haber verseler onun orada olabileceğini düşündüm. Ve yaralandı, defalarca. Kanser olmasında bile yangınlarda aşırı duman solumasının etkisi vardı. Büyük yangınlardaki tüm toksinleri soluyordu. Ve senin de çatılı bir kocan var, benim yangmlı kocam gibi. Çatı-

lar ve merdivenler, devamlı düşmeler ve huzur diye bir şey bilmiyorsun."

Bu endişeli, içten gelen konuşma karşısında Martie taş

kesildi ve dili tutuldu. Hattın diğer ucunda Sabrina ağlıyordu. Alışılmadık yoğunlukta bir anne-kız elektriklenmesi hissettiği açıkça belli olan ve bunun kendi için olumsuz sonuç-

lar doğuracağmı tahmin eden Dusty önündeki trafikten ba-

şını çevirip şöyle bir baktı ve fısıldadı: "Ne oldu şimdi?"

Nihayet konuştu Martie: "Anne, daha önce bunun hakkında tek kelime etmemiştin. Sen... "

"Bir itfaiyecinin karısı bunu hiç söylemez, kocasına bunun dırdmnı yapmaz veya yüksek sesle endişelenmez," dedi Sabrina. "Asla, hiçbir zaman, Ulu Tanrım, çünkü eğer bundan bahsederse, o anda *başına gelir*. Bir itfaiyecinin karısı güçlü olmalıdır, olumlu düşünmelidir, ona destek olmalı, korkusunu içine gömmeli ve gülümsemelidir. Ama bu dehşet hep kalbindedir ve sen, gidip, masa başmda çalışan ve en fazla *sandalyeden* düşecek bir adam

bulmak varken, hep merdivenlerde duran, çatılarda koşan ve düşen bir adamla evlendin."

"Durum şu ki, onu seviyorum, Anne."

'Tabi ki öyle, tatlım," dedi Sabrina hıçkırarak, "Bu tam bir felaket."

"En başından beri Dusty konusunda hep bana karşı olman bu yüzdendi demek?"

"Sana karşı değildim, tatlım. Yanındaydım."

"Bana karşıydın gibi geldi. Anne... bundan senin Dusty'i bir şekilde, bir çeşit, en azından azıcık *hoşlandığını* çıkarabilir miyim?" Dusty soruyu duyunca öyle bir sıçradı ki, elleri direksiyondan kaydı; Satürn neredeyse şeritten çıkıyordu.

"Hoş çocuk," dedi Sabrina. "Çok hoş, yakışıklı ve kibar, ve onu neden sevdiğini biliyorum. Ama bir gün çatıdan dü-

şüp kendini öldürecek ve senin tüm hayatın mahvolacak.

Üstesinden gelemeyeceksin. Kalbin onunla birlikte ölecek."

"Neden bunu önceden *söylemedin* de yaptığı her şeyi kö-

tüleyip durdun?"

"Kötülemedim, tatlım. Derdimi anlatmaya çalıştım. Doğ-

rudan onun çatıdan düşmesinden bahsedemezdim. Asla, Ulu Tannin, eğer bahsedersen, o anda başma gelir. Al işte, *konuştuğumuz* şeye bak! Şimdi bir çatıdan düşecek, hem de benim yüzümden."

"Anne, bunlar hurafe, bir şey olmaz."

"Zaten olmuştu," dedi Sabrina. "Ve şimdi yine olacak. İtfaiyeciler ve yangınlar. Boyacılar ve çatılar."

Telefonu Dusty ile kendisinin arasında tutup annesinin ikisini de duymasını isteyen Martie sordu: "Senin için çalı-

şan veya çalışmayan, kaç dış cephe boyacısı tanıyorsun?"

"Elli? Altmış? T a m olarak bilmiyorum. Ama en azından bu kadar."

"Peki kaçı çatıdan düştü?"

"Ben ve Skeet haricinde mi?"

"Sen ve Skeet haricinde."

"Bir kişi biliyorum. Ayağmı kırmıştı."

Martie, telefonu tekrar kulağına götürerek, "Duydun mu, Anne? Bir kişi. Ayağı kmlmış."

"Onun bildiği bir kişi," dedi Sabrina. "Bir, ve şimdi sıra onda."

"Zaten bir kez düştü. Bir boyacının yaşamında çatıdan iki kere düşme olasılığı milyonda bir olmalı."

"İlk düşüşü sayılmaz," dedi Sabrina. "Kardeşini kurtarmaya çalışıyordu. Kaza değildi. Kaza hâlâ zamanını bekliyor."

"Anne, seni çok seviyorum, ama azıcık kaçıksın."

"Biliyorum, tatlım. T ü m o endişe yıllan. Hem senin sonun da azıcık kaçıklık olacak."

"Önümüzdeki birkaç gün meşgul olacağız, Anne. Tele-fonlanna hemen cevap veremezsem böbrek taşı falan düşür-me, tamam? Çatılardan falan düşmeyeceğiz."

"Dusty'ye ver de konuşayım."

Martie telefonu Dusty'ye uzatü.

Dusty ihtiyatlı davrandı, ama sonra kabul etti. "Merhaba, Sabrina. Evet. Eh, bildiğin gibi. A-ha. Tabi. Hayır, yapmam. Hayır, yapmam. Hayır, yapmayacağıma söz veriyorum.

Bu doğru ama, değil mi? Ha? Ah, yok, hiç ciddiye almadım.

Kendini yiyip bitirme. Şey, ben de seni seviyorum, Sabrina.

Ha? Elbette. Anne. Ben de seni seviyorum, Anne."

Telefonu geri verdi. Martie *kapatma* tuşuna bastı.

İkisi de suskundu, derken Martie konuştu: "Bu boktan durum içinde anne-çocuk yakınlaşması olacağını kim düşü-

nürdü."

Yıkıntıların ortasında bir çiçeğin, şirin renkleriyle hiç beklenmedik şekilde umut saçması ne tuhaftır.

Dusty, "Ona yalan söyledin, bebeğim," dedi.

Ne Skeet'in atlama ve hastane süreçlerini yeniden kurgulamasını, ne de Susan'la ilgili haberleri ve içinde bulundukları kargaşanın büyük kısmını atlamasını kastetmiyordu Dusty; Martie anlamıştı.

Başıyla onaylayarak, "Evet, ona hiçbir çatıdan düşmeyeceğimizi söyledim- ve kahretsin, hepimiz er ya da geç bir ça-tıdan düşeriz," dedi.

"Sonsuza dek yaşayan ilk insan olmadığımız sürece."

"Eğer öyleysek, emeklilik maaşı üzerine ciddi şekilde eğilmek fena olmaz."

Martie onu kaybetmekten çok korkmuştu. Korktuğu ba-

şına gelmesin diye, annesi gibi, kaygısını kelimelere döke-medi.

New Mexico, yüksek ovaların Rock Dağlan'yla buluştu-

ğu, Güneybatı Amerika'nın çatısı denilen bir eyaletti ve Santa Fe yüksek irtifada kurulmuş, deniz seviyesinden yaklaşık iki buçuk kilometre yukarıda bir şehirdi: Düşmek için acayip yüksek.

Susan etiketi taşıyan mikrokasette beş mesajdan sadece biri önemliydi, ama doktor onu dinlerken, kalbinin yine hız-lı çarptığım fark etti.

B i r j o k e r kartı daha.

Susan'm bombasını ve Martie'nin annesinden gelen önceki iki mesajı başa alıp kaseti sildi.

Sildikten sonra da kaseti cihazdan çıkarıp yere attı ve plastik kasası iyice ezilene dek üstünde tepindi.

Enkazın içinden ince manyetik bantı ve bantm dolandı-

ğı iki küçük çemberi çekip aldı. Avucunun çukurunu bile doldurmuyordu: bu kadar ufak bir nesneye ne kadar çok tehlike sığmıştı.

Aşağı katta, oturma odasında, Ahriman şömine borusu-nun anahtarını açtı. Bantı ve çemberleri seramik kütüklerden birinin üstüne yerleştirdi.

Takım elbisesinin ceket cebinden zarif dizayn ve harika ustalık ürünü ince Carrier sigara çakmağı çıkardı.

On bir yaşından beri çakmak taşıyordu, ilk başlarda babasından çaldığını ve sonra, bu daha iyi modeli. Doktor sigara içmezdi, ama bir şeylerin ateşe atılması ihtimali her zaman vardı.

On üç yaşındayken, kolejdeki ilk yılında, annesini kundaklamıştı. Eğer ihtiyaç olur diye cebinde çakmak taşımıyor olsaydı, hayatı yirmibeş yıl önceki o pis günün ardından epey kötü yönde değişmiş olacaktı şimdi. Dışarıda kayak yaptığını sandığı annesine -Noel tatilinde, Vail'deki kışlık ev-deydiler- bir kediyi inceleme ameliyatına hazırlarken yakalandı. Kediyi az önce, genel ev temizlik sıvılarını birbirine katarak hazırladığı kloroformu kullanarak bayıltmış, otopsi masası yerine geçen muşambaya şerit bantla pençelerini sabitlemiş, uyandığında çığlıklarını boğsun diye ağzını bantlamış ve tıp öğrencilerine indirimli satış yapan tıbbi-malzeme şirketinden aldığı cerrahi alet setini yere sermişti. Derken...

selam, Anne! Genellikle bir film için seyahatte olduğu veya çok hoşlandığı silahsız safarilere gittiği için onun çat kapı geldiğine aylardır pek tanık olmuyordu; ama şimdi arkadaş-

lanyla kayağa gidip çocuğunu evde yalnız bıraktığı için birden kendini suçlu hissetmiş ve bir öğle sonrasını biraz boktan bondçuluk veya başka bir oyun oynayarak beraberce ge-

çirmeye karar vermişti. Ne berbat zamanlamaydı.

Annesi bu Şükran gününde Heather'in kedisine ne oldu-

ğunu derhal öğrenmek istedi ve belki emlak müdürünün dört yaşındaki oğlunun önceki yıl ortadan kayboluşu ardındaki gerçekleri sezdi. Annesi,

dergi kapaklarını çerçeveletip yatak odasına asan otuz-küsur yaşında, tipik, kendi halinde bir aktris olabilirdi, ama aptal değildi. Ahriman, her zamanki gibi hızlı karar vererek, kloroform şişesinin tıpasını çıkarttı ve tüm sıvıyı kadının yüzüne boca etti. Bu ona kediyi serbest bırakması, muşambayı ve cerrah setini ortadan kaldırması, mutfaktaki pilot ateşlerini söndürmesi, gazı açması, hâlâ baygın yatan annesini tutuşturması ve kediyi kapıp kaçması için yeterli zaman sağladı.

Patlama Vail'i salladı ve seyir değeri düşük birkaç çığ yaratarak karlı dağlarda bir yıldırım gibi yankılandı. On odalı kızılağaç bungalov, çıra gibi alev alarak, cayır cayır yandı.

İtfaiyeciler küçük Ahriman'ı infaz küllerinden yüz adım ötede, karda oturmuş, kediyi sıkıca tutarken bulduklarında çocuk öylesine bir şok içindeydi ki, ne konuşabiliyor ne de

-sersemlediği için- ağlayabiliyordu. "Kediyi kurtardım," dedi sonunda, yıllarca akıllarından çıkmayacak acıklı bir sesle,

"ama annemi kurtaramadım. Annemi kurtaramadım."

Sonra, diş kayıtları yardımıyla annesini teşhis ettiler.

Cesetten geri kalan küçük tümseği fırmlasalar, külleri bir anı kavanozunun yarısını bile doldurmazdı. (Biliyordu; o da bakmıştı.) Defin törenine tüm Hollywood katıldı ve ünlü ce-nazelerin gönüllü nöbetçileri - basın helikopterleri- tepede daireler çizdiler.

Onun oynadığı yeni filmler görmeyi özledi, çünkü annesi senaryoları iyi kavrıyor ve sadece güzel pozlar veriyordu, ama bizzat annesini özlerniyordu; çünkü biliyordu ki, kader-leri tersine işlese o da evladını pek özlemezdi. Annesi hayvanları severdi ve onlarla ilgili her olayın sadık savunucu-suydu; çocuklar onun için dört ayaklı bir şey kadar anlam ifade etmiyordu. Büyük ekranda kalbinizi çalabilir, kederlen-direbilir veya neşeyle doldurabilirdi; bu yetenek gerçek hayatta işlemiyordu.

On beş yıl arayla iki büyük yangın, doktoru yetim bırakmıştı (Zehirli kurabiyeleri hesaba katmazsanız): İlki görülmez kazaydı, gaz imalatçısı hatasını pahalıya ödemişti, ikincisi ise iki yıl önce hapishanede ağız dalaşma girdiği hücre arkadaşı tarafından öldürülen, sarhoş, şehvet düşkünü ve katil ruhlu Earl Ventnor tarafından çıkartılmıştı.

Şimdi ise, Ahriman çakmağın çarkım başparmağıyla çevirip şöminedeki telesekreter kasetini tutuştururken, yangı-

nın hem kendisinin hem de babası eyalet tarihinin en ünlü itfaiyecisi olan Martie'nin yaşamında nasıl merkezi bir rol oynadığını düşündü uzun

uzun. İşte paylaştıkları başka bir şey daha.

Yazık. Bu son gelişmelerden sonra, ilişkilerini muhtemelen düzeltemezdi artık. Günün birinde bu oyun düşkünü, şirin kadının gözünde özel biri olma ihtimalini epeydir iple çekiyordu.

Eğer onun ve kocasının nerede olduklarını bilse, onlara hükmedebilir, zihinlerinin tapmaklarına taşıyıp kendisi hakkında başka ne bildiklerini öğrenebilirdi. Hiç olmazsa, zarar telafi edilir, oyun yeniden başlar ve sonuna kadar oynanırdı.

Cep telefonlarının numarasını biliyordu ama onlar da bunun bilindiğini bilmekteydiler ve paranoyak ruh haliyle çağrılara cevap vermeme eğilimindeydiler. Üstelik telefonla ancak dinleyen kişiyi hemen tetikleyebilir, yani bir defada ancak bir kişiye hükmedebilirdi. Çok riskliydi.

Asıl iş onları bulmaktı. Dikkatle ve ihtiyatla kaçıyorlardı ve sabah New Mexico uçağına binene dek iyi gizleneceklerdi.

Onlara havaalanında, yolcu köprüsünde yaklaşmak söz konusu bile olamazdı. Sıvışmasalar bile ortalık yerde hükmetmek, sorguya çekmek ve talimat vermek imkânsızdı.

New Mexico'ya varsmlardı hele, ölüm yakmlarmdaydı.

Kaset pis kokulu zehirler saçarak yanmaya başladığm-da, doktor şömine gazını açtı. *Hoop,* iki dakika içinde kasetten geriye kalan tek şey, seramik kütüklerin tepesindeki kü-

çük yapışıklıktı.

Doktor havaya giriyordu; hüzün onun havasmdaki en önemli bileşendi.

Bu oyunun hiç zevki kalmamıştı. O kadar çaba ve plan harcamasına rağmen, herhalde planladığı gibi Malibu sahillerinde oynanamazdı artık.

T ü m evi yakmak istedi.

Onu buna iten şey, ne içindeki kindi ne de dekorasyon-dan hoşlanmamasıydı.

Günün en güzel saatlerini binayı didik didik aramak için harcamadığı sürece, Martie ve Dusty'nin kendi aleyhinde sahip oldukları tek kanıtın Susan'm suçlamalarını içeren mikrokaset olduğundan asla emin olamazdı. Boşa geçirecek bir günü yoktu, yani evi tümüyle yakmak kendini korumanın en güvenli yoluydu. Tamam, Susan'm kasetteki mesajı onu mahkûm etmeye yetmezdi, hatta onu suçlamak için bile yeterli değildi. Ama o, her şeye rağmen, şans tanrısıyla pazarlık edecek bir adam değildi.

Evi kendinin kundaklaması çok riskli olurdu. Alevler yükselmeye başladığında birileri onun çıktığını görebilir ve bir gün mahkemede teşhis

edebilirdi.

Şömine gazını kapattı.

Evi terkederken odadan odaya tüm ışıkları söndürdü.

Arka sundurmada yedek anahtarını bir sonraki ziyaret-

çinin bakacağı yere, paspasın altına koydu.

Sabahtan önce evi kundaklayacaktı, ama kendi elleriyle değil, vekili aracılığıyla. Bir adayı vardı, programlanmış ve telefonla kolayca ulaşılabilen, istendiğinde yangını çıkarta-cak, ama kibriti çaktığını hatırlamayacak.

Gece hâlâ rüzgâr ritimleriyle doluydu.

Üç blok ötede park ettiği arabasına yürürken, bir rüzgâr haikusu yazmayı denedi, ama beceremedi.

Rhodeslerin görkemli evinin yanından araba sürerken, onu alevler içinde hayal etti ve ateşle ilgili on yedi heceli di-zeyi bulmak için kafa patlattı, ama kelimeler uçup gitmişti aklından.

Onun yerine, Martie'nin ofisine girip masadaki çalışmaları gördüğü zaman doğaçlamayla yazdığı akıcı dizeleri anımsadı.

Maviş kız. Hobbit oyunu yazar. Ölüm Mordor'da bekler.

Eserini son gelişmeleri yansıtacak şekilde güncelleyerek yeniden düzenledi:

Maviş kız. Dedektifçilik oynamakla meşgul. Santa Fe'de ölüm.

63

San Quentin bölmelerinden büyük, donuk gri hapishane dekorundan epey farklı, renkli ve aşırı desenlerle süslenmiş

otel odası yine de bir hücreyi andırıyordu. Banyodaki küvet Martie'ye - arkadaşının bu halini ona göstermemiş olmaları-

na rağmen - Susan'm kana boyanmış suda yatışını hatırlattı. T ü m pencereler açılmamak üzere sabitlenmişti; termostat en düşük konfor seviyesinde olduğu halde, içeri pompalanan ılık hava boğucuydu. Kendini soyutlanmış, avlanmış, hepsinden çok, köşeye sıkışmış hissetti. Saat dokuzdan bu ya-na son derece düşük bir ısıda yavaş yavaş tırmanan otofobi, tam-kabarmış klastrofobi kılığına bürünmek üzereydi.

Hareket. Zekâyla ve ahlaki perspektifle yoğrulmuş hareket birçok sorunun yanıtıydı. Güler Yüzlü Bob'un felsefesin-de ilk sayfada yazılıydı bu.

Onlar da harekete geçtiler, tabii mayasında zekâ olup olmadığını zaman gösterecekti.

Önce, Pastore cinayetleri ve New Mexico'daki çocuk olayı üzerinde özellikle durarak, Roy Closterman'm Mark Ahriman hakkındaki dosyasını didik didik ettiler. Gazete maka-lelerinin fotokopilerinden isimler seçip tecrübelerinden ipuç-

lart ve aleyhte kanrtlar çrkarabilecekleri bir kurban listesi hazırladılar. Closterman dosyasıyla işlerini bitirdiklerinde, Dusty, Martie'nin beynine girmek ve onu tapmağa göndermek için *Raymond Shaıv* ismini ve yaprak haikusunu kullandı -ki başta ona ruhunu bölünmüşlükten tamamen kurtaracağına ve Martie'nin hem eğlenceli hem dokunaklı bulduğu tüm kusurlarını onaracağına şeref sözü vermişti. Skeet'e yaptığı gibi, *Raymond Shaw* isminin onda uyandırdığı her şeyi, kafasına soktuğu tüm ölüm görüntülerini unutmasını, Shaw'un yüklediği tüm kontrol programlarından ve oto-fobiden sonsuza dek kurtulmasını emretti. Martie bilinç seviyesinde kendine söylenenlerin hiçbirini duymadı ve işletim isminin söylemesinden 'şık' sesine dek olanları hatırlamadı; sadece uyandı, kendini son iki gündür hiç hissetmediği kadar özgür ve arınmış hissetti. Eski dostu umut içindeki yerini almıştı yeniden. Test edildiğinde, *Raymond Shaıv* ismine tepki vermedi.

Martie, buna karşılık, *Viola Narıilly ve* balıkçıl haikusuy-la beynine girerek Dusty'yi özgürlüğüne kavuşturdu.

Bir parmak şıklatmasıyla Dusty ona geri döndü.

Transtan çıkan güzel gözlerine bakarken, onun Skeet'in beynine girip talimat verirken yaşadığı berbat sorumluluk duygusunu anladı. Karşısında kocasını en zayıf haliyle, istediği gibi yeniden kurgulaması için beyninin en gizli hücrele-rini kendisine sunmuş şekilde görmek ne kadar ürkütücü ve korkunçtu; aynı şekilde, en temel varlığını Dusty'e sunması, böylesine çıplak ve çaresiz kalması, mutlak güven dışında tamamen savunmasız olması da korkunçtu.

Test ettiğinde, kontrol için beynine giremedi.

"Özgürüm," dedi Dusty.

"Şimdilik," dedi Martie, "şu andan itibaren, sana çöpü dışarı at dediğimde, hemen kapacaksın torbayı."

Dusty, kontrolsüz bir kahkahayla karşılık verdi espriye.

Martie, bir özgürlük deklarasyonu olarak, Valium'unu tuvalete atıp sifonu çekti.

Evi gecenin erken vaktinde terkederken heyecandan yerinde duramayan doktor, kiraz rengi, kerkentele kadar toprağa yakın ve hızlı, ama şu anki modunu yansıtmayacak kadar parlak Ferrari Testarossa'yla ilerliyordu. Mercedes'i de doğru araç olmazdı, zira tehlikeli ve boğazkesen havasmdaki biri için devlet veya büyükelçi arabası gibi dururdu. Şu an-da sokak mızrağı koleksiyonundan biri yakışırdı ona: Özellikle, 63 model siyah Buick Riviera, darbeli tavan, ayrık çer-

çeveler, oval kaput kepçeleri, müstakil arka çamurluklar ve diğer klasik ayrıntılar; filmlerdeki şeytan arabası gibi, yani kendi kendini yöneten, ölümcül görevler için yol alan, çıldır-mış ve imha edilemez. Telefon etmek için bir sabahçı büfesinde durdu, çünkü ne cep ne de ev telefonunu kullanmak istiyordu.

Bu yeni milenyum topraklan devasa bir günah çıkartma odasıydı; gizli elektronik paravanlann arkasında her konuş-

mayı dinleyen laik kilise rahipleri vardı. Doktor parasıyla sa-tın aldığı malzemeyle ayda bir kez evini, ofisini ve arabalan-nı dinleme cihazlarından temizliyordu; kendi işini kendi ya-pıyordu, çünkü bu hizmetleri veren özel güvenlik şirketlerin-den hiçbirine güvenmiyordu. Bununla birlikte telefonlar mevki dışı gizli kıskaçlarla da dinlenebilirdi; bu yüzden riskli konuşmalan kendi ismine kayıtlı olmayan bir telefondan yapmalıydı.

Ankesörlü telefon, duvardaki rafta, büfenin dışmda duruyordu. Peşinde kimsenin olmadığına emindi, ama bir gözaltı ekibi tarafından sezdirmeden takip edilse bile, bu rüzgâr al-tında yönlü mikrofon işlemezdi. Eğer bu telefon

uyuşturucu saücılannm kontak kurduğu bir telefon olarak mimlenmişse, her konuşmayı kaydeden pasif bir kıskaç olabilirdi ki bu durumda bir ses analizi Ahriman'ı mahkemede zanlı yapmaya yeterdi; ama bu çok küçük ve kaçınılmaz bir riskti.

Doktorun yüksek yerlerdeki arkadaşlan hemen hemen her suça karşı başanlı bir kovuşturma için onu temin ediyordu, ancak o yine de dikkatliydi. Aslında, her ay evini elektronik temizlikten geçirmesinin nedeni, bu arkadaşlan tarafından gözetlenme ihtimaliydi ve polislerden, özel oyun-lannı onlann öğrenmesinden korktuğu kadar korkmuyordu.

Çünkü doktorun bizzat kendisi, eğer satıştan iyi kâr elde edecekse, çekinmeden arkadaşını satardı; herhangi bir arkadaşının da aynı şeyi kendine yapacağmı varsayıyordu.

Y a n l ı ş

H a f ı z a ,

F:

28

Numarayı tuşladı, telefona bozukluğu attı, ahizenin ağız kısmım rüzgârın uğultusundan korumak için eliyle sarmaladı ve üçüncü çalışta karşıdaki açtığında, "Ed Mavole" dedi: *Mançuryalı* Aday'daki karakterin ismi.

"Dinliyorum."

Gerekli haiku dizeleriyle devam ettiler; sonra doktor,

"Bana yalnız olup olmadığını söyle," dedi.

"Yalnızım."

"Dusty ile Martie'nin Corona Del Mar'daki evlerine git-meni istiyorum." Saatine baktı. Neredeyse geceyansı. "Oraya sabah üçte gideceksin, yani üç saat kadar sonra. Bana anlayıp anlamadığını söyle."

"Anladım."

"Beraberinde beş bidon benzin ve bir kutu kibrit götüreceksin."

"Evet."

"Aman dikkatli ol. Görünmemek için tüm tedbirleri al."

"Evet."

"Arka kapıdan gireceksin. Paspasın altmda senin için bı-
raktığım bir anahtar var."

'Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Adamının tamamıyla hatasız bir kundaklama için yeterli teknik bilgisi

olmadığını düşündüğünden ve evin tamamen yok olmasmı istediğinden, beş dakikasını feda ederek savruk rüzgâra karşı yüksek sesle ve hızlı hızlı konuşarak, binada zaten bulunan yamçı sıvıların ve patlayıcı malzemenin bi-donları koymak için nasıl uygun olacağını anlattı. Dahası, hevesli dinleyicisini, kundaklamaya hizmet edecek dört önemli mimari ayrıntı konusunda da aydınlattı.

Martie ile Dusty, kendilerini bekleyen tehlikeye rağmen ve belki de bu yüzden seviştiler. Yavaş, sakin çiftleşmeleri seks ilanı gibiydi: Yaşamlarını, aşklarını, geleceğe inançları-

nı ilan ettiler birbirlerine.

O tatlı dakikalar boyunca, tıpkı eskisi gibi, ne kafalarındaki veya dünyadaki bir şeytanın korkusu ne de ufak ve bo-

ğucu görünen otel odası onları rahatsız etmedi. İpeksi ritimler süresince, gerçek ve hayal arasındaki, gerçek yaşam ve düş alemi arasındaki ince çizgi bulanıklaşmadı; çünkü ger-

çek yaşam, şu anda paylaştıkları vücutları ve okşamalarıydı.

Doktor evde, hasır kaplamalı çalışma odasında, deveku-

şu-derisinden ergonomik koltuğuna oturdu, sürgülü yazı masasındaki bir yığın tuştan birine bastı ve bilgisayarının masanm üstüne çıkışını izledi. Asansör mekanizması hafifçe gıcırdıyordu.

Martine ve Dustin Rhodeslerin seyahat planları hakkın-da uyarıcı bir mesaj yazdı, detaylı tariflerini verdi ve New Mexico'ya adım atar atmaz gözetim altına alınmalarını, naçiza-ne önerdi. Eğer teftişleri meyve vermezse, Kaliforniya'ya dön-melerine izin verecekti. Ama doktora zarar verecek bilgilere ulaşırlarsa, Altın Eyalet'e döndüklerinde açacakları belalar-dan kurtulmak için ikisini de orada, yerlilerin deyimiyle Bü-

yülü Topraklar'da öldürmeyi tercih ederdi. Eğer New Mexico'da imha kaçınılmaz olursa, çift ilk önce Bay Rhodes'in kardeşinin, yani Skeet Caulfield'm nerede olduğunu ötmeye ikna edilmeliydi.

Ahriman, yazdıklarının anlaşılırlığmdan emin olmak için mesajı tekrar okurken, ne Martie'yi ne de Dusty'yi bir daha canlı görebileceği konusunda iyimser değildi, ama umudunu bütünüyle yitirmemişti. Şimdiye kadar inanılmaz becerikliy-diler, ama bir dış cephe boyacısı ile bir video oyun tasarım-cısının fazla ileri gidemeyeceğine inanmak istiyordu.

Dedektifçilikte ufak bir yetenek sergilerlerse, belki Kaliforniya'ya döndükleri zaman, Ahriman onlarla bir görüşme ayarlayabilirdi. Onlann beynine girebilir, asıl kişiliği hakkın-da ne öğrendiklerini sorgulayabilir ve

sürekli itaatlannı engelleyen ve hayranlıklannı azaltan bütün anılan uzaklaştırarak onları ıslah edebilirdi.

Eğer bu yapılabilirse, oyun kurtarılırdı.

New Mexieo'daki meslektaşlarından çifti alıkoymalarını ve kendisiyle telefonda bir kez görüştürmelerini rica edebilirdi ki böylelikle uzun mesafeden beyinlerine girer, sorgular ve ıslah ederdi. Ne var ki, arkadaşlarını özel oyununa sırdaş et-miş olurdu; hiçbirinin kendi özel planları, amaçlan, kişisel zevkleri hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyordu.

O sıralar, o ve New Mexieo'daki kuklacılar derneği arasında, karşılıklı çıkar üzerine kurulu, mükemmel bir ilişki vardı. Yirmi yıl önce, Dr. Ahriman beynin programlanmasını mümkün kılan bileşik uyuşturucunun etkili formülünü ge-liştirmiş ve sürekli onun üzerinde çalışmıştı. Ayrıca programlama teknikleri üzerine bir kaynak kitap yazmıştı ki di-

ğerleri hâlâ bu kitaptan şaşmıyorlardı. Bu kontrol mucizele-rini gerçekleştirebilen bir avuç dolusu erkek -ve iki kadm-vardı sadece, ama hiçbiri doktorun seviyesinde değildi. O

kuklacıların kuklacısıydı; ne zaman bilhassa zor ve hassas bir iş çıksa, ona gelirlerdi. Onlan hiç reddetmedi, para istemedi, ama tüm seyahat masrafı geri ödemelerini, yol için verilen günlük yemek harcırahlarını ve her noelde verilen, kendine özel, ufak, ama zarif hediyeleri (koyun derisi şoför eldi-veni, lazürit kol düğmeleri, Tibet'te gizemli sessizlik hedefle-yen bir yetimler yurdunun üstün zekâlı çocuklan tarafından elle boyanmış bir kravat) kabul ediyordu.

Yılda üç veya dört kez, talep üzerine, belki normal şartlar altmda olsa hiç gitmeyeceği yerlere, Albany, Little Rock, Hialeah, Des Moines veya Falls Church'e uçardı, yerel halkın tanımadan geçmesine alışık halde, Jim Shaitan, Bili Sam-mael ve Jack Apollyon gibi takma isimlerle dolaşırdı. Orada, emrindeki bir personelle birlikte, üç ila beş gün boyunca -genellikle bir ya da iki denek üzerinde- programlama seansları düzenlemeden ipeksi Pasifik sahillerindeki evine dönmezdi. Ahriman, özel statüsünün bir gereği ve kabulu olarak, müdürlerin özel objeler üzerinde yeteneklerini sergilemesine izin verdiği tek dernek üyesiydi.

Projedeki diğer psikologlardan birisi -Fugger soyadlı, genç, keçi sakallı, Alman asıllı bir Amerikalı- bu ekstra hakkı haddini bilmeden kullanacağmı sanmış, ama yakayı ele vermişti. Diğer programcılann önünde, ders olsun diye, üye-likten ihraç edilip bir çukur dolusu vahşi timsaha yem olarak verilmişti.

Dr. Ahriman özel işlerinden fırsat bulamadığı için davet mesajını alamamış ve bu örgüt içi faaliyeti ancak olaydan hemen sonra haber almıştı. Hayatı boyunca çok az pişmanlık duyacak şekilde yaşamıştı, ama Fugger'in veda partisine ka-tılmış olmayı çok isterdi doğrusu.

Hasır kaplamalı çalışma odasında, oniks yüzeyli masada oturan doktor, mesajına iki cümle daha ilave ederek, aktö-

rün istenilen şekilde programlandığını ve başkan burnunun en azından bir hafta boyunca, olağan uzmanlann ve birkaç burun cerrahının açıklayıcı analizleriyle birlikte, medyada sürekli boy göstereceğini rapor etti.

Beyaz Saray'dan icazet alan ve şu sıralar Ticaret Departmanı'ndaki bazı şaibeli bürokratlan inceleyen bir grup hırs-lı müfettiş, büyük patronun burun ameliyatını izleyen yirmi dört saat içinde şüphesiz dizginlenecek ve böylelikle hükü-

met kendi işlerine geri dönebilecekti.

Kendisi de daimi bir politikacı olan doktor, birkaç kişisel not ekledi: Diğer programcılardan birine mutlu yıllar dileği; proje müdürünün en büyük oğlunun yakalandığı ağır grip vakasında son durum bilgi isteği; kız arkadaşına yaptığı evlenme teklifi kabul edilen Curly'ye samimi tebrikler.

Dokümanı, halka açık olmayan, derneğe ve destek personeline özel, kınlamaz bir şifre programı kullanarak e-posta yoluyla Santa Fe'deki enstitüye gönderdi.

Ne gündü ama.

Ne çıkışlar, ne inişler.

Kendini toplamak ve belayla burun burunayken bile so-

ğukkanlılığını ve dikkatini kaybetmediği için kendini ödül-lendirmek amacıyla mutfağa gitti ve kiraz dondurmalı bü-

yük bir soda hazırladı. Ayrıca, kendisine annesinin de çok sevdiği, Pepperidge Farm'm Milano kurabiyelerinden de ikram etti.

Rüzgâr perileri gökyüzünde feıyat ediyordu, sirenlerin cin çığlıkları yukarılara çıkıyordu dalga dalga, arada kalan ağaçlar eziyet içinde hışırtı kükremeleri savuruyordu, eski püskü, turuncu kıvılcım kaşkolları palmiye ve hint defneleri arasından fırlıyordu: Şubat'ta yaşanan bir Cadılar Günü ya da cehennemden alelade bir gündü sanki. Şimdi, ikinci kat pencereleri infilak etti: ateş yansımasıyla parlayan ve ön sundurmanın çatısına düşerek yıkım senfonisinin uyumsuz piyano solosunu sesleyen cam kırıkları.

Dönen Mars lambaları, ışık saçan farlar ve şimşek gibi çatırdayan mandallama sesleri çıkartan şube telsizleri arasında itfaiye ve acil durum

araçları sokağa üşüştüler. Islak kaldmmlara piton kolonisi gibi çöreklenen hortumlar, tulum-baların ritmik zonklamasına uyarak dans ediyordu sanki.

İlk motorlu birlikler ulaştığmda, Rhodeslerin ikametgahı alevlere teslim olmuştu. İtfaiyeciler ilk etapta, komşu evler çok yakın olduğu için, komşu çatılara ve çevredeki ağaçlara su sıkarak alevlerin binadan binaya sıçramasını engellemeye çalıştı. Bu felaketin önüne zor da olsa geçilince, en büyük tulumbanın tepesindeki sel silahı Victoria döneminden izler taşıyan eve çevrildi. Ev, tüm ahşap süslemeleriyle birlikte, alev çelenkleriyle ışıldıyordu; ama alevlerin ardında, renkli San Francisco tarzı boya çoktan kavrulmuş, is ve kuruma dönüşmüştü. Ön duvar son pencereyi de patlatarak kaykıl-dı. Ana çatı bel verdi. Sundurma çatısı çöktü. Sonunda tüm ev yere yaklaştı, ama yangın suya susamıştı sanki; sönmek bilmiyor, içtikçe içiyordu.

Ana çatının büyük bir kısmı evin içindeki alev yığınları-

na doğru çökünce, sokağın karşısında birikmiş komşu yığı-

nından dehşet çığlıkları yükseldi. Koyu duman bulutları ka-bardı hemen, ama rüzgârla bozguna uğrayıp kâbus ürünü at sürüsü gibi batıya dörtnala uzaklaştılar.

Martie, yüksek alevlerin tam ortasındaydı; ve ona kuca-

ğında taşıyan eller babasının, Güler Yüzlü Bob Woodhousein elleriydi. îş elbiselerini giymişti: Ön yüzünde birim ve rozet numaraları bulunan kask, ince düşünülmüş güvenlik şeritleriyle dolu üniforma, alev almayan eldivenler. Kızını *yaşam tünelinden dışarı taşırken, giydiği yangın botları içten içe yanan mo-loz yığınında çatır çutur sesler çıkartıyordu.*

"Ama, Baba, sen öldün," dedi Martie ve Bob, "Eh, hem öldüm hem ölmedim. Bayan M., ölmüş olmak ne zamandan beri ihtiyacın olduğunda yanmda olmayacağım demek oluyor?" diye yanıtladı onu.

Alevler etrafı sardı, bazen hafifçe ve geçit verir gibi, ama çoğunlukla taş kadar katı görünerek, sanki burası sadece yangınla yıkılmış bir yer değil de bizzat ateşten yapılmış bir yermiş gibi, devasa sütunları, lentoları, kemerleri, karmaşık alev desenli mozaik tabanları, ateş kubbeli tavanları, yangın-la dolu uçsuz bucaksız sayısız odalarıyla bizzat ateş tanrısı-

na ait Perthanon'muş gibi; pek de çıkışa benzemeyen bir çı-

kışa doğru arşınladıkları Perthanon.

Yine de Martie, babasının kucağında kendini emniyette hissediyordu; ona yaslanmış, sol kolunu omuzuna atmıştı ve onun kızını bu yerden er ya da geç çıkaracağından emindi, ta ki arkalarına bakıp takipçilerini görene dek. Yaprak Adam peşlerindeydi ve kimyasal yapısı nedeniyle her yeri tutuşmuş

olmasına rağmen alevler şeklini bozamamıştı. Hatta, daha da büyümüş ve güçlenmiş görünüyordu, çünkü ateş onun düşmanı değil, güç kaynağıydı. Yanmış yapraklar ve külleş-

miş tabakalar saçarak onlara yaklaşınca, önündeki sıcak havayı pençeleriyle yararak iki elini Güler Yüzlü Bob'a ve kı-

zma doğru uzattı. Babasının kucağında olmasına rağmen Martie dehşet içinde titremeye ve ağlamaya başladı; hıçkırdı, hıçkırdı. Yaklaştı, yaklaştı, koyu göz çukurları ve siyah aç ağız, sarkmış yaprak dudaklar ve ateşten dişler, yaklaştı, yaklaştı, ve Martie artık Yaprak Adam'm gür sesini duyabiliyordu, Ekim dolunayı altındaki kır devedikenleri kadar so-

ğuk ve dikenli sesini: 'Tatmak istiyorum. Gözyaşlarmızm ta-dına bakmak istiyorum."

Yataktan sıçrayarak kalktı, uyanık ve tetikte bekledi; yü-

zü hâlâ alevler içindeymiş gibi yanıyordu ve sanki hafif bir duman kokusu alıyordu.

Banyonun ışığını açık bırakmışlar ve kapıyı aralamışlardı. Martie havanın temiz olduğunu görebiliyordu; duman perdesi falan yoktu. Oysa, hafif ama kötü koku hâlâ geliyordu. Otelin yanıyor olmasından korktu, - duman değilse bile-koku koridora açılan kapmm altından sızıyordu.

Dusty uyuyordu. T a m onu uyandıracaktı ki, karanlıkta dikilen bir adamı ayrımsadı. Soluk yatak odası lambasının aydınlığından olabildiğince uzakta duruyordu.

Martie adamın yüzünü seçemedi, ama yangın kaskmm silüeti konusunda yanılmasına imkân yoktu. Ya da üniformasının üzerindeki fosforlu güvenlik şeritleri konusunda.

Bir gölge oyunu. Elbette, elbette. Ve şimdi... hayır. Bu sadece bir illüzyon değil.

Hayatta emin olduğu her şey kadar, tamamıyla uyanık olduğuna da emindi. Ve o hâlâ orada duruyordu, yalnızca on ya da on iki adım ötede, kızını kavurucu yangın kabusundan kurtarmanın yorgunluğuyla.

Düş alemi ve bu odanın var olduğu dünya sanki aynı gerçekliğin parçalarıydı, uyku perdesinden bile ince bir pe-

çeyle ayrılıyorlardı ve aynı anda birlikte yaşanıyorlardı. Çok ender gözümüze ilişen gerçek, saf ve acımasız gerçek buydu işte; bunu anlayan Martie afallamış, soluksuz kalmıştı.

Babasına koşmak istedi, ama tuhaf bir edep hissi, senin dünyan sana ve onun dünyası ona ait diyen, iki dünyanın bu geçici kesişmesinin müdahale

etmemesi gereken nazik bir olay, bir lütuf olduğunu söyleyen bir his engelledi onu.

Gölgeler içindeki itfaiyeci -ve ayrıca bekçi- kızının kendini dizginlemesini başıyla onayladı. O güzelim tanıdık gülü-

şün yarattığı hilalden dişlerinin parladığmı görür gibi oldu Martie.

Yatağına geri döndü, başının altmda iki yastık koydu ve örtüyü çenesine kadar çekti. Yüzü sıcak değildi artık ve duman kokusu gitmişti.

Komodindeki saat sabah 3:35'i gösteriyordu. Bir daha uyuyabileceğinden şüpheliydi.

Mucizevi şekilde, o özel gölgeye baktığında hâlâ orada olduğunu gördü.

Gülümsedi, başını öne arkaya salladı ve gözlerini kapadı; kısa bir süreliğine babasının kauçuk yangın botlarından çıkan kendine has gıcırdamayı ve üniformanın hışırtısını duymasına rağmen gözlerini açmadı. Hatta asbest yangın el-divenleri başını okşadığmda ve yastığa düşen saçlarını dü-

zelttiğinde bile açmadı gözlerini.

Martie, gecenin geri kalanında uykusuz dönüp duracağı-

nı düşünürken, huzurlu bir uyku çöktü üstüne; bir buçuk saat kadar sonra, şafak sökmeden, otel operatörünün uyandırma telefonu gelmeden hemen önce kıpırdayarak kalkana dek.

Duman kokusundan en ufak bir iz bile bulamadı. Saten karanlıkta kendisine bakan hiçbir ziyaretçi de yoktu. Yine tek dünyada yaşıyordu artık, kendi dünyasında, tanıdık, korkutucu ve hâlâ umut dolu dünyasında.

O gece neyin hakiki neyin hayal olduğunu kimseye is-patlayamazdı, ama kendi adına gerçek apaçıktı.

Yatağın yanındaki telefon uyandırma servisi için çaldı-

ğında, Güler Yüzlü Bob'u bu dünyada bir daha göremeyece-

ğini biliyordu, ama diğer dünyada ne kadar sonra, elli yıl içinde mi yoksa yarrn mı görüşeceklerini merak etti.

64

Yüksek çöller kışın nadiren ılık hava bahşederdi; per-

şembe sabahı Santa Fe Şehir Havaalanı'ndan kalkan uçak Martie'yle Dusty'yi kuru ayaz bir havaya, o anda aym yüze-yi kadar rüzgârsız soluk topraklara götürdü. Oyuncak itfaiye kamyonu Orange County'deki emniyet kapısındaki aramadan geçtikten sonra ikisi de küçük bagajlarını yanlarına almışlardı. Bagaj bandına uğrama gereği duymadan, doğruca kiralık araba acentasma gittiler.

İki kapılı Ford'a bindiklerinde, Martie portakal ormanı kadar yoğun turunç parfümlü oda spreyi kokusu aldı. Ama esans yine de bayat sigara kokusunun etrafa sinmiş toksin-lerini gizleyememişti.

Cerrillos Yolu'nda, Dusty şehrin içine direksiyon sallarken, Martie itfaiye kamyonunun altındaki pirinç vidalan söktü. Araçtan keçe ayakkabı kutusunu ve kutudan silahı çıkardı.

'Taşımak istiyor musun?" diye sordu Dusty'ye.

"Hayır, sende kalsın."

Dusty, gedikli Sprinfield Silah Deposu'na, tüm yedek parçalanyla birlikte Springfield el atölyesi yapımı Colt Tabanca siparişi vermişti. Yani kabaca bir eğik şaıjör yatağı, bir boyunlu namlu, kısa ve geniş bir mermi yuvası, minik te-peli bir Novak ateş nişangahı, bir yağlı besleme kızağı, yağlı fırlatma ve yerine getirme aparatlan ve 1.5-kiloluk kabzaya monte edilmiş bir A-1 tetik; yedi patlarlı silahın kontrolü kolay, hafifve portatifti.

Martie'nin silah sahibi olmasına başta pek sıcak bakılmamıştı. Ama poligona yapılan bir düzine ziyarette sıkılan iki bin kurşun, her nasılsa, Martie'nin silahta Dusty'ye göre daha etkili olduğunu ortaya koymuştu ki bu durum Martie'yi Dusty'den daha fazla hayrete düşürmüştü.

Silahı küçük kol çantasına koydu. Bu, silah taşımanın en ideal yolu değildi, çünkü hızlı ve engelsiz bir hamle yapmak imkânsızlaşıyordu. Dusty, silahın menzil içinde hemen çekilebileceği silah kılıfı aramış, ama işe yarar bir şey bulamamıştı.

Kot pantolon, deniz mavisi kazak ve mavi tüvid ceket giydiği için, Martie silahı ancak kemerinin altından karnına ya da beline koyup kazağıyla üstünü örtebilirdi. İki durumda da rahatsızlık faktörü çok yüksek olurdu, yani kol çantası tek çareydi.

"Şimdi ikimiz de resmen kanun kaçağıyız," dedi; hemen ulaşabilmek

amacıyla, el çantasının orta bölümünün fermuarını kapatmamıştı.

"Uçağa bindiğimiz anda zaten kanun kaçağıydık."

"Evet, yani, New Mexico'da bile öyleyiz."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bili Bonney Santa Fe'den çıkmamış mıydı?" diye sordu Martie.

"Billy the Kid mi? Bilmiyorum."

"Sonuçta, New Mexico'dan çıktı. Şu kadannı söyleyeyim, Billy the Kid gibi kahrolası şeyler hissetmiyorum. Tabii o da ortalıkta donunu ıslatacak kadar korkarak dolaştıysa baş-

ka."

Bir alışveriş merkezinde durup minikaset ve pilleriyle birlikte bir kayıt cihazı aldılar.

Bir telefon kulübesine zincirlenmiş telefon rehberinde Roy Closterman'm dosyasındaki makalelerden derledikleri kısa isim listesini incelediler. Bazılan rehberde yoktu; ya öl-müşlerdi, ya da başka bir şehre taşınmışlardı -veya artık bü-

yümüş olan kızlar evlenmişti, yani yeni isimleriyle yaşamak-taydılar. Yine de, listedeki birkaç kişinin adresini buldular.

Martie teybin pillerini taktı ve çalışma talimatlarını gözden geçirdi. Kayıt cihazı bir basitlik abidesiydi ve kullanımı çok kolaydı.

Ne çeşit tanıklıklar toplayacaklarından veya bunların Kaliforniya polisine kendi elleriyle verecekleri hikâyeyi ne kadar destekleyeceğinden emin değillerdi, ama denemekten zarar gelmezdi. Oluşturulacak içerik içinde, Ahriman'dan zarar gören diğer insanların ifadeleri olmazsa, Susan'm telefon ko-nuşmasına ait kasetleri olsa bile, Martie ve Dusty'in şikayetleri paranoyak laflar kadar grotesk görünür ve ciddiye alınmazdı.

İki avantaj yüreklendiriyordu onları. Birincisi, Santa Fe'de, Roy Closterman'm ortaya çıkaramadığı şeyler yüzünden Ahriman'dan nefret eden, onun tıp doktoru ve terapist yeminine karşı en büyük suçu işlediğinden şüphelenen ve buna rağmen engellenmeden çalışmasını sağlayan tüm şöhreti ve tıp lisansıyla birlikte eyalet dışına kaçarak kovuştur-madan kurtulmasına aşın öfkelenen insanlar olduğunu biliyorlardı. Bu insanlar, elbette, potansiyel müttefiklerdi.

İkincisi, Ahriman, geçmişinin onlar tarafından bilindiği-ni fark etmemişti ve geçmiş beyin yıkama deneylerinin kö-

kenlerine ulaşacak kadar zeki ve hırslı olduklarına pek ihtimal vermezdi, bunun için de onları Santa Fe'de aramak ak-lına bile gelmezdi. Brian'm

kulağını kesen gizemli adamlann korkunç dikkatini çekmeden çalışacakları, en azından bir ya da iki gün, hatta belki daha fazla gün demekti bu.

Burada, Ahriman'm eski topraklannda, psikiyatrlara ve esrarengiz ortaklanna ait radar menzilinin altında seyrederek, hikâyeleri için yeterince bilgi toplayabilir ve Kaliforniya'daki otoritelere ulaştığında inanılırlığı olacak bir şekle so-kabilirlerdi.

Hayır. *'Olabilirlik'* düzgün bir kelime değildi. *'Olabilirlik'*

mağlup insanın kelimesiydi. Galiplerin sözlüğünden *'Olmalı'*

kelimesini seçmişti Martie. Yeterli bilgiyi toplamalıydılar; ve toplamak zorunda olduklan için, toplayacaklardı. Hareket.

Alışveriş merkezinden çıktıktan soma Martie kullandı arabayı; Dusty haritayı inceliyor ve yön gösteriyordu.

Bu yüksek topraklarda, gökyüzü yakın ve New Mexico alçıtaşı rengindeydi. Tepede yavaşça toplanan bulutlar da buz gibiydi ve radyodaki hava raporuna göre gün bitmeden kar üstüne kar bırakacaklardı.

Assisi Saint Francis Katedrali'nden birkaç blok ötede oturan yöre sakinleri, yüksek, kademeli kemer içindeki mafsallı ahşap bir kapıyla ve kerpiç bir duvarla çevrelenmişti.

Martie kaldmma park etti. O ve Dusty, kayıt cihazı ve gizlenmiş silahla birlikte, mistik Santa Fe'ye biraz Kalifornia havası getirerek, ziyarete gittiler.

Kapmm yanmda, bakır renkli camı olan bakır lambanın altına, toprak duvann dibine, kırmızı yapraklar dökülmüştü.

Bu zamanı geçmiş, canlı sonbahar örtüsü kısmen iticiydi, ama buzların kırmızı yaprakları kapladığı yerler renkli ve pü-

rüzsüz görünüyordu.

Kapı aralıktı ve ardında tuğladan bir önavlu uzanıyordu.

Çimenler ve yüzyıl bitkileri kısa kesilmişti ve uzun ağaçlar güneşin işlemediği koyu gölgeler yaratıyordu.

Pueblo tarzı tek katlı ev, tek başına, eyaletin Büyülü Topraklar diye anılmasını haklı çıkarıyordu. Sağlam, yuvar-latılmış kenarlar, yumuşak hatlar ve toprak tonlan. Tek çer-

çeveli, derin kapı ve pencere boşluklan.

Zamanla düzgünleşmiş köknar kütüklerinden sütunlar-la ve mavi yıldız desenleriyle boyanmış oyma dirseklerle des-teklenen sundurma, yapıyı daha geniş gösteriyordu. Tavanda, çatıyı destekleyen köknar vigalar arasındaki boşlukta titrek kavaktan yapılmış latillalar köprü işlevi görüyorlardı.

Kemerli kapmm üstüne rozetler, deniz kabuklan ve ip örgüler işlenmişti.

El-dökümü, el-işlemeli demir yabani kurt kapı tokmağı arka ayaklanndan asılmıştı. Ön ayaklan, kapı-

ya sabitlenmiş demirden bir plakaya doğru salmıyordu ve Dusty onu vurduğunda çıkan ses, soğuk ve durgun hava içindeki önavluda yankılandı.

Kapı sesine otuzlu yaşlanndaki kadın cevap verdi, belli ki, ailesinin en fazla iki kuşaklık bir kısmında mutlaka İtal-yanlık vardı; diğer yandan, soy ağacının bir dalı da yüzüne kazınmış Navaho'lara uzanıyordu şüphesiz. Çıkık elmacık kemikleri, kuzgun tüyü kadar siyah gözleri, Martie'nin saç-

larından bile daha siyah saçlarıyla, yakasına mavi kuşlar iş-

lenmiş beyaz bluz, solgun kot etek, katlanıp dizlerine indi-rilmiş liseli kız çorapları ve aşınmış beyaz tenis ayakkabıları içinde hoş bir Güneybatı prensesiydi.

Dusty kendini ve Martie'yi tanıttı. "Chase Glyson'ı arıyoruz."

"Ben Zina Glyson," dedi kadın, "karışıyım. Belki yardım-cı olabilirim."

Dusty tereddüt edince Martie konuştu: "Onunla Dr.Ahriman, Mark Ahriman hakkında konuşmaktan memnuniyet duyacağız."

Bayan Glyson'un dingin yüzünde hiçbir değişme olmadı ve konuşurken sesi hâlâ nazikti, "Buraya kapıma geldiniz, şeytanın ismini zikrederek. Sizinle neden konuşayım?"

"Şeytan değil," dedi Martie. "Daha çok bir vampir ve o al-

çağın tam kalbine kazık çakmak istiyoruz."

Bayan Glyson'un kaçamaksız ve analitik bakışları kabile meclisindeki bir ihtiyannkiler kadar keskindi. Bir süre sonra, geri çekildi ve onları soğuk sundurmanın altından ka-im kerpiç duvarların ardındaki, sıcak odalarla dolu eve aldı.

Doktor, her zamanki gibi, saklı bir tabanca taşımıyordu, ama Rhodes olayındaki tüm bilinmeyenlerin ışığında ihtiyatın en iyi silah olduğuna inanmıştı.

Martie ve Dusty uzakta New Mexico'dayken onun için acil tehlike değildiler. Onlara hükmedecek isimleri -*Shaw*, *Narvily*- okuyabilecek kadar yaklaşabilirse, geldiklerinde de bir tehdit oluşturmayacaklardı.

Skeet ayrı bir sorundu. Uyuşturucunun delik deşik etti-

ği süngersi beyni, periyodik bir yeni-yükleme olmaksızın, bir kontrol programının temel detaylarını alacak gibi görünmü-

yordu. Eğer bu ufak ahmak iblis, herhangi bir sebeple, Ahriman'ı ele vermeyi aptal kafasına sokmuşsa, *Dr.YenLo* ismine hemen tepki vermeyebilir ve yanında bulundurduğu bir bı-

çağı veya tabancayı ya da başka bir silahı kullanacak zaman bulabilirdi.

Doktorun Ermenegildo Zegna yapımı, çift-göğüslü, çizgili, gri takımı zarif bir biçimde dikilmişti; ve bir moda kuralı olarak, omuz altına silah kılıfı takıp giysi çizgilerini mahvetmeye karşı bir federal yasa çıkarılmalıydı. Neyse ki, bir ön-görü insanı olan doktorun sipariş ettiği kendine özgü yumu-

şak deri kılıf, tabancayı kolun altında öyle bir kuytuda ve vü-

cuduna öyle bir yapışık gizliyordu ki, İtalya'daki usta terziler bile silahı bulamazlardı.

Göz zevkini bozan şişkinlik elimine edilmişti; tabii Pear-ce kabze uzatmalı Taurus PT-111 Milenyum kompakt silah otomatikti. Çok küçük ama etkili.

Meşgul gecenin ardmdan doktor geç vakit uyumuştu ki bu doğaldı; çünkü merhum Susan Jagger'la olağan Perşem-be-sabahı randevularına gitmek zorunda değildi artık. Öğle yemeği sonrasına kadar hiçbir işi olmadığından, en sevdiği antik-oyuncakçı dükkanına gidip Marx yapımı bir Dodge Şehri Çatışmaları oyun setini sadece 3250 ve metal-kalıplı bir Johnny Lightning Özel Ferrarisini sadece 115 dolara almanın tadını çıkardı.

Diğer müşterilerden birkaçı dükkan sahibiyle çene çalarak oyuncakları inceliyordu ve Dr. Ahriman, sırf onları şa-

şırtmak için, ortalıkta hiçbir tahrik yokken silahını çekip üstlerine kurşun yağdırsa nasıl olurdu diye hayal ederek ne-

şelendi. Yapmadı, tabii ki, çünkü alışverişten memnundu ve gelecekteki diğer hazineler adına dükkan sahibinin kendisinden hoşnut kalmasını istiyordu.

Mutfağa pişmekte olan mısır ekmeği kokusu sinmişti; sobanın üstündeki geniş çanaktan güçlü bir çekirdeksiz kır-mızı biber aroması yükseliyordu.

Zina, iş yerindeki kocasını aradı. Kanyon Yolu'nda bir galeri sahibiydiler. Martie ile Dusty'nin kendisini neden aradıklarını duyunca, on dakikadan daha az sürede eve geldi.

Onu beklerken, Zina kırmızı seramik kupalar içinde tar-

çınla harmanlanmış sert kahve ve tepesine kavrulmuş çam fıstığı konmuş çarkıfelek kurabiyeleri getirdi.

Chase, eve geldiğinde, hayatım bir sanat galerisinde de-

ğil de, dağlarda kovboyluk yaparak kazandığı hissini uyandırdı: İnce uzun vücut, saman sarısı dağınık saçlar, rüzgâr ve güneşin aşındırdığı yakışıklı bir yüz. Bir ahıra girip şöyle bir yürüse atların hemen güven duyacağı, okşaması için ona doğru hafifçe kişneyerek başlarını hara

kapılarından uzata-cakları türden bir adamdı.

Masaya onların yanırıa otururken sesi sakin ama güç-

lüydü. "Ahriman size ve sizinkilere ne yaptı?"

Martie ona Susan'dan bahsetti. Gittikçe artan agorafobiden, şüpheli tecavüzlerden. Ani intihardan.

"Bir şekilde bunu yapmasını sağladı," dedi Chase Glyson. "Buna inanıyorum. Kesinlikle inanıyorum. Bu kadar yolu sadece arkadaşınız için mi geldiniz?"

"Evet. En yakın arkadaşım." Martie daha fazlasrnı anlatmak gereği duymadı. "Ailemi mahvetmesinin üzerinden ge-

çen on dokuz yıl," dedi Chase, "o iğrenç kıçını kaldırıp Santa Fe'den ayrıldıktan sonra en az on yıl. Bir ara, öldüğünü umut etmiştim. Ama sonra kitaplarıyla meşhur oldu."

"Mahzuru yoksa anlattıklarınızı kaydedebilir miyiz?" di-ye sordu Dusty.

"Hayır, hiçbir mahzuru yok. Söyleyeceğim şu ki... lanet olsun, bunu polislere, çeşitli bölge savcılarına yıllar boyu belki yüzlerce kez söyledim, yüzüm mavi bir yabani kurttan daha mavi olana kadar. Ama hiçbiri beni dinlemedi. Eh, iç-

lerinden biri dinleyip doğruyu söylediğimi düşünmüştü, ama Ahriman'm nüfuzlu arkadaşlan onu ziyaret ettiler, biraz inanç aşıladılar ve sonunda adam annemle babam hakkında hangi boktan şeye inanmalannı *istedilerse* ona inandı."

Martie'yle Dusty, Chase Glyson'u teybe kaydederken, Zi-na kerpiç şöminenin yakınma, bir ressam sehpasının önündeki tabureye tünemiş, daha önce hepsinin oturduğu adi-

çam masanın bir köşesinde gözlerine ilişen sıradan bir kara-kalem tabloya devam ediyordu. İki ağızlı nikah testilerini de içeren, alışılmamış şekilli beş Hint çömleği.

Chase'in hikâyesindeki tema Roy Closterman'm dosyasındaki küpürlerle aynıydı. Teresa ve Cari Glyson yıllar boyu başanlr bir anaokulu işletmişlerdi; Küçük Tavşan Anaokulu, kendileri ve üç okul görevlisi her iki cinsten çocuklara cinsel tacizde bulunmakla suçlanana dek. Yıllar sonra Laguna Sahili'nde yaşanan Ornwahl olayındaki gibi, Ahriman çocuklarla güya özenli, psikiyatrik olarak geçerli keşifsel konuş-

malar yaptı, bazen hipnotik gerilemeyi kullandı ve suçlamalan onaylayan bazı hikâyeler buldu.

"Hepsi uydurmaydı, Bay Rhodes," dedi Chase Glyson.

"Benim ailem tanışmak isteyeceğiniz en iyi insanlardır."

Zina sözü aldı: 'Terri, Chase'in annesi, bir çocuğa vurmak için elini kaldırmaktansa, o eli kökünden kesmeyi yeğ-

lerdi."

"Babam da öyle," dedi Chase. "Üstelik, Küçük Tavşan'a ayda yılda bir uğrardı. Sadece birkaç onarım yapmak için; elinden iş gelen biriydi. Okul annemin işiydi. Babam bir araba acentasmm yan sahibiydi ve orayla meşgul olurdu. Şehirdeki insanlann çoğu bunlann tek kelimesine bile asla inanmadı.

"Ama inananlar da oldu," diye ekledi Zina, kederli bir sesle.

"Ah," dedi Chase, "birileri hakkında her şeye inananlar her zaman vardır. Onların kulaklanna Son Yemek'te İsa'nın körkütük sarhoş olduğunu fısıldasan, cehennem azabında yanmak adına, kulaktan kulağa dedikodusunu yaparlar. Ço-

ğu insan bunun doğru olamayacağına hükmetti ve fiziksel delil bulunamadığı için mahkumiyetle sonuçlanmadı... ta ki Valerie-Marie Padilla kendini öldürene kadar."

Martie, "Öğrencilerden biri, beş yaşında bir kız çocuğu."

dedi.

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 2 8

"Evet, bayan." Chase'in yüzü sanki tavanla arasından bir bulut geçmiş gibi karardı. "Geride güle-güle mesajı bıraktı, kuru boya bir resim, her şeyi değiştiren o hazin çalakalem çizim. O ve bir adam."

"Anatomik olarak uyuşuyor," dedi Martie.

"Daha da kötüsü, bıyıklı bir adam... babam gibi. Resimde kovboy şapkası giymişti, kırmızı bantlı beyaz bir şapka, üstünde kara bir tüy olan. Babamın her zaman giydiği türden bir şapka."

Zina Glyson hepsinin dikkatini çekecek şekilde resim defterinin ilk sayfasını yırttı, avucunda top yapıp şömineye fırlattı. "Chase'in babası benim vaftiz babamdı ve babamın en yakın dostuydu. Carl'ı yürümeye başladığım yıllardan be-ri tanırdım. O... insanlara saygı duyardı, kim olduklarına bakmadan, ne kadar fakir olduklarını veya hangi hataları yaptıklarını umursamadan. Çocuklara da saygı duyardı, onları dinler ve korurdu. Elini bana o *şekilde* hiç sürmemiştir ve Valerie-Marie'ye dokunmadığını biliyorum. Eğer kız kendini öldürdüyse, bunu iğrenç, şeytan kılıklı Ahriman kafasına soktuğu içindir; çarpık seks ve okulda hayvanları kurban edip kanlarını içmeye zorlanmak hakkında anlattığı tüm hi-kâyeler yüzündendir. Bu çocuk beş yaşındaydı. Hipnoz sıra-sında böyle şeyleri sormak için, hiç olmamış

şeyleri hatırlamasına yardım etmek için bir çocuğun kafası bu kadar karıştırılır mı, bu kadar berbat bir bunalım yüklenir mi?"

"Sakin ol, Zee," dedi kocası yatıştırmak için. "Hepsi uzun zaman önceydi."

"Benim için değil." Firma gitti. "O ölene kadar bitmeyecek." Sağ elini fırının içine daldırdı. "Ve ölüm ilanına bile inanmayacağım." Fırından kızarmış mısır ekmeğiyle dolu tepsiyi çıkardı. "Cesedini kendi gözlerimle görmeliyim ve tepki verip vermeyeceğini anlamak için parmağımı gözüne sokmalıyım."

"O zaman on yedi yaşındaydım," dedi Chase, neredeyse kendiyle konuşarak. "Beni neden suçlamadıklanm Tanrı bilir. Nasıl kurtuldum? Neden tüm aile değil de sadece onlar yakılması gereken cadılardı?"

Dusty, Zina'nm bahsettiği bir şeye geri dönerek, kilit bir soru sordu: *"Eğer* kız intihar ettiyse? Ne demek istediniz?"

"Anlat ona, Chase," dedi Zina, mısır ekmeğini kırmızı biber çanağından çıkartırken. "Ufak bir çocuğun kendi başma yapabileceği bir şey miymiş bir düşünsünler."

"Annesi yan odadaymış," dedi Chase. "Silah sesini duymuş, koşmuş, olaydan saniyeler sonra Valerie-Marie'nin ya-nındaymış. Odada önceden başka birinin bulunma ihtimali yokmuş. Yani kız babasının tabancasıyla kendini vurmuştu, şüphe yoktu."

"Tabancayı dolaptaki kutudan çıkarmak," dedi Zina. "Ve ayrıca bir kurşun kutusunu. Sonra silahı doldurmak. Hayatında eline hiç silah almamış bir kız."

"İnanması çok zor olan şey bu bile değil," dedi Chase.

"En zoru..." Duraksadı. "Bu pek hoş bir şey değil, Bayan Rhodes."

"Kaldırabilirim," diye onu mertçe temin etti Martie.

Chase devam etti: "Valerie-Marie'nin kendini öldürüş

şekli... haberler bu olayı kendinden-iğrenme, cinsiyetini reddetme ifadesi, taciz edilmenin sonucunda cinsel görünüşü-

nü yok etme çabası şeklinde tanımlayan Ahriman'dan alıntı-

lar yaptılar. Bu küçük kız, nasıl desem, tetiği çekmeden ön-ce, tamamen soyunmuş ve silahı... şeye... içine sokmuştu."

Martie, ayağa fırlamayı düşündüğünde, çoktan ayaktay-dı bile. "Aman Tanrım." Hareket etmeli, bir yerlere gitmeli, bir şeyler yapmalıydı, ama Zina Glyson dışında - ki onun orada olduğunu ancak bir süre sonra fark etmişti- gidecek bir yer bulamadı, kadına sarıldı, tıpkı böyle zamanlarda Susan'a

sarıldığı gibi. "Sonra onunla buluşmaya devam ettin mi?"

"Evet," dedi Zina.

"Ve ona destek oldun. Ve onunla evlendin."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Chase.

"Kimbilir nasıl bir şeydir," dedi Martie, "bir intiharın ar-dından Carl'ı diğer kadınlara karşı savunmak ve oğlunun ya-nında olmak."

Zina, Martie'nin kucaklamasını onun kadar doğallıkla kabul etti. Onca yıl sonra bile anılar bu Güneybatı prensesi-ni ürpertmişti, ama hem Sicilya hem de Apaçi kadınları ağ-

lamaktan hoşlanmazdı.

"Kimse Chase'i suçlamadı," dedi kadm, "ama damgalan-dı. Ve ben... insanlar yüzüme güldüler, ama çocuklarını benden uzak tuttular. Yıllarca."

Martie, Zina'yı yeniden masaya götürdü ve dördü birlikte oturdular.

"Cinsiyet reddetme ve cinsel-görünüşü yok etme gibi psikolojik laf salatalarını unutun şimdi," dedi Zina. "Valerie-Marie'nin yaptığı şeyi, hiçbir çocuk düşünemezdi. Hiçbir çocuk. Küçük kız bunu yaptı çünkü birisi onun kafasma bunu yapmasını soktu. Olanaksız görünse de, kulağa delilik gibi gelse de, Ahriman ona silahı nasıl dolduracağını gösterdi ve kendisine ne yapması gerektiğini anlattı; ve kız eve gidip yaptı bunu, çünkü o... o, bilemiyorum, hipnotize edilmişti ya da öyle bir şey işte."

"Bu bize olanaksız ya da delilik gibi gelmiyor," diye destekledi Dusty. Valerie-Martie'nin ölümü tüm şehrin içini par-

çalamıştı ve diğer Küçük Tavşan çocuklarının da intihar eğiliminde olma ihtimali, Zina'nm Veba Yılı dediği bir çeşit toplu histeriye yol açmıştı. Yedi kadm ve beş erkekten oluşan jürinin yedi sanığın hepsini oybirliğiyle suçlu bulması bu ve-ba esnasında olmuştu.

"Belki bilirsiniz," dedi Chase, "diğer mahkumlar için çocuk tacizcileri alçakların alçağıdır. Babam... hapishane mutfağmdaki işi başında öldürüldüğünde henüz on dokuz haftadır içerideydi. Dört bıçak darbesi, biri arkadan böbreklerine, ikisi önden bağırsaklarına. Muhtemelen, iki herifin arasında kalmıştı. Kimse konuşmadı, yani kimse ceza almadı."

"Anneniz hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu Dusty.

Chase başını salladı. "Okuldaki diğer üç hanım, iyi insanlardı, hepsi - dörder yıl aldılar. Annem beş yıldan sonra serbest bırakıldı, ama bıraktıklarında kanser hastasıydı."

"Resmi olarak kanserden öldü, ama aslında onu öldüren şey utançtı," dedi Zina. 'Terri iyi bir kadındı, nazik bir kadm-dı ve *gururlu* bir kadındı. O

hiçbir şey yapmadı, *hiçbir şey*, ama insanlar onun yaptığını *düşündüler* diye utançtan kendi kendini yiyip bitirdi. Bizimle yaşadı, ama uzun süre değil.

Okul kapanmıştı, Cari araba acentasmdaki hissesini kaybetmişti. Yasal faturalar her şeye el koydu. Kıt kanaat geçiniyorduk ve onu gömmek için parayı zar zor bulduk. On üç yıl, öleli beri. Bana dün gibi geliyor."

"Peki bu aralar sizin durumunuz nedir?" diye sordu Dusty.

Zina ve Chase birbirlerine baktılar, kitaplar dolduracak kadar yüklü kısa bir bakışma.

Konuşan Chase oldu: "Eskisinden çok daha iyi. Bazıları hâlâ hepsine inanıyor, ama Pastore ölümlerinden sonra sa-yıları azaldı. Ve bazı Küçük Tavşan çocukları... sonunda sözlerini geri aldılar."

"On yıl sonunda." Zina'nm gözleri o anda antrasitten da-ha kara ve demirden daha kafaydı.

Chase iç çekti. "Belki bu sahte anıların unutulmaya baş-
lanması on yıl alıyordur. Bilemiyorum."

'Tüm bu zaman boyunca," diye merak etti Martie, "hiç eşyalarınızı toplayıp Santa Fe'yi terk etmeyi düşünmediniz mi?"

"Santa Fe'yi seviyoruz," dedi Chase; açıklamasında kalbinin sesi duyuluyor gibiydi.

"Yeryüzündeki en iyi yer," diye onayladı Zina. "Üstelik, eğer terk etseydik, birkaç kişi çıkıp bizim gitmemizin her şe-yi kanıtladığını, utançtan sürünerek kaçtığımızı söylerlerdi."

Chase başıyla onayladı. "Ama sadece birkaç kişi."

"Bir kişi bile olsa," diye devam etti Zina, "yine de gitmez ve ona bu zevki yaşatmazdım."

Zina'nm elleri masadaydı ve Chase bir eliyle ikisini de kavradı. "Bay Rhodes, eğer size yardımı olacağını düşünürseniz, bazı Küçük Tavşan çocukları, sözlerini geri alanlar, sanırım sizinle konuşurlar. Bize geldiler. Özür dilediler. Hiç-
biri kötü değil. Kullanıldılar. Yardım etmek isteyeceklerini düşünüyorum."

"Eğer ayarlayabilirseniz," dedi Dusty, "yarın tüm günü-
müzü onlara adarız. Bugün, hâlâ güneş varken ve kar yağ-
madan önce, Pastore çiftliğine gitmek istiyoruz."

Chase sandalyesini masadan geri itip ayağa kalktı. Sanki önceki halinden daha uzun görünüyordu. "Yolu biliyor musunuz?"

"Bir haritamız var," dedi Dusty.

"Eh, sizi yarı yola kadar götürürüm," dedi Chase. "Çün-kü Pastore çiftliğine varmadan önce bir yere uğraşanız iyi olur. Bellon-Tockland Enstitüsü'ne."

"O da nedir?"

"Söylemesi güç. Yirmi beş yıldır orada. Mark Ahriman'm arkadaşlarını bulabileceğiniz bir yer, tabii arkadaşı varsa."

Zina, üzerine bir ceket veya kazak almadan, sokağa kadar onlarla birlikte geldi.

Bu kış gününde tek ses, mafsallı kapının demir mente-

şelerinden çıkan gıcırdamaydı, sanki şehirdeki tüm canlılar yok olmuş gibi, sanki Santa Fe, kum denizindeki bir hayalet gemiymiş gibi.

Sokakta trafik yoktu. Ne gezinen kediler, ne öten kuşlar.

Durgunluğun tüm ağırlığı çökmüştü dünyanın üstüne.

Önlerindeki Lincoln Navigator'un sahibi olan Chase'e dönerek, "Sokağın karşısındaki şu kamyonet bir komşuya mı ait?" diye sordu Dusty.

Chase baktı, başını salladı. "Sanmam. Belki. Neden?"

"Nedeni yok. Şık görünüşlü bir kamyon, hepsi bu."

"Bir şey geliyor," dedi Zina, gökyüzüne bakarak.

Martie, başta, yağan kan kastettiğini sandı, ama kar falan yoktu.

Gökyüzü griden çok beyaz sayılırdı. Eğer bulutlar hareket ediyorsa bile, devinimleri içseldi, aşağıdaki. dünyaya sun-dukları soluk kabuk arkasına saklanmışlardı.

"Kötü birşey." Zina, Martie'nin kolunu tuttu. "Apaçi ön-sezilerim. Savaşçı kan şiddetin geldiğini hisseder. Dikkatli ol, Martie Rhodes."

"Oluruz."

"Keşke Santa Fe'de yaşasaydmız."

"Keşke Kaliforniya'da yaşasaydmız."

"Dünya çok büyük ve bizler çok küçüğüz," dedi Zina ve yeniden kucakladılar birbirlerini.

Martie, Chase'in Navigator'unu takip ederek arabaya yo-la sürdüğünde, Dusty'ye baktı. "Kamyonet olayı nedir?"

Dusty koltuğunda geri dönüp arka camdan bakarak ko-nuştu: "Sanki daha önce gördüğümü anımsıyorum."

"Nerede?"

"Kayıt, cihazını aldığımız alışveriş merkezinde."

"Geliyor mu?"

"Hayır."

Bir sağ tali yol ve üç blok sonra, yine sordu: "Şimdi?"
"Hayır. Sanınm yanıldım."

65

Kaliforniya'da, yani Santa Fe'den bir zaman kuşağı batı-

da, Mark Ahriman, Laguna Beach'teki şık bir kulüpte, iki ki-

şilik bir masada, tek başına öğle yemeğindeydi. Uzaktan göz kamaştıran Pasifik manzarası solunda kalıyordu; sağındaki masalarda ise çoğu iyi giyimli ve paralı öğle kalabalığı oturuyordu.

Hepsi mükemmel değildi. İki masa ötede, otuzunda bir beyefendi -bu kelimeyi elastik sınırlarına zorluyordu- zaman zaman öylesine cırtlak ve uzatılmış kahkahalar anırıyordu ki, Pecos'un batısındaki tüm eşekler her patlamada kulaklarını dikiyor olmalıydılar. Yan masadaki ninemsi kadm hardal sarısı gülünç bir kloş şapka giymişti. Salonun en dibindeki masada oturan nispeten genç altı kadm edepsiz şekilde kı-

kırdıyordu. Garson yanlış aperatif getirmişti ve ancak usan-dıracak kadar zaman sonra doğru tabakla gelebilmişti.

Yine de doktor hiçbirini vurmadı. Onun gibi gerçek bir oyun adamı için basit bir atış cümbüşü çok az zevk verirdi.

Akılsız bir coşku, akli dengesini yitirenlere, umutsuz aptal-lara, aşırı kendini beğenmiş ve hiç öz disiplini olmayan, sü-

müklü delikanlılara, dünyaya salı günü değiştirmeyi amaçlayan fanatik siyasi tiplere yakışırdı. Ayrıca, minik 9 mm'lik tabancasmdaki iki sütunlu şarjörle sadece on el ateş edebilirdi.

Yemeğini bir dilim unsuz acı çikolatalı kek ve safran dondurmasıyla sonlandıran doktor hesabı ödedi ve komik kloş şapkalı kadına bile af bahşederek ayrıldı.

Perşembe öğleden sonrasında hoş bir serinlik vardı, ayaz değildi. Rüzgâr geceleyin Japonya'ya doğru üflemişti kendini. Gökyüzü gebeydi, ama şafakla birlikte beklenen yağmur boşanmamıştı henüz.

Görevli, Mercedes'i getirdiğinde Dr. Ahriman el tırnaklarını inceliyordu. Manikürünün kalitesinden o denli hoşlanmıştı ki, etrafındaki olaylara neredeyse hiç dikkat etmiyor, gözünü -güçlü, erkeksi ve bir piyanistin zarafetle törpülenmiş parmaklarına sahip- ellerinden alamıyor, sokağın karşı-

sında park etmiş pikapta pinekleyen adamı neredeyse fark edemiyordu.

Bej kamyonet gayet bakımlıydı, ama yeni değildi; bin yıl sonra bile koleksiyon değeri olmayacak türden bir kamyo-netti, bu yüzden Ahriman imalat veya model tarihi konusunda hiçbir fikri olmadığını düşünmekten

başka bir ilgi göstermedi. Kamyonetin kasası kamp plastiğiyle kapatılmıştı; doktor onda bir tatil geçirmek düşüncesinden ürperdi.

Pinekleyen adam, yabancı biri olmasına rağmen, anlaşılmaz şekilde tanıdık geldi. Kırklı yaşlarının başında, kızılımsı saçlı, yuvarlak kırmızı suratlı ve kaim gözlüklü. Doğrudan Ahriman'a bakmıyordu, ama tavırlarında onu *gözlediğini* ba-

ğıran bir şeyler vardı. Saatine bakıyormuş numarası yaptı, sonra yakındaki bir dükkana doğru sabırsız bakışlar yöneltti, sanki birini bekliyormuş gibi, ama Başkan'm burnunu yiyen adam kılığında hayatının rolüne hazırlanan sinema yıl-dızından bile kötü bir rol yeteneği vardı.

Antik oyuncak dükkânı. Sadece birkaç saat önce. Buraya yarım saat ve altı kasaba uzaklıkta. Doktor bu kızaran adamı orada görmüştü. Diğer müşterileri kapris dışında hiç-

bir neden yokken silahla yere serince dükkan personelini sarsacak şoku hayal ederek kendini eğlendirdiği sırada, akıl gözüyle nişan aldığı iki sürekli müşteriden biriydi. Üç milyon nüfuslu bir bölgede birkaç saat içinde ikinci kez karşılaşma-nın yalnızca tesadüf olması pek inandırıcı değildi.

Kamp kasalı bej bir kamyonet genellikle polis gözetimi veya özel dedektifle bağdaşacak türden bir araç değildi.

Ahriman daha dikkatli baktığında, kamyonette standart radyo antenine ek olarak iki anten daha bulunduğunu ay-rımsadı. Birisi kamçı antendi, şoför mahalline iliştirilmişti ve büyük ihtimalle bir polis-telsiz alıcısına destek veriyordu.

İkincisi arka tampona vidalanmış acayip bir aletti: Tepesinde siyah bobinle çevrili, çivili bir baş bulunan, bir buçuk metre uzunluğunda, düz, gümüş rengi bir anten.

Dr. Ahriman arabayla restorandan uzaklaşırken pikabın takip etmesine şaşırmadı.

Kızarık adamm iz sürme tekniği amatörceydi. Mercedes'in tamponuna takılmak yerine, belki de televizyondaki salak dedektif şovlarını izlerken öğrendiği üzere, bir hatta iki arabanın araya girip perdelemesine izin veriyor, ama Ahriman'ı bir iki saniye gözden kaybedecek kadar güvenmiyordu kendine. Sabit bir hızla, caddenin orta şeridinden veya sağ-

da park etmiş araçlara cesaret edebildiği kadar yaklaşarak ilerliyor, önündeki trafik kısa süreliğine Mercedes görüntü-

sünü sakladığında ya ileri gidiyor ya da geri kalıyordu. So-nuç olarak, doktorun arka penceresindeki veya dikiz aynasındaki görüntüde, trafiğin

seyrindeki tek anormallik, ace-mice göze çarpan, büyük anteniyle havayı yaran, karnaval geçişindeki Dodgem arabası gibi zikzaklar çizen pikapü.

Bu çağda, gelişmiş bilişim teknolojisi ve hatta uydu izlemesi diye bir şey varken, polisler bir şüpheliyi bir buçuk kilometre yakınma bile sokulmadan gece-gündüz izleyebilirler-di. Pikaptaki bu izci öylesine mağluptu ki, tek profesyonel hareketi, antenini fosforlu Polistiren toplarla *süslememiş* olmasıydı. Doktorun kafası karıştı -arkasından dolap çevriliyordu.

Az ziyaret edilen semtlerde, pikapı perdeleyen trafiğin olmadığı sakin caddelerde turlamaya başladı. Beklediği gibi, takipçisi siper yoksunluğunu telafi etmek için geride kaldı, neredeyse bir blok geride, avının ancak bir öküz kadar akli kapasitesi ve ilgi çapı olduğundan emin gibi görünüyordu.

Niyetini belli etmemek için dönüş sinyali vermeyen doktor aniden sağa saptı, en yakın evin garaj yoluna girdi; arabayı geri vitese aldı ve yola geri döndü, aptal takibine devam eden pikap köşeyi dönüyordu.

Dr. Ahriman kamyonete önce yaklaşıp sonra geçerken, gözetlendiğinin farkında değilmiş de sadece bir adres arıyormuş numarası yaptı. Sola doğru kaçamak iki bakış bu oyundaki gizemin çoğunu çözmek için yeterliydi.

Köşede sahiden durdu, Mercedes'ten indi, sokak levha-sına doğru yürüdü ve elindeki hayali kâğıtta yazılı hayali ad-rese bakıp sanki birisi ona yanlış bilgi vermiş gibi kafasını kaşıyarak sokak ismini ve blok numaralarını inceledi.

Arabasına dönüp yola koyulduğunda, bej pikapm yeniden peşine düştüğünü fark edene dek ağırdan aldı. Onları kaybetmek istemiyordu.

Ama bu sabah oyuncakçı dükkanında birlikte dolaşmaları dışında şoför hâlâ bir yabancıydı onun için; bununla birlikte, şoför kamyonette yalnız değildi. Ahriman'm Mercedes'ini görünce hayretle yerinden sıçrayıp başını öteye çevirmiş olan Skeet Caufıeld yolcu koltuğundaydı.

Dusty ile Martie, New Mexico'da doktorun geçmişini didik didik ederken, Skeet de dedektifçilik oynuyordu. Bu şüphesiz kendi ham fikriydi, çünkü ağabeyi bunu ona yaptırmayacak kadar zeki sayılırdı.

Mount Palomar gözlüklü kırmızı adam muhtemelen Skeet'in dumancı, hapçı, damarcı ahbaplarından biriydi. Çingve Çong'un oynadığı Sherlock Holmes ve Watson ikilisi.

Dusty ile Martie'ye New Mexico'da ne olursa olsun, asıl yarım kalan iş Skeet'di. Onu tıpış tıpış damdan atlaması için gönderdiğinden beri, son iki gündür, önceliği peynir kafalı zomdan kurtulmaya ayırmıştı.

Artık, Skeet'in yerini tespit etme zorunluluğundan kurtulan Dr. Ahriman, onu eteğine takmış halde, sadece makul bir hızla direksiyon sallayacaktı, fırsatı değerlendirece-

ği zaman gelene ve bu beklenmedik gelişmenin avantajını kullanmak adına en iyi planı bulana kadar. Oyun başla-mıştı.

Martie, şehir sınırından beş mil ötede, neonlarla çizilmiş

ama henüz ışığı yanmayan dev erkek kovboyla kadm kovboyun dans ederken görüldüğü yol barının parkına Chase Glyson'un Navigator'unu takip ederek girdiğinde, müzik ve içki servisinin başlamasına daha birkaç saat vardı. Yüzlerini bardan öteye, otoyola vererek park ettiler.

Chase, SUV'undan indi ve kiralık Ford'un arka koltuğu-na geçti. "İşte, tam karşıda, Bellon-Tockland Enstitüsü."

Enstitü, devasa bir yabani adaçayı arazisinin tam ortasında yaklaşık yirmi dönümlük yer kaplıyordu. İki buçuk metre yüksekliğinde, örme taştan bir duvar tüm araziyi çev-reliyordu.

Duvarın ardında normalinden daha korkunç görünen bina, Frank Lloyd Wright'dan, özellikle de ünlü evi Şelale'den esinlenmişti. Ama bu Şelale, susuz olması bir yana, her binanın üstünde kurulduğu toprak parçasına uyum sağlaması gerektiğini düşünen Wright'i çiğnercesine -ve hatta alaya alırcasma- abartılı boyutlardaydı. Hiç değilse on bin metre-karelik, kocaman taş ve sıva yığını, çıplak kıraç coğrafyayı kucaklamıyordu; bir mimari yapıttan çok kendini doğadan *soyutlamış* bir gövde gösterisi gibiydi. Bu ancak Hitler'in fa-vori mimarı Albert Speer tarafından yeniden yorumlanmış

bir Wright eseri olabilirdi.

"Biraz Gotik," dedi Dusty.

"Orada ne yapıyorlar?" diye sordu Martie. "Dünyanın sonunu mu planlıyorlar?"

Chase güven verici konuşmadı. "Muhtemelen, evet. Ne yaptıklarını anlattıklarında doğrusu hiç anlam veremedim, ama belki siz benim kadar kaim kafalı çıkmazsınız. Araştır-ma, diyorlar... " Devam ederken, okuduğu bir şeyden alıntı yapıyor olmalıydı: "'Psikoloji ve psikofarmakolojideki son bu-luşları kullanarak hükümet, iş, kültür çevreleri ve toplumun bütünü için yeni yapısal modeller geliştirmek, ve böylelikle temiz bir çevreye, daha güvenilir bir adalet sistemine, insan potansiyelinin ortaya çıkarılmasına, dünya barışma... "

"Ve en nihayetinde, o pis rock'n roll'un yok edilmesine katkıda bulunmak" diye ekledi Dusty suratını ekşiterek.

"Beyin yıkıyorlar," diye açıkladı Martie.

"Eh," dedi Chase, "sanırım bu konuda sana karşı çıkamam ya da söyleyeceğin hiçbir şeye. Bana kalırsa, orada ka-za geçirmiş bir uzaylı gemisi bile olabilir."

"Uzaylıları tercih ederim, hatta canlı insanların tadına bakanları bile," dedi Dusty. "Büyük Birader beni çok daha fazla korkutur."

"Ah, burası devlet dairesi değil," diye temin etti Chase Glyson. "En azından görünür bir bağlantısı yok."

"Peki kim bu herifler?"

"Aslında enstitünün sermayesi ülkenin her yanındaki yirmi iki büyük üniversite ve geniş çaplı altı özel fon tarafından karşılandı ve bu kurumların desteği yanında büyük şirketlerin bağışlanyla da ayakta tutuluyor yıllardır."

"Üniversiteler?" Martie kaşlarını çattı. "Bu içimdeki az-gın paranoyayı hayal kırıklığına uğrattı. Büyük Profesör, Bü-

yük Birader kadar ürkünç değil."

"Eğer Kertenkele Lampton'la daha fazla vakit geçirsey-din, böyle düşünmezdin," dedi Dusty.

"Kertenkele Lampton?" diye sordu Chase.

"Dr. Derek Lampton. Üvey babam."

"Dünya barışı için çalıştıklarına göre" dedi Chase, "epey sıkı korunan bir yer olmalı."

Kuzeye doğru elli metre ötede enstitüye giden araçlar bekçi kulübesine bitişik heybetli giriş kapısmda durdurulu-yordu. Sıranın başındaki her ziyaretçiyle üç üniformalı adam ilgileniyor, hatta birisi sırığın ucundaki açılı aynayla arabanın çevresinde dönerek altını kontrol ediyordu.

"Ne arıyorlar?" diye merak etti Dusty. "Kaçak yolcu, bomba?"

"Belki ikisini birden. Yoğun elektronik güvenlik de var, Los Alamos'dan daha iyi korunuyor olabilir."

"Ama bu iyi bir örnek değil," diye hatırlattı Dusty, "çün-kü Çinliler Los Alamos'tan, ellerinde bizim nükleer sırları-

mızla, ellerini kollarını sallayarak çıktılar."

Martie söze girdi: "Şu güvenliğe bakılırsa, Çinlilerin Amerikan barış srrlarmı aşırmalarından korkmamıza gerek yok."

"Ahriman bu binadaydı," dedi Chase. "Kasabada özel iş-

yeri vardı, ama asıl işi buradaydı. Ve Pastore cinayetlerinden sonra kendini kurtarması için ipi çekenler de bu insanlardı."

Martie'nin pek aklı yatmadı buna. "Ama eğer bunlar devlet içinden

değilse, nasıl oluyor da polisleri ya da bölge savcılannı ve tüm herkesi kendi ezgilerine göre oynatabiliyor-lar?"

"Para, işin bir tarafı. Ve bağlantılar. Devlet adamı olma-maları, devletin hiçbir kurumu üzerinde etkili olmadıklarını göstermez. . . . .polis ve basın üzerinde de. Bu herifler Mafya'dan daha güçlü bağlantrlara sahipler, hem de çok daha iyi bir imaj altında."

"Uyuşturucu tezgahlamak, sahte CD üretmek ve kredi-hortumlamak yerine dünya barışı yaratmak."

"Kesinlikle. Ve düşünürsen, devlet içinde yer alsalar bu kadar iyi düzenleri olmazdı. Meclis araştırma komisyonları değil. Cevap verilecek şarlatan politikacrlar değil. Sadece, iyi yarınlar için, iyi işler yapan, iyi insanlar ki böylelikle kimse onlara yakından bakma gereği duymuyor. Orada ne halt edi-yorlarsa etsinler, şundan eminim ki, insanların çoğu onların dünyayı kurtaran iyi adamlar olduğuna *inanıyor."*

"Ama sen inanmıyorsun."

"Ahriman'm hem aileme yaptıkları, hem de burayla arasındaki sıkı bağ yüzünden. Ama buralarda insanlar enstitü-

yü hiç düşünmüyorlar. Onlar için hiçbir önemi yok. Düşünseler bile, belli bir sempati hissediyorlar."

"Bellon ve Tockland kim?" diye sordu Martie. "Kornell Bellon, Nathaniel Tockland. Psikoloji dünyasının eski iki du-ayen profesörü. Yer onlann fikriydi. Bellon birkaç yıl önce öl-dü. Tockland'm yetmiş sekizlik emekli kocası bu çekici, zeki, neşeli -ve artık zengin mirasyedi- kadından yaklaşık elli yaş

büyüktü. İkisini görseniz, kadının o herifte ne bulduğunu hayatta anlamazdınız, çünkü yaşlı olduğu kadar somurtkan, sıkıcı ve çirkindi de."

Martie ile Dusty birbirlerine bakıp gözleriyle konuştular:

"Haiku." "Veya onun gibi birşey."

Chase devam etti: "Neyse, görseniz iyi olur diye düşün-düm. Çünkü, nasıl olur bilmem, ama bir şekilde bu Ahriman'ı açıklar. Ve kime karşı savaştığınız hakkında daha iyi bir fikir verir."

Wright etkisine rağmen, enstitü burada değil de Karpat-larm yüksek yerlerinde, devamlı çakan şimşeklerle -zarar görmek yerine- korunan ve hep sislerle çevrili Baron von Frankenstein'm kalesinin eteklerinde, kaleye giden yol üzerinde inşa edilse, çevresiyle daha uyumlu olurdu sanki.

Güzel öğle yemeğinden sonra Dr. Ahriman, Rhodeslerin evine doğru uzanmaya ve yangının neler yaptığını görmeye niyetlenmişti. Ancak şimdi

Skeet ve Müfettiş Clouseau'nun reenkarne halini kuyruğuna takmışken, o manzaralı rotaya sadık kalmak pek mantıklı değildi.

Hepsi bir yana, tüm günü boş değildi, öğleden sonra ran-devulu hastası vardı. Doğruca, ama yavaşça, Fashion Island'daki ofisinin yolunu tuttu.

Pikap aynı otoparkta, Mercedes'ten iki sıra geriye park ettiğinde, pikabın farkında değilmiş gibi yaptı.

14. kattaki dairesi okyanus manzaralıydı, ama önce binanın batı yakasındaki bir kulak-burun-boğaz uzmanının ofisine gitti. Bekleme salonunda otoparka bakan pencereler vardı.

Yazmakla meşgul olan sekreter, pencereye giden Ahriman'a bakmak için kafasını bile kaldırmadı; şüphesiz gelen kişinin diğer cıvık-burunlu, kırmızı gözlü, törpü sesli, rahatsız sandalyelerde oturan ve eski, bakteri yuvası dergileri okuyan marazlı grupla birlikte bekleyecek başka bir hasta olduğunu düşünmüştü.

Ahriman, gözleriyle kendi Mercedes'ini seçti; sonra hemen beyaz kamp kasalı bej kamyoneti aynmsadı. Korkusuz ikili kamyonetten inmişti. Ayaklannr gerip kollannr çevirerek derin nefes alıyorlar, açıkça avlarının yeniden görünmesine hazırlık yapıyorlardı.

Güzel.

Daireye vardığında sekreteri Jennifer'a perşembe öğle yemeğini, yani çavdar ekmeği ile tofu peynir ve minik lahana tostunu afiyetle yiyip yemediğini sordu. Tadının enfes oldu-

ğuna ikna olup -kadın sağlıklı besin manyağıydı; şüphesiz, doğuştan gelen tat alma oranı normal rakamın yarısından bile düşüktü- birkaç dakikalılığma, ofginko bilobayı düzenli ek besin olarak almanın gerekliliği ile ilgilenmiş gibi yaptıktan sonra ofisine kapattı kendini.

Kahya Cedric Hawthorne'a telefon etti ve koleksiyonunda en göze çarpan arabayı -1959 Chevrolet El Camino- ofisinin bulunduğu binanın otoparkına ikinci kapıdan girip bı-

rakmasını istedi. Anahtarı da sağ arka çamurluğun altındaki manyetik kutuya koyacaktı. Cedric'in karısı başka bir arabayla peşinden gelebilir ve onu eve geri bırakabilirdi.

"Ha, bir de kar maskesi getir," diye ekledi doktor. "Şoför koltuğunun altına koyarsın."

Cedric neden kar maskesi istendiğini sormadı. Onun işi soru sormak değildi. Bu alanda sıkı bir eğitim almıştı. Çok sıkı bir eğitim. "Evet, elbette efendim, bir kar maskesi."

Silahı zaten vardı.
Sonunda nasıl bir strateji izleyeceğine karar vermişti.
Oyunun parçalan yerine oturmuştu artık.
Az sonra, 05am zamanı.

66

Çiftlik evinin başlıca özelliği, zamanla aşınmış Meksika karosundan döşemeler ve kavak *latilla* kakmalannı ayıran açık *uigalarla* kaplı tavanlardı. Ana odalarda, aromatik ateş-

l e r - h a f i f koku çam kozalaklan birkaç servi dalından yayılı-

yordu- zevkle yontulmuş kerpiç şöminelerde çıtırdıyordu.

Kumaş koltuk ve kanepeler dışındaki tüm masalar, sandalyeler ve vitrinler, Stickley mobilya taklidi WPA-dönemi parçalarıydı ve ayakaltı olan her yer, zarif Navaho kilimleriyle kaplıydı -ölümlerin yaşandığı oda hariç.

Burada ateş yanmıyordu. Tek parça dışında bütün mobilyalar çıkarılıp satılmıştı. Yer çıplaktı.

İnce soluk ışık perdesiz pencereyi delip geçiyordu; du-varlardan soğuk yayılmaktaydı. Martie arada bir, gözünün ucuyla, sanki tamamen saydam bir gölgenin sessizce geçtiği-ni ve soluk ışığı perdelediğini görür gibi oluyor, ama doğrudan baktığında ortada hiçbir şey göremiyordu; ışık katı ve kesintisizdi. Elbette, burada, görülmeyen varlıklara inanmak oldukça kolaydı.

Odanın ortasında çubuklu arkalığıyla ahşap bir sandalye duruyordu. Belki de vaat ettiği rahatsızlık yüzünden özellikle seçilmişti. Bazı keşişler rahatlığın meditasyon ve duaya odaklanma kabiliyetini azalttığına inanırdı.

"Her hafta birkaç kez burada otururum," dedi Bernardo Pastore, "çoğunlukla on veya on beş dakika... ama bazen saatlerce."

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 3 5

Sesi kalırı ve hafif peltekti. Kelimeler ağzında bilyeler gibiydi, ama sabırla cilaladıktan sonra çıkarıyordu onları.

Dusty, hantal konuşmayı net almak için, sabit mikro-fonlu kayıt cihazını çiftlik sahibine doğru tuttu.

Bernardo Pastore'nin revizyona uğramış yeni yüzünün sağ yanı ifadeden yoksundu, sinirler onarılamayacak şekilde hasar görmüştü. Sağ çene kemiği ve çenesinin bir kısmı metal plakalar, teller, cerrahi vidalar, silikon parçalar ve kemik aşılan yardımıyla yerine getirilebilmişti. Sonuç makul seviyede işlevseldi, ama bir estetik zafer sayılmazdı.

"İlk yıl," dedi Bernardo, "bu sandalyede çok zaman geçirdim, böyle bir şeyin nasıl olabildiğini, nasıl başımıza geldiği-ni anlamaya çalışarak.

Oğlunu öldüren silah sesini duyup odaya koştuğunda kansı Fiona'nm yakın mesafeden sıktığı iki kurşunla vurulmuştu. İlki omzuna isabet etmiş,

ikincisi çenesini parçalamıştı.

"Bir süre sonra, anlamaya çalışmak saçma geldi. Kara büyü değilse bile, onun kadar etkili bir şeydi. Bu sıralar, burada oturup onları düşünüyorum, onlan sevdiğimi bilsinler istiyorum, karıma onu suçlamadığımı söylüyorum; çünkü biliyorum ki yaptığı şey benim için olduğu kadar onun için de bir sırdı. Bunun doğru olduğuna eminim. Doğru olmalı."

Yaşaması, cenahlara göre, tüm ihtimalleri altüst etmiş-

ti. Çenesini parçalayan deli kurşun alt çeneye çarparak mucizevi şekilde yukanya sapmış, mastoid boyunca ilerlemiş ve şakaktaki dış şahdamar arterine zarar vermeden -ki aksi durumda tıbbi müdahaleden çok önce ölürdü- elmacık köp-rüsünden dışarı çıkmıştı.

"Dion'u benim sevdiğim kadar severdi ve notundaki tüm ithamlar, ona ve Dion'a yaptıklarımdan bahseden şeyler, hepsi yalandı. Hem tüm o şeyleri yapmış olsam ve kanm intihara meyilli olsa bile, bir çocuğu, kendi çocuğunu ya da bir başkasını öldürecek türden bir kadın değildi."

İki kez vurulan Pastore, yaz gecesine açılan pencerenin yanındaki uzun şifoniyere kapaklanmıştı.

"Ve oradaydı, dışarıda dikiliyor, yüzündeki rezilin rezili ifadeyle bize bakıyordu. Sırıtıyordu; yüzü heyecandan ter içinde kalmıştı. Gözleri parlıyordu."

"Ahriman'ı kastediyorsunuz," diye açıkladı Dusty kayıt cihazına.

"Dr. Mark Ahriman," diye onayladı Pastore. "Sırada neyin olduğunu bilerek duruyordu orada, sanki ölümlere bilet almıştı, en ön sıradan. Gözlerindeki ifadeyi kelimelerle anlatamam. Ama eğer hayatta iyilikten çok kötülük yaptıysam ve bu dünyada yaptıklanmızm hesabını vereceğimiz bir yer varsa, şüphesiz ona benzer gözleri yine göreceğim."

Bir süre suskun kaldı, artık yalın ışık dışında her şeye kapalı olan pencereye baktı. "Sonra yere yığıldım."

Yerde, yüzünün zarar görmemiş yanı üstünde yatarken, bir gelip bir giden görüş açısında karısının kendini vuruşu-nu ve bir iki adım öteye düşüşünü seyretmişti.

"Sakindi, çok tuhaf biçimde sakindi. Sanki ne yaptığının farkında bile değildi. Tereddüt yok, gözyaşı yok."

Kan kaybeden, acı içinde kıvranan Bernardo Pastore, bir dakikadan diğerine, bilincini kah kaybediyor kah yakalıyordu, ama kendine geldiği her kısa anda komodindeki telefona doğru sürüklüyordu kendini.

"Dışanda, başlangıçta gecenin uzak derinliklerinden, ama sonra gittikçe

yakından gelen kurt seslerini duyabiliyor-dum. Ahriman hâlâ pencerede miydi bilmiyorum, ama sanı-

nın gitmişti ve kan kokusunu alan kır kurtlannm pencereden dalmasından korkuyordum. Tek başlanna çekingen yaratıklardır... ama sürü halinde pek öyle olmazlar."

Telefona uzanıp yere çekmiş, kabarmış boğazı ve dağıl-mış yüzüyle yan anlaşılır kelimelerle işkence çekerek yardım istemişti.

"Sonra, birileri gelene kadar öleceğimi sanarak bekle-dim. Ve böylesi daha iyi olurdu. Belki en iyisi bu olurdu. Fiona ve Diane gittikten sonra, yaşamayı fazla önemsemiyor-dum. Sadece iki şey yüzünden salmadım kendimi. Dr. Ahriman'm bu işle bağlantısı çözülmeli, gözler önüne serilmeliy-di. Adalet istiyordum. Ve ikincisi... ölmeye hazır olsam bile, kır kurtlarının sanki yokuş aşağı koşan tavşanlarmışız gibi benimle ve ailemle beslenmelerini istemiyordum."

Ulumaların bu denli yüksek tonda gelmesi gösteriyordu ki yabani kurt sürüsü pencerenin altmda toplanmıştı. Ön pençeleri eşiği tırmalıyordu. Hırlayan burunlarını cama dayamışlardı.

Pastore gücünü iyiden iyiye kaybettiği ve kafası gittikçe sersemlediği için bunların içeri girmenin yollarını arayan kurtlar olmadığım, daha önce New Mexico'da hiç görülmemiş, gecenin içindeki bir kapıdan geçerek Başka diyardan gelmiş

yaratıklar olduğunu düşünmüştü. Ahriman'm ruhani kardeşleri ki gözleri doktorun gözlerinden bile daha tuhaf. Cama dayanmalan taze etle beslenmeye hevesli olmalarından değil, üç yitik ruha duydukları Aaçlıktan ileri gelmekteydi.

Doktorun gün içindeki tek hastası, internet-tahvil IPOla-rında dört yıl içinde yarım milyar dolar kazanan bir adamın otuz iki yaşındaki karısıydı.

Çekici bir kadm olmasına rağmen, onu hasta olarak kabul etmesinin nedeni güzelliği değildi. Ona karşı cinsel istek duymuyordu, çünkü daha ilk gelişinde bile, rastgele uygulanan elektrik şoklardan ve labirentinde yapılan sürekli deği-

şikliklerden aylarca eziyet çeken bir laboratuar faresi kadar nevrotikti zaten. Ahriman'ı ancak kusursuz ve sağlıklı, yani kaybedecek her şeyi olan kadınlar azdırırdı.

Hastanın sonsuz serveti de belirleyici olmamıştı. Çünkü hiç servet fakirliği çekmeyen doktor, paranın yönlendirdiği kişilere karşı küçümsemeden başka bir şey hissetmezdi. En güzel iş, daima, verdiği

katıksız zevk için yapılan işti.

Adam karısını aceleyle Ahriman'm ellerine bıraktıysa, karısının durumuna üzüldüğü için değil, Birleşik Devletler Senatosu'na girmeye niyetlendiği için yapmıştı bunu. Siyasi kariyerini delilik sınırında eksantrik patlamalar yapan bir eşin tehlikeye atacağını düşünüyordu ki aslında bu pek ger-

çekçi değildi, zira böylesi patlamalar, tüm siyasi yelpazede, hem politikacılar hem de eşleri için yıllarca bir zımba teli iş-

levi görürdü ve seçimlerde çok küçük negatif etkileri olurdu.

Üstelik, herif ölü kurbağa kadar can sıkıcıydı ve bizzat kendi tavırları oy hak etmiyordu.

Doktor onu hasta olarak kabul etti çünkü hastalığı ilgisini çekmişti. Bu kadın gelecekteki oyunlar için ilginç malzemeler sunan özgün bir fobiye sürükleniyordu durmadan. Ay-rıca, takıntı ve fobiler üzerine kurulu yeni kitabında, kesin olmayan ismiyle *Korkma Çünkü Senin Yanındayım'da* -ki yi-ne de gizlilik nedeniyle bu ismi kullanmıyordu- bu vakayı kullanmak istiyordu.

Müstakbel senatörün karısı epeydir bir aktöre, Keanu Reeves'e takmıştı. Keanu fotoğraflarına, Keanu'yla ilgili ma-kalelere ve Keanu filmlerinin eleştirilerine ayırdığı bir düzine koleksiyon defteri vardı. Hiçbir eleştiri Keanu'nun filmografı-

sini onun kadar iyi yansıtamazdı, çünkü kırk kişilik ev sinemasının konforunda, dev ekranda, her filmini en az yirmi ke-re seyretmişti; hatta bir keresinde, uykusuzluk ve aşın dozda Dennis Hopper yüzünden kendinden geçene kadar, *Spe-ed'ı* tekrar tekrar seyretmek için aralıksız kırk sekiz saatini harcamıştı orada. Daha geçenlerde, iki yüz bin dolarlık, altın ve elmas işlemeli, sipariş üzerine arkasına *Keanu'ya Hastayım* kelimelerinin kazındığı, kalp şeklinde bir Cartier kolye ucu satın almıştı.

Bu ilan-ı aşk, hastanın kendisinin de anlamadığı nedenler yüzünden, aniden ters tepiverdi. Keanu'nun karanlık bir yüzü olduğundan kuşkulandı. Sanki Keanu kadının ilgisini fark etmiş, ama bundan pek hoşlanmamıştı. Sanki kadını gözlemek için insanlar kiralıyordu. Sanki sonra bizzat kendisi gözetlemeye başlamıştı. Telefon çaldığında ve karşı taraf konuşmadan kapattığında ya da, *Pardon, yanlış numara* de-diğinde, arayan kesinlikle Keanu'ydu ona göre. Bir zamanlar onun yüzüne tapardı; oysa şimdi dehşete düşüyordu. Yatak odasındaki tüm koleksiyon defterlerini ve fotoğraflan parçalayıp yaktı; çünkü Keanu'nun yerinden bile kıpırdamadan fotoğraflan

sayesinde kendisini gözetlediğine kendini inandırmıştı. Gerçekten, aktörün yüzünü görünce panik atak ge-

çiriyordu artık. Son filminin reklamına denk gelmek korkusuyla televizyon seyredemez olmuştu. Çoğu dergiyi okumaya cesaret edemiyordu, çünkü bir sayfayı çevirdiğinde kendisine bakan Keanu'ya rastlayabilirdi; ismini okuyunca bile deh-

şete düşüyordu ki güvenli saydığı sürekli yayın listesi içinde *Dış Siyaset Dergisi* ve *Böbrek Diyalizindeki Gelişmeler* gibi tıp yayınları dışında fazla bir şey yoktu.

Dr. Ahriman, hastasının, bu vakalarda her zaman rast-landığı üzere, fobi tam anlamıyla yerleştiği zaman Keanu Reeves tarafından her yerde takip edildiğini ve tecavüze uğra-dığını iddia edeceğini biliyordu. Daha sonra, ya dengeyi bulacak ve Susan Jagger'in agorafobiyle yaptığı gibi sınırlı bir yaşam sürmeyi öğrenecekti, ya da katıksız psikoza gömülüp belki iyi bir kurumda en azından kısa dönemli bir tedavi gö-

recekti.

Uyuşturucu tedavisi böyle hastalar için umut vericiydi, ama doktor bu kez geleneksel yöntemlerle iyileştirmek niyetinde değildi. Sonunda, kadını üç seanslık programlamadan geçirdi, onu kontrol amacıyla değil, sadece Keanu'dan korkmaması talimatını vermek için. Böylece, analitik becerilerini ve terapi dehasını yücelteceği yeni kitabında bu mucizevi tedaviye kocaman bir bölüm ayıracak, aslında hiç gerçekleş-

memiş detaylı bir terapi hikâyesi uyduracaktı.

Beynini yıkamaya henüz başlamamıştı, zira fobinin tör-pülenmesi biraz daha zaman alacaktı. Düzenli olarak bir sü-

re daha acı çekmeliydi ki hem iyileşme hikâyesi daha iyi olsun, hem de sağlığına kavuşan kadın daha fazla minnet duysun. Hatta kadın, düzgün oynatılırsa, kitabı yayınlandığında Oprah'dat*' doktorla birlikte boy göstermeye bile razı edilebi-lirdi.

Şimdi, alçak masanın ardındaki tekli koltukta oturarak, karşısındaki kadının Bay Reeves'in Machiavelli tarzı entrika-ları hakkında ateşle palavra sıkmasmı dinliyordu; not alma **(*) O p r a h VVinfrey: ABD'li ünlü talkshow programcısı, (r.n.)** zahmeti yoktu, çünkü gizli bir kayıt cihazıyla kendi kışkırtı-

cı sorularını ve hastasının monologunu kaydetmekteydi.

Doktor, her zamanki yaramazlığıyla, Başkan'm burnuna saldırmayı bekleyen aktör Keanu Reeves olsaydı ne matrak olurdu, diye düşündü.

Haberi duyduğunda bu hastanın ya-

şayacağı dehşeti hayal etti ki kader Keanu'nun yoluna ondan önce devlet başkanını çıkarmamış olsaydı, katledilen burnun kendi güzel burnu olacağından kesinlikle şüphesi olmazdı.

Ya, işte. Eğer evrensel çalışmaların arkasında bir parça espri anlayışı varsa bile, hiçbiri doktordaki kadar fazla de-

ğildi.

"Doktor, beni dinlemiyorsunuz."

"Ama dinliyorum," diye temin etti doktor.

"Hayır, koyun sayıyorsunuz, ve ben bu uçuk saat ücretlerini siz hayallere daim diye ödemiyorum," dedi sertçe.

Sadece beş kısa yıl önce bu kadın ve sıkıcı kocası, Big Mac yanında kızarmış patateslerinin parasını ödeyemeyecek durumdayken, sanki sonsuz servet içinde doğmuş gibi bu-yurgan ve ilgi bekleyici olmuşlardı. Aslında, onun Keanu deliliği ve tava yüzlü sıkıcı kocasının oy sandığında delice kendini kanıtlama ihtiyacı, paraya aniden kavuşmalarından, az çabayla çok kazanmanın sinsi suçluluk duygusundan ve di-le getiremedikleri bir korkudan, haydan gelenin huya gitmesi korkusundan kaynaklanıyordu.

"Burada bir hasta ihtilafı yaşamıyorsunuz, değil mi?" di-ye sordu kadın, beklenmedik bir endişeyle.

"Affedersiniz?"

"Gizli hasta ihtilafı? K-K-Keanu'yu *taramıyorsunuz,* değil mi doktor?"

"Hayır, hayır. Tabi ki tanımıyorum."

"Onunla aranızda bir bağlantı olması etik açıdan çok yanlış olur. Çok. Sizin etikdışı eylemlerde bulunmayacağını-

zı nasıl bilebilirim? Sonuçta sizi ne kadar tanıyabilirim ki?"

Doktor, omuz kılıfından Taurus PT-11 l'i çıkarmak ve bu sonradan görme salağa iyi bir ders vermek yerine, sağlam cazibesini takındı ve tatlı bir dille konuşarak kuruntulu laf kalabalığına devam etmesi için ikna etti onu.

Duvar saati, kadım Keanu-cinli dünyasına göndermesi için yarım saatten az vakti kaldığını gösteriyordu. Sonra Skeet Caufield ve kırmızı yüzlü adamla ilgilenebilirdi.

Meksika karolarının parlaklığı yer yer aşınıp yok olmuş-

tu.

"Oralarda kan lekeleri görürdüm," diye açıkladı Bernardo Pastore. "Ben hastanedeyken, arkadaşlar odayı temizle-mişler, mobilyaları atmışlar, hepsini. Döndüğümde leke falan kalmamıştı... ama yine de gördüm onları. Bir yıl

boyunca her gün biraz fırçaladım. Kurtulmaya çalıştığım şey kan lekesi değildi. Kederdi. Bunu fark ettikten sonra fırçalamayı bıraktım."

Yoğun bakım ünitesindeki ilk birkaç gün, arada bir kendine gelerek, hayatta kalmaya çabalamıştı; yaralan ve kötü parçalanmış yüzü, tamamen ayık olduğu zamanlarda bile, konuşmasını engelliyordu. Bu yüzden, Ahriman'ı suçlamaya başardığında, psikiyatr tanıklı bir hikâye uydurmaya vakit bulabilmişti.

Pastore, yatak odası penceresine gitti ve gözlerini dışan-ya, çiftliğe çevirdi. "İşte burada gördüm onu. T a m burada, içeri bakıyordu. Vurulduktan sonra gördüğüm bir hayal de-

ğildi ama onlar böyle olduğunu iddia ettiler."

Çiftlik sahibinin yanma giderek kayıt cihazını ona yaklaştıran Dusty, "Ve size inanan hiç kimse olmadı mı?"

"Birkaç kişi. Ama yalnızca biri işe yaradı. Bir polis. Ahriman'm suç esnasında nerede olduğunu araştmyordu ve belki bir yerlere ulaşacaktr, yoksa parmaklannı öyle zalimce kurnazlardı. Bu dosyayı kapattmp başka bir olaya verdiler."

"Bizimle konuşur mu dersiniz?"

'Tabii. Bunca yıl sonra, sanmm konuşur. Arayıp sizden bahsederim."

"Bu akşama ayarlayabilirseniz iyi olur. Sanmm Chase Glyson yarın bizi eski Küçük Tavşan öğrencilerinden birine götürecek."

"Yaptığınız hiçbir şey işe yaramaz," dedi Pastore. Sanki çiftliğe değil de geleceğe ya da geçmişe dikmişti gözlerini.

"Ahriman bir şekilde dokunulmazdır."

"Göreceğiz."

Penceredeki ince gri toz tabakasında filtre edilen soluk ışığa rağmen, Pastore'nin sağ yüzündeki derin yara izleri kıpkırmızıydı.

Sanki Martie'nin bakışlanm hisseden çiftlik sahibi ona doğru döndü. "Kabuslannıza gireceğim, bayan."

"Böyle şeyler beni etkilemez. Yüzünüzü sevdim, Bay Pastore. İçinde dürüstlük var. Üstelik, eğer Ahriman'la karşılaş-

tıysanız, artık ondan başkası giremez kabuslannıza."

Pastore yüzünü yeniden yaklaşan akşama dönerek

"Doğru söze ne denir, değil mi?" dedi.

Dusty kayıt cihazını kaptattı.

"Artık bu yaraların çoğunu kapatabilirler," dedi Bernardo Pastore. "Aynca çene kemiği için daha fazla ameliyat olmamı istiyorlar. Çizgiyi yok

edeceklerine söz verdiler. Ama bundan sonra iyi görünmeyi önemsemeli miyim?"

Ne Dusty ne de Martie bir şey söyleyebildi. Çiftlik sahibi kırkbeş yaşından fazla değildi, önünde daha nice yıllar vardı ama kimse bu müstakbel yıllan istemesini sağlayamazdı, kendisi hariç hiç kimse.

Jennifer, ofisten üç kilometre ötede yaşıyordu. İyi veya kötü havalarda işe yürüyerek gidip gelirdi; çünkü kesilme peynir, fasulye lahanası ve ginko biloba kadar, yürümek de sağlık diyetinin bir parçasıydı. Doktor ondan yağ değişimi ve rot-balans ayan için arabasını Mercedes servisine götürüp brrakmasmı rica etti. "Sonra servis aracıyla seni evine bıra-kırlar."

"Ah, sorun değil," dedi kadın, "eve yürüyerek giderim."

"Ama yaklaşık on dört kilometre."

"Sahi mi? Çok güzel."

"Peki yağmur yağarsa?"

"Hava tahmini değişti. Yağmur yarın, bugün değil. Ama siz eve nasıl gideceksiniz?"

"Barnes and Noble'a'*) gidip bir şeyler bakacağım, sonra erken bir içki için bir arkadaşla buluşacağım," diye uydurdu.

"O beni eve bırakır." Kol saatine baktı. "Erken kapatırsın...

mesela onbeş dakika diyelim. Böylece, on dört kilometre yü-

rüsen bile, zamanında evde olursun. Gider kasasından otuz dolar al; akşam yemeği için o sevdiğin yere -Green Acres, değil mi?- uğrarsın istersen."

"Gördüğüm en düşünceli insansınız," dedi kadın.

Bej pikaptaki çocukların göremeyeceği yerden, yani ön kapıdan çıkmak ve binayı dolanıp ikinci çıkıştaki otoparkta kendini bekleyen 1959 Chevrolet El Camino'suna ulaşmak için on beş dakika yeterliydi.

Koşu pistleri ve padoklar bomboştu; yaklaşan fırtına öncesi tüm atlar sıcak ahırlarına çekilmişlerdi.

Kiralık arabanın yanında dururken, kerpiç çiftlik evi ilk geldiklerindeki kadar egzotik ve romantik gelmedi Martie'ye.

New Mexico mimarisinin her özelliğini yansıtan bina çölün ortasından bir sihirle yükselmişti sanki; ama şimdi yosunlu toprak duvarlar ancak çamur kadar romantikti ve ev yüksel-miyor da doğduğu toprağa doğru öylesine batıyor, gömülü-

yor, eriyordu ki sonunda hiç varolmamış gibi kaybolacaktı ortadan, aşkı ve mutluluğu bu duvarlar içinde tatmış hane halkıyla birlikte.

Martie, çiftlik dışına doğru direksiyon sallarken "Neyle uğraştığımızı merak ediyorum?" dedi Dusty. "Kim şu Ahriman... bildiğimiz şeyler dışında."

"Kastettiğin sadece onu koruyan enstitüyle neden ve na-sıl bağlantısı olduğu değil, değil mi?"

"Hayır." Sesi kısılmıştı, yumuşak ve ciddi bir tonda, sanki kutsal şeylerden bahsediyormuş gibi. "Kim bu adam, açık ve kolay cevapların ötesinde?"

(*) A B D ' d e k i bir büyük kitap m a ğ a z a s ı , (r.n.)

"Closterman'a göre bir psikopat. Bir narsist." Ama Dusty'nin aradığı kelimelerin bunlar olmadığını biliyordu.

Çiflikten şase anayola uzanan, baştaki masa-düzlüğündeki araziyi geçtikten sonra bir dizi tepeyi aşan, şahsi çakıl yol bir buçuk kilometre uzunluğundaydı. Soğuk alçıtaşı rengi gökyüzü altında, akşam aydınlığının bu son saatinde, ko-yu yeşil adaçayı gümüşten yapraklarla bezenmişti sanki.

Savrukotları, bu soluksuz havada, tarih öncesi behemotlarm toprağa gömülü, yuvarlak kemiklerini andıran kaya oluşumları kadar hareketsizdi.

"Eğer Ahriman şimdi çölde yürümeye başlasa," dedi Dusty, "binlerce çıngıraklı yılan kovuklarından çıkıp kedi yavruları kadar uysalca takip eder mi onu?"

"Beni ürkütme, bebeğim."

Martie henüz Ahriman'ı, silah sesinin hemen ardından, vahşi kurtların gelmesine aldırmadan, hatta bu yırtıcı hayvanların ortasında sanki sürünün şerefkonuğu olmayı ısrarla dayatıp haketmiş bir edayla, Dion Pastore'nin yatak odası penceresinde duruşunu, bozkır kurtlan boğazlanndan derin hmltılar çıkartıp her yandan sürgüyü dişlemeye çalıştıklan sırada onun yüzünü cama dayayıp ağır kan kokusunu içine çekmesini hayal etmekte zorluk çekmiyordu.

Çakıl yolun bir tepenin etrafını dolaşıp yukarı doğru sert bir kavis çizdiği yerde, polisin yüksek-hızlı kovalamacalarda hedefin yakalanması zora girince başvurduğu türden bir çi-vi hattı bırakılmıştı.

Martie bunu çok geç gördü. Frene bastığında ön lastikler patlamıştı bile.

Direksiyon elinin altında gidip geldi. Kontrol için mücadele veriyordu.

Omurgasr krnlmca kendinden geçen bir yılan gibi çmgırdayarak Ford'un alt aksamını baştan ayağa süpüren çivi hattı, sonunda dişlerini geçireceği yeni lastiklere ulaştı. Arka tekerlekler de patladı.

Dört tarafıyla yere yapışan araç gevşek çakıl üzerinde ufak parçalar

savurarak derin tekerlek izleri bulunan yokuş-

tan aşağı değil de buz üzerinde kayşaydı, Martie direksiyon kontrolünü bu kadar kaybetmezdi herhalde. Araba yolda yan döndü.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı ki söylemesine pek gerek yoktu.

Ve yol çukuru.

Araba sarsıldı, yan yattı, bir süre denge tereddütü yaşa-dıktan sonra yuvarlandı.

Martie iki takla dese de üç takla bile atmış olabilirlerdi, çünkü yuvarlanarak ve sürünerek garip şekilde tembelce düşerken, yolun kenarından geniş kuru bir bayıra doğru yer değiştirirken taklaları saymak yapılacak ilk iş değildi. Ön cam patladı. Arabanın her yanından gacır-gucur sesler çık-tıktan sonra nihayet düzlükte tepetaklak durdular.

67

Martie, tuz koklamasına gerek kalmadan, benzinin keskin pis kokusuyla şoktan sıyrıldı. Üstelik bir yerlerden lıkır lıkır döküldüğünü de işitiyordu.

"İyi misin?"

"Evet," dedi Dusty; emniyet kemeriyle mücadele ederken iki taraflı küfürler sallıyordu, çünkü ya kemer kilit mekanizması açılmıyordu, ya da ona basamayacak kadar yönünü şa-

şırmıştı.

Emniyet kemerinde tepetaklak bağlı halde, yukarıda, dö-

şemede duran ayaklarına bakan Martie de biraz şaşırmıştı yönünü. "Şimdi gelirler."

"Silah," dedi Dusty birden.

Tabanca el çantasmdaydı, ama çanta artık koltuğun kal-

çasıyla kapı arasında kalan bölümünde değildi.

İçgüdüleri zemine bakmasını söyledi, ama şimdi zemin yukarıdaydı. Çanta yukarıya düşemezdi ya.

Martie titreyen parmaklarıyla kemer kilidini buldu, sı-

kışmış inatçı kemerden sıyrıldı ve tavana bıraktı kendini.

Sesler. Yakın değil, ama yaklaşıyor.

Yuvası üzerine bahse girerdi ki bunlar kurtarmak için seyirten ilkyardım ekibi değildi.

Dusty kemerin serbest bıraktığı kadar zorlayıp yılanbalı-

ğı gibi tavana sindi. "Nerede?"

"Bilmiyorum." Sesi hırıltılı çıkmıştı, çünkü benzin kokusu nefes almayı gittikçe güçleştiriyordu.

Ters dönmüş arabada kasvetli bir loşluk vardı. Dışarıda, buluta boğulmuş gökyüzüne akşam hâkim oluyordu. Darmadağın olmuş ön çerçeve, bayırın tabanını kaplayan savru-kotları ve diğer çalılarla dolmuştu; bu taraftan neredeyse hiç ışık gelmiyordu.

"İşte!" dedi Dusty.

Daha Dusty göstermeden önce Martie arka camın yanındaki çantayı gördü ve tavanda kannüstü süründü.

Çanta açılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Yolu üstündeki pudriyer, tarak, ruj ve diğer nesneleri süpürüp silahın ağırlığını taşıyan çantayı yakaladı.

Çakıl yoldan yokuş aşağı inen adamların harekete geçir-diği küçük taşlar arabanın parçalanmış alt takımlarından içeriye döküldü.

Marti, önce ayakları göreceğini düşünerek yere gömül-müş yan camlardan önce sola, sonra sağa baktı.

Hangi taraftan geldiklerini önceden anlamak için sessiz kalmaya gayret ederek ayak seslerini dinledi, ancak öksürmek zorunda kaldı; çünkü hava benzin buharıyla ağırlaş-

mıştı. Dusty de öksürdü, boğazını temizlemesindeki çaresizlik yuvarlanan kayaların gümbürtüsünden daha ürkütü-

cüydü.

Pıt-pıt, pıt-pıt -kalbinin sesi değildi; çünkü kalbi *güm-güm* atıyordu- *pıt-pıt, pıt-pıtve* ardından başka bir ıslaklık di-

ğer taraftan damlamaya başladı, Martie yerinden sıçrayarak arabanın altına çevirdi bakışlarını. Zemin döşemesinden benzin çiseliyordu.

Martie boynunu büküp arkasına bakınca tersyüz olmuş

Ford'un dört beş yerinden daha benzin damladığını gördü.

Damlalar ortamdaki azıcık ışığı yakalıyor ve düşerken inci gibi parlıyordu.

Dusty'nin yüzü. Durumun umutsuzluğunun farkında, faltaşı gibi açılmış gözler.

Boğucu buhar Martie'nin gözlerinden yaşlar getirdi; yü-

zü bulanıklaşan kocasının dudaklarından 'Ben onlarla ko-nuşmaya başlamadan önce net olarak görmezsen ateş etme'

cümlesinin çıktığını duydu.

Elinin tersiyle yaşlı gözlerini sildi ve en yakındaki pencerede iki kovboy çizmesi ayrımsadı; bükülmüş, dik kafalı ka-pıyı birisi çekiştirmeye başlamıştı.

Mor-üzüm renginde 59 Chevrolet El Camino'nun özgün tasarımı gayet şıktı; kromla kaplanmış, içi dolu, pancurlu kaput; yumuşak hatlı, tek parça tamponlar; hoş silindirik çerçeveli kasa; havalandırmalı ağır üst plaka; üzerindeki yü-

kü taşıyan McGaughly Classic Chevy tarzı düşük aks.

Dr. Ahriman, ofis binasının arkasındaki otopark çıkış

kapısını gören bir yerde, park halindeki arabasında, direksiyonun başında bekliyordu.

Şoför koltuğunun altında bir kar maskesi vardı. Motoru çalıştırmadan önce kontrol etmişti. Çok güzel, güvenilir Cedric.

Sol kol altındaki kılıfında duran mini-9 milimetrelik tabancanın ağırlığı en ufak bir rahatsızlık vermiyordu. Hatta tatlı, sıcak hafifliği hissediliyordu. Bam, bam, artık ölüsü-

nüz.

Derken, Mercedes içindeki Jennifer göründü, memura sadece merhaba demek için otopark geçiş kulübesinde durdu, çünkü arabanın ön camında aylık geçiş pulu vardı zaten.

Sonra şeritli bariyer kalktı ve caddedeki trafik lambalarına kadar ilerledi.

Pikap kulübede sert bir fren yaptı; antenler şiddetle sal-landı.

Jennifer sola dönüp caddeye girdi.

İki telaşlı dedektif, para alışverişi esnasında kulübede zaman kaybetme hatasına düşünce, hızlı bir çıkış yapamadılar. Caddeye ulaştıklarında Mercedes blokların sonundaki sokaktan sola dönüyordu ve onu gözden kaçırmak üzereydiler.

Doktor, gerçek av yerine sadece Jennifer'ı gören Skeet ile ahbabının, otoparkta doktorun yeniden görünmesini ya da susuzluktan ölmeyi -artık hangisi daha erken olursa- bekle-melerinden korkmuştu. Belki otopark ücreti konusunda tamamen hazırlıksızdılar, çünkü içinde hedefleri olmadıktan sonra arabanın peşine düşmenin bilgeliğini tartışmaktaydı-

lar. Ama sonunda yemi yutmuşlardı işte, doktorun beklediği gibi.

Doktor onları takip etmedi. Jennifer'in nereye gittiğini biliyordu ve Mercedes servisine kendi rotasından ulaşacaktı, bir veya iki kestirme yol kullanarak.

El Camino, 9.5:1 lik küçük-blok Chevy 350 motorla besleniyordu. Doktor, Newport Beach boyunca bir gözüyle trafik polislerini gözleyerek ve yoldan geçmeye cüret eden yayaları uyarmak için elini devamlı kornada tutarak hız yapmayı severdi.

Mercedes servisinin karşısına park etti ve yaklaşık beş

dakika Mercedes'le pikabın görünmesini bekledi. Jennifer doğrudan bir servis bölümüne girerken kamyonet, caddenin ilerisinde, El Camino'dan birkaç araba öteye park etti.

Kamp kasası, pikabın arka pencere görüşünü tamamen engellediği için, ne Skeet ne de macera arkadaşı arkalarında kimin parkettiğini kolayca fark edebilirdi. Caddeyi taramak için dikiz aynalarını kullanabilirlerdi, ama Ahriman'a göre, kendilerini gözü pek izleme takımı olarak gördüklerinden, bizzat kendilerinin de izlenebilecekleri ihtimalini akıllarından bile geçirmezlerdi.

Kompakt, özel yapım, düz kabzalı Colt, Martie'nin belinden süzüldü ve sahibinin beklediğinden bile kolayca, kalça üzerinde sıcak bir yer buldu kendine .

Bükülen metalin çıkardığı gıcırtılı seslerle şoför kapısı zorlanıp açılırken, kazağını silahın üstüne çekti ve tüvit ceketini düzeltti.

Bir adam, dışarı çıkmalarım emretti.

Ciddi şekilde buhar solumuş ciğerleri temiz hava için çıl-dırırken, arabanın tavanında karın üstü emekleyerek kapıya ve temiz havaya doğru ilerledi. Adamın biri sol kolunu kavradı, ayakları içerde kalana kadar asıldı, sonra sarsarak sır tından çekip bir kenara fırlattı. Martie sendeledi ve yarısı kum, yansı adaçayı budaklanyla kaplı toprağa kapaklandı.

Hemen silaha davranmadı, çünkü hâlâ güçlükle nefes alıyordu ve gözyaşlanyla yarı kör gibiydi. Boğazı kuru ve sı-

cak, ağzının içi buruk kokuyla dolu. Burun delikleri kavru-luyordu. Benzin buharı sinüslerine kadar tüm yolda kıvran-dmcı, şu anda bir baş ağnsmm zonkladığı göz çukurlannda ise yakıcı etkiler bırakmıştı. Dusty'nin arabadan çıkanlışmı ve kendisi gibi yere atılışını işitti.

İkisi de düştükleri yerde oturmaktaydılar; büyük titrek nefesler alıyorlar, ama ciğerleri tam faydalanamadan aşın-temiz havadan boğulup patlarcasına geri veriyorlardı nefes-lerini.

Martie'nin sulu gözleri bulanmış ve her şeyi bulandır-mıştı; yine de biri, görünüşe göre elinde silah tutarak onları gözleyen, diğeri tepetaklak arabanın etrafında dönen iki adamı aynmsadı. İri adamlar. Kara giysiler. Yüzleri şimdilik belirgin değil.

Bir şeyler yüzüne çarpıyordu. Sivrisinek. Sivrisinek bulutlan. Ama soğuk. Sivrisinek değil, kar. Kar yağmaya başla-mıştı.

Saçlarından çekilip bir an önce ayakta durmaya zorlandığında, normal değilse de daha kolay nefes alıyordu ve gözleri kuruduğu için görüşü netleşmişti.

"Haydi, haydi," diye sabırsızca homurdandı yabancı he-riflerden biri. "Eğer bizi yavaşlatırsan, beynini uçurup burada bırakmm seni."

Martie tehditi ciddiye aldı ve arabanın yuvarlandığı hafif bayırdan yukarı ürmanmaya başladı.

Jennifer, Mercedes servisinden yürüyerek çıkıp caddenin karşısında belirdiğinde, av köpekleri afalladı. Onu külüs-tür arabasının içindeyken takip etmeye hazırlanmışlardı, ama ne zom Skeet ne de ablak suratlı arkadaşı uzun süreli yaya takibi yapacak durumda değildi.

Daha da kötüsü, Jennifer cehennem tazısı gibi yürüyordu ve yarım düzine girişken sigorta satıcısı çevresini sarmış-

tı. Kafası dik, omuzları geride, göğüsleri ilerde, sallanan kal-

çalarla, soğuk akşam vaktinde sanki güneş batmadan önce Nevada sınırına varmaya niyetli bir kadın gibi arşınlıyordu caddeyi.

Üzerinde ofiste giydiği pantolon-takım vardı, ama ayaklarına yüksek topuk yerine Rockpost'un en iyi yürüme ayakkabısını giymişti. Taşıma ihtiyacı duyduğu her şey bel çantasında emniyetteydi ve böylece elleri serbest kalıyordu; kollarını Olimpik yürüme yarışçısı gibi ritimle sallıyordu. Saçla-rı arkadan bağlanmıştı; kaldırımı akşam yemeğine doğru hı-

şımla adımlarken, ardındaki at kuyruğu hoşça hopluyordu.

El Camino'nun camlan hafif koyuydu ve Jennifer bu arabaya aşina değildi. Caddenin karşısında arabayı geçerken doktordan tarafa bakmadı bile. Köşeyi döndü, hâlâ görüş

alanında kalarak uzun ama hafif yokuşu tırmanmaya başla-dı.

Hop, hop, hop: At kuyruğu. Gerilmiş kalça yuvarlaklan fındık kırabilecek kadar sıkı görünüyordu.

Dedektifler birbirlerine el kol hareketleriyle birşeyler an-latarak kaldmmdan ayrıldılar, sert bir U-dönüşü yaptılar, bir kez bile bakmadan El Camino'nun yanından geçtiler ve ileride yeniden kaldmma yanaşıp durdular.

Birkaç yüz metre yukanda, bir somaki kavşakta, Jennifer sağa döndü. Batıya yöneldi.

Görüş alanından çıkmak üzereyken, pikap peşinden gitti.

Makul bir aradan sonra doktor pikabı takip etti.

Tuhaf kamyonet Jennifer'in yüz metre kadar gerisinde, yol banketinde yeniden durdu.

Önlerindeki yol belki bir mil boyunca yokuş yukan devam ediyordu ve zehir hafiyelerin Jennifer'i zirveye ulaşana kadar sadece gözleriyle izleyecekleri, sonra peşine düşüp iyice yaklaşacaklan ve bir süreliğine tekrar yürümesini seyre-decekleri açıkça belli oluyordu.

Alfalfa filizlerinin hazırlandığı yemek kabesi Green Acres yaklaşık dört mil ötedeydi; Ahriman, pikabı duruş-kalkışlarla takip etmek için hiçbir neden göremedi. Kamyoneti ve Jennifer'i sollayıp restorana yöneldi.

İki amatör dedektif doktoru epey eğlendiriyordu: Akılsız ve kostümsüz Sherlock ve Watson. Sevimli aptallıkları kendine has bir cazibe veriyordu onlara. Neredeyse onlan öldürmek zorunda kalmak yerine, bu sıradışı donuk

akşama renk katmak için etrafında iki evcil maymun gibi gezdirmeyi dileyecekti.

Tabi ki, insan yaşamına bir aracıyla değil de kendi elleriyle son vermeyeli uzun zaman olmuştu ve deyim yerindey-se, ellerini ıslatacağı anı iple çekiyordu.

Yünlü gökyüzünden kırpılan parlak tüyler rüzgârsız alacakaranlıkta aşağıya süzülüyordu; her adaçayı topluluğu ve buz tutmuş tüm savrukotlan kendilerine çoktan beyaz kazak örmeye başlamıştı.

Bayırın tepesine vardıklarında Martie'nin görüşü tamamen açıktı ve nefesi zorlanıyor, ama dinmiyordu. Hâlâ benzin buharının acılrğmı tükürmesine rağmen tıkanması geç-

mişti.

Çiftlik yolunda gece mavisi, kapıları açık, motoru çalrşrr durumda, egsozundan buğular tüten bir BMW vardı. Tekerleklere ağır kar yağışına karşı zincir takılmıştı.

Martie bayırdan aşağı, hurdaya dönmüş Ford'a bakıp patlamasını diledi. Bu sakin ve açık arazide ses sekiz yüz kilometre ötedeki çiftlik evinden bile duyulurdu; hiç değilse, Bernardo Pastore pencereden rastgele bakarken tepenin ar-dında işaret fişeği gibi parlayan alev kızıllığını görürdü.

Yalan umutlar; kendisi de farkındaydı.

Bu ölü aydınlıkta bile, Martie iki haydutun uzun şarşör-lü makinalı tabanca taşıdığını aynmsadı. Bu silahlar hakkında pek bir şey bilmiyordu; dokunmatik silahlar olmalan, rezil nişancılann elinde bile ölüm kusmalan, hele ne yaptık-lanni bilen insanların elinde tam bir ölüm makinesine dö-

nüştükleri dışmda tabi.

İkisi de, kolonlama labaratuvannda, meşhur canilerin genetik şifreleriyle imal edilmiş gibiydi. Kar elbiseleri içinde iyi görünümlü, temiz tıraşlı ve neredeyse canayakm görün-melerine rağmen, vinç kablosundan daha ince bir boğazlama teline geçit vermeyecek denli kaim boyunları ve yanan bir ahırdan atları sırtlayıp çıkaracak kadar geniş omuzlarıyla son derece ürkütücüydüler.

Sarı saçlı olanı BMW'nin bagajını açıp Dusty'ye içine girmesini emretti. "Ve sakın aptalca bir şey yapma, çıkarken ingiliz anahtanyla üzerime gelme mesela, yoksa daha onu sal-layamadan delik deşik ederim seni."

Dusty, Martie'ye baktı, ama ikisi de bunun Colt'u çekmek için iyi bir zaman olmadığını biliyordu. Üzerlerine çevrilmiş iki otomatik tabanca varken olmaz. Avantajları gizli tabanca değil, verecekleri ani şaşkınlık olacaktı; boktan bir avantaj, ama yine de avantaj.

Gecikmeye sinirlenen sarışın hemen seyirtti, Dusty'nin bacaklarına aşağıdan bir tekme savurdu ve yere yıktı onu.

"Bagaja gir!" diye bağırdı.

Dusty, Martie'yi onlarla yalnız bırakmaya isteksizdi ama itaat etmekten başka çaresi olmadığı için ayağa kalktı ve arabanın bagajına bindi.

Martie kocasının yanlamaya uzanmasını, acılı yüzüyle dışarıya bakmasını seyretti. Bulvar gazetelerinde Mafya hi-kayeleriyle ilişkilendirilen kurban pozuydu bu; fotoğraftaki tek eksik, donuk ölü bakışları ve kandı.

Kar sanki kefen örüyormuş gibi, ilk önce, Dusty'nin kaş-

larını ve kirpiklerini argaçla kapatarak bagajın içine ilmekle-niyordu.

Onu bir daha göremeyeceği duygusu içini kararttı. Sarı-

şın bagajı kapatıp kilitteki anahtarı çevirdi. Sonra dolanıp şoför koltuğuna yürüdü ve direksiyonun başına geçti.

Diğer adam, Martie'yi arka koltuğa iteledi ve peşinden kendisi de içeri süzülüp arkadaşının arkasına oturdu.

İki haydut, atletlere özgü dirilikle hareket ediyordu, ama yüzlerinde yıpranmış kaslardan eser yoktu. Yarasız, taze ciltli, yüksek kaşlı, düzgün elmacık kemikli, asortik burunlu ve yuvarlak çeneli bu adamlardan birini anne-babasıyla tanış-

tırmak üzere bir kız evine götürse ne harçlığından olurdu, ne de çeyizinde bir çaydanlıkla yetinmek durumunda kalırdı. O

denli birbirlerine benziyorlardı ki, ana klon yapılarında sadece saç rengi -koyu san, bakır kızılı- ve kişisel üsluplar farklılaşmış gibiydi.

Sarışın olanı daha asabiydi. Dusty'nin bagaja girmekte tereddüt etmesine hâlâ kızarak arabayı vitese taktı, gazı kökleyip tekerleklere alt aksamı çakıl taşlarıyla dövdüren bir pa-tinaj yaptırdı. Sekiz yüz metre ötedeki anayola doğru Pastore Çiftliği'nden uzaklaştılar.

Kızılkafa kaşlarını kaldırıp Martie'ye gülümserken

'onunla iş yapmak bazen dert oluyor' demek istedi sanki.

Otomatik tabancayı apış arasından zemine doğrultmuş

şekilde tek elinde tutuyordu. Martie'nin karşılık verme ihtimalini pek umursamıyor gibiydi.

Sahiden de Martie ne silahı elinden bıraktırabilir, ne de etkisiz hale getirebilecek bir yumruk atabilirdi. Hızlı ve güç-

lü yapısına bakılırsa, bir dirsek darbesiyle Martie'nin soluk borusunu ezebilir veya yüzünü cama yapıştırabilirdi.

Güler Yüzlü Bob'un yanmda olmasına her zamankinden daha fazla

ihtiyaç duydu; ister ete-kemiğe bürünmüş halde, ister ruhuyla. Ve elinde yangın baltasıyla birlikte.

Güneye, otoyola gittiklerini sanmıştı. Ama daha dört yüz metre geçmeden çiftlik yolundan sapıp adaçayı, deli-bakla ve kaktüslerin arasından, düzleşmiş zemin olmasa hiç de yola benzemeyen, tekerlek izli bir patikaya girdiler ve doğuya yö-

neldiler.

Haritadan aklında kalanlara göre -ve Santa Fe'den buraya gelirken izlediği yol manzarasına bakılırsa- bu yönde kırsal arazi dışında hiçbir şey yoktu.

Kar şelalesi, pulcuklann köpüklü Niagara'sı uzun farla-ra geçit vermiyordu. Belki ileride bir şehir beklemekteydi onlan. Martie, bir metropol umut etmek yerine, isimsiz mezar-larla dolu bir ölüm tarlası getirdi gözünün önüne.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, zira ikisinin de kaygılı sorular beklediğini düşünmüştü.

"Aşıklar geçitine," dedi şoför. Dikiz aynasından korkuyu görmek için bakan gözleri Martie'nin bakışlarıyla karşılaştı.

"Siz kimsiniz?"

"Biz? Biz geleceğiz," dedi şoför.

Arka koltuktaki adam arkadaşının dramatik cevabıyla alay edercesine gülümseyip yine kaşlarını kaldırdı.

BMW çiftlik yolundaki kadar hızlı gitmiyorsa da, arazi yapısına göre epey hızlı sayılırdı. Derin bir çukura girdiklerinde araba hopladı. Benzin deposuyla susturucu yere sürterek çukurdan çıkarken yine hopladıklarmda, hem Martie hem de kızılkafa, emniyet kemeri takmadıkları için öne doğ-

ru havalandılar. Bu Martie'ye aradığı fırsatı verdi. Elini arkasına attı ve sağ elini montla kazağının altına daldırdı. Herkes oraya buraya sallanırken silahı kemerinden çekti. Araba dü-

ze çıktığında, Martie silahı yanma, koltuğun üstüne, uyluğu-na dayalı şekilde, düğmeleri iliklenmemiş montunun içine gizledi. Kendi vücudu da kızılkafanm Colt'u görmesini engelliyordu zaten.

Şoförün silahı yanındaki boş koltukta, ulaşabileceği mesafede duruyor olmalıydı. Martie'nin yanındaki Kızılkafa, namlusu yere dönük silahının kabzasını dizlerinin arasında, sağ elinde tutuyordu hâlâ.

Hareket. Akıl ve ahlaki perspektifle beslenen hareket. Cinayet ahlaki değildi elbette, ama kendini savunmak için öl-dürmek öyleydi.

Ama şimdi uygun zaman değil.

Zamanlama. Zamanlama bale ve silahlı çatışmada aynı oranda önemliydi.

Bu sözü bir yerden duymuştu. Ne yazık ki, atış poligo-nuna yapüğı onca ziyarete rağmen, insan formundaki kâğıt silüetlerden başka hedeflere ateş etmediği için, ne bale ne de silahlı çatışma hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Bundan yakanızı kurtaramazsınız," dedi. Çaresizlik içinde olduğuna daha fazla inanmaları için, sesindeki dehşe-ti duymalarını istemişti.

Şoför eğlenmiş göründü. Arkadaşına dönüp sesine alaycı bir şüphe ürpertisi katarak konuştu: "Zachaıy, bundan yakayı kurtarır mıyız?"

"Tabii," diye cevap verdi kızılkafa. Yeniden kaşlarını kaldırıp omuz silkti.

"Zachaıy," dedi şoför, "böyle bir operasyona ne deriz biz?" "Sıradan süpür-ve-çöpe at," diye cevapladı Zachary.

"Duydun mu, bayan? Sıradan kelimesinde vurgu var. Hiç önemli değil. Parkta yürüyüş. Bir parça kek."

"Biliyor musun, Kevin, bence," dedi Zachaıy, "vurgu sü-

pür kelimesinde."

Kevin güldü. "Bayan, süpürülecek şey sen olduğun için ve kocanla ikinizi çöpe atacağamız için doğal olarak sizi ilgi-lendiriyor. Ama bizi pek ilgilendirmiyor, değil mi, Zachaıy?"

"Doğru."

"Ve polisler için de öyle olacak. Ona nereye gittiğini söy-le, Zachaıy."

"Orgazmo Şehrine, benimle birlikte."

"Adamım, saplantılı ama kıyak herifsin. Peki Orgazmo Şehrinden sonra?"

"Bir kızılderili kuyusunun dibine," dedi Zachary Martie'ye, "ve dipteki suda ne kadar daha aşağıya gideceğini Tanrı bilir."

"Üçyüz yıldan fazladır orada hiç kızılderili yaşamıyor, ya-ni kuyu kullanılmıyor," diye açıkladı Kevin.

"Kimsenin içme suyunu pisletmek istemiyoruz," dedi Zachaıy, "federal suçtur bu."

"Cesetlerinizi kimse bulamayacak. Kazadan sonra muhtemelen çöle yürüdünüz, kayboldunuz ve fırtınada donarak can verdiniz."

Arabanın hızı kesildiğinde, kar içinde iki yanda ürkünç şekiller belirdi. Farla aydınlanan, sisteki hayalet gemiler gibi parlayarak geçen, alçak, dalgalı, soluk şekillenmeler. Çatısız harabeler. Uzun süre önce terkedilmiş, istifli taş

ve kerpiç duvarlı bina kırıntıları.

Kevin frene basıp arabayı durdurduğunda, Martie Zachary'ye dönüp 45'lik Colt'u öyle bir dürttü ki adamın yüzü acıyla buruştu. Gözlerinde korkusuz ve merhametsiz, ama kesinlikle aptal olmayan bir adam okunuyordu. Tek kelime etmeden apış arasında tuttuğu silahı elinden yere bıraktı.

"Vay?"

Şoför dikiz aynasından arkaya baktığında Martie ona seslendi: "Arkana yaslan ve ellerini koltuk başına koy serseri."

Kevin tereddüt etti.

"Hemen şimdi," diye bağırdı Martie, "bu moronu vurup senin kafanı uçurmadan önce, ellerini koltuğun başında görmek istiyorum."

Kevin ön koltuktaki makinalıya doğru hamle ederken sağ omzu hafifçe düştü.

"ELLERİNİ BAŞININ ÜSTÜNE KOY, *ŞÎMDÎ*, SENİ PİÇ!" di-ye kükredi Martie. Sesinin bir süzme-psikotik gibi çıkması-

na şaşırdı, arada bir sert görünen bir kadm gibi değil, haki-katen deli biri gibi ve aslında o anda muhtemelen sahiden delirmiş, ham korku yüzünden süzme bir psikotik olmuştu.

Yeniden dik oturan Kevin, ellerini geriye atıp koltuğu yakaladı.

Böğrüne tabanca dayalı Zachaıy zaten kıpırdayamazdı, zira o daha davranamadan Martie tetiği çekiverirdi.

"O uçaktan indiğinizde yanınızda bagajlardan başka bir şey yoktu," dedi Kevin.

"Kapa çeneni Düşünüyorum." Martie kimseyi öldürmek istemiyordu, böyle insan müsveddelerini bile, eğer mümkün-se tabi.

Ama böyle bir imkân var mıydı? Hiçbir şey denemelerine fırsat vermeden nasıl arabadan çıkar ve diğerlerini de dışarı çıkartırdı?

Kevin rahat bırakmadı onu. "Bagajlardan başka hiçbir şey, öyleyse silahı nereden buldun?"

Gözlenecek iki kişi. Çıkıştaki tüm hareketler. Dengesizlik ve hassaslık saniyeleri.

"Silahı nereden buldun?" diye ısrar etti Kevin.

"Arkadaşının kıçından çıkarttım. Şimdi kapa çeneni!"

Sol taraftan çıksa bir bakıma ikisinden birine sırtını dönmüş olacaktı. Hoş değil.

Öyleyse yolcu tarafından gerilemeye kolay bir çıkış. Silahı Zachary'nin

karnında tutmaya devam ederek onu kendisiyle birlikte dışarı çekmek.

Silecekler artık çalışmadığından, kar ön cama ince bir örtü sermeye başlamıştı. Süzülen taneler Martie'nin başım döndürdü.

Dışarıya bakma.

Zachary'nin gözleriyle karşılaştı.

Adam onun kararsızlığını anlamıştı.

Neredeyse bakışlarını kaçıracaktı ki bunun tehlikeli olacağını düşündü ve Colt'un namlusunu herifin böğrüne iyice bastırıp göz temasını kırdı.

"Belki gerçek silah değildir?" dedi Kevin. "Belki plastik-tir."

"Gerçek," diye hemen aydınlattı Zachary.

Arabadan gerilemeye çıkmanın riskli olduğunu hissetti.

Kapı eşiğine takılabilir veya bizzat kapıya çarpabilirdi. Düşebilirdi.

"Siz sadece boktan boyacılarsınız," dedi Kevin.

"Video-oyun yapımcısıyım."

"Ne?"

"Boyacı olan kocamdır."

Hem dışarı çıktıktan sonra, karnında silah dayalı Zachary peşinden gelirken, açık kapıyı vücuduyla kaplayacak ve Kevin'i görmesini engelleyecekti. Yapılacak en mantıklı şey, açık avantajı varken ikisini de vurmaktı. Bob, ahlak ile akıl kafa kafaya tokuştuğunda ne yapılması gerektiğini söylememişti.

"Leydinin bundan sonrası için bir fikri olduğunu sanmı-

yorum," dedi Zachary ortağına.

"Belki açmaza girdik burada," diye karşılık verdi Kevin.

Hareket. Eğer onun zalimce davranmayacağını hisseder-lerse, kendileri yapardı bunu.

Düşün. Düşün.

68

Sıvı dolu cam kürede bir kış manzarası sabitlenmişti: Eski Kızılderili harabelerinin yumuşak ve yuvarlak hatları, gümüşi adaçayları, gece-mavisi BMW, içinde iki adamla bir kadm, bagajda görünmeyen bir adam -iki çöpçü ve iki çöp-ve hiçbir şey kımıldamıyor; herkes ve her şey Big Bangt*' ön-cesindeki boş evren kadar durgun, kar hariç, sanki küre bir devin elinde sallamyormuşçasma yağan rüzgârsız tipi, kutup kışlarına özgü bembeyaz güzel taneler hariç.

"Zachaıy," diye seslendi sonunda Martie, "yüzünü benden çevirmeden sol elinle kapıyı aç. Kevin, ellerini koltuktan indirme."

Zachaıy kapıyı zorladı. "Kilitli."

"Kilidi aç," dedi Martie.

"Yapamam. Çocuk emniyet kilidi bu. Kevin önden açmak zorunda."

"Kevin, kilit tuşu nerede?"

"Torpido gözünde."

Eğer kilit tuşuna basmasına izin verirse yan koltukta durduğu şüphe götürmeyen makinalı tüfeğinden birkaç ka-rış mesafe uzakta olacaktı.

"Ellerini koltuk başından oynatma, Kevin."

"Ne tür video oyunları yapıyorsun?" Kevin, Martie'nin dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

(*) Büyük Patlama; evrenin yaradılışı, (r.n.) Onu duymazlıktan gelen Martie, "Çakın var mı, Zachary?" diye sordu.

"Çakı mı? Hayır."

"Çok kötü. Eğer ani bir refleks gösterecek kadar ileri gidersen, bağırsaklarından iki kurşun çıkarmak için bir bıça-

ğa ihtiyacın olacak da; çünkü gerçek bir doktora gösterecek kadar uzun yaşamayacaksın."

Arka koltukta boylu boyunca geriye doğru kayarken silahı kızılkafanm üstünde tutmaya devam etti. Aslında nam-luyu adamın bağrına sert şekilde bastırmayı sürdürseydi da-ha tehditkâr olurdu.

"Merak ediyorsanız söyleyeyim," dedi adama, "bu silah çift-darbeli değildir. Tek darbelidir. Üç kiloluk direnç vermez.

Sadece bir buçuk kilo, gevşek ve kolay, geri tepme yok. Yani kurşunlar hedeften sapmaz."

Arkada otururken ön tarafı göremediğinden koltukta doğrulup ayaklarını

gerip destek alarak bacaklarını yarı çö-

meli vaziyette büktü, sağ omuzu ön koltuğun arkasına dayalı şekilde Zachaıy'ye doğru çevirdi kendini. Beceriksizce. Aptalca. Tehlikeli derecede beceriksizce. Ama hem silahı Zachaıy'nin üzerinde tutup hem de elini torpido gözüne doğru uzatmakta olan Kevin'i göz takibine alması için daha iyi bir yol düşünememişti.

Ön koltuğa uzanmaya cesaret edemiyordu. Dengesini kaybedip Zachaıy üzerindeki kontrolünü yitirebilirdi.

İki Ore ve bir Hobbit arabanın birinde kilitli kalmıştı.

Üçünün birden hayatta kalma şansı ne kadardı? Çok zayıf.

Ya Hobbit kazanıp oyunda bir sonraki bölüme geçecek ya da oyun bitecekti.

Ön koltuğa göz atmak için yüzünü Zachary'den çevirmek zorunda kalacağından, onu sadece göz ucuyla kontrol edebilirdi. "Bir kımıldama sesi, gözüme ilişecek en ufak hareket olursa ölürsün."

"Ben senin yerinde olsaydım kendimi çoktan öldürmüş-

tüm," dedi Zachaıy.

"Evet, eh, ben sen değilim, bok kafalı. Akim varsa doğru dur ve hayatta kalma şansın olduğu için Tanrı'ya şükret."

Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki kabına sığmıyordu. Bu iyi işte. Beyne daha fazla kan. Berrak düşünebilme.

Başını çevirdi ve eğilip ön koltuğa baktı. Tahmin ettiği gi-bi Kevin'in otomatik tabancası yolcu koltuğunda, hemen uzanabileceği mesafedeydi. Büyük şarjör. Otuz kurşun.

'Tamam, Kevin, sağ elinle dikkatle kilidi aç, *dikkatle* kelimesinde vurgu var, sonra ellerini yeniden koltuğun başına kaldır."

"Gerilme ve yok yere harcama beni," dedi Kevin.

"Gergin değilim," diye karşılık verdi Martie. Sesindeki sakinliğe şaşırdı; çünkü dışı değilse bile, içi tümüyle titriyordu, baykuş kanatlarının gölgesindeki bir tarla faresi gibi.

"Sadece söylediğini yapacağım." Kevin sağ elini yavaşça arkasından aldı. Martie çabucak Zachary'ye gözledi. Adam, öyle yapması söylenmediği halde -ki *söylenmeliydi-* ellerini yüzünün hizasında yukarıya kaldırmıştı. Martie'yi kışkırtmak istemiyordu. Yeniden ön koltuğa çevirdi yüzünü.

Kevin elini kilit tuşuna doğru havada yüzdürürken, "Ben *Carmageddon* oynamayı severim. O oyunu biliyor musun?"

"Sana *Kingpin'de* bir rol vereceğim."

"Hey, o da sağlam aksiyondur."

"Şimdi ağır ol."

Kevin çubuklu tuşa bastı.

Bundan sonra olacakları iki adam aralarında telepatiyle planlamıştı sanki.

Kilitler bir ses sinyaliyle birlikte açıldı.

Aynı anda, Zachary arka kapıyı açıp dışarı yuvarlandı ve Martie gözünün ucuyla onun yuvarlanırken yerdeki makinalı tabancasını kepçelediğini fark etti.

Martie, uzaklaşan kızılkafanm ardından iki el silah sıktı ve en azından birinin hedefi bulduğunu hissetti. Bu sırada Kevin yanındaki yolcu koltuğuna yatıp silahını almıştı.

İkinci patlamanın sesi arabanın duvarlarında top gülle-leri gibi çınlarken, Martie kendini yere atıp Kevin'in görüş

alanından çıktı, sonra Colt'u ön koltuğun arkasına dayayıp, döşeme üzerinde yatay bir hat boyunca seri şekilde bir-iki-

üç-dört el ateş etti. Kurşunların tüm o dolgu ve destek mad-delerini delip geçtiğinden emin olamadı.

Artık önden ve üstten saldırıya açıktı. Kevin'in koltuğun *diğer yarandan* ateşle karşılık vermesini ve ıskalamamak için otuz kurşunu boşaltmasını hiçbir şey engelleyemezdi. Eğer vurulmadıysa, kolktuktan doğrulup üstten saldırma ihtimali de vardı.

Açık kapıdan da Zachaıy'nin diğer tabancayla saldırışına maruz kalabilirdi. Böyle duramazdı. *Kaç, kaç*. Koltuğa sıktığı dördüncü kurşunla beraber emniyet için can atıyordu.

Arkasındaki kapıdan gerilemeye çıkarak vakit kaybetmeye cesaret edemediği için, Zachary'nin açtığı kapıdan, yedi patlarlı tabancasında kalan tek kurşunla belki bir yaylım ateşinin ortasına doğru fırladı.

Yaylım ateşi açılmadı. Zachary *-bana göre, vurgu* süpür *kelimesinde-* onun çıkmasını beklemiyordu. Ölmemişse de, vurulmuş ve yere serilmişti. Dayanıklı hayvan, geniş sırtın-da en azından bir, ama muhtemelen iki kurşunla elleri ve dizleri üzerinde çırpmıyordu.

Martie onun sürünerek ulaşmaya çalışüğı şeye baktı.

Tabancası. Yere yıkılırken elinden düşürmüştü. Karla kaplı toprak üzerinde yaklaşık on adım ötesine uçmuştu silah.

Pazar dersleri ve uygarlık konularını unutup, şu anda sadece can havliyle kalbinde yükselen barbarlık duygusuna uyarak, kaburgalarına bir tekme

savurduğunda adam acıyla domuz gibi homurdandı, Martie'yi yakalamak için hamle yaptı, ama sonra yüzüstü yere kapaklandı.

Kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki görüş, açısı bile her atışta şekilleri bulanıklaştiran bir nabız gibi seyriyordu. Bo-

ğazı korkudan düğümlenmişti. Soluduğu hava sanki kar külçeleri gibi ciğerlerine iniyor ve dışarı çıkarken kesikleşiyordu. Kayarak Zachary'yi geçip makinalı silaha seyirtti. Arkasından gelecek kurşunların güçlü etkisiyle ayaklarının yerden kesilmesini ve yere devrilmeyi bekleyerek aldı silahı yerden.

Dusty, BMWde kilitli kalmıştı. Umutsuzca onun ismini haykırıyordu. Bagaj kapağından tepinme sesleri gelmekteydi.

Hâlâ hayatta kaldığına şaşırarak Colt'u yere attı. Makinalıyı iki eliyle tutarak döndü, karlı karanlığa gözlerini kısarak baktı ve bir hedef aradı, ama Kevin orada değildi. Şoför kapısı kapalıydı. İçeride kimse görünmüyordu.

Belki ön koltukta ölüp kalmıştı.

Belki de ölmemişti.

Kış havasında en ufak bir ışık yoktu. Artık alçıtaşı rengi kaybolmuştu. Kül rengiydi şimdi ve doğuda tam bir kurum siyahı. Yağan kar soluk dünyadan çok daha aydınlıktı, sanki ışık yağmuru gibi; gün ışığından son arta kalanlarda teslim oluyor ve sabırsız gecenin hizmetine giriyordu.

Arabanın farları altında incileşen kar, göz oyunları oynuyor ve az ötede birtakım gölgeler hareket ediyormuş izlenimi yaratıyordu ki aslında hareket eden gölge falan yoktu.

Tanrı vergisi bir içgüdüyle, Martie tek dizinin üstüne çö-

küp hedef küçülterek aralıksız ve dimdik inen kar, kar, kar dışında herhangi bir hareketi kolladı.

Zachary yüzüstü kıpırtısız yatıyordu. Ölü? Baygın? Ölü numarası? En iyisi bir gözle onu da kontrol etmek.

Bagajdaki Dusty hâlâ ona sesleniyordu ve artık arka koltuğa doğru var gücüyle tekmeler savurmaktaydı.

"Sessiz ol!" diye bağırdı. "Ben iyiyim. Sus. Birini devir-dim, belki ikisini de. Sessiz ol ki duyabileyim."

Dusty hemen sustu. O sırada dörtnala koşan kalbinden çıkan gümbürtülere rağmen Martie arabanın boşta çalıştığı-

nı fark etti. Saat gibi motor. Güçlü, etkili susturucu: Yalnız-ca yumuşak, kısık *uırn-tırn-uırn.*

Bununla birlikte, eğer Kevin arabanın önünde yaralı ya-tıyorsa, ondan

gelecek sesleri perdeleyecek kadar gürültü-

lüydü. Kirpiklerinde biriken kar şeritlerini silerek çömeldiği yerden yavaşça kalktı, gözlerini kısarak arabayı inceledi ve ön yolcu kapısının açık olduğunu ayrımsadı. Daha önce fark etmemişti bunu. Yaralı veya değil, Kevin arabadan çıkmıştı ve hareket halindeydi.

Green Acres'a hiçbir şeyden kuşkulanmayan Jennifer ile Bayan Jane Marple'm iki salak yeğeninden önce gelen Dr.

Ahriman, kendisini akşam yemeğine kadar idare edecek bir şeyler atıştırmak üzere restorana gitti. Akşam yemeğini, olayların gidişatına göre, gecenin geç saatlerine kadar ertele-mesi gerekebilirdi.

Mısır koçanı biçimindeki dekor bütün duyu organlarını sarstı, sanki birisi parlak refleks çekiciyle beyninin ön kısmı-

na vurmuş gibi hissetti kendini. Meşe yer döşemesi. Ekoseli döşemeler. Çizgili perdeler. Bölmeleri birbirlerinden ayırmak için kullanılmış ve buğday destelerini, mısır koçanlarını, ça-lı fasulyeleri, havuçları, brokolileri ve cömert toprak ananın sunduğu diğer armağanları tasvir eden korkunç vitraylar.

Mavi renkli mama önlüğü şeklinde kesilmiş etek pantolonlar, kırmızı-beyaz ekoseli gömlekler giymiş, başlarında takkeden biraz daha büyük şapkalar bulunan garson kızları gördü-

ğünde bir an için oradan kaçmayı düşündü

Kasa önünde mönüye bakarken, elindeki mönünün, o güne kadar incelemiş olduğu otopsi fotoğraflarından çok da-ha dehşet verici olduğunu düşünüyordu. Bu kadar korkunç yemekler yapan bir restoranın bir ay içinde batması gerekti-

ğini düşünüyordu fakat o saatte bile restoran kalabalıktı.

Müşteriler, kızarmış yanaklarını üzerine yoğurt dökülmüş

yeşil salatayla, dumanı tüten etsiz çorbayla, omletle ve kızarmış kepekli ekmekle, turbalık kadar iştah açıcı vejeteıyan hamburgeriyle ve patates püresiyle doldurmuşlardı.

Şok olmuş bir vaziyette, garson kadına, restoranın bu anlamsız şeye neden mantıklı bir çözüm bulmadığını sormak istedi. Müşterileri bir yere toplayıp yemeklerim yere koyarak, onlann möleyerek ve meleyerek çıplak ayakla otlamalanna izin verebilirlerdi.

Bu mönüdeki herhangi bir yemeği yemek yerine açlıktan ölmeyi tercih ederek, doktor, dikkatini kasanın yanındaki ambalajlı kurabiyelere yöneltti. Üzerlerine yerleştirilen bir kâğıda el yazısıyla, EV YAPIMI VE TOPTAN

SATIŞ yazılmıştı.

Ravent-elmalı gevrekler. Hayır. Soya yağıyla yapılmış acıbadem kurabiyeleri. Hayır. Havuçlu zencefilli tatlı bisküviler.

Hayır. Dördüncünün görüntüsünden çok etkilenmişti ve onların çikolatalı kurabiye değil de keçiboynuzu parçalarından, keçi sütünden ve çavdar unundan yapılmış bisküviler oldu-

ğunu fark ettiğinde cüzdanını çıkartmıştı bile.

Kurutulmuş meyvelerin arkasındaki cam bölümde bulunan bir sepetin içindeki selofana sarılmış kurabiyeleri utangaç bir biçimde göstererek "Elimizde bunlar davar," dedi ka-dın. "Pek satılmıyorlar. Bundan sonra yeni sipariş vermeyeceğiz." Sepeti uzatırken, içinde pornografik video varmış gibi kızardı. "Çikolatalı hindistan cevizli kurabiyeler."

Ahriman şüpheyle "Gerçek çikolata ve gerçek hindistan cevizi mi?" diye sordu.

"Evet ama sizi temin ederim, içinde tereyağı, margarin ya da hidrojenle işlenmiş katı bitki yağı yok."

"Ne olursa olsun bunlann hepsini alacağım," dedi.

"Ama burada sadece dokuz tane var."

"Peki dokuzunu da verin," dedi. Kurabiyeleri alıp bir an önce gitmek istediği için parayı tezgahın üzerine koydu. "Ve lütfen elinizde olanlann en kalitelisinden bir şişe elma suyu."

Çikolatalı hindistan cevizli kurabiyelerin tanesi üç dolardı ama garson kadın onlardan kurtulduğu için o kadar rahatlamıştı ki, doktordan sadece on sekiz dolar aldı. Doktor, El Camino'suna dakikalar önce hayal ettiğinden çok daha neşeli bir biçimde döndü.

Ahriman, hem park yeri girişini hem de Green Acres'in ön kapısını görebilecek şekilde durmuştu. Jennifer hızlı adımlarla yaklaştığında doktor, sürücü koltuğuna oturmuş

ikinci kurabiyesini yiyordu. Adımları, uzun ve yorucu yolculuğa başladığı andaki kadar hızlı ve uzundu; kollan, gücünden hiçbir şey kaybetmemiş gibi sallanıyordu. At kuyruğu sevimli bir şekilde iki yana gidip geliyordu. Sanki hiç terle-memiş gibi görünüyordu. Green Acres'e doğru yürüdü.

leri parlıyordu ve en iyi hayvan pisliğinin üzerine oturmak için can attığı belliydi.

Karavan şeklindeki yaşlı kamyonetin egzozundan mavi dumanlar çıkararak Jennifer'i yakından izliyordu ve bir tav-

şanın izini süren hastalıklı bir tilki kadar dikkat çekiyordu.

At kuyruklu av, Green Acres'in kapısını açıp sıkı kalçalarını içeri soktuğu anda araba da park yerine girdi. Doktorun arabasının yanma park etti. Doktor onlann bu kadar yaklaşa-cağını tahmin etmemişti ama kafasına Carmen Miranda muz şapkası giyip Rose Parade şamandırasında otursa bile onlann kendisini fark etmeyeceğinden emindi.

Birkaç dakika beklediler. Seçeneklerini tartıştıktan belliydi. Sonra kırmızı yüzlü adam kamyonetten indi, gerindi ve Skeet'i orada tek başına bırakarak Green Acres'e girdi.

Belki de Jennifer'm büraya geliş nedeninin, doktorla bu-luşmak ve kepek lapası kaseleri ve buharda pişirilmiş kabak porsiyonlan arasında romantik bir yemek yemek olduğunu düşünüyorlardı.

Ahriman, kamyonete yürümeyi, Skeet'in kapısını açma-yı ve Dr. *Yen Lo* ile ona ulaşmayı düşündü. Eğer işe yararsa, Skeet'i El Camino'ya götürüp, diğer adam gelmeden önce onunla birlikte uzaklaşabilirdi.

Fakat jöle kıvamındaki uyuşturucu bağımlısı beyni yü-

zünden Skeet'i programlamak her zaman mümkün olmuyordu ve eğer bu seferki denemesinde başanlı *olmazsa* turta suratlı arkadaşı onu iş üstünde yakalayabilirdi.

Kamyonete doğru yürüyüp Skeet'i vurması da imkânsız-dı; çünkü havanın kararmaya başlamasıyla bir sürü müşte-ri arabalarıyla restoranın park yerine giriyordu. Gurme olsa da olmasa da, tanık yine tanıktı.

Kırmızı suratlı adam restorandan çıktı ve kamyonete ge-ri döndü. Yaklaşık iki dakika sonra, hem arkadaşı hem de Skeet, Green Acres'in içine girdi. Anlaşılan, bir yandan bir şeyler atıştırırken bir yanda da Jennifer'i izleyeceklerdi.

Doktor, tenha bir yerde her iki adamı da öldürüp sonra da kendisine yaraşır bir akşam yemeği yemeyi umuyor ve heyecanı gittikçe artıyordu. İhtiyacı olsun ya da olmasın, sadece eğlenmek için şaıjördeki on kurşunun tamamını kullanmayı planlıyordu.

Yağacağı düşünülen yağmur yağmamıştı ve şimdi bulutlar alacakaranlıkta birbirlerinden uzaklaşıyor ve geceyi yıl-dızlara bırakıyordu. Bu da doktoru memnun etti. Yıldızlan seviyordu. Bir zamanlar astronot olma hayalleri kurardı.

İçinde bulunduğu mükemmel ruh halini tehdit eden şe-yi fark ettiğinde üçüncü kurabiyesini yiyordu. Park yerinin doğusundaki sıralardan birinde, boyalı camlan, geleneksel kaputu ve parlak titanyum jantlarıyla güzel bir

beyaz Rolls-Royce duruyordu. Bir Rolls-Royce'a sahip olacak kadar zengin ve bu aracı tercih edecek kadar zarif birinin akşam ye-meği için Green Acres'i seçmesine çok şaşırmıştı; tabi eğer o kişi buraya silah zoruyla getirilmediyse.

Bu kültür gittikçe daha fazla yozlaşıyordu. Kapitalizm sayesinde insanlann serveti o kadar çok artmıştı ki, bitkilerin köklerini çiğneyen ve ot yiyen görgüsüzler bile Viyana şnitzeli restoranına denk bir vejeteıyan lokantasında yemek yemek için lokantaya çok lüks bir otomobille gitmeyi tercih edebilirdi.

Bu aracın buradaki görüntüsü, doktorun seçkin Rolls-Royce Silver Cloud'unu en yakın hidrolik otomobil eziciye gö-

türmesi için yeterliydi. Bakışlannı beyaz Rolls-Royce'dan uzaklaştırdı ve bir daha o tarafa bakmamaya yemin etti. Sinir bozucu görüntüyü aklından çıkarmak için El Camino'yu çalıştırdı, teybe eski Spike Jones kasetlerinden birini koyarak kurabiyelerini yemeye devam etti.

Üç tarafta da hayalet köy vardı. Geçmiş yüzyıllarda geceyi, köy koruculannm işaret olarak yaktıklan ateşler ve donyağlan ile mika camlı fenerler aydınlatıyordu. Şimdi, so-

ğuk karanlığa karşı hiçbir direnç yoktu. Belki bu köyde hayaletler yaşıyordu, belki hepsi de sadece kardan yapılmış fi-gürdü ya da belki bazılan ruhtu.

Martie'nin bulunduğu yerin güneyinde, karanlıkta belli belirsiz görülen yıkılmış ve iklim koşullarından dolayı yıpranmış duvarlar, iki katlı binalar, onlardan biraz daha uzun başka binalar ve derin pencereli evler vardı. Kapısız girişler, içinde dökünüler olan çatısız odalara açılıyordu. Hava sıcak olduğu için, tarantulalar ve akrepler tarafından işgal edilmişti.

Doğuda, arabanın farları sayesinde biraz olsun aydınlanan ama net olarak görülmeyen, yuvarlak taş kaidelerin üzerinde yine taştan yapılmış uzun kırık bacalar vardı; bunlar belki de antik fırınlar veya şöminelerdi.

Kuzeyde, görüntüsü BMW ile engellenmiş bir yapının al-

çak kıvrımlı duvarları vardı.

Şaşırtıcı bir biçimde, yarım ay şeklindeki yıkıntıların arasından uzun meşe „ağaçları yükseliyordu. Zachaıy'nin bahsettiği derin kuyuya ek olarak, köklerin ulaşabileceği yüzeye yakın bir yerde de su olmalıydı.

Kevin, yıkılmış yapıların ve ağaçların birinden diğerine geçerek Martie'i dört döndürebilirdi. Bu meydandan uzaklaşmalıydı ama bu tuhaf ve eski yerde sessizce ona yaklaş-

maktan ve -onun sessizce kendisine yaklaşmasından- korkuyordu.

Çömelerek hızla arabaya doğru yürüdü ve sürücü tarafındaki arka lastiğe yaslandı.

Arka kapı açıktı. Tavan lambasından soluk bir ışık vuruyordu.

Yere uzandı ve arabanın altına bakma riskine girdi. Kevin orada değildi.

Arka farların ışığında, BMW'nin yanındaki ince kar tabakası parlıyordu. Bu yer seviyesi perspektifinden bakıldığın-da, pürüzsüz beyazlığın, arabadan uzaklaşan birilerinin ayak izleriyle bozulduğu anlaşılıyordu.

Uzandığı yerden kalkıp tekrar çömeldi ve BMW'den gelen ışığın yardımıyla onu kullanmak zorunda kaldığında herhangi bir sürprizle karşılaşmamak için otomatik tabancasını kontrol etti. Uzun şaıjör onu korkuttu. Yüksek mühimmat kapasitesine sahip olduğuna göre, tabanca yarı değil, tam otomatik olmalıydı. Bu kadar güçlü bir silahı kontrol edip edemeyeceği konusunda şüpheleri vardı.

Elleri de soğuktu. Parmakları donmak üzereydi.

Arka kapıyı kapattı ve sırtını oraya yaslayıp Zachaıy'i incelemeye başladı. Yerde hareketsiz yatıyordu ve yüzü topra-

ğa bakıyordu. Bayılmış numarası yapıyor ve Martie'nin silahını indirmesini bekliyorsa çok sabırlı biri olmalıydı.

Kevin'e konsantre olmadan önce bu adamın hâlâ onun için bir tehlike olup olmadığmdan emin olmalıydı.

Bir süre düşündükten sonra Martie ihtiyatlı olmasa da cesur bir biçimde ona yaklaştı. Otomatik tabancanın ağzını adamın ensesine dayadı.

Adam hiç kıpırdamadı.

Martie, adamm kapitone kayak ceketinin kolunu geri çekti ve soğuk parmaklarını boynuna bastırarak şah damarını kontrol etti. Nabzı atmıyordu.

Kafası bir tarafa düşmüştü. Martie adamm göz kapaklarını indirdi. Zayıf ışıkta bile donuk bakışı rahatsız ediciydi.

Martie'nin içini suçluluk duygusu kapladı; yaptığı şeyi düşününce göğsüne ağrılar saplandı. Bir daha asla aynı insan olmayacaktı çünkü birini öldürmüştü. Koşullar ona ölmek ya da öldürmek dışmda bir seçenek sunmadıysa da ve bu adam şeytana hizmet etmeyi tercih ettiyse de, Martie'nin işlediği cinayetin yükü kaldırabileceğinden daha ağırdı ve bu durumdan, tahmin ettiğinden çok daha fazla etkilenmişti. Bir daha asla geri kazanamayacağı masumiyetini kaybetmişti.

Ama yine de suçluluk duygusuna, bu işten yüzünün akıyla çıkmış olmanın verdiği hoşnutluk duygusuyla soğuk ve şiddetli bir biçimde

hissedilen memnuniyet duygusu da eşlik ediyordu. Martie'yle Dusty'nin başarılı olma ihtimali artmıştı ve Martie, silahlı adamların daha güçlü olduklarına ilişkin küstah varsayımlarını ortadan kaldırmıştı. İçi adalet duygusuyla doldu ve Martie bu duyguyu hem cesaretlendiri-ci hem de korkutucu buldu.

Tekrar arabanın yanma döndü ve sürücü tarafındaki ön kapının yanma çömeldi. Camın ötesini görebilecek şekilde yavaşça yükseldi. Yolcu tarafındaki kapı açıktı. Kevin gitmiş-

ti. Koltukta kan vardı.

Tekrar camın altına eğilerek gördüklerini düşündü. Koltuğa doğru attığı dört kurşundan en az bir tanesi isabet et-miş olmalıydı. Koltukta çok fazla kan yoktu ama yine de adam acı çekiyordu ve dezavantajlı konumdaydı.

Anahtarlar hâlâ kontaktaydı. Acaba motoru durdurup, bagajı açıp Dusty'i kurtarmalı mıydı? Sonra bire karşı iki olacaklardı.

Hayır. Kevin, onun anahtarları almak için arabanın içi-ne girmesini bekliyor olabilirdi. Açık yolcu kapısından arabanın içi gayet net görünüyordu. Martie vurulmadan anahtarları alsa bile, arabanın arkasına geçip bagaj kilidini ve bagaj kapağını açmaya çalışırken kolay bir hedef olacaktı.

Bu fikirden nefret etse de, yapılacak en güvenli şey, bu meydandan uzaklaşıp güneydeki yıkıntılara doğru geri çekil-mekti. Yıkık yapıların ve meşe ağaçlarının arkasına saklanarak önce doğuya, sonra kuzeye doğru bir daire çizecek ve Kevin'in gittiği noktaya ulaşmış olacaktı. Yeterince büyük bir daire çizebilirse, Kevin'in BMW'i izlediği noktanın arkasına gelebilirdi.

Belki de onun yarası çok ağır değildi ve arabayı sabit bir noktadan izlemek yerine, Martie'nin yapmayı düşündüğü şe-yi ters taraftan yapıyordu. Uzun süre önce terkedilmiş olan köyü ve ağaçlan kullanarak önce doğuya sonra da güneye yürüyor ve onu arayarak daire çiziyordu.

Eğer, Martie'nin ona tuğlalann ve meşe ağaçlannm oluş-

turduğu labirentlerin arasından yaklaşması gerekirse ve o anda Kevin de sinsice etrafı kolaçan ediyorsa, Martie'nin hayatta kalma şansı neredeyse yok gibiydi. Martie artık sürpriz avantajına sahip değildi. Ve yaralı olduğu halde Kevin bu konuda oldukça tecrübeliydi; oysa Martie bir amatördü. Şans amatörlerin yüzüne gülmezdi.

Şans, kararsızların yüzüne de gülmezdi. Harekete geç-

meliydi.

Hareket kelimesi, Kevin'i eğiten askeri veya askeri olmayan uzmanlann

da çok sık kullandıklan ve zorlu deneyimler aracılığıyla Kevin'in beynine işledikleri kelimelerden biri olmalıydı. Martie aniden onun çoktan harekete geçmiş oldu-

ğunu anladı. Basit bir video oyunu tasanmcısmdan ve boyacı kansmdan beklenebilecek en son şey onun, gidebileceği en doğru rotayı araştırarak cesur bir biçimde Kevin'i izleme-siydi.

Bu belki doğruydu, belki de yanlıştı. Yine de ne arkadan daire çizerek onu bulmaya çalışmalı ne de burada durarak onun ortaya çıkmasını beklemeliydi. Yapması gereken şey, taze kar üzerinde bıraktığı izleri takip ederek saldırgan bir biçimde onu izlemekti.

Farlann önünden geçmeye cesaret edemedi. Oradan ge-

çerse büyük bir ihtimalle vurulurdu.

Onun yerine çömelerek aracın arkasına doğru yürüdü Arka çamurluğun yanma gelince duraksadı ama sonra BMWnin arkasından dolaştı.

Kırmızı arka lambalar parlak farlardan daha az ışık ya-yıyordu ve düşen kar taneleri kırmızı ışığın önünden geçerken kan rengine dönüşüyordu. Çıkan egzoz gazı, kanlı duman gibi görünüyordu.

Yoğun duman tabakası Martie'i gizliyordu ama aynı zamanda kör de ediyordu. Kendini, kırmızı, korku verici bir ge-

çidin içine dalmış gibi hissediyordu. Duman bulutunun içinden çıktı ve her tür tehlikeye açık bir biçimde arabanın kuzey tarafına geçti.

Planlama aşamasında mantıklı görünen hareket, uygulama aşamasında mantıksız görünüyordu. Ayağa kalkmıyor ve olabildiğince yere yakın duruyordu ama hâlâ iyi bir hedef-ti. BMWnin açık ön kapısından başlayan izleri takip etmeye başladı.

Yağan karın üzerini örtmeye başladığı ayak izleri ve kan damlaları, Kevin'in yaklaşık on iki metre uzaktaki yuvarlak kerpiç yapıya doğru gittiğini gösteriyordu.

Arabanın diğer tarafından bu binayı net olarak görememişti. Şimdi görüş gayet net olduğu halde, Martie bu yerin tahmin ettiğinden de esrarengiz olduğunu düşünüyordu.

Yaklaşık iki metre yüksekliğindeki duvar, karanlığın içine doğru bir kavis çiziyordu. Bu haliyle, alçak kubbeli bir çatı-

ya anımsatıyordu. Bu açıdan yapının çapını tahmin etmek oldukça zordu ama çapın en azından dokuz-on metre olduğu kesindi. Dekoratif sekili duvarlarla kuşatılan merdivenler ça-tıya çıkıyordu. Binanın girişi çatıdaydı ve anlaşılan binanın büyük bir kısmı yer altındaydı.

Kiva.

Bu kelimeyi seyrettiği bir belgeselde duymuştu. Kiva, yeraltındaki tören odası ve köyün ruhsal merkezi.

Martie arabadan uzaklaşırken gölgeler daha da koyulaş-

tı. Yoğun kar neredeyse her şeyin üzerini örtmüştü ama Kevin ayaklarını sürüyerek yürüdüğü için bıraktığı izler olduk-

ça büyük ve derindi. Yarasından damlayan kan etrafa sıçra-mıştı.

Martie'nin kalbi güm güm atıyor, kulakları uğulduyordu.

Martie izleri merdivenlere kadar takip etti. Korkuyordu, çün-kü Kevin çatıya çıkmış, sonra kivaya girip onu karanlığın içinde beklemeye başlamış olabilirdi. Fakat Kevin merdivenleri çıkarken durmuş ve bu noktada çok fazla kan kaybetmişti. Daha sonra yoluna devam etmişti.

Martie, sırtını kerpiç duvara dayayarak yürümeye devam etti. BMWnin farlarının belli belirsiz ışığında kivanm içindeki karanlığa doğru ilerledi. Otomatik tabancayı iki eliye birden tutuyordu; tetiğin üzerindeki parmaklan gergindi. Karanlık gölgeleri aydınlatan tek şey, zeminde ince bir tabaka oluşturmuş parlak kar ve havadayken fosfor gibi ışıldayan kar taneleriydi.

Etrafı yıkık yapılarla ve karla kaplanan arabanın moto-rundan çıkan ses artık duyulmuyordu, sanki onun yerini hayali bir ses almıştı. Etraf tamamen sessizdi. Martie, ayak seslerini ya da nefes alıp verişlerini duymak için avının sesini dinledi ama hiçbir şey duymadı.

Artık sürüdüğü ayaklannm izleri çok belli olmasa da, bu karanlıkta bile Kevin'i takip edebiliyordu. Şu anda ona yol gösterecek tek iz, bakire kann üzerine damlamış olan kır-mızı kandı. Sanki yol boyunca Kevin beyaz kâğıt üzerine defalarca aynı sayıyı yazmıştı. Martie bu kadar çok sayı oldu-

ğu için Tanrı'ya teşekkür etti.

Martie aniden, başka bir insanın kanı için minnettarlık duyduğundan dolayı kendisini suçlu hissetti ama yine de başanlı olmanın verdiği gururla yüzünün kızarmasını engel-leyemedi. Martie, bu gururu yüzünden birkaç kurşun da kendisinin yiyebileceğini düşünerek kendini bu konuda uyardı.

Duvara yaslanarak adım adım yürürken, Kevin'in bina nm etrafından dolaşıp onun arkasına geçme ihtimalini de düşünerek arada sırada geldiği yöne bakmayı da unutmu yordu. Geriye doğru bakarken sol ayağı yerdeki bir şey çarptı ve başını döndürdüğünde kanın çizdi;',ı .«killerden d.ı ha geometrik karanlık bir şekil gördü. Çıkan .ses oldıkı ı yüksekti.

Gürültü yüzünden şu anda bulunduğu ıı< >kl: m m a 111; 11

lacağmdan korktuğu için olduğu yerde dondu kaldı. Hareket

edememesinin nedenlerinden biri de gördüğü şeye inarıaııa maşıydı. Pek fazla umutlanmak istemese de, çarptığı şeye dokunmak için en sonunda kiva duvanndan aşağı kaydı ve çömeldi.

İkinci otomatik tabanca.

Şu anda elinde olan tabancayı kontrol etmek için iki eline birden ihtiyacı vardı. Kevin'in düşürdüğü tabancaya arkasına itti; artık adamın o noktadan gelebileceği konusunda endişelenmiyordu.

On adım ileride Kevin'in bir köşeye büzülmüş iri bedenini gördü. Açık bacakları, karla kaplı yüzeyin üzerinde simsiyah görünüyordu. Sanki bütün gün yürümüş ve çok yorulmuş gibi kiva duvanna yaslanmıştı.

Martie, onun ulaşamayacağı bir noktada durdu ve otomatik tabancasını onun üzerine doğrulttu. Bir süre, gözlerinin, karanlık geceye alışmasını bekledi. Kevin'in kafası sol tarafa düşmüştü. Kollannı iki yana açmıştı.

Görebildiği kadarıyla, ağzından, nefes aldığını gösterir şekilde buhar çıkmıyordu.

Diğer taraftan, buradaki ışık, buharı yansıtmak için yeterli değildi. Martie kendi nefesini de göremiyordu.

En sonunda Martie ona doğru yaklaştı, çömeldi ve donmak üzere olan parmaklarını tıpkı Zachaıy'e yaptığı gibi Kevin'in boynuna bastırdı. Eğer hâlâ yaşıyorsa Martie onu burada ölüme terk edemezdi. Onu kurtarmak için gerekli olan yardımı zamanında getiremeyebilirdi; yardım zamanında getirilebilecek olsa bile, bu koşullar altında Martie buna cesaret edemezdi; çünkü onu cinayetle suçlayacaklardı. Martie onun başında nöbet tutup ölümünü izlemeye dayanabilirdi çünkü hiç kimse, hatta bunun gibi bir adam bile yalnız öl-memeliydi.

Düzenli atmayan bir nabız. Diğer elinin tersine vuran sı-

cak bir nefes.

Adamm eli yaylı bir kapan gibi açıldı ve Martie'nin bile-

ğini tuttu. Martie poposunun üstüne düştü ve tetiğe bastı.

Elindeki tabanca geri tepti ve kurşunlar, yandaki meşe ağacının yüksek dallarını delip geçti.

BMW'nin bagajında zaman sanki durmuştu; saniyeler daikakalar, dakikalar saatler kadar uzundu.

Martie, Dusty'den beklemesini ve sessiz olmasını istemişti çünkü dışarıdaki sesleri dinlemesi gerekiyordu. Bir tanesi öldü demişti. Birincinin ve belki ikincinin de defteri dü-

rülmüştü.

Onu endişelendiren şey, *belki* kelimesiydi. Bu küçük *belki,* bakteriden çok, korku oluşturan kültür yaratma ortamı gibiydi ve onun oluşturduğu şey Dusty'i hasta ediyordu.

Bagaja tıkıldığı andan itibaren Dusty, kör biri gibi etrafı incelemiş, özellikle kapağın altında kilidi açabilecek bir mandal aramıştı ama ne yazık ki bulamamıştı.

Yan tarafında bir kaç alet vardı. Levye, kriko, ingiliza-nahtarı ve maniveladan oluşan bir kombinasyon. Ama kilitli kapak, manivelayla açılabilecek olsa bile manivela gücü dı-

şarıdan uygulanmalıydı; içeriden değil.

Martie'nin onlarla yalnız olduğu düşüncesi, sonra silah sesi ve şimdi de sessizlik. Sadece motorun çalışma sesi ve bagajda oluşturduğu düşük titreşim. Bekledi, bekledi, korkudan bütün vücudunu ateş bastı. Beklemek dayanılmaz bir hal alıncaya kadar bekleyecekti.

Yan yatarak, levyenin bıçak gibi ucunu bagajın ön duvarı üzerindeki halı kaplı panelin kenarları boyunca gezdirdi, zımbaları çıkardı, panelin kenarlarını büktü ve parmaklarını onun etrafına doladı. Büyük bir güç harcayarak paneli kopardı ve zeminin üzerine yatırarak düzleştirdi.

Levyeyi yan tarafa koydu, sırtüstü uzandı ve içinde bulunduğu dar alan izin verdiği ölçüde dizlerini göğsüne doğru çekti. Sonra ayaklarını hızla, arabanın arka koltuklarından oluşan ön bagaj duvarına vurdu. Bunu dört beş defa tekrarladı. Nefes nefese kalmıştı ve kalbi deli gibi atıyordu ama tam otomatik tabancanın uzaktan gelen çirkin sesini duymasını engelleyecek kadar sesli atmıyordu *tat-tat-tat-tat-tat-tat.*

Belki ikisinin de defteri dürülmüştü. Belki de dürülmemişti.

Martie'nin otomatik tabancası yoktu. Tabanca adamlara aitti. Dusty nefesini tutarak dinledi ama başka silah sesi du-yulmadı.

Plastik ya da fiber kısmın kırılma sesini duyana kadar tekmeledi, tekmeledi, *tekmeledi.* Karanlığın ortasında iplik kadar ince soluk bir ışık çizgisi belirmişti. Işık yolcu bölü-

münden geliyordu. Dusty etrafında döndü, elleriyle bastırarak ve omuzunu yaslayarak aradaki engeli kaldırdı.

Ölmek üzere olan adam, gücünün tamamını Martie'nin bileğini yakalamak için harcamıştı. Belki de amacı ona zarar vermek değil, onun dikkatini çekmekti. Martie poposunun üzerine düşüp ağaca sekiz on el ateş ettiğinde Kevin, Martie'nin elini bıraktı.

Büyük meşe ağacından düşen yaprak ve dal parçaları ki-va duvarına

çarptıktan sonra karın içine gömülürken dizlerinin üzerinde doğruldu ve otomatik tabancaya yeniden iki elinin arasına aldı. Tabancayı Kevin'a doğrulttu ama tetiği çekmedi.

Martie nefesini normale döndürmeye çalışırken ağaçtan son birkaç parça daha düştü. Ortam tamamen sessizdi; adam hırıltıya benzer bir sesle, "Kimsin sen?" dedi.

Martie, ömrünün bu son dakikalarında adamın sayıkladığını düşündü. Çok kan kaybettiği için zihni bulanmış olmalıydı.

Martie kibarca "Kendini yormasan iyi olur," dedi çünkü aklına gelen tek şey buydu. Adam aziz de olsa, hiç şüphesiz herkes ona aynı değerli öğüdü verirdi ve onun aziz olmaktan ne kadar uzak olduğu düşünülürse bu ona fazlaydı bile.

Kevin tekrar konuşmak için yeterince güç topladığında Martie, onun sayıkladığına ilişkin verdiği kararın acele verilmiş bir karar olduğunu düşündü. Sesi, milyonlarca yıl önce dokunmuş bir kumaş kadar inceydi: "Kimsin sen gerçekten?" Martie, onun gözlerindeki çok az da olsa bir parlaklık olduğunu fark etti. "Biz neden . . . seninle uğraşıyorduk?"

Martie bir anda ürperdi; ama bu ürpertinin sebebi soğuk gece ya da kar değildi. Aklına, Dusty'nin çiftlik yoluna saptıkları zaman Dr. Ahriman hakkında sorduğu sorular gelmişti.

Kevin bir kez daha sordu:"Kimsin... sen... gerçekten?"

Nefesi yavaş yavaş tükendiği için, boğazmdaki tıkanıklı-

ğı gidermek istermişçesine öksürdü. Soğuk ve kuru hava, son nefesini verirken Kevin'in boğazından çıkan bakır kokusuyla kaplanmıştı ve bu son nefesten sonra Kevin'in ağzından kan geldi.

O ölürken, ne bir kar fırtınası oluştu, ne bulutların arkasına saklanmış ay ortaya çıktı ne de ağaçların dallan kı-

pırdadı. İster yakın ister uzak olsun, Martie'nin ölümü de bunun gibi olacaktı; dünya onun ölümüne kayıtsız kalacak, bir başka şafağın cazibesine kapılacaktı.

Martie sanki bir rüyadaymış gibi ölü adamın yanından kalkü ve onun sorduğu son sorunun cevabını bilmediğini düşündü. Üşümüş ve hafifçe sersemlemişti.

Gelirken bıraktığı ayak izlerini takip ederek geldiği yöne doğru yürüdü. Bir defa kiva duvarına yaslandı ve sonra yoluna devam etti.

Hiç dinmeyecekmiş gibi görünen ve lapa lapa yağan ka-nn arasında ilerleyerek ışığın geldiği yöne doğru bir kavis çizdi. Martie, tehlikeli başka

bir yaratığın etrafta dolaşabileceğine ilişkin boş bir inanca kapılarak tabancayı iki elinde ateş etmeye hazır bir vaziyette tuttu ama sonra geceyi inceleyen bu tehlikeli yaratığın kendisinden başkası olmadığını anlayıp tabancasını indirdi.

Etrafı yıkıntılarla çevrili meydana, arabanın yanma gitmeliydi. Dünya, yağan karla birlikte eriyor ve tükeniyor gibi görünüyordu.

Dusty bagajdan çıkmayı başarmıştı; ayak izlerinden ve kandan oluşan izleri takip ediyordu.

Martie onu görünce elindeki silahı bıraktı. Kiva merdi-venlerinin altmda buluşturlar ve birbirlerine sarıldılar.

Dusty onu sıkı sıkı tutuyordu. O içindeyken dünya eriyip tü-

kenemezdi çünkü Dusty dağlar kadar sonsuz ve dayanıklı görünüyordu. Belki de, dağlar gibi, bu da bir illüzyondu ama yine de ona tutundu.

69

Saat gece yarısını bir hayli geçmişti ki, Skeet ile kırmızı yüzlü arkadaşı, şişmiş göbekleriyle Green Acres'ten dışarı çıktılar. Ellerindeki kürdanlarla dişlerinin arasında kalan inatçı yemek artıklarını temizleyerek, çevreye korkunç bir şekilde zarar veren arabalarının yanma geldiler. Doktor, arabayı çalıştırdıklarında çıkan yanık yağ kokusunun, kapıları kapalı olan El Camino'nun içine kadar geldiğine yemin edebilirdi.

Onlardan yaklaşık bir dakika sonra, Jennifer da restoranı terk etti. Yem torbasından yediği yemlerle canlanmış gibi görünüyordu ve genç bir at kadar güzel ve güçlüydü. Jennifer birkaç esneme egzersizi yapmış ve kalçalarını, topukları-

nı, yelesini ve bacaklarını forma sokmaya çalışmıştı. Sonra da, yarış koşusu yerine eşkin gidişi tercih ederek evin yolunu tutmuştu. Yeleleri inip kalkıyor ve hiç şüphesiz, aklından içinde ahır sıçanı olmayan samanlar ve sulu elmalar geçiyordu.

Hem akılsız oldukları hem de yorulmak nedir bilmedik-leri için, iki dedektif Jennifer'i takip etmeye devam etti. Hem kısrak çok ağır yürüdüğü, hem de etraf karanlık olduğu için görevleri gittikçe daha fazla zorlaşıyordu.

Skeet'le arkadaşının, bu kadının doktorla randevusu olmadığını ve gerçek avın uzun süre önce ellerinden kaçtığını kısa bir süre soma anlayabileceklerini düşünse de Ahriman onları takip etmeme riskine girdi. Bir kez daha onlann önü-

ne geçti ve bu defa, Jennifer'm oturduğu sitenin önündeki sokağa girdi. İsviçreli Robinson Ailesi'ne ev sahipliği yapacak kadar büyük bir söğüt ağacının altma park etti. Burada, yan taraftaki sokak lambalarının ışımdan korunabiliyordu.

Başka koşullar altında Martie ve Dusty, hiç vakit kaybetmeden polise giderdi ama bu defa bu seçenek üzerinde fazla durmadılar.

Bernardo Pastore'un paramparça olmuş yüzünü ve öl-dürülen oğlu ile kendi kendini suçlayan ölü eşi için adalet aramaya çalışırken yaşadığı hüsranı hatırlayınca Dusty, polisi buraya getirmenin hiçbir yaran olmayacağını düşündü.

Polisleri, dünya banşı için çalıştığını söyleyen Bellon-Tockland Enstitüsü'nün kiralık katiller kullandığına inandırmaları çok zordu.

Beş yaşındaki Valerie-Marie Padilla'nm sözüm ona intihan için ciddi bir

araştırma yapılmış mıydı? Hayır. Birisi ce-zalandmlmış mıydı? Hayır.

Cari Glyson yok yere suçlanmış, hızlı bir yargılama sü-

recinden sonra hapse atılmış ve içeride birileri tarafından bı-

çaklanarak öldürülmüştü. Zina, Carl'm karısı Terri'nin utancından öldüğünü söylüyordu. Ne adalet ama.

Ve Susan Jagger. Evet, bileklerini kendi eliyle kesmişti ama eli kendi kontrolünde değildi.

Polisi, tüm bu olaylann, hatta içine hiçbir hile kanşma-mış olanlann bile - ki bunlar çoğunluğu oluşturuyordu - ger-

çek olduğuna inandırmak, imkânsız olmasa da, zor olacaktı.

Ve içlerindeki birkaç kötü polis, gerçekleri gizlemeye ve ma-sumlann cezalandırılmasını sağlamaya devam edecekti.

BMW'de bulduklan altı pilli güçlü el feneriyle yakınlardaki yıkmtılan araştırmışlar ve silahlı adamların bahsettiği eski kuyuyu hemen bulmuşlardı. Bu, yumuşak volkanik kayanın içinde oluşmuş doğal bir kuyu gibi görünüyordu. Elle genişletilmiş ve etrafına taştan duvar örülmüştü ama üzerinde kapak yoktu.

Büyük el feneri, kuyunun dibine görmek için yeterli ışı-

ğı vermiyordu. Kar, ışığa uçan pervane sürüsü gibi parlayarak aşağı doğru uçuyor ve karanlıkta kayboluyordu. Hafif bir nem kokusu yukarı doğru yükseliyordu.

Dusiy ve Martie, Zachary'nin cesedini kuyunun yanma getirdiler ve alçak duvardan aşağı atıp düşerken kuyunun duvarlarına çarparak çıkardığı sesleri dinlediler. Kemikler kırılırken, silah sesi kadar güçlü bir ses çıkarıyordu. Adamın düşüşü o kadar uzun sürmüştü ki Dusty, onun dibe hiçbir zaman ulaşamayacağını düşünmeye başladı.

Ceset dibe ulaştığında yukarıya gelen ses, su sesiyle çarpma sesinin karışımından oluşuyordu. Belki de aşağıda-ki su eski günlerde olduğu kadar temiz değildi, Yüzyıllar boyunca dipte biriken tortular yüzünden koyulaşmış olabilirdi ya da geçmişte burada yaşanan buna benzer olayların çöpleri de buraya atılmıştı.

Çarpma sesinden sonra yukarı ıslak ve tuhaf bir köpük yükseldi; sanki aşağıda yaşayan bir şey vardı ve ölü adamları yiyerek besleniyordu ya da ölü adamın yüzünü ve vücudunu körler alfabesini okur gibi okuyarak tanımaya çalışı-

yordu. Diğer bir olasılık da, cesedin suyun içinde sıkışıp kalmış zararlı gazları dışarı çıkarmış olmasıydı. Bu gazlar da yoğunlaşmış, kaynamış ve

patlamıştı.

Dusty için burası, dünya üzerindeki cehennemin küçük bir parçasıydı ve Martie'nin hayalet görmüş gibi bembeyaz kesilmiş yüzüne bakılırsa Martie de aynı şeyi düşünüyordu.

Burası, Santa Fe'ye çok yakın bir cehennemdi ve önlerinde duran şey, lanetlenmiş bir insanın eseriydi.

İkinci cesedi kuyunun yanma getirmek hem Martie hem de Dusty için daha zor olmuştu ama bunun nedeni sadece harcanan fiziksel güç değildi. Kevin, Zachary'den daha fazla kan kaybetmişti; yaklaşık altı ya da yedi litre. Akan kanın tamamı donmamıştı her yerine bulaşmıştı. Çok da kötü kokuyordu. Anlaşılan can çekişirken tuvaletini tutamamıştı. Cesedi de ölümü kadar ağır, zor ve inatçıydı, bu yüzden onu ta-

şımak zor olmuştu.

Fakat hem ellerindeki feneri yüzüne tuttuklarında gör-dükleri kiva duvarına yaslanmış hali, hem de farların ışığın-da onu biraz taşıyıp biraz sürüklerken gördükleri hali çok daha kötüydü. Sakalları ve bıyığı kandan dolayı kıpkırmızıy-dı ve dişlerinde kırmızı lekeler vardı. Yüzü, beyaz karın üzerinde gri gibi görünüyordu. Bu dünyanın göçüş anında parlak gözlerine saf ve derin bir korku ifadesi yerleşmişti. Öpmek için eğilen Ölümü —ve sonra da Azrail'in kemikli yüzündeki boş delikleri ve oradaki ifade edilemeyen sonsuzluğu görmüş olmalıydı.

Bu da, lanetlenmiş insanın eserlerinden biriydi ve yapı-

lacak daha çok şey vardı.

İkisi de tam bir sessizlik içinde yapılması gereken şeyi yapıyor ve konuşmaya cesaret edemiyordu. Eğer yaptıkları şey hakkında konuşurlarsa, bu zorunlu işi yapmak imkân-sız hale gelecekti ve korku içinde buradan uzaklaşacaklardı.

Kevin'i de kuyuya attılar, onun dibe ulaştığında çıkardı-

ğı ses, arkadaşının çıkardığı sesten çok daha fazlaydı. Yukarıya ulaşan köpük miktarı da daha çoktu. Dusty, Zachary ve Kevin'in aşağıda, daha önce öldürdükleri kurbanları ve çü-

rümenin çeşitli aşamalarında olan ama intikam duygusuyla canlanan kâbus figürleri tarafından karşılandığını düşündü.

New Mexico'nun büyük bir kısmı yüzeyde kavrulurken, eyaletin altındaki su deposu o kadar büyüktü ki, sadece kü-

çük bir kısmı keşfedilebilmişti. Bu gizli deniz, orta Amerika'nın ve Rocky Dağları'nm yüksek düzlüklerinden su taşı-

yan yeraltı nehirleriyle besleniyordu. Carlsbad Mağaralarin-daki harikalar, bu suların, çözünür kireçtaşlanndaki kırıklar boyunca durmadan akmasıyla şekillenmişti; bu eyaletin altmda şehirlerin üzerini örtecek kadar büyük keşfedilmemiş

mağaralar ağı da olmalıydı. Eğer hayalet gemiler, içi huzursuz ölülerle dolu bu gizli denizde seferler yapıyorsa, bu iki acemi er de, bir kadırgada kürekçi ya da kayalardan oluşan gökyüzünün altındaki hayalet rüzgârla yol alan kalyonda deniz eri olarak sonsuzluğa doğru yolculuğa çıkabilir ve Albuquerque, Portales, Alamogordo, ve Las Cruces'in altındaki bilinmeyen limanlara uğrayabilirdi.

Aşağıda bir okyanus vardı ama yerin üstünde ellerinde-Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 3 6

ki kanı temizlemek için kullanabilecekleri tek bir damla su bile yoktu. Yerden biraz kar aldılar ve ellerini karla ovalama-ya başladılar. Biraz daha kar alıp biraz daha ovaladılar. Bu işlemi, parmakları sızlayana kadar ve derileri sürtünmekten kırmızıya dönenene kadar tekrarladılar. Elleri soğuktan be-yazlayınca biraz daha kar aldılar, biraz daha sert bir biçim-de ve daha fazla ovaladılar; sanki sadece ellerini temizlemek için değil, ruhlarını da arındırmak için çabalıyorlardı.

Aniden deliriyormuş hissine kapılan Dusty, başını zonk-layan ellerinden kaldırdı ve Martie'nin diz çökerek eğilmiş ol-duğunu gördü. Yüzünde tiksinti ifadesi vardı ve siyah saçı-

nın büyük bir kısmı beyaz karla örtülmüştü. Neredeyse bu-za dönmüş bir avuç karla ellerini temizliyordu; o kadar sert ovalıyordu ki biraz daha, devam ederse elleri kanayacaktı.

Dusty onu bileklerinden yakaladı ve yavaşça buza dön-müş kar kütlesini bırakmasını sağladı: "Yeter."

Martie başıyla onayladı. Korkudan titreyen bir sesle ve minnettarlıkla , "Yaşadığımız şu son bir saati yok edebilece-

ğimi bilsem bütün gece durmadan ovalardım," dedi.

"Biliyorum," dedi Dusty. "Biliyorum."

Jennifer evine elli dakikada —ya da klasik radyo saatiy-le ölçüldüğünde *Phil Harris-Alice Faye Shoıv'un* yaklaşık iki bölümü kadar bir sürede — ulaştı. Eve gittiğinde yeri hazır-lanacak ve üzerine battaniye atılacaktı.

Onun hemen arkasından, utangaç takipçileri Skeet ve kırmızı yanaklı adam da geldi. Aslında sitenin park yerine girmişler ve Jennifer'm binanın içine girişini izlemek için durmuşlardı.

Doktor, söğüt ağacının altındaki karanlık noktadan, Je-nifer'm takipçilerini izledi ve gösterdiği sabırla gururlanıp kendini kutladı. İyi bir oyuncu ne zaman hamle yapması ve ne zaman beklemesi gerektiğini bilmeliydi. Bazen bekleyerek, zekâsını teste tabi tutabilirdi.

Anlaşılan o ki, Martie ve Dusty, Skeet'i kayıtsızca bu kır-mızı suratlı adama emanet etmişti. Bu nedenle sabır, iki ölümle ve oyun ödülüyle ödüllendirilecekti.

Artık bu iki dedektifi çok iyi tanıdığı için bu takibi yeniden başlatmanın onları sıkacağından ve kızdıracağından emindi; en sonunda bu işin içinden çıkamayacaklarını ka-bulleneceklerdi. Ayrıca, ravent çorbası ve tatlı patatesli bam-yalı yahni yiyen bu çocuklar, kendilerini kaim kafalı ve yavaş

hissediyorlar ve evlerini, ayak koymaya yeri olan lekeli televizyon koltuklarını, büyük termonükleer Amerikan eğlence endüstrisinin nasıl sunacağını çok iyi bildiği iğrenç komedi dizilerini özlüyorlardı.

Kendilerini rahat ve güvende hissedecekleri sakin bir ye-re gittiklerinde doktor saldırıya geçecekti. Cesetleri teşhis ettiklerini ve acı çektiklerini görmek için Martie'yle Dusty'nin, hayatta kalmasını diliyordu.

Dr. Ahriman'm şaşkın bakışları arasında Mount Palomar gözlüklü adam kamyonetten indi ve arabanın arka tarafına doğru yürüyüp karavan içinde duran bir köpeği dışarı çıkardı. Bu, stratejisinde değişiklik yapmasını gerektirebilecek bir pürüzdü.

Adam, köpeği, sitedeki çimenlik alana götürdü. Etrafı kokladıktan sonra ve birkaç denemeden sonra köpek işini bitirdi.

Ahriman köpeği tanıdı. Dusty ve Martie'nin iyi huylu ve ürkek av köpeği. Adı neydi? Varney? Volley?

Vomit? Valet.

Bu stratejide değişiklik yapmaya gerek yoktu. Ama kü-

çük bir değişikliğin zararı olmazdı. Köpek için de bir kurşun saklamalıydı.

Kırmızı suratlı adam, karavana kadar Valet'e eşlik etti ve sonra kamyonetin kabinine geri döndü.

Doktor, onları takip etmek için hazırlandı ama kamyonet olduğu yerde duruyordu.

Bir dakika sonra Skeet göründü. Elinde bir el feneri ve ne olduğu anlaşılmayan mavi bir şey vardı. Köpeğin biraz önce tuvaletini yaptığı yeri arıyordu.

Skeet aradığı şeyi buldu. Mavi şey plastik bir torbaydı.

Köpeğin yaptığı pisliği torbanın içine koydu ve torbanın ağız kısmını çevirerek çift düğüm attı. Kamyonetin yanında kır-mızı ağaçtan yapılmış dekoratif bir çöp kutusu vardı; torbayı çöp kutusunun içine fırlattı.

Tebrikler, Bay ve Bayan Caulfield. Oğlunuz haylaz, esrar içen, kokain çeken, hap kullanan, halusinasyonlar gören ve bir sazandan daha az sağduyulu olan sersem kafalı biri olmasına rağmen, sosyal sorumluluk merdiveninde, köpekleri-nin yaptığı pisliği temizlemeyenlerden bir basamak yukarıda duruyor.

Kamyonet, sitenin park yerinden çıktı ve El Camino'nun yanından geçip doğuya doğru ilerledi.

Cadde uzun ve düz olduğu, yan yana en az beş blok gö-

rülebildiği ve kamyonet yavaş gittiği için, doktor çocukça bir dürtüye boyun eğdi. El Camino'dan indi, kırmızı ağaçtan ya-pılmış çöp kutusunun yanma gitti, mavi torbayı aldı, arabasına geri döndü ve kamyonet gözden kaybolmadan önce onları izlemeye başladı.

Skeet'e uyguladığı hipnoz seanslarında -bunlar, programlama seanslarının önemli bir bölümünü oluşturmuştu-doktor, Baba Holden Caulfield'a yapılan bir eşek şakasını öğ-

renmişti. Skeet'in ve Dusty'nin annesi, deli psikiyatr Dr. Derek Lampton için Skeet'in babasını kapı dışarı ettiğinde iki kardeş etrafta bulabildikleri tüm köpek pisliklerini keyifle toplamışlar ve onları, zarfın üzerine isim yazmadan büyük edebiyat profesörüne postalamışlardı.

Dr. Ahriman, Valet'm dışkısıyla ne yapacağını henüz bilmiyordu ama biraz düşünürse bununla eğlenceli bir şeyler yapabileceğinden emindi. Bu şey, yakında gerçekleşecek olan birçok ölümden biri için sembolik anlamı olan güzel kokulu bir not olacaktı.

Mavi torbayı yolcu koltuğunun önüne koydu. Ağzı bağlı plastik torba şaşırtıcı şekilde etkiliydi: İçeriden dışarıya kötü kokular sızmıyordu.

Doktorun takip yeteneği çok gelişmiş olduğu için, Valet'in tuvaletini yaptıran takımın onu görmesi imkânsızdı.

Doktor kamyonetin arkasına düştü. Geçirdiği bu macera do-lu gecede dokuz kakaolu ve hindistan cevizli kurabiyeden beşini yemişti. Geriye yenmemiş dört kurabiye ve henüz kullanılmamış on kurşun kalmıştı.

Fiziksel olarak yorgun, zihinsel olarak uyuşmuş ve duygusal olarak kırılgan olan Martie, bir sonraki saati, şu anda yapmaları gereken ilk şeyin etrafı toparlamak olduğunu söy-lemekle geçirdi. Yapmaları gereken tek şey, bir şeylerin yerini değiştirmekti. Ev işlerinden ve etrafı toplamaktan nefret

ediyordu ama işini bitirdikten sonra da kendini daima daha iyi hissediyordu.

Otomatik tabancaların ikisini de kuyuya attılar.

Cesetlerin bulunma ihtimali yoksa da, Martie 45'lik Colt'u da ellerinde tutmamaları gerektiğini düşündü; çünkü adamlardaki kurşunların bu tabancadan çıktığı anlaşılabilirdi. Belki de enstitüdeki birileri, adamların Martie'yi ve Dusty'i atmayı planladıkları yeri biliyordu ve belki de Kevin'la Zachaıy rapor vermediği takdirde gelip burayı arayacaklardı. Martie hiçbir şekilde riske girmek istemiyordu.

Colt'u kuyudan aşağı atamazdı; çünkü cesetlerle birlikte o da bulunabilir ve yapılan inceleme sonucu Dusty'e ait ol-duğu anlaşılabilirdi. Santa Fe ile burası arasında kilometre-lerce ıssız alan vardı ve tabanca orada sonsuza kadar bulunmadan kalabilirdi.

BMW'nin ön koltuğunda çok fazla kan yoktu ama yine de problem yaratıyordu. Dusty, bagajdaki alet çantasından iki toz bezi çıkardı. Bezlerden birini ve bir avuç erimiş karı, döşemeyi elinden geldiğince temizlemek için kullandı.

Martie, ikinci bezi daha sonra kullanmak üzere sakladı.

Martie, yolcu koltuğunun ön kısmında bir kayıt cihazı buldu. El çantası da buradaydı— içinde, Chase Glyson'u ve Bernardo Pastore'u kaydetmek için kullandıkları mini kasetler vardı.

Anlaşılan, Martie ile Dusty devrilmiş arabanın yanında oturup nefes almaya çalışırken ve benzin kokusundan yaş-

lanan gözlerini silmeye çalışırken ya Zachary, ya da Kevin kasetlere alelacele göz atmıştı. Hiç şüphesiz, kasetleri de kuyuya atmayı planlamışlardı.

Henüz rüzgâr çıkmamıştı. Kar, tipi şeklinde yağmasa da görüş mesafesi kısaydı ve bu tekin olmayan yıkıntıların arasından çıkıp çiftlik yolunu bulabileceklerinden pek emin de-

ğillerdi.

İki taraftaki adaçayı ağaçlan ve kaktüsler toprak yolun rahatça takip edilmesini sağlıyordu ve yol açıktı. Kar kalınlı-

ğı yaklaşık beş santimdi ve bu kadarcık karın yolu kapatması imkânsızdı. Kış lastikleri ve kar zincirleriyle BMW'nin kö-

tü havadan etkilenmesi zordu.

Kiralık Ford'un kaza yapıp ters döndüğü yeri bulmak için çiftlik yoluna geri döndüler. El fenerinin yardımıyla yaya olarak eğimli duvardan aşağı indiler.

Devrilmiş olan araba yukarı bakıyordu; bu nedenle bagaj, Dusty'nin iki bavulu çıkarmasına izin verecek kadar açı-

labiliyordu. Bavullardan birini Dusty, diğerini de Martie aldı ve birlikte kaygan yokuştan yukan çıktılar. Fig'in oyuncak kamyonunu ve Martie'nin çantasından arabanın içine dökü-

len birkaç parça eşyayı almadılar; arabanın içi hâlâ benzin kokuyordu ve ikisi de bir an önce buradan gitmek istiyordu.

Ana yola ulaşmadan önce Dusty arabaya durdurdu ve Martie, çakıllı yoldan yaklaşık on beş metre uzağa yürüyüp Colt'u gömebileceği bir yer buldu. Kumlu toprak donmamış-

ü. Kolayca kazılabiliyordu. Toprağı iki eliyle birden eşeleyip tabancayı açtığı deliğe koydu ve üzerini toprakla kapattı.

Kesme şeker kutusu büyüklüğünde bir taş buldu ve onu de-liğin üzerine koydu.

Şu anda silahları yoktu ve düşmana karşı her zamankinden daha çok savunmasızdılar.

Şu anda bunu önemsemeyecek kadar yorgundu. Ayrıca bir daha asla ateş etmek istemiyordu. Belki yarın ya da öbür gün farklı şeyler hissedebilirdi. Zaman belki onu iyileştirirdi.

Hayır, iyileştirmek yanlış bir kelimeydi. Zaman belki onu ka-tılaştmrdı.

Etrafı topladıktan soma Martie ölü adamlann arabasına geri döndü ve birlikte Santa Fe'ye doğru yola çıktılar.

Corona Del Mar ve Laguna Beach arasında uzanan kıyı yolundan güneye gittiler. Çok fazla trafik yoktu. Pasifik Okyanusu'nun bu kıyısında yaşayan halk, evlerinde yemek yiyor ya da dinleniyor olmalıydı. Görünen tek şey, doğuya doğ-

ru birbirinden aynlan bulut kümeleriydi.

Soğuk yıldız, buzdan ay. Kanatlann gölgesi. Gece kuşu avda.

Bu gece şiirlerini eleştirmeyecekti. Kaliteli sanat takıntı-

sına bir süre ara verecekti.

Bu gece, sanatçıdan çok, bir avcıydı.

Doktor, kendini gece kuşu kadar özgür ve yuvadan yeni uçuyormuş gibi genç hissediyordu.

Babasına zehirli pötifur verdiğinden ve Viveca'nm kalbine matkap ucunu soktuğundan beri kimseyi öldürmemişti.

Yirmi yıldan daha uzun bir süredir kendini, başkalannm hayatlarını mahvederek tatmin ediyordu ve cinayetleri, onlann itaatkâr elleriyle işliyordu.

Uzaktan kumandayla işlenen cinayet tabii ki doğrudan işlenen cinayetten çok daha güvenliydi. İçinde bulunduğu toplumun göze çarpan üyelerinden biri olan kimselerin kaybedecek çok şeyleri vardı. Bu nedenle, bu gibi konularda çok dikkatli olması ve cinayeti işleme zevkinden çok, diğer insanları kontrol etme ve onlara cinayet işleme emrini verme gü-

cüne sahip olmaktan zevk alması gerekiyordu. Ve doktor, yıllardır bu kadar dikkatli olmayı başarabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Yine de, eski günleri özlediğini inkar edemezdi. Bu duygusallığından bir türlü vazgeçemiyordu.

Gerçek vahşetin yaratacağı iğrençliğin doğrudan içine gidiyor olması, kendisini tekrar genç bir delikanlı gibi hissetmesini sağlamıştı.

Sadece bu gece. Bu hoş görülmeliydi. Eski günlerin ha-tırına. Sonra bir yirmi yıl boyunca daha kendini inkâr edecekti.

Önündeki kamyonet, dönüş sinyali verme gereği duymadan sağa döndü ve ana yoldan çıktı. Girdiği yol, halk plajı-

nın park yerine giden bir yan yoldu.

Olayların gidişatı Ahriman'ı şaşırtıyordu. Arabasını yolun kenarına çekti, motoru durdurdu ve farlarını kapattı.

Kamyonet gözden kaybolmuştu.

Gecenin bu saatinde ve özellikle de soğuk ocak gecesinde, sahile inen tek insanlar muhtemelen Skeet'le kırmızı yüzlü arkadaşı olmalıydı. Eğer Ahriman da peşlerinden giderse, bu hiçbir şeyden habersiz çift bile takip edildiklerin-den şüphelenebilirdi.

On dakika bekleyecekti. Zamanında geri dönmezlerse onların peşinden o da park yerine girmeliydi.

Onları öldürmek için ıssız bir sahilden daha iyi bir yer olamazdı.

70

Gün ışığında büyüleyici bir görünüme sahip olan Santa Fe'nin sokakları, karlı gecede son derece ürkütücü görünü-

yordu.

Martie, yüksekliğin kendisini eskiye oranla daha fazla etkilediğini hissediyordu. Hava, nefes almasını güçleştiriyordu. Göğsünde hissettiği bir acı nedeniyle iki büklüm oldu.

Ürpertici bir histi bu, sanki ciğerlerinin bir kısmı çürümüş-

tü ve oksijenin bu denli yetersiz olduğu bir ortamda görevlerini yerine getirmeyeceklerdi. Vücudunda hissettiği bir hafiflik -tatsız bir hafiflik- kendisinde bu kadar yüksek bir rakım-da yer çekiminin ortadan kalktığı ve yeıyüzü ile bağlantısı-

nın risk altında olduğu hissini uyandırdı.

T ü m bu hisler oldukça sübjektifti, Santa Fe'den gitmek istemesinin gerçek nedeni, ne oksijenin yetersiz olması ne de yerçekiminin azaldığını düşünmesiydi. Asıl neden, Santa Fe'de kendisi ile ilgili olarak asla bilmek istemeyeceği şeyleri öğrenmiş olmasıydı. Santa Fe'den ne kadar uzaklaşırsa, kendisi ile olarak yaptığı bu keşiflerle ö kadar kolay uzlaşabilecekti.

Bunun yanısıra, ilk uçağı beklemek üzere ertesi sabaha kadar şehirde kalmaları son derece tehlikeliydi. Kevin'le Zachary'nin bulunması pek uzun sürmeyebilirdi. Muhtemelen sabah enstitüde birilerine rapor vermeleri gerekiyordu ve mevcut koşullar altında raporlarını verememişlerdi. Kısa bir süre sonra onları, arabalarını ve daha sonra Martie ile Dusty'i aramaya başlayacaklardı.

"Albuquerque," dedi Dusty.

"Ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık yüz kilometre."

"Bu havada oraya varabilecek miyiz?"

Esmeye başlayan güçlü rüzgâr kar tanelerini önüne katarak tipi halini aldı. Kar taneleri hayalet ordularını andırı-

yordu.

"Yükseklik azalmca kar da azalacakür."

"Albuquerque Santa Fe'den büyük mü?"

"Altı yedi kat. Sabaha kadar kolayca saklanabiliriz."

"Havaalanı var mı?" diye sordu Martie.

"Var. Büyük bir tane."

"Öyleyse gidelim."

Silecekler camdaki karları temizlerken, Santa Fe yavaş

yavaş gözden kayboldu.

Dr. Ahriman, sahildeki anayolun kenarında beklerken aniden çıkan rüzgâr, sahildeki uzun kamışların arasından geçerek El Camino'ya, yoldan geçen otomobillerin ve kam-yonların yarattığı suni rüzgârları gölgede bırakacak bir şiddetle çarptı. Güçlü bir rüzgâr, kurşunların gürültüsünü per-delemeye yardımcı olacak ve en azından sesleri engelleyerek kurşunların nereden sıkıldığının net olarak belirlenmesini önleyecekti.

Fakat doktoru sahille ilgili olarak da rahatsız eden şeyler vardı. Gecenin bu vakti, bu soğuk havada orada ne arı-

yorlardı?

Belki de bunlar çok soğuk havalarda denize girerek kendilerini ispat etmeye çalışan tiplerdendi. Kendilerine *kutup ayısı* adını veriyorlardı. Ya onlar denize çıplak girmeyi seven kutup ayıları ise?

Skeet ve arkadaşını çıplak görmek doktorun midesini alt üst yetmeye yetmişti. Bir canlı iskelet ve bir Pillsbury Dough-boy özentisi.

Onlann homoseksüel olduklarına inanmıyordu fakat bu seçeneği de tamamen göz ardı edemiyordu. Sahildeki otoparkta romantik bir randevu.

Onları arabanın içinde iki maymun gibi sevişirken bu-lursa ne yapacaktı, onları planladığı şekilde mi öldürecekti yoksa infazı erteleyecek miydi.

Cesetler bulunduğunda polis ve medya cinayetin cinsel eğilim nedeniyle işlendiğini düşünecekti. Bu çok sinir bozucuydu. Doktor homoseksüellerden nefret etmiyordu. Bağnaz biri değildi. Kurbanlannı oyunu dürüstçe oynayarak ve fırsat eşitliğine inanarak seçiyordu.

Aslında erkeklerden çok kadınlara eziyet çektirmişti.

Bununla birlikte, bu eşitsizliği bir saat içinde düzeltecekti; işini bitirdiğinde, bu cinayetler oynadığı oyunun birer parça-sı halini alacaktı.

On dakika sonra, pikabın geri dönmediğini gören doktor şüphelerini bir kenara bıraktı. Farlan yaktı, spora karşı hissettiği merak içinde otoparka doğru yöneldi.

Görünürdeki tek araç pikaptı.

Otoparkı aydınlatan tek şey ay ışığıydı, fakat Ahriman pikabın kabininde kimse olmadığını fark etti.

Ahriman, aracın arkasındaki kapalı kısımda olabileceklerini düşündü. Daha sonra köpeği hatırladı. İğrenerek yü-

zünü buruşturdu. Öyle olamazdı.

Aracını pikapla arasında iki otomobillik mesafe kalacak şekilde park etti ve kendine çabuk olması gerektiğini telkin etti. Polisin, gençlerin buralarda gürültülü partiler düzenle-mesini önlemek için geceleri bu gibi otoparklarda devriye ge-ziyor olabileceğini düşündü. Polisin plakasını alması durumunda, Dr. Ahriman, sabahleyin cesetler bulunduğunda sorun yaşayabilirdi. Onları elini çabuk tutarak bir an önce vurması ve polis ya da başka birileriyle karşılaşmadan, bir an önce olay mahallinden ayrılması gerekiyordu.

Kar maskesini başına geçirdi, El Camino'dan çıktı ve ka-pıyı kilitledi. Aracın kapasmı kilitlemese kendisi için çok de-

ğerli olacak birkaç saniye kazanabilirdi, fakat diğer bölgelere göre suç oranının oldukça düşük olduğu Kaliforniya'nın altın sahillerinde bile ortalıkta güvenilmez şahıslar dolaşı-

yordu.

Hoş bir rüzgâr esiyordu: Serin fakat soğuk değil; kuvvetli fakat kendisini hırpalayacak kadar değil. Kurşunların sesini bastırmaya yetecek küvette. Zaten sahildeki en yakın ev kuzeyde, on üç kilometre ilerideydi.

Dalga seslerini duyduğunda, tek suç ortağının rüzgâr olmadığını fark etti. Bu sefil dünyada, tabiat bütün benliğiyle kendisine yardımcı oluyordu, bu birlik hissi ona güç verdi.

Taurus PT-111 Millennium'u koltuğunun altındaki kılı-

fından çekti ve hızlı bir şekilde pikabın camma yaklaştı. İçer-de kimsenin bulunmadığından emin olmak istiyordu.

Pikabın arkasına geçerek kulağını kapalı kasanın kapı-

sına dayadı, içerden ses, gelip gelmediğini merak ediyordu, durumun umduğu gibi olmadığını fark edince rahatlamıştı.

Pikaptan biraz uzaklaştı, gözleriyle karanlığı taradı ve sahilde kuzeye doğru 45 metre uzakta bir ışık olduğunu fark etti. İki adam gelgit çizgisinin beş altı metre gerisinde bir şeyler yapıyordu.

Doktor bunların istiridye aramak için kazı yapıyor olabileceklerini düşündü. İstiridyelerin nerede ve ne zaman arandıkları hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü bu iş emek gerektiriyordu ve kendisinin bu konuyla hiçbir ilgisi yoktu. Bazı insanlar emek harcamak için doğmuştu, bazıları ise oyun oynamak için. Kendisinin hangi tarafta doğduğunu iyi biliyordu.

Kumsala inmek için yanında boru şeklinde tırabzanı bulunan üç dört metre uzunluğunda bir merdivenden inmek gerekiyordu. Oysa Ahriman sahilden geçerek adamların yanma gitmek istemiyordu. Ay ışığı sayesinde

kendisinin geldi-

ğini görüp niyetini fark edebileceklerinden şüpheleniyordu.

Ahriman, yumuşak kumlar ve otlar üzerinden geçerek kuzeye doğru yöneldi, toprak setinin arkasında kalarak kurbanlarının gölgesini görmelerini engelleyebileceğini düşün-müştü.

El yapımı İtalyan ayakkabıları kumla dolmuştu. İşini bitirdiğinde ayakkabıları şimdi bulunduğu yerden çok uzaklarda boyanıyor olacaktı.

Kumsalda ay ışığı. Siyah ayakkabıları hafifçe parıldıyor.

Ayı mı suçlamalıyım?

Keşke kıyafetlerini değiştirmek için bir fırsatı olsaydı.

Sabah giydiği takım hâlâ üzerindeydi, çok buruşmuştu. Gö-

rünüm stratejinin önemli bir unsuruydu; yanlış kostümle oynanan bir oyun, gereken biçimde oynanmamış olurdu.

Neyse ki, karanlık ve ay ışığı, kıyafetlerinin aslında olduğundan daha düzgün ve şık görünmesini sağlıyordu.

Kafadan yaptığı tahmine göre, kırk beş metre kadar yü-

rüdüğünü hesaplayan Ahriman setin kenarına geldi ve Skeet'le arkadaşının hemen önünde olduğunu fark etti. Setten sadece dört beş metre uzakta, sırtları kendisine, yüzleri denize bakar şekilde oturuyorlardı.

Altın renkli av köpeği de yanlarındaydı. O da Pasifik'e doğru bakıyordu. Ahriman'e doğru esen rüzgâr sayesinde, köpeğin kokusunu alamayacağını düşündü.

Ne yaptıklarını anlamak için onları izledi. Skeet elinde pilli, mesaj iletimine yarayan ve özel lens sistemi sayesinde farklı renklerde ışık yayan bir fener taşıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, denizdeki birilerine mesaj gönderiyordu.

Öteki adam, sağ elinde çanak anteni bulunan tabanca saplı küçük bir mikrofon tutuyordu. Sol elinde bulunan kulaklığı sol kulağına dayamıştı. Rüzgâr gürültüsü dışında bir şeyler duyabilmesi pek olası görünmüyordu.

Esrarengiz.

Daha sonra Ahriman, adamların feneri ve mikrofonu denize değil gökyüzüne yönelttiklerini fark etti. Daha da esrarengiz.

Adamların ne peşinde olduklarını anlayamadığı için neredeyse planından vazgeçmeyi bile düşündü. Bununla beraber harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. Daha fazla tereddüt etmemeye karar vererek setten aşağı doğru indi.

Kendisi birlikte ayağının altındaki kumlar da sessizce aşağı kaydı.

Adamları arkadan vurabilirdi. Fakat o gün gittiği antika oyuncak dükkanında kurduğu fanteziden bu yana birilerini karnından vurmak istiyordu. Ayrıca insanları sırtından vurmak pek zevkli değildi; yüzlerindeki ifadeyi, gözlerini göremi-yordunuz.

Cesur bir biçimde adamların önlerine doğru yürüdü, kurbanların her ikisi de yerlerinden sıçradı. Millennium'u kı-

zaran adama doğru çevirdikten sonra doktor sesini rüzgârın ve dalgaların sesini bastıracak şekilde yükseltti.

"Burada ne haltlar karıştırıyorsunuz? "

"Uzaylılar." dedi adam.

"Temas kuruyoruz." dedi Skeet.

Adamların kafalarının iyi olduğunu ve her ikisinin de anlamsız şeyler söylediğini düşünen Ahriman, Skeet'in arkada-

şını karnından iki kez vurdu. Adam arkaya doğru devrildi, elindeki mikrofonu ve kulaklığı düşürürek hemen orada can verdi.

Doktor, dehşet içindeki Skeet'e döndü ve onu da karnından iki kez vurdu. Skeet, biyoloji laboratuanndaki askısından kurtulmuş bir iskelet gibi yere yığıldı.

Yıldız, ay ve kurşunlar. İki ölü. Deniz ve dalgalar.

Acele etmeliydi. Vakit şiir vakti değildi. Yerde yatan Skeet'in işini kesin olarak bitirmek için göğsüne iki kurşun da-ha. *Tak tak.*

"Senin annen bir fahişe ve baban bir sahtekar; üvey babansa kafasının içinde beyin yerine bok taşıyor." diye kükredi Ahriman.

Döndür, nişan al. *Tak, tak.* Skeet'in salak arkadaşının göğsüne iki kurşun daha, işi sağlama almak için. Maalesef doktor bu adamın ailesi hakkında bir şey bilmiyordu, bu nedenle, bu anı değişik hakaretlerle renklendirememişti.

Keskin barut kokusu tatminkârdı, fakat maalesef ay ışı-

ğı parçalanmış gövdelerdeki hasarın ve kanın keyfini çıkarmak için yeterli değildi.

Belki de cesetlerden birkaç hatıra almak için biraz zaman ayırabilirdi.

Kendisini *gerıçleşmiş* hissetti. Yeniden doğmuş gibiydi.

Ölüm yaşamın amacı gibiydi.

İki kurşun daha kalmıştı.

İtaatkâr avcı köpeği inildiyor, kesik kesik sesler çıkartı-

yor ve hatta havlamaya yelteniyordu. Köpek denize doğru ge-rilemişti ve saldırmayacak gibi görünüyordu. Bununla birlikte doktor dokuzuncu ve onuncu kurşunlan Valet'e ayırmaya karar vermişti.

Sekizinci kurşunun sesi hâlâ kulaklannda çınlarken, silahı köpeğe doğru çevirdi; tetiği çekmek üzereydi ki, Valet'in kendisine değil, arkasındaki bir şeye doğru havladığını fark etti.

Ahriman döndüğünde, setin üstünde duran ve kendisine bakan tuhaf bir figürle karşılaştı. İlk anda bunun Skeet'le arkadaşının temas kurmak için uğraştığı uzaylılardan biri olduğu fikri geldi aklına.

Daha sonra ay ışığı altında parlayan bej renkli takımı, san saçlan ve sonradan görmelere has küstah ve kibirli du-ruşu tanıdı.

Ofiste, gün içinde, bir paranoya nöbetinde kadın kendisini hastalara karşı sergilediği tavır konusunda ve etik kurallara uymamakla suçlamıştı. *K-K-Keanu'yu taramıyorsunuz, değil mi doktor?*

O an için kadını bu anlamsız şüphesinden kurtardığını sanmıştı ama belli ki durum düşündüğü gibi değildi.

Herkes bir yana, doktor her zaman en iyisini bilirdi.

Mesleğiyle ilgili önemli becerilerinden birisi buydu, aynca bu çok satanlar listesinde başa oynayacak bir sonraki kitabının da konusuydu: Ciddi takmtılılann ve ciddi korkulan olanların sergiledikleri davranışlar hep önceden kestirilemez türden olurdu ve en son aşamada akıldışı davranışlar sergileme ihtimalleri de yüksekti. Bu kadm *her iki* gruba da dahildi.

Ayağında altı yüz dolarlık ayakkabılar bulunan bu kadm ciddi sorunlar yaşıyordu.

Aslında, şu anda elinde tuttuğu ayakkabılar da o ayakkabılardı; kadm çoraplannm üzerine basıyordu. Doktor ka-dinin bu halini gördükten sonra İtalyan ayakkabılarını mahvettiği için kendini aptal gibi hissetti.

Daha önce kadının arabasının markasını bilmiyordu ama artık öğrenmişti. Beyaz bir Rolls-Royce.

Doktor cesetleriyle eğlenirken, bu sorunlu kadın, *onu* kendisine karşı komplo kurmak için Keanu Reeves ile yapacağı toplantıdan önce yakalamak üzere takip etmişti. Doktor bu ihtimali düşünemediği için kendisini küçük düşmüş hissetti.

T ü m bu düşünceler yaklaşık iki saniye içinde zihninden geçti. Üçüncü saniyede tabancasını kaldırdı ve köpek için ayırdığı kurşunlardan birini ateşledi.

Rüzgar, mesafe ya da kadını aniden görmenin neden ol-duğu şok yüzünden hedefi tutturamadı.

Kadın kaçtı. Setin üzerinden koşarak uzaklaştı. Gözden kaybolmuştu. Köpeği öldürmeden ve cesetlerden hatıra ala-madan gitmek zorunda kaldığı

için üzülmüş bir biçimde doktor, Keanufobik hastasının peşinden koşmaya başladı.

Kadının rahatsızlığı için kesin ve nihai bir çözüm bulmak istiyordu.

Koşmak, yaşadığı durumu ifade etmek için kullanılabilecek uygun fiil değildi. Erozyonla eğim kazanmış kum tepeci-

ği üzerinde doktorun tutunabileceği hiçbir çalı parçası yoktu. Kum ayaklarının altından kayıyordu. Bileklerine kadar kuma gömüldü, tepeciğin zirvesine ancak emekleyerek ula-

şabildi.

Üstü başı mahvolmuştu.

Keanufobik kadın, Ahriman'in epey önünde gidiyordu, ceylan gibi koşuyordu, fakat doktorun tek tesellisi, kadının elinde sivri topuklu ayakkabıları dışında hiçbir silah bulunmamasıydı. Onu yakalayabilse Millennium'daki son kurşu-nu çok yararlı bir biçimde kullanabilecek, hedefi ıskalasa bi-le, kadından daha güçlü olması nedeniyle yumruklanyla onu dizginleyecek, daha sonra boğarak canını alacaktı.

Asıl sorun kadını yakalamaktı. Otoparkın sert zeminine ayak bastıktan sonra kadın hızını artırmaya başladı. Bu sı-

rada Ahriman, bataklığa benzeyen kumlar içinde debelen-mekle meşguldü. Aralarındaki mesafe açılmaya başladı, Ahriman bu arada kendine neden bu kadar çok çikolatalı kurabiye yediğini soruyordu.

Beyaz Rolls-Royce, bağlantı yolunun yakınma otoparka bakar şekilde park edilmişti. Ahriman, otoparkın asfalt zeminine ayak bastığında kadın arabaya varmış, direksiyon başı-

na geçmişti.

Motor gürültüyle çalışmaya başladı.

Ahriman'le araç arasında elli beş metrelik bir mesafe vardı.

Farlar yandı.

Kırk beş metre.

Kadın geri vitese taktı. Ayağını gaz pedalına basması ile birlikte yola sürtünen lastiklerden büyük bir gürültü çıktı.

Doktor durdu, Millennium'u kaldırdı, iki eliyle kavradı, mükemmel atış konumunu aldı: tam başı ile göğsüne bakı-

yordu, sağ ayağını denge için arkaya atmıştı, sol dizini hafif-

çe esnetmişti, bileği dümdüzdü.

Mesafe çok fazlaydı. Rolls-Royce geri gidiyordu. Kadın geri geri giderek tepenin eteğini aştı, Pasifik Sahil Otoyolu'

na girdi ve gözden kayboldu. Ateş etmenin bir anlamı yoktu.

Tarihte adı en fazla geçen şair olan Anonim, *Asloları zamandır* demişti. Bu söz, doktorun bulunduğu koşullar için-de, her zamankinden daha fazla anlam ifade ediyordu. Geri *dön zaman, geri* diye yazmıştı Elizabeth Akers Alien; Ahriman zamanı geri döndürebilecek sihirli bir saati olmasını istiyordu, çünkü Delmore Schwartz'in yazdığı en doğru söz, *Zaman bizi yakan ateştir* olmuştu, doktor yanmaktan çok korkuyordu fakat Kaliforniya'da idam için kullanılan tek araç elektrikli sandalye değildi. *Zaman, deli gibi dağılan toz* yazmıştı Tennyson; doktor da kendi tozlarının deli gibi uçuş-

masından korkuyordu ama doktor kendisini sakinleştirmek gerektiğini ve *Zamanın dişlerine meydan okuyun,* diyen Ed-ward Young'm tavrını benimsemek zorunda olduğunu düşü-

nüyordu. Sara Teasdale, *Zamanın nazik bir dost olduğunu* **Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 3 6**

belirtmişti ama o neden bahsettiğini bilmiyordu. Henry Wadsworth Longfellow, *Şairler tarihin koridorlarında yankılanan ayak seslerini yüceltir* diye yazmıştı. Bu sözlerin yaşadı-

ğı krizle hiçbir bağlantısı yoktu fakat doktor bir dahiydi, çok iyi bir eğitim almıştı ama dikkati dağılmıştı; bu nedenle El Camino'ya koşarken, motoru çalıştırdığında ve otoparktan çıkarken, tüm bu düşünceler benzerleri bir makineli tüfeğin mermileri gibi aklından geçiyordu.

Ahriman Pasifik Sahili Otoyolu'na ulaştığında Rolls-Royce gitmişti.

Zengin kadm ve kocası, Newport Beach yakınlarında oturuyorlardı fakat doğrudan eve gitmeme ihtimali de mevcuttu. Aslında fobisi ilerleyerek Ahriman'in tahmin ettiğinden daha ciddi bir hal almışsa, paranoid psikoz haline gelmişse, Keanu'nunya da onun adamlarından birinin (örneğin elinde tabancayla gördüğü kendi psikiyatrının) onu öldürmek için evinde bekliyor olabileceği korkusuyla eve girmek istemeyecekti.

Eve gitse bile, Ahriman kadını orada yakalayamayacak-tı. Evde birçok hizmetkar olmalıydı, bunların her biri potansiyel birer tanık ve aynı zamanda güvenlik görevlisi gibiydi.

Bunun yerine doktor kar maskesini çıkarttı ve olabildiğince hızlı bir biçimde kendi evine yöneldi.

71

Eve giderken artık Mark Ahriman'in altüst olmuş belle-

ğini şairlere ait zamanla ilgili yorumlar meşgul etmiyordu, fakat on dakikalık yolculuğunun ilk yarısında doktor, Keanufobik kadına savurduğu küfürler nedeniyle ağzından kö-

pükler saçmakla meşguldü. Yaptığının çocukça olduğunu ve kendine yakışmadığını fark etti, fakat boşalmaya ihtiyacı vardı.

Yolculuğun ikinci yansında kadının tanık olduğu cinayetleri ne zaman polise ihbar edebileceği üzerine düşündü.

Yaşadığı paranoya nedeniyle alçak Keanu'nun yerel polislerden Federal Araştırma Bürosu'na kadar tüm polis birimleri-ni kontrol ettiğini düşünebilir ve bu nedenle çenesini kapalı tutabilir ya da en azından yetkililere ne zaman başvuracağı konusunda uzun bir tereddüt yaşayabilirdi.

Bir süre ortadan kaybolabilir, hatta ülkeden kaçabilir ve bir strateji oluşturana kadar ortalarda gözükmeyebilirdi. Hesabındaki yarım milyar dolarla çok uzaklara gidebilir ve bulunması çok uzun zaman alabilirdi.

Kadının ortadan kaybolması ihtimali doktoru korkuttu ve ensesinden aşağı soğuk bir ter damlası süzüldü. Yüksek mevkilerdeki arkadaşlan kontrolü altındaki kişilerin işledikleri suçlann üzerini örtme konusunda kendisine çok kolay yardımcı olabilirlerdi, fakat bu tamamen farklı bir şeydi; onlardan kendisini, kendi eliyle işlediği cinayetlerin yaratacağı sonuçlardan korumalanm beklemek, kendisini belirsizliğe atmak demekti. Yirmi yıldan bu yana, bu tip risklerin altına girmemesinin nedeni buydu. Ensesinden süzülen ter damlası sırtından aşağı iniyordu. Kendisine duyduğu tüm güvene rağmen böyle bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bir an önce kendine gelmesi gerektiğini hissetti.

Kendisi hafızanın hâkimiydi, yalan ustasıydı. Her türlü güçlüğün üstesinden gelebilirdi. Son günlerde birkaç şey ters gitmişti fakat bunlar işin tuzu biberiydi.

Labirent şeklindeki yeraltı garajına vardığında kendisini kontrol altına almıştı.

El Camino'dan indi, döşemelere ve paspaslara dağılmış

olan kum tanelerine dehşet içinde baktı.

Ceza davalarında her türlü kum ya da toprak örneği ge-

çerli delil olarak kabul ediliyordu. Herhangi bir polis departmanının

bilimsel araştırma dairesi, olay mahallinden aldığı kum numunesiyle buradaki kumun içeriğini, tanecik boyutunu ve diğer özelliklerini karşılaştırabilir ve sonuca ulaşabilirdi.

Anahtarı kontak üzerinde bırakarak araçtan sadece iki eşya aldı. Valet'in en iyi çalışmasını içeren düğümlenmiş ma-vi plastik torba. Yarısına kadar kurabiye ile dolu Green Acres torbası. Bunları garajın granit zemini üzerine dikkatli bir şekilde yerleştirdi.

Doktor mahvolmuş ayakkabılarını, çoraplarını, pantolonunu ve ceketini hızlı bir biçimde çıkarttı ve kıyafetleri üst üste yere attı. Cüzdanını, mini-9mm'yi ve silahın kılıfını, başka bir kenara koyduğu iki torbanın yanma koydu. Daha sonra tozlanmış kravatını, beyaz gömleğini çıkartarak kıyafet yığınına ekledi. Yirmi dört karat kravat iğnesini ayırmayı ihmal etmedi.

İç çamaşırlarına bile kum dolmuştu. Tişörtünü ve külodunu da yığma ekledi.

Doktor kemerini kullanarak kıyafetlerini bir araya topladı, daha sonra kıyafet paketini arabadaki koltuğun üzerine yerleştirdi.

Vücudundaki kıllara küçük bir miktar kum bulaşmıştı.

Elleriyle üzerini temizledi.

Saati dışındaki her şeyini çıkarttıktan sonra, elinde ayır-dığı şeylerle birlikte en alt kattan eve girdi ve asansörle üçüncü kattaki süite çıktı.

Crestron tuş panelini kullanarak şöminede bulunan gizli kasayı açtı. Taurus PT-111 Millennium'u içinde babasının gözleri bulunan kavanozla birlikte küçük bir kutuya yerleş-

tirdi ve bir an düşündükten sonra mavi torbayı da kasaya yerleştirdi.

Tabancadan nasıl kurtulacağına karar verene kadar, ge-

çici bir süre için, onu kasaya yerleştirmişti.

Siyah ipek yakalı, siyah kuşaklı açık yeşil robdöşambrı-

nı giydikten sonra Ahriman, alt kattaki hizmetli odasını arayarak Cedrick Hawthorne'un hemen süite gelmesini istedi.

Birkaç dakika sonra Cedric geldiğinde, Ahriman ona Do-rothy Sayers tarafından yazılmış olan eski bir gerilim romanındaki kahyanın ismiyle hitap etti ve bilinçaltını açan haikuyu okudu.

Doktor, kendi emri altmda bulunan çalışanları program-lamaya prensip olarak karşı çıkıyordu, fakat tam gizlilik sağ-

lamak için evdeki hizmetliler arasında kilit öneme sahip iki personel üzerinde tam bir kontrol kurmanın gerekliliğine inanıyordu. Bu gücü elbette onlara karşı haksız bir avantaj elde etmek için kullanmıyordu. Onlara iyi

maaş ödüyordu, eksiksiz birer sağlık ve emeklilik sigortasına sahiptiler, yeterince tatil yapabiliyorlardı. Fakat çok önemli bir prensibi vardı; mutfakta birinci öncelik daima kendi yemeğinde olmalıydı.

Cedric'e kısaca El Camino'yla en yakın hayırevine gidip kumlu kıyafetlerini oraya vermesini söyledi. Depoyu doldurduktan sonra Cedric oradan direkt olarak Meksika sınırının hemen ötesinde San Diego'nun karşısında bulunan Tijuana'ya gidecekti. Tijuana'daki en tehlikeli mahallelerden birinde, şayet araba halen çalmmadıysa, onu kontak anahtarını araç üzerinde bırakarak ve kapıları kilitlemeden uygun bir yere park edecekti, böylece arabanın ortadan kaybolması garanti edilmiş olacaktı. Cedric, yakındaki en lüks otele gidecek, bir araba kiralayacak ve sabah olmadan once Newport Beach'e geri dönecekti. (Saat henüz sekiz olmadığından doktor Cedric'in sabaha karşı üç gibi geri dönebileceğini hesaplıyordu.) Orange County'deyken aracı havaalanında teslim edecek ve eve taksiyle dönecekti. Orada yatacak, iki saat uyuyacak, dinç bir şekilde kalkacak ve kalktığında yaptıklarının hiçbirini hatırlamayacaktı.

Planı uygularken, Meksika'ya giriş saati de hesaba katıl-dığında bazı güçlüklerle karşılaşabilirdi fakat kemerin altına gizlenmiş olan beş bin dolarla gereken her şeyi yapabilirdi.

Paranın izlerin üzerini örtmek için kullanılan yararlı bir araç olduğu da gerçekti.

"Anlıyorum." dedi Cedric.

"Seninle tekrar görüşmeyi umuyorum, Cedric."

'Teşekkür ederim efendim."

Cedric çıktıktan sonra doktor telefonla alt kattaki Nella Hawthorne'u aradı ve onu Meksika'ya maceraya yolladığı kocasının çıktığı odaya çağırdı.

Nella geldiğinde, Ahriman bilinç altma Daphne du Ma-urier'in *Rebecca* adlı kitabındaki hizmetçi Manderley'in ismiyle ulaştı. Ona garajın zeminindeki kumlan son tanesine kadar temizlemesini ve süpürge torbasını arka bahçede aça-cağı derin bir deliğe gömmesini emretti. T ü m bu işleri bitirdikten sonra, onları unutacaktı.

"Daha sonra odana dön ve yeni talimatlarını bekle." de-di Ahriman.

"Anladım."

Cedric Meksika yollarmdayken ve Nella meşgulken doktor bir kata aşağı, çınar döşemeli ofisine indi. Elektronik dü-

zenek sayesinde, bilgisayarı yedi saniye içinde masanın yü-

zeyine çıktı, fakat doktor makinenin yerine oturması ve açılması için

gereken bu kısa süre içinde parmaklarını sabırsız bir biçimde masanın yüzeyine vuruyordu.

Ofisteki ana bilgisayar ile bağlantılı olan bilgisayar sayesinde hasta kayıtlarına ulaştı ve Keanufobik kadının telefon numarasını aradı. Kadının hem ev hem de cep numarası vardı.

Kadının sahildeki otoparktan telaşlı bir biçimde kaçışından bu yana kırk dakikadan az bir süre geçmişti.

Evindeki telefondan aramak istemiyordu aslolan zamandı ve ayrıca zaman bizi yakan ateşti, bu nedenle böyle bir ipucu bırakmak konusunda daha fazla düşünemezdi. Kadı-

nın cep telefonunu aradı.

Telefon dördüncü kez çaldıktan sonra kadın telefonu açtı:

"Alo."

T a m da düşündüğü gibi, kadın paranoid şaşkınlık durumu içindeydi, tanıklık ettiği olay konusunda ne yapması gerektiğine karar vermek için amaçsız bir biçimde etrafta dola-

şıyordu.

Ah, keşke kadını önceden programlamış olsaydı.

Bu çok hassas bir konuşma olacaktı. Hawthornelara talimatlar verirken ve diğer ufak tefek işlerle uğraşırken kadı-

na yaklaşmak için nasıl bir yol izlemesi gerektiğini düşünü-

yordu. Anlayabildiği kadarıyla, işe yarayabilecek tek bir strateji vardı.

"Alo." diye yineledi kadın.

"Kim olduğumu biliyorsunuz." dedi Ahriman.

Kadın cevap vermedi; çünkü doktorun sesini tanıyamamıştı.

"Hiç kimseye olaydan bahsettiniz mi? "

"Henüz bahsetmedim."

"Güzel."

"Ama bahsedeceğim. Bahsetmeyeceğimi sanmayın."

Doktor sâkin bir ses tonuyla: *"Matrbc?i* izlediniz mi?"

Soru gereksizdi, kadının kırk koltuklu özel tiyatrosunda Keanu Reeves'in her filmini en az yirmi kez seyrettiğini zaten biliyordu.

"Elbette izledim." dedi kadın. "Şayet ofiste anlattıklarımı dinlediyseniz, bana niçin böyle sorular soruyorsunuz? Ama sanırım her zamanki gibi hayallere dalmıştınız o zaman da."

"O sadece bir film değil."

"Değilse ne?"

"Gerçek." dedi doktor, söylediği kelimeye oyunculuk ka-biliyetinin elverdiği ölçüde uğursuz bir anlam yükleyerek.

Kadın sessizdi.

"Filmde olduğu gibi, herkesin düşündüğü şekilde yeni bir yüzyılın başlangıcında değiliz. Aslında 2300 yılındayız...

ve insanlık yüzyıllardır esaret altında."

Kadın bir şey söylemedi, fakat hızlı ve sık sık nefes almaya başlaması paranoid düş görmenin önemli bir göstergesiydi.

"Ve yine filmde olduğu gibi," diyerek devam etti Ahriman

"gerçek olduğunu sandığınız bu dünya aslında gerçek *değil.*

Sadece büyük bir ilüzyon, kandırmaca, sanal gerçeklik, baş-

kaldırmanızı önlemek için kötü bir bilgisayar tarafından tasarlanmış detaylı bir yaşam."

Sessizliği düşmanlıktan ziyade düşünceli bir tavrı yansı-

tıyordu, yumuşak ve hızlı bir biçimde nefes alıp vermesi doktor daha da cesaretlendirdi.

"Aslında, bir avuç asi dışındakiler, yani siz ve milyarlar-ca insan küçük hücreler içinde tutuluyor, damardan besle-niyorsunuz, siz ürettiğiniz biyoelektrik enerjiyle çalışan bir bilgisayara bağlısınız. Matrix'in yarattığı hayal alemi içinde yaşıyorsunuz."

Kadın hiçbir şey söylemedi.

Doktor bekledi.

Kadın sessizdi.

En sonunda doktor "Bu gece sahilde gördükleriniz. Onlar insan değildi, robottu. Matrix'in polisleri, aynı filmde ol-duğu gibi."

"Benim deli olduğumu düşünüyor olmalısınız." dedi ka-dın.

'Tam tersine. Sizin, yaşadığınız bu sanal gerçekliği sor-gulamaya başladığınızı belirledik. Potansiyel bir asi. Sizi öz-gür bırakmak için yardımınıza ihtiyacımız var."

Kadın hiçbir cevap vermedi fakat bisküvi hayali kuran küçük bir kaniş ya da bir köpek yavrusu gibi yumuşak bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Kadının, doktorun şüphelendiği gibi gerçek bir paranoid olması durumunda, kendisi için hazırlanan bu senaryoya karşı büyük ilgi göstermesi kaçınılmazdı. Artık dünya onun için daha az karmaşık bir yer halini almaya başlayacaktı.

Daha önce etrafı farklı, açıklanamayacak ve hatta bazen bir-biriyle çelişen komplolar peşinde koşturan birçok düşmanla sarılıydı. Şimdi ise

üzerinde odaklanabileceği tek bir düşma-nı vardı: Dev, kötü, dünyayı esaret altına almış bilgisayar ve onun sadık makineleri. Aşkla başlayan fakat sonra korku halini alan Keanu onu sık sık şaşırtmış ve endişelendirmiş-

ti, sadece aktör olan birine bu kadar fazla önem vermek ona çok tuhaf gelmişti. Artık onun *basit* bir aktör değil, Seçilmiş

Kişi olduğunu anlıyordu; insanlığı makinelerin elinden kurtarmak için seçilmiş olan kişi, en büyük kahraman olduğu-nu öğrenmişti. Bu nedenle yoğun ilgisini hak ediyordu. Bir paranoid olarak, insanların çoğunluğunun kabul ettiği ger-

çekliğin yanlış olduğuna, gerçeğin, insanların büyük bir ço-

ğunluğunun kabul ettiği sahte gerçekliğe oranla çok daha garip ve korkunç olduğuna inanmıştı. Şimdi de doktor onun bu konudaki şüphelerini doğruluyordu. Paranoyayı mantıksal bir düzlemde sunuyor ve kadına ihtiyaç duyduğu şeyi veriyordu, kainatın işleyişini onu rahatlatacak bir biçimde yo-rumluyordu.

Kadm en sonunda "Anlattıklarınıza gore K-K-Keanu benim dostum, benim tarafımda. Fakat ben onun tehlikeli biri olduğunu biliyorum."

"Bir zamanlar ona aşıktın."

"Evet, ama sonra gerçeği gördüm."

"Hayır." dedi doktor. "O'na karşı ilk hissettiklerinizde haklıydınız. İçgüdüsel bir biçimde onun özel biri olduğunu ve hayranlığınızı hakettiğini düşünmeniz normaldi. Daha sonra ona karşı hissettiğiniz korku ise size, sizi verimli bir biçimde pil hücresinde tutmak isteyen o kötü bilgisayar tarafından *aşılandı."*

Doktor söylediklerine, sesindeki merhamete ve samimi-yete kulak verdiğinde, aklını kaçırdığını düşünmeye başladı.

Kadm bir kez daha sessizliğe gömüldü. Fakat telefonu kapatmamıştı. Ahriman kadına düşünmesi için gerekli olan süreyi tanıdı. Kendi görüşünü ona *satıyormuş* gibi görünme-meliydi.

Beklerken yemekte ne isteyeceğini düşündü. Yeni bir Ermenegildo Zegna takımı ısmarlamayı düşündü. Bir torba dolusu dışkıyla neler yapılabileceğini düşünüyordu. Tetik çekmenin ne kadar büyülü bir şey olduğunu düşünüyordu. Capone'un Alamo'daki şaşırtıcı zaferini düşünüyordu.

"Bunu değerlendirmek için zamana ihtiyacım olacak."

dedi son olarak.

"Elbette."

"Beni bulmaya çalışma."

"Matrix'in sanal gerçekliği içinde nereye gidersen git, as-lında aynı pil hücresinin içindesin." dedi Ahriman.

Bir an düşündükten sonra kadm "Sanırım bu doğru."

dedi.

Kadının hazırladığı yemi yuttuğunu hisseden doktor cesur bir adım daha attı: "Bana O'nun sizi diğer potansiyel asi-lerden biri olarak görmediğini bildirme yetkisi verildi."

Uzun bir sessizliğin ardından yumuşak ve erotik bir ses tonuyla "Keanu benimle kişisel olarak mı ilgileniyor?" dedi.

Kadm aktörün ismini kekelemeden söylemişti.

Bunu bir ilerleme işareti olarak algılayan doktor kurnaz bir cevap verdi: "Bana söylemem için izin verilen her şeyi söyledim. Konuştuklarımızı bu gece düşünün. Yarın ofiste olacağım, ne zaman isterseniz görüşebiliriz. "

'Eğer ararsam." dedi kadm.

"Eğer." diye onayladı Ahriman.

Kadm telefonu kapatü.

"Zengin kaltak." diyerek telefonu kapattı Ahriman. "Bu benim *profesyonel* teşhisim."

Kadının kendisini arayacağına, onu yüz yüze bir görüş-

me için ikna edebileceğine inanıyordu. Daha sonra onu prog-ramlayacaktı.

Birkaç dakika sonra, hafıza lordu yine güvenli tahtına kurulmuştu.

Yemek siparişi vermek üzere Nella Hawthorne'u çağırmadan önce, Ahriman e-postasma bir göz attı ve New Mexieo'daki enstitüden şifreli iki mesaj geldiğini gördü. Şifreyi çö-

züp mesajları okuduktan sonra onları bilgisayarın sabit dis-kinden sildi.

Mesajların ilki sabah gelmişti ve bir önceki gece gönderdiği mesajın alındığını belirten bir yazıyı içeriyordu. Bay ve Bayan Dustin Rhodes Santa Fe Havaalam'na adım atar atmaz izlenmeye başlanacaktı. Kente gelişlerinden önce kirala-yacakları otomobile elektronik izleme aygıtı yerleştirilmişti.

Curly, Ahriman'a kendisinin ve nişanlısının *Kendinizi Sevmeyi Öğrenin e* karşı duydukları ortak hisleri fark ettikten sonra çıkmaya başladıklarını bildirmişti.

İkinci mesaj sadece birkaç saat önce gelmişti ve son derece kısaydı. Gün boyunca Bay ve Bayan Rhodes, Glyson ve Pastore davalarıyla ilgili kişiler hakkında hararetli bir soruş-

turma yapmış ve görüştükleri insanlardan yardım almışlardı. Bu şekilde sonsuza ya da bir başka deyişle kıyamet kopa-na dek Santa Fe'de kalacaklardı.

Ahriman, meslektaşlarının çıkarlarım savunma konusunda sergiledikleri çabayı gördüğünde rahatladı, fakat oynadığı oyunun, ki bu hayatının en önemli oyunlarından biriydi, iptal edilmesi gerektiğini düşününce üzüldü. Karmaşık oyununu oynayabilmek için en azından Skeet ya da Dusty veya Martie'ye ihtiyacı vardı; ideal ekipte bunlardan en az ikisi bulunmalıydı, fakat bu piyonlar halihazırda ya ölüydü-

ler ya da ölmek üzereydiler.

Santa Fe'deki infazların gerçekleştirildiği teyit edilmemişti, fakat kısa bir zaman içinde, muhtemelen kendisi yatmadan önce haber gelecekti.

O hâlâ bir oyuncuydu. Oyuncu olarak kaldığı sürece tekil oyunların sonucu hayati öneme sahip olamazdı. Oyuncu olarak kaldığı sürece daima yeni bir oyun olacaktı ve daima ertesi gün için yeni bir oyun tasarlayacaktı.

Rahatlamış bir biçimde alt kattaki Nella Hawthorne'u aradı ve yemeğini istedi: Soğanlı ve çedar peynirli acılı sosis, bir paket patates cipsi, iki şişe bira ve bir dilim Black Forest keki.

Üst kata, süite döndüğünde, Cedric'in otomobil bayisine gittiğini, Mercedes'teki eşyaları eve getirdiğini ve onları yatak odasındaki masanm üzerine yerleştirdiğini fark etti. Döküm Johnny Lightning Custom Ferrari. Marx'm yeni oyunu Gunsmoke Dodge City.

Masaya oturdu, oyunu açtı ve küçük plastik figürleri incelemeye başladı. Kanun adamları ve silahşörler. Barda dans eden kadın. Ayrıntılar mükemmeldi, insanın hayal gücünü harekete geçiriyordu. Louis Marx'm hemen hemen tüm ürünleri böyleydi.

Doktor, işleri ne olursa olsun, ayrmülara önem veren insanları hep takdir ediyordu, kendisi de böyleydi. Her zaman meşgul ve yeni fikirlere gebe olan aklından eski bir halk de-yişi geçti: *Şeytan ayrıntılarda gizlidir.* Bu laf onu çok güldür-dü.

Sonra bu söz dizisinde küçük bir değişiklik yaptı: *Tanrı ayrıntılarda saklıdır.* Doktor inanan biri olmadığı, oyuncu ol-duğu halde, bu düşünce kahkalarmı kesmesine neden oldu.

O akşam ve hayatında ikinci kez, ensesinden aşağı buz gibi bir ter damlası süzüldü.

Kaşlan çatık bir şekilde yaşadığı sürprizlerle dolu günü yeniden değerlendirerek o ana kadar gözünden kaçmış ya da yanlış algıladığı bir

ayrıntı olup olmadığını düşündü. Green Acres otoparkmdaki beyaz Rolls-Royce buna bir örnekti.

Ahriman banyoya gitti ve çok miktarda sıvı sabun ve tırnak aralarını temizlemek için kullanılan yumuşak bir fırça ile defalarca elini yıkadı. Fırçayı gayretli bir biçimde bastırarak her iki elinin iki yüzünü de parmak uçlarından bileklerine kadar yıkadı, parmak boğumlarına özel bir özen gösterdi.

Keanufobik kadın polisi aramayacak ve doktorun sahilde iki kişiyi öldürdüğünü bildirmeyecekti, başka tanık da yoktu. Polislerin o an gelmesi ihtimaline karşılık, ellerindeki barut izlerini iyice temizlemesi gerekiyordu. Barut laboratu-arda yapılan testler sonunda tespit edilebilir ve o akşam silah kullanmış olduğunu ispatlayabilirdi.

Aklına başka bir ayrıntı gelmiyordu.

Ellerini yıkadıktan sonra, Ahriman yatak odasındaki masasına gitti. Masanm üzerinde Marshal Dillon ve kabada-yı bir silahşor mücadele halindeydi.

"Bam, bam, bam," dedi doktor ve parmağıyla ölü şerife öylesine sert bir darbe vurdu ki, figür beş altı metre uzaktaki duvara çarparak yere düştü.

Mareşaller ve silahşörler. Batı güneşinde düellolar. Ak-babalar.

Kendisini daha iyi hissediyordu.

Yemeği geldi.

Hayat güzeldi.

Öldüren sizseniz, ölüm de öyle.

Santa Fe'den Albuquerque'e rampa aşağı yolda yaklaşık altı yüz metre aşağı inen yaklaşık yüz kilometrelik yolu Dusty doksan dakikada aldı. Fırtınanın şiddeti aşağı inildik-

çe azalıyordu, fakat geldikleri şehirde de yoğun bir kar yağı-

şı vardı. Uygun bir otel buldular ve kredi kartlarından yaptıkları ödemelerin takip edilmesi ihtimaline karşılık otel ücretini nakit parayla ödediler.

Eşyalarını odaya bıraktıktan sonra BMW'yi bir buçuk kilometre ötede yol kenarına bıraktılar, burada arabanın uzun süre dikkat çekmeyeceği belliydi. Dusty bu işi tek başına yapmak istemişti, Martie'nin sıcak otel odasında kalmasını istiyordu fakat Martie ondan ayrılmayı kabul etmemişti.

Martie, direksiyonu, ön paneli kapı kollarını ve el sür-düklerini düşündüğü diğer yerleri bezle sildi.

Dusty anahtarı aracın içinde bırakmadı. Aracın çalınması ve daha sonra

bir kazaya dahil olması durumunda, polis BMW'nin sahibiyle temasa geçecek ve bu durumda enstitü araştırmalarını Albuquerque üzerinde yoğunlaştıracaktı.

Dusty arabayı kilitledi ve anahtarı en yakındaki yağmur su-yu mazgallarından birine attı.

Otele kar altında elele yürüyerek döndüler. Hava soğuk-tu fakat soğuk rahatsız edici bir seviyede değildi. Burada yüksek yamaçlardan esen rüzgâr yoktu.

Yürüyüş bu geceden önceki herhangi bir gece yapılmış

olsa, eğlenceli ve hatta romantik bile olabilirdi. Dusty karı ölümle özdeşleştiriyordu, bu ikisini ömrünün sonuna kadar bu şekilde hatırlayacağından ve bu nedenle kış aylarını daima ılık Kaliforniya sahilinde geçirmeyi tercih edeceğinden şüpheleniyordu.

Marketten bir somun ekmek, bir paket peynir, hardal, mısır cipsi ve bira aldılar. Alışveriş yapmak için reyonlar arasında dolaşırken normal koşullar altında çok sabırsızlana-cak olan Dusty o kadar duygusal, yaşadığına ve karısının ya-nında olduğuna o denli minnettar bir ruh hali içindeydi ki, yavaş yavaş bacaklarının dermanı kesildi, duyduğu minnettarlıktan neredeyse dizleri üzerine çökecekti. Konserve kutusu üzerindeki etiketi okumak bahanesiyle bir rafa doğru yaslandı.

Market içinde onu görenler yaptığı numaraya aldanmış

olabilirlerdi. Martie ise aldanmadı. Bir elini boynuna atıp onun yanma sokuldu ve "Seni çok seviyorum canım." diye fı-

sıldadı.

Odaya geldiklerinde Dusty, en erken uçağın kaçta oldu-

ğunu öğrenmek için bir havayolu şirketine ait 800'lü numarayı aradı. Rezervasyon yaptırmak için kredi kartı numarası-

nı verdi, acentaya bileti satın almak için kartını kullanmayacağını belirtti. "Yarın biletleri almaya geldiğimde ücreti nakit olarak ödeyeceğim."

Uzun ve sıcak birer duş aldılar. Duştan çıktıklarında kü-

çük otel sabunlan sıcaktan erimişti.

Dusty sağ kulağının arkasının derisinin sıyrılmış oldu-

ğunu fark etti. Yaranın üstü kabuk bağlamıştı. Belki de araba takla attığında yaralanmıştı. O ana kadar bu yarayı fark etmemişti.

Yatağa oturup, havlulardan birini masa örtüsü olarak kullanarak peynirli sandviç hazırladılar. Biralannı, içine kar doldurduktan bir çöp kovası içinde soğutmuşlardı.

Sandviçler ve cipsler pek lezzetli değildi. Sadece karınlarını doyurmak için yiyorlardı. Devam etmek için yemeleri gerekiyordu. Bira ise uyumalannı yardımcı olacaktı.

İkisi de Santa Fe'den gelmek için yaptıklan yolculuktan bahsetmedi. Pek fazla konuşmadılar. Gelecek yıllarda, şayet daha fazla yaşama fırsatlan olursa, bu kızılderili harabeleri arasında yaşadıklanndan pek fazla bahsetmeyecekleri kesindi. Yaşam kabuslarla doldurulamayacak kadar kısaydı.

Konuşamayacak kadar yorgundular, bu nedenle yemeklerini yerken televizyon seyrettiler.

Televizyondaki haberler savaş uçağı görüntüleriyle doluydu. Dünyanın diğer ucunda gece yarısı meydana gelen patlamalar.

Uluslararası ilişkiler uzmanlarının önerileri doğrultusunda, dünyanın en güçlü ülkelerinin oluşturduğu ittifak, sivil yapılardan arda kalanları bombalayarak iki tarafı masaya oturtmaya çalışıyordu. Köprüler, hastaneler, elektrik santralleri, video kaset dükkanlan, pompa istasyonlan, kiliseler, sandviç dükkanlan bombalanıyordu. Haberlerden an-laşıldığı kadarıyla, politik arenada ve medyada, hatta sosyal yapının daha üst seviyelerinde operasyonun ahlaki yönünü değerlendiren kimse yoktu. Uzmanlar arasındaki tartışma bunun yerine, büyük ölçekli bir savaş yerine, hedefteki hü-

kümetin düşmesine yeterli olacak ayaklanmalar çıkartmak için kaç milyon bombanın hangi yüksek teknoloji ürünü uçaklardan atılması gerektiği üzerine odaklanıyordu.

"O lanet olası sandviççideki insanlar için bu zaten bir sa-vaş." dedi Martie.

Dusty televizyonu kapattı.

Yemeklerini yedikten ve ikişer bira içtikten sonra birbirlerinin ellerini tuttarak battaniyenin altına girdiler.

Bir önceki akşam seks hayata bağlılığı simgeliyordu, şimdi ise bir günah gibiydi. Tek ihtiyaç duyduklan şey, ya-kınlıktı. Bir süre sonra Martie "Bundan kurtulabilecek miyiz?" diye sordu Martie.

"Bilmiyorum." diyerek cevapladı Dusty dürüst bir biçim-de.

"Enstitüdeki bu insanlar . . ne yaptıklarını bilmiyorum ama buraya gelmeden once bizimle bir alıp veremedikleri yoktu. Ahriman'ı korumak için peşimize düştüler."

"Ama şimdi Zachaıy ve Kevin var."

"Bu konuda pragmatik bir tavır takınacaklarını düşünü-

yorum. Yani, onlar için yaptıkları işin bir parçası bu. Onlar için bir tehdit oluşturmuyoruz."

"Yani?"

"Yani Ahriman ölürse. . . peşimizi bırakmazlar mı?"

"Belki."

Bir süre ikisi de konuşmadı.

Gece o kadar sessizdi ki, Dusty dışarıda yere değmekte olan kar tanelerinin sesini duyamaya başlayacağını düşünü-

yordu.

"Onu öldürebilir miydin?" diye sordu en sonunda Dusty.

Uzun bir sessizlikten sonra cevap verdi: "Bilmiyorum.

Sen? Soğukkanlı bir şekilde? Üzerine doğru yürüyüp tetiği çekebilir misin?"

"Belki."

Martie uzun bir süre sessiz kaldı, fakat Dusty onun uyumadığını biliyordu.

"Hayır." dedi sonunda Martie. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Oldüremem. Onu ya da bir başkasını. Bir daha asla."

"Onu öldürmek zorunda kalmak istemediğini biliyorum.

Ama ben senin bunu yapabileceğini sanıyorum. Ben de yapabilirim. "

Kendisini, kendini de şaşırtacak bir biçimde Martie'ye çocukken kendisini büyüleyen bir göz aldanmasından bahsederken buldu: Bakış açısını değiştirdiğinde şehir halini alan orman resmi.

"Halimize uygun mu bu?" diye sordu Martie.

"Elbette. Çünkü bu akşam ben bu resimdim. Her zaman kim olduğumu bildiğimi sanırdım. Bakış açısındaki küçük bir değişiklikle farklı bir benle karşılaştım. Hangisi gerçek, hangisi yalan?"

"Her ikisi de gerçek." dedi Martie. "Ve bu da bir sorun yaratmıyor."

Karısının ağzından sorun olmadığını d uymasıyla birlikte kendisi de sorun olmadığını düşünmeye başladı. Karısının farkında olmamasına ve Dusty'nin bunu hiçbir zaman ifade edemeyecek olmasına rağmen Dusty, karısının insanlığını gösteren tek mihenk taşı olduğunu düşünüyordu.

Az sonra, uyumak üzereyken, Martie "Bir çıkış yolu olmalı. Sadece...bakış açımızı değiştirmeliyiz. "

Belki de haklıydı. Bir çıkış yolu. Fakat ne uykuda ne de uyanıkken bunu bulamıyordu.

72

Hava açıktı, Albuquerque'den oyuncak itfaiye arabasını ya da tabancayı almadan ayrılan ve önceki günkü olaylar nedeniyle gergin ve hassas olan Martie yorgun düşmüştü.

Dusty düşmanlarını daha iyi anlayabilmek için *Kendinizi Sevmeyi Öğrenini*. okurken, Martie alnını cama yasladı ve hızla gözden kaybolmakta olan karla örtülü şehre bir baktı.

Dünya gözünde o denli tuhaflaşmıştı ki, şu anda üzerinde uçtuğu şehir İstanbul ya da başka bir egzotik şehir bile olabilirdi.

Yetmiş iki saatten daha kısa bir süre önce, Valet'i sabah yürüyüşüne çıkartmıştı ve kendi gölgesinden korkmuştu. O

tuhaf an geçtikten sonra keyfi yerine gelmişti. En sevdiği dostu hâlâ hayattaydı. Henüz Santa Fe'ye gelmemişti. O saatlerde yaşamın gizemli bir amacı olduğuna inanıyordu, günlük yaşamı bu görüşünü doğrular nitelikteydi. Böyle bir amaca hâlâ inanıyordu fakat yaşadığı örnekler daha önce gördüklerinden çok farklıydı, farklı ve karmaşıktı.

Çok kötü kabuslar göreceğini düşünüyordu. Fakat rahat uyudu.

Güler Yüzlü Bob ne rüyasına girdi, ne de gece uyanıkken miğferinin gölgesiyle ve paltosundaki hafif parlak şeritlerle karşılaşıp karşılaşmayacağını görmek için otel odasındaki gölgeleri araştırdığında karşısına çıktı.

Martie onu rüyasında ya da gerçek hayatta görmek istiyordu. Kendisini yalnız hissediyordu, artık onun koruyucu-luğunu hak etmediğini düşünüyordu.

Kaliforniya'ya ve kendisini orada bekleyen olaylara doğ-

ru yaklaşırken, umudunu korumak için bu iki adama da, Dusty'e ve Güler Yüzlü Bob'a ihtiyacı vardı.

Doktor, hastalarıyla haftanın ilk dört günü dışındaki zamanlarda pek görüşmezdi. Bu Cuma ajandasında sadece Martie ve Dusty Rhodes'un adlan yazılıydı, onlar da rande-vulanna gelemeyeceklerdi.

"Dikkatli olsan iyi olur." dedi aynadaki yansımasına bakarak "Hastalarını öldürmeye devam edersen çok yakında üzerinde pratik yapabileceğin kimse kalmayacak."

Geçen iki günde yaşadığı krizlerde paçasını kurtarmıştı, morali çok iyiydi. Aynca, önceki gece artık sona erdiğini dü-

şündüğü bir oyunu yeniden canlandırmak için yeni yollar bulmuştu, mavi torbadaki kokulu malzemeyi kullanacağı ye-ni bir alan keşfetmişti.

Farklı bir Zegna takım giydi: siyah, şık, iki düğmeli bir ceket. Odadaki üç panelli aynasında öylesine şık görünüyordu ki, kamerayı alıp bu tarihi günde nasıl göründüğünü kaydetmek istedi.

Ne yazık ki, önceki gece olduğu gibi zaman çok önemliydi. Keanufobik kadına bütün gün boyunca ofisinde olacağını ve kötü bilgisayara karşı isyan hareketine katılıp katılmayacağı yolundaki cevabını bekleyeceğini söylemişti. Sonradan görme deliyi hayal kmklığma uğratmaması gerekiyordu.

Silahını yine yanma almaya karar verdi. Tehlike azalmış

gibi görünüyordu, potansiyel düşmanlann çoğu ortadan kaldmlmıştı ama yine de tehlike mevcuttu.

Taurus PT-111 Millennium'un ruhsatı yoktu (diğer silahlan gibi bu da enstitüdeki arkadaşlan tarafından verilmişti) fakat onu yeniden kullanamazdı. İki adamın öldürülmesinde kullanıldığı için artık lekeli idi; parçalanması ve bü-

yük bir gizlilik içinde ortadan kaldmlması gerekiyordu.

Süitin oturma odasındaki kitaplığın arkasına gizlenmiş

olan silah kasasından bir 380 Beretta model 85F seçti; sekiz mermi kapasiteli otomatik tabanca.

El yapımı ve bölmeli bir Mark Cross evrak çantasının içi-ne mavi torbayı, Green Acres torbasını ve dikte için kullandığı kayıt cihazını koydu. Keanufobik kadının aramasını beklerken biraz plan yapacak ve *Korkma Çünkü Senin Yanındayım'm* bir bölümünü hazırlayacaktı.

Çalışma odasında e-postasmı kontrol etti ve New Mexico'daki çifte cinayetin henüz teyit edilmediğini gördüğünde şaşırdı. Şaşkın fakat kaygısız bir biçimde kısa şifreli bir mesaj yazdı ve enstitüye gönderdi.

Antika Rolls-Royce Gümüş Bulut'u aldı.

Ofise giderken yol boyunca araba kendisine birçok haiku için ilham verdi.

Mavi gün, Gümüş Bulut.

Kralların ve kraliçelerin uzun yolu.

Mavi dışkı torbası.

Doktor havaya girmişti, çoşku içinde ofisine iki blok ka-la yeni bir şiir yazdı:

Gümüş Bulut, asfalt.

Karşıdan karşıya geçen, kör adam.

Merhamet mi eğlence mi?

Merhameti seçti ve kör adamın karşıya olaysız bir biçim-de geçmesine izin verdi. Gümüş Bulut'ta hiçbir hasar yoktu ve aracının hasar görmesi fikri bile doktoru titretmeye yeti-yordu.

Kaliforniya'ya iniş sırasında, uçağın tekerlekleri piste güvenli bir şekilde değdikten sonra Dusty, kendisinin ve Martie'nin önünde hâlâ çok uzun bir iniş olduğunu düşünü-

yordu. Bu güneşli günde bile hiç gün yüzü görmeden kalan yerler vardı.

Ahriman'm yaptıklarını biliyorlardı fakat onun karşısın-da silahsız olarak hiçbir şansları yoktu. Psikiyatrın hiçbir şekilde yaptıklarını itiraf etmeyeceğini ve hatta bir açıklama bi-le yapmayacağını biliyordu. En büyük ümitleri, Mark Ahriman'm farkında olmadan onlara bir ipucu vermesi ya da onu ve New Mexico'daki enstitü konusunda daha fazla bilgi edin-melerini sağlayacak bir hata yapmasıydı.

"Ayrıca ben, Ahriman hiç güçlükle karşılaştığını sanmı-

yorum. Hep rahat bir hayat sürmüş. O salak kitabından anladığım kadarıyla, kendisi aynen Dr. Closterman'm onun için söylediği gibi klasik bir narsist."

"Lanet olası kendini beğenmiş herif." diye ekledi Martie, Dusty'nin *Kendinizi Sevmeyi Öğreniri* den okuduğu pasajlar-dan sonra.

"Güçlü, bağlantıları var, zeki fakat aslında yumuşak bir tip. Onu ürkütebilirsek, sindirebilirsek, onu sarsabilirsek, belki hemen kendini ele vermeyecektir ama yapmaması gereken bir şeyi yapacaktır. Şu anda ona karşı ele geçirebilece-

ğimiz her türlü avantaja ihtiyacımız var."

Satürn'ü havaalanının otoparkından aldıktan sonra Newport Beach'teki Fashion Island'a, Ahriman'in ofisinin bulunduğu gökdelene gittiler. Martie buraya *Yüzüklerin Efendi-sinde* kötülüklerin yuvası olan Cirith Ungol'un Kulesinin adını vermişti.

Asansörle 14. kata çıkarken, Dusty göğsünde ve midesinde sanki asansör yukarı çıkmıyormuş da aşağı iniyormuş

gibi bir baskı hissetti. Neredeyse asansörden inmeyip aşağı dönmeye karar verecekti ki, aklına bir fikir geldi.

Doktor, masasında oturmuş kurabiye atıştırıyordu ki, her zaman açık olan bilgisayarından ince bir ses geldi, ekranda bekleme odasmdaki güvenlik kamerasının çektiği gö-

rüntü belirdi. Sistem, koridordan biri odaya girdiğinde çekim yapacak

çekilde ayarlanmıştı. Şayet o anda bilgisayarda ça-lışıyor olsa, görüntü ekrana küçük bir resim halinde gelecek, ve doktor Martie ve Dusty Rhodes'u fark edemeyecekti.

Kolundaki Rolex'e baktı ve randevularına sadece altı dakika geciktiklerini gördü..

New Mexico'da bir takım şeylerin yolunda gitmediği gayet açıktı.

Ekranın altında güvenlik sistemine ait çeşitli simgeler belirdi. Doktor yârenin imlecini bir silah simgesinin üzerine getirerek tıkladı.

Son derece hassas bir metal dedektörü her iki şahsın da üzerinde bozukluk, anahtar gibi küçük metal parçalan bulunduğunu gösteriyordu fakat ikisin üzerinde de silah bü-

yüklüğünde metal bir kütle yoktu.

Başka bir simge: Minyatür bir iskelet. Ona da *tıkladı.*

Çift, bekleme odasının camı önünde Jennifer ile konu-

şurken sol taraflarında kalan duvardaki havalandırma ızgarası içine yerleştirilmiş olan röntgen lambalan üzerlerini ta-nyordu. Floroskopik görüntüler Ahriman'm ekranına aktan-lıyordu.

İskeletleri sağlamdı. Sağlam bir kemik yapısı, sağlam ek-lemler, mükemmel duruş. Fiziksel avantajlarını kullanacak beceriye sahip olsalar, iyi birer klasik dansçı olabilirlerdi.

Üzerlerindeki diğer nesneler floroskopi tarafından bir bir ortaya çıkarılıyordu. Bozukluklar, anahtarlar, düğmeler, metal fermuarlar vardı fakat kollarına ya da bacaklanna gizlenmiş herhangi bir bıçak ya da silah yoktu.

Martie'nin çantasmdaki eşyaların bir kısmı ayırdedilemi-yordu. Çantasında sustalı bıçak olabilirdi. Emin olmak im-kânsızdı.

Üçüncü simge bir burun resmiydi. Doktor kurabiyesini bitirdikten sonra burnun üzerine tıkladı.

Bu, kabul odasındaki havadan numune alarak bunu analiz eden cihazı harekete geçirdi. Bu cihaz otuz iki farklı patlayıcı bileşimin kimyasal yapılannı tanıyabilecek şekilde programlanmıştı, bir santimetreküp havadaki üç birim patlayıcı molekülünü algılayabilecek kadar hassastı. Negatif. Ziyaretçilerin ikisinin üzerinde de bomba yoktu.

Aslında Dusty'nin ya da Martie'nin patlayıcı konusunda uzman olmalarını ya da vücutlarına bombalar sararak gelecek kadar deli cesareti sergileyebileceklerini beklemiyordu.

Bu kadar üst düzeyde bir güvenlik sistemi kurulmasının nedeni, zaman zaman doktorun bu ikisinden çok daha dengesiz hastalarla uğraşmak zorunda

kalmasıydı.

Bazılan bu detaylı tedbirlere bakarak bunlann paranoya belirtileri olduğunu söyleyebilirdi. Doktor için ise bunlar sadece detaylara verilen önemi gösteriyordu.

Babası sık sık ona güvenliğin öneminden bahsetmişti.

Büyük yönetmenin prodüksiyon ofisleri, kendisini terk edilen yıldız adaylarından, kendi performanslarının eleştirilme-sini istemeyen istikrarsız aktörlerden ya da annelerinin ayaklannı kimin kırdırdığını öğrenen eleştirmenlerden korumak üzere zamanm en modern güvenlik sistemleri kullanılarak korunuyordu

Dusty'le Martie'nin bilinçaltına, onlar kendisine karşı herhangi bir fiziksel zarar verme girişiminde bulunmadan önce girebileceğini belirledikten sonra Ahriman Jennifer'i aradı ve onlan içeri alabileceğini söyledi. Masasından kalk-madan, bekleme odasına bakan kapıdaki elektronik kilidi açtı, kapı sağlam menteşeleri üzerinde yavaş yavaş içeri doğ-

ru açıldı.

Doktor, ekrandaki kulaklık simgesi üzerine tıkladı.

Martie'yle Dusty odaya girdiklerinde kızgın fakat beklediğinden daha kontrollü görünüyorlardı. Oturmalan için kendilerine masanm önündeki iki sandalyeyi gösterdiğinde, sessizce oturdular.

Kapı arkalarından kapandı.

"Doktor, neler olduğunu bilmiyoruz fakat bunun iğrenç, pis ve korkunç bir şey olduğunu biliyoruz ve cevap bekliyo-ruz." dedi Martie

Martie konuşurken doktor bilgisayar ekramyla ilgileniyordu. Ses aktivasyonlu vericiye bağlı düşük seviyeli bir elektronik alan olmadığına göre Martie'nin üzerinde mikrofon yoktu.

"Bir saniye lütfen." dedi bir mikrofon simgesinin üzerine tıklayarak.

"Dinle!" dedi, Dusty kızgın bir şekilde "sen burada bilgisayarınla. uğraşıp dururken bizim seni bekleyecek halimiz yok."

"Şişşt." dedi doktor parmağını dudağına götürerek "Sadece bir dakika, lütfen sessiz olun. Sessiz."

Ahriman ekrana gelen raporu incelerken birbirlerine baktılar.

Doktor "Martie, bu odada bir kayıt cihazının dönmekte olan mekanizmasının çıkardığı ritmik sesleri algılayabilecek çok hassas mikrofonlar var. Çantanızın açık olduğunu ve onu bana bakacak şekilde tuttuğunuzu görüyorum. Çantanızda böyle bir cihaz var mı?"

Martie açıkça şoke olmuş bir biçimde cihazı çantasından çıkarttı.

"Masanın üzerine koy lütfen.."

Öne doğru eğilerek kayıt cihazını teslim etti.

Ahriman kayıt cihazını kapattı ve içindeki mini kaseti çı-
karttı

"Kaseti aldın." dedi Martie sinirli bir şekilde. "Peki, tamam. Ama bizde daha iyisi var lanet herif. Susan Jagger'm... "

"Raymond Shaw." dedi doktor.

"Dinliyorum." diye cevapladı Martie, bilinçaltı açıldığı için oturduğu sandalyede biraz doğrularak

O anda, Dusty karısının yüzüne bakmak için başını çevirdiğinde, Ahriman, "Viola Narvilly." dedi.

"Dinliyorum." diye cevapladı Dusty, karısına benzer bir biçimde.

Aynı anda ikisinin bilinçaltına girmek güç olabilirdi fakat teorik olarak mümkündü. Haikunun okunması sırasın-da altı saniyeden daha uzun bir süre geçmesi durumunda bilinç düzeyine geri döneceklerdi. Bu nedenle, çubuklar üzerinde tabaklan döndüren bir jonglör gibi bir onunla bir diğeriyle ilgilenmek zorundaydı.

Martie'ye, "Batıdan esen..."

"Sen batısın ve batı rüzgânsm."

Dusty'e, "Şimşek çakar..."

"Sen şimşeksin."

Martie'ye: "...dökülmüş yapraklar..."

"Yapraklar senin talimatlann."

Dusty'e: "...balıkçıl çığlığı..."

"Çığlıklar senin talimatlann."

Martie'ye: "...doğuda toplanır."

"Ben doğuyum."

Dusty'e: "...Karanlığa kanşır."

"Ben karanlığım."

Martie, başı hafifçe öne eğik bir biçimde oturuyordu, gözleri çantayı sıkı sıkya tutan elleri üzerindeydi.

Eğik bir baş. Her zaman efendisine itaat eder.

Bunun birinci sınıf bir haiku olmadığını kabul ediyordu fakat doktor için bu duygu büyüleyiciydi.

Dusty'nin başı şaşkın bir ifadeyle hâlâ kansma dönük bir halde duruyordu; karısına odaklanmış gibi görünüyordu.

Elbette Martie çantası ile ilgilenmiyordu, kocası ise onun farkında bile

değildi, her ikisi de talimattan bekliyordu.

Kusursuz.

Ahriman şaşkınlık içinde ve keyifle sandalyesine yaslandı ve şansının nasıl döndüğüne baktı. Bu sabah değiştirmeye karar verdiği oyun şimdi orijinal stratejiye uygun olarak oynanabilirdi. T ü m sorunlan çözülmüştü.

Tabi Keanufobik kadm hariç. Fakat şimdi tüm evren doktorun ihtiyaçlanna uygun bir biçimde hareket ediyormuş

gibi göründüğü için, milyarder salakla ilgili sorunun da ak-

şam olmadan kendi lehine sonuçlanacağını bekliyordu.

Bu boyacıyla bilgisayar oyunu tasarımcısının New Mexico'da nasıl sağ kalabildiklerini merak ediyordu. Aslında soracağı birçok soru vardı, bütün günü, bu kadar az ipucuyla kendisi hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendiklerini sor-gulayarak geçirebilirdi.

Detaylara önem vermenin yanısıra, insanın bir gözü de ödül üzerinde olmalıdır. Buradaki ödül, doktorun kariyerin-deki en önemli oyunun başarılı bir biçimde tamamlanmasıy-dı Her ne kadar Martie ile Dusty'i Malibu'da kullanmadan önce Martie ile biraz oynamak istiyorsa da, ödüle ulaşmadan önce bir kaç ay, birkaç hafta ve hatta birkaç saat bile beklemeye sabn yoktu.

Ne kadar zeki olursa olsunlar, Martie ile Dusty eninde sonunda bayağı insanlardı, sınıf atlamaya çalışan iki sıradan insan. Hiç kabul etmeseler de tüm sıradan insanların yapmaya çalıştığı da buydu; bu ikisi, boylarını aşan hayaller peşinde koşan iki dürüst zavallıydı. Acınacak dedektiflik ça-lışmalarında eğlenceli bazı noktalar olabilirdi fakat sonunda maceraları dedektif Skeet ile onun isimsiz arkadaşmmkinden biraz daha az aptalca bir biçimde sona erecekti. Bu insanların ilgi çekici yönü kim oldukları değil, nasıl kontrol edilebildikleriydi.

Keanufobik kadın aramadan ya da sorun çıkartmadan önce Ahriman'm Dusty'le Martie'ye talimatları vermesi, geri döndürmesi ve oyunun son aşaması olan katliam partisine göndermesi gerekiyordu.

"Martie, Dusty, şu anda her ikinize birden hitap ediyorum. İkinize de aynı anda talimat vereceğim. Anlaşıldı mı? "

"Anlaşıldı mı?" diye sordu Martie, Dusty de aynı soruyu sorarken.

"Size anlattıklarımı anlayıp anlamadığınızı söyleyin"

"Anladım." dedi her ikisi de aynı anda.

Sandalyesinde öne doğru eğilerek, anın keyfini çıkartarak, Martie'den birkaç kez faydalanma fırsatını kaybedeceği-ne hiç pişman olmadan, "Bugün Malibu'ya gideceksiniz." de-di.

"Malibu ..." diye mırıldandı Martie.

"Evet, doğru. Malibu. Adresi biliyorsun. İkiniz Dusty'nin annesi Claudette'i ve açgözlü, haris, kibirli kocasını, Dr. Derek Lampton'ı ziyaret edeceksiniz."

"Anlıyorum." dedi Dusty.

"Evet, buna eminim." dedi Ahriman, "pis kokan o lazım-lıkla aynı evde yaşadığına göre bilmen lazım. Malibu'ya gitti-

ğinizde Claudette ya da Derek iti yürüyüşe filan çıkmışlarsa onlar eve dönene kadar beklemeniz gerekiyor."

Doktor Lampton'a küfür ettiğini fark etti. Fakat bu bü-

yük bir keyifti.

Heyecanı daha da artmıştı. "Aslında, iğrenç üvey karde-

şin Derek Junior gelene kadar beklemeniz gerekiyor. O çocuk da insanlığa babası kadar zarar veriyor. Siz oraya vardı-

ğınızda muhtemelen Jackoff Junior da orada olacak, bildi-

ğiniz gibi, kendisi evde eğitim görüyor. Frengili üvey babanın eğitim konusunda kendine ait dandik teorileri var, bunlardan bir kısmını sanırım senin ve Skeet'in üzerinde de uygulamıştır. Her neyse, harekete geçmeden önce hepsinin orada bulunması gerekiyor. Onları hareketsiz hale getireceksiniz ama hepsini bir anda öldürmeyeceksiniz. Onları şu sıraya göre sakatlayacak sonra parçalayacaksınız: Önce Claudette, sonra Junior, daha sonra beyni değiştirilecek olan Derek Lampton'un kendisi. Claudette ve Junior'a yaptıklarını izleyebilmesi için en son onunla ilgilenmen gerekir. Martie, Çar-

şamba günü sana vücudunun parçaları katili tarafından oldukça düzenli bir biçimde bir araya getirilmiş bir kızın fotoğ-

rafını göstermiş ve senden o tablo üzerinde odaklanmanı istemiştim. Onu parçalara ayırdıktan sonra, sen ve Dusty, Claudette'in parçalarını aynı şekilde bir araya getireceksiniz.

Tek fark, gözleri de dahil olacak."

Doktor bir an duraksadı, heyecanını çok fazla belli et-mişti. Derin bir nefes aldı ve bir yudum vişneli soda içti.

"Özür dilerim. Bir an için toparlamama izin verin. Malibu'ya gitmeden önce, Anaheim'daki bir depoda duracak ve cerrahi ekipmanlarla dolu bir çanta alacaksınız. Yedek bı-

çaklarıyla birlikte bir otopsi bıçağı, Derek'inki de dahil *her türlü* kafatasmı açmak için kullanılabilecek kafatası bıçağı.

Ayrıca bir çift Glock otomatik tabanca ve şarjörlerini de bı-
raktım... "

Gözleri de dahil olacak.

Verdiği talimatlar arasından bu kelimeler doktorun zihninde dolaşıp durdu, bir an için nedenini kavrayamadı.

Gözleri de dahil olacak.

Sandalyesini geri doğru iterek aniden yerinden kalktı.

"Martie, bana bak."

Kısa bir duraksamanın ardından, kadın önüne eğdiği başmı ve yere bakan gözlerini kaldırdı.

Ahriman, Dusty'e dönerek "Dusty, neden Martie'yi arayıp duruyordun?"

"Martie'yi neden arıyordum?" diye sorarak cevapladı Dusty soruyu, programlama aşamasında böyle yapması gerekiyordu.

"Dusty, bana bak. Gözlerime bak."

Dusty bakışlarını karısından ayırıp Ahriman'e çevirdi.

Martie yine ellerine bakmaya başladı.

"Martie!" diye bağırdı doktor.

İtaatkâr bir şekilde yine gözlerini doktora çevirdi.

Ahriman Martie'ye bakarak onun gözlerini inceledi, daha sonra Dusty'e döndü, birkaç kez bir ona bir diğerine baktı, daha sonra gayet şaşırmış bir tavırla "Uykudaki göz hareketi yok. Seğirme yok." dedi.

"Hiçbir şey yok." dedi Dusty ayağa kalkarak.

Tavırları değişmişti. Donuk bakışlar kaybolmuştu. İtaatkâr hava kaybolmuştu.

Göz hareketleri pek kolay taklit edilemeyeceğinden bunu denememişlerdi.

Martie oturduğu sandalyeden kalkarak "Sen nesin? Sen ne kadar iğrenç, açması bir mahluksun."

Doktor ses tonlarını hiç ama hiç beğenmedi. Nefret. Aşa-
ğılama. İnsanlar kendisiyle bu şekilde konuşmaya hiç cesaret etmemişti. Bu kadar saygısızlık tolerans sınırlarını aşı-
yordu.

Yeniden kontrol kurmaya çalıştı: "Raymond Shaw."

"Havanı alırsın." dedi Martie.

Dusty masanın etrafında dolaşmaya başladı.

Odadaki şiddet potansiyeli seviyesinin giderek arttığını fark eden doktor .380 Beretta'yı kılıfından çıkarttı.

Silahı görmeleriyle birlikte sesleri kesildi.

"Programlamanız bozulmuş olamaz." diye ısrar etti Ahriman. "Olamaz."

"Neden?" diye sordu Martie. "Daha önce hiç böyle bir şey olmadığı için mi? "

" Derek Lampton'la aranızdaki sorun ne?" diye sordu Dusty.

İnsanlar doktora bir şeyler soramazdı. Bu en fazla bir kez olmuş olabilirdi. Bu salak, ucuz giyimli hiç kimseyi, *boyacıyı* tam iki kaşının ortasından vurup yüzünü parçalamak, beynini dağıtmak istiyordu.

Burada işlenecek bir cinayet çok tatsız yankılara yol açabilirdi. Polis ve sonu gelmeyen sorular. Muhabirler. İran ha-lısından asla temizlenemeyecek lekeler.

Bir an için enstitüden birilerinin kendisine ihanet etmiş

olabileceğini düşündü: "Sizi kim programladı?"

"Beni Martie programladı." dedi Dusty.

"Beni de Dusty kurtardı."

Ahriman başını salladı. "Yalan söylüyorsunuz. Bu müm-kün değil. İkiniz de yalan söylüyorsunuz.. "

Doktor yaşadığı paniğin ses tonuna yansıdığını fark et-ti ve utandı. Kendi kendine adının Mark Ahriman olduğu-nu, ünlü yönetmenin tek oğlu olduğunu, kendi branşında babasının Hollywood'da olduğundan daha başarılı olduğu-nu ve kukla değil, kukla ustası olduğunu hatırlatma ihtiyacı duydu.

"Senin hakkında çok şey biliyoruz." dedi Martie.

"Ve daha fazlasını da öğreneceğiz." diye söz verdi Dusty.

"Bütün çirkin detayları."

Detay. Yine o kelime. Önceki akşam bu kelime kötü bir alamet gibi gelmişti doktora.

Onları aktive ettiğine ve bilinçaltına eriştiğine inanarak onlara çok fazla bilgi vermişti. Şimdi ellerinde bir avantaj vardı ve bunu etkili bir biçimde kullanmak için bir yöntem bulabilirlerdi. Bu raund karşı tarafındı.

"Derek Lampton'la sorunun ne olduğunu öğreneceğiz."

diye bağırdı Dusty. "Niyetini öğrendiğimizde tabutuna bir çi-vi daha çakılmış olacak."

"Lütfen." dedi doktor acı çekiyormuş gibi yüzünü buruş-

turarak. "Bana klişelerle işkence etmeyin. Bana gözdağı vermek istiyorsanız, bir süre uzaklaşıp daha iyi bir eğitim alma, kelime dağarcığınızı geliştirme ve yeni birkaç benzetme öğ-

renme nezaketini gösterin."

Böylesi daha iyiydi. Bir an için üstlendiği rolün dışına çıkmıştı. Oynadığı zor bir roldü, karmaşık, entelektüel ve aynntılı. Babasının sulugözlülere yönelik filmlerinde oynayan Oscar'lı oyunculardan hiçbiri bu bölümü doktor kadar içten ve iyi oynayamazdı. Küçük bir sapma anlaşılabilirdi, fakat o hafıza lorduydu.

Karşısmdakilerin üstlendiği açması gözdağı verme girişimine karşı onlara gerçek bir ders verdi: "Beni yola sokmak için giriştiğiniz bu mücadelede bir süre annenlerin yanma taşınmanız gerekebilir. Çarşamba gecesi o küçük ve şirin evi-niz yandı."

Zavallı çocuklar bir an için şaşkınlığa uğradılar, doktorun söylediklerinin doğru mu yalan mı olduğunu, şayet ya-lansa bu yalanın amacının ne olduğu bilmiyorlardı.

"Korkarım ki, mükemmel ikinci kalite eşya koleksiyonu-nuzun tümü yandı. Daha önce bahsetmiş olduğunuz lanet olası band kaydı, Susan'dan gelen mesaj dayandı. Alevlerin getirdiği trajedi. Manevi değeri olan şeyleri sigorta asla geri getiremez, öyle değil mi?"

Artık inanmışlardı. Boş, ifadesiz yüzlerdeki donuk bakış.

Doktor açtığı yaraların üzerine tuz bastı. "Skeet ile birlikte bıraktığın patlak gözlü salağın adı neydi?"

Birbirlerine baktılar, sonra Dusty "Fig." dedi.

Doktor kaşlarım çattı. "Fig?"

"Foster Newton."

"Ah. Anladım. Fig öldü. Karnına ve göğsüne dört kurşun yedi."

Dusty ürkmüş bir şekilde "Skeet nerede?" diye sordu.

"O da öldü. O da karnına ve göğsüne dört kurşun yedi.

Skeet ve Fig. İkiye karşı bir, iyi bir anlaşma oldu."

Dusty'nin masanın üzerine bakınmaya başlaması ile birlikte, Ahriman Beretta'yı onun yüzüne doğrulttu ve Martie kocasının kolundan tutarak onu durdurdu.

"Maalesef," dedi doktor "Köpeğinizi öldüremedim. Bu çok *dramatik bir an* olacaktı, tüm bunları burada duymanız. Fakat hayat filmlerde olduğu gibi düzenli bir yapıya sahip de-

ğil."

Doktor *geri gelmişti* Havaya sıçrayabilecek ve ellerini se-vincini gösterecek biçimde şaklatabilecek olsaydı kesinlikle bunu yapardı.

Bu bayağı insanlar yoğun bir duygu seline kapılmışlardı çünkü kendi soylarına has bir biçimde, akim sesi yerine duygularını dinliyorlardı fakat

Beretta kendilerini kontrol etmelerini sağlıyordu. Her geçen saniye, doktorun elindeki silahın onun tek silahı olmadığını çok net bir biçimde anlıyorlardı. Skeet'le Fig'i öldürdüğünü burada, T a n n ' n m huzurunda itiraf edebiliyorsa, bu onun cinayet faili olarak mahkemeye çıkarılmaktan kesinlikle korkmadığını gösteriyordu.

İstemeye istemeye ve acı bir biçimde, onu alt edebilmek için sergiledikleri tüm çabalara rağmen, oyundaki üstünlüğü, üstün zekâsı, kendi kuralları dışında hiçbir kuralı kabul etmemesi ve olağanüstü aldatma kabiliyeti nedeniyle, onun kendilerine karşı çok üstün olduğunu kavramaya başlamış-

lardı. Bu koşullar altında, elindeki tabanca silahlarının *en önemsiziydi*

Durumu algılamaları için onlara süre tanıdıktan sonra doktor sessizliğe son verdi. "Şimdi gitseniz iyi olur. Bu oyunu biraz daha adil bir hale getirmek için size bir tavsiyem olacak."

"Oyun?" dedi Martie.

Sesinde yankı bulan tiksinme ve iğrenme Ahriman'i ar-tık etkilemiyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Dusty. Boğazı düğümlenmişti. "Enstitü... *neden?"*

"Ah," dedi doktor, "zaman zaman önemli kamu politikaları önünde engel teşkil eden kişilerin ortadan kaldırılmalarının son derece faydalı sonuçlar doğuracağını bilirsin. Ya da bu politikaları geliştirebilecek insanları kontrol etmenin. Ve bazen de ... fanatik bir sağcının ve bir hafta sonra bir fanatik solcunun giriştiği bombalama eylemleri ya da tek başına silahlı bir adamın giriştiği kitle katliamı veya görülmeye de-

ğer bir tren kazası ya da korkunç bir petrol sızıntısı... tüm bunlar medyada olağanüstü ilgi görebilir, bu şekilde ülkenin ilgisinin belirli bir nokta üzerinde yoğunlaştırılması sağlanabilir. Yasamanın daha dengeli bir toplum yaratacak şekilde, politik arenanın aşın kutuplannm etkilerinden bizi koruya-cak şekilde çalışması sağlanabilir."

"Bizi aşın kutuplardan *senin* gibi insanlar mı koruya-cak?"

Martie'nin sataşmasına kulak asmadan devam etti. "Si-ze tavsiyeme gelince...bundan böyle aynı zamanda uyumayın. Birbirinizden aynlmaym. Birbirinizi kollayın. Unutmayın ki, kalabalıktaki birisi benim adamım olabilir."

Çıkmak istemediklerini gördü. Nabızları yükselmişti, zihinlerinde öfke, keder ve şok rüzgârlan esiyordu, bu olayı kendi türlerinin hep yaptığı gibi

hemen oracıkta sonuca ulaştırmak istiyorlardı, uzun vadeli strateji onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ani duygusal annma ihtiyacı ile hiçbir güçlerinin olmadığı yolundaki soğuk gerçeği uzlaştırma be-cerisinden yoksundular

"Gidin." dedi Ahriman Beretta ile kapıyı işaret ederek.

Gittiler, çünkü başka seçenekleri yoktu.

Bilgisayar ekranındaki güvenlik kamerası görüntüsünden, doktor onlann bekleme odasından geçişini ve çıkışını izledi.

Beretta'yı kılıfına değil masaya, kolayca erişebilecği bir yere koydu ve bu son gelişme üzerinde düşünmek için koltuğuna oturdu.

Doktorun bu salak çiftin programlandıklarını nasıl keş-

fettikleri ve programlamanın etkilerinden nasıl kurtuldukla-nnı anlayabilmek için daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Programlamadan kurtulmalan bir başandan ziyade bir mucizeye benziyordu.

Ne yazık ki, onlara yeniden ilaç vermeden, bilinçaltlanna girmeden, programı yeniden yüklemeden hiçbir şey öğr-nemeyecekti. Bu işlemler için de daha önce uyguladığı üç seanslık uygulamayı yinelemesi gerekiyordu. Şu anda çok ihtiyatlıydılar, gerçek ile hayal arasındaki çizgiye karşı çok daha duyarlıydılar, ne kadar zeki olursa olsun, kendisine yeniden programlama şansını vermeyecekleri açıktı.

Bu esrarla yaşamayı becermek zorunda kalacaktı.

Daha fazla zarar vermeleri önlemek, kendilerini nasıl kurtardıklannı öğrenmekten çok daha önemliydi.

Gerçeğe karşı hiçbir saygısı yoktu. Gerçek biçimsiz göz-leriniz önünde şekil değiştiren bir şeydi. Ahriman, bütün ya-

şamını, bir çömlekçinin kile şekil vererek onu arzu edilen bi-

çimdeki bir çömlek haline getirmesine benzer bir biçimde gerçeğe kolayca şekil vererek geçirmişti.

Güç daima gerçeğe karşı galip gelecekti. Bu insanları ger-

çekle öldüremezdi ama gücü uygun biçimde kullandığında onları ezebilir ve oyun tahtasından sonsuza dek silebilirdi.

Evrak çantasından mavi torbayı çıkarttı. Onu masanın ortasına koydu ve bir iki dakika boyunca ona baktı.

Oyun birkaç saat sonra sona erebilirdi. Martie'yle Dusty'nin oradan nereye gidebileceğini biliyordu. Tüm önemli şahsiyetler aynı yerde toplanacaktı, doktor gibi zeki bir strateji uzmanın yapacağı hamlelere açık haldeydiler.

Derek Lampton'la sorunun ne olduğunu öğreneceğiz. Niyetini

öğrendiğimizde tabutuna bir çivi daha çakılmış olacak Bu ikisi ne umutsuz, naif insanlardı. Başlarından geçen onca şeyin ardından, dünyadaki her şeyin hâlâ bir gerilim romanındaki kadar düzenli olabileceğine inanıyorlardı. İpuç-

lan, deliller, gerçekler onlann bu oyunda puan kazanmasına yardımcı olamazdı. Oyunu çok daha önemli güçler sürüklü-

yordu.

Doktor, Keanufobik kadının telefon başında olmayacağı bu kısa süre içinde aramayacağını umarak 380 Beretta'yı kı-

lıfına yerleştirdi, asansörle aşağı indi, binadan aynldı. Newport Ana Caddesi'ni geçerek yakındaki alışveriş merkezlerin-den birinde bulunan bir restorana girdi, ankesörlü bir telefonla çarşamba gecesi aramış olduğu tetikçinin numarasını tuşladı. Telefon meşguldü. Dört kez daha aradıktan sonra en sonunda telefon çaldı.

"Alo."

Y a n l ı ş

H a f ı z a ,

F:

36

"Ed Mavole." dedi doktor.

"Dinliyorum."

Bilinçaltını açan haikuyu okuduktan sonra doktor "Yalnız mısın?" diye sordu.

"Yalnızım."

"Evden çık. Yanma yeterli miktarda bozukluk al. Rahat-

ça konuşabileceğin bir ankesörlü telefon bul. T a m on beş dakika sonra bu numaraya ara." Ofisindeki direkt hattın numarasını verdi. "Bana anlayıp anlamadığını söyle?"

"Anladım."

Ahriman, adamm sayarak bilinçaltı düzeyden bilinç dü-

zeyine çıkmasını sağladı, daha sonra, "Özür dilerim, yanlış

numara." diyerek telefonu kapattı.

14. kattaki süitine döndüğünde, Keanufobik kadının elinde sivri topuklu ayakkabıları ile bekliyor olması ihtimaline karşı doktor bekleme odasma tedbirli bir şekilde girmeyi tercih etti.

Jennifer, masasından başını kaldırdı ve bekleme odası-

nın camından bakarak doktora neşeli bir şekilde el salladı.

Doktor da el salladı, fakat Jennifer'in her gün yüz elli gram sıvılaştırılmış çam kabuğu yemenin sağlık üzerindeki olumlu etkileri üzerine bir sohbete girişmesine izin vermeden acele bir şekilde ofisine geçti.

Masasına geçtiğinde, Beretta'yı kılfmdan çıkarttı ve kolayca erişebileceği bir yere koydu.

Ofisteki buzdolabından bir şişe taze vişneli soda çıkarttı ve bir kurabiye ile birlikte mideye indirdi. Şekere ihtiyacı vardı.

Yine harekete geçmişti. Zorlu bir iki dakika geçirmişti fakat bu kriz onu yeniden canlandırmıştı. Her zamanki iyimser bakış açısıyla, birkaç sonra yeni bir görkemli zafere imza atacağını biliyordu. Heyecanlıydı.

Zaman zaman insanlar, kendisine son derece yoğun iş

hayatına rağmen genç görünümünü nasıl koruyabildiğini ve bu enerjiyi nereden bulduğunu soruyorlardı. Cevabı hep ay-nıydı:

Kendisini genç tutan şey eğlence anlayışıydı.

Telefon çaldığında, bilinçaltını yeniden açması gerekti:

"Ed Mavole."

"Dinliyorum."

Haikunun ardından, Dr. Ahriman "Doğruca Anaheim'da-ki depoya gideceksin." dedi. Tesisin adresini, sahte kimlikle kiraladığı odanın numarasını ve kapıdaki kilidin şifresini verdi "Depoda gerekli olan teçhizatın yanısıra, iki Glock 18

otomatik tabanca ve birkaç otuz üçlük şarjör bulacaksın.

Tabancalardan birini al...üç şarjör yeterli olacaktır."

Ne yazık ki, Malibu'daki evde kurban sayısı üç değil beş-

ti, kurbanlarla ilgilenecek insan sayısı ise sadece birdi. Bu koşullar altında, evde sessiz bir şekilde hâkimiyet sağlamak ve daha sonra tüm kurbanları parçalarına ayırarak orijinal oyun planına uygun ironik tablolar oluşturmak pek kolay olmayacaktı. Silahı birçok kez kullanmak gerekecekti, bu da polisin gelmesine ve çalışmanın yarım kalmasına neden olacaktı: Polislerin bu koşullar altında pek eğlenmeyecekleri ve durumu o kadar da ironik bulmayacakları açıktı.

Yine de, Derek Lampton'u hak ettiği biçimde alay konusu konusu yapmak için yeterli zaman bulunabilirdi.

'Tabanca ve dört şaıjör dışında depodan bir de otopsi bı-

çağını ve kafatası bıçağı alacaksın. Hayır, bıçaklardan biri kı-

rılabilir, sen en iyisi iki brçak al."

Ayrıntılara verilen önem.

Hataya mahal vermemek için bu aletleri uzun uzadıya tarif etti, daha sonra da Derek Lampton'un Malibu'daki evinin yerini tarif etti.

"Evdeki herkesi öldür." Evde bulunması muhtemel insanları sıraladı. "Fakat başkaları varsa, komşular, ziyaretçiler, kimi görürsen öldür. Hızlı ol, hızlı hareket et, kaçanları hemen yakala, vakit kaybetme. Polis gelmeden önce, kafatası bıçağıyla Dr. Derek Lampton'm kafatasının tepesini kes."

Bu işlemi yapması için kullanacağı tekniği anlattı. "Bana anlayıp anlamadığını söyle?"

"Anladım."

"Beynini çıkaracak ve yan tarafa koyacaksın. Lütfen tekrar et."

"Beynini çıkaracağım ve yan tarafa koyacağım."

Doktor masasının üzerinde duran mavi torbaya özlem dolu gözlerle baktı. Zaman açısından ve diğer tanıkların gözleri önünde, programlanmış katille buluşup ona Valet'in yararlı ürününü vermenin hiçbir yolu yoktu. "Boş kafatası içi-ne bir şey koyman gerekiyor. Lampton'larm köpekleri varsa, aradığın şeyi bulabilirsin fakat eğer köpekleri yoksa, bunu kendin yapman

gerekecek" Katile son talimatları ve intihar talimatını verdi.

"Anladım."

"Sana önemli bir görev verdim ve bu görevi kusursuz bir biçimde gerçekleştireceğine ikna oldum."

'Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Telefonu kapattıktan sonra Ahriman iğrenç Lampton ailesini, çekilmez Derek'i, fahişe karısını ve kaçık oğullarını programlayabilmiş olmayı diledi, *onları* birer kukla gibi kullanmak istiyordu. Ne yazık ki, kendisini iyi tanıyorlardı ve kendisine şüpheyle yaklaşacakları kesindi; gereken ilaçlan vermek için onlara yaklaşma ve uzun üç programlama seansını gerçekleştirme şansı pek yoktu.

Her şeye rağmen coşkuluydu. Zafer yakındı.

Vişneli soda. Malibu'da ölüm. Sevmeyi öğrenin.

Kusursuz. Doktor şairane dehası şerefine kadeh kaldırdı.

73

Cape Cod'daki evlerle veya Martha's Vineyard'la kıyaslandığında, burası tam bir Amerikan Rüyası eviydi. Serin bir Şükran günü sabahına ulaşmak için nehrin üzerinden geçiliyor, ağaçların arasından yürünerek karlı bir Noel sabahı Santa Claus'un yetişkinlere bile gerçek göründüğü yere ula-

şılıyordu. İdeal büyükanne için ideal bir evdi. Gerçek hayatta mükemmel bir ev—ve aslında mükemmel bir büyükanne—asla var olmadığı için, tutku derecesinde duygusal olan bu toplum, evrensel olarak tüm büyükannelerin evinin böy-le olması *gerektiğine* inanıyordu. Arduvazlı bir çatı. Parlak sedir kaplama. Parlak beyaz boyayla boyanmış pencere çer-

çeveleri ve panjurlar. İçinde beyaz bambu sallanan sandalyeler ve salıncak koltuk olan bir veranda ve çiçek yataklannı çevreleyen beyaz kazık çitler. Geçmişte, Cape Cod'da veya Martha's Vineyard'da Norman Rockwell'i ön bahçedeki bir ressam sehpasının önüne oturmuş, boynuna gevşek bir bi-

çimde kırmızı kurdele bağlanmış bir kazı kovalayan iki harika çocuğu ve arkalannda neşeyle hoplayıp zıplayan bir kö-

peği resmederken görebilirdiniz.

Ama Malibu'da, kışın ortasında olunmasına rağmen, sahile inen merdivenlerle ve evin etrafını çevreleyen palmiye ağaçlanyla Pasifik'in yüksek kıyısına kurulmuş olan bu ev yanlış bir yere kurulmuş gibi görünüyordu. Güzeldi, zarifti, iyi tasarlanmıştı ve özenle inşa edilmişti ama yine de yanlış

bir yere kurulmuştu. Eğer birisinin büyükannesi burada otursa, o büyükannenin mavi tırnakları, meçli saçları, sıvı enjekte edilerek yeniden şekillendirilmiş dudakları ve sili-konlu göğüsleri olduğu düşünülürdü. Bu ev, içinde karanlık gerçeklerin gizlendiği bir yer gibi görünüyordu ve şu anki gö-

rüntüsü Dusty'i üpkı daha önce etkilediği gibi etkilemiş ve sırtını ürpertmek yerine kalbini sızlatmıştı—bu, Dusty'nin yaklaşık yirmi yıl önce bu evi terk ettikten soma yaptığı be-

şinci ziyaretti—. Tabi ki bu konuyla ilgili olarak evi suçlamak yersizdi. Bu sadece bir evdi. Yine de Dusty'le Martie, *arabayı* garaj yoluna park ettikten sonra ön verandanın merdiven-lerini çıkarken Dusty , "Cirith Ungol'un Kulesi" dedi.

Dusty, Corona Del Mar'daki küçük evleri hakkında dü-

şünmeye cesaret edemedi. Ahriman'm iddia ettiği gibi ger-

çekten de yanıp kül olduysa, Dusty onun duygusal etkisiyle yüzleşmeye hazır değildi. O sadece bir evdi ve malın yerine yenisi konulabilirdi ama eğer bir evde çok iyi günleriniz geç-

tiyse ve o evi çok sevdiyseniz onu kaybettiğiniz için üzülme-niz kaçınılmazdı.

Dusty, Skeet ve Fig hakkında da düşünmeye cesaret edemiyordu. Eğer Ahriman'm söyledikleri doğruysa, ikisi de öl-müştü. Hem bu dünya hem de Dusty'nin içi, düne göre çok daha karanlıktı ve anlaşılan ömrünün sonuna kadar da öyle kalacaktı. Sorunlu ama çok sevdiği kardeşinin muhtemel ölü-

mü onu hissizleştirmişti ama Fig'in ölümüyle bu kadar derinden yaralanması onu biraz şaşırtmıştı; işinde oldukça özenli olan boyacı aslında biraz tuhaftı ama aynı zamanda kibar ve iyi yürekliydi. Dusty'nin hayatında bıraktığı boşluk, tuhaf ama anlamlı bir arkadaşlıkla aynı boyutta ve şekildeydi.

Kapıyı annesi Claudette açtı ve her zaman olduğu gibi Dusty, annesinin güzelliği karşısında irkildi. Elli iki yaşında olduğu halde otuz beş gibi görünüyordu; ve otuz beşindeyken kalabalık bir odaya girdiğinde oradaki herkesin bakışla-rını üzerinde toplama gücüne sahipti. Bu gücü seksen beş

yaşında da kaybetmeyeceği kesindi. Babası ve Claudette'nin ikinci kocası bir keresinde, "Doğduğu günden beri Claudette lezzetli bir meyveye benziyor . Dünya hergün ona bakıyor ve ağzı sulanıyor." demişti. Bu o kadar doğru ve yerinde bir benzetmeydi ki Trevor'un, yani Dusty'nin babasının bunu kendi kafasından uydurması imkânsızdı. Kesin bir yerlerden okumuştu; ve bu sözler en başta abartılı gibi görünse de kesinlikle abartılı değildi, tamamen gerçekti. Trevor onun cinsel yönünden bahsetmiyordu. Onun bahsettiği güzellik, cinsel arzu uyandıran bir güzellik değildi. Onun bahsettiği gü-

zellik bir idealdi ve ruha hitap ediyordu. Claudette, kadınları ve erkekleri, bebekleri ve yüz yaşın üzerindeki insanları kendine çekmeyi beceriyordu. Hepsi onun yanında olmak istiyordu ve ona baktıklarında gözlerinin derinliklerinde saf umut ve aşırı sevinç gibi bir şeyler parlıyordu ama bu parlaklık çok daha farklı ve gizemliydi. Birçoğunun ona duydu-

ğu sevgi kazanılmış ya da karşılık görmüş bir sevgi değildi.

Gözleri Dusty'ninkine benziyordu, gri-mavi ama maviliği Dusty'ninkinden daha azdı.; ve Dusty o gözlerde, herhangi bir çocuğun annesinin gözlerinde görmek istediği hiçbir şeyi görememişti. Oğlunun -daha çok küçük bir çocuk olarak ama şu anda bile- ona sunacağı sevgiyi istediğine

veya kabul ettiğine inanmak çok zordu, çünkü asla bu tür davranış-

lar sergilememişti.

"Sherwood," dedi Claudette. Ne öpmeye çalışmış ne de elini uzatmıştı, "bugünlerde bütün gençler habersiz mi geliyor?"

"Anne biliyorsun, adım Sherwood değil..."

"Sherwood Penn Rhodes. Doğum belgende öyle yazıyor."

"Çok iyi biliyorsun ki, ben mahkeme başvurarak onu de-

ğiştirdim... "

"Evet, on sekiz yaşındayken, isyankarken ve şu anda ol-duğundan daha aptalken," dedi.

"Çocukluğumdan beri arkadaşlarım bana Dusty diyor."

"Senin arkadaşların hep sınıfta kalan tembel çocuklardı Sherwood. Her zaman yanlış insanlarla ilişki kurdun; bu o kadar rutindi ki sanki bunu özellikle istiyormuş gibi görünü-

yordun, *Dustin Rhodes.* Amacın neydi? Seni kültürlü bir insanla Dusty Rhodes diye tanıştırırken yüzümüzün kızarmasına nasıl engel olabiliriz ?"

"Benim amacım da *tam olarak* buydu."

O ana kadar görmezden gelinen Martie "Merhaba Claudette," dedi.

'Tatlım," dedi Claudette, "lütfen şu çocuk üzerindeki et-kini kullan ve doğru düzgün bir yetişkin adı alması için onu ikna et."

Martie gülümsedi. "Dusty'i seviyorum—hem isim olarak hem de çocuk olarak."

Claudette, "Martine gerçek bir yetişkin adı tatlım."

"İnsanların bana Martie demesi hoşuma gidiyor."

"Evet biliyorum. Ne kadar yazık. Sherwood'a iyi örnek ol-duğunu söyleyemem."

"Dustin," diye ısrar etti Dusty.

Claudette "Benim evimde değil," diye itiraz etti.

Buraya her gelişlerinde, bir önceki ziyaretin üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun Dusty, böyle mesafeli bir biçimde karşılanırdı. Tartışma her zaman isminden dolayı çıkmıyordu. Claudette bazen mavi yakalı gömleğini, bazen saç kesimini eleştiriyor, bazen de "gerçek" bir iş arayıp aramadığı ya da hâlâ ev boyayıp boyamadığı konusunda sorular soruyordu. Bir keresinde, Çin'deki politik kriz konusunu tartışarak onu en azından beş dakika verandada tutmuştu ve bu süre Dusty'e bir saat gibi gelmişti. Claudette en sonunda onu muhakkak içeri davet ederdi ama Dusty, eşiği geçmesine izin verilip verilmeyeceği konusunda hep şüphe duyardı.

Bir keresinde Skeet, Nicholas Cage'in melek olarak baş-

rolde oynadığı meleklerle ilgili bir filme gitmiş ve fim onu çok heyecanlandırmıştı. Filmin konusu, koruyucu meleklerin romantik aşk yaşamasına ya da diğer güçlü duyguları hisset-mesine izin verilmemesiydi; insanlığa hizmet etmek için duygusal bir ruh hali içine girmeden, entelektüel varlıklar olarak kalmaları gerekiyordu. Skeet'e göre bu film annesini anlatı-

yordu. Annesi meleklerin bile kıskanacağı bir güzelliğe sahipti ama yaz ortasında bir sürahi tatsız limonata kadar so-

ğuk olabiliyordu.

En sonunda, rutin tartışmalarını yaptıktan sonra Claudette geri doğru çekildi ve tek bir kelime bile etmeden onları içeri davet etti. "Oğullarımdan biri neredeyse geceyarısı, bir misafirle geliyor, diğeri karısıyla geliyor ve hiçbirisi telefon edip geleceğini haber vermiyor. İkisinin de görgü kuralları ve davranış dersi aldığını biliyorum ama anlaşılan harcanan paraya yazık olmuş."

Dusty, diğer oğlunun on beş yaşında olan ve onlarla birlikte yaşayan Junior olduğunu düşündü ama Martie ile ikisi içeri girdiklerinde Skeet'in onlara hoşgeldin demek için merdivenlerden aşağı indiğini gördüler. Skeet'i son gördüklerinde yüzü bu kadar beyaz değildi. Zayıflamış ve gözlerinin etrafında morluklar oluşmuştu ama hâlâ hayattaydı.

Dusty ona sarıldığında Skeet, "Hey, hey, hey," dedi ve Martie'e sarıldığında da aynı şeyi tekrarladı .

Şaşıran Dusty, "Biz senin..." dedi.

Martie "Bize söylendi ki," diye devam etti , "sen..."

İkisi de cümlesini tamamlayamadan Skeet kazağını ve fanilasını yukarı kaldırdı ve çıplak vücudunu gösterdi. Annesi yüzünü buruşturarak, bu hareketten hoşlanmadığını belli etti. Skeet, şaşkın ama gururlu bir sesle "Kurşun yaraları!"

dedi.

Göğsünde ve karnında dört korkunç morluk vardı ve or-ta kısımları kapkara olmuştu.

Skeet'in hayatta olduğunu öğrendiği için rahatlamış ama aynı zamanda şaşırmış olan Dusty, "Kurşun yarası mı? dedi."

"Evet," diye onayladı Skeet, "eğer Fig ve biz—"

"Fig ve ben," diye düzeltti annesi.

"Evet, eğer Fig ve ben, çelik yelek giyiyor olmasaydık."

Dusty oturma ihtiyacı duydu. Martie de sarsılmıştı. Ama buraya aceleyle

gelmişlerdi ve bu tempoyu düşürmek ölüm-cül bir hata olabilirdi. "Neden çelik yelek giymiştiniz?"

"Demek siz New Mexico'da çelik yeleğe ihtiyaç duymadı-

nız" dedi Skeet. "Fig ve biz..." Annesine suçlu suçlu baktıktan sonra. "Fig'le ve ben de faydalı bir şeyler yapmak istedik ve bu yüzden de Dr. Ahriman'ı takip etmeye karar verdik."

"Ne yaptınız!"

"Onu Fig'in kamyonetiyle takip ettik..."

Claudette, "Onlara arabayı garaja park etmelerini söyledim. O arabanın evimin etrafında görülmesini istemem."

"O iyi bir kamyonet," dedi Skeet. "Her neyse, çelik yelek-leri sadece güvende olmak için giydik ve onu takip ettik ama bir şekilde bizi atlatmayı başardı. Onun izini kaybettiğimizi düşünüp sahile indik. Ana gemilerden biriyle temas kurmak istedik ve sonra o da oraya geldi ve ikimize de dört el ateş

etti."

"Aman Tanrım," dedi Martie.

Dusty o kadar çok sinirlenmişti ki titriyordu. Yine de Skeet'in gözlerinin, on beş yıl önce Claudette onu Derek için terk ettiğinde köpek kakalarını toplayıp baba Golden Caulfield'a postaladıkları gün yaptıkları kutlama sırasında oldu-

ğundan daha parlak olduğunu fark etti.

"Kar maskesi takmıştı bu yüzden onu polise tarif edemedik. Hatta polise bile gitmedik. Bu şekilde bir sonuca varamayacağımızı düşündük. Ama onun Ahriman olduğundan emindik, anladın mı. Bizi kandıramadı." Skeet'in yüzü, sanki Ahriman'ı alt etmiş gibi parlıyordu. "İlk önce Fig'e iki el sonra da bana dört el ateş etti; kendimi, bağırsaklarıma çe-kiç yemiş gibi hissettim, nefesim kesildi ve neredeyse bayılı-

yordum. Nefes almak istiyordum ama alamıyordum; çünkü rüzgâr esiyor olsa da sesimi duyabilir ve ölmediğimi anlayabilirdi. Fig de ölü numarası yapıyordu. Tekrar Fig'e dönüp iki defa daha ateş etmeden önce bana, 'Senin annen bir fahişe ve baban bir sahtekar; üvey babansa kafasının içinde beyin yerine bok taşıyor' dedi."

Claudette soğuk bir sesle , "Ben, popüler psikoloji zırvalıkları eden o herifi tanımıyorum bile," dedi.

"Sonra Fig ve biz, Fig ve ben, Ahriman'm aceleyle oradan uzaklaştığını bildiğimiz halde, orada yatmaya devam ettik çünkü korkuyorduk. Ve bir süre

hareket edemedik. Felçli gi-biydik Anladın mı? Sonra hareket edebilecek hale geldiğimizde, annemi neden bir fahişe olarak gördüğünü öğrenmeye geldik."

"Hastaneye gittiniz mi?" diye sordu Martie.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Skeet ve kazağını aşağı indirdi.

"Kaburgalarından biri kırılmış olabilir, iç kanama olabilir."

"Ben de aynı şeyleri söyledim ama işe yaramadı. Holden'm nasıl olduğunu bilirsin Sherwood. Hiçbir zaman sağ-

duyulu biri olmadı," dedi Claudette.

"Yaralar hâlâ görülebiliyorken hastaneye gidip muayene olsan iyi olur," diye Skeet'e tavsiyede bulundu Dusty. "Bu lanet herifi mahkemeye çıkaracaksak bu durum kanıt olarak kabul edilebilir."

"Piç *kurusu* ya da *orospu çocuğu* gibi sıfatlar o adama da-ha çok yakışıyor Sherwood. Küfür edeceksen adam gibi kü-

für et. *Bok kafalının* beni şok edeceğini düşünüyorsan bu konuyu bir daha düşün derim. Ama bu evin içinde asla William Burroughs edebiyatı öğretmedik ve bundan sonra da öğretecek değiliz."

Martie, Dusty'e "Annene bayılıyorum," dedi.

Claudette'nin gözleri neredeyse belli belirsiz kısıldı.

Skeet "New Mexico nasıldı?" diye sordu.

"Büyülü bir yer," dedi Dusty.

Koridorun sonundaki mutfağa açılan çarpma kapı açıldı ve Derek Lampton onlara doğru yaklaştı. Tıpkı bir asker gibi omuzlarını dikmiş, midesini içeri çekmiş, göğsünü dışarı çı-

karmıştı ama yürüyüşü sinsiceydi.

Skeet ile Dusty, bu eve geldiği gün ona Kertenkele adını takmışlardı ama Lampton daha çok vizona benziyordu. Sık, parlak ve kıvırcık tüyleri vardı, saçı kürk kadar kaim ve parlaktı. Fıldır fıldır dönen siyah gözleri, çiftçi adam arkasını döndüğünde tavuk kümesine baskın yapacak vahşi bir hayvanın gözlerini andırıyordu. Ne Dusty'e ne de Martie'ye uzat-madığı elleri becerikli pençelere benziyordu; ince parmakları normalden daha uzundu ve tırnakları Uçluydu. Vizon, -

gelincik ailesinin bir üyesiydi.

"Birileri öldü ve biz de vasiyetini mi okuyoruz?" diye sordu Lampton. Onun espri anlayışı böyleydi ve bir anlamda onlara hoşgeldiniz demek istemişti.

Martie'i baştan aşağı süzdü ve bakışları kazağının altındaki iri göğüslere takıldı. Güzel kadınları hep böyle baştan aşağı süzerdi. En sonunda göz göze

geldiklerinde küçük, keskin ve aşırı beyaz dişlerini gösterdi. Lampton, bu şekilde gü-

lümsüyor gibi göründüğünü zannediyordu—ve belki de bunun baştan çıkarıcı bir tebessüm olduğunu düşünüyordu.

Claudette, kocasına "Sherwood'la Martine aslında New Mexico'daymış," dedi.

Lampton kaşlarını kaldırarak "Gerçekten mi?" dedi.

"Sana söylemiştim," dedi Skeet.

Lampton, Skeet'ten ziyade Dusty'e hitap ederek "Bu doğ-

ru," dedi. "Bize anlattı ama o kadar abartılı ayrıntılar verdi ki, biz onun gerçek değil de Skeet'in uyuşturucu fantezilerinden biri olduğunu düşündük."

"Benim uyuşturucu fantezilerim yok," diye itiraz etti Skeet. Lampton'la göz göze gelemese de -itiraz ederken yere bakmıştı- sesine biraz sertlik katmayı başarmıştı.

"Hemen kendini savunmaya başlama Holden," diye sakinleştirmeye çalıştı onu Lampton. "Nasıl otoriteye karşı olan patolojik nefretinden bahsederken Dusty'i yargılamıyorsam, uyuşturucu fantezilerinden bahsederken de seni yargılamı-

yorum."

"Benim otoriteye karşı patolojik bir nefretim yok," dedi Dusty öfkeyle. Bir yandan da cevap verme ihtiyacı duyduğu için kendine kızıyor ve sakin hatta dostça davranmaya çalı-

şıyordu. "Ben bir grup elitin herkese ne yapması ve ne dü-

şünmesi gerektiğini söylemesine itiraz ediyorum. *Kendi kendini uzman ilan etmiş* insanlara karşı çıkıyorum."

"Sherwood," dedi Claudette, "kendi kendini uzman ilan etmiş insanlar gibi çelişkili kavramlarla tartışman hiçbir ye-re varmaz," dedi.

Martie oldukça ciddi bir yüzle ve ölçülü bir tonda "Aslın-da Claudette, o bir çelişkili kavram değildi, bir şeyin yerine ona benzeyen başka bir şeyi kullanma yöntemiydi; *küstah ve kibirli aşağılık uzmanlar* demek yerine, *kendi kendini uzman ilan etmiş* insanlar dedi. "

Martie'i sonsuza dek sevebileceğine ilişkin herhangi bir şüphesi varsa bile Dusty, bundan sonra sonsuza kadar birbirlerine bağlı olacaklarını biliyordu.

Claudette, gelinini duymamış gibi Skeet'e dönerek, "Derek her iki konuda da kesinlikle haklı Holden. O seni yargı-

lamıyordu. O bu tür bir insan değil. Ve senin uyuşturucu fantezilerin

olduğu da bir gerçek. Durumunu kabul etmezsen asla iyileşemezsin."

Eşikten içeri girmek zor olsa da, antrenin ötesine geç-

mek her zaman ondan daha zordu.

Derek Lampton, Dusty'e "Holden ilaç tedavisine devam etmiyor," dedi. Bakışları yine Martie'nin göğüslerine kaymıştı.

"Bana yedi tane reçete yazmıştın," dedi Skeet. "Sabah hepsini birden içtiğimde midemde kahvaltıya yer kalmıyordu."

Claudette, "Durumunu kabul edip iyileşmeye çalışmazsan potansiyelinin asla farkına varamayacaksın," diye uyardı Claudette"

Dusty, "Sanırım ilaç tedavisini bırakmak için geç bile kaldı," dedi.

Bakışlarını Martie'nin göğüslerinden uzaklaştıran Lampton, "Eğitimli olmayan insanların tavsiyeleriyle kafası karış-

tığında Holden'm tedavisi pek kolaylaşmıyor," dedi.

"Onun tedavisini dokuz yaşma kadar babası, o yaştan sonra da siz kolaylaştırdmız." Dusty zorla gülümseyerek ve sesini incelterek herkesin aslında tam tersini kastettiğini anlamasını sağladı. "Ve gördüğüm kadarıyla bugüne kadar çok fazla kolaylık sağlanmasına rağmen Skeet bir türlü iyileşemedi."

Yüzü parlayan Skeet, "Anne, babamın gerçek adının Holden Caulfield olmadığmı biliyor muydun? Mahkemeye baş-

vurup değiştirmeden önceki adı Sam Farner'mış."

Claudette'nin gözleri kısıldı. "Yine fanteziler kuruyorsun Holden."

"Hayır bu doğru. Kanıtım evde. Belki bana ateş ettikten sonra Ahriman'm ona sahtekâr demesinin nedeni budur."

Claudette, Dusty'e dönerek, "İlaç tedavisini bırakması için onu sen teşvik ediyorsun ve onun bu hale gelmesine sen sebep oluyorsun." Sonra da Skeet'e dönerek, "Ahriman denen bu herif bana da fahişe demiş. Babana sahtekâr kelimesini yakıştırdığın gibi bana da bu kelimeyi yakıştırdığını mı düşünmeliyim Holden?"

Dusty yaklaşık yarım saattir bu evdeydi ve içeri girdiğinden beri başının içinde uğursuz bir vızıltı vardı. Normalde bu tür bir sorunu olduğu söylenemezdi. Bir an önce önemli me-seleye geri dönmeye çalışan Dusty, "Derek, Mark Ahriman neden sana bu tür bir kin besliyor?"

"Çünkü ben onun gerçek kimliğini ortaya çıkardım."

"Peki nasıl bir insan o?"

"Bir şarlatan."

"Peki bu işi ne zaman yaptım?"

"Elime her fırsat geçişinde," dedi Lampton. Kara vizon gözleri neşeyle parlıyordu.

Claudette kocasının yanma gitti, elini onun beline doladı ve neşeli bir biçimde ona sarılarak, "Mark Ahriman gibi aptal adamlar benim Derek'imin zekâsıyla alt edildiklerinde bunu asla unutmazlar."

"Nasıl?" diye sordu Martie. "Onun gerçek kimliğini nasıl ortaya çıkardın ?"

"Çok iyi iki gazetede analitik yazılar yazdım ve onun boş
teorilerini ve entellektüel olarak yetersiz yazısını mercek altı-
na aldım," dedi Lampton.

"Neden?"

"Birçok psikologun onu ciddiye almaya başladığını gö-
rünce dehşete düştüm. O adam bir entellektüel değil. O çok kötü bir düzenbaz."

"Sadece bu mu?" diye sordu Martie. "Sadece bir kaç ya-zı mı?"

Lampton'un sivri dişleri parladı. Gözlerinin etrafı kırıştı.

Bu bir neşe ifadesi olmasına rağmen bir fare görmüş ve onu tuzağa düşürüp parçalamak istiyormuş gibi bakıyordu. "Bayan Claudy, onlar Lamptonlarm yıldırım saldırısına uğramanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar öyle değil mi?"

"Sanırım ben biliyorum," dedi Skeet ama ne annesi ne de üvey babası onu duymuş gibi görünmüyordu.

Sanki Lampton espritüel ya da yaramaz -ya da her ikisi birden- biriymiş gibi, Claudette genç bir kız edasıyla cilveli cilveli gülümsedi.

Parmaklarını şıklatıp caz müzik eşliğinde dansedermiş
gibi "Bayan Claudy," diye tekrarladı Lampton. Son günlerde moda olan sokak ağzıyla konuştuğunu düşünüyor olmalıydı.

"İki gazetede çıkan yazılar. Akıllıca tasarlanmış gerilla sava-
şı. *The Neıv York Times Book Revieıv* dergisinin son sayfasın-da onun stilinin bir parodisi... "

"Korkunç derecede komik," diye rahatlattı onu Claudette.

"...artı, bir haber ajansı için son kitabının eleştirisini yaptım ve yaptığım eleştiri ülke çapında yetmiş sekiz gazetede yayınlandı. T ü m kupürleri kestim. Bu iğrenç kitabın Times listesinde yetmiş sekiz hafta kaldığına inanabiliyor musunuz?"

"Kendinizi Sevmeyi Öğrenin kitabını mı kastediyorsunuz"
diye sordu Martie.

"Pop-psikoloji zırvaları," diye iddia etti Lampton. "Bu kitap, Amerikan ruhuna son on yıl içinde basılan kitapların herhangi birinden daha fazla zarar vermiştir."

"Yetmiş sekiz hafta," dedi Dusty. "Bu, bu tür listeler için uzun bir süre mi ?"

"Bu kategorideki kitaplar sonsuza kadar listede kalır,"

dedi Lampton

"Senin kitabın listede ne kadar kaldı?"

Lampton geçiştirmeye çalışarak, "Gerçekten saymadım.

Önemli olan popüler başarı değildir. Önemli olan çalışmanın kalitesidir, toplum üzerinde ne kadar etkili olduğudur, kaç insana yardım ettiğidir."

"Ben sanki on iki ya da on dört hafta kaldı gibi hatırlıyorum," dedi Dusty. "Hayır daha uzundu, on beş hafta" dedi Lampton.

Başarısının doğru rapor edilmesi için uğraşırken tuzağa düşen Lampton yardım istercesine Claudette'e baktı ve Claudette, "Listede yirmi iki hafta kaldı. Derek bu tür şeylere önem vermez ama ben veririm. Ben onunla gurur duyuyorum. Yirmi iki hafta çok iyi bir rakam, aslında bu tür bir ça-lışma konusu için çok çok iyi."

"İşte problem bu," diye yakındı Lampton. "Popüler psikoloji zırvalıkları daima ciddi bir kitaptan daha fazla iş yapar.

Hiç kimseye bir faydası olmasa da kolay okunduğu için, insanlar o türü tercih ediyorlar."

"Ve Amerikan halkı da tembel ve eğitim düzeyi çok dü-

şük; güvenilir psikolojik danışmanlığa ihtiyacı var" dedi Claudette.

Dusty, Martie'e bakarak, "Derek'in *'Kendinizin En İyi Arkadaşı Olun'* kitabı hakkında konuşuyoruz," dedi.

"Ben pek anlayamadım," dedi Skeet.

Claudette "Kesinlikle anlayabilecek kapasitedesin ama ilaç tedavine devam etmediğinde öğrenme problemin yeniden ortaya çıkıyor ve sen kendi adını bile okuyamıyorsun. 'Anlamak için ilacınızı için'" dedi.

Dusty, oturma odasına doğru bakarak gelen ziyaretçilerin yüzde kaçının antreden öteye geçmeyi başarabildiğini merak etti.

Skeet biraz daha cesaret kazandı. "İlaç almış olmam ve-ya olmamam fantezi romanlarını okumamı hiçbir şekilde etkilemiyor."

"O fantezi romanları da tedavinin değil, problemin bir parçası Holden," dedi Lampton."

"Peki, gerilla savaşı derken neyi kastettin?" diye sordu Dusty. Herkes

ona tuhaf tuhaf baktı .

"Mark Ahriman'a karşı akıllıca tasarlanmış bir gerilla sa-vaşı uyguladığını söylemiştin," diye hatırlattı Dusty.

Yine o kümes baskını ve fare parçalama bakışı. "Gel benimle, göstereceğim!"

Lampton merdivenleri çıkmaya başladı.

Valet, ikinci kat koridorunda bekliyordu; anlaşılan, ant-redeki savaştan ürkmüştü.

Martie'yle Dusty, Valet'a sarılmak, çenesinin altını kaşı-

mak, kulaklarının arkasını okşamak için durdular. Karşılık olarak Valet da onları diliyle yalayıp, kuyruğuyla bacakları-

na vurdu.

Dusty'e kalsa, o yere oturup günün geri kalan kısmını Valet'la birlikte geçirmeyi tercih ederdi. Kapının zilini çaldı-

ğından beri, Skeet'in sarılışı -*Hey, hey, hey!*- dışında, tek gerçek ve samimi hoşgeldin karşılamasını köpek yapmıştı.

Lampton, koridora açılan odalardan birinin kapısını çal-dı. Geride kalmış olan Dusty'le ve Martie'e bakarak, "Hadi, hadi," dedi.

Claudette ve Skeet, koridorun diğer tarafında bulunan Lampton'a ait çalışma odasına girdi.

Dusty'nin duyabildiği kadarıyla, içeriden girin sesi gelmemişti ama Lampton kapıyı açtı ve Dusty ve Martie kendisine yetişene kadar eşikte bekledi.

Burası Junior'un yatak odasıydı. Dusty, buraya en son yaklaşık dört yıl önce Derek Lampton Jr.'m on birinci yaş gü-

nünde gelmişti. O zaman bu odada basketbol ve futbol oyuncularının posterleri vardı.

Şimdi bütün duvarlar ve tavan parlak siyaha boyanmış-

tı; bu renk ışığı emdiği için üç yüz vatlık lambalara rağmen oda yine de karanlık görünüyordu. Karyolanın başucundaki demir borular ve çarşaflar da siyahtı. Tıpkı kitap rafları gibi masa ve sandalye de siyahtı. Evin büyük bir kısmında oldu-

ğu gibi burada da zemin oldukça şık görünen doğal akça-ağaçla kaplanmıştı ve burası bile siyaha boyanmıştı. Odanın renkli eşyaları, siyah raflara yerleştirilmiş kitaplar ve tavana asılmış iki büyük bayraktı: Adolph Hitler'in dünya üzerinde dalgalanan tek bayrak olmasını istediği, kırmızı zemin üzerine beyaz çember ve siyah gamalı haç ve eski Sovyetler Birli-

ğinin orak-çekiçli bayrağı. Dört yıl önce raflarda sporu, tari-Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 3 6

hi, sporcuların biyografilerini, okçuluğu konu alan kitaplarla bilim kurgu romanları vardı. Şimdi onlann yerini Dachau, Auschwitz, Buchenwald, Sovyet rejimi, Ku Klux Klan, Kann-deşen Jack, birkaç modern seri katil ve birkaç deli bombacı hakkındaki kitaplar almıştı.

Junior, beyaz tenis ayakkabısı, beyaz çorap, kahverengi pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Yatağına uzanmış, ka-pağında işkence görmüş insan resimleri olan bir kitap okuyordu. Çocuk ve siyah saten çarşaflar arasında büyük bir zıtlık olduğu için yoga yaparken havada yükselmiş gibi görü-

nüyordu.

Dusty beceriksizce "Naber kardeşim, nasılsın?" diye sordu. Üvey kardeşine nasıl hitap etmesi gerektiğini bilmiyordu çünkü birbirlerine oldukça yabancıydılar. On iki yıl önce evi

•terk ettiğinde Junior sadece üç yaşındaydı.

Junior öfkeli bir biçimde "Ölmüş gibi mi görünüyorum?"

diye sordu.

Aslında çocuk muhteşem bir şekilde canlı, hatta bu dün-ya için fazla canlı görünüyordu. Sanki duvardaki prizden içi-ne enerji pompalanıyormuş gibi parlıyordu. O hiçbir zaman, babasının güvenilmez vizon bakışlanyla lanetlenmemişti.

Kader, ona annesinin genlerini vermeye ve ou mükemmel bir fizikle ve mükemmel yüz hatlanyla kutsamaya karar vermiş-

ti. Oysa Claudette'nin genleri, diğer çocuklarının hiçbirine geçmemişti. Eğer bir gün sahneye çıkmaya ve eline bir mikrofon alıp şarkı söylemeye karar verirse, sesi ister iyi ister or-ta karar olsun, Elvis'in, Beatles'm Ricky Martin'in birleşiminden daha büyük olacağı kesindi; hem genç kızlar hem de genç erkekler çığlık atacak, ağlayacak, kendilerini sahneye atacak ve eğer sorulsa, büyük bir kısmı damannı kesip ka-nını ona sunmaktan memnuniyet duyacaktı.

Dusty, siyah odayı ve tavandaki bayraklan kastederek

"Nedir bu?" diye sordu.

Junior "Neye benziyor?" diye sordu.

"Post-Metal akım mı?"

"Metal akım çocuklara göre."

"Galiba ölüme hazırlanıyorsun," dedi Martie.

"Yaklaştın ," dedi Junior.

"Bunu yapmakta ki amacın ne?"

Junior kitabını yan tarafa koydu. "Hayatın bir amacı var mı ki?"

"Hepimiz öleceğiz mi demek istiyorsun?"

"Burada oluş nedenimiz bu," dedi Junior. "Ölüm hakkın-da düşünmek, başka insanlann ölümünü seyretmek, ona hazırlanmak için ve sonra ölüp gitmek için buradayız."

Dusty tekrar "Nedir bu?" diye sordu ama bu defa soruyu üvey babasına sormuştu.

"Derek gibi çoğu ergen çocuk, bir dönem ölümle çok fazla ilgilenir ve hepsi de ölüm hakkında daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı kadar derin düşüncelere sahip olduğunu düşünür," diye açıkladı Lampton. Sanki Junior onu duymu-yormuş gibi konuşuyordu. Dusty'le Skeet onlarla birlikte ya-

şarken aynı şeyi onlara da yapmış; sanki ilginç laboratuar hayvanlanymış ve onun söylediklerinden hiçbir şey anlamı-

yorlarmış gibi yanlanndayken onlarla ilgili yorumlar yapmış-

tı. "Seks ve ölüm. Bunlar ergenlikteki *en* önemli konular.

Hem erkekler için hem de kızlar için; ama özellikle erkekler bu iki konuda çok takıntılılar. Periyodik olarak, psikozun sı-

nırlannda gidip gelirler. Bu bir hormonal dengesizlik mesele-sidir ve yapılacak en iyi şey, takmtılanna teslim olmalanna izin vermektir; çünkü kısa bir süre sonra doğa, dengesizliği ortadan kaldıracaktır."

"Benim ölümle ilgili bir takıntım olduğunu hatırlamıyorum," dedi Martie.

Lampton sanki onu çocukluğundan beri tanıyormuş gi-bi "Vardı ama sen bunu, ilgilendiğin başka şeylerle bastırdın

- Barbie bebekler, makyaj," dedi.

"Ben ölüm takıntımı makyajla mı bastırdım?"

Lampton, bilgiçlik taslayan bir ukalalıkla "Daha açık na-sıl ifade edebilirim?" diye sordu ve ekledi: "Makyajın amacı, zamanın izlerini silmektir ve zaman, ölümle eş anlamlıdır."

"Barbie bebekler konusunda benim hâlâ şüphelerim var," dedi Dusty.

"Biraz düşünün," diye devam etti Lampton. "Oyuncak bebek nedir? Bir ceset. Hareket etmiyor, nefes almıyor, katı, cansız. Oyuncak bebeklerle oynayan küçük kızlar aslında cesetlerle oynuyor ve -ve ölümden korkmamayı öğreniyor."

"Benim de seks takıntım vardı," diye itiraf etti Dusty,

"ama... "

"Seks yalandır," dedi Junior. "Seks inkar etmektir. İnsanların sekse yönelmesinin nedeni, yaşamın aslında ölmek olduğu gerçeğinden kaçmak. Yaşamın yaratmakla bir ilgisi yok. O ölümle ilgili bir şey."

Lampton oğluna bakarak gülümsedi. Onunla ne kadar gurur duyduğunu göstermek için göğsünü şişirdiğinden gömlek düğmeleri patlamak üzere gibi görünüyordu. "Derek, içindeki ölüm korkusundan birçok insandan önce kurtulmak için bir süre ölümle ilgilenmeyi seçti. Bu mastürbasyo-nun yasal bir tekniği."

"Ben ölüm korkusundan kurtulamadım," dedi Martie.

Sanki Martie bunları ona söylemiş gibi "Gördün mü?"

dedi Lampton. "Geçen yıl mesele seksti. Bu sorun, on dört yaşındaki bütün çocuklarda görülür. Ölüm meselesini bu yıl hallettikten sonra önümüzdeki yıl—mesele yine seks olacak."

Dusty, bu karanlık odada ölüm takmtısıyla bir yıl yaşa-dıktan sonra Junior'un gece bültenlerine ilk haber olarak çı-

kacağından emindi.

Lampton oğluna dönerek, "Dusty ile Martie, Mark Ahriman'a karşı olan gerilla operasyonumuzu merak ediyor,"

dedi.

Junior "O bir sürüngen," dedi. "Onu biraz daha tokatla-mak ister misin?"

Lampton avuçlarını birbirine sürterek "Neden başlamı-

yoruz?" dedi.

Junior yataktan indi, ayağa kalktı ve gerinerek odadan çıktı. Martie'nin yanından geçerken "Göğüslerin güzelmiş,"

dedi.

Junior dışarı çıktıktan sonra Lampton sırıtarak "Gördün mü? T a m olarak farkına varamasa da ölüm takıntısı aşamasından kurtuluyor."

Geçmişte, Dusty ve Martie çocuğu kaçırmayı, uzak bir yerde saklamayı ve onu kendileri yetiştirip normal bir yaşam sürmesi için ona bir şans tanımayı düşünmüşlerdi. Dusty, Martie'ye baktığında onun da bir an önce buradan uzaklaş-

mak istediğini fark etti; Yalnız, artık Junior *ile* birlikte değil, ama *ondan* da uzaklaşarak.

Çocuğun peşine takılıp Lampton'un üst kattaki çalışma %

odasına çıktılar. Skeet, Claudette ve Foster Newton onları bekliyordu.

Fig, pencerenin yanında duruyor; ön bahçeye ve garaj yoluna bakıyordu.

"Selam, Fig," dedi Dusty.

Fig onlara doğru döndü. "Selam."

Martie endişeli bir biçimde "İyi misin?" diye sordu.

Fig, göğsünü ve karnını göstermek için gömleğini yukarı kaldırdı. Fig'in vücudu Skeet'inki kadar sıska ve beyaz değil-di. Çelik yeleğinin durdurduğu dört kurşun, vücudunda farklı ama aynı derecede çirkin yaraların oluşmasına neden olmuştu.

Claudette, yüzünü buruşturarak "Bu çok can sıkıcı bir sabah oldu" dedi.

Fig onun söylediklerini yanlış anlamıştı "Ben iyiyim,"

dedi.

Martie, Fig'e, "Hayatımızı kurtardın," dedi

"İtfaiye kamyonuyla mı?"

"Evet."

"O benim de hayatımı kurtardı," dedi Skeet.

Fig başını salladı. "Çelik yelek"

Çocuk, babasının masasında duran bilgisayarın önüne oturmuştu. Lampton, Junior'un arkasında ayakta duruyor ve omzunun üzerinden ekrana bakıyordu. "İşte başlıyoruz."

Dusty ile Martie onlara doğru yaklaştı ve Junior'un, *Kendinizi Sevmeyi Öğrenin* kitabı hakkında küçük bir yazı yazdı-

ğını gördü.

"Bunu, Amazon.com sitesindeki okuyucu görüşleri bölü-

müne göndereceğiz. *Kendinizi Sevmeyi Öğrenin* hakkında yüz elliden fazla eleştiri yazdık ve farklı e-posta adreslerinden farklı isimlerle gönderdik."

Şok oları Dusty, kısa bir süre önce ofisinde karşılaştıklarında Ahriman'm yüzündeki ve gözlerindeki korkunç ifadeyi hatırladı.

"Kimin isimlerini ve kimin e-posta adreslerini kullanıyorsunuz?" diye sordu Dusty. Psikiyatrın bu masum insanlardan nasıl intikam aldığım merak etti.

"Endişelenme," dedi Lampton, "gerçek isimler kullandı-

ğımızda çok fazla kitap okumayan aptalları seçiyoruz. Bu tip insanların Amazon'u ziyaret edip orada isimlerini görmeleri imkânsız."

Junior "Çoğu zaman isimleri ve e-posta adreslerini uy-duruyoruz; bu daha iyi oluyor."

"Bunu yapman mümkün mü ki?" diye sordu Martie.

"Net oldukça şeffaf," dedi Junior.

Dusty bu cümlenin tam olarak ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken, "Gerçeği kurgudan ayırmak zor," dedi.

"Kurgu ve gerçek farklı şeyler değil ki. Hepsi aynı şey, tek bir nehir gibi."

"O zaman bir şeyin gerçek olup olmadığını nasıl anlıyorsun?"

Junior omuzlarını silkti. "Kimin umurunda? Önemli olan şey neyin doğru olduğu değil.. . netin işe yaradığı."

"Eminim, Ahriman'm aptalca kitabı hakkındaki övgü do-lu yazıların çoğu Ahriman tarafından yazılmıştır," dedi Lampton. "Ben, vakitlerini yazarak değil de bu şekilde değerlendiren bazı roman yazarları tanıyorum. Bizim yapmak istediğimiz tek şey dengesizliği ortadan kaldırmak."

Martie, *"Kendinizin En İyi Arkadaşı Olun* hakkında övgü dolu yazılar gönderiyor musunuz?" diye sordu.

"Ben mi? Kesinlikle hayır. Eğer kitap iyiyse başının çare-sine bakabilir." dedi Lampton.

Martie bunun doğruluğundan pek emin değildi. Hiç şüphesiz, bu akıllı vizon pençeleri saatlerce hatta günlerce kendi kitabına övgüler yağdırmıştı. Bu kadar yoğun çalışmadan dolayı klavye bile kilitlenmiş olabilirdi.

"Şimdi size, Web üzerinde bulunan Ahriman'la ilgili site-lere neler yapabildiğimizi göstereceğiz," dedi Junior Büyük Derek, "Derek, bilgisayar konusunda inanılmaz yetenekli," diye övündü. "Web'deki tüm Ahriman sitelerini bulabiliyoruz. Hiçbir güvenlik duvarı, hiçbir program mimarisi bizi durduramıyor."

Dusty bilgisayardan uzaklaşarak, "Sanırımyeterince çok şey gördük," dedi.

Martie, Dusty'nin bileğini iki eliyle birden tutarak onu kenara çekti. Martie'nin beti benzi atmıştı ama Dusty'nin yü-

zü de onunkinden daha iyi değildi. Martie, "Susan, Ahriman'm evini - Ahriman satın almadan önce- temsil ederken evin gerçek sahibinin emlakçilik işlerini üstlenmişti ve benim de o evi görmemi istemişti. Ev muhteşemdi ama *Götter-dammerung* için kurulmuş bir sahne gibi görkemliydi. Bana orayı muhakkak görmem gerektiğini söylemişti. Ben de onunla o evde buluştum. O gün, Ahriman'la tanıştığı gündü ve evi ona da göstermişti. Oraya gittiğimde evin içinde yaptıkları turu bitirmek üzereydiler. Onunla ben de o gün tanış-

tım. Üçümüz... biraz konuştuk."

"Aman Tanrım. Neler konuştuğunuzu hatırlayabiliyor musun? ... "

"Çalışıyorum. Ama emin değilim. Belki de konu kitabından açılmıştı.

Kitabı şu anda en çok satanlar listesinde yetmiş sekiz haftasını doldurdu. O zamanlar yeni çıkmış olmalıydı. On sekiz ay önce. Ve ben onun ne tür bir kitap olduğu-nu öğrendiysem. .. belki de Derek'ten bahsetmişimdir."

Martie'nin vardığı korkunç sonucun sivri noktalarını dü-

zeltemeye çalışan Dusty, "Bayan M., bir dakika dur. Şu an-da düşünmekte olduğunu şeyleri unut. Ahriman her durumda Susan'm peşine takılacaktı. Susan o kadar güzel bir ka-dındı ki, sen ortaya çıkmadan önce Ahriman ona kancayı çoktan takmıştı,"

"Belki."

"Kesinlikle."

Lampton, onlann söylediklerine kulak misafiri olmak için bilgisayardan uzaklaşmıştı. "Sen bu pop-psikiyatr herifle gerçekten tanıştın mı? "

Martie Lampton'un karşısına dikildi ve damarlarındaki kanı -eğer olsaydı- buza dönüştürecek bir bakışla, "Senin yüzünden hepimiz öleceğiz," dedi.

Lampton, bir şaka olduğunu düşündüğü şeyin son cümlelerini duymayı beklerken dişlerini göstererek smttı.

Martie, "Senin çocukça rekabetin yüzünden hepimiz öleceğiz," dedi.

Claudette, yaralı savaşçıya yardım edebilmek için yanı-

na koşan Valkyrie -Odin'in yaralı savaşçılarını savaş meydanından alıp Valhalla'ya götüren on iki hemşireden biri- gibi Lampton'un yanma koştu. "Bunun çocukça bir tarafı yok.

Sen akademik dünyayı tanımıyorsun, Martine. Aydın insan -

lan anlamıyorsun."

"Anlamıyor muyum?" diye diklendi Martie.

Dusty, *'Anlamıyor muyum?'* sorusunda çok fazla tiksinti olduğunu fark etti. Martie'nin, 45'lik Colt'un etkisinden kurtulabilmesi onu memnun etmişti.

Claudette, "Derek gibi adamlar arasındaki rekabetin egoyla ve kişisel çıkarla bir ilgisi yok. Buradaki mesele fikirler. Toplumu, dünyayı, geleceği şekillendiren fikirler. Bu fikirlerin test edilmesi, düzeltilmesi ve uygulamaya konabile-cek hale gelmesi için her tür mücadeleden ve tartışmadan başanyla çıkması gerekiyor," dedi.

Martie kinci bir ses tonuyla "Amazon.com okuyucu gö-

rüşleri gibi," dedi.

Claudette yılmak bilmez bir kadındı. "Fikir savaşı, senin düşündüğün gibi çocukça bir rekabet değil, gerçek bir savaş-

tır."

Valet odadan çıktı ve olanlan koridordan seyretmeye başladı.

Skeet, Dusty'nin ve Martie'nin tarafına geçti ve "Martie haklı" deme cesaretini buldu. Yine de tedbiri elden bırakmamış ve ikisinin arkasına geçmişti.

"İlaç tedavisini bıraktığın zaman aldığın kararlar seni istenmeyen müttefik konumuna düşürüyor Holden," dedi Lampton.

"Ben onu her zaman yanımda istiyorum," diye itiraz etti Dusty.

Bu konuya el atmış olan Claudette, Dusty'nin daha ön-ce hiç görmediği kadar duygusaldı. "Sen hayatın video oyunlarından, filmlerden, modadan, futboldan, bahçe işlerinden ve gününü dolduran diğer lanet olası işlerden ibaret olduğu-nu sanıyorsun ama hayat *fikirlerden* ibaret. Dünyayı, Derek gibi fikirleri olan insanlar şekillendiriyor. Devleti, dini, toplumu, kültürün her şeyini onlar şekillendiriyor. Birçok insan asalak gibi yaşamayı tercih ediyor ve günlerini boş işlerle ge-

çiriyor, boş şeyler konuşuyor, bu toplumu Derek'in ve Derek gibi insanlann *yarattığını ve* onu fikirleriyle *yönettiğini bilmeden* yaşıyor."

Claudette'yle bu şekilde karşı karşıya gelmeleri hem Dusty'nin hem de Skeet'in canını sıkmıştı ve tartışma yavaş

yavaş, galibin hayali oylarla belirleneceği bir kavgaya dönü-

şüyordu. Martie onlann şövalyesiydi; mızrağını kaldırmış ve ejderhayla göz göze gelmişti. Skeet hemen Martie'nin arkası-

na geçmiş ve ellerini onun omuzlarına koymuştu ve Dusty de ilave koruma için Skeet'in arkasına geçmeye hazırdı.

"Kendinin en iyi arkadaşı olmaya cesaret etmek ve kendini sevmeyi öğrenmek... dünyaya *şekil veren* fikirler bunlar mı?" diye sordu Martie.

Lampton, "Benim kitabımla Ahriman'm kitabı arasında hiçbir benzerlik yok," diye itiraz etti. Ama kansmm gayretli savunmasından sonra onun sesi sadece surat asıyormuş gi-bi çıkıyordu.

Claudette, etrafı sarılan kocasını fiziksel olarak korumak istermişçesine Lampton'un önüne geçti; ama diğer bir amacı da poposunu onun vücuduna yaslamaktı. Claudette devam etti: "Derek, etkili, güvenilir ve psikolojik derinliği olan şeyler yazıyor. Bunlar titizlikle oluşturulmuş fikirler. Ahriman'm kustuklarıysa, popüler psikoloji zırvalıklan."

Dusty, annesinin daha önce *hiç* buz gibi maskesini dü-

şürdüğünü ve cinselliğini ön plana çıkardığını görmemişti; böyle bir şeyi bir daha asla görmemeyi umdu. Onu heyecanlandıran şey fikirler değil, fikirlerin güç anlamına geldiği fikriydi. *Güç* onun için bir afrodizyaktı; ama

bu güç, generalle-rin, politikacıların ve ödül avcılarının çıplak gücü ya da seri katillerin ham gücü değildi, generalleri, politikacıları, bakanları, öğretmenleri, avukatları, film yapımcılarını şekillendiren insanların gücüydü. Bu, manipülasyonun gücüydü.

Skeet, onun büyümüş burun deliklerinde ve parlak gözlerinde tavan arasındaki bir örümcek ve kamçı kuyruklu sürüngenler kadar soğuk bir erotizm gördü.

"Hâlâ anlamıyorsun," diye bağırdı Martie. *"Kendinizin En İyi Arkadaşı Olun* kitabını savunurken evimizin yakılmasına neden oldun. Bunlar doğrudan senin başına da gelebilirdi.

Kendinizin En İyi Arkadaşı Olun kitabını savunurken Skeet'in ve Fig'in vurulmasına neden oldun. Dün gece olduğunu söyledikleri şeylerin fantezi olduğunu düşünüyorsun ama bunlar gerçek Claudette. Bu çürükler gerçek, kurşunlar ger-

çekti. Tetiği çeken parmağı etkileyen şey ne biliyor musun—

tacizin mantıklı tartışmayla aynı şey olduğuna ilişkin aptalca aptalca, aptalca fikrin. Sence toplum bu sayede doğru mu şekilleniyor? Sen, Derek'in etkili, güvenilir, titizlikle oluşturulmuş psikolojik derinliği olan narsist saçmalıkları için ölmeye hazır olabilirsin ama *ben buna hazır değilim."*

Pencerenin yanmda durmaya devam eden Fig, "Lexus."

dedi.

Claudette'in ağzından henüz alev çıkmıyordu ama aşırı kızmıştı. "Hiçbir zaman mantık dersi almadığın için cahilce ve aptalca tartışmalar yaratıyorsun. Ahriman evleri yakıyor ve insanlara ateş ediyorsa bu onun bir manyak ve psikopat olduğunu gösterir. Bu durumda, Derek onun peşine düş-

mekte haklı. Aslında söylediklerinize bakılırsa, bu onun ne kadar *cesaretli* olduğunu gösteriyor."

Kendisinin en iyi arkadaşı olma cesaretini gösteren Lampton, "Onun yazılarda sosyopatik bir dünya görüşü ol-duğunu hep hissetmiştim. Ona karşı çıkarak riske girdiğimden her zaman şüphelenmiştim ama sadece önem verdiğin bir şey için risk alırsın," dedi.

"Evet tabii," dedi Martie, "hadi bir an önce Pentagon'u arayalım ve sana Onur Madalyası takmalarını isteyelim; çünkü savaş alanındaki yiğitlikle, sahte isimler ve geçersiz e-posta adresleri kullanarak bilgisayar klavyesi başında gösterilen cesaret aynı şey."

"Evimden defolun," dedi Claudette.

Fig, "Lexus garaj yoluna girdi," dedi.

Claudette, gözlerini Martie'den ayırmadan "Garaj yoluna yüz tane Lexus girse ne olur? Bu nezih mahalledeki her aptalın bir Lexus'u ya da Mercedes'i var."

"Park ediyor," dedi Fig.

Martie ve Dusty, Fig'in yanma gittiler.

Lexus'un sürücü kapısı açıldı ve uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı bir adam indi. Eric Jagger.

"Aman Tanrım," dedi Martie.

Ahriman, Susan aracılığıyla Martie'e ulaşmıştı. îster mantık dersi alsın ister almasın Dusty iki kere ikinin dört et-tiğini biliyordu.

Eric, üzerinde bıraktığı bir şeyi almak için arabanın ar-ka koltuğuna uzandı.

Susan aracılığıyla Ahriman, Eric'e de ulaşmış ve onu programlayarak karısını terk etmesi talimatını vermişti. Böylece Susan yalnız kalacak ve daha kırılgan bir hale gelecekti. Psikiyatr ona sahip olmak istediği zamanlarda onun evine çok rahat girip çıkabilecekti. Ve şimdi Ahriman, Eric'ten bir şey daha yapmasını istiyordu; bu şey, karısının evinden ta-

şınmasından daha zor bir işti.

"Demir testeresi," dedi Fig.

"Otopsi testeresi," diye düzeltti Dusty.

"Bıçak da var," diye ekledi Martie.

'Tabanca," dedi Fig.

İşte, Eric de gelmişti.

74

Şu anda ölüm, oradaki herkes kadar şıktı; siyah atlarla çekilen siyah araba gitmiş, yerine gümüş rengi bir Lexus gelmişti. Melodramatik kapüşonu olan siyah pelerin gitmiş, yerine püsküllü makosenler, siyah pantolon ve bir Jhane Barnes kazağı gelmişti.

Çelik yelekler kamyonetteydi ve kamyonet garajdaydı.

Bu nedenle Skeet'le Fig de diğerleri kadar savunmasızdı ama zaten katil bu defa kafalarına ateş edecekti.

Martie tabanca olup olmadığını sorduğunda -Lampton

"Tabanca mı?" diye sordu. "Yani burada mı?"

"Hayır tabii ki yok. Aptalca konuşma," dedi. Bu durumda bile kavga çıkarmaya çalışıyor gibiydi, "bizim tabancamız yok."

"Silahlarla ilgili herhangi bir *fikrinizin* olmaması çok kö-

tü," dedi Martie.

Dusty, Lampton'u kolundan çekerek, "Arkadaki verandaya çıkın. Junior'un odasından veya büyük yatak odasından çıkış var."

Kafası karışmış bir halde göz kırpan ve tehlikenin yapı-

sını açıklayacak bir koku yakalamaya çalışıyormuş gibi burnunu çeken vizon adam, "Ama neden..." dedi.

"Çabuk ol!" dedi Dusty. "Hepiniz. Gidin. Gidin. Verandaya çıkıp oradan bahçeye inin, sonra sahildeki komşulardan birinin evine sığının."

Çalışma odasının kapısından ilk çıkan Junior'du. Hızla koştu. Anlaşılan ölüm fikrini yenmeyi başaramamıştı.

Dusty, Lampton'un masasındaki ayakları tekerlekli ofis sandalyesini çekti, onu önüne katarak Junior'un peşinden gitti. Diğerleri ters yöne koşarken o merdivenlerin olduğu tarafa doğru koştu.

Hayır hepsi ters yöne gitmemişti. Tatlı ama işe yarama-yan Skeet buradaydı. "Ben ne yapabilirim?"

"Lanet olsun çocuk, sadece dışarı çık!"

Martie "Bana yardım et," dedi.

O da gitmemişti. Uzun koridorda, merdivenlerin karşı duvarında duran yaklaşık iki metre uzunluğundaki büfenin yanındaydı. Koluyla, büfenin üzerindeki vazoyu ve gümüş

şamdanları aşağı süpürdü. Vazo kırıldı ve parçalan etrafa dağıldı. Anlaşılan Dusty'nin ofis sandalyesiyle ne yapmak istediğini anlamıştı; ama

kapasitesi daha yüksek bir mühim-mata ihtiyaçlan olduğunu düşünüyordu.

Sandalyeyi yan tarafa çektiler ve üçü birlikte, büfeyi duvann yanından çekip merdivenlerin başma getirdiler.

Dusty, Martie "Skeet'i gönder" dedi. Sesi korkudan bo-

ğuk boğuk çıkıyordu Kiraladıktan arabayla Santa Fe'nin dı-

şında kaza yaptıklannda bile bu kadar kötü olmamıştı; çün-kü oradayken en azından silahlı adamlann yamaçtan onlar indikten sonra indiklerini biliyorlardı ve Martie'nin elinde Colt Commander vardı. Ama şimdi, lanet olası bir büfeden başka hiçbir şeyleri yoktu.

Martie, Skeet'i kolundan yakaladı. Skeet karşı koymaya çalıştı ama Martie ikisinden de daha güçlüydü.

Alt katta, otomatik tabancadan çıkan kurşunlarla kınlan giriş kapısından saçılan cam ve ağaç parçalarının sesi duyuluyordu. Parçalar, antrenin duvarlanna çarpıyordu.

Dusty, baş aşağı edilmiş büfenin arkasına geçip yere uzandı ve uzun merdivenlerin aşağısını gözlemeye başladı.

Yatınm danışmanı, paramparça olmuş kapıyı yıktı ve yıl-dıran gibi içeri girdi. Harvard'm iş idaresi bölümünde master yapmış bu adam, şimdi de dövüş ve ağır silahlar konusunda ders almak istiyor gibi görünüyordu. Otopsi testeresini giriş-

teki masanın üzerine koydu, otomatik tabancasını iki eliyle sıkıca kavradı ve yüz seksen derecelik bir açıyla dönerek kurşunlan alt kattaki üç odaya boşalttı.

Bunun şarjörü çok büyüktü; muhtemelen otuz üç mermi kapasiteliydi ama Eric'in çizdiği kavis sona erdiğinde kur-

şunlar da bitmişti.

Yedek şarjörleri kemerinin altına sıkıştırmıştı. Kurşunu tükenen şaıjörü çıkarmaya çalışırken kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

İlk önce alt katı kontrol etmesine izin verilemezdi; çün-kü mutfağa gittiğinde insanların arka verandadan indiğini ya da bahçeden sahile doğru koştuğunu görebilirdi.

Evin içinde hâlâ, tabancanın kurşun yağdmrken çıkardığı sesin yankılan duyuluyordu ama Dusty, Eric'in onu duyabileceğinden emindi. "Ben Marco!" diye bağırdı.

Eric, merdivenlerin yukarısına baktı ama ne donup kalmış ne de boş boş bakmaya başlamıştı. Sonra, tabancasıyla uğraşmaya devam etti; anlaşılan bu tabancayı çok iyi tanı-

mıyordu

"Bobby Lembeck!" diye bağırdı Dusty.

Boş şaıjör yere düştü.

Bu durumda belki de onu harekete geçiren isim *Mançuryalı Aday'd&n* alınmamıştı. Belki *Baba'dau* belki Rose-maıy'nin Bebeği'nden ya da *Pooh Comer'deki* Eu'den alınmış-

tı ama son elli yılın popüler roman karakterlerinin hepsini saymaya vakti yoktu.

"Johnny Iselin!"

Otomatik tabancaya bir başka şaıjör taktıktan sonra Eric, avuç içiyle sert bir biçimde vurarak onu yerine kilitledi.

"Wen Chang!"

Eric, sekiz on el ateş etti ve kurşunlar, büfenin üst kıs-mını deldi — *pat, pat, pat, pat,* sayılamayacak kadar çok *pat*—ve çekmecelerden geçerek ve Dusty'nin başının üzerinden uçarak arkasındaki koridor duvanna saplandı. Büfeden dökülen parçalar yağmur gibi Dusty'nin üzerine yağıyordu.

Bunlar, Dusty'nin düşünmek bile istemediği kadar sert bir şeyle -belki T e f l o n - kaplanmış hızlı mermilerdi.

Dusty, kafatasının içinde yankılanan silah sesinin ar-dından beyninde uğuldayan sessizliğe doğru "Jocelyn Jor-dan!" diye bağırdı. Romanın büyük bir kısmını okumuş ve geri kalan kısmını da isimlere dikkat etmeye çalışarak gözden geçirmişti. Bütün isimleri hatırlıyordu. Fotoğraf hafıza-sı, doğumunda kendisine verilen bir hediyeydi. Aslında onu, Büyük Fikirler dünyasında önemli biri olmak yerine bir boyacı olmaya iten sağduyusu da ona verilmiş hediyelerden bi-ri olmalıydı. Condon'un romanında önemli ve önemsiz o kadar çok isim vardı ki—örneğin 300'üncü sayfadan sonra ortaya çıkan Viola Narvilly önemsiz bir isimdi—Eric kafasını uçurmadan önce bütün karakterleri saymaya vakti yetmeye-bilirdi. "Alan Melvin!"

Eric ateş etmeye devam ederek merdivenleri tırmanmaya başladı.

Dusty onun yaklaştığını duyabilirdi.

Her an üzerine düşebilecek Sheraton büfeden etkilenme-den hızla yukarı çıkıyordu. Tıpkı bir robot gibiydi. Aslında o bir robot sayılırdı: yaşayan bir robot, etten oluşan bir makine.

"Ellie Iselin!" diye bağırdı Dusty ve neredeyse korkudan delirmek üzereydi ama bir yandan da ölümünün ne kadar gülünç olacağını düşünüyordu. Sorulan tüm soruların cevaplarını belli bir süre içinde vermek zorunda olan bir yarış-

macı gibi isim sayarken ölecekti. "Nora Lemmon!"

Nora Lemmon isminden etkilenmeyen Eric yukarı çıkmaya devam etti ve Dusty yerden kalktı, büfeyi itti ve aşağı düş-

mekte olan on sekizinci yüzyıldan kalma kiraz ağacına ateş

edilmeye başlandığında soldaki bir duvarın arkasına doğru atladı.

Eric homurdanmış ve küfür etmişti ama büfenin çıkardığı gürültüden Eric'in onunla birlikte girişe yuvarlanıp yu-varlanmadığı anlaşılmıyordu. Merdivenler, baş aşağı edilmiş

antika büfeden daha genişti ve Eric yana çekilmiş olabilirdi.

Merdivenin yanındaki duvara sırtını dayayan Dusty, aşağı bakmak için başını köşeden uzatmaya cesaret edemiyordu. Mantık dersi almamasının yanında büyücülük dersi de almamıştı ve kurşunları dişleriyle nasıl yakalayabileceği-ni bilmiyordu.

Ve Tanrım, merdivenlerde yeniden silah sesleri duyulmaya başladığı anda Martie de koridorun diğer ucunda belirdi—onun da diğerleriyle birlikte gitmiş olması gerekiyordu—; tekerlekli ve üç çekmeceli bir dosya dolabını koridor boyunca itiyordu. Bu dolabı Lampton'un ofisinden almış olmalıydı.

Dusty, ona doğru ters ters baktı. Ne tür bir lanet iş yapmayı planlıyordu? Kurşunlar mobilyayı delip geçmeden önce Eric'in kurşununun biteceğini mi düşünüyordu?

Dusty, Martie'i kenara itip dosya dolabını yakaladı ve yaklaşık bir metre boyundaki metal çekmeceleri siper olarak kullanarak tekrar merdivenlerin başına gitti.

Eric, büfeyle birlikte antreye düşmüştü. Sol bacağı büfenin altında kalmıştı. Otomatik tabanca hâlâ elindeydi ve merdivenlerin üst tarafına doğru ateş ediyordu.

Başını aşağı indiren Dusty, kurşunların yağmur gibi yağdığını duydu. Bazıları sert bir biçimde tavana saplanıyor, bazıları sıvanın altındaki borulara çarpıyordu. Hiçbirisi dosya dolabına isabet etmemişti.

Sanki göğüs kafesinin duvarlarında kurşunlar sekiyor-muş gibi Dusty'nin kalbi deli gibi atıyordu.

Dikkatli bir biçimde tekrar antreye baktığında, Eric'in bacağını büfenin altından çıkardığını ve ayağa kalkmak üze-re olduğunu gördü. Bir robot kadar acımasızdı; aklıyla ya da duygularıyla değil aldığı talimatlarla hareket ediyordu ama yine de sinirlenmişti.

"Eugenie Rose Cheyney!"

Topallamıyordu bile. Hiç aralıksız küfür ederek merdivenlere doğru

yürüdü. Dosya dolabı büfenin yarısı kadar bi-le değildi. Bu dolap üzerine düşerken rahatlıkla yana çekile-bilirdi ve Dusty'nin üzerine kurşun yağdırabilirdi.

"Ed Mavole!"

"Dinliyorum."

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 3 6

Eric, merdivenlerin başında durdu. Yüzündeki korkunç ifade kayboldu ama onun yerini alan şey, kapıdan içeri girerken yüzüne hâkim olan tamamen kendinden emin bir ifade değildi. Donuk ve sorgulayıcı bir biçimde bakıyordu.

İsmin Ed *Mavole* olduğu anlaşılmıştı ama Dusty, Eric'in haiku'sunun hangisi olduğunu bilmiyordu. Ned Motherwell, kitapçıda kocaman bir rafın haiku kitaplarına ayrıldığını söylemişti. Bu durumda, Ned'in getirdiği elinin altında olsaydı bile -ki elinin altında değildi- Eric'e ulaşmasını sağlayacak haiku onların içinde olmayabilirdi.

Eric, antrede gözlerini kırpmış ve öldürme moduna geri dönmüştü.

Dusty bir kez daha "Ed Mavole," dedi ve Eric bir kez ol-duğu yerde kalıp, "Dinliyorum," dedi.

Bu hiç eğlenceli olmayacaktı ama bu şekilde onu durdurmaya çalışabilirdi. Sihirli ismi kullanmaya devam edebilir ve her seferinde onu yeniden aktif hale getirerek silahı elinden alabilirdi. Sonra onu çaydanlığının üzerine itebilir, onu komaya sokacak şekilde değil de sadece bayıltacak şekilde tabancanın sapıyla başma vurabilir ve sonra da onu eline geçen bir şeylerle bağlayabilirdi. Belki kendine geldiğin-de katil robot halinden geriye hiçbir şey kalmazdı. Aksi takdirde, onu bağlı tutmaya devam edip, tüm haiku kitaplarını satın almaları, kırk litre kahve pişirip, tepki verene kadar tüm haiku'lan okumaları gerekebilirdi.

Dusty, dosya dolabını yana iterken Martie, 'Tanrım lütfen desteğini bizden esirgeme," dedi ve Eric, katil bakışlarına geri döndü.

"Ed Mavole."

"Dinliyorum."

Dusty merdivenleri hızla inmeye başladı. Eric doğrudan ona bakıyordu ama Dusty'nin yapmak üzere olduğu şeyi anlamış gibi görünmüyordu. Dusty, yolun üçte birine gelmeden önce risk almamak için, "Ed Mavole," diye bağırdı ve Eric Jagger cevap verdi, "Dinliyorum,". Yolun üçte ikisine geldi-

ğinde yeniden "Ed Mavole," dedi ve Dusty Eric'in yanma ulaştığında cevap aynı yumuşak sesle geldi, "Dinliyorum."

Tabancanın, içinden geçebileceği herhangi bir tünel kadar büyük görünen namlusuna bakan Dusty, onu eliyle kapadı ve yüzünün hizasından indirdi. Tabancayı, Eric'in gevşek ellerinden çekti ve aynı zamanda trans halindeki adama bir omuz atıp onu yere devirdi.

Dusty de onunla birlikte düştü ve tabancadan çıkan kurşunlarla parçalanmış kapıdan sıçrayan cam ve ağaç par-

çalarının üzerinde yuvarlandı. Kazayla tabancayı ateşlemekten korkuyordu. Antre duvarının yanmda duran yarım ay şeklindeki masanın altına yuvarlandı ve başmı, masanın üç ayağını birleştiren sert çubuğa çarptı; ama kendini kalçasından, kasığından ya da başka bir yerinden vurmadı.

Dusty ayağa kalktığında Eric'in çoktan kalkmış olduğu-nu gördü. Kafası karışmış görünüyordu ama yine de kızgın-dı ve hâlâ programlanmış öldürme modundaydı.

Martie, hızla merdivenlerden inerken "Ed Mavole," dedi.

Birdenbire bu, bugüne kadar Martie'nin hazırladığı en kusurlu video oyunu gibi göründü:

Boyacı, Yatırım Danışmanına Karşı, birinde otomatik silah, diğerinde mobilyalar ve sihirli isimler var.

Martie'nin arkasında, merdivenlerin tepesinde elinde tamamen gergin ve dolu bir arbaletle duran Junior'u görmeseydi o anda bu Dusty'e çok komik gelebilirdi.

"Hayır!" diye bağırdı Dusty.

vmij-

Sıradan bir oktan daha kısa olan arbalet oku, standart bir yayla atılan oktan daha hızlı gidiyordu bu nedenle onu uçarken görmek çok daha zordu. Bunun Eric Jagger'm *göğ-*

sünden çıkan bir tavşan gibi çıkması bir sihirdi: Okun çen-tiksiz ucunun sadece beş santimlik kısmı karanfil çiçeği gibi kıpkırmızı dışarı çıkmıştı

Eric dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerindeki katil bakışı gitti ve şaşkın bir biçimde fuayeye baktı. Burayı ilk defa gör-düğü belliydi. Sonra Dusty'e göz kırptı ve son nefesini verip öne doğru düşerken şaşırmış göründü.

Martie, Dusty'nin yukarı çıkmasını engellemeye çalışırken Dusty onu itti ve bir adımda iki merdiven birden çıktı.

Alnı zonkluyor, başı dönüyordu ama bunların nedeni başını masanın ayağına çarpması değildi. Vücudu öfkelenmesine neden olan beyin kimyasallanyla doluydu; kalbi kanın ya-nında *öfke* de pompalıyordu. Dusty'nin gözlerinden gözyaşı yerine kan geliyormuşçasma, melekleri

andıran çocuk siyah bir objektifin ve kırmızı rengin arkasından görünüyordu.

Junior, saldırıyı engellemek için arbalet okunu kalkan gibi kullanmaya çalıştı. Dusty arbaleti ortasından yakaladı, kilit plakasının somununu çıkardı ve avucunun içine aldı.

Oku çocuğun elinden aldı yere attı ve yürümeye devam etti.

Çocuğu koridor boyunca sürükledi ve büfenin bulunduğu alana götürdü. Onu sert bir bir biçimde duvara yasladı; bu hareketi o kadar sertti ki, kafası rakete değen tenis tonu gi-bi *tok* diye ses çıkardı.

"Seni aptal çocuk."

"Onun tabancası vardı!"

"Ben tabancasını almıştım," diye bağırdı Dusty. Ağzından tükürükler saçılıyordu ama Junior ısrar etti, "Ben görmedim!" Ve aynı gereksiz konuşmaya iki, hatta üç defa daha tekrarladılar. En sonunda Dusty onu suçladı ve okuduğu lanetler koridorda yankılandı: "Gördün, tabancası olmadığını biliyordun, *yine de* onu öldürdün.!"

Sonra Clautte gelerek ikisinin arasına girdi ve onları ayırdı. Junior'a sırtını döndü ve Dusty'e baktı. Bakışları hiç olmadığı kadar sertti ve kıvılcımlar saçan gri bir çakmakta-

şmı andırıyordu. Hayatında ilk defa yüzü güzelliğiyle şaşırt-mıyordu; güzelliğinin yerini korkunç bir vahşet almıştı. "Onu yalnız bırak, yalnız bırak, uzak dur ondan!"

"O Eric'i öldürdü. "

" O *bizim hayatımıza kurtardı!* Hepimiz ölecektik ama o *bizim hayatınızı kurtardıT* Claudette'nin sesi daha önce hiç olmadığı kadar tizdi. Dudaklarının rengi solmuş, ten rengi griye dönmüştü. Bu haliyle, canlanmış öfkeli taş tanrıçaları ve sadece tanrıların ve tanrıçaların yapabileceği şekilde bu acı gerçeği olmasını istediği şekle değiştirebilecek olan Terma-gant adlı hayali tanrısal varlığı anımsatıyordu. "O, bir şeyler yapacak, *hayatımızı kurtaracak* cesarete ve *zekâya* sahipti!"

Lampton da geldi ve basmakalıp lallarla sakinleştirici sözler söyleyip anlaşılmaz tuhaf bir dille, Dusty'nin büyük bir tankerden sızan yağ kadar kontrol edilemez olan öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Konuşuyor, konuşuyor, konuşuyordu; karısı da Junior'la ilgili sert savunmasını aralıksız olarak sürdürdüğü için ikisinin cümleleri birbirine karışıyordu.

Sarfettikleri kelimeler, lekelerin üzerini yeni renklerle örten boya fırçaları gibiydi.

Lampton, bir yandan da, Dusty'nin sağ elindeki otomatik tabancayı

almaya çalışıyordu. Dusty tabancanın hâlâ elinde olduğunun farkında bile değildi. Lampton'un onu almak istediğini anlayınca tabancayı bıraktı.

Lampton "En iyisi polisi arayalım," dedi ve hızla uzaklaş-

tı. Komşular muhtemelen polisi çoktan aramıştı.

Skeet, annesinden uzak durmaya özen göstererek ihtiyatlı bir biçimde Dusty'e yaklaştı. Fig, koridorun diğer tarafında duruyor ve uzun süredir tanışmak istediği uzaylılarla en sonunda temasa geçmiş gibi onları izliyordu.

Dusty onlara gitmelerini söylese de hiçbiri evi terketme-mişti, ya da arka verandaya çıkmışlarsa bile geri dönmüşlerdi. En azından Lampton ve Claudette, Junior'un savaşa ka-tılmak amacıyla arbaletini doldurduğunu biliyor olmalıydı ve görünen o ki, hiçbiri onu durdurmaya çalışmamıştı. Ya da belki bunu denemeye korkmuşlardı. Sağduyusu olan ve ço-cuğunu biraz olsun seven her anne baba, arbaleti çocuğunun elinden alırdı ve gerekirse onu bu evden *sürükleyerek* dışarı çıkarırdı. Ya da belki ilkel silahıyla, elinde otomatik tabanca olan bir adamı yenen bir çocuk *düşüncesi* -akademi dünyasında birçok insanı heyecanlandıran Rousseau'nun asil vahşi kavramının canlı ama çarpık bir timsali- onlara çok hoş gelmişti. Dusty artık, bu insanların tuhaf düşüncelerini anlıyormuş gibi davranmaya çalışamazdı; bunu yapmaktan yorulmuştu.

Dusty "O bir adamı öldürdü," diye hatırlattı annesine çünkü ona göre hiçbir kulak tırmalayıcı iddia bu gerçeği de-

ğiştiremezdi.

"Elinde silahı olan bir deliyi, bir manyağı, çılgın bir adamı öldürdü," dedi Claudette.

"Ben elindeki silahı almıştım."

"Bunu sen söylüyorsun."

"Ben *doğruyu söylüyorum.* Ben onunla başa çıkabilir-dim."

"Sen hiçbir şeyle başa çıkamazsın. Okulla başa çıkamadım, hayatla başa çıkamadm, yaşamak için ev boyuyorsun."

Söylememesi gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamadı ve "Eğer konu müşteri memnuniyeti olsaydı ben *Ti-me* dergisine kapak olurdum ve mahvettiği hastaların ya-

şamlarından dolayı Derek de hapishanede olurdu," dedi.

"Seni nankör piç."

Endişeli ve ağlamak üzere olan Skeet yalvardı, "Başlamayın gene. Başlamayın. Başlarsanız bunun asla sonu gelmez."

Dusty, Skeet'in söylediklerinin doğru olduğunu düşün-dü. Bunca yıl ses

çıkarmadan başını önüne eğdikten sonra, bunca yıl tüm olanlara katlandıktan ve mesafeli ama itaatkâr olduktan sonra içinde çok fazla acı birikmişti. Saldırıla-ra hiçbir zaman cevap vermemişti; oysa şimdi tüm yanlışla-rı bir anda düzeltmeye çalışıyordu. Bu berbat girişimden ka-

çınmak istedi ama annesi Niagara şelalesinin kenarında duran ve aşağı düşmekten başka çaresi olmayan bir fıçı gibiydi

"Ben ne gördüğümü biliyorum," diye direndi Claudette.

"Ve sen Dusty, bu konudaki fikrimi asla değiştiremeyecek-sin." Dusty daha fazla dayanamadı ve kendinden emin bir biçimde, "Sen *burda* değildin. Sen herhangi bir şey görebilecek bir konumda değildin," dedi.

Martie de yanlarına gelmişti. Dusty'nin elini sıkıca tutarak "Claudette, olanları sadece iki kişi gördü. Ben ve Dusty,"

dedi.

Claudette öfkeyle *"Bengördüm,* "diye iddia etti. "Hiç kimse bana ne gördüğümü veya ne görmediğimi söyleyemez. Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz? Ben, ne düşünmesi ve ne görmesi gerektiği söylenen yaşlı bir bunak değilim!"

Junior annesinin arkasından gülümsedi. Dusty ile göz göze geldiler ama o kadar utanmaz bir çocuktu ki, bakışları-

nı kaçırma gereği bile duymadı.

Claudette, "Senin *neyin* var?" dedi Dusty'e. "Bu kadar anlamsız bir şey için kardeşinin hayatını mahvetmek istiyorsun. Neyin var senin?"

"Cinayet senin için anlamsız bir şey mi?"

Claudette, Dusty'e sert bir tokat attı ve gömleğinden tutarak onu geri itmeye çalıştı. Bir yandan onu sarsıyor bir yandan da bağırıyordu: "Sen. Bu. Korkunç. Şeyi. Bana. Yapmayacaksın."

"Ben onun yaşamını mahvetmek istemiyorum Anne. Bu yapmak istediğim en son şey. Onun yardıma ihtiyacı var. Bu-nu göremiyor musun? Onun yardıma ihtiyacı var ve birilerinin ona yardım etmesi gerekiyor."

"Onu yargılamaya çalışma, *Dusty. "* İsmine yaptığı vurgu yılan zehiri gibi acı vericiydi. "Kolejde okuduğun bir yıl seni psikolog yapmaz bunu biliyorsun. Seni zavallı bir boyacıdan başka hiçbir şey yapmaz."

Skeet ağlayarak "Anne lütfen..." dedi.

Claudette öfkesini küçük oğlundan alırcasma "Kapa çeneni Holden. Sen hiçbir şey görmedin, o yüzden görmüş gibi davranma. Zaten ne tip biri olduğun düşünülürse sana hiç-

kimse inanmayacaktır."

Martie, Skeet'i yana çekerek kavgadan uzaklaştırmaya çalışırken Dusty bakışlarını Claudette'den Junior'a çevirdi.

Junior, Skeet'e bakarken duyduklarından memnun bir bi-

çimde Skeet'e doğru sırıtıyordu.

Dusty, bir anda sanki bir düğmeye basılmışçasma klik diye bir ses duydu ve beyninin karanlık köşelerinde bir ışık yandı. Japonlar buna, aniden aydınlanma anı anlamına gelen *satori* diyordu: bu kelimeyi bir yıl devam ettiği kolejde öğ-

renmişti.

Satori. Junior, annesi gibi güzel bir yüze sahipti ve onun fiziksel zarafetini ve zekâsını da almıştı. Zeki biri olduğunu kimse inkar edemezdi. Bu yaştan sonra çocuk sahibi olamayacağı için Junior onun son çocuğuydu ve onun beklentilerini karşılayabilecek potansiyele bir tek o sahipti. Claudette kültürlü bir kadındı ve kültürlü bir adamm eşiydi ama ona kültürlü bir adamm annesi olma şansını verebilecek tek kişi Junior'du. Gerçekte olmasa da Claudette'e göre dünyanın dönmesini sağlayacak fikirlerle hatırlanmak için bu onun son şansıydı; çünkü ilk üç kocasının büyük fikirlerinin hiç-

bir güvenirliği olmadığı ve şişirilmiş bir balon gibi küçücük bir iğne darbesiyle patlayabileceği anlaşılmıştı. T ü m o başa-rılarına rağmen, Derek bile kartal değil, bir *kargaydı* ve Claudette bunu biliyordu. Ona göre Dusty dikkafalı olduğu için o potansiyele sahip değildi ve Skeet çok fazla kırılgandı. Ve ilk çocuğu Dominique uzun süre önce ölmüştü. Dusty üvey kızkardeşini hiç tanımamıştı; sadece resmini görmüştü. Belki o fotoğraftan başka fotoğrafı da yoktu: yüzü sevimli, kü-

çük ve yumuşaktı. Junior; Claudette'nin son umuduydu ve onun beyniyle kalbinin de yüzü kadar güzel olduğuna inanmaya kararlıydı.

Claudette bakışlarıyla Skeet'in gözünü korkutmaya devam ederken Dusty, "Anne, Dominique nasıl öldü?" diye sordu.

Böyle bir ortamda sorulan bu tehlikeli soru, Claudette'i susturmaya yetmişti. Belki de bunu sağlamanın tek alternatif yolu bir başka silah atışıydı.

Annesiyle göz göze geldiler ve Dusty, Claudette'in umut ettiği gibi taşa dönüşmedi. Ve gözünü kaçırmasını engelleyen şey -arsızlık değil- utançtı. Bu, gerçeği, mantık ve düşünce yoluyla değil de, en başından beri sezgisel olarak biliyor olmasının ve çocukluğundan beri bu gerçeği bildiği halde sü-

rekli inkar etmiş olmasının ve bu konuda hiçbir zaman ko-nuşmamış olmasının verdiği bir utançtı. Bu, Dominique hakkındaki gerçeği arayarak onları silahsızlandırma ve Skeet'e daha iyi bir hayat sunma alternatifi varken,

Claudette'nin, Skeet'in gösteriş düşkünü babasının ve sonra da Derek Lampton'un Skeet'i mahvetmesine izin verdiği için duyduğu bir utançtı.

Dusty, "İlk çocuğun Down sendromlu doğduğunda kalbin kırılmış olmalı. Bu kadar yüksek umutlar ve bu kadar üzücü bir gerçek," dedi.

"Sen ne yapıyorsun?" Şu anda sesi daha yumuşaktı ama eskisinden daha öfkeliydi.

Sanki burası eski macera filmlerinde seyrettiğimiz oda büyüklüğündeki ölüm kapanlarından biriymiş ve hepsi canlı canlı ezilme tehlikesi altmdaymış gibi koridor darlaşıyor ve tavan yavaş yavaş aşağı iniyor gibi görünüyordu.

"Ve soma bir başka trajedi. Bebek karyolasında gerçek-leşen ölüm. Ani bebek ölümü sendromu. Katlanılması olduk-

ça zor bir durum olmalı. . . fısıltılar, tıbbi durum, ölüm nedeninin belirlenmesini bekleme."

Martie, bu konuşmanın nereye varacağını anladığı için derin bir nefes aldı ve Dusty'e dönerek, "Dusty," dedi. Bu, *Belki de buna yapmamalısın* anlamına geliyordu. Skeet'e yardım etmesi gereken durumlarda hiçbir zaman konuşmamış-

tı fakat şu anda hâlâ zaman varken Claudette'nin Junior'a hak ettiği şekilde davranmasını sağlamak için elinden geleni yapmaya kararlıydı. "Net olarak hatırladığım çocukluk anıla-rımdan biri, ben beş altı yaşlarındayken gerçekleşmişti an-ne. . . Skeet hastaneden eve getirildikten birkaç hafta sonra.

Sen prematüre doğdun Skeet. Bunu biliyor muydun?"

"Sanırım," dedi Skeet titreyerek.

"Senin yaşayacağını düşünmüyorlardı ama yaşadın. Ve seni eve getirdiklerinde, beyninde er geç ortaya çıkacak bir hasar olduğunu düşünüyorlardı. Ama tabii ki bunun doğru olmadığı anlaşıldı."

"Benim öğrenme problemim," diye hatırlattı Skeet.

"Böyle bir probleminin olduğunu varsayarsak belki," de-di Dusty.

Claudette, Dusty'e sanki bir yılanmışçasma bakıyordu: Gövdesini kıvırıp onu sokmasına izin vermeden başını ezmek istiyordu ama ona karşı herhangi bir hareket yapmaktan da korkuyordu bu nedenle de farkında olmadan en çok korktu-

ğu şeyi başlatıyordu.

Dusty, "O gün ben beş ya da altı yaşlarındayken senin moralin çok bozuktu Anne. O kadar huysuzdun ki, küçük bir çocuk bile kötü bir şeylerin olacağını sezebilirdi. Dominique'in fotoğrafını çıkardın," dedi.

Claudette, sanki tekrar ona vurmak istermişçesine yumruğunu kaldırdı

ama yumruğu havada kaldı.

Bazı yönlerden bu, Dusty'nin bugüne kadar yaptığı en zor şeydi ama bazı yönlerden de o kadar kolaydı ki, onu korkutuyordu. Kötü bir şekilde sonuçlanmadığında çatıdan atlamak ne kadar kolaysa bu da o kadar kolaydı. Ama bunun sonuçları kötü olacaktı. "Bir ablam olduğunu öğrendiğimden beri o fotoğrafı ilk görüşümdü. O gün fotoğrafı hep yanmda taşıdın. Sürekli fotoğrafa bakıyordun. Fotoğrafı çocuk odası-

nın dışındaki koridorda bulduğumda akşam olmak üzereydi."

Claudette yumruğunu indirdi ve Dusty'e sırtını döndü.

Elini uzattı, Claudette'i kolundan yakladı ve durdurup yüzüne bakması için zorladı. Tüm bunları yaparken eli sanki kendisine değil de daha cesur birine aitmiş gibiydi.

Junior annesini korumak istercesine ileri doğru bir adım attı.

Dusty, çocuğu "Arbalet yayını alsan ve doldursan iyi edersin," diye uyardı. "Çünkü o olmadan benimle başa çıkamazsın."

Gözlerindeki öfke annesininkilerden daha sert olsa da Junior geri çekildi.

Dusty, "Çocuk odasına geldiğimi duymadın. Skeet beşi-

ğindeydi. Sen elinde bir yastıkla onun başucunda duruyordun. Uzun süre öylece bekledin. Sonra yastığı Skeet'in yüzü-

ne yaklaştırdın. Yavaşça. İşte tam o anda ben bir şey söyledim. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Ama sen benim orada ol-duğumu biliyordun ve... durdun. O anda tam olarak ne ol-duğunu bilmiyordum. Ama sonra... yıllar sonra her şeyi anladım ama kabullenmek istemedim." dedi.

"AmanTannm," dedi Skeet. Sesi bir çocuğunki kadar za-yıftı. "Aman Tanrım."

Dusty, doğruluğun gücüne inansa da bu gerçeklerin Skeet'e fayda sağlamaktan çok zarar vereceğini biliyordu.

Neden olabileceği yıkıntıyla ilgili düşünceleri onu o kadar çok yaralamıştı ki, bir an için midesi bulandığmda kusacağı tek şeyin kan olduğunu düşündü.

Claudette'nin dişleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki çenesindeki kaslar atıyordu.

"Birkaç dakika önce anne, cinayetin sana bir şey ifade edip etmediğini sordum ve sen bu sorunun cevabı üzerinde düşünme gereği bile duymadın. Bu çok tuhaf çünkü bu, üzerinde düşünülmesi, tartışılması gereken büyük bir fikir."

"Bitti mi?"

"Sayılmaz. Bunca yıl bu iğrençliklerle mücadele ettiğim için yaptığım konuşmayı bitirme hakkını kazandım. Senin en iğrenç sırlarını biliyorum Anne. Bu sırlar bana hep acı çektirdi, hepimize acı çektirdi ve biz acı çekmeye devam edeceğiz... "

Claudette, Dusty'e saldırarak iki tırnağıyla elini kanattı ve ondan kurtuldu. "Eğer Dominique, Down sendromlu bir bebek olmasaydı ve ben onun yaşayacağı kötürüm hayatı so-na erdirmeseydim ve şu anda o hayatta olsaydı bu çok daha kötü olmaz mıydı? Kesinlikle daha kötü olmaz mıydı?"

Ses tonu yükselirken kelimelerin anlamı da kaybolmuş-

tu ve Dusty'nin, onun ne demek istediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Junior annesinin olduğu tarafa doğru yaklaştı. Birbirlerinden tuhaf bir şekilde güç alarak el ele tutuştular.

Aşağıdaki holde yatan cansız bedeni işaret ederek "Down en azından ne olduğu bilinen bir hastalıktı. Peki ya babası gibi normal görünüp sonra . . . büyüyünce tıpkı babası gibi olsaydı?" dedi. Dusty, Claudette'nin söylediklerivle yerde yatan ceset arasında hiçbir bağlantı kuramamıştı.

Dominique'in babası ve Claudette'nin ilk kocası Lief Re-issler adında bir psikologdu ve ondan yirmi yaş büyüktü.

Donuk bakışları ve kalem gibi bıyığıyla soğuk bir adamdı. Allahtan, ne Dusty'nin ne de Skeet'in yaşamına hiçbir zaman dahil olmamıştı. Evet adam soğuk biriydi ama Claudette'nin sorduğu sorunun ima ettiği şekilde bir canavar da değildi.

Dusty şaşkınlığını belli etme fırsatı bulamadan Claudette ne demek istediğini açıkladı. Onu sürprizlere karşı sonsuza kadar bağışık hale getirdiğini düşündüğü üç günlük şoktan sonra Claudette, Dusty'i yedi kelimeyle yeniden şoka sokmuştu: "Peki ya tıpkı Mark Ahriman gibi olsaydı?" Gerisi lüzumsuzdu: "Evleri yaktığını, insanları öldürdüğünü söylü-

yorsunuz. O bir psikopat ve aşağıda ölü olarak yatan bu de-li adamın da onunla bağlantısı var. Bu çocuğun üvey kız kardeşiniz olmasını ister miydiniz?"

Junior'un elini kaldırdı ve öptü. Sanki onu bu zor kız kardeş probleminden kurtardığı için özellikle memnunmuş

gibi görünüyordu.

Dusty, en iğrenç sırlarını bildiğini iddia ettiğinde, Claudette onun, Dominique'in ani bebek ölümü sendromundan değil de, acımasızca boğularak öldüğü gerçeğinden daha fazlasını kastettiğini sanmıştı.

Şimdi onun ve Martie'nin tepkisinden bu gerçeğin asla itiraf edilmemesi gerektiğini anlamıştı ama susmak yerine açıklama yapmaya çalıştı.

"Lief kısırdı. Asla çocuklarımız olamayacaktı. Ben yirmi bir yaşındaydım ve Lief kırk dört yaşındaydı. O, engin bilgi-siyle, anlayışlılığıyla ve duygusal gelişim konusundaki teori-leriyle harika bir baba olabilirdi. Liefin mükemmel bir çocuk büyütme felsefesi vardı."

Evet, hepsinin çocuk yetiştirme felsefesi vardı, hepsi anlayışlıydı ve hepsi de sosyal mühendisliğe ilgi duyuyordu ve eğitim için ilaç tedavisinden yararlanıyordu.

"Mark Ahriman on yedi yaşındaydı ama koleje on üçün-cü yaş gününden kısa bir süre sonra başlamıştı ve ben onu tanıdığımda doktorasını bile yapmıştı. O dahilerin dahisiydi ve üniversitedeki herkes ona saygı duyuyordu. O, sınır tanı-

mayan bir yetenekti. Hiç kimse onun mükemmel bir baba ol-duğunu düşünmüyordu. O, kendini beğenmiş bir Hollywood serserisiydi. Ama *genleri. "*

"Çocuğun babasının kendisi olduğunu biliyor muydu?"

"Evet. Neden bilmesin ki? Hiçbirimiz o kadar tutucu de-

ğildik."

Bu eve her gelişinde Dusty'nin kafasında oluşan vızıltı, her zamankinden daha uğursuz bir melodiye dönüşmüştü.

"Dominique Down sendromlu olarak doğduğunda . . . onunla nasıl başa çıktın Anne?"

Claudette, Dusty'nin elindeki kana baktı ve onunla göz göze gelmek için gözlerini kaldırdığında sadece "Nasıl başa çıktığımı biliyorsun." dedi.

Bir kez daha Junior'un elini dudaklarına götürdü ve ek-lemlerini öptü. Bu defa, sonunda kendisine verilen armağan Junior olduğu için problemli çocuklarla ilgili tüm sorunlara katlanmaya değdiğini söylemek ister gibiydi.

Dusty, "Demek istediğim şey, Dominique'le nasıl başa çıktığın değil. Onun durumunu öğrendiğinde bu gerçekle na-sıl başa çıktın? Seni doğru tanıyorsam suçu Ahriman'a at-mışsmdır. Bahse girerim, o kendini beğenmiş Hollywood ser-serisini hiç alışkın olmadığı şekilde aşağılamışsmdır." dedi.

Öfkesini Ahriman'dan çıkarttığını doğrularcasma "Benim ailemde o güne kadar *öyle bir şey* doğmamışü." dedi.

Martie kendine daha fazla hâkim olamadı. "Yani otuz iki yıl önce onu aşağılayıp sonra da çocuğunu mu öldürdün... "

"Onun öldüğünü duyunca mutlu olmuştu."

"Nasıl biri olduğu düşünülecek olursa bundan eminim.

Ve yıllar sonra, sana Junior'u veren adam aracılığıyla onu bir kez daha aşağıladın."

Martie kendisinden bahsettiği için Junior gülümsedi.

"Sana Ahriman'm veremediği bu çocuğu veren adam, yani senin *kocan* katılabildiği tüm forumlarda Ahriman'ı küçük düşürmeye, onu aşağılamaya ve onunla dalga geçmeye çalı-

şıyor. Hatta, Amazon com'daki saçmalıklarla -onun sabote ediyor. Ve sen onu durdurmuyorsun öyle mi?"

Claudette öfkesini, kendisini suçlayan Martie'e yöneltti.

"Onu *ben teşvik ettim.* Hem neden olmasın. Mark Ahriman, kitap yazma konusunda da bebek yapma konusundaki kadar beceriksiz. Neden Derek'ten daha başarılı olsun? Neden bir şeylere sahip olsun?"

"Seni aptal kadm." Martie bu hakareti özellikle seçmişti çünkü bunun Claudette üzerinde çok büyük bir etki yaratacağından emindi. "Seni aptal, cahil kadm."

Martie'nin sözlü saldırısından tedirgin olan ve onun için endişelenen Skeet onu geri çekmeye çalıştı.

Martie, geri çekilmek yerine, tıpkı Claudette'nin Junior'un elini tuttuğu gibi Skeet'in elini sıkıca tuttu. Ama Skeet'ten güç almıyordu; Skeet'e güç veriyordu. "Sakin ol tatlım." Atağı geri püskürterek, "Claudette, Ahriman'm neler yapabileceği konusunda en ufak bir fikrin bile yok. Onun ne kadar kötü ve acımasız olduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum... "

"Hiç sanmıyorum! Kapıyı ona sen açtın ve sadece senin yaşamına değil, hepimizin yaşamına girmesine izin verdin.

Seninle bir bağlantım olmasaydı, beni gördüğünde dönüp bir daha bakmazdı bile. Sen olmasaydın bunların hiçbiri başıma gelmeyecekti "-üzgün bir biçimde Dusty'e baktı, Dusty onun New Mexico'daki iki ölü adamı düşündüğünü biliyordu-"ve yapmak zorunda olduğum şeyleri yapmak zorunda kalmaya-caktım."

Claudette, ne şiddetli tartışmalarla ne de gerçeklerle yıl-dırılamazdı. "Sanki bu sadece senin sorununmuş gibi konu-

şuyorsun. Bok her yere bulaşır. Eminim çevrendekiler bu tür konuşmaları sıkça yapıyorlardır. Bok her yere bulaşır *Martie.*

Bu hepimize bulaştı. Fark etmemiş olabilirsin ama ateş edilen yer benim evimdi."

"Buna alışsan iyi edersin," diye karşılık verdi Martie.

"Çünkü Ahriman buna son vermeyecektir. Başka birini sonra başka birini daha, sonra on kişiyi daha, yabancıları, yıllardır tanıdığımız ve güvendiğimiz insanları göndermeye devam edecek. Bizi tehlikelere karşı her geçen gün biraz daha körleştirecek ve hepimiz ölene kadar onları göndermeye devam edecek."

"Söylediklerinin hiçbir mantığı yok," diye bağırdı Claudette. *"Yeter! Susun, hepiniz kapayın çenenizi!"* Derek aşa-

ğıda holde yatan cesedin yanında durmuş yukarıya doğru bağırıyordu. "Anlaşılan komşular evde değil, çünkü polisi benden önce arayan olmamış. Onlar buraya gelmeden önce olayların nasıl gerçekleştiğini *anlatacağım.* Burası benim evim ve benim anlattıklarımı dinleyeceksiniz. Ben tabancayı sildim ve tekrar Eric'in eline koydum. Dusty, Martie, eğer bi-ze karşı gelmek istiyorsanız yapmanız gereken şeyi yapın ama bu aramızda bir savaşın çıkmasına neden olacaktır; ve ben ikinizi de lekelemek için elimden gelen her şeyi yapaca-

ğım. Evinizin yandığını söylediniz öyle değil mi? Onlara kumar oynadığınızı, borçlandığınızı ve sigortadan para alabilmek için onu sizin yaktığınızı söyleyeceğim."

Bu tuhaf tehditle sarsılan ama yine de duyduklarına şa~

şırmayan Dusty, "Derek, Tanrı aşkına, bunun şu anda herhangi birimize ne gibi bir faydası olabilir?"

Lampton, "Suları bulandıracak," dedi. "Polislerin kafası-

nı karıştıracak. Bu herif senin arkadaşının kocasıydı Martie, öyle değil mi? Bu yüzden onun buraya Dusty'i öldürmek için geldiğini, çünkü Dusty'nin Susan'la kırıştırdığım söyleyece-

ğim."

"Seni aptal herif," dedi Martie, "Susan öldü. O..."

Claudette, hemen kurulan komploya müdahale etti: "O

zaman Eric'in ateş etmeye başlamadan önce Susan'ı, Dusty'yle kırıştırdığı için öldürdüğünü itiraf ettiğini söylerim. İkinizi de uyarıyorum, suları öyle bir bulandıracağız ki değil cinayetle suçlamak, oğlumun nerede olduğunu bile *gö-*

remeyecekler. Zaten o cinayet işlemedi, yaptığı tek şey bizim hayatımızı kurtarmaktı."

Dusty, sihirli aynalarla dolu bir odaya girdiğini ya da ka-ra büyüyle dolu bir tornadonun içine çekildiğini hatırlamı-

yordu ama şu an bulunduğu yerde her şey tepetaklak ol-muştu; yalanlar gerçek gibi kabul ediliyor, gerçekler kabul edilmiyor ve hoş karşılanmıyordu.

"Hadi Claudette," dedi Lampton ve onu alt kata doğru çekti. "Hadi Derek. Mutfağa. Çabuk olalım. Polis buraya gelmeden önce konuşmalıyız, hikâyelerimiz birbirini tutmalı."

Derek annesini izlerken Dusty'e doğru sırıttı. Merdivenlere doğru yürürken ve oradan aşağı inerken hâlâ eleleydiler.

Dusty onlardan uzaklaştı ve hiçbir şey yapmadan fırtı-

nanın geçmesini bekleyen Fig'in yanma indi.

"Vay be," dedi Fig.

"Şimdi Skeet'i daha iyi anlıyor musun?"

"Oh, evet. "

"Valet nerde?" Dusty bu soruyu sormuştu; çünkü köpek onun gerçekle olan tek bağlantısıydı ve zalim cadıların ger-

çek olmadığı bir dünyayı hatırlatıyordu.

Büyük yatak odası süitinin açık kapısını işaret ederek

"Yatakta," dedi Fig.

Sheraton yatak yüksek olduğu için Valet yatağın altına rahatlıkla girebilmişti. Onu ele veren, yatak örtüsüne sürtü-

nen kuyruğuydu.

Dusty yatağın yanma gitti, yere eğildi ve yatak örtüsünü kaldırarak "Orada bana da yer var mı?" diye sordu. Valet ok-

şaması için onu yatağın altına davet ediyormuş gibi mırıldandı.

"Nasıl olsa bizi bulurlar," dedi Dusty. "Hadi çık oradan dostum. Buraya gel ve karnını kaşımama izin ver."

Karnını en güvendiği kimselere bile göstermekten korktuğu halde tatlı sözlere kanan Valet dışarı çıktı.

Martie de Dusty'e katıldı ve köpeği aralarına alarak oturdular. "Bir aile olma fikrini düşünüyorum da. . . belki de böy-le gayet iyiyiz -sen, ben ve Valet." Köpek de ona katılıyormuş

gibi görünüyordu.

Martie, "Buraya gelirken bu karmaşanın daha da içinden çıkılmaz bir hal alacağını düşünmemiştim ama şu hali-mize bak. Boğazımıza kadar belanın içine battık ve hâlâ da batmaya devam ediyoruz. Hissizleştim biliyor musun? Eric'e ne olduğunu biliyorum ama henüz hiçbir şey hissetmiyorum." dedi.

"Evet. Ben hissizliğin de ötesine geçtim."

"Ne yapacaksın?"

Dusty başını salladı. "Bilmiyorum. Zaten ne anlamı var ki? Çocuk her halükarda bir kahraman olacak, öyle değil mi? Senin söylediklerinin ya da benim söylediklerimin hiçbir önemi olmayacak. Bundan adım gibi eminim. Gerçekler inanılmayacak kadar tuhaf."

"Peki ya Ahriman?"

"Korkuyorum Martie."

"Ben de."

"Bize kim inanır ki? Bu olanlardan önce bile bize inanacak birilerini bulmak oldukça zordu. Oysa şimdi Kertenkele ve Claudette sadece *suları bulandırmak* için hakkımızda korkunç hikâyeler uydurmayı planlarken... beyin yıkamadan ve programlanmış intihardan, programlanmış katillerden ko-nuşmaya başlarsak... bu sadece bizim hakkımızda söyledikleri yalanlan daha da gerçekçi gösterecektir."

"Ve eğer evimizi birileri -Ahriman ya da onun gönderdiği birileri- yaktıysa bu düpedüz kundakçılıktır. Biz kendimizi nasıl savunacağız?"

Dusty göz kırptı. "Biz New Mexico'daydik."

"Ne yapıyorduk orada?"

Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söylemeden kapattı. "Eğer New Mexico'dan bahsedersek Ahriman mese-lesine girmiş olacağız. Ve bu konuyla ilgili kanıtlanınız da var

-uzun yıllar önce oradaki insanlann başına gelen şeyler.

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 3 6

Ama tüm bunları anlatıp... Riske atılmamayı nasıl başaracağız? Zachaıy ve Kevin meselesi ne olacak?"

Bir süre sessiz bir biçimde köpeği okşadılar ve sonra Dusty, "Onu öldürebilirim. Ciddiyim. Dün gece bana onu öl-dürüp öldüremeyeceğimi sordun ve ben sana Bilmiyorum dedim. Ama artık biliyorum." dedi.

"Bunu ben de yapabilirim," dedi Martie.

"Onu öldürelim ve her şey sona ersin."

"Enstitünün peşimize takılmayacağını varsayarsak tabi."

"Bu sabah Ahriman'm ofisinde neler dediğini duydun.

Bunun onunla bir ilgisi yok. Bu kişisel bir şey. Ve artık kişisel demekle neyi kastettiğini biliyoruz"

"Onu öldürürsen," dedi Martie, "hayatının geri kalan kıs-mını hapishanede geçirirsin."

"Belki."

"Kesinlikle. Çünkü hiçbir hâkim inandırıcılıktan bu kadar uzak bir

savunmayı kabul etmez, 'Onu öldürdüm çünkü o beyin yıkayan bir şeytandı.' "

"Sonra beni on yıl boyunca bir akıl hastanesinde tutar-lar. Aslında bu o kadar da kötü bir şey değil."

"Haklısın, özellikle de ikimizi de aynı hastaneye kapatırlarsa." Valet başını kaldırdı ve *üçümüzü* der gibi onlara baktı. Birileri üst katın koridorunda koşuyordu ve anlaşılan bu Fig'di.

Newton odaya girdiğinde gözlükleri yamulmuş ve yüzü her zamankinden daha çok kızarmıştı.

"Skeet."

Martie ayağa kalkarak "Ne olmuş ona?" diye sordu.

"Gitti."

"Nereye?"

"Ahriman'a."

"Ne?"

'Tabanca."

Dusty de ayağa kalktı. "Lanet olsun Fig, Telgraf gibi ko-nuşmayı bırak. Doğru düzgün söyle şunu!"

Fig başıyla onayladı ve kendine çeki düzen vererek "Ölü adamm silahını ve dolu şarjörlerden birini aldı. Lexus'u aldı.

O, bunu yapana kadar hiçbirinizin güvende olmayacağımı söyledi." dedi.

Martie Dusty'e, "Olanları polise anlatıp ve onu durdur-malarını söyleyeyim mi?" diye sordu.

"Onlara Skeet'in elinde otomatik bir tabancayla önemli birini öldürmeye gittiğini mi söyleyeceksin? Çalıntı bir arabayla yola çıktığını mı söyleyeceksin? Bunu yaparsak Skeet'in ölüm fermanını imzalamış oluruz."

"O zaman bizim Ahriman'a ondan önce ulaşmamız la-zım," dedi Martie. "Fig, sen Valet'la ilgilen. Burada onu sadece eğlence için öldürebilecek türde insanlar var."

"Ben de kendimi güvende hissetmiyorum," dedi Fig.

"Diğerleri Skeet'in nereye gittiğini biliyor mu?"

"Hayır. Onun gittiğinin farkında bile değiller."

"Onlara Skeet'in bu sabah bir sürü hap aldığını ve aniden tuhaflaştığmı söyle. Tabancayı alıp ona kötü uyuşturucu satan bazı kişilerle hesaplaşmaya gittiğini söylediğini söyle."

"Bu pek Skeet'in tarzı gibi görünmüyor. Çok fazla maço."

"Lampton buna bayılacaktır. Sulan bulandırmasına yardım eder."

"Polislere yalan söylersem ne olur?"

"Sen polislere hiçbir şey söyleme. Bu konuda iyi olduğu-nu biliyorum. Sen olanlan sadece Lampton'a anlat, gerisini o halleder. Ona Skeet'in peşinden gittiğimizi söyle. Santa Barbara'ya."

Dusty ile Martie, hole inip cesedin ve devrilmiş olan bü-

fenin etrafından dolaşarak ön verandaya ulaştı. Lampton ve Claudette arkalarından bağmrken Dusty uzaktaki sirenlerin sesini duyabiliyordu.

Arabaya binip ana caddeye çıkmak için güneye döndüler ve daha bir buçuk kilometre gitmeden hızla kuzeye, Lamptonlarm evine giden bir polis arabası gördüler.

Boğazlarına kadar belanın içine batmışlardı ve hâlâ batmaya devam ediyorlardı.

75

Doktor, 14. kattaki ofisinde yeni kitabı üzerinde çalışırken, yiyeceklerden korkan bir hastanın yemek yemediği için altmış üç kilodan otuz dokuz kiloya düşmesiyle ve doktorun onun hastalığının nedenini bulup son anda ölümünü engel-leyişiyle ilgili eğlenceli bir hikâye üzerinde düzeltmeler yapı-

yordu. Kitabın promosyon zamanı geldiğinde minnettar hasta ortaya çıkacaktı. Kadının tüm hikâyesi eğlenceli değildi tabii ki, bazı bölümleri kasvetli ve dramatikti fakat hüznün yanında gülmekten insanlarına karnına kramplar girmesine neden olacak kadar komik şeyler de vardı.

Çalışmasına her zamanki gibi yoğun bir şekilde konsantre olamıyordu; çünkü aklı Malibu'daydı. Eric'in malzemeleri almak ve Lampton'larm evine gitmek için ihtiyaç duyacağı süreyi hesapladıktan soma ilk kurşunun yaklaşık bire çeyrek kala, en geç saat birde atılacağına karar verdi.

Dikkatini dağıtan şeylerden biri de, henüz telefon etmeyen Keanufobik kadındı. Aslında bu konuda fazla endişeli değildi. Nasıl olsa yakında arardı. Takıntıları ve fobileri olan insanlara gerçekten güvenilebilirdi.

.380 Beretta, masasının sağ köşesinde, kolayca ulaşabileceği bir noktada duruyordu.

Keanufobik'in çatıdan iple inmesini ve büyük camı kırıp elinde otomatik tabancayla ve el bombalarıyla içeri girmesini beklemiyordu ama onu küçümsemesi de beklenemezdi.

Geçmiş yıllar boyunca karşılaştığı en sert kadınlar bile şık ama geleneksel St. John takımları ve Ferragamo ayakkabıla-rı giyen tarzda kadınlardı. Çocuğu uzun süredir evliydi, kendileri ait stüdyoları veya acenteleri vardı; köklü ailelerden ge-liyorlardı, zarif ve aristokrattılar ama yine de bir şişe Mer-lot'un yanmda öğle yemeği olarak kalbinizi, tatlı olarak böb-reklerinizi yerlerdi.

Doktor, mayonezin, katı yağların ve her tür hayvan yağı-

nın zararlı olmadığına inanan bir şarküteriye her tür sipari-

şi verebildiği için öğle yemeğini masasının üzerinde yemekten memnundu. Yemeğini yerken mavi torbasını da tabağı-

nın yanma koyuyordu, torbanın boynu kıvrılmış ve kaygısız-ca eğilmişti. Doktor, torbanın içindeki şeylerden rahatsız olmuyordu çünkü bunlar ona, polis tarafından bulunduğunda Derek Lampton'un vücudunun

nasıl bir halde olacağını ha-tırlatıyordu.

Biri çeyrek geçe öğle yemeğini bitirdi, şarküteriden gelen tabaklan ve ambalaj kâğıtlannı masanın üzerinden kaldırdı a m a y a n m bıraktığı hikâye düzeltme işine geri dönmedi. Ma-vi torba, sahte fildişi kakmalan olan deriden yapılma kutunun içindeki peçetelerin arasında tek başına duruyordu.

Ne yazık ki, Lampton'un küçük düşüşünü kendi gözleriyle görmesi imkânsızdı ve ucuz haber peşinde koşan gaze-telerden biri işini iyi yapmazsa onun tek bir fotoğrafını bile göremeyebilirdi. Derisi yüzülmüş ve içi dışkıyla doldurulmuş

kafataslarının fotoğraflannı ne *The Neıv York Times* ne de *USA Today* yaymlamazdı.

Tanrıya şükür, doktorun hayal gücü çok kuvvetliydi.

Önündeki mavi torbadan ilham aldığı için en gerçekçi ve en eğlenceli resimleri kafasında kolayca çizebiliyordu.

Saat bir buçukta, Eric Jagger'm onu öldürdüğünden ve belki de amatör kafatası ameliyatını bitirmek üzere olduğundan emindi. Gözlerini kapattığında doktor, kafatasmdan akan kanın ritmik sesini duyabiliyordu. Lampton'un kafatasındaki kemik kütlesini düşündüğünde yedek bir bıçak gön-dermenin akıllıca bir karar olduğuna karar verdi. Lampton'lann köpeği olmadığı için, Eric'in sabah kahvaltılarında bol lifli tahıl yediğini umut etti.

En büyük üzüntüsü, Dusty, Skeet ve Martie'nin Claudette'i ve iki Derek'i işkence ederek öldüreceği orijinal oyununu oynayamamasıydı. İntihar etmeden önce Dusty, Skeet ve Martie, baba Derek'i ve karışım, çocukken Skeet ile Dusty'e fiziksel tacizde bulunmakla ve Rohypnol'la etkisiz hale getirerek Martie ve Susan Jagger'a tecavüz etmekle suç-

layan uzun mektuplar yazmış olacaklardı. Başma video kamera belasını çıkarmasaydı Ahriman, Susan Jagger'ı da ölüm takımına dahil edecekti. Ölü sayısı yedi artı evdeki hizmetçiler ve onları ziyarete gelmiş olan komşular olacaktı.Ahriman'm yaptığı hesaplara göre, ulusal medyayı harekete ge-

çirmek için gerekli olan minimum sayı buydu. Derek'in po-püler psikoloji güruhundaki ünü de göz önüne alınırsa, yedi ölünün basmda en az, iki yüz kişinin ölümüne neden olan bombalı saldın kadar yer alması gerekiyordu; çünkü o iki yüz kişinin içinde ünlü biri yoktu.

Oyun onun tercih ettiğinden daha az eğlenceli olsa da oyunu kazandığı için memnundu. Derek Lampton'un beynine sahip olması imkânsız olduğu için, belki de mavi torbayı vakumlayıp sembolik bir haüra olarak Lucite'te saklamalıydı.

İki gündür hap kullanmadığı için Skeet'in düşünceleri daha da netleşmiş olsa da hâlâ, nükleer bir santrali yönete-bilmesine ya da birinin yerlerini silebilmesine yetecek kadar zihinsel kavrama yeteneğine sahip değildi. Tannya şükür bunun farkındaydı ve Malibu'dan Newport Beach'e giderken Dr, Ahriman'a yapacağı saldmmn her adımını dikkatlice dü-

şünmeye karar verdi.

Duygusal bir karmaşa içinde olduğu da söylenebilirdi.

Sık sık gözyaşlanna boğuluyor ve hıçkmyordu. Yağmur mevsiminde Pasifik Sahil Otoyolu'nda bulanık gözlerle motorlu araç kullanmak çok tehlikeliydi; çünkü ani kütlesel toprak kaymaları ve kamyonun yansı büyüklüğündeki taşların yolun ortasına yuvarlanması sürücülerin kedi kadar hızlı ref-lekslere sahip olmasını gerektiriyordu. Daha da kötüsü, yasal hız sınırı yüz kilometre olmasına rağmen, çevre yolundaki öğleden sonra trafiği saatte yüz otuz kilometre hızla güne-ye doğru akıyordu; bu hızda kontrol edilemeyen bir hıçkırık korkunç sonuçlar doğurabilirdi.

Göğsü ve karnı, çelik yeleğe takılmış kurşunların etkisiyle ağrıyordu. Midesine acı verici kramplar giriyordu ama bu krampların nedeni vücudundaki çürükler değil, stres ve korkuydu. Birileri arbalet okuyla vurulsun veya vurulmasın, annesine yaptığı her ziyaretten sonra migreni tutardı.

Fakat kalp ağrısı, çektiği fiziksel acılardan çok daha kö-

tüydü. Dusty'nin ve Martie'nin evi yanmıştı ve o an Skeet, sanki kendi evi yanıp kül olmuş gibi üzülmüştü. Martie ve Dusty bu dünyadaki en iyi insanlardı. Bunları hak etmiyor-lardı. Küçük sevimli evlerini alevler yutmuştu; Susan ölmüş-

tü, Eric ölmüştü, korku içinde yaşıyorlardı.

Bebekliğini ve elinde bir yastıkla başucunda duran güzel annesini düşündüğünde başı daha çok ağrımaya başladı.

Dusty bunu ona hatırlattığında onu öldürmeyi düşündüğü-

nü inkâr bile etmemişti. Çocukken baş belası olduğunu, bü-

yüdüğünde de bela yaratmaya devam ettiğini biliyordu ama şu anda, *bebekken de* tam bir baş belası olduğunu düşünmeye başladı; çünkü öz annesi onu beşiğinde boğarak öldürmek istemişti.

Böyle baş belası biri olmak *istememişti*. Doğru ve iyi şeyler yapmak ve Dusty'nin onunla gurur duymasını sağlamak istiyordu ama farkında olmadan doğru yolu hep kaybetmiş-

ti. Dusty'nin başını çok ağrıttığını biliyordu; bu yüzden kendini daha da

kötü hissediyordu.

Göğüs ağrısı, karın ağrısı, kramp, migren, baş ağrısı ve bulanık görüşe, saatte yüz otuz kilometre hızla akan trafiğe ve ehliyeti yıllar önce alındığı için duyduğu endişeye rağmen, Newport Beach'e ulaştı ve Ahriman'm ofisinin bulunduğu binanın arkasına park etti. Saat üçe geliyordu ve Skeet, Dr.

Ahriman'a yapacağı saldırının *hiçbir* adımını dikkatle düşünmemişti.

"Ben tam bir baş belasıyım," dedi.

Baş belası biri olduğu için, park yerinin karşı tarafına geçip Ahriman'm bulunduğu 14. kata çıkma ve o iğrenç herifi başarılı bir biçimde öldürme şansı hesaplanamayacak kadar azdı. Bu, pirenin kıçmdaki saçı tartmaya çalışmak gi-bi bir şeydi.

Tek bir şeyden *emindi* Tüm zorluklara meydan okuyup psikiyatrı öldürmeyi başarırsa, onu muhtemelen ömür boyu hapse mahkûm etmezlerdi. Ama tetiği Dusty ya da Martie çe-kerse onlann hiçbir kurtuluşu yoktu. Renkli rehabilitasyon kayıtlannı, hakkında yazılan ve üst üste konulduğunda otuz santim uzunluğuna erişen psikiyatrik değerlendirmeleri ve patolojik uysallık - şiddet değil- geçmişi dikkate alındığında, muhtemelen bir akıl hastanesine yatmlacak ve on beş yıl sü-

ren yoğun uyuşturucu tedavisinin ardından geriye hiçbir şey kalmadığı düşünülürse, bir gün serbest bırakılma ihtimali oldukça yüksek olacaktı.

Tabancanın uzun bir şarjörü vardı ama onu kemerinin altına sıkıştırmayı başardı ve üzerini kazağıyla kapattı. Tannya şükür, kazak oldukça boldu; hatta gereğinden fazla bol olduğu bile söylenebilirdi çünkü onu yıllar önce almıştı ve sü-

rekli kilo kaybettiği için şu anda iki beden büyük geliyordu.

Anahtarlan yanma alarak Lexus'tan indi. Anahtarlan kontakta unutsaydı birileri arabayı çalabilir ve arabayı Skeet'in çaldığı düşünülebilirdi. Gazetelerin tamamında ismi ya-zılıyken ve insanlar onun tutuklanışını televizyondan seyrederken herkesin onun araba çalacak yapıda bir insan oldu-

ğunu düşünmesini istemiyordu. Hayatı boyunca tek bir pe-ni bile çalmamıştı.

Gökyüzü maviydi ve hava iyiydi. Rüzgâr yoktu ve Skeet bundan son derece memnundu; çünkü sert bir rüzgârın onu uzaklara uçurabileceğinden korkuyordu.

Arabanın önünde ileri geri yürüdü, kazağına baktı ve ba-

şını önce bir tarafa sonra diğer tarafa doğru eğdi ve tabancayı çeşitli

açılardan görmeye çalıştı. Tabanca hiçbir şekilde görünmüyordu.

Yüzünü tekrar sıcak gözyaşları kapladı. Binaya girip gö-

revini yerine getirmeye hazırdı; bu yüzden ileri geri yürüdü ve gözlerini kazağının kollarına sildi. Lobide bir güvenlik gö-

revlisi olmalıydı. Skeet, sıska, gri yüzlü ve üzerinden iki beden büyük bir kazak olan ve gözlerini silen bir adamm şüp-he uyandıracağını düşündü.

Skeet'in Lexus'u park ettiği yerin bir sıra önünde birkaç yer kuzeyindeki beyaz Rolls-Royce'dan bir kadın indi ve arabanın yanında durarak Skeet'e baktı. Skeet'in gözleri, onun pembe takım elbise giymiş güzel ve sarışın bir hanım oldu-

ğunu görebilecek kadar kuruydu. Başarılı ve zengin birine benziyordu. Ayakta durup, gözlerini kendisine tamamen yabancı birine dikecek kadar kaba biri gibi görünmüyordu. Bu nedenle Skeet, fişeklik ve suikast silahı taşıyan biri kadar şüphe çektiğini düşündü.

Eğer bu pembeli kadın ondan şüphelendiyse, Skeet lobiye adımını atar atmaz güvenlik görevlisi muhtemelen onu döverek yere yatıracak, yüzüne Mace sıkacak ve Taser'le şok edecekti. Skeet yine problem yaratacaktı.

Onu daima ve gerçekten seven iki insanı, Dusty'i ve Martie'i hayal kırıklığına uğratma düşüncesine katlanamazdı.

Bunu onlar için yapmalı ya da kazağının altındaki tabancayı çıkarıp kafasına bir kurşun sıkmalıydı.

Skeet için intihar etmek de en az hırsızlık yapmak kadar zordu. Salı günü Sorensonlann çatısından atlaması hariç.

Anladığı kadarıyla zaten o girişim de onun fikri olmayabilirdi.

Pembeli kadının göz hapsi altında, onu fark etmemiş gi-bi davranarak ve çatlağın teki olamayacak kadar mutlu ve hayat dolu görünmeye çalışarak ve ıslıkla "What A Wondeful World" şarkısını çalarak -çünkü aklına gelen ilk şey buydu-park yerinden binaya doğru yürüdü; arkasına bakmadan içeri girdi.

Doktor, programını başkalarına göre yapmaya pek alış-

kın değildi ve Keanufobik kadm telefon etmediği için gittikçe daha çok sinirleniyordu. Ahriman'm ona sunduğu korkunç bilgisayar fantazisine muhakkak yanıt verecekti; çünkü ta-kıntısı bunu gerektiriyordu. Fakat anlaşılan o ki, salak ka-dm nezaket denen şeyden habersizdi ve diğer insanların de-

ğerli zamanlarına saygı duymuyordu: Tipik bir sonradan görme.

Kitabına konsantre olamıyor ama ofisi bırakıp oyun oynamaya da gidemiyordu. Önündeki mütevazı malzeme hakkında haiku yazmaya karar

verdi.

Küçük mavi torbam. Yedilik Baretta'm. Bu boku vurayım mı? Bu korkunç bir şiir olmuştu. Evet on yedi heceden olu-

şuyordu ve teknik olarak uygundu ama yine de William Shakespeare'in ölümsüzlüğü konusunda teknik yeterliliğin yeterli olmadığını açıklamak için bundan daha iyi bir örnek bulunamazdı.

Yedi atımlık tabancam, Keanufobik kadm. Öldür, öldür, öldür, öldür, öldür. Aynı şekilde korkunçtu ama daha tatmin ediciydi.

Skeet'in iki katı cüsseye sahip güvenlik görevlisi, üzerine oturan giysiler giymişti ve danışma masasının arkasında oturuyordu. Kitap okuyordu, bu yüzden de başını kaldırıp bakmadı bile.

Skeet, Ahriman'm ofisinin kaçıncı katta olduğunu öğ-

renmek için listeye baktı ve asansörlerin yanma gitti. Çağır-ma düğmesine bastı ve kapılara bakmaya başladı. Eğitimli ve profesyonel bir bekçi olan güvenlik görevlisinin, endişeli bir biçimde kendisine bakan birini hemen fark edeceğini biliyordu.

Asansörlerden biri çabucak geldi. İçinden üç yaşlı kadm ve üç türbanlı, uzun boylu ve yakışıklı Şıh indi; iki grup da farklı yönlere gitti.

Stres ve korku içinde olan Skeet, yaşlı kadınları ve Şıhları görünce titremeye başlamıştı. Son otuz altı saatte Fig'den öğrendiğine göre, üç ve altı sayıları uzaylıklann neden dünyadaki varlıklarını gizlediklerini anlamaya yönelik anahtarlar olarak kabul ediliyordu. Burada üç kişiden olu-

şan iki grup vardı ve toplamları altı ediyordu. Bu iyi bir işaret değildi.

Asansöre Skeet'le birlikte iki kişi daha bindi. Üzerinde üç kutu bulunan bir el arabasını süren United Parcel Servi-ce kuryesi. Ve onun arkasından da pembeli kadm.

Skeet 14. katın düğmesine bastı. UPS adamı dokuzuncu katın düğmesine bastı. Pembeli kadm hiçbir düğmeye basmadı.

Dusty binaya girdiği anda Skeet'in, lobinin diğer ucundaki asansöre bindiğini gördü. Martie de görmüştü onu.

Dusty kardeşine seslenmek istedi ama yan tarafta bir güvenlik görevlisi oturuyordu ve yapmaları gereken en son şey, binadaki güvenlik görevlilerinin dikkatini çekmekti. Hız-la asansörlerin olduğu yöne doğru yürüdüler. Onlar daha lobinin ortasına gelmeden kabin kapıları kapandı.

Diğer üç asansörden hiçbiri bu katta değildi. Asansörlerin ikisi yukarı çıkıyor, ikisi aşağı iniyordu. Aşağı inenlerden en yakın olanı beşinci kattaydı

"Merdivenleri mi kullanalım?" diye sordu Martie.

"14. kata çıkmak için mi? Hayır." Asansörün hangi kata olduğunu gösteren panoyu işaret etti; beşinci kattaki asansör dördüncü kata iniyordu. "Bununla daha hızlı çıkarız."

Kuıye, dokuzuncu katta indi ve kapılar kapandığında pembeli kadm *stop* düğmesine bastı.

"Sen ölmemişsin," dedi kadm.

"Efendim?"

"Dün akşam sahilde göğsüne dört defa ateş edildi ama sen hâlâ hayattasın."

Skeet şaşırmıştı. "Siz de orda mıydınız?"

"Orda olduğumu bildiğinden eminim."

"Hayır, yanılıyorsunuz. Ben sizin orada olduğunuzu bilmiyordum."

"Neden ölmedin?"

"Çelik yelek."

"Mümkün değil."

"Bu doğru. Tehlikeli bir adamı izliyorduk," dedi. Sanki onu etkilemeye çalışıyormuş gibi konuştuğunu fark etti. As-lında gerçekten de onu etkilemeye çalışıyordu. O güzel bir kadındı ve Skeet, erkeklik organında uzun süredir hissetmediği şekilde bir hareketlenme hissetti.

"Yoksa orada gerçekleşen her şey uydurma mıydı? Benim için hazırlanmış bir düzmece miydi?"

"Düzmece değildi. Göğsüm ve belim hâlâ korkunç şekilde ağrıyor. "

"Matrix'te öldüğünde," dedi kadın, "gerçekten ölürsün."

"Hey, o filmi sen de beğendin mi? "

"Makine değilsen... gerçekten ölürsün."

Skeet, giderek kadının ürkütücü biri olduğunu düşünmeye başladı ve kadın sol omuzunda asılı olan beyaz kol çantasından bir tabanca çıkarınca Skeet sezgilerinin doğru olduğunu anladı. Tabancanın ucuna susturucu takılmıştı.

"Kazağının altında ne saklıyordun?" diye sordu.

"Ben mi? Bu kazağın altında mı? Hiçbir şey."

"Hadi, ordan. Kazağmı *çok* yavaş bir biçimde yukarı kaldır."

"Aman tanrım," dedi Skeet. Sesinden büyük bir hayal kı-

nklığı içinde olduğu anlaşılıyordu çünkü yine her şeyi yüzüne ne gözüne bulaştırmıştı. "Sen profesyonel güvenlik görevlisi-sin öyle değil mi?"

"Sen Keanu'nm tarafında mısın yoksa onun karşısında mısın?"

Skeet, son üç gündür hiç uyuşturucu almadığından emindi ama kendini

sanki kimyasal bir kokteyl çekmiş gibi hissediyordu. "Güzel bir bilimkurguda rol aldığı zaman onun tarafmdayım ama *A Walk in the Clouds* filminde oymadığı zaman, sanırım karşısında olmayı tercih ederim."

Skeet'in bindiği asansörün üzerindeki gösterge tablosu-na bakarken Dusty kaşlarını çattı ve "Dokuzuncu katta neden o kadar çok beklediler?" diye sordu.

"Merdivenleri mi kullanalım?" diye tekrarladı Martie.

Bekledikleri asansör üçüncü katta bir süre durduktan sonra aniden ikinci kata doğru hareket etti. "Asansörü kullanırsak Ahriman'm ofisine ondan önce ulaşabiliriz."

Skeet'ten aldığı otomatik tabancanca kadının çantasına sığmamıştı. Uzun şarjörün ucu dışarıda kaldı ama kadın bu-nu önemsiyormuş gibi görünmüyordu.

Kendi tabancasını Skeet'e doğrultarak 14. katın düğmesine bastı ve asansörü yeniden çalrştırdı. Kabin hızla yukarı çıkmaya başladı.

"Susturucular illegal değil mi?" diye sordu Skeet.

"Tabii ki illegal."

"Ama sen profesyonel güvenlik görevlisi olduğun için bu-nu kullanman yasal öyle değil mi?"

"Hayır. Benim beş yüz milyon dolarım var ve ben istedi-

ğim her şeyi alırım."

Skeet kadının söylediklerinin doğru olup olmadığından emin değildi ama zaten bunun bir önemi yoktu.

Kadın çok güzel olmasına rağmen Skeet onun yeşil gözlerinde ve tavırlarında onu korkutan tuhaf bir şeyler olduğu-nu düşünmeye başladı. 13. kata geldiklerinde kadının onu neden tedirgin ettiğini anlamıştı: Kadın, tam olarak adını koyamadığı ama inkâr da edemediği bir şekilde annesini hatırlatıyordu.

14. kata geldiklerinde Skeet, yürüyen ölü bir adam oldu-

ğunu anlamıştı.

Asansörün kapıları açıldığında Martie hemen içeri girdi ve 14'e bastı.

Dusty de onu izledi ve onlarla birlikte asansöre binmeye çalışan iki adama engel olarak, "Üzgünüm, acil durum. Hemen 14. kata çıkmamız gerekiyor," dedi. Martie, kat numarasına bastıktan hemen sonra kapıyı kapatma düğmesine basmıştı. Parmağını düğmenin üstünde tutmaya devam etti.

Bir adam şaşkınlıkla göz kırptı ve diğeri de itiraz etmeye çalıştı ama

tartışmanın başlamasına fırsat kalmadan kapılar kapandı.

14. katın koridorunda asansörden indiklerinde Skeet,

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bu kadar aptal olma. Beni sinirlendiriyorsun. Nereye gittiğimizi pekâlâ biliyorsun. Şimdi yürü."

Skeet'in sola gitmesini istiyormuş gibi görünüyordu.

Skeet de o tarafa yöneldi. Kadına, silahı olduğu için değil, hayatı boyunca insanlar nereye gitmesini istediyse oraya gittiği için itaat etmişti. Kadm, susturucunun ağzını Skeet'in sırtına dayararak onu takip etti.

Uzun ve halı kaplı koridor sessizdi. Akustik tavan, seslerini emiyordu. Koridorda onlannkinden başka ses duyulmuyordu. Sanki gezegende kalan son iki insan onlardı.

"Peki yürümezsem ne olur?" diye sordu Skeet.

"O zaman seni şuracıkta öldürürüm," dedi kadm. Skeet yürümeye devam etti.

Koridorun iki yanındaki ofis kapılarının önünden geçerken pirinçten yapılmış plakaların üzerindeki isimleri okudu.

Çoğu uzman doktordu ve iki tanesi de avukattı. Skeet bunun gayet uygun olduğuna karar verdi. Birkaç dakika içinde öl-memeyi başarırsa, birkaç doktora ve bir avukata ihtiyacı olacaktı.

Üzerinde DR. MARK AHRİMAN yazan bir kapının önün-de durdular. Psikiyatrın adının altında KALİFORNİYA OR-TAKLIĞI yazıyordu.

"Burası mı?" diye sordu Skeet.

"Evet," dedi kadm.

Skeet kapıyı içeri doğru iterken pembeli kadm onu arkadan vurdu. Susturuculu tabancadan herhangi bir ses çıktıy-sa bile Skeet onu duymamıştı, çünkü hissettiği tek şey ani ve korkunç bir acıydı. Yanından bando takımı geçse bile acı-

nın etkisiyle onları duyması imkânsızdı. Tamamen acının üzerine yoğunlaşmıştı ve çelik yelek giymediğinde vurulma-nın bu kadar çok acı vermesine şaşırmıştı. Kadm Skeet'in vücudunda bir delik açtıktan sonra onu sert bir biçimde Dr.

Ahriman'm ofis kapısından içeri itti.

Bingi

Ahriman'm bilgisayarı, birinin içeri girdiğini bildirdi ve ekran, girişteki kameradan gelen görüntüyle kaplandı.

Doktor yıllardır ilk defa bu kadar şaşılıyordu. Bakışları-

nı mavi torbadan ayırıp ekrana baktığında Skeet'in sendeleyerek içeri girdiğini ve koridora açılan kapının arkasından yavaşça kapandığını gördü.

Ahriman, Skeet'in sarı kazağının önünde büyük kan le-kesinin göğsüne ve bağırsaklarına yediği dört kurşundan kaynaklandığını düşündü. Bu muhtemelen Skeet'in dün giydiği kazak olduğu halde, kameranın açısı Ahriman'm kanla lekelenmiş kazakta dört kurşun deliğini görmesine izin verecek kadar net değildi. Skeet sanki bir yerlerden destek almak istercesine ellerini boşluğa uzattı, sendeledi ve yüzüstü yere düştü.

Doktor, kazayla sahibinden ayrı düşen köpeklerin, yağ-

mura, kara, yakıcı sıcağa rağmen yüzlerce hatta binlerce kilometre yol kat edip, haftalar sonra parçalanmış ayaklarıyla ve hatta daha da kötü yaralarla sahiplerine geri döndüklerine ve ailelerini gözyaşlarına boğduklarına ilişkin hikâyeler duymuştu ama bağırsaklarına dört kurşun yemiş bir adamm sahilden kalkıp kalabalığın arasında yaklaşık dokuz-on kilometre yürüdüğüne, asansörle on dört kat çıktığına ve -saatine baktı- on sekiz saat sonra onu vuran adamı suçlamak için ofisine geldiğine ilk defa şahit oluyordu; bu yüzden bu olayın arkasında görünmeyen birinin parmağı olduğunu dü-

şündü.

Bilgisayarın faresiyle, tabanca şeklinde güvenlik simgesine tıkladı. Metal dedektör, Skeet'in üzerinde ateşli bir silah olmadığını söylüyordu. Skeet yerde yattığı için röntgen tüpleriyle aynı hizada değildi, bu yüzden floroskobi mümkün değildi.

Jennifer, resepsiyon bölmesinden çıkıp yerde yatan Skeet'in yanma gelmiş, çığlık atıyor gibi görünüyordu. Yaralı adamdan korkuttuğu için mi yoksa vejeteıyan olduğundan kan görüntüsü midesini bulandırdığı için mi çığlık attığı an-laşılmıyordu.

Doktor, ses sistemini çalıştırdı. Evet, çok yüksek sesle olmasa da kız kesinlikle çığlık atıyordu ve sanki tiz bir çığlık atmak için yeterli derecede nefes alamıyormuş gibi sesi hırıl-tılı çıkıyordu.

Jennifer, Skeet'in nabzının atıp atmadığını kontrol etmek için yere eğildiğinde, Ahriman burun simgesine tıkladı ve iz kokusu analiz cihazını aktif hale getirdi. Mantıklı hiçbir adam, vücudunda dört kurşun yarası olan birinin on sekiz saatlik yolculuğuna patlayıcı alarak bomba yapmak ve onu göğsüne sarmak için ara vereceğine inanmazdı. Yine de doktor, ayrıntılara dikkat etmenin önemli olduğunu düşünerek sistemin rapor vermesini bekledi. Negatif: Patlayıcı yok.

Jennifer, yerde yatan gövdenin yanından kalktı ve hızla **Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 3 6**

kameranın görüş alanında uzaklaştı. Hiç şüphesiz polisi ve ambulansı aramaya gitmişti.

Doktor, dahili telefondan sekreterini aradı. "Jennifer?"

"Doktor, aman tanrım burada-"

"Evet biliyorum. Yaralı bir adam var. Polisi ya da ambulansı arama, Jennifer. O işi ben yaparım. Anladın mı?"

"Ama kanaması çok fazla. O..."

"Sakin ol Jennifer. Hiç kimseyi arama. O işle ben ilgileneceğim."

Skeet ofise geleli yaklaşık otuz beş kırk saniye olmuştu.

Doktor, bir ya da iki dakika içinde ambulansı aramazsa Jennifer'm şüphelenmeye başlayacağını biliyordu.

Onu endişelendiren ve cevabını bilmek istediği soru: Dört ciddi kurşun yarası olan bir adam on sekiz saat hayatta kalıyorsa, iki saat daha hayatta kalmaması için herhangi bir neden var mıydı?

Doktorun hayal gücü çok geniş olduğu halde, yaralı Skeet'in ve onun yaralı arkadaşının kıyıda yapılan eğlencede sarhoş olmuş bir çift korsan gibi sendeleyerek ve ellerini birbirlerinin omuzlarına atıp birbirlerinden destek alarak buraya kadar gelmiş olabileceklerini aklı almıyordu. Eğer bir tanesi buraya ulaşabilmişse, ikincisi de kötü emellerini ger-

çekleştirmek için buralarda bir yerlerde saklanıyor olabilirdi.

En kötü gecikme altıncı katta yaşandı. Asansör durdu ve Martie sürekli kapıyı kapatma düğmesine bastığı halde kapı-

lar açıldı.

Gemide yükleme ve boşaltma yapan hammalları hatırlatan bir yüzü ve gri kıvırcık saçları olan şişman ve kararlı bir kadın asansöre binmeye çalışıyordu. Dusty acil bir durum olduğunu söyleyerek kadını engellemeye çalıştı ama kadın inatçıydı.

"Ne demek acil durum?" Bir ayağını kabinin içine soktu ve emniyet mekanizmasını harekete geçirerek kapının kapanmasını engelledi. Martie'nin kapatma düğmesine basması hiçbir işe yaramamıştı. "Ben ortada acil bir durum görmü-

yorum."

"Kalp krizi. 14. katta."

Kadm şüpheyle, "Siz doktor değilsiniz," dedi.

"Bugün boş günümüz."

"Doktorlar boş günlerinde bile sizin gibi giyinmezler.

Her neyse ben 15. kata çıkacağım."

Dusty yumuşadı ve "O zaman içeri girin," dedi.

Güvenli bir biçimde içeri girdikten sonra ve kapıları kapattıktan sonra kadm 12. katın düğmesine bastı ve zafer kazanmış gibi bir ifadeyle onlara baktı. Dusty sinirlenmişti.

"Bakın bayan, ben kardeşimi çok seviyorum ve eğer ona bir şey olursa acısını sizden çıkartırım."

Kadm onu hor gördüğünü belli edercesine yukarıdan aşağıya doğru süzdü ve, *"Sen mi?"* diye sordu.

Doktor, masasının üzerinde duran .380 Beretta'yı aldı ve kapıya doğru yürüdü ama mavi torbayı hatırlayınca durdu.

Torba hâlâ peçetelerin üzerindeydi.

Bu aşamadan sonra ne olursa olsun, polis muhakkak buraya gelecekti. Eğer Skeet hâlâ ölmediyse, Ahriman, yetkililer buraya gelmeden önce onu öldürmeliydi. Ofis girişindeki kan havuzunun içinde bir ceset olduğu düşünülürse polislerin bir sürü soru sorması kaçınılmazdı.

En azından doktorun ofisini şöyle bir gözden geçireceklerdi. Eğer herhangi bir şeyden şüphelenirlerse arama izni almak için geri dönecek ve geri dönünceye kadar da adamlarından birine ofiste bırakacaklardı.

Hastalarına ait dosyalan incelemeleri kanunen yasaktı bu yüzden polislerin, Beretta'sı ve mavi torbası dışında bulabilecekleri herhangi birşeyden dolayı endişe duymuyordu.

Tabanca ruhsatsızdı. Bu onun hapse atılması için yeterli bir neden değilse de kendisi hakkında herhangi bir şüpheye mahal vermek istemiyordu; çünkü böyle bir şey olursa önümüzdeki günlerde onu izlemeye başlayıp yeni oyunlar oynaması-

na engel olabilirledi.

Ofiste köpek dışkısı torbası bulundurmak suç değildi ama... tuhaftı. Kesinlikle çok tuhaftı. Masasının üzerinde bu torbayı bulurlarsa onu neden ofise getirdiğini soracaklardı.

Ne kadar zeki olsa da bu kadar kısa sürede mantıklı bir cevap bulamayabilirdi. Bu yüzden yine şüphe uyandıracaktı.

Hızla masasına geri döndü, en alttaki çekmeceyi açtı ve torbayı içine attı. Sonra, arama izni alırlarsa çekmecedeki torbayı bulabileceklerini düşündü. Bu da torbanın masanın üzerinde durması kadar tuhaftı. Aslında, torbayı ofisin nere-sine koyarsa koysun -çöp kutusu da dahil- torbanın

bulunması çok tuhaf bir durum olarak yorumlanacaktı.

Doktorun tüm bu olasılıkları düşünmesi sadece bir kaç saniye sürmüştü; çünkü hâlâ, dahi çocuk olduğu günlerde-ki kadar zekiydi. Ama birdenbire vaktinin çok az olduğunu hatırladı. Çabuk ol, çabuk ol.

Amacı, polis gelmeden önce Beretta'dan ve omuzundaki kılıftan kurtulmakü; mavi torbayı da onları attığı yere atabilirdi. Onu da yanma almaya karar verdi.

Çeşitli nedenlerden ve kişisel tarzından dolayı Jennifer'm onu torbayı taşırken görmesini istemiyordu. Ayrıca, Skeet'in arkadaşıyla ilgilenmek zorunda kalırsa bu ona engel olabilirdi. Dusty ona ne diyordu? Fig. Evet. Fig dışarıda bir yerde onu bekliyorsa doktor onunla ilgilenmek zorunda ka-lırsa mavi torba ona engel olacaktı. Çabuk ol, çabuk ol.

Torbayı ceketinin iç cebine koymaya karar verdi ama patlayıp bu Zegna takımı berbat edebileceğini düşününce onu dikkatlice boş tabanca kılıfının içine yerleştirdi.

Ahriman, hızlı karar verdiği için ve yaşamını mahvedecek hiçbir ayrıntıyı unutmadığı için mutlu olmuştu. Beretta'yı, Jennifer'm görmeyeceği şekilde yan tarafta tutarak odasından dışarı çıktı.

Jennifer, arkadaki çalışma odasına açılan kapının önün-de durmuş, gözlerini kocaman açmış tiriyordu. "Kanaması var Doktor, kanaması var."

Skeet'in kanaması olduğunu aptal biri bile görebilirdi.

Aslında on sekiz saattir aynı şekilde kan kaybetmesi ve bu şekilde buraya gelmesi imkânsızdı.

Doktor Skeet'e doğru eğildi ve nabzının atıp atmadığmı kontrol etti. Gözlerini, koridora açılan kapıdan ayırmıyordu.

Küçük uyuşturucu bağımlısı çocuk hâlâ yaşıyordu ama nabzı pek iyi değildi. Ondan kolaylıkla kurtulabilirdi.

Halletmesi gereken ilk iş Fig'di. Ya da oradaki her kimse.

Doktor kapıya doğru yürüdü ve kulağını yaslayarak dinledi. Hiç ses yoktu.

Büyük bir dikkatle kapıyı açtı ve koridora göz attı. Etrafta hiç kimse yoktu.

Adımım eşikten dışarı attı ve kapıyı açık tutarak soluna ve sağma baktı. Uzun koridorda hiç kimseyi göremedi.

Anlaşılan o ki, Skeet burada vurulmamışü çünkü öyle olsa birileri silah sesini muhakkak duyardı. Koridorun kar-

şısındaki çocuk psikologu Dr. Moshlien'in ofisinden bile dı-

şarı çıkan olmamıştı. Dr. Moshlien, gençlerde görülen şiddetin nedenlerine ilişkin teorileri, kravatları kadar tuhaf olan görgüsüz ve umutsuz bir taşkafaydı.

Skeet'in buraya nasıl geldiğine ilişkin sır, bir sır olarak kalmaya devam edebilirdi. Bu da doktorun bir geceden daha uzun bir süre uyuyamamasma neden olacaktı. Fakat şu an-da asıl olan şey, ortadaki bu pisliği temizlemekti.

Tekrar ofisine girecek ve Jennifer'a polisi ve ambulansı aramasını söyleyecekti. Jennifer gerekli telefonları ederken o Skeet'in yanında eğilip, güya elinden geldiğince ona yardım ediyormuş gibi davranarak aslında adamın ağzını ve burnunu bir buçuk dakika kapatacaktı. İçinde bulunduğu umutsuz durum göz önüne alınırsa bu süre onu öldürmeye yeterli olacaktı.

Sonra hızla koridora geri dönerek suit anahtanyla açılabilecek temizlik dolaplarından birini açacak ve tabancayı, kı-

lıfı ve mavi torbayı temizlik malzemelerinin arkasına koyacaktı. Sonra, polis gittikten sonra onları koyduğu yerden ge-ri alacaktı.

Zamana tneydan oka. Çabuk ol, çabuk ol.

Ofisine dönmek amacıyla koridora sırtını döndüğünde koridordaki halının üzerinde hiç kan izi olmadığını fark etti.

Eğer koridoru geçerken de Skeet'in vücudundan şu anda içeride aktığı kadar çok kan aktıysa halıda kan izleri olmalıydı. Ahriman, bu tuhaf ayrıntının hızmı yıldırım hızıyla kavramaya başladığında Moshlien'in kapısının açıldığını duydu ve her zamanki gibi *Ahriman biraz vaktin var mı?* sorusunu ve devamındaki aptalca lakırdıları bekledi.

Beklediği kelimeler asla gelmedi ama onların yerine kur-

şunlar geldi. Doktor hiç ses duymadı ama vücuduna saplanan kurşunlan hissetti. Sırtına en az üç kurşun girmişti.

Aniden ofisin içine, Skeet'in tam üzerine düştü. Bu kadar çabuk düşmeyi beklemiyordu. Tiksinerek uyuşturucu müptelası çocuğun üzerinden yuvarlandı. Sırtüstü düştü ve kapıya doğru baktı.

Keanufobik kadın eşikte duruyor, kapının kapanmasını engelliyordu. Elinde susturuculu bir tabanca vardı. "Sen ro-botlardan birisin," dedi. "Bu yüzden oturumlarımıza çok fazla önem vermiyordun. Robotlar, benim gibi gerçek insanlan umursamazlar. "

Ahriman, kadının gözlerinde korkunç bir pmltı olduğu-nu fark etti. Bu pmltı daha önce gözünden kaçmış olmalıy-dı: O, Bilenlerden biriydi. Ahriman'm sırlarını ve yalanlarım bilen ve gözleriyle, ukala tebessümleriyle ve sinsi bakışlanyla onunla dalga geçen kızlardandı. Bu kızlar onu

kendisinden bile iyi tanıyordu. Mükemmel bir yüze sahip olduğu on beş yaşından beri Bilenler, onun maskesinin arkasındaki gerçek yüzü görememişlerdi; o günden itibaren Ahriman onlardan korkmayı bırakmıştı. Şimdi bu.

Beretta'sım kaldmp ona ateş etmeye çalıştı ama felç ol-duğunu anladı.

Kadın tabancayı Ahriman'm yüzüne doğrulttu.

Kadm gerçekti, kadın fanteziydi, doğruydu, yalandı eğ-

lence objesiydi ama kesinlikle ciddiydi. İnsanlar için bir sü-

rü şeydi ama kendisi için bir sırdı, tam anlamıyla zamanının kadınıydı. Can sıkıcı bir kocası olan sıradan bir kadındı ama aynı zamanda bir Diana'ydı, ay ve av tannçasıydı. İlkönce babasını bir tabancayla ve sonra da annesini çekiçle öldür-dükten sonra Minette Luckland, onun bronz mızrağının üzerine düşmüştü.

O olay ne kadar eğlenceliydi ama şu an içinde bulundukları durumun hiçbir eğlencesi yoktu.

Benim zengin Diana'm. Beni aya uçur. Yıldızlarda dan-set.

Duygusal. Romantik saçmalık. Sahte. Değersiz.

Benim zengin Diana'm. Senden nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Ahriman "Ateş et," dedi.

Tannça şarjörü onun yüzüne boşalttı ve doktorun düşen taçyapraklan fantezisi ayda ve çiçeklerde ve yangında kayboldu.

Dusty ile Martie asansörden indiklerinde Martie, bir ka-dının koridorun sonunda, Ahriman'm ofis kapısında durdu-

ğunu gördü. Pembe Chanel elbiseyi görünce, bu kadının aşa-

ğıdaki lobide Skeet'le birlikte asansöre binen kadm olduğu-nu anladı. Kadm içeri girip gözden kayboldu.

Dusty'nin önünde yürüyen Martie koridoru geçerken bü-

yüleyici New Mexico'yu ve eski duvann dibindeki iki ölü adamı, düşen kann saflığını ve onun üzerine dökülen kanı, Claudette'nin yüzünü ve kalbini, haiku'nun güzelliğini ve onun iğrenç bir amaç için kullanılışını, yüksek yeşil dalların ihti-

şamını ve kıvnlmış yaprakların içindeki yumurtalardan çı-

kan örümcekleri, görünen ve görünmeyen şeyleri, ortaya ko-nan veya gizlenen şeyleri, bu neşeli pembeyi, bebek pembesini, vişne çiçeği pembesini ve pembenin uyandırdığı karanlık ve zehir hissini düşündü.

Martie, Mark Ahriman'm ofisine açılan kapıyı ittiğinde ve kana bulanmış vücutları gördüğünde tüm korkunç beklentileri korkunç gerçeklere

dönüştü.

Doktorun yüzü yukan bakıyordu ama yüzü yoktu: Kavrulmuş saçlardan ince zararlı bir duman yükseliyordu, ce-sette korkunç krateriler vardı; çene kemikleri içe göçmüştü, bir zamanlar gözlerin olduğu yerde kırmızı havuzlar vardı.

Yırtılmış ve açılmış çenesinde yarım kalmış bir tebessüm vardı.

Yüzü aşağı bakan Skeet, daha iyi durumdaydı ve daha gerçek görünüyordu; o kadar zayıftı ki, tıpkı bir bez parçası gibi kanın içinde yüzüyor gibi görünüyordu.

Martie, Skeet'i gördüğünde beklediğinden daha fazla etkilenmişti. Zayıf ve ölümsüz Skeet, çok dürüst ama aynı zamanda çok zayıftı, hayatı boyunca, annesinin bir yastıkla yapamadığı şeyi yapmaya çalışmış, kendini mahvetmişti. Martie onu seviyordu ama onu ne kadar çok sevdiğini ve neden sevdiğini şimdi anlıyordu. T ü m hatalarına rağmen, Skeet temiz bir çocuktu ve tıpkı ağabeyininki gibi kalbi de temizdi; temiz kalplerin elmastan bile nadir bulunduğu bir dünyada o kusurlu bir mücevherdi ama yine de bir mücevherdi. Martie onun üzerine eğilmeye, ona dokunmaya ve bu mücevherin tamir edilemez şekilde kırıldığını görmeye cesaret edemedi.

Dusty, kan gölüne aldırmadan dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kardeşinin yüzüne koydu ve gözlerini kapattı, boynunun yan kısmına dokundu ve daha önce Martie'nin hiç duymadığı bir ses tonuyla bağırdı: "Aman Tanrım, bir ambulans! Çabuk olun birileri ambulans çağırsın!"

Jennifer, içinde çalıştığı bölmenin kapısına geldi ve "Ben aradım. Geliyorlar. Yoldalar." dedi.

Pembeli kadm, hasta kabul bölümünün yanında ayakta duruyordu, camekânm iç kısmına iki tane tabanca koymuş-

tu. Bunlardan biri, Skeet'in, Eric'in cesedinden aldığı otomatik tabancaydı. "Jennifer, polis gelene kadar bunları gözden uzak bir yere kaldırmak sence de iyi bir fikir değil mi? Polisi aradın mı?"

"Evet. Onlar da geliyor."

Jennifer ihtiyatlı bir biçimde camekân bölümün içine girdi ve tabancaları alarak masasının üzerine koydu.

Belki Skeet ölmek üzere olduğu için, belki de Ahriman'm korkunç yüzünden ve her tarafa sıçramış olan kandan dolayı Martie burada neler olup bittiğini anlayacak kadar mantıklı düşünemiyordu. Skeet mi Ahriman'ı vurmuştu ? Ahriman mı Skeet'i vurmuştu? İlk önce kim ateş etmişti ve kaç el ateş etmişti? Yatış pozisyonları aklından geçen hiçbir senaryoya uymuyordu.

Ve pembeli kadının sanki bu tür sah-nelere alışkmmış gibi tuhaf sakinliği onun da bu olayda gizemli bir role sahip olduğunu düşündürüyordu.

Kadın, holün en az kanlı köşesine yürüyüp çantasından bir cep telefonu çıkardı ve birilerini aradı.

Sirenlerin hâlâ uzakta olan ama yaklaştığı anlaşılan tiz çığlıkları tarih öncesinden gelen korkutucu, mekanikten çok organik bir dinazorun çığlığını andırıyordu.

Jennifer giriş kapısına doğru koştu ve kapanmasını engellemek için kapının önüne küçük lastik bir takoz koydu Martie'ye dönerek, "Bu sandalyeleri koridorun sonuna taşımama yardım eder misiniz; böylece ambulans görevlileri bu alanda rahatça çalışabilir."

Martie zaten bir şeylerle meşgul olmak istiyordu; çünkü kendini bir uçurumun kenarında gibi hissediyordu. Jennifer'a yardım ederek bu dipsiz gibi görünen uçurumdan uzaklaşabilirdi.

Pembeli kadın telefonu ağzından uzaklaştırarak Jennifer'a iltifatta bulundu: "Sen çok etkileyici bir hanımsın." Jennifer, pembeli kadına garip bir bakış fırlattı. 'Teşekkürler."

Son sandalye ve küçük masa koridora çıkartılırken siren sesleri iyice yaklaştı ve sonra birer birer sustu. Görevliler asansöre binmiş olmalıydı.

Pembeli kadın cep telefonuyla konuşmaya başladı, "Zır-valamayı keser misin Kenneth? Sen pahalı bir avukatsın ama budalanm tekisin. Acilen çok iyi bir savunma avukatı-

na ihtiyacım var. Şimdi oturduğun yerden kalk ve dedikleri-mi *yap."*

Kadın yaptığı görüşmeyi sona erdirdikten sonra Martie'ye gülümsedi. Sonra cüzdanından bir kart çıkardı ve Jennifer'a uzattı. "Sanınm bir işe ihtiyacın olacak. Eğer ilgilenirsen senin gibi yetenekli bir genç kızla çalışmak isterim," dedi.

Jennifer ilk anda duraksadı ama sonra kartı aldı Dusty, dizleri kan gölünün içinde, sürekli olarak Skeet'in solgun yüzündeki saçları geri itiyor ve Skeet'in onu duyduğuna ilişkin hiçbir belirti olmasa da yumuşak bir biçimde kardeşiyle konuşuyordu. Dusty, eski günlerden, çocukken yaptıklan şeylerden, oynadıkları oyunlardan, birlikte yaptıkları keşiflerden, planladıklan kaçışlardan ve paylaştıktan hayallerden bahsediyordu.

Martie koridordan gelen ayak seslerini duydu; bunlar, ağır botlan olan itfaiyeciler olmalıydı ve bir an için Güler Yüzlü Bob'un da onlann arasında olabileceği gibi aptalca bir düşünceye kapıldı.

76

Kaos, daha fazla kaosa neden olmuştu. Çok fazla yabancı yüz ve aynı anda konuşan çok fazla ağız vardı; sağlık gö-

revlileri ve polis hızk ama gürültülü bir biçimde yaşayanlar ve ölüler arasmdaki hukuki ilişkileri tartışıyorlardı. Karma-

şa somunlarca ekmek olsaydı ve duyulan şüpheler de balık olsaydı, milyonlarca insana ziyafet vermek için mucizelere gerek olmayacaktı.

Martie'nin kafasındaki karmaşanın nedeni, Chanel marka pembe elbiseli kadının hem Skeet'e hem de Ahriman'a ateş ettiğine ilişkin şaşırtıcı haberdi. Suçu kendisinin işledi-

ğini itiraf etmişti ve tutuklanmak istediğini söylemişti. Doktorun yanmış saçından gelen keskin kokudan şikâyet etse de, olayla ilgili hiçbir ayrıntıdan bahsetmemişti.

Bir sedye üzerine yatmlmış olan Skeet'e beyaz üniforma-lar içinde dört iriyan sağlık görevlisi eşlik ediyordu. Ünifor-malar, floresan koridor lambaları altmda tuhaf bir biçimde parlak görünüyordu. Sanki cennete gitmiş ve buraya modern melek giysileriyle geri dönmüş defans oyunculan gibi görünüyorlardı. Biri, asansörü bekletmek için ileri fırlıyor, biri çekiyor, biri itiyor, biri serum şişesini taşıyor ve sedyenin yanmda koşuyordu. Skeet'i o kadar hızlı ve sorunsuz bir bi-

çimde götürmüşlerdi ki, Martie'ye ne tekerlekler ne de ayaklar yere değmiyormuş gibi geldi. Sanki, yaralı bir adamı hastaneye götürüyormuş gibi değil de, ölümsüz bir ruha yapacağı uzun yolculuk için eşlik ediyorlarmış gibi uzun koridor boyunca *uçmuşlardı*.

Polis, Jennifer -ve pembeli kadının kısa itirafı- sayesinde aklanan Dusty'e kardeşine eşlik etmesi için izin vermişti.

Martie'yi omuzlarından yakaladı, kendine doğru çekti, sıkı sıkı tutup öptü ve sonra sedyenin arkasından koştu.

Martie, köşeyi dönüp asansöre binene kadar Dusty'i seyretti ve sonra ellerinin kazağında kan izlerini bıraktığını gör-dü. Kontrol edilemez bir biçimde titreyen Martie, kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve ellerini korkunç kırmızı izlerin üzerine koydu. Sanki bu izlere dokunarak Dusty'nin ve Skeet'in ruhunun yanında olacak ve birbirlerinden güç almalarını sağlayacaktı.

Martie, olay yerinde gözaltına alındı çünkü Malibu polisi Newport

polisiyle temas kurmuştu ve bu olayla, Eric Jagger'm arbalet okuyla öldürülmesi arasında bağlantı olduğu ve Martie ile Dusty'nin olaylardan birinde ve hatta ikisinde görgü tanığı oldukları saptanmıştı. Memurlardan bir tanesi, Dusty'i bekleme odasında sorguya çekmek için hastanenin yolunu tutmuştu ama polis ilk sorgulamayı en azından ta-nıklardan biriyle burada yapmayı tercih etmişti.

Polis departmanı fotoğrafçısı, SI D teknisyenleri, cinayet masası görevlileri ve dedektifler, pembeli kadının itirafına rağmen, olay mahallinde bulunan ve mahkemede kullanılabilecek olan fiziksel delilleri topluyorlardı; çünkü kadın daha sonra itirafını geri alabilir ve polisin kendisine gözdağı verdi-

ğini iddia edebilirdi.

Jennifer masasında sorgulanmıştı ama Martie'den iki dedektifle birlikte Ahriman'm iç ofisine geçmesi istenmişti.

Dedektiflerin ikisi de kibardı. Bir tanesi kanepeye, Martie'nin yanma, diğeri karşıdaki koltuğa oturmuştu.

Kabuslarında gördüğü Yaprak Adam tarafından yöneti-len bu maun ormanma bir kez daha gelmesi tuhaftı. Ölmüş

olmasına rağmen, Martie hâlâ onun varlığını hissedebiliyordu. Kollarını bağladı, sol elini sağ omzuna, sağ elini sol omzuna koydu. Parmaklan, Dusty'nin kırmızı parmak izlerinin üzerindeydi.

Kan izlerini gören dedektifler ellerini yıkamak isteyip istemediğini sordular. Anlamamışlardı. Martie sadece başım salladı.

Martie hikâyesini bir solukta anlattı. Fantastik ya da im-kânız gibi gözükse de hiçbir aynntıyı atlamadı fakat Sante Fe'deki Glyson'lan ve Bernardo Pastore'u anlatırken karlı bir gecede Kevin ve Zachaıy ile karşılaştıklannı anlatmadı.

Onların bu hikâyeye inanmayacağını düşünüyordu ve düşündüğü gibi oldu. Gözlerini kısarak ve ağızlannı açarak hikâyeyi dinleyen dedektifler, olaydan sonraki ilk saatlerde ona inanmış görünseler de bu hikâyeyi pek inandmcı bul-mamışlardı.

Haberi radyodan duyan Roy Closterman, sadece birkaç kilometre uzaktaki ofisinden çıkıp olay yerine gelmişti. Kendisini sorgulayan dedektiflerden biri dışarı çağnldığmda Martie, Roy'un koridorda olduğunu ve poliste konuştuğunu öğrenmişti. Dedektif geri döndüğünde, yüz ifadesinden, Closterman'm da hikâyeyi desteklediği anlaşılmıştı.

Ve Ahriman'm elinde bulunan ateşlenmeyen Beretta konusu da vardı.

Yapılan bilgisayar kontrolünde, psikiyatnn bu tabancayı veya bir başka tabancayı satın aldığına ilişkin hiçbir kayıt olmadığı anlaşılmıştı. Aynca, doktorun Orange County'de silah taşıma ruhsatı da yoktu. Ahriman'm dürüst ve yasalara uyan vatandaş imajı bu keşiflerle biraz zarar gör-müştü.

Belki de polislerin bunun, güney Kaliforniya suç kayıtlannda bile benzeri olmayan tuhaflıkta bir dava olduğuna inanmasının nedeni, doktorun omzuna astığı tabanca kılıfı-

nın içinde dışkı torbasının bulunmasıydı. Bu şaşırtıcı bulu-

şa Sherlock Holmes'un bile mantıklı bir açıklama bulması oldukça zordu. Mavi torba paketlendi, etiketlendi ve laboratu-ara gönderildi. Polis memurlan, numunenin sahibi gizemli kişinin veya yaratığın cinsiyetine ve türüne ilişkin olarak kendi aralannda bahis oynamaya başladılar.

Martie araba kullanabileceğini düşünmüyordu ama arabaya biner binmez endişesi geçti ve hiçbir sorun yaşamadan hastanenin yolunu tuttu. ICU beldeme odasında Dusty'i bulana kadar ve Skeet'in üç saat süren ameliyattan başarıyla çıktığını öğrenene kadar ellerini yıkamadı. Durumu hâlâ kri-tikti ama mücadele ediyordu.

Bu bilgileri aldıktan sonra Martie kadınlar tuvaletinin yolunu tuttu ama içeri girdiğinde birdenbire paniğe kapıldı.

Skeet'le arasında bağlantı görevi gören bu kanı yıkadığı takdirde, Skeet'in ihtiyacı olan gücü Martie'den alamayacağını düşünerek neredeyse kanı yıkamaktan vazgeçecekti. Martie, baül inanç histerisi yüzünden şaşkındı. Şeytanla girişti̇ği mücadeleden galip çıktığına göre, belki de artık boş inanç-

ların etkisi altma girmek için hiçbir nedeni yoktu. Kendisine Şeytanın öldüğünü hatırlatarak ellerini yıkadı.

Skeet, saat on bir dolaylarında, yani hastaneye geldikten yaklaşık yedi saat sonra kendine geldi ama hâlâ zayıftı. Skeet'i görmelerine izin verilmişti ama sadece iki üç dakika için.

Bu, söylemek istenen şeyleri söylemek için yeterince uzun bir süreydi. ICU'da yatan tüm hastaların aileler aynı basit şeyi söylemek için geliyordu: *Seni seviyorum.* Bu iki kelime, doktorların söylediği yüzlerce kelimeden çok daha değerliydi.

Geceyi Martie'nin annesinde geçirdiler. Sabrina onlar için kendi elleriyle ekmek ve sebze çorbası pişirmişti. Cumartesi günü onlar yeniden hastaneye dönünceye kadar Skeet'in durumu kritiklikten çıkmıştı ama hâlâ ciddiydi.

Hikâyenin ulusal haberlere taşınacak kadar önemli ol-duğu anlaşılmıştı; çünkü iki TV kanalı ve üç gazeteci hastanenin dışına kamp kurmuş, Dusty ile

Martie'i bekliyordu.

Arama izni alan polisin, Mark Ahriman'm büyük evini iyice aramak için üç güne ihtiyacı vardı. İlk başta, psikiyatrın büyük bir oyuncak koleksiyonuna sahip olmasının dışında hiçbir tuhaf bulguya rastlanamadı ve ilk gün, araştırmanın dava üzerinde büyük bir etkisi olmayacağına karar verildi.

Çok geniş bir alan üzerine kurulmuş olan malikâne, karmaşık bir otomatik ev sistemine sahipti. Bilgisayar konusunda uzman olan polisler, daha önce sadece Ahriman'm bildiği ve sistemin tamamına erişim sağlayan gizli kodu çözdüler; kısa bir süre sonra, çeşitli büyüklüklerde sekiz gizli kasanın varlığını keşfettiler.

Kombinasyonların şifresi çözüldükten sonra çınar ağacı kullanılarak dekore edilen çalışma odasındaki ilk kasanın sadece finansal kayıtları içerdiği anlaşılmıştı.

Ana süitin oturma odasındaki ikinci kasa daha büyüktü ve içinde beş tane tabanca vardı. İki tanesi tam otomatik tabanca, bir tanesi de Uzi'ydi. Hiçbiri Mark Ahriman'm üzerine kayıtlı değildi; hiçbir silah satıcısında bu tabancalara ait kayıt yoktu.

Üçüncü kasa, zeki bir biçimde büyük yatak odasının şö-

minesine gizlenmiş küçük bir kutuydu. Polis orada da bir tabanca buldu: On atımlık Taurus PT 111 Millennium. Ko-vanlardan biri boştu, anlaşılan kısa bir süre önce ateş edilmişti.

Bu kutudaki ikinci şey, hem kriminoloji uzmanlarının hem de habercilerin çok ilgisini çekmişti; kimyasal bir solüsyonun içinde iki insan gözüne sahip vakumlu bir kavanoz.

Kapağa yapıştırılmış etiketin üzerinde- düzgün bir el yazısıy-la yazılmış bir haiku vardı:

Babamın gözleri.

Gözyaşı kiralı.

Sana g/ülerim.

Medya borası, medya fırtınası haline dönüştü.

Dusty'le ve Martie, artık günlerdir haberciler tarafından kuşatma altmda tutulan Sabrina'nm evinde kalamazdı.

Üçüncü gün polis, ev bilgisayarına kayıtlı kasa listesine dahil edilmeyen bir kasada, video kaset koleksiyonu buldu.

Bir müteahhit, bu kasayı, evi satın aldıktan sonra Dr. Ahriman için kaçak olarak yaptığını itiraf etmişti. Kasetlerde, doktorun ödül törenleri, en

tehlikeli oyunları vardı. Bunlardan biri de, yatak odasındaki j a p o n a g a c m m arkasına gizlenen kamerayla çekilen ve Susan'm ve ona işkence eden kişinin görüntülerini içeren kasetti.

Medya fırtınası medya kasırgasına dönüştü.

Martie'yle ve Dusty, mikrofonların ve kameraların bir adım önünde olmak için bir süre arkadaşlarının evinde ka-lırken işi Ned Motherwell yürüttü.

Ahriman olayını gece haberlerinin zirvesinden indiren tek hikâye, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'na, Bel Air'da yapılan insanlık dışı saldırı ve öfkeli Gizli Servis ajanlarının megastar saldırganı vurarak öldürmesiydi. Megastar'm Mark Ahrimani tanıdığı ve eskiden Ahriman'm da ortak olduğu uyuşturucu tedavi kliniğinde tedavi gördüğü öğrenildikten sonraki yirmi dört saat içinde medya kasırgası yüzyılın fırtı-

nası haline geldi.

En sonunda fırtına sona erdi; çünkü bu günlerde, olay ne kadar korkunç ve ne kadar önemli olursa olsun, onu muhakkak daha yeni ve daha fazla şok edici bir olay izliyordu.

İlkbaharın sonlarına doğru, Skeet'in fiziksel tedavisi so-ne erdi ve Skeet yıllardır ilk defa kilo aldı. Pembeli kadm, mahkemenin kararından bağımsız olarak kendi isteğiyle, vergisi düşülmüş bir milyar yedi yüz elli milyon doları Skeet'e verdi. Skeet, sağlığı düzeldiği için birkaç ay boyacılık işi-ne ara verip seyahat etmeye ve seçeneklerini düşünmeye karar verdi.

Skeet ve Fig Newton, daha önce, onları ilk önce Roswell, New Mexico'ya sonra da UFO'lar tarafından ziyaret edildiği-ne inanılan başka yerlere götürecek bir seyahat planı yapmışlardı. Ehliyeti geri verildiğine göre Skeet, yeni karavanını Fig'le dönüşümlü olarak kullanabilirdi.

Pembeli kadm, beyninin Mark Ahriman tarafından yı-

kandığını ve Ahriman'm isteği dışında onunla cinsel ilişkiye girdiğini iddia ettiği için, dava yasal savunma davası olarak ele alındı. Kadın, ilk atışta ne yazık ki araya Skeet'in girdiği-ni söyledi. Savcının odasında geçen sert tartışmalardan sonra kasıtsız cinayetle suçlandı ve kefaletle serbest bırakıldı.

Yaza doğru, kadının mahkûm edilip edilmeyeceğine yönelik bahisler oynanmaya başladı. Kadın mahkemeye çıkarılsa bi-le, Amerika'nın en iyi talk şov programındaki dokunaklı halinden sonra hiçbir jüri üyesi onun suçlu olduğuna inanmazdı. Programın sonunda Oprah kadına sarılıp, "Sen bir ilham perisisin," dedi ve tüm izleyiciler kendini tutamayarak ağladı.

Küçük Derek Lampton bir hafta boyunca kahraman ol-du ve ulusal

haberlere çıkıp okçulukla ilgili açıklamalarda bulundu. Büyüdüğünde ne olmak istediği sorulduğunda Junior, "Astronot," dedi. Bu çocukça bir cevap değildi çünkü o not ortalaması 4.0 olan bir öğrenciydi ve fen derslerine yeteneği vardı. Şu anda bir pilotluk öğrencisiydi.

Yazın ortalarına doğru Santa Fe'deki Bellon-Tockland Enstitüsü, Mark Ahriman'm beyin kontrolüyle ilgili tuhaf de-neylerinden haberdar olmadığını açıkladı. Onun bu enstitü-

de çalıştığına veya herhangi bir şekilde ilişkisi olduğuna yö-

nelik inançların doğru olmadığı ispatlandı. Enstitünün mü-

dürü "O bir psikopat ve patetik bir narsistti, bu prestijli kurumla ve dünya barışı için yaptığı önemli çalışmalarla kendisini yasallaştırmaya çalışan yeteneksiz bir psikiyatrdı," açıklamasını yaptı. Enstitünün yaptığı araştırmaların içeriği çe-

şitli yollarla medyaya açıklansa da, *The Neıv York Times'ta* ya da *National Enquirefda* çıkan hiçbir haber içeriğin anla-

şılmasına yetmedi.

Martie, *Yüzüklerin Efendisiyle* ilgili yeni bir video oyunu dizayn etme kontratını iptal etti. Tolkien'ı hâlâ seviyordu ama daha gerçek şeyler yapma ihtiyacı duyuyordu. Dusty ona ev boyama işini teklif etti ve Martie bir süre bu işi yaptı.

Bu iş, kaslarını ağrıtacak kadar gerçekti ve ona sağlıklı kararlar verebilmesi için zaman kazandırmıştı.

Başkan'm burun ameliyatı başarılı geçti.

Y a n l ı ş H a f ı z a , F : 3 6

Ned Motherwell, edebiyat dergisine üç haiku sattı.

Dusty'nin aldığı iki piyango bileüne ikramiye vurmadı.

Yaz ayları boyunca Martie ile Dusty zaman zaman üç mezar ziyaret ettiler. Valet, mezar taşlarının arasında dolaş-

mayı seviyordu. İlkinde Güler Yüzlü Bob'a, ikincisinde Susan ve Eric Jagger'a çiçek getirdiler. Üçüncüsünde, Dusty'nin hiç görmediği üvey kız kardeşi Dominique'in mezarına çiçek koydular.

Claudette, kızının tek fotoğrafını kaybettiğini iddia etti.

Belki de bu doğruydu. Ya da belki Dusty'nin onu almasını istememişti.

Dusty, Dominique'in fotoğraftaki tatlı ve yumuşak yüzü-

nü hatırladığında Martie, o bebeğin yaşamasına izin verilsey-di, Claudette'nin içindeki kötülüğü azaltıp azaltmayacağını merak ediyordu. O kadar masum birine bakarken ve onu ko-rurken belki de Claudette değişecek

ve şefkatin ve alçakgö-

nüllülüğün anlamını öğrenecekti. Ahriman'la annesinin kutsal olmayan birlikteliğinden olan Down çocuğunun gizli bir takdis olduğuna inanmak zor olsa da, evren ayrıntılarıyla incelendiğinde, anlamı olan çok daha tuhaf şekillerle doluydu.

Temmuzun sonlarında, *Kendinizi Sevmeyi Öğrenin* adlı kitap, *The Neıv York Times'm* en çok satanlar listesindeki yü-

züncü haftasında hâlâ ilk beşin içindeydi.

Ağustos ayının başlarında Skeet ve Fig Oregon'dan aradılar, Koca Ayağın bir resmini çektiklerini ve resmi acele pos-tayla gönderdiklerini söylediler.

Fotoğraf bulanık ama şaşırtıcıydı.

Yazın sonlarına doğru Martie, Susan Jagger'm isteği üzerine kendisine bırakılan mirası almaya karar verdi. Balboa Peninsula'daki evi satıp diğer varlıkları da nakit paraya çevirdikten sonra eline geçen miktar oldukça fazla olmuştu. İlk başta bir peni bile istememişti; bunun kanlı bir para olduğu-nu düşünmüştü. Sonra bu parayı, çocukken kurduğu bir hayali gerçekleştirmek için kullanabileceğini fark etti. Zamanda geri gidecek ve yanlış nedenlerle tercih etmediği yolu tercih edecekti. Susan, zamanda geri gidip küçük bir kızken hayal ettiği gibi viyolonist olma şansına asla sahip olamayacaktı. Bu yüzden Martie, ölümden doğan bu hediyeyi yanlış

bir yaşamı düzeltmek için kullanmanın doğru olacağına karar verdi

Martie özenli ve gayretli bir öğrenci olduğundan, onun veterinerlik okulundan mezuniyetini kutlamak ve işkence edilen kedilerle köpekler için sığınma evini ve hayvan hasta-nesini açması için uzun yıllar beklemelerine gerek kalmamıştı. Susan'm mirasından geriye çok fazla bir şey kalmamıştı ama zaten çok fazla paraya da ihtiyaçları yoktu. Vete-rinerlikten kazandığı para hayvanları kurtarmak için gerekli olan para ihtiyacını karşılamaya yetecek ve Dusty'nin ev bo-yayarak kazandığı paraya yakın bir miktarı da eve getirebile-cekti.

Parti, Corona Del Mar'daki evlerinde düzenlenmişti; bu ev, eskisinin külleri üzerine yeniden inşa edilmişti ve her şe-yiyle eski evin aynısıydı. Bugünlerde yumuşasa da, Sabrina evin boyasının hâlâ "palyaço gibi" olduğunu söylüyordu.

Dusty'nin ailesinden sadece Skeet davet edilmişti. Karı-

sı Jasmine ve üç yaşındaki oğlu Foster'la birlikte gelmişti.

Foster'a herkes Sinekkuşu diyordu.

Fig ve karısı Primrose -Jasmine'in ablası- Fig ve Skeet'in birlikte kurduğu şirkete ait broşürlerin kopyalarım getirmiş-

lerdi. Tuhaf Olaylar Tur Hizmetleri her geçen gün biraz daha büyüyordu. Koca Ayağın izini takip etmek, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki uzaylılar tarafından kaçırılma olaylarının ya-

şandığı yerleri görmek, bir dizi perili evde yaşamak ya da sahte ölümünden beri bu büyük ülkenin etrafında oradan oraya dolaşan Elvis'i izlemek isterseniz, Tuhaf Olaylar Tur Hizmetleri, merakınızı giderecek paketlere sahip tek seyahat acentesidir.

Ned Motherwell, kız arkadaşı Spike ile birlikte gelmişti ve en son çıkan haiku kitabının imzalı kopyalarını da getirmiş-

ti. Onun da söylediği gibi, şiirde çok fazla para yoktu ama ge-

çimini sağlamak için artık ev boyamasına da gerek kalmıyordu ve bu oldukça tatmin edici bir işti. Ayrıca, yaptığı günlük işlerden ilham alıyordu: Yeni kitabının adı *Merdivenler ve Fir-*

çalar'dı.

Skeet'in, birkaç yıl önce Fig'le birlikteyken yolda karşı-

laştığı büyükannesi Luanne Farner, Cascade, Colorado'dan gelmişti ve kendi elleriyle pişirdiği muzlu fındıklı ekmeği getirmişti. Güzel bir hanımdı ama onunla ilgili en güzel şey, oğ-

lu Sam Farner'a, yani takma adıyla Holden Caulfield'a benzeyen hiçbir yönünün olmamasıydı.

Roy Closterman ve Brian, siyah labradorları Charlotte'la birlikte gelmişlerdi ve etrafta bir sürü başka köpek de vardı.

Dört bacaklı misafirler için Üç Köpek Fırıncılığın mamulleri ikram edilmişti ve keçiboynuzlu bisküvileriyle Valet bile cö-

mert bir ev sahibiydi.

Chase ve Zina Glyson, Santa Fe'den gelmişler ve yanlarında kırmızı acı biberler ve diğer Güneybatı hazinelerinden getirmişlerdi. Chase'in annesi ve babasıyla ilgili olarak yapı-

lan yanlışlık giderilmişti ve şu ada Küçük Tavşan Okulu'nun eski öğrencilerinden hiçbiri sahte taciz anılarına inanmıyordu.

O gece misafirler gittikten sonra, Rhodes ailesinin üç üyesi, sekiz bacaklan ve tek kuyruklarıyla büyük yatakta birbirlerine sarılmışlardı. İlerlemiş yaşının farkında oldukları için Valet'e en sonunda sınırlı mobilya ayrıcalıkları tanın-mıştı; yatak da bu sınırların içindeydi.

Martie sırtüstü yatıyordu ve Valet da onun ayak ucuna uzanmıştı.

Sahibinin ayak bileklerine yaslanmış olduğu için Martie onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Dusty, Martie'nin yanında yatıyordu. Çok yakın oldukları için Martie onun ya-vaş ve istikrarlı kalp ritmini de duyabiliyordu.

Dusty onun omzunu öptü ve karanlıkta Martie, "Keşke bu mutluluk sonsuza kadar sürse," dedi Dusty "Sürecek," dedi.

"Çok iyi bir arkadaş ve bir baba hariç, sahip olmayı iste-yebileceğim her şeye sahibim. Ama biliyor musun?"

"Neyi?"

"Hayatımı rüya olduğu için değil bu kadar *gerçek* olduğu için seviyorum. T ü m arkadaşlarımız, yaptıklarımız, bulunduğumuz yer... hepsi gerçek. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet," dedi Dusty.

O gece rüyasında Güler Yüzlü Bob'u gördü. Üzerinde iki parlak çizgisi olan siyah iş paltosunu giymişti ama yangın söndürmeye gitmiyordu. Mavi bir gökyüzünün altmda, ya-maçtaki bir çayırda yürüyorlardı. Babası onunla gurur duyduğunu söylüyordu ve Martie de onun kadar cesur olmadığı için özür diliyordu. Babası onun her açıdan cesur olduğu konusunda ısrar ediyor ve önümüzdeki yıllarda Martie'nin güç-

lü ellerinin bu dünyadaki pek çok masum insanın iyileşmesini ve rahat etmesini sağlayacağını bilmenin onu çok memnun ettiğini dile getiriyordu.

Gecenin bir yarısı uyandığında karanlıkta hissettiği varlık, horlayan Valet ve yanmda yatan Dusty kadar gerçekti.